

॥ श्रीरामायणम् ॥

# ॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

उत्तरकाण्डम्



Text in Sanskrit with word for word  
Paralle Translation in Prose Order.



THE DHARMALAYA EDITION  
Complete in 9 Uniform Volumes.

R. Subrahmanya Vadhyar & Sons

BOOKSELLERS & PUBLISHERS,

KALPATRI, PALGHAT



A. B. C. Z



॥ श्रीरामजयम् ॥

# ॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ उत्तरकाण्डम् ॥



धर्मालयसंस्करणम् ।

*The Dharmalaya Edition.*

Text in Sanskrit with word for word  
Tamil Translation in Prose Order.



By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,  
*Dharmalaya, Mylapore.*



Published with the aid of  
Sri. M. N. RAMASWAMI IYER,  
*Banker, Palghat.*



BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,  
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,  
KALPATHI—PALGHAT





PRINTED AT  
THE SCHOLAR PRESS,  
PALGHAT



॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामप्रश्नः	36	1
2.	पौलस्त्यजन्म	32	9
3.	वैश्रवणोत्पत्तिः लङ्कादिप्राप्तिश्च	35	17
4.	सुकेशराक्षसोत्पत्तिः	32	25
5.	माल्यवदाद्युत्पत्तिः	45	32
6.	विष्णुमाल्यवदादियुद्धम्	61	42
7.	मालिवधः	52	55
8.	सुमाल्यादिपराजयः	26	66
9.	रावणाद्युत्पत्तिः	43	72
10.	रावणादिवरप्राप्तिः	47	81
11.	रावणस्य लङ्काप्राप्तिः	50	91
12.	रावणादिविवाहः	31	103
13.	कुबेरदूतवधः	41	110
14.	यक्षराक्षसयुद्धम्	28	120
15.	पुष्पकापहरणम्	32	126
16.	रावणनामप्राप्तिः	41	132
17.	वेदवतीशापः	39	142
18.	मरुत्तविजयः	36	150
19.	अनरण्यशापः	30	159
20.	नारदरावणसंवादः	30	166
पङ्क्तिविशेषाः गीताः श्लोकाः			767
21.	यमरावणसेनायुद्धम्	43	173
22.	यमविजयः	51	182
23.	वरुणविजयः	53	193
24.	दण्डकायां खरादिनिवासनम्	39	205
25.	मधुसूदनम्	53	214
26.	नलकूबरशापः	59	226
27.	सुमालिवधः	49	239
28.	जयन्तापवाहनं इन्द्ररावणयुद्धं च	48	250



सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
29.	इन्द्रग्रहणम् ...	41	260
30.	मेघनादस्य इन्द्रजिज्ञासप्राप्तिः ...	57	270
31.	रावणनर्मदावगाहः ...	42	283
32.	रावणबन्धनम् ...	73	292
33.	रावणमोचनम् ...	23	308
34.	बालिरावणसख्यम् ...	46	313
35.	हनुमदुत्पत्त्यादि ...	65	323
36.	हनुमद्वरप्राप्तिः ...	60	337
37.	पौरोपस्थानम् ...	26	351
38.	जनकादिप्रतिप्रयाणम् ...	31	356
39.	सुग्रीवादिसम्माननम् ...	20	363
40.	सुग्रीवादिविसर्जनम् ...	25	367
सप्तविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			904
41.	पुष्पकविसर्जनम् ...	19	373
42.	सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम् ...	32	378
43.	पौरजनकुत्सननिवेदनम् ...	23	385
44.	लक्ष्मणाद्यानयनम् ...	20	390
45.	सीतापरित्यागनियोगः ...	24	394
46.	सीताया गङ्गातीरनयनम् ...	32	400
47.	श्रीरामनियोगनिवेदनम् ...	18	407
48.	सीतापरित्यागः ...	26	412
49.	सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः ...	23	418
50.	दुर्घासोवचनानुवादचोदना ...	19	424
51.	भृगुशापः ...	38	428
52.	श्रीरामसमाधानम् ...	18	436
53.	नृगशापः ...	22	441
54.	नृगस्य कृकलासत्वप्राप्तिः ...	18	446
55.	निमिचसिष्ठयोः परस्परं शापः ...	20	450
56.	उर्वशीशापः ...	24	454
57.	वसिष्ठस्य मैत्रावरुणित्वेनोत्पत्तिः ...	20	460
58.	ययातिचरितम् ...	23	464
59.	पूरो राज्यामिवेकः ...	22	470
60.	महर्षिसमागमः ...	18	475



सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
61.	लवणपीडानिवेदनम् ...	23	479
62.	लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम् ...	22	484
63.	शत्रुघ्नाभिषेकः दिव्यास्त्रदानं च ...	32	489
64.	शत्रुघ्नप्रस्थानम् ...	17	496
65.	सौदासचरितम् ...	35	499
66.	कुशलवोत्पत्तिः ...	15	507
67.	सान्धातृवधः ...	23	510
68.	लवणशत्रुघ्नविवादः ...	19	515
69.	लवणवधः ...	40	519
70.	मधुपुर्यां प्रजापालनम् ...	16	528
71.	वाल्मीकिना शत्रुघ्नप्रशंसनम् ...	24	531
72.	श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः ...	20	536
73.	मृतबालकद्विजविलापः ...	19	541
74.	नारदवाक्यम् ...	33	545
75.	शूद्रमुन्यन्वेषणम् ...	18	551
76.	शम्बुकवधः ...	37	555
77.	स्वर्गिप्रश्नः ...	20	564
78.	श्वेतराजोपाख्यानम् ...	30	568
79.	दण्डराज्यनिवेशकथनम् ...	19	575
80.	शुक्रकन्याधर्पणम् ...	18	579
एकोनविंशोऽङ्कः गीताः श्लोकाः			480
81.	दण्डशापः ...	21	583
82.	श्रीरामस्यायोध्यां प्रत्यागमनम् ...	20	588
83.	राजसूर्याकरणनिर्धारणम् ...	20	592
84.	वृत्राख्यानवर्णनम् ...	18	597
85.	वृत्रासुरवधः ...	22	600
86.	इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम् ...	20	605
87.	इलोपाख्यानम् ...	29	609
88.	किंपुरुषोत्पत्तिः ...	24	616
89.	पुरुषस्य उत्पत्तिः ...	25	621
90.	अश्वमेधेनेलस्य सार्वकालिकपुंस्त्वप्राप्तिः ...	25	626
91.	श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम् ...	26	632
92.	हयचर्या ...	18	637

सर्गः	विषयः	श्लोकसंख्या	पृष्ठम्
93.	वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः ...	18	641
94.	कुशलवाभ्यां रामायणगानम् ...	29	646
95.	वाल्मीकये दूतप्रेषणम् ...	15	653
96.	वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम् ...	22	657
97.	सीताया रसातलप्रवेशः ...	26	662
98.	श्रीरामजोधशमनम् ...	27	667
त्रिंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		405	
99.	कौसल्यादिस्वर्गमनम् ...	18	674
100.	भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा ...	25	678
101.	भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	18	683
102.	लक्ष्मणपुत्रयो राज्याभिषेकः ...	17	687
103.	कालरुद्रागमनम् ...	17	691
104.	ब्रह्मसन्देशकथनम् ...	19	695
105.	दुर्वासस्समागमः ...	19	699
एकत्रिंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		133	
106.	लक्ष्मणत्यागः लक्ष्मणस्वर्गमनं च ...	18	704
107.	कुशलवयोरभिषेकः ...	20	708
108.	शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः हनुमदाद्यादेशश्च ...	30	713
109.	श्रीरामस्य महाप्रस्थानम् ...	22	720
110.	श्रीरामस्य वैष्णवतेजःप्रवेशः, फलनिरूपणं च ...	38	725
द्वाविंशोऽङ्कि गीताः श्लोकाः		128	
		3276	





॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदने ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥  
वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना  
हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना  
सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥  
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥  
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ६ ॥  
गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥  
अञ्जनानन्दने वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनाकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काश्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारुख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

उधुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहापीनं वन्दे रामयणार्णवम् ॥  
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परितृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाद्यादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥



॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनादस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

मृष्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्ययानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥





॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥  
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥  
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥  
 गोष्पदीकृत्वारार्शि मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहापालारत्रं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥  
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनाकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिप्राञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं समधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानबाहुपरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरीविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकपासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यानं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्मामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥



मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥  
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥  
 विश्वामित्रान्तरङ्गनाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥  
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥  
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीगेदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥  
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । ससेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥  
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । शृङ्गराजाय भक्ताय मृक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥  
 सादरं श्वरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥  
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥  
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलुङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥  
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥  
 मङ्गलाशासनपरिर्पदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥



॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥  
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमानानन्दतीर्थारूपो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥  
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तदा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥  
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयतं हरिम् ॥ ४ ॥  
 सर्वाभीष्टदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिपनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥  
 अभ्रमं भङ्गरहितमजहं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेहमृकोऽपि वाग्मी जहमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञपौलिः ।

सकलवचस्त्वेतोदेवता भारती स मम वचसि विवृतां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥  
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थारूपातरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥  
 चित्रैः पदैश्च गाम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥  
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आल्लस्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥  
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥  
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मृनि वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥  
 गोष्पदीकृतवाराशि मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥  
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।  
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनाकात्मजायाः ।  
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।  
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।  
वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥  
तदुपगतसमाससन्धियोगं समपधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।  
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे  
मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।  
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं  
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः  
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।  
धृतावयं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः  
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चरित्रं  
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।  
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजधुरत्नं  
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥  
स्वान्तस्थानन्तश्चर्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यद्गुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरन्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जहुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥



॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सत्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्तनु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरइयामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाढ्ये । चक्रवर्तितनूनाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥



॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता  
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-  
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं  
कलशशङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-  
हयामि, रत्नसिंहासने समर्पयामि, पादं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्पयामि, आचमनीयं  
समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोप-  
वीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि,  
पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः  
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः  
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः  
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।  
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-  
स्कारान् समर्पयामि ॥











ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

# ॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

॥ उत्तरकाण्डम् ॥



[ पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे षड्विंशतितमेऽङ्के उत्तरकाण्डे प्रथमसर्गमारभ्य विंशसर्गपर्यन्तं (20725—21491 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 767 ]

[ ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தாறாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் முதலாவது ஸர்க்கம் , முதல் இருபதாவது ஸர்க்கம் வரை (20725—21491) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 767 ]

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामप्रश्नः—ஸ்ரீராமரது கேள்வி.

प्राप्तराज्यस्य रामस्य राक्षसानां वधे कृते । आजगुर्ऋषयः सर्वे राघवं प्रतिनन्दितुम् ॥

राक्षसानां	• அரக்கர்களின்	ऋषयः	முனிவர்கள்
वधे	ஸம்ஹாரம்	सर्वे	அனைவரும்
कृते	ஆனபிறகு	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
प्राप्तराज्यस्य	ராஜ்யபரிபாலனத்	प्रतिनन्दितुं	கொண்டாடுதற்
	தைப்புரியும்		பெருநூட்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமரிடம்	भाज्यसुः	வந்தார்கள்.



कौशिकोऽथ यवकीतो गार्ग्यो गालव एव च ।  
 कण्वो मेधातिथेः पुत्रः पूर्वस्यां दिशि ये श्रिताः  
 स्वस्त्यात्रेयोऽथ भगवान्मृचिः प्रमुचिस्तथा ।  
 अगस्त्योऽत्रिश्च भगवान् सुमुखो विमुखस्तथा ॥  
 आजग्मुस्ते सहागस्त्या ये स्थिता दक्षिणां दिशम् ॥

॥ २ ॥

॥ ३ ॥

पूर्वस्यां  
 दिशि  
 श्रिताः  
 ये  
 अथ  
 कौशिकः  
 यवकीतः  
 गार्ग्यः  
 गालवः एव  
 मेधातिथेः  
 पुत्रः  
 कण्वः च  
 तथा  
 दक्षिणां  
 दिशं  
 स्थिताः

கிழக்கு  
 திசையில்  
 உள்ளவர்கள்  
 எவர்களோ,  
 அவர்களாகிய  
 கௌசிகரும்  
 யவகீதரும்  
 கார்த்தியரும்  
 காலவரும்  
 மேதாத்தியின்  
 புத்திரரான  
 கண்வரும்  
 அவ்வாறே  
 தென்  
 திசையில்  
 உள்ளவர்கள்

ये  
 ते अथ  
 स्वस्ति  
 आश्विनः  
 नमुचिः  
 प्रमुचिः  
 अगस्त्यः  
 भगवान्  
 अत्रिः  
 भगवान्  
 सुमुखः  
 विमुखः  
 तथा  
 सहागस्त्याः च  
 आजग्मुः

எவர்களோ  
 அவர்களாகிய  
 ஸ்வஸ்தியும்  
 ஆத்ரேயரும்  
 நமுகியும்  
 பிரமுகியும்  
 அகஸ்திய  
 பகவானும்  
 அத்திரி  
 பகவானும்  
 சுமுகரும்  
 விமுகரும்  
 அவ்வண்ணமே  
 அகஸ்தியரோடுகூட  
 இருப்பவர்களும்  
 வந்தார்கள்.

नृपद्गुः कवषो धौम्यो रौद्रेयश्च महानृपिः ।  
 तेऽप्याजग्मुः सशिष्या वै ये श्रिताः पश्चिमां दिशम्  
 वसिष्ठः कश्यपोऽद्यात्रिर्विश्वामित्रः सगौतमः ।  
 जमदग्निर्भरद्वाजस्तेऽपि सप्तर्षयस्तथा ॥  
 उदीच्यां दिशि ये विप्रा नित्यमेव निवासिनः ॥

॥ ४ ॥

॥ ५ ॥

पश्चिमां  
 दिशं  
 श्रिताः  
 ये  
 ते  
 नृपद्गुः  
 कवषः  
 धौम्यः

மேற்கு  
 திசையில்  
 உள்ளவர்கள்  
 எவர்களோ  
 அவர்களாகிய  
 நகுஷத்துவும்  
 கவஷரும்  
 தெளம்பரும்

रौद्रेयः  
 महान् ऋषिः च  
 सशिष्याः अपि वै  
 उदीच्यां  
 दिशि  
 नित्यं एव  
 निवासिनः

ரௌத்ரேயரென்ற  
 மஹரிஷியும்  
 சிஷ்யர்களோடுகூடான  
 வர்களாகவும்  
 வடக்கு  
 திசில்  
 நித்யமாகவே  
 வலிப்பவர்களான

விபா:	பிராம்மணர்கள்
யே	எவர்களோ
தே	அந்த
வசிபு:	வவரிஷ்டர்
கடியப:	கச்யபர்
அவி:	அத்திரி
சரீரம:	கெனதமருடன் கூடிய

விபாமிச:	விசுவாமித்திரர்
சமதரி:	சுமதக்னி
மரதாச:	பரத்வாஜர், என்ற
சசர்ய: அபி	ஸப்தரிஷிகளும்
அய	அப்பொழுது
தயா	அவ்வண்ணமாகவே
அசமு:	வந்தார்கள்.

சம்ப்ராப்ய தே மஹாத்மானோ ரா஘வஸ்ய நிவேசனம் । விஷ்டிதா: ப்ரதிஹாரய் ஹுதாசனசமப்ரா: ॥

ஹுதாசன-	} அக்கினிக்குச் சமமா
சமப்ரா:	
தே	ன காந்தியுடையவர்
மஹாத்மா:	அந்த [கனான
ரா஘வஸ்ய	மஹாத்மாக்கள்
	ஸ்ரீராகவருடைய

நிவேசனம்	மானிகையை
சம்ப்ராப்ய	அடைந்து
ப்ரதிஹாரய்	வாயில்காப்பவனுக்
	காக
விஷ்டிதா:	தாமதித்தார்கள்.

ஹா:ஸ்ய் ப்ரோவாச ஹ்மாத்மா ஹஸ்யோ முநிசத்தம: । நிவேத்யதா் டாசரத்யேர்க்பயோ வயமா஗தா: ॥

முநிசத்தம:	முனிச்சேஷ்டரான
ஹ்மாத்மா	தர்மாத்மாவான
ஹஸ்ய: ஹி	அகஸ்தியரே
ஹா:ஸ்ய்	வாயில்காப்பவனைப்
	பார்த்து
ஹ்ய:	"முனிவர்களாகிய

வயம்	நாங்கள்
அ஗தா:	இங்கு வந்திருப்பதாக
டாசரத்யே:	தாசாதிக்கு
நிவேத்யதா்	தெரிவிக்கவேண்டி
	யது "
ப்ரோவாச	என்று சொன்னார்.

ப்ரதீஹாஸ்ததஸ்தூர்ணம஗ஸ்யவசனோதத: । சமீபம் ரா஘வஸ்யேவ ப்ரவிவேச மஹாத்மன: ॥ ௧ ॥

ப்ரதீஹா:	வாயில்காப்போன்
அ஗ஸ்யவசனோதத:	அகஸ்தியர்வாக்கினால்
	ஏவப்பட்டவனாய்
தத:	அங்கிருந்து
மஹாத்மன:	மஹாத்மாவான

ரா஘வஸ்ய	ஸ்ரீராகவருடைய
சமீபம்	ஸன்னிதிக்கு
தூர்ணம்	வெகு நெருங்கு
ப்ரவிவேச	சென்றான்.

ச ராமம் ஹஸ்ய சஹஸா பூர்ணசந்த்ரஸமபுதிம் । அ஗ஸ்யம் கதயாமாஸ சம்ப்ராப்யமூபிபி: சஹ ॥ ௨ ॥

ச:	அவன்
பூர்ணசந்த்ரஸமபுதி	{ பூர்ணசந்திரனுக்கு
	ஸமானமானதே
	ஜஸஸுடனிருக்கிற
ராமம்	ஸ்ரீராமரை
ஹஸ்ய	கண்டு
ஹூபிபி:	ரிஷிகளோடு

சஹ	கூட
அ஗ஸ்யம்	அகஸ்தியரை
சம்ப்ராப்ய	வந்திருப்பதாய்
சஹஸா	கூடவே
கதயாமாஸ	விண்ணப்பஞ்செய்த
	என்

श्रुत्वा प्राप्तान् मुनींस्तांस्तु प्रत्युत्थाय कृताञ्जलिः ।  
रामोऽभिवाद्य प्रयत आसनान्यादिदेश ह

॥ १० ॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	प्रत्युत्थाय	ஆஸனத்தினின்று
मुनीन्	ரிஷிகளுள்		மெழுந்து
सान्	அவர்கள்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலீஹஸ்தராய்
प्राप्तान्	வந்திருப்பதை	अभिवाद्य	நல்வரவுகொண்டாடி
श्रुत्वा	கேட்டு	आसनानि	ஆஸனங்களை
प्रयतः	பார்க்க அவர் கொண் டவராய்	आदिदेश ह	அளித்தனர்.

तेषु काञ्चनचित्रेषु महत्सु च वरेषु च । यथार्हमुपविष्टास्त आसनेष्वपिपुङ्गवाः ॥ ११ ॥

ते	அந்த	वरेषु	உத்தமமான
ऋषिपुङ्गवाः च	ரிஷிச்ரேஷ்டர்களும்	महत्सु	சிறந்த
तेषु	அந்த	आसनेषु	ஆஸனங்களில்
काञ्चनचित्रेषु	தங்கத்தால்கித்தரமா ய் வேலைசெய்யப்பட்ட	यथाहं च	அவரவர்க்கேற்ற படியே
		उपविष्टाः	உட்கார்ந்தார்கள்.

रामेण कुशलं पृष्टाः सशिष्याः सपुरोगमाः । महर्षयो वेदविदो रामं वचनमब्रुवन् ॥ १२ ॥

सशिष्याः	சிஷ்யர்களுடனிருப் பவர்களும்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सपुरोगमाः	தலைவர்களுடனிருப் பவர்களுமரன	कुशलं	குசலம்
वेदविदः	வேதவித்துக்களாகிய	पृष्टाः	வினாவப்பட்டவர்
महर्षयः	மஹர்ஷிகள்	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [களாய்]
		वचनं	உத்தரம்
		अब्रुवन्	உரைத்தார்கள்:

कुशलं नो महाबाहो सर्वत्र रघुनन्दन । त्वां तु दिष्ट्या कुशलिनं पश्यामो हतशात्रवम् ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே,	हतशात्रवं	சத்ருக்களை நாசம் செய்துவிட்டவராய்
रघुनन्दन	ரகுந்தனரே,	कुशलिनं	சகமரபெழுந்தருளி யிருப்பவராய்
सर्वत्र	ஸ்கலவிதத்திலும்	पश्यामः	காணப்பெற்றோம்.
नः	எங்களுக்கு	दिष्ट्या	஋து பெரும் பாக்கி யமிது.
कुशलं तु	குசலமே.		
त्वां	தேவரீரை		

न हि भारः स ते राम रावणः पुत्रपौत्रवान् ॥ १४ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	ते	தேவரீருக்கு
पुत्रपौत्रवान्	புத்ரபௌத்ரர்களுட	हि	மாத்ரிசம்
सः	அந்த [னிருக்கும்]	भारः	ஒருபாரமாக
रावणः	ராவணன்	न	ஆகான்.



सधनुस्त्वं हि लोकांस्त्रीन् विजयेथा न संशयः । दिष्ट्या त्वया हतो राम रावणो राक्षसेश्वरः॥

सधनुः	“கோதண்டபாணியா	राम	ஸ்ரீராம,
एवं हि	தேவரீரோ [கிய]	राक्षसेश्वरः	ராஷ்டேஸேச்வரனான
स्त्रीन्	முன்று	रावणः	ராவணன்
लोकान्	உலகங்களையும்	त्वया	தேவரீரால்
विजयेथा:	வெல்லவல்லீர்.	हतः	கொலையுண்டது
संशयः न	ஐயமில்லை.	दिष्ट्या	என்களது அதிர்ஷ்டம்.

दिष्ट्या विजयिनं त्वाऽद्य पश्यामः सह सीतया ॥ १६ ॥

एष	“தேவரீரோ	अद्य	இப்பொழுது
सीतया	லீதையுடன்	दिष्ट्या	பாக்கியத்தால்
सह	கூட	पश्यामः	காணப்பெற்றோம்.
विजयिनं	ஐயசிலராய்		

दिष्ट्या प्रहस्तो विकटो विरूपाक्षो महोदरः । अकम्पनश्च दुर्धर्षो निहतास्ते निशाचराः ॥

ते	“அந்த	महोदरः	மஹோதரனும்
निशाचराः	அரக்கர்களாகிய	दुर्धर्षः	இறுமாப்புக் கொண்ட
प्रहस्तः	ப்ரஹஸ்தனும்	अकम्पनः च	அகம்பனனும்
विकटः	விகடனும்	निहताः	கொலையுண்டார்கள்.
विरूपाक्षः	விருபாக்ஷனும்	दिष्ट्या	என்களுடைய
			அதிர்ஷ்டமே.

यस्य प्रमाणाद्विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते । दिष्ट्या ते समरे राम कुम्भकर्णो निपातितः ॥

राम	“ஸ்ரீராம,	न विद्यते	இல்லையோ, அப்படிப்
यस्य	எவனுடைய	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன் [பட்ட
प्रमाणात्	தேஹப்ரமாணத்தைக்	ते	தேவரீரால்
	காட்டினும்	समरे	போரில்
विपुलं	பெரிய	निपातितः	கொலையுண்டான்.
प्रमाणं	ப்ரமாணம்	दिष्ट्या	என்கள் அதிர்ஷ்டமா.
इह	இவ்வுலகில்		உவோ கொண்டோம்.

त्रिशिराश्चातिकायश्च देवान्तकनरान्तकौ । दिष्ट्या ते निहता राम महावीर्या निशाचराः ॥

राम	“ஸ்ரீராம,	देवान्तक-	} தேவாந்தகனும்
ते	அந்த	नरान्तकौ च	
महावीर्याः	மஹாவீர்யமுள்ள	निहताः	கொலையுண்டார்கள்.
निशाचराः	அரக்கர்களான	दिष्ट्या	அதனாலும் எங்களுக்
त्रिशिराः च	த்ரிசிரஸ்ஸும்.		கு பெரும்சந்தேதாவும்.
अतिकायः	அதிகாபனும்		

कुम्भश्चैव निकुम्भश्च राक्षसौ भीमदर्शनौ । दिष्ट्या तौ निहतौ राम कुम्भकर्णसुतौ मृधे ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	நிகும: ச	நிகும்பனென்பவனு
भीमदर्शनौ	பயங்கரமான தோற்ற	तौ	அந்த இரண்டு [மான
	முடையவர்களும்	राक्षसौ च	ஆரக்கர்களும்
कुम्भकर्णसुतौ एव	கும்பகர்ணனின்	मृधे	பேரில்
	குமாரர்களுமாகிய	निहतौ	மாண்டார்கள்.
कुम्भः	கும்பனென்பவனும்	दिष्ट्या	இதிலும் எங்களுக்கு
			சந்தோஷம்.

युद्धोन्मत्तश्च मत्तश्च कालान्तक्यमोपमौ । यज्ञकोपश्च धूम्राक्षो जम्बुमाली महोदरः ॥२१॥  
कुर्वन्तः कदनं घोरमेते शस्त्रास्त्रपारगाः । अन्तकप्रतिमैर्वाणैर्दिष्ट्या विनिहतास्त्वया ॥२२॥

एते	“இந்த	महोदरः च	மஹோதரனும்
शस्त्रास्त्र- } पारगाः }	சாஸ்திர ஆஸ்திர வித்தைகளை கரை கண்டுணர்ந்தவர் களும்	कालान्तक्यमोपमौ	பிரளயகாலயமனாக கொப்பாகிய
घोरं	கொடும்	युद्धोन्मत्तः	யுத்தோன்மத்தனும்
कदनं	பாபத்தொழில்	मत्तः च	மத்தனும்
कुर्वन्तः च	செய்துகொண்டிருந்த வர்களும்	त्वया	தேவரீரால்
यज्ञकोपः	யக்ஞகோபனும்	अन्तकप्रतिमैः	யமனை நிகர்த்த
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷனும்	वाणैः	பாணக்களால்
जम्बुमाली	ஜம்புமாலியும்	विनिहताः	மாள்விக்கப்பட்டார் கள்.
		दिष्ट्या	இதாவும் எங்களது பாக்கியமே.

दिष्ट्या त्वं राक्षसेन्द्रेण द्वन्द्वयुद्धमुपागतः । देवतानामवध्येन विजयं प्राप्तवानसि ॥ २३ ॥

त्वं	“தேவரீர்	उपागतः	உண்டாக்கிக்கொண்
देवतानां	தேவதைகளுக்கும்	विजयं	ஐயத்தை [டவராய்
अवध्येन	வெல்வதற்கரியனான	प्राप्तवान् असि	அடைந்தவராகிறீர்.
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனோடு	दिष्ट्या	இதாவும் எங்களது
द्वन्द्वयुद्धं	மல்லயுத்தத்தை		பாக்கியமே.

सहमेतन्महाबाहो रावणस्य निवर्हणम् । असहमेतत्संप्राप्तं रावणेर्यन्निवर्हणम् ॥ २४ ॥

महाबाहो	“மஹாபாருவே!	रावणेः	ராவணன் புதல்வனுக்
रावणस्य	ராவணனுடைய	संप्राप्तं	கு (இந்திரஜித்துக்கு)
एतत्	இந்த	निवर्हणं	ஸம்பவித்த
निवर्हणं	அழிவு	यत्	அழிவு
सहं	ஒரு பெரியகாரியமல்	एतत्	எதுவே
	லாதது.	असहम्	இது
			ஒருபெரியகாரியம்.

सङ्ख्ये तस्य न किञ्चित् रावणस्य पराभवः । द्वन्द्वयुद्धमनुप्राप्तो दिष्ट्या ते रावणिर्हतः ॥

सङ्ख्ये	“புத்தத்தில்	रावणिः	ராவணன் புதல்வன்
तस्य	அந்த		(இந்திரஜித்து)
रावणस्य	ராவணனுடைய	हतः	கொல்லப்பட்டது
पराभवः	அழிவு	तु	மரத்திரம்
किञ्चित् न	பொருட்டாக ஆகாது;	ते	தேவரீருக்கு
द्वन्द्वयुद्धं	மல்லபுத்தத்தை	दिष्ट्या	கொண்டாடவேண்டிய
अनुप्राप्तः	கைப்பற்றிய		விஷயமாகிறது.

दिष्ट्या तस्य महाबाहो कालस्यैवाभिधावतः । मुक्तः सुरिषोर्वीर प्राप्तश्च विजयस्त्वया ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	मुक्तः	அஸ்திரபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்.
वीर	வீரரே!	स्वया	தேவரீரால்
कालस्य	பயனுக்கு	विजयः च	ஜயமும்
इव	சமனாய்	प्राप्तः	அடையப்பட்டது.
अभिधावतः	தெரியாமல் வரும்	दिष्ट्या	{ இதை நாங்களனைவரும் கொண்டாடுகிறோம்.
सुरिषोः	தேவகண்டகனான		
तस्य	அவனுடைய		

सोऽवध्यः सर्वभूतानां महामायाधरो युधि । विस्मयस्त्वेष चास्माकं तच्छ्रुत्वेन्द्रजितं हतम् ॥

सः च	“அவனோ	इन्द्रजितं तु	இந்திரஜித்தையும்
युधि	போரில்	हतं	மரணமடைந்தவனாக
महामायाधरः	பெரிய மாயாவி.	श्रुत्वा	கேட்டு,
सर्वभूतानां	எல்லா பிராணிகளுக்கும்	अस्माकं	எங்களுக்கு
अवध्यः	வெல்வதற்கரியன்.	एषः	இது
तत्	ஆதலால்	विस्मयः	அநிக ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

एते चान्ये च बहो राक्षसाः कामरूपिणः । दिष्ट्या त्वया हता वीरा रघूणां कुलवर्धन ॥

रघूणां	“ரகுக்களின்	अन्ये	வேறு
कुलवर्धन	குலத்தை விருத்தி செய்பவரே!	बहवः	அனேக
कामरूपिणः	சமயத்திற்கேற்ற உருவமெடுக்கக்கூடிய	वीराः च	வீரர்களும்
राक्षसाः	அரக்கர்களான	स्वया	தேவரீரால்
एते च	இவர்களும்	हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.
		दिष्ट्या	என்ன ஸந்தேசமும் எங்களுக்கு?



दत्त्वा पुण्यामिमां वीर सौम्यामभयदक्षिणाम् । दिष्ट्या वर्धसि काकुत्स्थ जयेनामित्रकर्शना ॥

भमितकर्शन	“பகைவரை அழிப் பவரே!	अभयदक्षिणां	{ யாவராலும் பயம் வேண்டாமென்ற நம்பிக்கையை
वीर	வீரரே!	दत्त्वा	செய்துகொடுத்து
काकुत्स्थ	காகுஸ்தரே!	जयेन	ஜயத்தேடு
पुण्यां	புண்ணியமானதும்	वर्धसि	வினக்குகின்றீர்
सौम्यां	மேலானதுமான	दिष्ट्या	பரம ஸந்தேதாஷம்.”
इमां	இந்த		

श्रुत्वा तु तेषां वचनमृषीणां भावितात्मनाम् । विस्मयं परमं गत्वा रामः प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥

भावितात्मनां	ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ந்த	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
ऋषीणां	ரிஷிகளின்	गत्वा	அடைந்து
वचनं	வர்த்தையை	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्रुत्वा	கேட்டதும்	तेषां	அவர்களுக்கு
परमं	வெகு	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
		तु	இப்பொழுது இப்படி
		अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார் :

भगवन्तः कुम्भकर्णं रावणं च निशाचरम् । अतिक्रम्य महावीर्यं किं प्रशंसथ रावणिम् ॥

भगवन्तः	“நீங்கள்	रावणं निशाचरं च	ராவணராக்ஷஸ
महावीर्यं	மஹாவீர்யவந்தர்க ளான	अतिक्रम्य	விட்டு [னையும்
		रावणि	இந்திரஜித்தை
		प्रशंसथ	பிரசம்ஸிப்பது
कुम्भकर्णं	கும்பகர்ணனையும்	किम्	யாதுகாரணம்?

महोदरं प्रहस्तं च विरूपाक्षं च राक्षसम् । मत्तोन्मत्तौ च दुर्धर्षौ देवान्तकनरान्तकौ ॥  
अतिकायं विशिरसं धूम्राक्षं च निशाचरम् । अतिक्रम्य महावीर्यान् किं प्रशंसथ रावणिम् ॥

महावीर्यान्	“பிரபலமான வீர்பய களுள்ள	देवान्तकनरान्तकौ	தேவாந்தகனையும் நராந்தகனையும்
महोदरं	மஹோதரனையும்	अतिकायं	அதிகாயனையும்
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனையும்	विशिरसं च	த்ரிசிரஸையும்
विरूपाक्षं	விருபாக்ஷனென்ற	धूम्राक्षं	தும்ராக்ஷனென்ற
राक्षसं च	அரக்கனையும்	निशाचरं च	அரக்கனையும்
दुर्धर्षौ	இறுமாப்புக்கொண்ட	अतिक्रम्य	விட்டு
मत्तोन्मत्तौ च	மத்தனையும் உன்மத் தனையும்	रावणि	இந்திரஜித்தை
		प्रशंसथ	ஏற்றமாகக்கூறுவது
		किम्	யாதுகாரணம்?

कीदृशो वै प्रभावोऽस्य किं बलं कः पराक्रमः । केन वा कारणेनैष रावणादतिरिच्यते ॥

अस्य	“இவனது	एषः	இவன்
प्रभावः	பிரபாவம்	रावणात्	ராவணனிலும்
कीदृशः वै	எத்தன்மையது?	अतिरिच्यते	மேற்பட்டவளுனது
बलं	வலி	केन	எந்த
किं	எவ்வளவாயது?	कारणेन	காரணத்தால்?
पराक्रमः	பராக்ரமம்	वा	நான் தெரிந்துகொள்
कः	எப்படிப்பட்டது?		ள விரும்புகிறேன்.

शक्रोऽपि विजितस्तेन कथं लब्धवरश्च सः । कथं च बलवान् पुत्रो न पिता तस्य रावणः॥

तेन	“அவனால்	पिता	தந்தை
शक्रः अपि	இந்திரனும்	रावणः च	ராவணனும்
विजितः च	ஜயிக்கப்பட்டதும்	न	அப்படியில்லாமல்,
सः	அவன்	पुत्रः	பிள்ளை
लब्धवरः	வாய்ப்பெற்றவளுனதும்	बलवान्	அவனிலும் மேம்பட்ட
कथं	எப்படி?		பலிஷ்டனுனது
तस्य	அவனது	कथम्	எப்படி?

शक्यं यदि मया श्रोतुं न खल्वाज्ञापयामि वः ।

यदि गुह्यं न चेद्दत्तं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम्

॥ ३६ ॥

वः	“தேவர்களுக்கு	गुह्यं	சிறுசெய்யமானதாக
आज्ञापयामि न	ஆக்ஷேபிடவில்லை.	यदि न चेत्	இராதபகூத்தில்,
मया	என்னால்	श्रोतुं	செவிக்கொள்ள
श्रोतु	கேட்க	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.
शक्यं यदि	கூடியதேயாயின்,	खलु	அப்படியாகில்
वक्तुं	சொல்ல	कथ्यताम्	சொல்லப்பட்டும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे प्रथमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 20760



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 36

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २ ॥

पौलस्त्यजन्म—பௌஸ்தியோத்பத்தி.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । कुम्भयोनिर्निरहातेजा राममेतदुवाच ह ॥ १ ॥

तस्य	அந்த	महातेजाः	மிக்கதேஜஸ்சியான
महात्मनः	மஹாத்மாவான	कुम्भयोनिः	கும்பத்தியர்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तत्	அந்த	एतत्	பின்வருவதை
वचनं	மொழியை	उवाच	சொன்னார்,
श्रुत्वा	கேட்டு	ह	கான்.



शृणु राम यथावृत्तं तस्य तेजो बलं महत् । जघान शत्रून् येनासौ न च बध्यः स शत्रुभिः ॥

ராம	“ஸ்ரீராமா!	யேன	காரணமாக
அசௌ	இவன்	தசு	அவனது
சுதூந்	சத்ருக்களை	மஹத்	மஹத்தான
ஜகான	வென்றமைக்கும்,	தேவ:	தேஜையையும்
ச	அதுவுமன்றி	பலம்	பலத்தையும்
ச:	அவன்	யதாவுத்	விஸ்தாரமாய்க் கூறு
சுதூநி:	சத்ருக்களால்		கிறேன்,
ந வப்ய:	வெல்லப்படாமைக்	சுரு	கேட்டருள்க.
	கும்		

जयं ते रावणस्याहं कुलं जन्म च राघव । वरप्रदानं च तथा तस्मै दत्तं ब्रवीमि ते ॥३॥

ராசுவ	“ஸ்ரீராகவா!	ததா	அப்படியே
ராவணஸு	ராவணனது	தரமே	அவனுக்கு
குலம்	குலத்தையும்	வரபுரானம்	வரமளித்ததையும்
ஜன்ம	பிறப்பையும்	ததத் ச	கிடைத்ததையும்
ஜயம் ச	காரியஸித்தியையும்	தே	தேவரீருக்கு
தே	தேவரீருக்கு	அஹ்	நான்
		புரீமி	சொல்லுகிறேன்.

पुरा कृतयुगे राम प्रजापतिसुतः प्रभुः । पुलस्त्यो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षादिव पितामहः ॥

ராம	“ஸ்ரீராமா!	புலஸ்து:	புலஸ்தியர்
புரீ	பூர்வம்	நாம	என்று (ஒருவர்
கூதயுगे	கிருதயுகத்தில்		இருந்தார்).
புரு:	பிரபுவும்	சாஸ்தா	ஸாக்ஷாத்
புரூபி:	பிரம்மரிஷியுமாகிய	பிதாமஹ:	பிரம்மர
புராபதிசுத:	பிரம்மரின் புத்திரர்	இவ	எப்படியோ, அப்படிப்
			பட்டவர்.

नानुकीर्त्या गुणास्तस्य धर्मतः शीलतस्तथा । प्रजापतेः पुत्र इति वक्तुं शक्यं हि नामतः ॥

பும்த:	“தருமத்திலும்	புராபதி:	பிரம்மரின்
ததா	அதுபோலவே	புரு:	குமாரர்
சீலத:	சீலத்திலும்	இதி	என்று
தசு	அவருடைய	வரது	சொல்வது
குண:	குணங்கள்	நாமத:	என்பதினாலேயே
அநுகீர்த்யா: ந	எடுத்துரைத்	சாக் டி	அவை தாமே விளக்கு
	தல் முடியாது.		மன்றே.



स तु धर्मप्रसङ्गेन मेरोः पार्श्वे महागिरेः । तृणविन्दाश्रयं गत्वा न्यवसन्मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

धर्मप्रसङ्गेन	தருமத்தைக் குறை வற அனுஷ்டித்ததால்	महागिरेः	மஹாகிரியின்
ச:	அந்த	पार्श्वे	தாழ்வரையில்
मुनिपुङ्गवः	முனிச்சேஷ்டர்	तृणविन्दाश्रयं तु	திருண்பிந்து ஆசிர
मेरोः	மேரு	गत्वा	சென்று [மத்திற்கே
		न्यवसत्	வனித்தார்.

तपस्तेपे स धर्मात्मा स्वाध्यायनियतेन्द्रियः ॥ ७ ॥

सः धर्मात्मा	“அந்த தர்மா த்மா	तपः	தவத்தை
स्वाध्याय-	வேதமோ துவதிலே	तेपे	அனுஷ்டித்துவந்தார்.
नियतेन्द्रियः	யே ஐம்பொறிகளையு மடக்கியவராய்		

देवपन्नगकन्याश्च राजर्षितनयाश्च याः । क्रीडन्त्योऽपसरसश्चैव तं देशमुपपेदिरे ॥ ८ ॥

देवपन्नगकन्याः	“தேவகண்ணிகை களும் பன்னக கண்ணிகைகளும்	याः च	எவர்களோர் அவர் களும்
राजर्षितनयाः च	ராஜரிஷிகண்ணிகை களும்	क्रीडन्त्यः	உல்லாஸமாய் காலங் கழிப்பவர்களாய்
अपसरसः च	தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்தரீகளும்	तं	அந்த
		देश एव	இடத்திற்கே
		उपपेदिरे	வருவதுண்டு.

सर्वतृषूपभोग्यत्वाद्रम्यत्वात् काननस्य च । नित्यशस्तास्तु तं देशं गत्वा क्रीडन्ति कन्यकाः॥  
गायन्त्यो वादयन्त्यश्च लासयन्त्यस्तथैव च । मुनेस्तपस्विनस्तस्य विघ्नं चक्रुरनिन्दिताः ॥

अनिन्दिताः	“புத்தியூர்வகமான தோஷரஹிதர்களாகிய	काननस्य	சோலையின்
ताः कन्यकाः	அந்த கண்ணிகைகள்	रम्यत्वात् च	ரமணியத்தாலும்
गायन्त्यः	பாடுகிறவர்களாயும்	तं	அந்த
वादयन्त्यः च	விண்ணமுதலிய வாந் தியக்களை வாசிப் பவர்களாயும்	देशं	இடத்திற்கு
तथा एव	அவ்வண்ணமே	नित्यशः	எப்பொழுதுமே
लासयन्त्यः च	உலாவிடும், குதித் தும், ஓடியும் பலவித மாய்க் காலங்கழிப் பவர்களாயும்	गत्वा	போய்
सर्वतृषु	ஸகல ருதுக்களிலும்	क्रीडन्ति	ஸுகமாய் காலங்க ழிப்பதண்டு.
उपभोग्यत्वात्	ஆனந்தமாய் அனுப விக்கக் கூடியதாயி ருந்தமையாலும்	तु	இப்பொழுது
		तपस्विनः	தவம்புரிந்துகொண் டிருக்கிற
		तस्य	அந்த
		मुनेः	ரிஷிக்கு
		विघ्नं	இடையூறு
		चक्रुः	செய்யலானார்கள்.

अथ क्रुद्धो महातेजा व्याजहार महामुनिः । या मे दर्शनमागच्छेत् सा गर्भं धारयिष्यति॥

अथ	“அப்பொழுது	दर्शनं	கட்புலனாய்
महातेजाः	மிக்க தேஜஸ்வியான	आगच्छेत्	ஆகிறானோ
महामुनिः	மஹரிஷி	सा	அவள்
क्रुद्धः	கோபித்தவராய்	गर्भं	கர்ப்பத்தை
या	‘எவள்’	धारयिष्यति	தரித்தவனாவான்’
मे	எனக்கு	व्याजहार	என்று சபித்தார்.

तास्तु सर्वाः प्रतिश्रुत्य तस्य वाक्यं महात्मनः । ब्रह्मशापभयाद्भीतास्तं देशं नोपचक्रमुः ॥

ताः	“அவர்கள்	ब्रह्मशापभयात्	பிரம்ஹணசாபம்
सर्वाः तु	எல்லாருமே		என்ற பயத்தினால்
तस्य	அந்த	भीताः	திசுலடைந்தவர்களாய்
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	तं	அந்த
वाक्यं	வாக்கியத்தை	देशं	இடத்திற்கு
प्रतिश्रुत्य	மனதிற்கொண்டு	उपचक्रमुः न	போவதில்லை.

वृणविन्दोस्तु राजर्षेस्तनया न शृणोति तत् ॥ १३ ॥

गत्वाऽऽश्रमपदं तत्र विचचार सुनिर्भया ॥ १४ ॥

वृणविःशोः	“திருணமிந்து என்ற	सुनिर्भया	ஆச்சமற்றவளாய்
राजर्षेः	ராஜரிஷியின்	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
तनया तु	மகளோ	गत्वा	சென்று
तत्	அதை	विचचार	உலாவிக்கொண்டிருந்
न शृणोति	கேட்டிலன்.		தான்.
तस्य	விஷயமிப்படி இருந்த		
	தால்		

तस्मिन् काले महातेजाः प्राजापत्यो महानृपिः ।

स्वाध्यायमकरोत्तत्र तपसा भावितः स्वयम् ॥ १५ ॥

तस्य	“அவ்விடத்தில்	स्वयं	தன் இஷ்டப்படி.
तस्मिन्	அதே	तपसा	தபத்தால்
काले	சமயத்தில்		இந்திரியங்களையும்
प्राजापत्यः	பிரஜாபதியின் குமார	भावितः	மனஸையும் ஒருமை
	ரும்		ப்படுத்தி தவநிஷ்
महातेजाः	மிக்க தேஜேவரனு	स्वाध्यायं	டை பூண்டவராய்
	மான்	अकरोत्	வேதாத்யயனத்தை
महानृपिः	மஹரிஷியானவர்		செய்துகொண்டிருந்
			தார்.

सा तु वेदश्रुतिं श्रुत्वा दृष्ट्वा वै तपसो निधिम् । अभवत्पाण्डुदेहा सा सुव्यञ्जितशरीरजा ॥

सा “ஆவள்  
வேதகேரகத்தை  
செவியுற்று  
தபோநிதியான  
ஆவரை  
தூடா கண்டாள்.  
ஏவ தகூண்டேம்

सा “ஆவள்  
சுவயஜிந- } நன்றாய் வெளியே  
शरीरजा } விளங்கும் கருத்  
தரித்தவளாயும்  
पाण्डुदेहा वै தேஹம் வெஞ்ந்தவ  
ளாயும்  
अभवत् ஆயினள்.

बभूव च समुद्दिष्टा दृष्टा तदोषमात्मनः । इदं मे किं त्विति ज्ञात्वा पितुर्गत्वाऽऽश्रमे स्थिता ॥

आत्मनः “தனது  
सत् ஆந்த  
दोषं விகாரத்தை  
दृष्ट्वा கண்டு  
मे ‘எனக்கு  
इदं இது  
किं तु इति } என்னவோ விளங்கா  
ததாயிருக்கிறதே’  
என்று

ज्ञात्वा உணர்ந்து  
समुद्दिष्टा மிகக்கவலையில் மூழ்கி  
யவளாய்  
बभूव ஆயினள்.  
च பிளவும்  
पितुः தந்தையின்  
आश्रमे ஆசிரமத்திற்கு  
गत्वा போய்  
स्थिता நின்றனள்.

तां तु दृष्ट्वा तथाभूतां तृणविन्दुरथाब्रवीत् । किं त्वमेतत्त्वसदृशं धारयस्यात्मनो वपुः ॥

तृणविन्दुः तु “திருண்பிந்துவும்  
तथाभूतां அப்படி மாறுபட்  
டிருக்கிற  
तां तु அவளை, இந்த தருணம்  
दृष्ट्वा கண்டு  
अथ இப்படி  
इदं ‘நீ  
आत्मनः உனது

एतत् இந்த  
वपुः உடம்பை  
असदृशं நிலைமைக்குத்தக்க  
வளாய்  
धारयसि வறிய்த்துக்கொண்டி  
ருக்கிருயே.  
किं இதற்கு யாது கார  
ணம்? என்று  
अब्रवीत् வினாவினார்.

सा तु कृत्वाऽञ्जलिं दीना कन्योवाच तपोधनम् । न जाने कारणं तात येन मे रूपमीदृशम् ॥  
किं तु पूर्वं गतास्म्येका महर्षेर्भावितात्मनः । पुलस्त्यस्याश्रमं दिव्यमन्वेष्टुं स्वसखीजनम् ॥  
न च पश्याम्यहं तत्र काश्चिदभ्यागतां सखीम् । रूपस्य तु विपर्यासं दृष्ट्वा त्रासादिहागता ॥

सा “ஆந்த  
कन्या கன்னிகை  
दीना ஏக்கம்கொண்டவ  
ளாய்  
अञ्जलिं कृत्वा அகைகூப்பிக்கொண்டு

तपोधनं தபோதனரைப்  
பார்த்து  
तात ‘தந்தையே,  
मे எனது  
रूपं तु உருவமும்



ईदृशं  
येन  
कारणं  
न जाने  
किं तु  
पूर्वं  
स्वसखीजनं  
अन्वेष्टुं  
भावितात्मनः  
पुलस्त्यस्य  
महर्षेः  
दिव्यं  
आश्रमं  
एषा  
गता अस्मि  
इப்படியிருக்கிறது  
எதனாலோ அதன்  
காரணத்தை  
நான் அறியேன்.  
ஆயின் ஒன்று:  
இதற்குமுந்தி  
என் தோழிஜனத்தை  
தேடிக்கொண்டு  
ஆத்மஞானியாகிய  
புலஸ்திய  
மஹர்ஷியின்  
திவ்ய  
ஆசிரமத்திற்கு  
தனியாய்  
நான் போயிருந்தேன்.

वृणविन्दुस्तु राजर्षिस्तपसा द्योतितप्रभः ।

तपसा  
द्योतितप्रभः  
“தபஸால்  
விளங்கும் ஞானதிரு  
வடிவையுடைய

वृणविन्दुः  
राजर्षिः  
तु  
ध्यानं  
திருணபிந்து என்ற  
ராஜர்ஷி  
இப்பொழுது  
யோகதிருவடிவைய

स तु विज्ञाय तं शापं महर्षेर्भावितात्मनः ।

सः  
भावितात्मनः  
महर्षेः  
तं शापं  
विज्ञाय  
तनयां तु  
“அவர்  
ஆத்மஞானியாகிய  
மஹர்ஷியின்  
அச்சாபத்தை  
கண்டுகொண்டு  
குமாரத்திடையும

भगवंस्तनयां मे त्वं गुणैः स्वैरेव भूषिताम् ।

भगवन्  
महर्षे  
मे तनयां  
स्वैः  
गुणैः एव  
“ஸ்வாமியே!  
ரிஷிபுங்கவரே!  
எனது குமாரத்திடும்  
தனது  
உத்தமகுணங்களா

भूषितां  
அலங்கரிக்கப்பட்டிரு  
க்கிறவளும

तव  
काञ्चित्  
सखी च  
अभ्यागतां  
न पश्यामि  
रूपस्य  
विपर्याप्तं तु  
दृष्ट्वा  
सासात्  
इह  
अहं  
आगता  
उवाच  
அங்கே  
ஒரு  
தோழியையும்  
அங்கு வந்திருப்பவ  
ளாக  
நான் காணவில்லை.  
மேனியின்  
மாறுபாட்டை மாத்  
திராம்  
கண்டு  
பயத்தால்  
இங்கு  
நான்  
ஒடிவந்தேன்' என்று  
சொன்னான்.

ध्यानं विवेश तच्चापि ह्यपश्यद्दृषिकर्मजम् ॥

विवेश  
अपि च  
तत्  
दृषिकर्मजं  
हि  
अपश्यत्  
பற்றினார்.  
அதின் பயனாய்  
அது  
ரிஷியின் செய்கையால்  
விளைந்ததாகிறது  
என்று  
நிச்சயமாய்  
அறிந்துகொண்டார்.

गृहीत्वा तनयां गत्वा पुलस्त्यमिदमब्रवीत् ॥

गृहीत्वा  
गत्वा  
पुलस्त्यं  
इदं  
अब्रवीत्  
அழைத்துக்கொண்டு  
போய்  
புலஸ்தியரைப்  
பார்த்து  
பின்வருமாறு  
சொன்னார்:

भिक्षां प्रतिगृह्णाणामां महर्षे स्वयमुद्यताम् ॥

स्वयं एव  
उद्यतां  
इमां  
एवं  
भिक्षां  
प्रतिगृह्णाण  
தானாகவே  
கிட்டி வந்திருக்கிற  
வருமான  
இவளை  
தேவரீர்  
பிசைத்தயாக,  
பெற்றுக்கொள்ளும்.

तपश्चरणयुक्तस्य श्रम्यमाणेन्द्रियस्य ते । शुश्रूषणपरा नित्यं भविष्यति न संशयः ॥२५॥

தபச்வரணயுக்தஸ்ய ஸ்ரம்யமாணேந்த்ரியஸ்ய தே । ஸுஸ்ரூஷணபரா நித்யம் பவிஷ்யதி ந சங்ஸய: ॥२५॥

தபச்வரணயுக்தஸ்ய { தவம் புரிதலிலேயே வருத்தி  
வகாக்கித்தராரிரு  
க்கும்  
தேவரீருக்கு

நித்யம் எப்பொழுதும்  
ஸுஸ்ரூஷாபரா கச்சுறவை செய்வதில்  
ஆஸக்தியுடையவளாக  
இருப்பாள்.  
மவிஷ்யதி இருப்பாள்.  
சங்ஸய ந இதில் ஐயமில்லை.

तं ब्रुवाणं तु तद्वाक्यं राजर्षिं धार्मिकं तदा । जिघृक्षुरब्रवीत् कन्यां वाढमित्येव स द्विजः ॥

இஃ ஐப்படி  
புராணம் சொல்லுகிற  
தர்மிக் தருமவீட்டரும்  
ராஜர்ஷி ராஜரிஷியுமான  
தன் அவரையும்  
தவாக்யம் து அவரது வாக்கியத்  
தையும  
கன்யா கன்னிகையையும்

ஜிஃஸு: அங்கிகரிக்கின்றும்பிய  
வராய்  
ச: அந்த  
திரி: பிராம்மணர்  
ததா அப்பொழுது  
வாடே எவ  
அவ்வித் 'அப்படியே ஆருக'  
என்று பதிலுரைத்  
தார்.

दत्त्वा तु तनयां राजा स्वमाश्रमपदं गतः । साऽपि तत्रावसत् कन्या तोषयन्ती पतिं गुणैः ॥

ராஜா "அரசர்  
து அப்பொழுது  
தனயா குமாரத்தியை  
தவா பாணிக்கிரஹணஞ்  
செய்துகொடுத்து  
ஸ்வ தமது  
ஆஸ்ரமபதே ஆச்ரமத்திற்கு  
ராத: திரும்பிச்சென்றார்.

சா அந்த  
கன்யா அபி கன்னிகையும்  
பதி நாயகரை  
குணை: நல்லகுணங்களால்  
தோஷயந்தி சந்தோஷப்படுத்திக்  
கொண்டு  
தவ அங்கு  
அவஸத் வஸித்துவந்தாள்.

तस्यास्तु शीलवृत्ताभ्यां तुतोष मुनिपुङ्गवः । प्रीतः स तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

தஸ்யா: "அவளது  
சீலவ்ருத்தாப்யா து சீலத்தினாலும் கரியை  
களாலுமே  
முனிபுங்ாவ: ரிஷிச்சீரேந்தர்  
துதோஷ ஸந்தோஷமடைந்தார்.

பிரீத: ஸந்தோஷப்பட்டந்த  
மஹாதேஜா: மஹாதேஜஸ்வியான  
ச: ஹ அவரே  
ஏதத் வாக்யம் து பிவ்வரும் வார்த்தைத்  
உவாச சொன்னார். [பையும]

परितुष्टोऽस्मि सुश्रोणि गुणानां सम्पदा भृशम् । तस्मादेवि ददाम्यद्य पुत्रमात्मसमं तव ॥

உபயோர்வசகர்தாரி பௌஸ்த்ய இதி விஸுதம் ॥ २९ ॥

சுஸ்ரோணி "அழகான இடைய  
டையவளே!  
குணான உன் குணங்களின்  
சம்பதா மேன்மையால்  
புஷம் அதிகமாக

பரிதுஸ்த: ஸந்தோஷமடைந்தவ  
னை  
அஸி ஆகிறேன்;  
தஸாத் ஆதலால்  
அதா இப்பொழுது

देवि	தேவியே,	विश्रुतं	பெருமைபுடையோனு
तव	உனக்கு		மாகிய
उभयोः	இருவர்களுடைய	पौलस्त्यः	பௌஸ்தியன்
वंशकतारं	வம்சங்களை விளக்கச் செய்பவனாய்	इति	என்ற
		युत्	ஒரு புத்திரனை
० त्वमसं	எனக்கு இணையான	ददामि	அனுக்ரஹிக்கிறேன்.

यस्मात्तु विश्रुतो वेदस्त्वयैषोऽध्ययतो मम । तस्मात् स विश्रवा नाम भविष्यति न संशयः ॥

यस्मात्	"எதனால்	विश्रुतः	தேட்கப்பட்டதோ ;
अध्ययतः	வேதாத்தியயனம் பண்ணிக்கொண்ட	तस्मात् तु	அதனாலேயே
मम	எனது [ருந்த	सः	அவன்
एषः	இந்த	विश्रवाः	விச்ரவஸ்
वेदः	வேதம்	नाम	என்ற பெயருடன்
त्वया	உன்னால்	भविष्यति	விளக்குவான்.
		न संशयः	இதில் ஐயமில்லை.

एवमुक्ता तु सा देवी प्रहृष्टेनान्तरात्मना । अचिरेणैव कालेनासूत विश्रवसं सुतम् ॥  
त्रिषु लोकेषु विख्यातं यशोधर्मसमन्वितम् ॥ ३१ ॥

एवं	இவ்வாறு	कालेन एव	காலத்திலேயே
उक्ता	சொல்லப்பட்ட	यशोधर्म-	யீர்த்திமரனாயும்
सा	அந்த	समन्वितं तु	தர்மிஷ்டனாயுமுள்ள
देवी	தேவி	त्रिषु लोकेषु	மூவுலகங்களிலும்
प्रहृष्टेन,	மனத்திருப்தி கொண்ட	विख्यातं	பெயர்பெற்ற
अन्तरात्मना	உன்னறிவோடு	विश्रवसे	விச்ரவஸென்ற
अचिरेण	ஸ்வல்ப	सुतं	புதல்வனை
		असूत	பெற்றான்.

श्रुतिमान् समदर्शी च व्रताचाररतस्तथा । पितेव तपसा युक्तो ह्यभवद्विश्रवा मुनिः ॥ ३२ ॥

विश्रवाः मुनिः च	"விச்ரவஸென்ற முனியும்	व्रताचाररतः	{ விதக்களையும், கியம ங்களையும் சரியாய் அனுஷ்டிப்பவர் ;
श्रुतिमान्	வேதாத்தியயனம் செய்தவர் ;	पिता	தந்தை
	ஸகல ப்ராணிகளையும்	इव तथा	எப்படியோ அப்படியே
समदर्शी	{ தன்னைப்போல் பா விப்பவர் ;	तपसा हि	தவத்தாலேயே
		युक्तः	காலக்கழிப்பவராய்
		अभवत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥



தூதீய: சரீ:—முன்னுருவது ஸர்க்கம். || 3 ||

வீஸ்வனோத்பத்தி: லக்ஷாதிபிராப்தி—குபேரனது உத்பத்தியும் லங்கை முதலியதையடைவதும்.

अयं पुत्रः पुलस्त्यस्य विश्रवा मुनिपुङ्गवः । अचिरणैव कालेन पितेव तपसि स्थितः ॥ १ ॥  
சத்யவாங்छீலவாங்छான்த: ஸ்வாடியானிரத: ஶுசி: । சர்வஶோகேஷ்வஸ்சக்தோ ந்த்யம் ஶர்மபராயண:॥

अयं	“இப்படி	शुचिः	பரிசுத்தராய்
पुलस्त्यस्य	புலஸ்தியருடைய	सर्वभोगेषु	எவ்வித சுகரணுபவங் களிலும்
पुत्रः	புத்திரரான	असंसक्तः	ஆசையை ஒழித்தவ ராய்
विश्रवाः	விச்ரவஸ் என்ற	धर्मप्रायणः	தர்மநுஷ்டானபர
मुनिपुङ्गवः	முனிச்சீரேஷ்டர்	अचिरेण कालेन एव	வெகு சிக்கிரமே [ராய்
सत्यवान्	ஸத்யவானாய்	पिता इव	தந்தைபோல்
शीलवान्	சீலவானாய்	तपसि	தவத்தில்
शान्तः	சாந்தியுடையவராய்	नित्यं	எப்பொழுதும்
स्वाध्यायनिरतः	{ வேதாத் தியயனமே காரியமாய்க்கொண் டவராய்	स्थितः	நிலையாய் இருந்தார்.

ज्ञात्वा तस्य तु तदुक्तं भरद्वाजो महामुनिः । ददौ विश्रवसे भार्यां स्वसुतां देववर्णिनीम् ॥

तु	“இப்படியிருக்கையில்	देववर्णिनी	தெய்வப்பெண்போன்ற
भरद्वाजः	பரத்வாஜ		வடிவழகுவாய்த்
महामुनिः	மஹரிஷி	स्वसुतां	தன் குமாரியை
तस्य	அவருடைய	विश्रवसे	விச்ரவஸுக்கு
तदुक्तं	அப்படிப்பட்ட சிலத் தின் மஹிமையை	भार्या	பாரியை
ज्ञात्वा	கண்டு	ददौ	கன்னிகாதானம் செய்தார்.

प्रतिपृष्ट तु धर्मेण भरद्वाजसुतां तदा । मुदा परमया युक्तो विश्रवा मुनिपुङ्गवः ॥ ४ ॥

विश्रवाः	“விச்ரவஸ் என்ற	प्रतिपृष्ट	பாணிக்கிரஹணம்
मुनिपुङ्गवः तु	முனிபுங்கவரும்		செய்துகொண்டு
भरद्वाजसुतां	பரத்வாஜரின் குமாரத்	परमया	மேகான
तदा	அப்பொழுது [தியை	मुदा	ஸந்தடிப்புடன்
धर्मेण	விதிமுறைப்படி	युक्तः	இருந்தார்.

स तस्यां वीर्यसम्पन्नमपत्यं परमाद्भुतम् । जनयामास धर्मज्ञः सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युतम् ॥ ५ ॥

सः धर्मज्ञः	“தர்மங்களறிந்த ஆவர்	वीर्यसम्पन्नं	மஹாபரக்கிரம
सर्वैः	எல்லா		சாலியும்
ब्रह्मगुणैः	{ பிராம்மணர்களிடம் இருக்கவேண்டிய சமம் தமம் முதலிய நற்குணங்களால்	परमाद्भुतं	இதவகையில் கண்டி ராத அற்புதனுமரகிய
युतं	விளங்குபவனும்	अपत्यं	ஒரு புத்தனை
		तस्यां	அவளிடத்தில்
		जनयामास	பெற்றார்.

तस्मिञ्जाते तु संहृष्टः सम्बभूव पितामहः । प्रजान्प्रेषिकया बुद्ध्या श्रेयो ह्यस्य विचिन्तयन् ॥  
 दृष्ट्वा श्रेयस्करीं बुद्धिं धनाध्यक्षो भविष्यति । नाम तस्याकरोत् प्रीतः सार्धं देवर्षिभिस्तदा ॥  
 यस्माद्विश्रवसोऽपत्यं सादृश्याद्विश्रवा इव । तस्माद्वैश्रवणो नाम भविष्यत्येष विश्रुतः ॥८॥

तस्मिन्	“அவர்	अस्य	இவரது
जाते तु	பிறந்ததும்	श्रेयः	சீரேயனை
पितामहः	பாட்டனார் (புலஸ்தியா)	विचिन्तयन् हि	இப்போதே மனதிற்கொண்டு
प्रजान्प्रेषिकया	குணனகலத்து கிரகஸ்திதியைக்கண்டறியும்	संहृष्टः	மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டவராய்.
बुद्ध्या	நண்ணறிவால்	संबभूव	இருந்தார். [உவராய்]
तस्य	அவருக்கு	प्रीतः	மனஸந்துஷ்டிகொண்டவராய்
श्रेयस्करीं	{ கிருகங்கள் சீரேயனை அளிக்கத்தக்கதாயுள்ள	देवर्षिभिः सार्धं	தேவரிஷிகளோடுகூடி
बुद्धिं	அமைப்பையும்	विश्रवसः	விசுவஸின்
एषः	இவர்	अपत्यं	புதல்வர்
धनाध्यक्षः	தனாகுபதியாய் (தனாயக்ஷன்) என்ற	यस्मात् तस्मात्	என்பதினாலும்
नाम	பெயருடன்	विश्रवाः	விசுவஸ்
भविष्यति	விளக்கப்போகிறார் என்பதையும்	इव	எப்படியோ அப்படியே
विश्रुतः	பெயர்பெற்றவர்	सादृश्यात्	ஸகல குணங்களிலும் ஒத்திருத்தலாலும்
भविष्यति	ஆகப்போகிறார் என்ப	तदा	தற்காலம்
दृष्ट्वा	கண்டு [தையும்]	वैश्रवणः	வைசுவணனென
		नाम	நாமகரணம்
		अकरोत्	செய்தனர்.

स तु वैश्रवणस्तत्र तपोवनगतस्तदा । अवर्धताहुतिहुतो महातेजा यथाऽनलः ॥ ९ ॥

सः	“அந்த	आहुतिहुतः	ஆஜ்யாகுதியால்
वैश्रवणः तु	வைசுவணனும்		வளர்க்கப்பட்ட
तपोवनगतः	தபோவனத்தையே	अनलः यथा	அக்னியென
तत्र	அதில் [நாடியவனாய்]	महातेजाः	மஹாதேஜே வரனாய்
तदा	அப்பொழுது	अवर्धत	விளங்கினான்.

तस्याश्रमपदस्थस्य बुद्धिर्ज्ञे महात्मनः । चरित्ये परमं धर्मं धर्मो हि परमा गतिः ॥ १० ॥

आश्रमपदस्थस्य	“ஆசிரமத்திலேயே	परमं	ஸர்வோத்தகிருஷ்ட
तस्य	அந்த [நிலையாபிருந்த		டமான்
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு	धर्मं	பரத்யானமொன்
धर्मः	தருமமே		றையே
परमा	கடைத்தேறும்	चरित्ये	அனுஷ்டிப்பேன்
गतिः	உபாயம்.	बुद्धिः	உறுதி [என்னும்]
हि	ஆதலின்	ज्ञे	உண்டாயிற்று.

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । यन्त्रितो नियमैर्यैश्चकार सुमहत्तपः ॥ ११ ॥

महावने	“பெருக்காட்டில்	यैः	உக்கிரமான
सः	அவர்	नियमैः	நியமங்களுடன்
वर्षसहस्राणि	ஆயிரவருஷங்கள்	यन्त्रितः	இந்திரியநிக்கிரகம் செய்தவராய்
तपः तप्त्वा	தவம்புரிந்து	सुमहत्तपः	கடுத்தவத்தை
तु	அப்பொழுது	चकार	செய்யலாயினர்.

पूर्णे वर्षसहस्रान्ते तं तं विधिमकल्पयत् । जलाशी मारुताहारो निराहारस्तथैव च ॥

वर्षसहस्रान्ते	“ஆயிரமாண்டுகள் முழு	निराहारः एव	நிராஹாரமானவராகவும்
पूर्णे	கழிந்தபின்னர் [வதும்	तं तं	அததற்குரிய
एवं	இப்படி	विधि	சங்கற்பமாய்
जलाशी	{ ஐலத்தை மாத்திரம் ஆஹாரமாகக் கொண்டவராகவும்	अकल्पयत्	எற்படுத்திக்கொண்டார்.
तथा	அப்படியே	तानि	அந்த
मारुताहारः च	{ வாயுவைமாத்திரம் ஆஹாரமாகக் கொண்டவராகவும்	वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகள்
		एकवर्षवत् एव	ஒராண்டுபோல
		जमुः	கழிந்தன.

अथ प्रीतो महातेजाः सेन्द्रैः सुरगणैः सह । गत्वा तस्याश्रमपदं ब्रह्मेदं वाक्यमब्रवीत् ॥

महातेजाः	“மஹாதேஜஸ்சியா	तस्य	அவருடைய
ब्रह्मा	பிரும்மதேவர் [கிய	आश्रमपदं	ஆசிரமத்திற்கு
अथ	இப்பொழுது	गत्वा	வந்து
प्रीतः	ப்ரீதியடைந்தவராக,	इदं	பின்வரும்
सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட	वाक्यं	வாக்கியத்தை
सुरगणैः	தேவகணங்களுடன்	अब्रवीत्	சொன்னார் :
सह	கூட		

परितुष्टोऽस्मि ते वत्स कर्मणाऽनेन सुव्रत । वरं वृणीष्व भद्रं ते वराहस्त्वं महामते ॥ १४ ॥

महामते	“மஹாபுத்திரமனாய்	अस्मि	ஆயினேன்.
सुव्रत	உத்தமவிரதங்களை அனுஷ்டித்து முடித்த என் செல்வனே!	ते	உனக்கு
वत्स	உனது	भद्रं	சேஷமமுண்டாகட்டும்.
ते	இப்படிப்பட்ட	त्वं	நீ
अनेन	ஆசரணத்தால்	वराहः	{ கேட்கும் வசங்களைப் பெற உரியவனாகி விட்டாய்.
कर्मणा	பூர்ணநிருப்தியடைந்த வனாக	वरं	கோரியது எதுவோ
परितुष्टः		वृणीष्व	அதைவேண்டுக.



अथाब्रवीद्वैश्रवणः पितामहमुपस्थितम् । भगवंलोकपालत्वमिच्छेयं वित्तरक्षणम् ॥ १५ ॥

வீசுவண:	"வைச்ரவணன்	भगवन्	'பகவானே,
उपस्थितं	பிரத்யக்ஷமாய் முன் நிருக்கின்ற	वित्तरक्षणं	தனாதிபத்தியத்தையும்
पितामहं	பிரம்மதேவரைப்	लोकपालत्वं	லோகபாலர்களுள்
अथ	இப்படி [பார்த்து		ஒருவனாயிருத்தலையும்
अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்து	इच्छेयम्	வரமாய் வேண்டு
	கொண்டார்:		கிறேன்.'

अथाब्रवीद्वैश्रवणं परितुष्टेन चेतसा । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धं बाढमित्येव हृष्टवत् ॥ १६ ॥

अहं वै लोकपालानां चतुर्थं स्रष्टुमुद्यतः ॥ १७ ॥

यमेन्द्रवरुणानां च पदं यत्तव चेप्सितम् । तद्रच्छ त्वं हि धर्मज्ञ निधीशत्वमवाप्नुहि ॥

शक्राम्बुपयमानां च चतुर्थस्त्वं भविष्यसि ॥ १८ ॥

एतच्च पुष्पकं नाम विमानं सूर्यसन्निभम् । प्रतिगृहीध्व यानार्थं त्रिदशैः समतां व्रज ॥

स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामः सर्व एव यथागतम् । कृतकृत्या वयं तात दत्त्वा तव वरद्वयम् ॥

परितुष्टेन	"உவப்புற்ற	तव	உன்னுடைய
चेतसा	மனத்தால்	ईप्सितं च	பிரார்த்தனையாயுமிருக்கிற
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	निधीशः	நிதிசன் பதவியை
सुरगणैः	தேவகணங்களுடன்	धं	நீ
सार्धं एव	கூடவே	अवाप्नुहि	அடைவாய்.
वैश्रवणं	வைச்ரவணனைப்	शक्राम्बुप- यमानां हि }	இந்திரன், வருணன், யமன் இவர்களோடேயே
।	பார்த்து	चतुर्थः च	நான்காவதாகும்
अथ इति	இப்படி	एवं	நீ
हृष्टवत्	மிகச்சந்தேசமாக	भविष्यसि	விளக்கக்கடவாய்.
अब्रवीत्	வாக்களித்தார்:	सूर्यसन्निभं	சூர்யனுக்கு நிகரான
बाढं	'அப்படியே,	एतत्	இந்த
धर्मज्ञ	தருமநிந்தவனே,	पुष्पकं	புஷ்பகம்
अहं वै	நானும்	नाम	என்ற
लोकपालानां	லோகபாலர்களின்	विमानं च	விமானத்தையும்
चतुर्थं	நாலாமவனை	यानार्थं	வானுறத்திற்காக
स्रष्टुं	சிருஷ்டிக்க	प्रतिगृहीध्व	பெற்றுக்கொள்.
उद्यतः	உத்தேசித்திருந்தேன்.	त्रिदशैः	தேவர்களுடன்
यमेन्द्रवरुणानां	யமன், இந்திரன், வருணன் இவர்களுடைய	समतां	ஸமமாக இருக்கும்
पदं	ஸ்தானம்	व्रज	அடைக. [பதவியை
यत् च	எதுவே அதாகிற		

தே	உணக்கு	கூதகூயா:	கிருதகிருத்தியர்
ஸ்வஸ்தி	மக்களம்	வய்	நாங்கன் [கனாகி
அஸு	உண்டாகுக.	சர்வ	அனைவரும்
தாத்	மிகு நட்புக்குரிய	யபாந் எவ	வந்தபடியே
தவ	உணக்கு [கனே,	கமியாம:	செல்லுகின்றோம்.
வரதூய்	வரமிரண்டையும்	தந்	ஆதலால்
தவா	தந்து	கஸ்த	நீயும் போ.

इत्युत्त्वा स गतो ब्रह्मा स्वस्थानं त्रिदशैः सह ॥ २१ ॥

ஹதி	“இவ்விதம்	ச:	அந்த
உக்வா	சொல்லிவிட்டு	வஹா	பிரம்மா
த்ரிதசை: சஹ	தேவர்களுடன் கூடி	ஸ்வஸ்தானம்	தமது இருப்பிடம்
		கத:	சென்றனர்.

गतेषु ब्रह्मपूर्वेषु देवेष्वय नमःस्थलम् । धनेशः पितरं प्राह प्राञ्जलिः प्रयतात्मवान् ॥ २२ ॥  
निवासनं न मे देवो विदधे स प्रजापतिः । भगवन् लब्धवानस्मि वरमिष्टं पितामहात् ॥  
तं पश्य भगवन् कञ्चिन्निवासं साधु मे प्रभो । न च पीडा भवेद्यत्र प्राणिनो यस्य कस्यचित् ॥

வஹபூர்வேசு	“பிரம்மாவை முதன் மைமையக்கொண்ட	நிவாஸனம்	வாய்க்குமிடத்தை
தேவேசு	தேவர்கள்	ந வித்யே	கற்பிக்கவில்லை.
நம:ஸ்தலம்	விண்ணிலகத்திற்கு	வ	ஆதலின்
கதேசு	சென்ற	ப்ரஹ்	ப்ரபுவே,
அய	பிறகு	பகவான்	பகவானே,
தனேச:	தனேசன் (குபேரன்)	எவ	எந்தவிடத்திலும்
ப்ரயதாஸவான்	அடக்கமொடுக்கமாய்	யஸ கஸ்யசித்	எந்த
ப்ராஜலி:	கைகூப்பிக்கொண்டு	ப்ராணி:	ப்ராணிக்கும்
பிதர்	தந்தையைப்பார்த்து	பீடா	கஷ்டம்
பகவன்	‘பகவானே!	ந ப்ரேத்	உண்டாகாதே
பிதாமஹாத்	பிரம்மாவின்	தம்	கூப்பப்பெட்டதாய்,
	மிருந்து	மே	எனக்கு
ஹ்	இஷ்டமான	சாபு	எந்ததான
வர்	வரத்தை	நிவாஸ	வாஸஸ்தானம்
லப்தவான் அஸிம்	நான் பெற்றுக்கொண்டேன்.	கசித்	ஒன்றை
		பஸ்ய	விதித்தருள்புரியும்’
ச:	அந்த		என்று
ப்ராஜபதி: தேவ: *	பிரம்மதேவர்	பாஹ	விண்ணப்பம்,
மே	எனக்கு		செய்தார்.

एवमुक्तस्तु पुत्रेण विश्रवा मुनिपुङ्गवः । वचनं प्राह धर्मज्ञः श्रूयतामिति सत्तमः ॥ २५ ॥  
 दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । तस्याग्रे तु विशाला सा महेन्द्रस्य पुरी यथा ॥  
 लङ्का नाम पुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥ २६ ॥  
 राक्षसानां निवासार्थं यथेन्द्रस्यामरावती । हेमप्राकारपरिधा यन्त्रशस्त्रसमावृता ॥  
 रमणीया पुरी सा हि रुक्मवैहृतोरणा ॥ २७ ॥  
 राक्षसैः सा परित्यक्ता पुरा विष्णुभयादितैः । शून्या रक्षोगणैः सर्वै रसातलतलं गतैः ॥  
 शून्या सम्प्रति लङ्का सा प्रभुस्तस्या न विद्यते । स त्वं तत्र निवासाय गच्छ पुत्र यथासुखम् ॥  
 निर्दोषस्तत्र ते वासो न बाधा तत्र कस्यचित् ॥ ३० ॥

धर्मज्ञः "தருமங்கள நிற்கவ  
 சத்தம: மஹாபூஷ்யரும் [ரும்  
 முனிபுங்: ரிஷிச்சேஷ்டரும்  
 புலேன புத்திரானால்  
 ப்: மேற்சொல்லியவண்  
 ணம்  
 उक्त: तु விண்ணப்பஞ்செய்யப்  
 பட்டவருமான  
 विश्रवा: விசுவஸ்,  
 श्रूयतां விளம்புகிறேன் கேள்.  
 दक्षिणस्य தெற்கு  
 उदधे: கடலின்  
 तीरे கரையில்  
 त्रिकूट: திரிகுடமென்னும்  
 पर्वत: பர்வதம்  
 नाम ஒன்றிருக்கிறது.  
 तस्य அதின்  
 अग्रे உச்சியில்  
 महेन्द्रस्य இந்திரனுடைய  
 पुरी यथा तु பட்டணம்போன்ற  
 विशाला வீராவமான  
 लङ्का லங்கை என்ற  
 पुरी நகரம்  
 नाम ஒன்று உள்ளது.  
 सा அது  
 राक्षसानां அரக்கர்களின்  
 निवासार्थं இருப்பிடத்திற்காக  
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மனால்

इन्द्रस्य இந்திரனுடைய  
 अमरावती அமராவதி  
 यथा எப்படியோ, அப்படி  
 யே  
 रम्या ஸகல லக்ஷணங்களும்  
 அமைந்ததாய்  
 निर्मिता கிரமிக்கப்பட்டது.  
 सा அந்த  
 पुरी हि நகரமோ  
 हेमप्राकार- } தக்கமயமான ப்ரா  
 परिधा } காரங்கள், அகழிகள்  
 यन्त्रशस्त्र- } இவைகளுள்ளது;  
 समावृता } யந்திரரூபங்களான  
 स } சஸ்திரங்களால்  
 रुक्मवैहृत्य } கிறையப்பெற்றது;  
 तोरणा } பொன், வைரீயம்,  
 रमणीया } இவற்றாலான தோர  
 सा } ணக்களையுடையது;  
 पुरा } ரமணீயமானது.  
 अतः } அது  
 मुमुक्षु } முன்பு  
 विष्णुभयादितैः } விஷ்ணுவால் கலக்க  
 रसातलतलं } முற்றதால் நெஞ்ச  
 गतैः } பிந்தவர்களாய்  
 सर्वैः } பாதாளலோகத்தில்  
 } நான்காவதாகிய ரஸா  
 } தலமென்னுமுலகுக்கு  
 } ஒடிப்போய்ச்சேர்ந்த  
 } எல்லா



ரகூபூ:	அரகூகூர்களூ லூம்	தரூ	அகூரு
ரகூரூரூ:	ரரகூஸூபரூரூரூ ரகூகூ ளூ லூம்	யயூபுலூ	ககமூய்
ஸூயூ	கூனூயமூய் ஸூய்யப் பட்டதூய்	நரூவா ஸ ய	வூ ஸம் பண்ண
பரூயூகூ	லரூட்டுலரூடப்பட்டதூ.	ரகூ	பூய்ச்சூசூர்.
ஸூ	அந்த	தரூ	அகூரு
லகூய்	இலகூகூ	தூ	உனகூ
ஸ்பரூதரூ	இப்பூபூழூ தூ	யாஸூ:	வாஸம்
ஸூயூ	கூனூயமூய்ரூகூகூதூ.	நரூதரூபூ:	கூதூயதூதூயூரூகூ
தரூயூ:	அகூதூரு		கூம்;
பரூயூ:	நூதனூவனூம்	தரூ	அகூரு
ந ரூயூதூ	இலகூகூ.	ககூயூதூ	ளவூர்கூகூம்
புலூ	கூழூந்தூய்,	யாடூ	ளவூதூமூனூ உபதூதூ
ஸூ:	அந்த		ரவூழூம்
தூ	நூ	ந	உண்டூகூ இடமூல்லூ,
		இதூ	ளனூதூ இந்த
		வகூந்	கூக்கூனூயூ
		மூதூ	லரூதூதூருளூனூர்.

ஸ்வமூகூஸூதூ தூமூதூயூ பரூதூ தூமூய்மரூதூ வகூ: | நரூவூஸூயாமூஸ தூடூ லகூய் பரூதமூய்நரூ ||  
 நூர்கூதூநூநூ ஸஹூஸூஸூதூ ஹூதூ: பரூயூதரூதூ: ஸஹூ  
 அகூரூரூனூவூ காலூனூ ஸ்பூரூநூ தரூயூ ஷாஸநூதூ || ௩௧ ||  
 || ௩௨ ||

பரூதூ	"தூகூதூயூனூல்	தூ	அதூனூல்
இதூ	இந்த	பரூயூதரூதூ:	மனூஸூதூ லகூயூதூ
ஸூவூ	இப்பூபூப்பட்ட		யவூர்களூனூ
தூமூய்	தூருமூதூதூரூதூயூதூந்தூ	ஸஹூ:	அதூனூகூர்களூல்
வகூ:	கூக்கூனூயூ	ஸஹூ	கூழூப்பட்டவூயூய்
தூகூ: தூ	கூகூட்டதூமூ	பரூதமூய்நரூ	ரூலூசூகூரூதூதூலூனூ
தூடூ	அப்பூபூழூ தூ	லகூய்	இலகூகூயூய்
தூமூதூயூ	தூர்மூ தூமூ	நரூவூஸூயாமூஸ	கூயூயூகூந்தூர்.
நூர்கூதூநூநூ	{ (தூயூதூரூழூயூகூளூய் பூகூதூ) கூகூரூதூர் கூனூனூம் பரூசூரூ கூளூய்	தரூ	அவூதூ
ஹூதூ:	மனூதூதூருபூதூகூகூனூ யவூர்களூய்	ஸாஸநூதூ	கூகூனூகூ ணூன்பதூல்
		அகூரூனூ காலூனூ ஸூ	தூக்கூரூமூ
		ஸ்பூரூநூ	{ ஸகூலூ ஸம் பதூதூகூ கூருமூ, ஸம் பூரூனூ மூகூ இருந்தனூ.

स तु तत्रावसत् प्रीतो धर्मात्मा नैर्ऋतर्षभः । समुद्रपरिघायां तु लङ्कायां विश्रवात्मजः ॥

विश्रवात्मजः	"சித்ராவஸின் குமாரரும்	लङ्कायां	நிலக்கையில்
धर्मात्मा तु	தர்மா த்மாவுமான	नैर्ऋतर्षभः	நைரி தர்களின் ஆதி பதியாய்
सः	அவர்	प्रीतः	மிகுந்த ஸந்துஷ்
तस्य	அந்த		டராய்
समुद्रपरिघायां तु	ஸமுத்திரத்தையே அகிழாகவுடைய	अवसत्	வாழ்ந்துவந்தார்.

काले काले तु धर्मात्मा पुष्पकेण धनेश्वरः । अभ्यागच्छत्सुसंहृष्टः पितरं मातरं च हि ॥

सुसंहृष्टः	"மனநிருப்தியால் பூர்ணக்களிப்புற்ற	मातरं च	தாயையும்
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவான	पितरं तु	தந்தையையும்
धनेश्वरः	தனாதிபர்	पुष्पकेण हि	புஷ்பகவிமானத் நிலேறிக்கொண்டே
काले काले	அடிக்கடி	अभ्यागच्छत्	போய் திரிதித்துவரு வதுண்டு.

स देवगन्धर्वगणैरभिष्टुतस्तथैव सिद्धैः सह चारणैरपि ।

गभस्तिभिः सूर्य इवौजसा वृतः पितुः समीपं प्रययौ श्रिया वृतः ॥ ३५ ॥

सः	"அவர்	सिद्धैः अपि	வரித்தர்களாலும்
श्रिया	ஸகல ஸம்பத்து கனால்	अभिष्टुतः	போற்றிப்புகழப்பெற்
वृतः	நிறையப்பெற்றவ ராயும்	सूर्यः	ஸூர்யன் [நவராயும்]
		गभस्तिभिः	கிரணக்களால்
		इव	எப்படியோ, ஆப்படியே
देवगन्धर्वगणैः एव	{ தேவர்கள், கந்தர்வர் கள், இவர்களின் கூட்டங்களாலும்	ओजसा	ஒளியால்
तथा	அவ்வண்ணமே	वृतः	விளங்குகிறவராயும்
सहचारणैः	சாரணர்களோடுகூடிய	पितुः	தந்தையின்
		समीपं	ஸந்திதிக்கு
		प्रययौ	போவதுண்டு. "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥



चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ४ ॥

सुकेशराक्षसोत्पत्तिः—ஸுகேசன் என்ற அரக்கனின் உற்பத்தி.

श्रुत्वाऽगस्त्येरितं वाक्पं रामो विस्मयमागतः । कथमासीत् लङ्कायां रक्षसामिति सम्भवः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	कथं	எப்படிப்பட்டதென்
अगस्त्येरितं	அகஸ்தியரால் சொல் ஸப்பட்டதும்	इति	பற்றியதுமான [பதை
लङ्कायां	இலங்கையில்	वाक्पं	மொழிக்கு
रक्षसं	அரக்கர்களின்	श्रुत्वा	செவியாய்த்து
सम्भवः	பூர்வ உற்பத்தி	तु	இப்பொழுது
आसीत्	இருந்தது	विस्मयं	ஆச்சரியம்
		आगतः	அடைந்தார்.

ततः शिरः कम्पयित्वा त्रेताग्निसमविग्रहम् । तपगस्त्यं मुहुर्दृष्ट्वा स्मयमानोऽभ्यभाषत ॥

ततः	அதனால்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
शिरः कम्पयित्वा	தலையை அசைத்து	मुहुः	அடிக்கடி
त्रेताग्नि- } समविग्रहं }	தகழிணாக்களி, கார்ஹ பத்தியம், ஆஹவ னீயம் என்ற மூன்று அக்னிகளை நிகர்த்த	दृष्ट्वा	பார்த்து
तं	அந்த	स्मयमानः	புன்னகை கொண்டவ ராகி
		अभ्यभाषत	இப்படி விரிவாய் கேட்கலுற்றார்;

भगवन्पूर्वमप्येषा लङ्काऽऽसीत्पिशिताशिनाम् । श्रुत्वेदं भगवद्वाक्यं जातो मे विस्मयः परः ॥

भगवन्	“ஸ்வாமியே!	भगवद्वाक्यं	தங்கள் மொழியான
पूर्वं अपि	முற்காலத்திலும்	इदं श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,
एषा	இந்த	मे	எனக்கு
लङ्का	இலங்கை	परः	அதிக
पिशिताशिनां	பிசிதாசனர்களுக்கு	विस्मयः	ஆச்சரியம்
आसीत्	இருந்தது என்ற	जातः	உண்டாயிற்று.

पुलस्त्यवंशादुद्भूता राक्षसा इति नः श्रुतम् । इदानीमन्यतश्चापि संभवः कीर्तितस्त्वया ॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள்	श्रुतं	கேள்வி.
पुलस्त्यवंशात्	புலஸ்தியர்வம்சத்தி வரின்று	संभवः	பூர்விகஉற்பத்தி
उद्भूताः	உண்டானார்கள்	इदानीं	இப்பொழுது
इति	என்று	स्वया च	தங்களாலோ
नः	எங்களுக்கு	अन्यतः अपि	வேறுவிதமாயே
		कीर्तितः	உதப்படுகிறது.



रावणात्कुम्भकर्णाच्च प्रहस्तादिकटादपि । रावणस्य च पुत्रेभ्यः किं नु ते बलवत्तराः ॥

ते	"அவர்கள்	விகடாது அபி	ஸிகடணைக்காட்டி-ஆம்
रावणात्	ராவணனைக்காட்டி	रावणस्य	ராவணனுடைய
कुम्भकर्णात् च	இஃதும் கும்பகர்ணனைக்காட்	पुत्रेभ्यः च	புத்திரர்களைக்காட்
प्रहस्तात्	இஃதும் பிரஹஸ்தனைக்காட்	बलवत्तराः	அதிக பலசாலிகளா
	இஃதும்	किं नु	என்ன ?

क एषां पूर्वको ब्रह्मन् किं नाम च बलौकटः ।

अपराधं च कं प्राप्य विष्णुना द्राविताः कथम्

॥ ६ ॥

ब्रह्मन्	"பிராம்மணரே !	कं	என்ன
एषां	இவர்களுக்கு	अपराधं	அபராதத்தை
पूर्वकः कः	முன்புருஷன் யாவன் ?	प्राप्य	கண்டு
नाम किं	பெயர் என்ன ?	विष्णुना च	விஷ்ணுவாலேயே
बलौकटः च	ஆற்றலின் மஹத்வம் எத்தன்மையது ?	कथं	எவ்வண்ணம்
		द्राविताः	ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

एतद्विस्तरतः सर्वं कथयस्व ममानघ । कौतूहलमिदं मयं नुद भानुर्यथा तमः ॥ ७ ॥

अनघ	"தோஷர ஹிதரே,	इदं	இந்த
एतत्	இதை	कौतूहलं	{ அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசையை
सर्वं	எல்லாம்	भानुः	சூரியன்
मम	எனக்கு	तमः	இருளை
विस्तरतः	விவரமாக	यथा	எப்படியோ அப்படி
कथयस्व	எடுத்துக்கூறாயும்.	नुद	நீர்த்துவிடும். "
मयं	என்னுடைய		

राघवस्य वचः श्रुत्वा संस्कारालंकृतं शुभम् । ईषद्विस्मयमानस्तमगस्त्यः प्राह राघवम् ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	ईषत्	கொஞ்சம்
संस्कारालंकृतं	நாகுக்காயும்	विस्मयमानः	ஆச்சர்யப்பட்டவராய்
शुभं	அழகாயிருக்கிற	तं	இந்த
वचः	வார்த்தையை	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு	प्राह	இப்படி உத்தரவு
अगस्त्यः	அகஸ்தியர்		ரைத்தார்.

प्रजापतिः पुरा सृष्ट्वा ह्यपः सलिलसंभवः । तासां गोपायने सत्त्वानसृजत्पद्मसंभवः ॥

प्रजापतिः	"ஜலத்திலுண்டான	अपः	ஜலத்தை
पुरा	வரும்	सृष्ट्वा	ஸ்ருஷ்டி. த்து
सलिलसंभवः	{ மஹா விஷ்ணு வினது நாகமலத்தினின்று முண்டானவருமான	तासां	அவற்றின்
पद्मसंभवः	பிரம்மா	गोपायने	ரகஷணத்திற்காக
	முதலில்	सृजन्	பிராணிகளை
		असृजन्	படைத்தார்.

ते सत्त्वाः सत्त्वकर्तारं विनीतवदुपस्थिताः । किं कुर्म इति भाषन्तः क्षुत्पिपासाभयार्दिताः ॥

ते	"அந்த	சரவகர்தாரம்	{ பிராணிகளைப் படைத் தவரை (பிரம்மதே வரை)
சத்வா:	பிராணிகள்	கிம் கும்:	என்னசெய்யவேண்
क्षुत्पिपासा-}	பசிதாகத்தால் வரட்	इति	என்று [இம்?
भयार्दिताः }	டமுற்றவர்களையும் கவலைவால் மட்டும் பாதைப்படுகிறவர் களையும்	विनीतवत्	பிடுக்கவணக்கத் துடன்
		भाषन्तः	கேட்கின்றவர்களாய்
		उपस्थिताः	கிட்டிசின்றார்கள்.

प्रजापतिस्तु तान्याह सत्त्वानि ग्रहसन्निव । आभाष्य वाचा यत्नेन रक्षश्चमिति मानदः ॥

प्रजापतिः	"பிரம்மா	आभाष्य	முதலில் ஸம்பா
तानि	அந்த	तु	கேட்டதற்கு [அத்து
सत्त्वानि	பிராணிகளை	यत्नेन इव	'பூர்ணமான சிரத்தை யுடன்
मानदः	வெருமானிப்பவராய்	रक्षश्च	காப்பாற்றுங்கள்'
वाचा	முகவுரைப்பேச்சை	इति	என்று
ग्रहसन्	புன்னகையுடன்	आह	பதில் கூறினார்.

रक्षामेति च तत्रान्ये जक्षाम इति चापरे । भुक्षिताभुक्षितैरुक्तस्ततस्तानाह भूतकृत् ॥

भुक्षिता- }	"பசியுடனிருப்பவர்	अपर	மற்றவர்கள் (பசியுட னிருப்பவர்கள்)
भुक्षितैः }	கள், பசியில்லாதவர் கள், இவ்விருவகைப் பட்டவர்களால்	जक्षाम	'பகிர்க்கிறோம்'
		इति च	என்றும்
		उक्तः	சொல்லிமதற்குச் செனியத்த
तस्य	அதில்	भूतकृत्	ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா (பிரம்மா)
अन्ये	{ இரண்டாவதாயிருக் கின்றவர்கள் (பசி யில்லாதவர்கள்)	ततः	அப்படியிருக்கதினால் பின் கண்டபடி
रक्षाम	'காப்பாற்றுகிறோம்'	तान्	அவர்களுக்கு
इति च	என்றும்	आह	விதித்தருவினார்:

रक्षामेति च यैरुक्तं राक्षसास्ते भवन्तु वः । जक्षाम इति यैरुक्तं यक्षा एव भवन्तु वः ॥

वः	"உங்களில்	वः	உங்களில்
रक्षाम	காப்பாற்றுகிறோம்	जक्षाम	பகிர்க்கிறோம்
इति	என்று	इति	என்று
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	उक्तं	சொல்லப்பட்டது
यैः	எவர்களாலோ	यैः	எவர்களாலோ, அவர் கள்
ते	அவர்கள்	यक्षाः एव	யக்ஷர்களாகவே
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களாகவே	भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.
भवन्तु	இருக்கவேண்டும்.		



तत्र हेतिः प्रहेतिश्च भ्रातरौ राक्षसाधिपौ । मधुकैटभसङ्काशौ बभूवतुररिन्दमौ ॥ १४ ॥

तत्र	“அவர்களில்	हेतिः	ஹேதி என்றும்
राक्षसाधिपौ	ராஷ்டஸாதிபதிகளாய்	प्रहेतिः च	பிரஹேதி என்றும்
मधुकैटभसङ्काशौ	மதுகைடபர்களை	भ्रातरौ	இரண்டு சகோதரர்
	ஒத்த		கள்
अरिन्दमौ	ஐயசாலிகளாய்	बभूवतुः	இருந்தார்கள்.

प्रहेतिर्धार्मिकस्तत्र तपोवनगतस्तदा । हेतिर्दारक्रियार्थे तु परं यत्रमथाकरोत् ॥ १५ ॥

तत्र	“அவர்களில்	अथ	இப்பொழுது
प्रहेतिः	பிரஹேதி என்பவன்	हेतिः तु	ஹேதி என்பவனே
धार्मिकः	தருமிஷ்டனாய்	दारक्रियार्थे	கல்யாணஞ்செய்து
तदा	இருந்தபடியால்		கொள்வதில்
तपोवनगतः	{ துறவிகளின் ஆசிரமம் களில் காலத்தை குழித்துவிட்டான்.	परं	கடுமையான
		यत्र	முயற்சியை
		अकरोत्	செய்தான்.

स कालभगिनीं कन्यां भयां नाम भयावहाम् । उदावहदमेयात्मा स्वयमेव महामतिः ॥

महामतिः	“மஹாசா துர்யமு டைய	नाम	எனப்பெயர் பூண்ட
अमेयात्मा	சலியாமனத்தனான	कालभगिनीं	யமன் சேரதரியாகிய
सः	அவன்	कन्यां	கன்னிகையை
भयावहां	பிரபலமான	स्वयं एव	தானே
भयां	பயை	उदावहत्	பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொண்டான்.

स तस्यां जनयामास हेती राक्षसपुङ्गवः । पुत्रं पुत्रवतां श्रेष्ठो विद्युत्केश इति श्रुतम् ॥

राक्षसपुङ्गवः	“ராஷ்டஸச்சேஷ்ட	तस्यां	அவளிடத்தில்
हेतिः	ஹேதி என்ற [னான]	विद्युत्केशः	வித்யுத்கேசன்
सः	அவன்	इति	என்ற
पुत्रवतां	புத்திரவான்களில்	श्रुतं	பிரஸித்தனான
श्रेष्ठः	சிறந்தவனாய்	पुत्रं	புத்திரனை
		जनयामास	பெற்றான்.

विद्युत्केशो हेतिपुत्रः स दीप्तार्कसमप्रभः । व्यवर्धत महातेजास्तोयमध्य इवाम्बुदः ॥ १८ ॥

हेतिपुत्रः	“ஹேதியின் குமார	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாய்
सः	அந்த [னாகிய]	तोयमध्ये	ஐலமத்தியிலுள்ள
विद्युत्केशः	வித்யுத்கேசன்	अम्बुदः	மேகம்
	ஜவலிக்கின்ற ஸூர்	इव	போல்
दीप्तार्कसमप्रभः	{ யனை நிகர்த்த கார் தியுடைய	व्यवर्धत	விருத்தியுடைந்து விளக்கினான்.



स यदा यौवनं भद्रमनुप्राप्तो निशाचरः । ततो दारक्रियां तस्य कर्तुं व्यवसितः पिता ॥

ச:	"அந்த	ततः	அப்போதிருந்தே
निशाचरः	ராஷ்ட்ரஸன்	दारक्रियां	கல்யாணத்தை
भद्रं	சரியான	कर्तुं	செய்துவைக்க
यौवनं	பெணவனவயதை	तस्य	அவனுடைய
यदा	எப்பொழுது	पिता	தந்தை
अनुगतः	அடைந்தனனோ	व्यवसितः	தீர்மானித்தார்.

सन्ध्यायास्तनयां सोऽथ सन्ध्यातुल्यां प्रभावतः । वरयामास पुत्रार्थं हेती राक्षसपुङ्गवः ॥

हेती:	"ஹேதி என்ற	सन्ध्यातुल्यां	ஸந்தியைக்கு நிகரான
स:	அந்த	सन्ध्याया:	ஸந்தியையின்
राक्षसपुङ्गवः	ராஷ்ட்ரஸச்சேஷ்டன்	तनयां	குமாரத்தியை
अथ	அப்பொழுது	वरयामास	விவாஹஞ்செய்துகொ
पुत्रार्थं	குமாரனுக்காக		டுக்கவேண்டினான்.
प्रभावतः	பிரபாவத்தால்		

अवश्यमेव दातव्या परस्मै सेति सन्ध्यया । चिन्तयित्वा सुता दत्ता विद्युत्केशाय राघव ॥

राघव	"ஹீராகவ,	इति	என்பதை
सा	அவன்	चिन्तयित्वा	உள்ளபடி அறிந்து
परस्मै एव	பிறர்க்கே	सुता	மகள்
दातव्या	{ பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொடுக் கவேண்டியது	सन्ध्यया	ஸந்தியையால்
अवश्यं	அவச்யம்	विद्युत्केशाय	வித்யுத்தேசனுக்கு
		दत्ता	விவாஹம்செய்துகொ டுக்கப்பட்டான்.

सन्ध्यायास्तनयां लब्ध्वा विद्युत्केशो निशाचरः । रमते स्म तथा सार्धं पौलोम्या मघवानिव ॥

विद्युत्केशः	"வித்யுத்தேசன் என்ற	मघवान्	இந்திரன்
निशाचरः	அரக்கன்	पौलोम्या	இந்திரானியோடு
सन्ध्याया:	ஸந்தியையின்	इव	எப்படியோ அப்படி யே
तनयां	மகளை	रमते स्म	ஆனந்தமாய்க்காலங் குழித்தவந்தான்.
लब्ध्वा	பெற்று		
तथा सार्धं	அவனோடுகூட		

केनचित्त्वथ कालेन राम सालकटङ्कटा । विद्युत्केशाद्भ्रमाप घनराजिरिवार्णवात् ॥ २३ ॥

राम	"ஹீராம!	अर्णवात्	கடலினின்று
अथ	இப்படி	घनराजिः	மேகக்கூட்டம்
केनचित्	சில	इव	விளைவது எப்படியோ அப்படியே
कालेन तु	காலம் செல்லுகையில்	विद्युत्केशात्	வித்யுத்தேசனிடமி ருந்து
सालकटङ्कटा	ஸாலகடங்கடையால் என்ற அவன்,	गमं आप	கர்ப்பவதி ஆயினள்.

ततः सा राक्षसी गर्भं घनगर्भसमप्रभम् । प्रसूता मन्दरं गत्वा गङ्गा गर्भपिवाग्निजम् ॥२४॥

ततः "அப்படியாகவே

गर्भं கருவை

सा राक्षसी அந்த ராக்ஷஸி

इव எப்படியோ அப்படி

मन्दरं மந்தரமலைக்கு

ये

गवा சென்று

घनगर्भसमप्रभं மின்னல்போன்ற

गङ्गा கங்கை

मेनियुள்ள

अग्निजं அக்னியாஸனிக்கப்

गर्भं ஒர் ஆண்சிசுவை

பெற்ற

प्रसूता பெற்றெடுத்தாள்.

तमुत्सृज्य तु सा गर्भं विद्युत्केशरतार्थिनी । रेमे तु सार्धं पतिना विस्मृत्य सुतमात्मजम् ॥

सा "அவள்

आमजं தனக்குப்பிறந்த

तं அந்த

सुतं तु சிசுவையே

गर्भं அப்போது பிறந்த

विस्मृत्य முற்றிலும் மறந்து

तु தானே [சிசுவை

पतिना கணவனுடனே

उत्सृज्य எறிந்துவிட்டு

सार्धं கூடி

विद्युत्केश- } வித்யுத்கேசனிடம்

रेमे காமத்தில் முழுகிப்

रतार्थिनी } காமவிகாரத்தினால்

செய்யுடையவளாய்

போயினள்.

उत्सृष्टु तदा गर्भो घनशब्दसमस्वनः । निधायास्ये स्वयं मुष्टिं रुरोद शनकैस्तदा ॥

तदा "அப்பொழுது

मुष्टिं விரகை

उत्सृष्टः தேடாது விட்டெறிந்

निधाय வைத்துக்கொண்டு

गर्भः சிக [துவிடப்பட்ட

घनशब्दसमस्वनः மேகத்வனியை ஒத்த

तदा அப்படியிருந்தமை

क्रानुदையதாய்

स्वयं तु தானாகவே [யால்

शनकैः விட்டுவிட்டு

आस्ये வாயில்

रुरोद கதறிற்று.

ततो वृषभमास्थाय पार्वत्या सहितः शिवः । वायुमार्गेण गच्छन्वै शुश्राव रुदितस्वनम् ॥

ततः "அதேசபயத்தில்

वायुमार्गेण ஆகாயமார்க்கமாய்

पार्वत्या ஸ்ரீபார்வதியோடு

गच्छन् சஞ்சரித்துக்கொண்டி

सहितः கூடினவராக

ருந்த

वृषभं விருஷபத்தில்

शिवः वै பரமசிவபெருமான்

आस्थाय ஏறி

रुदितस्वनं அழுருகலை

शुश्राव கேட்டார்.

अपश्यदुपया सार्धं रुदन्तं राक्षसात्मजम् । कारुण्यभावात्पार्वत्या भवस्त्रिपुरसूदनः ॥२८॥

पार्वत्याः "பார்வதியின்

त्रिपुरसूदनः திரிபுரமழித்த

आमजं { அமரனுஷமான காரு

भवः ஸ்ரீருத்ரபகவான்

कारुण्यभावात् { ண்யசக்தியால்,

रुदन्तं கதறிக்கொண்டிருந்த

(प्रसूतं தனைக்

राक्षसामजं ராக்ஷஸிபெற்றசிசு

क्रानुदையதால்)

வை

उपया सार्धं { உமையுடன் கூடினவ

अपश्यत्. நேரில்போய்ப்பார்த்த

ராய்

தார்.

तं राक्षसात्मजं चक्रे मातुरेव वयःसमम् । अमरं चैव तं कृत्वा महादेवोऽक्षरोऽव्ययः ॥२९॥

अक्षरः	“தி, த்தியமானவரும்	अमरं कृत्वा	மரணமில்லாததாய்ச்
अव्ययः	{ தவர்படாத பலன் நனை ஆளிக்க வல் ஸருமாகிய	च	அதுடன் [செய்து]
महादेवः एव	ஸ்ரீமஹாதேவரே	तं	அவனை
तं	அந்த	मातुः	தாயாருக்கு
राक्षसा मजं	ராஷ்டஸிபெற்ற சிசுவை	वयः सम एव	ஸமமான வயதுள்ள வனாகவும்
		चक्रे	அணுகிரகித்தருளி னார்.

पुरमाकाशं प्रादात्पार्वत्याः प्रियकाम्यया । उभयाऽपि वरो दत्तो राक्षसानां नृपात्मज ॥  
सद्योपलब्धिर्गर्भस्य प्रसूतिः सद्य एव च । सद्य एव वयःप्राप्तिर्मातुरेव वयः समम् ॥३१॥

पार्वत्याः	“ஸ்ரீபார்வதி தேவியா	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
	ருக்கு	गर्भस्य	கருவின்
प्रियकाम्यया	{ பிரியமானதைச் செய் து முடிக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பத் தால்	उभयोपलब्धिः	உடனே தரித்தனும்
आकाशं	ஆகாசத்தில் எழுந்து செல்லவல்ல	सद्यः	உடனே
पुरं	நகரமொன்றை	प्रसूतिः च	பிரசவித்தனும்
प्रादात्	தந்தருளினார்.	सद्यः एव	அதேசமயத்தில்
नृपात्मज	சக்கரவர்த்தித் திருமகனாரே,	मातुः	தாயின்
उभया अपि	உமாதேவியாரா லும்	समं वयः	ஸமானமான வயதையும்
		वयःप्राप्तिः एव	அதேவயதைப் பெறுதலும்
		वरः	ஆக்கிரியாக
		दत्तः	விதித்தருளப்பட்டது.

ततः सुकेशो वरदानगर्वितः श्रियं प्रभोः प्राप्य हरस्य पार्श्वतः ।

चचार सर्वत्र महान्महामतिः खगं पुरं प्राप्य पुरन्दरो यथा ॥ ३२ ॥

सुकेशः	{ “ஸுகேசன் (வித்யுத் கேசன் குமாரனும், சுகேசனென்ற பெய ருடன் விளங்கியவ னுமான, அவன்)	श्रियं	பெரும் பாக்கியத்
प्रभोः	பிரபுவாகிய	प्राप्य	அடைந்து [தையும்]
हरस्य	பரமசிவபெருமானது	ततः	அதனால்
पार्श्वतः	கருணைகடாட்சத் திலிருந்து	वरदानगर्वितः	{ அனுக்கிரஹத்தால், அறங்காங்கொண் டவனாய்
खगं	ஆகாயத்தில் செல்லக்	महान्	மஹானும்
पुरं	பட்டணத்தை [கூடிய	महामतिः	மஹாமதியனுமான
प्राप्य	அடைந்து	पुरन्दरः	இந்திரன்
		यथा	எப்படியோ, அப்
		सर्वत्र	எங்கும் [படியே
		चचार	ஸஞ்சரிக்கலாயினான்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥



पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || ௫ ||

माल्यवदाद्युत्पत्तिः—மால்யவான் முதலியவர்களுடைய உற்பத்தி.

सुकेशं धार्मिकं दृष्ट्वा वरलब्धं च राक्षसम् । ग्रामणीनां गन्धर्वो विश्वावसुसमप्रभः ॥ १ ॥

சுகேசம்	“ஸுகேசனென்ற	நாம	என்ற பெயருள்ள
ராக்ஷஸம்	ராக்ஷஸனை		வனும்
வரலப்தம்	மேன்மையான வரக்க	விஷ்வாசுசமப்ரஃ	{ விசுவாசு என்ற
	னைப் பெற்றவனாகவும்		கந்தர்வனுக்கு சமா
தர்மிகம்	தர்மிஷ்டனாகவும்		னமான மகிமைபெற்
தூஷா	அறிந்து	गन्धर्वः	றவனுமான
ग्रामणीः	கிராமணி		ஒரு கந்தர்வனிருந்
			தான்.

तस्य देववती नाम द्वितीया श्रीरिवात्मजा । त्रिषु लोकेषु विख्याता रूपयौवनशालिनी ॥

तस्य	“அவனுடைய	त्रिषु	மூன்று
द्वितीया	இரண்டாவது	लोकेषु	உலகங்களிலும்
आत्मजा	குமாரத்தியாயும்	विख्याता	பெயர்பெற்றவளாயும்
श्रीः	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ	देववती	தேவவதீ
इव	போன்ற	नाम	என்றொருவனிருந்
रूपयौवनशालिनी	ரூபமும் யௌவன		தான்.
	மும் வாய்ந்தவனென		

तां सुकेशाय धर्मेण ददौ रक्षःश्रियं यथा ॥ ३ ॥

तां	“அவளை	धर्मेण	விதிமுறைப்படி
सुकेशाय	ஸுகேசனுக்கு	ददौ	விவாகஞ்செய்துகொ
रक्षःश्रियं यथा	அரக்கர்களின்பெரு		டுத்தான்.
	மைக்காகவென்றே		

वरदानकृतैश्वर्यं सा तं प्राप्य पतिं प्रियम् । आसीदेववती तुष्टा धनं प्राप्येव दुर्गतः ॥ ४ ॥

सा	“அந்த	दुर्गतः	செல்வமிழந்து சுஷ்ட
देववती	தேவவதீ		மனுபவிப்பவன்
वरदानकृतैश्वर्यं	{ வரதானத்தால் கிடை	धनं	செல்வத்தை
	த்த ஐசுவரியத்தை	प्राप्य इव	அடைந்தால் எப்படி
	யுடைய		யோ, அப்படிப்பட்ட
प्रियं	இஷ்டமான	तुष्टा	சந்தோஷமுடையவ
तं	அந்த		ளாக
पतिं	பர்த்தாயை	आसीत्	இருந்தான்.
प्राप्य	பெற்று		

स तथा सह संयुक्तो रराज रजनीचरः । अञ्जनादभिनिष्क्रान्तः करेण्वेव महागजः ॥५॥

अञ्जनात्	"அஞ்சனமென்ற திக் கஜத்திலிருந்து	इव	எகவனமிருக்குமொ
अभिनिष्क्रान्तः	பிறந்த	सः	அந்த [அக்ஷணமே
महागजः	மேன்மைமயான ஆண் யானை	रजनीचरः	யாதுதரணன் (ராசஜ்
करेण्व	பெண்யானையோடு	तथा	அவனோடு [ஸன்)
संयुक्तः	சேர்ந்தால்	सह	கூட
		रराज	மிகப்பெருமைபெற்று விளங்கினான்.

देववत्यां सुकेशस्तु जनयामास राघव । त्रींस्त्रिनेत्रसमान्पुत्रान्नाक्षसान्नाक्षसाधिपः ॥  
माल्यवन्तं सुमालिं च मालिं च बलिनां वरम् ॥ ६ ॥

राघव	"பூரீராகவ, ராசஜஸ்திபான	सुमालिं च	ஸுமாலி என்பவனும்
राक्षसाधिपः	ஸுக்ஷேசன்	मालिं च	மாலி என்பவனுமான்
सुकेशः	பலமுடையோர்களுக் குள்	त्रिनेत्रसमान्	மூன்று கண்களுக்குச்
बलिनां तु	சிறந்த	सीन्	மூன்று [சமமான
वरं	மால்யவந்தன் என்ப வனும்	राक्षसान्	ராசஜஸ்த
माल्यवन्तं		पुत्रान्	குமாரர்களை
		देववत्यां	தேவவதியிடம்
		जनयामास	பெற்றான்.

त्रयः सुकेशस्य सुतास्त्रेतामिसमतेजसः । विवृद्धिमगमंस्तत्र व्याधयोपेक्षिता इव ॥ ७ ॥

तस्य	"அக்கே	उपेक्षिताः	கவனித்துபாராமல் விடப்பட்ட
सुकेशस्य	ஸுக்ஷேசனுடைய	व्याधयः	வியாதிகள்
सयः सुताः	மூன்று குமாரர்கள்	इव	போல்
त्रेतामिसमतेजसः	{ திரேதாக்கினிகள் (காற்றற்பத்தியம், ஆஹவநியம், தகதி ணுக்னி) போல் கேஜோவான்களால்	विवृद्धि	விசேஷவிருத்தியை
		अगान्	அடைந்தார்கள்.

वरप्राप्तिं पितुस्ते तु ज्ञात्वेश्वरतपोबलात् । तपस्तप्तुं गता मेरुं भ्रातरः कृतनिश्चयाः ॥ ८ ॥

ते	"அந்த	तु	தப்படியே அவர்
भ्रातरः	சகோதரர்கள்		களும்
ईश्वरतपोबलात्	{ பாமேச்வரருக்குப்புகி ந்த தவத்தின் மஹ த்வத்தால்	तपः तप्तुं	தவற்பிய
पितुः	தந்தைக்கு	कृतनिश्चयाः	மனவுறுதிகொண்ட வர்களால்
वरप्राप्तिं ज्ञात्वा	வரபாக்கியம் உண்டா யிருந்ததே அறிந்து	मेरुं	மேருமலைக்கு
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

प्रगृह्य नियमान्योरात्राक्षसा नृपसत्तम । विचेरुस्ते तपो घोरं सर्वभूतभयावहम् ॥ ९ ॥

नृपसत्तम	“மன்னர்களில் உத்தமரோ!	प्रगृह्य	எற்படுத்திக்கொண்டு
ते	அந்த	सर्वभूतभयावहं	ஸகலபிராணிகளுக்கும் நடுங்கும்படி
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்	घोरं	கடும்
घोरान्	கடுமையான	तपः	தபத்தை
नियमान्	நியமங்களை	विचेरुः	அணுஅடித்தார்கள்.

सत्यार्जवशमोपेतैस्तपोभिरतिदुष्करैः । सन्तापयन्तस्त्रींलोकान्सदेवासुरमानुषान् ॥ १० ॥

अतिदुष्करैः	“பிறருக்கு அனாதியமானவைகளும்	सदेवासुरमानुषान्	தேவர், அஸுரர், மனிதர் உள்பட
सत्यार्ज- } वशमोपेतैः }	ஸத்யம், நேர்மை, பொறை நிறைந்தவை	स्त्रीन्	முன்று
तपोभिः	கருமரான	लोकान्	உலகங்களையும்
	தவங்களால்	सन्तापयन्तः	வருத்தினார்கள்.

ततो विभुश्चतुर्वक्त्रो विमानवरमास्थितः । सुकेशपुत्रानामन्य वरदोऽस्मीत्यभाषत ॥ ११ ॥

ततः	“அப்பொழுது	आमन्य	நேரில் கூப்பிட்டு
चतुर्वक्त्रः	நான் முகக்கடவுளா	वरदः	‘வரமளிக்கிறவனாக
विभुः	பிரம்மதேவர் [கிய	अस्मि	தோன்றியிருக்கின்
विमानवरं	சிறந்த விமானத்தின்		தேன்’
आस्थितः	ஏறிவந்து [மீது	इति	என்று
सुकेशपुत्रान्	ஸுகேசனின் குமாரர்களை	अभाषत	அறிவித்தனர்.

ब्रह्माणं वरदं ज्ञात्वा सेन्द्रैर्देवगणैर्वृतम् । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे वेपमाना इव द्रुमाः ॥ १२ ॥

तपसाऽऽराधितो देव यदि नो दिशसे वरम् । अजेयाः शत्रुहन्तारस्तथैव चिरजीविनः ॥

प्रभविष्णवो भवामेति परस्परमनुव्रताः ॥ १३ ॥

सेन्द्रैः	“இந்திரன் உள்பட	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர்
देवगणैः	தேவகணங்களோடு		களாக
वृतं	சேர்க்துவந்திருக்கும்	देव	‘தேவ,
ब्रह्माणं	பிரம்மாவை	तपसा	தவத்தால்
वरदं	வரமளிக்கும் சமயத்திலிருப்பவராய்	आराधितः	திருப்தியடைந்த
ज्ञात्वा	கண்டு	नः	எங்களுக்கு [வராய்
द्रुमाः इव	அசைகின்ற விருகட்க்கென	वरं	வரத்தை
		दिशसे	அளிக்கப்போகிறீர்
वेपमानाः	நடுங்கிக்கொண்டு	यदि	என்றால்
‘स्वे	எல்லோருமாய்	अजेयाः	எவராலும் வெல்வதற்கரியவர்களாயும்





गृहकर्ता भवानेव देवानां हृदयेऽस्मिन्

॥ १८ ॥

भवान् एव

“நீயே

हृदयोऽस्मिन्

அவரவர் விரும்பியவாறு

देवानां

தேவர்களுக்கு

गृहकर्ता

மாளிகைகள் நிருமித்

தும் சில்டு.

अस्माकमपि तावच्चं गृहं कुरु महामते । हिमवन्तमपाश्रित्य मेरुं मन्दरमेव वा ॥

महेश्वरगृहप्रख्यं गृहं नः क्रियतां महत्

॥ १९ ॥

महामते

“ஸைஷ்வரமுத்தியு  
டையோனே,

मन्दरं एव वा

மந்தரமலையையோ

अपाश्रित्य

அவலம்பித்து

महत्

மஹத்தானதும்

तावत्

ஆதலின்

एवं

நீ

अस्माकं अपि

எங்களுக்குமும்

गृहं

மாளிகை ஒன்றை

कुरु

நிருமி.

हिमवन्तं

இமயமலையையோ

मेरुं

மேருமலையையோ

महेश्वरगृहप्रख्यं

{ மஹேஸ்வரனது  
மாளிகைக்கொப்பா  
னதுமாகிய

गृहं

ஒரு மாளிகையை

नः

எங்களுக்கு

क्रियताम्

சிருஷ்டிக்கவேண்டும்.

विश्वकर्मा ततस्तेषां राक्षसानां महाभुजः । निवासं कथयामास शक्रस्येवामरावतीम् ॥

ततः

“அப்பொழுது

शक्रस्य

இந்திரனுடைய

महाभुजः

கைத்திறமுடையவ

अमरावतीं

அமராவதியை

इव

போன்ற

विश्वकर्मा

விசுவகர்மா

निवासं

வாஸஸ்தானமொன்

तेषां

அந்த

कथयामास

கூறினான்.

राक्षसानां

ராக்ஷஸர்களுக்கு

दक्षिणस्योदधेस्तीरे त्रिकूटो नाम पर्वतः । सुवेल इति चाप्यन्यो द्वितीयस्तत्र सत्तमाः ॥

सत्तमाः

“நல்லேர்களை !

अपि च

இன்னும்

दक्षिणस्य

தெற்கு

तत्र

அங்கேயே

उदधेः

கடலின்

अस्यः

மற்றொரு

तीरे

கரையில்

द्वितीयः

அயலிருக்கிறது

त्रिकूटः

த்ரிகூடம்

सुवेलः इति

மான

नाम

என்ற

सुवेलः इति

ஸுவேலமென்கிற

पर्वतः

பர்வதமுள்ளது.

பர்வதமுள்ளது.

शिवरे तस्य शैलस्य मध्यमेऽम्बुदसन्निभे । शकुनैरपि दुष्पापे टङ्कच्छन्नचतुर्दिशि ॥

त्रिशयोजनविस्तीर्णा शतयोजनमायता । स्वर्णप्राकारसंवीता हेमतोरणसंवृता ॥

मया लङ्केति नगरी शक्राज्ञप्तेन निर्मिता

॥ २३ ॥

तस्य

“அந்த

अम्बुदसन्निभे

மேகமண்டலத்திற்

शैलस्य

மலையினது

கொப்பானதும்

मध्यमे

நடு,

शकुनैः अपि

பறிகளாலும்

दुःशापे      உட்புகுதற்கரியது  
 टङ्कच्छिन्न- }      மான  
 चतुर्दिशि }      நான்கு புறங்களும்  
 शिखरे      உளிகளால் செதுக்  
 शिखोजनविस्तीर्णा      கப்பட்டு வழுவழப்  
 शतयोजनं धायता      பாயிருக்கிற துமான  
 स्वर्णप्राकारसंवीता      சிகரத்தில்  
 {      முப்பது யோஜனை  
 {      அகலமுள்ள தும்  
 {      நூறு யோஜனை நீள  
 {      முள்ள தும்  
 {      பொன்மயமான மதில்  
 {      களால் சூழப்பெற்ற  
 {      தும்

देमतोरणसंवृता      {      பொன்தோரணவாரி  
 {      ல்களால் ஆலங்கரிக்க  
 {      கப்பட்டதுமான  
 लङ्का      இலங்கை  
 इति      என்ற  
 नगरी      ஒரு பட்டணம்  
 शक्राज्ञसेन      இந்திரனது கட்டளை  
 {      யைப்பெற்ற  
 मया      என்னால்  
 निर्मिता      சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

तस्यां वसत दुर्धर्षा यूयं राक्षसपुङ्गवाः

॥ २४ ॥

राक्षसपुङ्गवाः      “ராக்கஸச்சேஷ்டர்  
 {      களே!  
 तस्यां      அதில்  
 यूयं      நீங்கள்

दुर्धर्षाः      {      பிறரால் அணுகப்படு  
 {      வதுகூட அசாத்திய  
 {      மாய்  
 वसत      வளியுங்கள்.

सेन्द्रा दिवौकस इव समासाद्यामरावतीम् । लङ्कादुर्गं समासाद्य राक्षसैर्वहुभिर्वृताः ॥

॥ २५ ॥

भविव्यथ दुराधर्षाः शत्रूणां शत्रुसूदनाः  
 सेन्द्राः      “இந்திரனுள்ளிட்ட  
 दिवौकसः      தேவர்கள்  
 अमरावतीं      அமராவதியை  
 समासाद्य      அடைந்திருத்தல்  
 इव      எவ்வண்ணமோ, அவ்  
 {      வண்ணமே  
 लङ्कादुर्गं      இலங்காபுரியாகிறதூர்  
 {      க்கத்தில்  
 समासाद्य      புகுந்து

शत्रूणां      சத்துருக்களுக்கு  
 दुराधर्षाः      அணுகுதற்கூட அசா  
 {      த்தியமாய்  
 बहुभिः      அனேக  
 राक्षसैः      அரக்கர்களால்  
 वृताः      சூழப்பட்டவர்களாய்  
 शत्रुसूदनाः      சத்துருக்களாகக்களாய்  
 भविव्यथ      இருக்கன்.

विश्वकर्मवचः श्रुत्वा ततस्ते राक्षसोत्तमाः । सहस्रानुचरा भूत्वा गत्वा तामवसन्पुरीम् ॥

ते      “அந்த  
 राक्षसोत्तमाः      இரக்கதத்தலைவர்கள்  
 विश्वकर्मवचः      விசுவகர்மர் உரை  
 {      செய்ததை  
 श्रुत्वा      கேட்டு  
 ततः      அதினால்

सहस्रानुचराः      {      எண்ணிறந்தபரிவார  
 {      ங்களைபுடையவர்க  
 {      ளாய்  
 भूत्वा      ஆகி  
 तां पुरीं      அப்புரியில்  
 गत्वा      புகுந்து  
 अवसन्      வளிக்கலாயினர்.



दृष्टपाकारपरिखां हेमैर्गृहशतैर्युताम् । लङ्कामवाप्य ते हृष्टा न्यवसन्नजनीचराः ॥ २७ ॥

ते रजनीचराः	“அந்த அரசுக்கர்கள்	लङ्का	இலங்கையை
हेमैः	ஸ்வர்ண மயமான	अवाप्य	அடைந்து
गृहशतैः	பலமா லிசைகளால்	हृष्टाः	மிக்கமகிழ்ச்சிக்கொண்
युतां	நிறையப்பெற்றதும்		டவர்களாய்
दृष्टपाकार- } परिखां }	வலுவான மதில்களை யும், ஆழமான அக ழிகளையுமுடையது மான்	न्यवसन्	வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

एतस्मिन्नेव काले तु यथाकामं च राघव । नर्मदा नाम गन्धर्वी बभूव रघुनन्दन ॥ २८ ॥

राघव	“ஒ ராகவ!	एतस्मिन् काले एव	இதேகாலத்திலேயே,
रघुनन्दन	ஒ ரகுந்தனரே,	नर्मदा	நர்மதை
यथाकामं तु	{ அவர்களுடைய மனோ பிரீஷ்டமெல்லாம் சம் பவமாகிய	नाम	என்ற
		गन्धर्वी च	கந்தர்வஸ்திரீ ஒருத்தி
		बभूव	இருந்தனள்.

तस्याः कन्यात्रयं ह्यासीद्दीश्रीकीर्तिसमद्युति ॥ २९ ॥

तस्याः	“இவளுக்கு	कन्यात्रयं	மூன்று கன்னிகைகள்
धीश्रीकीर्ति- } समद्युति हि }	தையலக்தமி தன லக்தமி, கீர்த்தி லக்தமி இவர்களுக்கு நிகராய் வினக்கும்	आसीत्	இருந்தனர்.

ज्येष्ठक्रमेण सा तेषां राक्षसानामराक्षसी । कन्यास्ताः प्रददौ हृष्टा पूर्णचन्द्रनिभाननाः ॥ ३० ॥

अराक्षसी	“ரா க்ஷஸஜாதியில் பிறவாத	कन्याः	கன்னிகைகளை
सा	அவள்	राक्षसेन्द्राणां	இரா க்ஷஸ த்தலைவர் களான
हृष्टा	மனபொப்பியவளாய்	तेषां	அந்த
पूर्णचन्द्र- } निभाननाः }	முழுமதிக்கொப்பான முகமண்டலமுடை யோர்களும்	अयाणां	மூன்று
गन्धर्वकन्याः	கந்தர்வஜாதிப் பெண் களுமான்	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
ताः	அந்த	ज्येष्ठक्रमेण	முறையே முத்தவ னுக்கு முத்தவளென
तिस्रः	மூன்று	प्रददौ	கன்னிகாதானம் செய்துகொடுத்தனள்.

दत्ता मात्रा महाभागा नक्षत्रे भगदैवते

॥ ३१ ॥

மஹாபாகா: "மஹாபாகியவதி  
 भगदैवते உத்திரபஸ்குனி [கள்  
 नक्षत्रे நக்சத் திரத்தில்

मात्रा தாமினல்  
 दत्ता: மணம்புரிந்துகொடுக்  
 कब्बट्टारकन्.

कृतदारास्तु ते राम सुकेशतनयास्तदा । चिक्रीडुः सह भार्याभिरप्सरोभिरिवामराः ॥

ராம "ஸ்ரீராம!  
 ते அந்த  
 सुकेशतनया: तु சுகேசனுடைய தனயர்  
 कन्यम्  
 तदा அப்பொழுது  
 कृतदारा: மணம்புரிந்துகொண்  
 डवர்களாய்  
 भमरा: தேவர்கள்

अप्सरोभि: அப்ஸரஸுகளுடன்  
 इव எப்படியோ அப்படி  
 ये  
 भार्याभि: வாழ்க்கைத் துணை  
 कन्यடன்  
 सह கூட  
 चिक्रीडु: ஆனந்தமாய் வாழ்ந்து  
 वन्तारकन्.

ततो माल्यवतो भार्या सुन्दरी नाम सुन्दरी

॥ ३३ ॥

तत: "அப்பொழுது  
 माल्यवत: மால்யவாஸுக்கு  
 भार्या மணையாட்டி

सुन्दरी ரூபவதி.  
 सुन्दरी ஸுந்தரீ  
 नाम எனும்பெயர்பூண்ட  
 वन्.

स तस्यां जनयामास यदपत्यं निबोध तत्

॥ ३४ ॥

स: 'அவன்  
 तस्यां அவளிடத்தில்  
 यत् अपत्यं எந்தச் சந்தானத்தை

जनयामास பெற்றானோ  
 तत् அதை  
 निबोध உற்றுகேளும்.

वज्रमुष्टिर्विरूपाक्षो दुर्मुखश्चैव राक्षसः । सुप्तो यज्ञकोपश्च मत्तोन्मत्तौ तथैव च ॥

अनला चाभवत्कन्या सुन्दर्या राम सुन्दरी

॥ ३५ ॥

तथा एव च "அவர்களையாவொ  
 वज्रमुष्टि: வஜ்ரமுஷ்டி  
 विरूपाक्ष: விருபாக்ஷன்  
 दुर्मुख: துர்முகனென்ற  
 राक्षस: அரக்கன்  
 सुप्त: ஸுப்தன்  
 यज्ञकोः யக்ஞகோபன்

मत्तोन्मत्तौ மத்தன், உன்மத்தன்  
 என்பவர்களாம்.  
 सुन्दर्या च एव ஸுந்தரியினிடத்தி  
 लैयै  
 सुन्दरी சிறந்தஸௌந்தர்ய  
 मुदयवनेन  
 अनला அனலை என்ற  
 कन्या च ஒருபுத்திரியும்  
 भभवत् உத்பபித்தனள்.

सुमालिनोऽपि भार्याऽऽसीत्पूर्णचन्द्रनिभानना । नाम्ना केतुमती नाम प्राणेभ्योऽपि गरीयसी ॥

सुमालिनः	"ஸுமாலியின்	पूर्णचन्द्रनिभानना	} முழுமதிக்கொப்பான முகமண்டலமுடைய வளரையும்
भार्या	பாரியையான	अपि	
नाम्ना	பெயரால்	प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்
केतुमती नाम	கேதுமதி என்றழைக்கப்பட்டவன்,	गरीयसी अपि	பிரியமானவளரையும்
		आसीत्	இருந்தாள்.

सुमाली जनयामास यदपत्यं निशाचरः । केतुमत्यां महाराज तन्निबोधानुपूर्वशः ॥३७॥

महाराज	"ஜேற மஹாராஜ!	जनयामास	பெற்றுகொ
सुमाली	ஸுமாலியென்ற	तत्	அதை
निशाचरः	அரக்கன்	अनुपूर्वशः	முறையே
केतुमत्यां	கேதுமதியினிடத்தில்	निबोध	கூறுகின்றேன்
यत् अपत्यं	எந்த ஸந்தானத்தை		கேளும்.

प्रहस्तोऽकम्पनश्चैव विकटः कालकामुकः । धूम्राक्षश्चैव दण्डश्च सुपार्श्वश्च महाबलः ॥३८॥

संह्रादिः प्रघसश्चैव भासकर्णश्च राक्षसः । राका पुण्योत्कटा चैव कैकसी च शुचिस्मिता ॥

कुम्भीनसी च इत्येते सुमालेः प्रसवाः स्मृताः ॥ ४० ॥

सुमालेः	"ஸுமாலியின்	दण्डः एव	தண்டன்
प्रघवाः इति	குமாரர்கள், குமாரி	सुपार्श्वः च	சுபார்ச்வன்
	கொள்ள	संह्रादिः एव	ஸங்கிராதி
स्मृताः	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட டவர்கள்	प्रघसः च	பிரகஸன்
एते च	இவர்களே.	राक्षसः	துஷ்டஸ்வபாவ முடைய
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	भासकर्णः च	பாஸகர்ணன்
अकम्पनः च	அகம்பனன்	राका एव	ராகை
विकटः च	விகடன்	पुण्योत्कटा च	புஷ்போத்கடைய
कालकामुकः च	காலகாமுகன்	शुचिस्मिता	சுதிகமுதமுடைய
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	कैकसी एव	கைகவீ [வளான
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷன்	कुम्भीनसी च	கும்பினவீ.

मालेस्तु वसुधा नाम गन्धर्वी रूपशालिनी । भार्याऽऽसीत्पद्मपत्राक्षी स्वक्षी यक्षीवरोपमा ॥

मालेः	"மாலியினது	पद्मपत्राक्षी	{ தாமரையிதழ் பேரன்ற கண்களை புடையவளாய் ஸூட்ச்மபுத்தியுடையவள்.
भार्या तु	மனைவாட்டியோ	स्वक्षी	
वसुधा	வஸுத		
नाम	எனப்பெயர்பூண்டவள்.	यक्षीवरोपमा	{ குபேரனது பரிவார மகளிர்களின் யஜ் மாட்டிக்கு நிகராய் விளங்கினாள்.
गन्धर्वी	தெய்வபத்தியுள்ளபெண்.	आसीत्	
रूपशालिनी	வடிவமிக.		



सुमालेरनुजस्तस्यां जनयापास यत्पथो । अपत्यं कथ्यमानं तु मया त्वं शृणु राघव ॥

प्रसो	“ பிரப்புலே!	मया	என்னால்
राघव	ஸ்ரீராகவா!	तु	இப்பொழுது
सुमाले:	சுமாலையினது	कथ्यमानं	விவரித்துச்சொல்லப் படுகிறதாமாகிய
अनुज:	தம்பி	त्वं	அதற்கு
तस्यां	அவளிடத்தில்	शृणु	தேவரீர்
यत् अपत्यं	எந்த ஸந்தானத்தை		செவ்சாற்றும்.
जनयापास	பெற்றானோ,		

अनिलश्चानलश्चैव हरः सम्पातिरेव च । एते विभीषणामात्या मालेयास्तु निशाचराः ॥

मालेयाः च	“ மாலிக்குப்பிறந்த வர்களாகிய	संपातिः च	ஸம்பாதி என்பவனும்
अनिलः एव	அனிலனென்பவனும்	एते	இந்த [மாகிய
अनलः च	அனலென்பவனும்	निशाचराः तु	அரக்கர்கள்தான்
हरः एव	ஹரனென்பவனும்	विभीषणामात्याः	விபிஷணருடைய அமைச்சர்கள்.

ततस्तु ते राक्षसपुङ्गवास्त्रयो निशाचरैः पुत्रशतैश्च संवृताः ।

सुरान्सहेन्द्रानृषिनागयक्षान्ववाधिरे तान्वलवीर्यदर्पिताः ॥ ४४ ॥

जगद्भ्रमन्तोऽनिलवदुरासदा रणेषु मृत्युप्रतिमाः समाहिताः ।

वरप्रदानादतिगर्विता भृशं क्रतुक्रियाणां प्रशमङ्कराः सदा ॥ ४५ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	क्रतुक्रियाणां	யாகங்களுக்கு
ते	அந்த	सदा	எப்பொழுதும்
राक्षसपुङ्गवाः	ராட்சஸத்தலைவர்கள்	भृशं	பெரும்
तयः तु	மூவரும்	प्रशमङ्कराः	தீங்கு விளைவிப்பவர் களாய்
अनिलवत्	வாயுபோல்	निशाचरैः	அரக்கர்களுடனும்
जगत्	ஜகமெங்கும்	पुत्रशतैः	பலகுமாரர்களுடனும்
भ्रमन्तः	திரிபவராய்	संवृताः	கூடிவிருப்பவர்களாய்
दुरासदाः	அணுகமுடியாதவ ராய்	वलवीर्यदर्पिताः	பலதீராளும் விர்பத் தாலும் செருக்குற்ற வர்களாய்
रणेषु	யுத்தங்களில்	सहेन्द्रान्	இந்திரனுள்ளிட்ட
मृत्युप्रतिमाः	யமனுக்கொப்பான	तान्	இந்த
समाहिताः	விருத்தியுடையவர் களாய்	सुरान्	தேவர்களையும்
वरप्रदानात्	வரங்களைப்பெற்ற தால்	ऋषिनागयक्षान् च	ரிஷிகளையும் நாகர்களை யும் உகாதர்களையும்
अतिगर्विताः	அஹங்காரமடிகரித்த வர்களாய்	ववाधिरे	உபதரவித்துவந்தார் கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

பு: சர்ட:—ஆருவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

விண்மாலயவதாடியுதம்—லிஷ்ணுவுக்கும் மால்யவான் முதலியவர்க்கும் நடந்த யுத்தம்.

தேவ்யமானா தேவாஷ் ஋பயஷ் தபோதனா: | ஡யார்தா: ஶரணம் ஜமுதேவதேவம் ஡தேவரமு ॥ १ ॥

தே:	“அவர்களால்	஡யார்தா:	பாதையை ஸ்ஹிர்க்க
வத்யமானா:	துன்புறுத்தப்பட்ட	தேவதே:	மட்டாதவர்களாய்
தேவா: வ	தேவர்களும்		தேவர்களாகும்
தபோதனா:	தபோதனர்களான	மதேவரம்	மதேஹச்வரரை
஋பய: வ	முனிவர்களும்	ஶரணம்	சரணமாக
		ஜமு:	அண்டினார்கள்.

தே சமேத்ய து காமாரித் திபுராரித் திலோசனம் | ஁சு: ஡ாஜலயோ தேவா ஡யகதூத஡ாபிண: ॥

தே:	“அந்த	஡ாஜலய:	கைகடப்பிக்கொண்டு
தேவா:	தேவர்கள்		பயத்தால் தட்டித்தடு
சமேத்ய	ஒன்றுகூடி	஡யகதூத஡ாபிண:	மறுகின்ற குரலு
காமாரித்	மன்மதனைஐயித்த		டனே
	வரும்	து	இப்படி
திபுராரித்	திருபுரந்தகருமான	஁சு:	விண்ணப்பஞ்செய்
திலோசனம்	முக்கண்ணரைப்		தார்கள்.
	பார்த்து		

சுகேஷபுத்ரே஡்஡வந்பிதா஡தவரோதூதே: | ஡நா஡்யக்ஷ ஡நா: சர்வா வ஡்யந்தே ரிபுவா஡நே: ॥ ३ ॥

஡நா஡்யக்ஷ	“பிராஜைகளின் அத்தி	ரிபுவா஡நே:	{ சத்ருக்களில்லாதபடி
஡வந்	ஸ்வாமி! [யக்ஷராகிய		செய்வதில் ஆதாரர்
஡நா:	பிராணிகள்		களாயிருக்கும்
சர்வா:	எல்லாமும்	சுகேஷபுத்ரே:	ஸு஁கேசனது
	பிரமதேவரிடமிருந்து		புத்திரர்களால்
பிதா஡தவரோதூதே:	{ பெற்ற வரங்களினால்	வ஡்யந்	துன்புறுத்தப்
	கர்வமதிகரித்தவர்		படுகின்றார்கள்.
	களாய்		

ஶரண்யாந்யஶரண்யாநி ஡ாஶ்ர஡ாணி கृतாநி ந: | ஸ்ரீர்வா஡் தேவாந்஡்ர஡்யா஡்ய ஸ்ரீர்வா஡் க்ரீ஡ந்தி தேவதா ॥

ந:	“எங்கள்து	ஸ்ரீர்வா஡்	சுமர்க்கத்தினின்று
ஶரண்யாநி	இருப்பிடங்களான	஡்ர஡்யா஡்ய	அடித்துத்தூர்த்தி
஡ாஶ்ர஡ாணி	ஆச்ரமங்கள்		விட்டு
஡ஶரண்யாநி	குடியிருக்க போக்ய	ஸ்ரீர்வா஡்	சுவர்க்கலோகத்திலே
	மற்றவைகளாக	தேவதா	தேவர்களென [யும்
கृतாநி	அழிக்கப்பட்டன.	க்ரீ஡ந்தி	ஆனந்தமாய் வாழ்
தேவாந் வ	தேவர்களையும்		கின்றனர்.

अहं विष्णुरहं रुद्रो ब्रह्माहं देवराडहम् । अहं यमश्च वरुणश्चन्द्रोऽहं रविरप्यहम् ॥ ५ ॥  
इति ते राक्षसा देवान् वरदानेन दर्पिताः । बाधन्ते समरोद्धर्षा ये च तेषां पुरस्सराः ॥

वरदानेन दर्पिताः	“வரங்கள் பெற்றதால் செருக்குற்றவர் களாய்	ब्रह्मा अहं देवराट्	பிரம்ஹணும் நானே ; தேவன்திரனும்
समरोद्धर्षाः	போர்புரியப் பேராவல் கொண்டவர்களான	अहं यमः	நானே ; யமனும்
ते	அவர்களும்	अहं	நானே ;
तेषां	அவர்களுக்கு	वरुणः	வருணனும்
पुरस्सराः	முன்னணியாகச் செல்	चन्द्रः अपि	சந்திரனும்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள் [லும்	अहं	நானே ;
ये च	எவர்களோர் அவர்களும்	रविः च	ஸூர்யனும்
विष्णुः	விஷ்ணுவும்	अहं	நானே
अहं	நானே ;	इति	என்றகொண்டு
रुद्रः	ருத்திரனும்	देवान्	தேவர்களை
अहं	நானே ;	बाधन्ते	உபத்திரவப்படுத்து கின்றனர்.

तन्नो देव भयार्तानामभयं दातुमर्हसि । अशिवं वपुरास्थाय जहि वै देवकण्टकान् ॥ ७ ॥

तत् देव भयार्तानां नः अभयं	“ஆதலால் தேவ! பயத்தால் மெய்மறந்தி எங்களுக்கு [ருக்கும் எவராலும் பயமின் மை என்ற நம்பிக் கையை	दातुं अहंति अशिवं वपुः आस्थाय देवकण्टकान् जहि वै	விளைவிக்க அருள்புரியவேண்டும். குருமான ரூபத்தை தரித்து தேவசத்துருக்களை வதஞ்செய்யவேண்டும்.
--	--	--	--

इत्युक्तस्तु सुरैः सर्वैः कपर्दी नीललोहितः । सुकेशं प्रति सापेक्षः प्राह देवगणान्प्रभुः ॥

सर्वैः सुरैः इति उक्तः	“எல்லா தேவர்களாலும் மேற்கண்டவாறு உரைசெய்யப்பட்ட தற்குச்சொல்லாய்த், பிரபுவும்	नीललोहितः देव । गान्	சிவபெருமான் தேவகண்களைப் பார்த்து
प्रभुः कपर्दी	சுடைப்பின் னுடைய வருமாகிய	सुकेशं प्रति सापेक्षः तु प्राह	ஸு-கேசனிடத்தில் தாக்கியமுடையவ ராதலால் இப்படி பதிலளித்தார் :



अहं तान्न हनिष्यामि मयाऽवध्या हि तेऽसुराः ।

किंतु मन्त्रं प्रदास्यामि यो वै तान्हनिष्यति

॥ ९ ॥

अहं	"நான்	अवध्याः	கொல்லத்தகா
तान्	அவர்களை	किं तु	ஆபீனும் [தவர்கள்,
न हनिष्यामि	வதைக்கமாட்டேன்.	यः	எவர்
हि	எனென்றால்	तान्	அவர்களை
ते	அந்த	निहनिष्यति वै	கொல்லுவாரோ,
असुराः	அஸுரர்கள்		அதற்குவேண்டிய
मया	என்னால்	मन्त्रं	உபாயத்தை
		प्रदास्यामि	உபதேசிக்கிறேன்.

यूयमिन्द्रं महाभागं पुरस्कृत्य सुरर्षयः । गच्छध्वं शरणं विष्णुं हनिष्यति स तान्प्रभुः ॥

सुरर्षयः	"தேவரிஷிகள்,	शरणं	சரணமாக
यूयं	நீங்கள்	गच्छध्वं	அடையுங்கள்.
महाभागं	மஹாபாக்கியவா	सः	அந்த
इन्द्रं	இந்திரனை [அகிய	प्रभुः	பிரபு
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	तान्	அவர்களை
विष्णुं	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை	हनिष्यति	ஸம்ஹரிப்பார்.

ततस्तु जयशब्देन प्रतिनन्द्य महेश्वरम् । विष्णोः समीपमाजगमुर्निशाचरभयादिताः ॥

निशाचर- }	"அசுக்கர்களிடம்	प्रतिनन्द्य	வாழ்த்தி
भयादिताः }	அஞ்சிடுக்கிய	ततः	அதன்மேல்
	அவர்கள்	विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
तु	இப்பொழுது		வினது
महेश्वरं	பரமேஸ்வரை	समीपं	ஸந்திதானத்திற்கு
जयशब्देन	'ஜயவிஜயீபவ' என்று	आजगुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

शङ्खचक्रधरं देवं प्रणम्य बहुमान्य च । ऊचुः संभ्रान्तवद्वाक्यं सुकेशतनयान्प्रति ॥ १२ ॥

शङ्खचक्रधरं	"சங்கசக்கரதாரியாகிய	संभ्रान्तवत्	நடுக்கி
देवं	தேவரை	सुकेशतनयान्	சுகேசனது தனயர்
प्रणम्य	அடிபணிந்து	प्रति	பற்றிய [களை
च	பின்னர்	वाक्यं	பேச்சை
बहुमान्य	போற்றி	ऊचुः	கூறினார்கள்.

सुकेशतनयैर्देव त्रिभिस्त्रेताप्रिसन्निभैः । आक्रम्य वरदानेन स्थानान्यपहतानि नः ॥ १३ ॥

देव	"ஆண்டவனே!	त्रेताः सन्निभैः	தரேதா க்னிகளுக்கு
नः	எங்களது		சமாளர்களுமான
स्थानानि	இருப்பிடங்கள்	त्रिभिः	மூவர்களால்
वरदानेन	வரம் பெற்றதால்	आक्रम्य	பலா த்கரித்து
सुकेशतनयैः	சுகேசனது தனயர்	अपहतानि	அபஹரிக்கப்
	களும்		பட்டன.

लङ्का नाम पुरी दुर्गा त्रिकूटशिखरे स्थिता । तत्र स्थिताः प्रवाधन्ते सर्वान्नः क्षणदाचराः॥

त्रिकूटशिखरे	“திரிகூடசிகரத்தில்	क्षणदाचराः	அரக்கர்கள்
दुर्गा	சத்ருக்கள் நெருங்க	तत्र	அதில்
	முடியாததான	स्थिताः	வாஸஞ்செய்பவர்
लङ्का	இலங்கை	नः	எங்கள் [களாய்
नाम	என்ற	सर्वान्	எல்லோரையும்
पुरी	புரி	प्रवाधन्ते	அதிகமாய் உபத்திர
स्थिता	இருக்கிறது.		வப்படுத்துகின்றனர்.

स त्वमस्मद्वितार्थाय जहि तान्मधुसूदन । शरणं त्वां वयं प्राप्ता गतिर्भव सुरेश्वर ॥१५॥

सुरेश्वर	“எல்லா தேவர்	त्वं	தாங்கள்
	களுக்கும் தேவரே!	अस्मद्वितार्थाय	எங்களுடைய
त्वां	தங்களை		சேஷமத்திற்காக
वयं	நாங்கள்	तान्	அவர்களை
शरणं	சரணமாய்	जहि	ஸம்ஹரிபும்.
प्राप्ताः	அடைந்தோம்.	गतिः	அடைக்கலம்
मधुसूदन	ஓ மதுசூதன!	भव	அருக.
सः	அப்படிப்பட்ட		

चक्रकृत्तास्यकमलाब्जिवेदय यमाय वै । भयेष्वभयदोऽस्माकं नान्योऽस्ति भवता विना ॥  
राक्षसान्समरे दुष्टान्सानुबन्धान्मदोद्धतान् । नुद त्वं नो भयं देव नीहारमिव भास्करः ॥

अस्माकं	“எங்களுக்கு	चक्रकृत्तास्य-	} சக்ராயுதத்தினால் அ
भयेषु	ஆபத்துநேரும்	कमलान्	
	காலங்களில்		றுப்புண்ட முகக்க
अभयदः	அபயமளித்துக் காப்		ளையும், தரைமீல்
	பவர்		களையுமுடையவர்
भवता	தேவரீரை		களாய்
विना	ஒழிய	यमाय	யமனுக்கு
अन्यः	வேறொருவர்	निवेदय	விருத்தவிக்க,
न अस्ति वै	இல்லையே.	देव	ஆண்டவரே!
मदोद्धतान्	மதங்கொண்டு	त्वं	தேவரீர்
	செருக்குற்ற	भास्करः	பகலவன்
दुष्टान्	தூஷ்டர்களான	नीहारं	பனியை
राक्षसान्	ராக்ஷஸர்களை	इव	எப்படியோ அப்படி
सानुबन्धान्	பரிவாரங்களுடன்		யே
	கூடினவர்களாய்	वः	எங்களது
समरे	யுத்தத்தில்	भयं	ஆபத்தை
		नुद	ஒழித்தருள்க.

इत्येवं दैवतैरुक्तो देवदेवो जनार्दनः । अभयं भयदोऽरीणां दत्त्वा देवानुवाच ह ॥ १८ ॥

दैवतैः	“தேவர்களால்	देवदेवः ह	தேவதேவருமடிகய
इति एवं	இவ்வண்ணம்	जनार्दनः	ஜனார்த்தனை
उक्तः	{ விண்ணப்பஞ்செய்யப் பட்டதற்கு செவி சாய்த்தவரும்	अभयं	அஞ்சலென்று அப
अरीणां	சத்ருக்களுக்கு	दत्त्वा	அளித்து [யத்தை
भयदः	பயகர்த்தாவும்	देवान्	தேவர்களைப் பார்த்து
		उवाच	சொல்லி அருளிஞர் :

सुकेशं राक्षसं जान ईशानवरदर्पितम् । तांश्चास्य तनयाञ्जाने येषां ज्येष्ठः स माल्यवान् ॥

सुकेशं	“ஸுகேசனென்ற	तनयान्	புத்தர்களாகிய
राक्षसं	அரக்களை	येषां	எவர்களுக்கு
ईशानवरदर्पितं	{ சிவனாளித்த வரத் தால் செருக்குற்றி ருப்பவனாய்	सः	அந்த
जाने	நான் அறிவேன்.	माल्यवान्	மாலயவான்
अस्य	இவனுடைய	ज्येष्ठः	முத்தவனோ, அந்த
		तान् च	அவர்களையும்
		जाने	நான் அறிவேன்.

तानहं समतिक्रान्तमर्यादान् राक्षसाधमान् । निहनिष्यामि संक्रुद्धः सुरा भवत विज्वराः ॥

सुराः	“தேவர்கள் !	तान्	அந்த
अहं	நான்	राक्षसाधमान्	ராட்சஸாதமர்களை
संक्रुद्धः	கோபத்தை வருவித் துக்கொண்டவனாய்	निहनिष्यामि	அதஞ்செய்து விடுகின் றேன்.
समतिक्रान्तमर्यादान्	மட்டு, மரியாதைகளைக் கடந்த	विज्वराः	கவலையொழிந்தவர்
		भवत	இருக்கன். [களாய்

इत्युक्तास्ते सुराः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । यथावासं ययुर्हृष्टाः प्रशंसन्तो जनार्दनम् ॥

प्रविष्णुना	“எல்லாம் வல்லவரான	सर्वे	அனைவரும்
विष्णुना	விஷ்ணுமூர்த்தியால்	हृष्टाः	அகமகிழ்ந்தவர்களாய்
इति	இவ்வண்ணம்	जनार्दनं	ஜனார்த்தனை
उक्ताः	சொல்லப்பட்டதைக்	प्रशंसन्तः	பேற்றறிப்புகழ்ந்து
ते	அந்த [கேட்ட	यथावाचं	அவரவர் இருப்பிடத்
सुराः	தேவர்கள்	ययुः	சென்றார்கள். [திற்கு

विबुधानां समुद्योगं माल्यवांस्तु निशाचरः । श्रुत्वा तौ भ्रातरौ वीराविदं वचनमब्रवीत् ॥

विबुधानां	“தேவர்களின்	तौ	அந்த
समुद्योगं	பிரயத்தனத்தை	भ्रातरौ	ஸகோதரர்களைப் பார்த்து
माल्यवान्	மாலயவான் என்ற	इदं	பின்வரும்
निशाचरः	அரக்கன்	वचनं	வார்த்தையை
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	अब्रवीत्	சொன்னான் :
वीरौ	வீரர்களாகிய		



अमरा ऋषयश्चैव सङ्गम्य किल शङ्करम् । अस्मद्वचं परीक्षन्त इदं वचनमब्रुवन् ॥२३॥

அமரா: ச	“தேவர்களும்	शङ्करं किं	சங்கரனிடத்திலேயே
ऋषय: एव	முனிவர்களும்	इदं	பின்வரும்
सङ्गम्य	ஒன்றுகூடி	वचनं	வார்த்தையை
अस्मद्वचं	நம்மை வதைக்க	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
परीक्षन्त:	எதிர்ப்பங்கொண்டவர் களாக		

सुकेशतनया देव वरदानवलोद्धता: । बाधन्तेऽस्मान्समुद्रमा घोररूपा: पदे पदे ॥ २४ ॥

देव	“தேவ! தேவ!	समुद्रमा:	செருக்குத் தவர்களாய்
घोररूपा:	கொடூரப்பங்கொண்ட	पदे पदे	ஒப்பின் நி
सुकेशतनया:	சுகேசனது புத்திரர் கள்	अस्मान्	எங்களை
वरदानवलोद्धता:	வரம்பெற்று வீரியம் திகரித்தவர்களாய்	बाधन्ते	தூன்புறுத்துகின் றனர்.

राक्षसैरभिभूता: स्म न शक्ता: स्म प्रजापते । स्वेषु सद्यसु संस्थातुं भयात्तेषां दुरात्मनाम् ॥

प्रजापते	“பிரஜாநாதரே!	भयत्	பயத்தால்
राक्षसै:	அரக்கர்களால்	स्वेषु	தத்தம்
अभिभूता: स्म	ஜயிக்கப்பட்டோம்.	सद्यसु	வீடுகளில்
दुरात्मनां	தூராத்மாக்களான	संस्थातुं	வலிக்க
तेषां	அவர்களது	न शक्ता: स्म	முடியாதிருக்கின் றும்.

तदस्माकं हितार्थाय जहि तांश्च त्रिलोचन । राक्षसान्हुंकृतेनैव दह प्रदहतां वर ॥ २५ ॥

त्रिलोचन	“மூக்கண்படைத்த மேலேறச்வர,	हितार्थाय च	செய்யத்திற்காகவே
प्रदहतां	எரிப்பவர்களில்	तान्	அந்த
वर	உத்தமரே,	राक्षसान्	அரக்கர்களை
तत्	ஆதலால்	हुंकृतेन एव	தூறும்பாரம் செய்வ
अस्माकं	எங்களுடைய	जहि	ஜயியும்; [தினாலேயே
		दह	எரியும்.

इत्येवं त्रिदशैरुक्तो निशम्यान्धकसूदन: । शिर: करं च धून्वान इदं वचनमब्रवीत् ॥२७॥

त्रिदशै:	“தேவதைகளால்	निशम्य	விவியத்தையப்பார்த்து
इति ए:	இவ்வண்ணம்	शिर:	தலையையும்
उक्त:	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிராய்த்த	करं च	கையையும்
अन्धक- } सूदन: }	(1,000 கைகளையும், கால்களையும். டைத் த) அந்தகனென்ற அடம்பனைக்கொ ன்ற, சிவபெருமான்	धून्वान:	அசைத்துக்கொண்டு
		इदं	பின்வரும்
		वचनं	மறுமொழியை
		अब्रवीत्	சொல்லியருளினார் :

अवध्या मम ते देवाः सुकेशतनया रणे । मन्त्रं तु वः प्रदास्यामि यस्तान्वै निहनिष्यति॥

देवाः	“தேவர்களே !	तान्	அவர்களை
ते	அந்த	निहनिष्यति वै	கொன்றுவிடுவரே
सुकेशतनयाः	சுகேசனது புத்திரர்	तु	அதற்குவேண்டிய
रणे	போர்க்களத்தில் [கள்]	मन्त्रं	உபாயத்தை
मम	எனக்கு	वः	உங்களுக்கு
अवध्याः	கொல்லமுடியாதவர்	प्रदास्यामि	உரைசெய்கின்றேன்.
यः	எவர் [கள்]		

योऽसौ चक्रगदापाणिः पीतवासा जनार्दनः । हरिनारायणः श्रीमाञ्छरणं तं प्रपद्यथ ॥

यः	“எவரே	चक्रगदापाणिः	{ சக்ரத்தையும் கதை யையும் கையிலேந் தியவன் ;
असौ	அவரே	श्रीमान्	ஸ்ரீலக்ஷ்மீஸமேதன்.
नारायणः	ஸ்ரீ பகவதாராயணன் ;	तं	அவரை
जनार्दनः	ஜனார்த்தனன் ;	शरणं	சரணமாக
हरिः	ஹரி ;	प्रपद्यथ	அடையுங்கள்.
पीतवासाः	பிதகவாடைபிரான் ;		

हरादवाप्य ते मन्त्रं कामारिमभिवाद्य च । नारायणालयं प्राप्य तस्मै सर्वं न्यवेदयन् ॥

ते	“அவர்கள்	अभिवाद्य	வணங்கி விடைபெற்று
हराद्	சிவபெருமானிட	नारायणालयं	ஸ்ரீமந்நாராயணனது
	மிருந்து		ஸந்திதானத்திற்கு
मन्त्रं	உபாயத்தை .	प्राप्य	சென்று
अवाप्य	கண்டுகொண்டு	तस्मै	அவர்க்கு
कामारि	மன்மதார்த்தகனை,	सर्वं च	வரலாறுகளைத்
	(சிவகுறை)	न्यवेदयन्	தையும் விண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

ततो नारायणेनोक्ता देवा इन्द्रपुरोगमाः । सुरारिस्तान्हनिष्यामि सुरा भवत विज्वराः ॥

इन्द्रपुरोगमाः	“இந்திராதிகளான	सुरारिन्	தேவசத்துருக்களான
देवाः	தேவர்கள்	तान्	அவர்களை
नारायणेन	நாராயணமுர்த்தியால்	हनिष्यामि	அதஞ்செய்துவிடு
ततः	அதன்மேல்		கிறேன்.
उक्ताः	இப்படி சொல்லப் பட்டார்கள் ;	विज्वराः	மனக்கவலையொழித் தவர்களாய்
सुराः	“தேவர்களே ;	भवत	சகமாயிருங்கள்.

देवानां भयभीतानां हरिणा राक्षसर्षभौ । प्रतिज्ञातो वधोऽस्माकं चिन्त्यतां यदिह क्षमम् ॥

भयभीतानां	“பயத்தால் திகில்கொ	इह	ஆகலின், இப்பொழு
देवानां	தேவர்களுக்கு [ண்ட	क्षमं	செய்யத்தகுவது [து
अस्माकं	நமது	यन्	யாதோ, அது
वधः	வதை	राक्षसर्षभौ	ராசுதேஸர் த்
हरिणा	ஸ்ரீஹரியால்		தமர்களை !
प्रतिज्ञातः	பிரதிக்கூறுபண்ணப் பட்டிருக்கிறது.	चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்டும்.

ततः सुमाली माली च श्रुत्वा माल्यवतो वचः । ऊचतुभ्रातरं ज्येष्ठं भगांशविव वासवम्॥

சுமாலி	"ஸுமாலியும்	ஆதர்	பிரதானவப்பார்த்து
மாலி ச	மாலியும்	வாசவ்	தேவந்திரனிடத்தில்
மாலயவத:	மாலியவரனின்	மகாங்கு	அச்வனீதேவர்கள்,
வச:	வார்த்தையை	இவ	எப்படியோ,
சுரவ	கேட்டு		அப்படியே
தர:	அதன்மேல்	கருது:	இப்படி உரைசெய்
ஜெ	ஜெயெய்		தார்கள்.

स्वधीतं दत्तमिष्टं तु चैश्वर्यं परिपालितम् । आयुर्निरामयं प्राप्तं सुधर्मः प्रापितः पथि॥३४॥

स्वधीतं	"சுத்பன சுத்கப்பட் டிருக்கிறது.	निरामयं	அழியாத
इष्टं	வேண்டுவன	आयुः सु	ஆயுளும்
दत्तं	அடையப்பட்டிருக்	प्राप्तं	அடையப்பட்டிருக்
ऐश्वर्यं च	ஐச்வர்யமும் [கிறது.	पथि	நல்வழியில் [கிறது.
परिपालितं	பாதுகாத்துவைக் கப்பட்டிருக்கிறது.	सुधर्मः	நல்ல தருமமும்
		प्रापितः	சேர்த்துவைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

देवसागरमक्षोभ्यं शस्त्रैः समवगाह्य च । जिता द्विषो ह्यप्रतिमास्तन्नो मृत्युकृतं भयम्॥३५॥

अक्षोभ्यं	"எவராலும் கலக் கொண்ணாத	अप्रतिमाः	நிகரற்ற
देवसागरं	தேவர்களாகிற கடலும்,	द्विषः च	சத்துருக்களும்
शस्त्रैः	சஸ்திரங்களைக் கொண்டு	जिताः	வெல்லப்பட்டார்கள்.
समवगाह्य	நன்றாய் முழுக்கி உட் புகுந்து	तत्	ஆதலின்
		नः	நமக்கு
		मृत्युकृतं	மரணமுண்டென்கிற
		भयं हि	பயமுண்டாகுமோ?

नारायणश्च रुद्रश्च शक्रश्चापि यमस्तथा । अस्माकं प्रमुखे स्थातुं सर्वे विभ्यति सर्वदा ॥

सर्वे	"எல்லோரும்	नारायणः अपि	நாராயணனும் உட
रुद्रः च	ருத்திரனும்	सर्वदा	எப்பொழுதும்
शक्रः च	சக்கரனும்	अस्माकं	நமது
यमः च	யமனும்	प्रमुखे	எதிரில்
तथा	அப்படியே	स्थातुं	எதிர்த்துநிற்க
		विभ्यति	அஞ்சுவார்.

विष्णोर्द्वेषस्य नास्त्येव कारणं राक्षसेश्वर । देवानामेव दोषेण विष्णोः प्रचलितं मनः ॥

राक्षसेश्वर	"ராஷஸேசுவர!	देवानां	தேவர்களுடைய
विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வினது	दोषेण एव	தொடக்கினாலேயே
		विष्णोः	விஷ்ணுவின்
द्वेषस्य	த்வேஷத்திற்கு	मनः	மனம்
कारणं एव	பிரகித்தியே	प्रचलितम्	மாறுபட்டிருக் கின்றது.
न भसि	இல்லை.		



तस्मादय समुच्युक्ताः सर्वसैन्यसमावृताः । देवानेव जिघांसाम एभ्यो दोषः समुत्थितः ॥

एभ्यः एव	"இவர்களிடமிருந்தே	सर्वसैन्य- समावृताः	ஸ்தல சைன்யங்க ளால் புடை சூழப் பட்டவர்களால்
दोषः	விசேஷம்	समुच्युक्ताः	புத்தஸன்னாஹம் கொண்டவர்களால்
समुत्थितः	விளைந்தது.	देवान्	தேவர்களை
तस्मात्	ஆதலால்	जिघांसाम	வதைசெய்யப் பாடு
अथ	இப்பொழுது		படுவேம்.

उद्योगं घोषयित्वा तु सर्वे नैर्ऋतपुङ्गवाः । युद्धाय निर्ययुः क्रुद्धा जृम्भवन्त्रवला इव ॥

नैर्ऋतपुङ्गवाः	"நாகூலச்சேஷ்டர் கள்	युद्धाय	புத்தத்திற்கு
सर्वे तु	எல்லோருமே	जृम्भवन्त्रवलाः	ஜும்பன், விருத்தி ரன், பலன்
क्रुद्धाः	கருடர்களால்	इव	என்ற (அகரர்களை)
उद्योगं	பொர்முயற்சியை	निर्ययुः	வெளிப்புறப்பட்டார் கள்.
घोषयित्वा	பறைபறைத்து		

स्यन्दनैर्वारणैश्चैव हयैश्च गिरिसन्निभैः । खरैर्गोभी रथोष्टैश्च शिशुमारैर्भुजङ्गमैः ॥ ४० ॥

मकरैः कच्छपैर्भीनैर्विहङ्गैर्गरुडोपमैः । सिंहैर्व्याघ्रैर्वराहैश्च समैश्चमरैरपि ॥ ४१ ॥

रथैर्हयैरुद्यमानाः शतधा च सहस्रधा । प्रयाता राक्षसास्तूर्णं देवलोकजिघांसवः ॥ ४२ ॥

देवलोकजिघांसवः	{ "தேவலோகத்தை ஐக்கி எண்ணங் கொண்டவர்களால்	शिशुमारैः	சிம்சுமாரமென்கிற மிருகங்களோடும்
राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்	भुजङ्गमैः	நாகங்களோடும்
शतधा	நூற்றுக்கணக்காகவும்	मकरैः	கரமீன்களோடும்
सहस्रधा च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	व्याघ्रैः	ஆமைகளோடும்
हयैः	குதிரைகளாலும்	गोभीः	மச்சங்களோடும்
रथैः	ரதங்களாலும்	गरुडोपमैः	கருடனுக்கொப்பான
उद्यमानाः च	சமந்துபொகப்பட்ட வர்களால்	विहङ्गैः	பறிகளோடும்
स्यन्दनैः	புத்தரதங்களோடும்	सिंहैः	விலிம்ஹங்களோடும்,
वारणै एव	பாணிகளோடும்	व्याघ्रैः	வேங்கைகளோடும்
हयैः च	குதிரைகளோடும்	वराहैः च	காட்டுப்பன்றி களோடும்
गिरिसन्निभैः	மலைகள் போன்ற	सुरैः	ஸ்ருமரமென்கிற மான்களோடும்
खरैः	கோவேறுகழுதை களோடும்	चमरैः अपि	சாமரமென்கிற மான்களோடும்
गोभिः	பசுக்களோடும்	तूर्णं	வேகபாய்
रथोष्टैः च	ரதங்களை இழுக்கும் ஒட்டகங்களோடும்	प्रयाताः	சென்றார்கள்.

त्यक्त्वा लङ्कां गताः सर्वे राक्षसा बलगर्विताः । प्रयाता देवलोकाय योद्धुं दैवतशत्रवः ॥

लङ्का "இலங்கையை  
त्यक्त्वा விட்டு  
देवलोकाय தேவலோகத்திற்கு  
योद्धुं போர்ப்புரிய  
प्रयाता: சென்றவர்களும்  
दैवतशत्रवः சைவசந்ருருக்களும்

बलगर्विता: பலத்தால் தலை  
कोमुத்தवருमान  
राक्षसा: ஆரக்கர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
गता: போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

लङ्काविपर्ययं दृष्ट्वा यानि लङ्कालयान्यथ । रक्षसामेव मार्गेण दैवतान्यपचक्रमुः ॥ ४४ ॥

अथ "அப்பொழுது  
लङ्कालयानि இலங்கையில் குடி  
கொண்டிருந்த  
दैवतानि தேவதைகள்  
यानि எவர்களோ அவர்கள்

लङ्काविपर्ययं இலங்கையினழிவை  
दृष्ट्वा உணர்ந்து  
रक्षसां मार्गेण एव ராக்கஸர்கள்சென்ற  
வழியே  
अपचक्रमु: பிண்டொடர்ந்தார்கள்.

भूतानि भयदर्शीनि विषमस्थानि सर्वशः । भौमाश्चैवान्तरिक्षाश्च कालाज्ञप्ता भयावहाः ॥

उत्पाता राक्षसेन्द्राणामभावाय समुत्थिताः

भयदर्शीनि "ஆபத்தை ஸ்சிபி  
பிக்கும்

भूतानि பூதங்கள்  
सर्वशः எல்லாத்திசைகளிலும்  
विषमस्थानि பிரதிகூலமாய்  
நின்றன.

राक्षसेन्द्राणां ராக்கஸோத்தமர்க  
ளுடைய

अभावाय நாசத்தின்பொருட்டு

अस्थीनि मेघा वृषुषुणं शोणितमेव च ।

अथ "அப்பொழுது  
मेघा: மேகங்கள்  
अस्थीनि च எலும்புகளையும்,  
उष्णं உஷ்ணமான  
शोणितं एव சத்தத்தையும்  
वृषु: வெழிந்தன.

॥ ४५ ॥

काष्ठज्ञप्ता: { காலமுர்த்தியினால்  
கட்டளைபிடிப்பட்ட  
வைகளும்;

भयावहा: एव பயத்தைத்  
தருபவைகளும்

भौमा: च இவ்வுலகத்திற்  
குரியனவும்

अन्तरिक्षा: च ஆகாயத்திற்குரியனவு

उत्पाता: அபசகுனங்கள்[மான

समुत्थिता: உண்டாயின.

समुद्रा: च கடல்களும்

वेडां கரையை

उत्क्रान्ता: மீறிப்போக்கின.

अपि துதிவுமின்றி

भूवरा: च மகைகளும்

वेलु: ஆசைந்தன.

अट्टहासान्विमुञ्चन्तो घननादसमस्वनाः । वाश्यन्त्यश्च शिवास्तत्र दारुणं घोरदर्शनाः ॥

तव "அங்கு  
घोरदर्शना: கொடிய தோற்ற  
शिवा: குள்ளநரிகள் [முன்ன  
घननाद- } இடி முழங்கத்தை  
समस्वना: } நிகர்த்த த்வணி  
உடையவைகளாய்

अट्टहासान् அட்டஹாஸக்களை

विमुञ्चन्त: च செய்தகொண்டும்

दारुणं பயக்கரமாயும்

वाश्यन्त्य: ஒளைபிட்டன.



गृध्रचक्रं महच्चत्रं ज्वलनोद्गारिभिर्मुखैः । रक्षोगणस्योपरिष्ठात्परिवभ्राम कालवत् ॥४८॥

அல	"அக்காலத்தில்	முலை:	வாய்களுடன்
மஹத்	பெரிய	ரக்ஷோணஸ	அரக்கர்கூட்டத்
गृध्रचक्रं च	கழுஞ்சுக்கட்டமும்		திற்கு
कालवत् च	யமனைப்போலவே	उपिष्ठात्	மேலே
ज्वलनोद्गारिभिः	நெருப்பைக்கக்குகிற	परिवभ्राम	வட்டமிட்டது.

काका वाश्यन्ति तत्रैव विडाला वै द्विपादयः । कपोता रक्तपादाश्च शारिका विद्रुता ययुः ॥

தல எவ	"அச்சமயத்திலேயே	कपोता:	புறாக்களும்
काका:	காகங்கள்	शारिका:	சாரிகைகளென்ற
वाश्यन्ति	கோரமாகக்கூவின.	द्विपादयः च ययुः	பகழிகளும் பறந்தன.
रक्तपादा:	ரத்தவர்ணமுள்ள	विडाला: वै	பூனைகளும்
	பாதங்களையுடைய	विद्रुता:	குறுக்கிட்டன.

उत्पातांस्ताननादृत्य राक्षसा बलगर्विताः । यान्त्येव न निर्वर्तन्ते मृत्युपाशावपाशिताः ॥

बल गर्विता:	"செளர்யத்தினால்	यान्ति	போகிறார்கள்.
	செருக்குற்ற	मृत्युपाशा-}	மிருத்தியுபாசத்தி
राक्षसा:	அரக்கர்கள்	वपाशिता: }	னால் கட்டியிழுக்கப்
तान् उत्पातान्	அந்த அபசருணக்களை		பட்டவர்களாய்
अनादृत्य एव	லகழியம்செய்யாமலே	न निर्वर्तन्ते	திரும்பவில்லை.

माल्यवांश्च सुमाली च माली च सुमहाबलाः । आसन्नुरःसरास्तेषां क्रतूनामिव पावकाः ॥

तेषां	"அவர்களின்	सुमाली च	ஸுமாலியும்,
पुरस्सरा:	முன்சொல்லுபவர்	माली च	மாலியும்,
	களும்	क्रतूनां	யாகங்களின்
सुमहाबला:	மிக்க பலிஷ்டர்களு	पावका: इव	அக்னிகள் போல்
माल्यवान् च	மாலயவானும் [மான	आसन्न	விளங்கினார்கள்.

माल्यवन्तं च ते सर्वे माल्यवन्तमिवाचलम् । निशाचरा ह्याश्रयन्ति धातारमिव देवताः ॥

ते	"அந்த	माल्यवन्तं इव	மாலயவானென்ற
निशाचरा:	இராக்ஷஸர்கள்		பர்வதத்தைபோல்
सर्वे	அனைவரும்	अचलं हि	எதற்கும் சரியாத
देवता:	தேவதைகள்		வனான
धातारं	பிரம்மதேவரை	माल्यवन्तं च	மாலயவந்தனையே
इव	எப்படியோ அப்படி	आश्रयन्ति	முதன்மையாகப்
	யே		பற்றிநின்றனர்.

तद्वलं राक्षसेन्द्राणां महाभ्रघननादितम् । जयेप्सया देवलोकं ययौ मालिवशे स्थितम् ॥

राक्षसेन्द्राणां	"ராக்ஷஸனீரர்களின்	स्थितं	நிற்பதாய்
तत्	அந்த	जयेप्सया	ஜயம்பெற்றவேணுமே
बलं	ஸைன்யம்		என்ற எண்ணத்தால்
मालिवशे	மாலியின்வசத்தில்		



மஹாபவன- }  
நாதன் }

மஹாபவனநாதனை  
பேரன்ற பெரும்  
கோஷமுடையதாய்

தேவலோகத்திற்கு

யயு

வந்துசேர்ந்தது.

राक्षसानां समुद्योगं तं तु नारायणः प्रभुः । देवदूतादुपश्रुत्य चक्रे युद्धे तदा मनः ॥५४॥

ராட்சாநா

“அரக்கர்களின்

பு:

ஸகலலோகேச்வர

த

அந்த

ரான

சமுதொ

பேரர்முற்செய

நாராயண. து

ஸ்ரீமந்நாராயணரும்

தேவதூத

தேவதூதனிட

தத

அப்பொழுது

யுத்த

பேர்புரிவதில்

மன: சக

திருவுள்ளங்கொண்

தபுத்ய

கேட்டறிந்து

டார்.

स सज्जायुधतूणीरो वैनतेयोपरि स्थितः । आसज्य कवचं दिव्यं सदसार्कसमद्युति ॥५५॥

ச:

“அவர்

தீவ்ய

தீவ்யமுமான

சஜாயுததூணி:

{ அம்புகள் நிறைந்த  
அம்புறத்துணிகளை  
தரித்தவராய்

கவச

கவசத்தை

சதசார்-

ஆயிரம் சூர்யர்களுக்கு

ஆசஜ்ய

அணிந்து

சமத்யுதி }

சமமான கார்புதிள்

வैनतेयोपरि

கருடன்மீது

ளதும்

स्थितः

ஏறியருளிஞர்.

आवध्य शरसम्पूणं इषुधी विमले तदा । श्रोणीसूत्रं च खड्गं च विमलं कमलक्षणः ॥

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गासिप्रवरायुधः । राक्षसानामभावाय ययौ तूर्णतरं प्रभुः ॥ ५७ ॥

கமலேஷ:

“தாமரைக்கண்ணரும்

இசுபுதி

அம்புறத்துணிகள்

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्ग-

சங்கம், சக்கிரம், க

இரண்டையும்

खड्गासिप्रवरायुधः }

தை, சார்ங்கம், கட

विमलं

பனபனவென

கம் என்னும் இந்த

இருக்கும்

ஐந்து தீவ்யாயுதங்க

खड्गं च

சத்தியையும்

ளை பூண்டவருமான

श्रोणीसूत्रं च

அரைக்கச்சைகளையும்

प्रभुः

ஸர்வலோகேச்வரர்

आवध्य

கட்டிக்கொண்டு

(ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு)

राक्षसानां

அரக்கர்களின்

शरसम्पूणं

சரங்கள் நிறைந்துள்

अभावाय

அழிவின்பொருட்டு

ளதும்

तूर्णतरं

அதிவேகமாய்

विमले

தோஷரஹிதங்களு

तदा

அப்பொழுது

மான

ययौ

புரப்படலானார்.

सुपर्णपृष्ठे स बभौ श्यामः पीताम्बरो हरिः । काञ्चनस्य गिरेः शृङ्गे सतडितोयदो यथा ॥

சுபர்ப்பு

“கருடன்முதுகில்

काञ्चनस्य

கவர்ணமயமான

ச:

அந்த

गिरेः

பர்வதத்தின்

श्यामः

தாயாம்பூமேனியரும்

शृङ्गे

சிகரத்தில்

पीताम्बरः

பித்தகவரடையுடுத்த

सतडित्

மின்னலோடுகடிய

வருடான

तौयदः यथा

நீலமேகமென,

हरिः

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு

बभौ

விளங்கினார்.

स सिद्धदेवर्षिर्गहोर्गैश्च गन्धर्व्यसैरुपगीयमानः ।

समाससादासुरसैन्यशत्रूश्चक्रासिशङ्खायुधशङ्खपाणिः

॥ ५९ ॥

सः	"அவர்	चक्रासिशङ्खायुध-	சக்கிரம், கத்தி, சார்க்
सिद्धदेवर्षि-}	சித்தர்களாலும்,	शङ्खपाणिः	கம், சங்கம், என்ற
गहोर्गैः }	தேவர்களாலும்,		ஆயுதங்களை உரித்
	ரிஷிகளாலும்,		தவராய்
	மேலுள்ளவர்களாலும்		
गन्धर्व्यसैः च	கந்தர்வர்களாலும்,	असुरसैन्यशत्रून्	அஸுர்ஸையன்யமா
	யக்ஷர்களாலும்		ரும் சத்ருக்களை
उपगीयमानः	புகழ்ந்துபொற்றப்		
	பட்டவராய்	समाससाद	கிட்டினார்.

सुपर्णपक्षानिलनुन्नपक्षं भ्रमत्पताकं प्रविकीर्णशस्त्रम् ।

चचाल तद्राक्षसराजसैन्यं चलोपलं नील इवाचलेन्द्रः

॥ ६० ॥

तन्	"அந்த	प्रविकीर्णशस्त्रं	ஆயுதங்கள் நழுவி
राक्षसराजसैन्यं	அரக்கமன்னவர்		தாய்
	களின்னேனை		
सुपर्णपक्षानिल-	கருடன்சிறகிலிருந்து	नीलः	நீலமெனப்பெயர்
नुन्नपक्षं }	உண்டாகிய காற்றி		பூண்ட
	னால் சிதறிய படை	अचलेन्द्रः	பர்வதச்சீரேட்டம்
	யின் ஓர் பாகமு	व	போல்
	டையதால்	चलोपलं	சபலமான மேகமென
भ्रमत्पताकं	தவறுங்கள் சிதறிய	चचाल	தத்தளித்தது.
	தாய்		

ततः शरैः शोणितमांसरूपितैर्युगान्तवैश्वानरतुल्यविग्रहैः ।

निशाचराः संपरिवार्य माधवं वरायुधैर्निर्विभिदुः सहस्रशः

॥ ६१ ॥

ततः	"ஆனதுபற்றி	गुगान्तवैश्वानर-	ஊழிக்காலத்து எறிக்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	तुल्यविग्रहैः	கொப்பான வடிவ
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்		முன்னனவுமான
माधवं	ஸ்ரீயப்பதியை	वरायुधैः	மிகச்சிறந்த படைக்
संपरिवार्य	நான்குபுறமும்		கலங்களாலும்
	குழந்துகொண்டு		
शोणितमांसरूपितैः	உதிரமும், மாம்ஸமும்	शरैः	பகழிகளாலும்
	படிந்தவைகளும்	निर्विभिदुः	தாக்கினார்கள்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

சதம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७ ॥

மாலிவத:—மாலிவதம்

नारायणगिरि ते तु गर्जन्तो राक्षसाम्बुदाः । ववर्षुः शरवर्षेण वर्षेणैवाद्रिमम्बुदाः ॥ १ ॥

அம்புதா:	“மேகங்கள்	தே	அந்த
அதி	மலைமீது	ராட்சசாம்புதா:	ராட்சஸர்களாகிய
வர்ப்பு	மழையால்		மேகங்கள்
இவ	எப்படியோ அப்படியோ	गर्जन्तः	ஆரவாரிப்பவர்களாய்
• நாராயணகிரி து	ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய	शरवर्षेण	சரவர்ஷத்தால்
	மலைமீதும்	ववर्षुः	வருஷித்தார்கள்.

श्यामावदातस्तैर्विष्णुर्नीलैर्नक्तश्चरोत्तमैः । वृतोऽञ्जनगिरीवासीद्वर्षमाणैः पयोधरैः ॥ २ ॥

நீல:	“முதிர்நிறமான நீலவர்	श्यामावदातः	நிர்மலகாயாம்பூ வர்
नक्तश्चरोत्तमैः	ணமுடையவர்களும்	विष्णुः	விஷ்ணு [ணராகிய
	ராட்சஸேனா த்தமரு	वर्षमाणैः	மழைபொழியும்
	மான	पयोधरैः	மேகங்களால்
தே:	அவர்களால்	अञ्जनगिरि	அஞ்சனமலை
वृतः	சூழப்பட்டுநிற்	इव	எப்படியோ அப்படியோ
	பவரும்	आसीत्	விளங்கினார்.

शलभा इव केदारं मशका इव पर्वतम् । यथाऽमृतघटं दंशा मकरा इव चार्णवम् ॥ ३ ॥  
तथा रक्षोधनुमुक्ता वज्रानिलमनोजवाः । हरि विशन्ति स्म शरा लोका इव विपर्यये ॥

ரஷோதனுமுக்தா:	“இராட்சஸர்கள் விற்க	मशका: इव	மசகங்கள் போலவும்
वज्रानिल-}	ளில்தொடுத்து வி	अमृतघटं	தேன்குடத்தை
मनोजवा: }	டப்பட்டவைகளும்	दंशा: यथा	தேனீக்கள் போலவும்
	வஜ்ராயுதத்தின வீர்	अर्णव	ஸமுத்தரத்தை
	யமுடையவைகளும்	मकरा: इव च	மகரங்கள் போலவும்
	வாயுவேகமுடை	विपर्यये	பிரையத்தில்
	யவைகளுபான	लोका:	மானிடர்கள்
शरा:	சரங்கள்	हरि	ஸ்ரீமந்நாராயண
केदारं	கெடல்வயலை		விடத்தில்
शलभा: इव	வெட்டுக்களிகள்	इव. तथा च	எப்படியோ,
	போலவும்		அப்படியே
पर्वतं	மலைபை	विशन्ति स्म	வந்துவிழுந்தன.



स्यन्दनैः स्यन्दनगता गजैश्च गजपृष्ठगाः । अश्वारोहास्तथाऽश्वैश्च पादाताश्चाम्बरे स्थिताः॥  
राक्षसेन्द्रा गिरिनिभाः शरैः शक्त्यृष्टितोमरैः । निरुच्छ्वासं हरिं चक्रुः प्राणायामा इव द्विजम्॥

स्यन्दनगताः	“ரதங்களிற் சென்றவர்கள்	गिरिनिभाः	மலைகளைப்போன்ற
स्यन्दनैः	ரதங்களாலும்	राक्षसेन्द्राः	ராஷ்டேஸரத்தமர்கள்
गजपृष्ठगाः	கஜங்களிற்சென்ற வர்கள்	शरैः	பாணங்களாலும்
गजैः च	கஜங்களாலும்	शक्त्यृष्टि- तोमरैः }	சக்தி, இருபக்கமும் கருக்குள்ளவான், தோமரமென்ற ஆயுதங்களாலும்
अश्वारोहाः	துரதங்களிற்சென்ற வர்கள்	हरिं	ஸ்ரீஹரியை
अश्वैः च	துரதங்களாலும்	प्राणायामाः	பிராணாயாமங்கள்
तथा	அவ்வாதே	द्विजं	பிராமணனை
पादाताः	காலாட்களாகச் சென்றவர்கள்	इव	ஏப்படியோ அப்படி யே
अम्बरं च	விண்ணடியிலேயே	निरुच्छ्वासं	மூச்சவிடமுடியாதபடி
स्थिताः	நிற்பவர்களாயும்	चक्रुः	செய்தார்கள்.

निशाचरैस्ताड्यमाने मीनैरिव महोदधिः । शार्ङ्गमायम्य दुर्धर्षो राक्षसेभ्योऽसृजच्छरान्॥

दुर्धर्षः	“எவராலும் ஜடிக்க முடியாத அச்சதன்	ताड्यमाने	தாக்கப்பட்டவளவில்
महोदधिः	மஹோததி	शार्ङ्गं	சாரங்கமென்ற வில்லை
मीनैः	மீன்களால்	आयम्य	வளைத்து
इव	எப்படியோ அப்படி	शरान्	ஆம்புகளை
निशाचरैः	ஆட்கர்களால் [யே	राक्षसेभ्यः	ராஷ்டேஸர்களைநோக்கி
		असृजत्	தொடுத்தவிடுத்தன.

शरैः पूर्णापतोत्सृष्टैर्वज्रक्लैर्मनोजवैः । चिच्छेद विष्णुर्निशितैः शतशोऽथ सहस्रशः ॥८॥

विष्णुः	“ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு	मनोजवैः	மனோவேகமுடைய வைகளும்
पूर्णा-	} எதுவரையில் இழுக்க முடியுமோ அது வரையில் இழுத்து விடப்பட்டவைகளும்	निशितैः	சாணைபிடித்தவை களுமான்
पतोत्सृष्टैः		शरैः	கணைகளால்
		शतशः	நூற்றுக்கணக்காகவும்
वज्रक्लैः	{ வஜ்ராயுதம்போன்ற முனையுள்ளவை களும்	अथ	இன்னும்
		सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காகவும்
		चिच्छेद्	ஓட்டித்தாத்தினார்.

विद्राव्य शरवर्षेण वर्षं वायुरिवोत्थितम् । पाञ्चजन्यं महाशङ्खं प्रदध्मौ पुरुषोत्तमः ॥ ९ ॥

புருஷோத்தம: "புருஷோத்தமர்  
வாயு: பெருங்காற்று  
உத்யி: மேலணிமுந்த  
வர்ப் மழையை  
ஈவ எப்படியோ அப்படி

शरवर्षेण பாணவருஷத்தால்  
विद्राव्य பறக்கடித்து  
पाञ्चजन्यं பாஞ்சஜன்யமென்ற  
महाशङ्खं மஹாசங்கத்தை  
प्रदध्मौ ஊதினர்.

सोऽम्बुजो हरिणा ध्मातः सर्वप्राणेन शङ्खराट् । ररास भीमनिर्द्वादस्त्रैलोक्यं व्यथयन्निव ॥

அம்புஜ: "ஜலத்திலுண்டான  
ச: அந்த  
शङ्खराट् சங்கசிரோஷ்டம்  
हरिणा ஹரியினால்  
सर्वप्राणेन பூர்ணபலத்துடன்  
ध्मातः ஊதப்பட்டதாய்

भीमनिर्द्वाद: பயங்கரமான த்வனி  
श्रैलोक्यं புலையதாய்  
व्यथयन् इव முவுலகத்தையும்  
நடுக்கமுதச் செய்வது போல்  
ररास ஒலித்தது.

शङ्खराजः सोऽथ त्रासयामास राक्षसान् । मृगराज इवारण्ये समदानिव कुञ्जरान् ॥

அथ "அப்போது  
ச: அந்த  
शङ्खराजः சங்கசிரோஷ்டத்  
தின் த்வனி  
मृगराज: சிங்கமானது  
अरण्ये காணில்

समदान् மதம்பிடித்த  
कुञ्जरान् யானைகளை  
इव इव எப்படியோ அப்படியே  
राक्षसान् அரக்கர்களை  
वासयामास நடுக்கச்செய்தது.

न शेकुरन्धा: संस्थातुं विमदा: कुञ्जराऽभवन् । स्यन्दनेभ्यश्च्युता वीरा: शङ्खरावितदुर्वलाः॥

शङ्खरावितदुर्वला: "சங்கத்தால் தளர்ந்து  
போன

विमदा: உற்சாகமழிந்த  
வைகளாய்

अन्धा: குதிரைகள்  
संस्थातुं நிற்பதற்கும்  
न शेकु: சக்தியற்றனவாயின.  
कुञ्जरा: யானைகள்

अभवन् ஆயின.  
वीरा: வீரர்கள்  
स्यन्दनेभ्य: தேர்க்களினின்று  
च्युता: நழுவிவிழுந்தனர்.

शार्ङ्गचापविनिर्मुक्ता वज्रतुल्यानना: शरा: । विदार्य तानि रक्षांसि सुपुङ्खा विविशु: क्षितिम् ॥

शार्ङ्गचाप- } "சார்க்கமென்னும்  
विनिर्मुक्ता: } சாபத்தினின்றும்  
எழுந்தவைகளும்  
वज्रतुल्यानना: { வஜ்ராயுதத்துக்கொப்  
பான நுருடைய  
வைகளும்  
सुपुङ्खा: { அழகிய இறகுகள்  
அமையப்பெற்ற  
முனைகளையுடைய  
வுமான

शरा: பாணக்கள்  
तानि அந்த  
रक्षांसि ராட்சஸர்களை  
विदार्य பிளந்து  
क्षितिम् பூமியில்  
विविशु: புகுந்தன.



भिद्यमानाः शरैः सङ्ख्ये नारायणकरच्युतैः । निपेतू राक्षसा भूमौ शैला वज्रहता इव ॥

सङ्ख्ये	“போரில்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
नारायणकरच्युतैः	{ ஸ்ரீமன் நாராயணன் து கைகளினின்று கிளம்பி	वज्रहताः	வஜ்ராயுதத்தினால் வெட்டுண்ட
शरैः	பாணங்களால்	शैलाः इव	மலைகளென
भिद्यमानाः	பிதப்புண்ட	भूमौ	பூமியில்
		निपेतुः	வீழ்ந்தனர்.

व्रणानि परगात्रेभ्यो विष्णुचक्रकृतानि वै । असृक् क्षरन्ति धाराभिः स्वर्णधारा इवाचलाः॥

विष्णुचक्रकृतानि	“விஷ்ணுசக்கிரத்தி னாண்டான	इव	எப்படியோ அப்படி
व्रणानि	விரணங்கள்	परगात्रेभ्यः	சத்ருக்களது தேகங் களினின்று
अचलाः	பர்வதங்கள்	असृक्	உதிரத்தை
धाराभिः	பிணவுகளால்	क्षरन्ति वै	பெருக்குகின்றன.
स्वर्णधाराः	ஸுவர்ணதாரைகளை		

शङ्खराजस्वश्चापि शार्ङ्गचापरवस्तथा । राक्षसानां रवांश्चापि ग्रसते वैष्णवो रवः ॥ १६ ॥

अपि च	“இதுவுமன்றி	वैष्णवः	விஷ்ணுவின் து
शङ्खराजस्वः अपि	சங்கசிரேஷ்டத் தினாலேயும்	रवः च	அட்டஹாஸசப்தமும்
तथा	அவ்வண்ணமே	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
शार्ङ्गचापरवः	சார்க்கமெனும் வில்லி னாலேயும்	रवान्	கோஷங்களை
		ग्रसते	அடக்கவிட்டது.

तेषां शिरोधरान्धूताञ्छरध्वजधनूपि च । रथान्यताकास्तूणीरांश्चिच्छेद स हरिः शरैः ॥

सः हरिः	“அந்த ஹரி	पताकाः	பதாகைகளையும்,
शरैः	பாணங்களால்	शरैः:जधनूपि	{ பாணங்களையும், தவ ஜங்களையும், விற்க ளையும்,
तेषां	அவர்களது	रथान् च	இரதங்களையும்
शिरोधरान्	கழுத்துக்களையும்	चिच्छेद	அறுத்துத்தள்ளினர்
धूतान्	அசைந்தாடிய		
तूणीरान्	அம்பருத்தூணிக ளையும்,		

सूर्यादिव करा घोरा उर्मयः सागरादिव । पर्वतादिव नागेन्द्रा धारौघा इव चाम्बुदात् ॥

तथा शार्ङ्गविनिर्मुक्ताः शरा नारायणेरिताः । निर्धावन्तीपवस्तूर्ण शतशोऽथ सहस्रशः ॥

शार्ङ्गविनिर्मुक्ताः	“சார்க்கத்தினின்று	अथ	இப்பொழுது
शराः	சரங்களும் [மெழந்த	सूर्यान्	சூர்யனிடத்தினின்ற
तथा	அவ்வண்ணமே	घोराः	உக்கிரமான
नारायणेरिताः	ஸ்ரீமன் நாராயணனால் விடப்பட்ட	कराः	கிரணங்கள்
इवः	பாணங்களும்	इव	எப்படியோ அப்படி



சாஸராத்	கடலினின்று	தாரைகளின்
கர்மய:	அலைகள்	ஸமூகங்கள்
இவ	எப்படியோ அப்படி	எப்படியோ
	யும்,	அப்படியும்
பர்வதாத்	பர்வதத்தினின்று	வெகு விரைவாய்
நாமோதா:	பாம்புகள்	நூறு நூறுகளும்
இவ	எப்படியோ அப்படி	ஆயிரமாயிரமாகவும்
அம்யுதாத்	மேகத்தினின்று [யும்,	வெளிக்கிளம்பின.

शरभेण यथा सिंहाः सिंहेन द्विरदा यथा । द्विरदेन यथा व्याघ्रा व्याघ्रेण द्वीपिनो यथा ॥  
 द्वीपिनेव यथा श्वानः शुना मार्जारका यथा । मार्जारेण यथा सर्पाः सर्पेण च यथाऽऽखवः ॥  
 तथा ते राक्षसाः सर्वे विष्णुना प्रभविष्णुना । द्रवन्ति द्राविताश्चान्ये शायिताश्च महीतले ॥

प्रभविष्णुना	"ஸர்வவிஸாகேஸ்வர	தீபினா	கிறுபுலியினால்
	ராகிய	श्वानः यथा इव	நாய்களெனவும்
विष्णुना	விஷ்ணுவினால்	शुना	நாயினால்
द्राविताः	வெருட்டப்பட்ட	मार्जारकाः यथा	பூனைகளெனவும்
ते	அந்த	मार्जारेण	பூனையினால்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	सर्पाः यथा च	பாம்புகளெனவும்
शरभेण	சரபமிருகத்தினால்	सर्पेण	பாம்பினால்
सिंहाः यथा	சிங்கங்களெனவும்	आखवः यथा च	எலிகளெனவும்
सिंहेन	சிங்கத்தினால்	द्रवन्ति	அஞ்சியோடலாயினர்.
द्विरदाः यथा	யாணைகளெனவும்	तथा	அவ்வண்ணமே
द्विरदेन	யாணைகளால்	अन्ये	இதர
व्याघ्राः यथा	வேங்கைகளெனவும்	सर्वे च	எல்லோருமே
व्याघ्रेण	வேங்கையினால்	महीतले	மண்மீது
द्वीपिनः यथा	கிறுபுலிகளெனவும்	शायिताः	மடிந்தனர்.

राक्षसानां सहस्राणि निहत्य मधुसूदनः । वारिजं पूरयामास तोयदं सुरराडिव ॥ २३ ॥

मधुसूदनः	"மதுஸூதனன்	सुरराट्	தேவேந்திரன்
राक्षसानां	அரக்கர்களின்	तोयदं	மேகத்தை
सहस्राणि	பலரை	इव	எப்படியோ அப்படி
निहत्य	மடித்து	वारिजं	சங்கத்தை
		पूरयामास	முழக்கினார்.

नारायणशरत्रस्तं शङ्खनादसुविह्वलम् । ययौ लङ्कामभिमुखं प्रभं राक्षसं बलम् ॥ २४ ॥

नारायणशरत्रस्तं	"நாராயணனது சரங்	राक्षसं	அரக்கர்
	கருக்கு பயந்ததும்	बलं	படை
शङ्खनादसुविह्वलं	சங்கநாதத்துக்கு	लङ्कां	இலங்கையை
	வெருண்டதும்	अभिमुखं	நோக்கி
प्रभं	{ தோல்விப்பட்டு ஒ	ययौ	சென்றது.
	ழுங்கில்லாமல் ஒடிப்		
	போனதுமான		

प्रभये राक्षसवले नारायणशराहते । सुमाली शरवर्षेण निववार रणे हरिम् ॥ २५ ॥

सुमाली	"ஸுமாலி	प्रभये	சிதறித்தடுமாறியோ
रणे	போரில்		டி.யவளவிலும்
राक्षसवले	அரக்கர்படை	हरिं	ஹரியை
नारायणशराहते	{ नारायणात्तु सारङ्क नालं अड्युण्ड வளவிலும்	शरवर्षेण	பாணவருஷத்தால்
		निववार	தடுத்தான்.

उत्क्षिप्य लम्बाभरणं धुन्वन्करमिव द्विपः । ररास राक्षसो हर्षात्सतडित्तोयदो यथा ॥

राक्षसः	"அரக்கன்	करं	துதிக்கையை
हर्षात्	குதூறுவத்தால்	धुन्वन् इव	ஆட்டிக்கொண்டிருப் பதுபோலவும்
द्विपः	பரணை	सतडित्	மின்னலுடன் கூடிய
लम्बाभरणं	தொங்குமாபரணத் தை	तोयदः यथा	மேகம் போலவும்
उत्क्षिप्य	கழற்றி வீசி எறிந்து	रराक्षस	முழங்கினான்.

सुमालेर्नर्दतस्तस्य शिरो ज्वलितकुण्डलम् । चिच्छेद यन्तुरश्वाश्च भ्रान्तास्तस्य तु रक्षसः॥

नर्दतः	"கோஷமிட்டுக்கொண் டிருக்கிற	चिच्छेद	அறுத்துத் தள்ளினார்.
तस्य	அந்த	तु	அப்பொழுது
सुमालेः	ஸுமாலியின்	तस्य	அந்த
यन्तुः	ஸாரதியின்	रक्षसः	அரக்கனின்
ज्वलितकुण्डलं	ஜ்வலிக்கின்ற குண்ட லங்களுடையிருக்கிற	अश्वाः च	குதிரைகளும் திக்குதிசை தெரியா
शिरोः	முடியை	भ्रान्ताः	{ தவனவாகித் தடுமாறின.

तैरश्वैर्भ्राम्यते भ्रान्तैः सुमाली राक्षसेश्वरः । इन्द्रियाश्वैः परिभ्रान्तैर्दृतिहीनो यथा नरः॥

राक्षसेश्वरः	"ராஷஸேசுவரனான	इन्द्रियाश्वैः	இந்திரியங்களாகிற அச்வங்களுடன்
सुमाली	ஸுமாலி	दृतिहीनः नरः	தைரியமற்ற மனிதன்
तैः	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
भ्रान्तैः	அல்லாடுகின்ற	भ्राम्यते	யாரும் தோன்றாது மயங்கி நின்றனன்.
अश्वैः	குதிரைகளுடனே		
परिभ्रान्तैः	சபலப்பட்டு அல்லா டுகின்ற		

हते सुमालेऽश्वैश्च रथे विष्णुरथं प्रति । माली चाभ्यद्रवद्युक्तः प्रगृह्य सशरं धनुः ॥ २६ ॥

युक्तः	"ஸாமர்த்தியசாலி	स.रं	பாணத்துடனிருக்கும்
माली	மாலி [பாகிய	धनुः	வில்லை
सुमालेः	ஸுமாலியின்	प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு
रथे	இரதம்	विष्णुरथं च	விஷ்ணுரதத்தையே
अश्वैः च	குதிரைகளோடேயே	प्रति	நோக்கி
हते	அழிவடைந்தவளில்	अभ्यद्रवत्	எதிர்த்துவந்தனன்.

மாலேநுச்சுதா வாணா: கார்த்ஸ்ரவிமூபிதா: | விவிசுஹ்ரிமாசாசு கௌச் பந்ரதா இவ ||

மாலே:	"மாலியின்	கௌச்	கரோனஞ்ச பர்வதத்
நுச்சுதா:	தனுஸீரீருந் து வந்த		தை
கார்த்ஸ்ரவிமூபிதா:	வைகளுந் தக்கத்தால் அலக்கரிக் கப்பட்டவைகளுமான	இவ ஹ்ரி	எப்படியோ அப்படி ஹரியை
வாணா:	பாணங்கள்	மாசாசு	அடைந்து
பந்ரதா:	பறவைகள்	விவிசு:	புகுந்தன.

அர்த்தமான: சரீ: சோஸ்ய மாலிமூகை: சஹ்ஸ்ர: | சூசுமே ந ரணே விஸுஜிநேந்ரீய இவாதிபி: ||

ரணே	"போரில்	விஸு:	விஷ்ணு
மாலிமூகை:	மாலியால் விடப்பட்ட வைகளாகிய	அய	அப்படியிருக்கையி லும்
சஹ்ஸ்ர:	ஆயிரக்கணக்கான	வி:ந்ரீய:	ஜிதேந்திரியன்
சரீ:	பாணங்களால்	அதிபி:	துன்பங்களால்
அர்த்தமான:	அடியுண்ட	இவ	எப்படியோ அப்படி
ச:	அந்த	சூசுமே ந	சுறிதும் கலக்கவில்லை.

அய மௌர்வீஸுந் ஶ்ருதா பகவாந்மூதபாவந: | மாலினே ப்ரதி வாணோயாந்ஸசஜாரினிபூதந: ||

அய	"அப்படியிருக்கையி லும்	மௌர்வீஸுந்	நானோசையை
அரினிபூதந:	சத்ருஸம்ஹாரகருந்	பூதா	கேட்டு
மூதபாவந:	பூதங்களைப்படைப் பவருமான	வாணோயாந்	பாணஸமுதூதங்களை
பகவாந்	பூமஹாவிஷ்ணு	மாலினே ப்ரதி	மாலியின்மீது
		ஸசஜ	பொழிந்தார்.

தே மாலிதேஹமாசாசு வஜ்ரவியுத்பமா: சரா: | பிவந்தி ருதிரம் தஸ்ய நாஸா இவ சூதாஸம் ||

தே	"அந்த	தஸ்ய	அவனுடைய
வஜ்ரவியுத்பமா:	{ வஜ்ராயுதம் மின்னல் இவைகளைப்போன்ற பிரபையுடைய	ருதிரம்	உதிர்ந்ததை
சரா:	பாணங்கள்	நாஸா:	பாம்புகள்
மாலிதேஹ்	மாலியின் சரீரத்தை	சூதாஸம்	அமிருதாஸத்தை
மாசாசு	அடைந்து	இவ	எப்படியோ அப்படி
		பிவந்தி	படுகின.

மாலினே விமூகம் க்ருதா ஶ்ஞ்சக்ரகதாபர: | மாலிமௌலி த்வஜம் சாபம் வாஜினஸ்யபாஸயத் ||

ஷ்ஞ்சக்ரகதாபர:	"சங்கசக்ரகதாதாரி	மாலிமௌலி	மாலியின் மருதத்தை
மாலினே	மாலியை	த்வஜம்	கொடியையும், [யும்,
விமூகம் க்ருதா	வாட்டமடையச் செய்து	சாபம் அபி	விஷ்ணுவும்,
		வாஜின: ச	குதிரைகளையும்
		அபாஸயத்	அறுத்துத்தள்ளினார்.



विरथस्तु गदां गृह्य माली नक्तञ्चरोत्तमः । आपुषुवे गदापाणिर्गिर्यग्रादिव केसरी ॥३५॥

नक्तञ्चरोत्तमः	“राक्षஸோத் தமன	गृह्य	கையில்கொண்டு
माली	மாலி	गदापाणिः	கதாபாணியாய்
विरथः तु	ரதமிழந்தவனானும்	गिर्यग्रात्	பர்வதசிகரத்தினின்று
गदां	கதையை	केसरी इव	சிக்கம்போல்
		आपुषुवे	துன்னிலுவந்தான்.

गदया गरुडेशनमीशानमिव चान्तकः । ललाटदेशेऽभ्यहनद्वज्रेणेन्द्रो यथाऽचलम् ॥३६॥

गरुडेशनं	“கருடபகவானை	इन्द्रः	இந்திரன்
ललाटदेशे	நெற்றியில்	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
गदया	கதையால்	अचलं	பர்வதத்தை
अन्तकः	யமன்	यथा च	எப்படியோ,
ईशानं	சிவபெருமானை		அப்படியுமே
इव	எப்படியோ, அப்படி யும்	अभ्यहनन्	மோதினான்.

गदयाऽभिहतस्तेन मालिना गरुडो भृशम् । रणात्पराङ्मुखं देवं कृतवान्वेदनातुरः ॥३७॥

तेन	“ஆந்த	वेदनातुरः	வேதனையைப்பொறுக் கழுடியாதவராய்
मालिना	மாலியால்	रणात्	போர்க்களத்தினின்று
गदया	கதையால்	देवं	பரமாத்மாவை
अभिहतः	புடைக்கப்பட்ட	पराङ्मुखं	பின்புறம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவராய்
गरुडः	கருடர்	कृतवान्	செய்தார்.
भृशं	அதிக		

पराङ्मुखे कृते देवे मालिना गरुडेन वै । उदतिष्ठन्महाञ्छब्दो रक्षसामभिनर्दताम् ॥३८॥

मालिना	“மாலியால்	अभिनर्दतां	ஆனந்தப்பட்டுத் துன்னுகின்ற
गरुडेन वै	கருடராலும்	रक्षसां	அரக்கர்களின்
देवे	தேவர்	महान्	பெருந்த
पराङ्मुखे	பின்புறம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவராக	शब्दः	கேரடிம்
कृते	ஆனதும்	उदतिष्ठन्	உண்டாகிற்று.

रक्षसां रवतां रावं श्रुत्वा हरिहयानुजः । तिर्यगास्थाय संक्रुद्धः पक्षीशे भगवान्हरिः ॥

पराङ्मुखोऽप्युत्ससर्ज मालेश्चक्रं जिघांसया ॥ ३९ ॥

रवतां	“கூச்சலிடுகின்ற	हरिः	ஸ்ரீஹரி
रक्षसां	அரக்கர்களின்	भगवान्	பகவான்
रावं	பேரொலியை	संकुद्धः	கோபங்கொண்டவ ராய்
श्रुत्वा	கேட்டு	पक्षीशे	கருடன்மேல்
हरिहयानुजः	இந்திரனது ஸ்நேஹ தரராகிய	तिर्यक्	குறுக்காய்

आस्था	உட்கார்ந்து	पराङ्मुखः अरि	பாங்முகராயிப்பவராயே
माले:	மாலியின்		
जिघांसया	வதையின் ஸங்கல்பத் தால்	चक्रं	சக்கிராயுதத்தை
		उरससर्ज	விடுத்தார்.

तत्सूर्यमण्डलाभासं स्वभासा भासयन्नभः । कालचक्रनिभं चक्रं मालेः शीर्षमपातयत् ॥

सूर्यमण्डलाभासं	“சூர்யமண்டலம் போன்ற சோபையுடையதும்	कालचक्रनिभं	காலசக்கிரத்துக் கொப்பானதுமான
स्वभासा	தன் காரந்தியால்	तत्	அந்த
नभः	ஆகாயத்தை	चक्रं	சக்கிரம்
भासयन्	பிரகாசிக்கச்செய்வதும்	मालेः	மாலியின்
		शीर्षं	தலையை
		अपातयत्	அறுத்துத்தள்ளிற்று.

तच्छिरो राक्षसेन्द्रस्य चक्रकृत्तं विभीषणम् । पपात रुधिरोद्धारि पुरा राहुशिरो यथा ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“ராக்ஷஸேந்திரனிடைய	रुधिरोद्धारि	உதிரத்தைப் பெருக் குகிறதாய்
तत्	அந்த	पुरा	முன்னொருகால்
शिरोः	தலை	राहुशिरः	ராகுவின்னு முடி
चक्रकृत्तं	சக்கிரத்தால் சேதிக்கப்பட்டதாய்	यथा	எவ்வண்ணமானதோ அவ்வண்ணமே
विभीषणं	மிக்க பயங்கரமாய்	पपात	பூமியில் வீழ்ந்தது.

ततः सुरैः सुसंहृष्टैः सर्वप्राणसमीरितः । सिंहनादरवोन्मुक्तः साधु देवेति वादिभिः ॥

ततः	“அதனால்	साधु	‘மக்களம்.
सुसंहृष्टैः	மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட	देव इति	தேவ! என்கிற
वादिभिः	{ எந்நகனவே முறை யிட்டுக்கொண்டிருந் தவர்களுமான தேவர்களால்	सर्वप्राणसमीरितः	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கோஷிக்கப்பட்ட
सुरैः		सिंहनादरवः	சிம்மநாதகோஷம்
		उन्मुक्तः	விளைந்தது.

मालिनं निहतं दृष्ट्वा सुमाली माल्यवानपि । सबलौ शोकसन्तप्तौ लङ्कामेव प्रधावितौ ॥

सुमाली	“ஸுமாலியும்	शोकसन्तप्तौ	சோகத்தால் மிக்கதளந்தவர்களாய்
माल्यवान् अपि	மால்யவானும்	लङ्कां एव	இலங்கையை
मालिनं	மாலியை		நோக்கியே
निहतं	மடிந்தவனாய்	सबलौ	ஸையஸமேதர் களாய்
दृष्ट्वा	கண்டு	प्रधावितौ	திரும்பிழுடினார்கள்.

गरुडस्तु समाश्वस्तः सन्निवृत्य यथा पुरा । राक्षसान्द्रावयामास पक्षवातेन कोपितः ॥

तु	"இந்தஸ்துதியில்	यथा पुरा	முன்போலவே
गरुडः	கருடர்	सन्निवृत्य	திருப்பி
समाश्वस्तः	விடாய்திர்த்தவராய்	पक्षवातेन	இறகு கவினின்ற
कोपितः	உக்கிரம்கொண்		உண்டானகற்றினால்
	டவராய்	राक्षसान्	அரக்கர்களை
		द्रावयामास	அடித்து ஒட்டினார்.

नारायणो बाणवराशनीभिर्विदारयामास धनुर्विमुक्तैः ।

नक्तञ्चरान्मुक्तविधूतकेशान्यथाऽशनीभिः सतडिन्महाभ्राः

॥ ४५ ॥

नारायणः	"ஸ்ரீமன் நாராயணன்	सत डिन्महाभ्राः	மின்ன லுடன்கூடிய
धनुर्विमुक्तैः	வில்லினின்றபுறப்	यथा	பெரும்மேகங்
	பட்ட		களைப்போல
बाणवराशनीभिः	பாணைத்தமங்களால்	नक्तञ्चरान्	ராஷ்டிரஸர்களை
	சிறஇடிகளால்	मुक्तविधूतकेशान्	தலைவிரிகொலமுடைய
अशनीभिः	இடித்திகளால்	विदारयामास	வர்களால்
			சிற அடித்தார்.

भिन्नातपत्रं पतमानमस्त्रं शरैरपध्वस्तविनीतवेषम् ।

विनिस्तुतान्त्रं भयलोलनेत्रं बलं तदुन्मत्ततरं बभूव

॥ ४६ ॥

तत् बलं	"அந்த ஸேனை	विनिस्तुतान्	சரிந்த குட லுடைய
शरैः	பாணங்களால்		தாய்
भिन्नातपत्रं	குடைகள் முறிந்த	भयलोलनेत्रं	அச்சத்தினால் மிரண்ட
अस्त्रं	ஆயுதம் [தாய்		கண்களுடையதாய்
पतमानं	நழுவியதாய்	उन्मत्ततरं	யாதும் தோன்றாது
अध्वस्त- }	மானம் குலைந்து,		மதிமயக்கமுற்றதாய்
विनीतवेष }	கொட்டமடங்கிய	बभूव	ஆயிற்று.
	வேஷமுடையதாய்		

सिंहार्दितानामिव कुञ्जराणां निशाचराणां सहकुञ्जराणाम् ।

रवाश्च वेगाश्च समं बभूवुः पुराणसिंहेन विमर्दितानाम्

॥ ४७ ॥

पुराणसिंहेन	"முன்காலத்திய	वेगाः च	கலவரங்களும்
	நரலிம்மமுர்த்தியால்	सिंहार्दितानां	சிங்கத்தினால் சிற
विमर्दितानां	பொடிபட்டவர்களும்		டிக்கப்பட்ட
सहकुञ्जराणां	யானைகளுடையது	कुञ्जराणां	யானைகளுடையதற்கு
निशाचराणां	அரக்கர்களின் [மான	समं इव	ஸமமாகவே
रवाः च	பெரும்கூச்சலும்	बभूवुः	இருந்தன.



सम्बाध्यमाना हरिबाणजालैः सबाणजालानि समुत्सृजन्तः ।

धावन्ति नक्तश्चरकालमेघा वायुप्रभिन्ना इव कालमेघाः

॥ ४८ ॥

हरिबाणजालैः “ஸ்ரீஹரியின் பாண  
ஸமுகங்களால்  
सम्बाध्यमाना: துன்புறுத்தப்பட்ட  
नक्तश्चरकालमेघा: அரக்கர்களாகிய  
காலமேகங்கள்  
सबाणजालानि { அம்புகள் பூட்டியபடி-  
மேயிருக்கிற பாணக்  
களை

समुत्सृजन्तः துறந்தெறிந்துவிட்ட  
வர்களாய்  
वायुप्रभिन्ना: வாயுவினால் கலக்கப்  
பட்ட  
कालमेघा: इव காலமேகங்களென  
धावन्ति பறந்தன

चक्रप्रहारैर्विनिकृत्तशीर्षाः संचूर्णिताङ्गाश्च गदाप्रहारैः ।

असिप्रहारैर्द्विविधा विभिन्नाः पतन्ति शैला इव राक्षसेन्द्राः

॥ ४९ ॥

राक्षसेन्द्रा: “ராஷஸேந்திரமர்  
கன்  
चक्रप्रहारैः சக்ராயுதத்தினடிக  
ளால்  
विनिकृत्तशीर्षा: சேதிக்கப்பட்ட சிர  
முடையவர்களாயும்  
गदाप्रहारैः கதையினடிகளால்

संचूर्णिताङ्गा: { பிண்டமாக நசுக்குண்  
ட சீரமுடையவர்க  
ளாயும்  
असिप्रहारैः கத்திகளின் குத்துக  
द्विविधा: இரண்டாய் [ளால்  
विभिन्ना: च வெட்டுண்டவர்களா  
शैला: इव மலைகளென [யும்  
पतन्ति விழுந்தார்கள்.

चक्रकृत्तास्यकमला गदासंचूर्णितोरसः । लाङ्गुलपितृवा मुसलैर्भिन्नपस्तकाः ॥ ५० ॥

केचिच्चासिना छिन्नास्तथाऽन्ये शरपीडिताः । निपेतुरम्बराचूर्ण राक्षसाः सागराम्भसि ॥

केचित् “சில  
राक्षसा: அரக்கர்கள்  
चक्रकृत्तास्य-} சக்கிரத்தால் அறுப்  
कमला: } புண்ட முகமலங்க  
ளையுடையவர்களாயும்  
गदासंचूर्णितोरस: { கதையால் பிண்டமாய்  
நசுக்குண்ட மார்புக  
ளையுடையவர்களாயும்  
लाङ्गुलपितृ-} கலப்பைகளால் சேதிக்  
प्रीवा: } कப்பட்ட குழுத்துக  
ளையுடையவர்களாயும்  
मुसलैः உலக்கைகளால்  
भिन्नपस्तका: சிதறிய மண்டைகளை  
யுடையவர்களாயும்

तथा அவ்வண்ணமே  
अन्ये சிலர்  
शरपीडिता: च சரங்களால் பீடிக்கப்  
பட்டவர்களாயும்  
असिना கத்தியால்  
छिन्ना: एव வெட்டுண்டவர்க  
ளாயும்  
अम्बराव ஆகாயத்தினின்று  
सागराम्भसि ஸமுத்திரஜலத்தில்  
तूर्ण விரைவில்  
निपेतु: விழுந்து முழுக்கப்  
போனார்கள்.

विलम्बमानैर्मणिहारकुण्डलैर्निशाचरैर्नीलबलाहकोपमैः ।

निपात्यमानैर्ददृशे निरन्तरं निपात्यमानैरिव नीलपर्वतैः

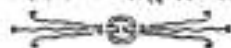
॥ ५२ ॥

निरन्तरं	“இடைவெளியில்லாத பாதேசம்	नीलबलाहकोपमैः	கறுத்தமேகங்களை யோத்தவர்களுமான
मणिहारकुण्डलैः	{ மணிமாலைகளையும் குண்டலங்களையும் முடையவர்களும்	निशाचैः	அரக்கர்களால்
विम्बमानैः	தொங்கிக்கொண்ட குக்கிறவர்களும்	निपात्यमानैः	பூமியில்வீழ்ந்த
निपात्यमानैः	தறையில்வந்துவிழுந் தவர்களும்	नीलपर्वतैः	நீலமலைகளால்
		इव	எப்படியோ, அப்படி
		दृशे	காணப்பட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21017



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 293

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ८ ॥

माल्यादिपराजयः—மாலி முதலியவர்களின் தோல்வி.

हन्यमाने बले तस्मिन्पद्मनाभेन पृष्ठतः । माल्यवान्सन्निवृत्तोऽथ वेलामेत्य महार्णवः ॥ १ ॥

पद्मनाभेन	“பத்மநாபரால்	बलं	ஸமுத்திரக்கரையை
तस्मिन्	அந்த	एत्य	அடைந்து
बले	ஸைன்யம்	पृष्ठतः	பின்புறமாய்
हन्यमाने अथ	அழிவடைந்தபோது	इव	எவ்வண்ணமோ,
माल्यवान्	மால்யவான்		அவ்வண்ணமே
महार्णवः	ஸமுத்திரஆலை	सन्निवृत्तः	திரும்பினான்.

संरक्तनयनः कोपाच्चलन्मौलिर्निशाचरः । पद्मनाभमिदं ग्राह वचनं पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥

निशाचरः	“அரக்கன்	पुरुषोत्तमं	புருஷோத்தமரான
कोपाच्च	கோபத்தினால்	पद्मनाभं	பத்மநாபரைப்
संरक्तनयनः	சிவந்தகண்களை யுடையவனாய்	इदं	பின்வரும் [பார்த்து]
चलन्मौलिः	அசையும்தலையனாய்	वचनं	மொழியை
		ग्राह	உரைசெய்தான் :

नारायण न जानीषे क्षात्रधर्मं पुरातनम् । अयुद्धमनसो भीतानस्मान्हंसि यथेतरः ॥ ३ ॥

नारायण	“ஓ நாராயண,	भीतान्	அஞ்சிநடுங்கிக்
पुरातनं	அனாதியான்	अस्मान्	எங்களை [கிடக்கும்]
क्षात्रधर्मं	சூத்திரியதருமத்தை	इतरः	அவிவேகி
न जानीषे	நீ அறியவில்லை.	यथा	எவ்வண்ணமோ,
			அவ்வண்ணமே
अयुद्धमनसः	{ போர்புரியும் எண்ணத்தையிட் டவர்களாய்	हंसि	அடித்துக்கொல்லு கொய்.

பராஹ்மபதம் பாபம் ய: கரோத்யசுரேதர: | ச ஹந்தா ந கத: சுவர்ஜ் லபதே புண்யகர்மணாம் || 8 ||

அசுரேதர:	"அகரணைத்தவிசமற்ற	ஹந்தா	கொலைபுரிபவனாய்
ய:	எவனெருவன்	பாபம்	பாபத்தில்
பராஹ்மபதம்	{ பராஹ்மபதமாய்	கர:	கீழ்த்தவனாய்
	{ இருப்பவர்களின்	புண்யகர்மணாம்	புண்யவாங்களுடைய
	{ வதைத்தலை	சுவர்ஜ்	சுவர்க்கத்தை
கரோதி	செய்கிறானே	ந லபதே	பெறான்.
ச:	அவன்		

யுத்யத்யாஸ்யவா தேஸ்தி ஶக்ஷசக்ரபதாபர | அஹ் ச்யிதோஸ்சி பத்யாமி வல் ஶர்ய யத்ய ||

ஶக்ஷசக்-	"சங்கம், சக்கிரம்,	ஸ்யித:	எதிர்த்துநிற்பவனாய்
பதாபர	கதை இவைகளை	அஸிம	ஆகிறேன்.
தே	உனக்குத் தரித்தவனே!	யத்ய	உனது
யுத்யத்யா	போரில் பக்தி	வல்	செளர்யத்தை
அஸித	உண்டு	யத்ய	எப்படிப்பட்டதென
அத்யவா	என்கிறபக்தத்தில்	பத்யாமி	காட்டு;
அஹ்	நான்		கண்டறிகிறேன்.

மாலயவந்த் ச்யித் துபா மாலயவந்தமிவாசலம் | ஓவாச ராக்ஸேந் த் தேவராஜானுஜோ வலி ||

வலி	"மஹாபலிவந்தரான	த்	அந்த
தேவராஜானுஜ:	உபேந்திரர்	மாலயவந்த்	மாலயவாளை
மாலயவந்த்	மாலயவானென்கிற	ச்யித்	போருக்குத்தயாராய்
அவல்	மலையை		எதிர்த்துநிற்பவனாய்
ஓவ	போன்றவனும்	துபா	கண்டு
ராக்ஸேந்	ராசுதனோத்தமனும்	ஓவாச	பின்கண்டபடி
	மான		சொல்லியருளினார்:

யுஷ்மதோ பத்யமீதானா தேவானா வ் மயாஸபத்யம் | ராக்ஸோத்யாதந் தத் ததேததனுபால்யதே ||

யுஷ்மத:	"உங்களிடத்தில்	அபத்யம்	அபயமானது
பத்யமீதானா	அஞ்சிநடுங்கிய	தத்	வாக்களித்தப்பட்டிருக்கிறது.
தேவானா	தேவர்களுக்கு	தத்	அந்த
மயா வ்	என்னாலேயே	பத்யம்	இது
ராக்ஸோத்யாதந்	ராக்ஸோத்யாதந் நிர்மல	அனுபால்யதே	பரிபாலிக்கப்படுகிறது.
	மாக்குகிறதாகிற		

பாணேரபி ப்ரியம் கார்யம் தேவானா ஹி சதா மயா | சோஹ் வோ நிஹ்நிப்யாமி ரசாதலகதானபி ||

மயா	"என்னால்	பாணே: அபி	பிராணன்களைவிட்டா
சதா	எப்போதும்		கிலும்
தேவானா	தேவர்களுக்கு	ப்ரியம்	ஹிதமானது



कायं	செய்து முடிக்கவேண் டிய கார்யம்.	रसातल- गतान् }	ரஸாதலமென்கிற கிழுலகத்துளில் நான் காவதாகிய உலகத் தையடைந்தவர்க ஆனபோதிலும் [ளாய் கொல்வேன்.]
हि	என்கிறபடியால்		
सः	அந்த		
अहं	நான்	अवि	
वः	உக்களை	निहिन्यामि	

देवदेवं ब्रुवाणं तं रक्ताम्बुरुहलोचनम् । शक्त्या विभेद संकुद्धो राक्षसेन्द्रो भुजान्तरे ॥

राक्षसेन्द्रः	"ராஷ்டேஸேந்திரன்	देवदेवं	தேவதேவருமாகிய
संकुद्धः	கோபாவேசம்பூண்ட வனாய்	तं	அவரை
ब्रुवाणं	பேசிக்கொண்டிருப்ப வரும்	भुजान्तरे	மார்பில்
रक्ताम्बुरुहलोचनं	செந்தாமரைக்கண்ண ரும்	शक्त्या	சக்திஎன்னும் ஓர் ஆ யுதத்தைக்கொண்டு குத்தினான்.
		विभेद	

माल्यवद्भुजनिर्मुक्ता शक्तिर्यष्टाकृतस्वना । हरेरुरसि बभ्राज मेघस्थेव शतहृदा ॥ १० ॥

घण्टाकृतस्वना	"மணிகளாலுண்டான ஒளியுடையதும்	हरेः	ஸ்ரீஹரிசின்
माल्यवद्भुज- निर्मुक्ता	மால்யவான் கையிலி ருந்து வெளிப்புறப்	उरसि	மார்பில்
शक्तिः	சக்தி [பட்டதுமான	मेघस्था	மேகத்திலிருக்கிற
		शतहृदा इव	மின்னலென
		बभ्राज	விளங்கிற்று.

ततस्तामेव चोत्कृष्य शक्तिं शक्तिधरप्रियः । माल्यवन्तं समुद्दिश्य चिक्षेपाम्बुरुहेक्षणः ॥

ततः	"அப்பொழுது	अम्बुरुहेक्षणः	தாமரைக்கண்ணர்
शक्तिधर- प्रियः }	வல்லயம் பிடித்த படைஞர்களிடத் தில் அன்பு பாராட் டுகிற (அல்லது, கார் த்திகேயரிடமன்பு கொண்ட)	तां	அந்த
		शक्ति एव	சக்திஎன்ற ஆயுத
		उत्कृष्य	பிடுங்கி [த்தை
		माल्यवन्तं च	மால்யவானையே
		समुद्दिश्य	குறிவைத்து
		चिक्षेप	விடுத்தார்.

स्कन्दोत्सृष्टेव सा शक्तिर्गोविन्दकरनिःसृता । काङ्क्षन्ती राक्षसं प्रायान्माहेन्द्रीवाञ्जनाचलम् ॥

गोविन्दकर- निःसृता	"கோவிந்தருடைய கையினின்றாவெளிப் புறம் [புறப்பட்ட கார்த்திகேயக்கடவு ளால்விடப்பட்ட	अञ्जनाचलं	ஆஞ்சனமலைக்கு
सा	அது	काङ्क्षन्ती	இஷ்டமாய்ப்போகும்
स्कन्दोत्सृष्टा	கார்த்திகேயக்கடவு ளால்விடப்பட்ட	माहेन्द्री	தேவேந்திரனதுசக்தி
		इव	எப்படியோ
शक्तिः	சக்தி		அப்படியும்
इव	எப்படியோ அப் படியும்	राक्षसं	அரக்கனைநோக்கி
		प्रायात्	சென்றது.

सा तस्योरसि विस्तीर्णे हारभासाऽवभासिते । अपतद्राक्षसेन्द्रस्य गिरिकूट इवाशनिः ॥

सा	“அது	விஸ்தீர்ணம்	விசாலமுமான
तस्य	அந்த	उरसि	மார்பில்
राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டேசேந்திரனுடைய	गिरिकूटे	பர்வதசிகரத்தில்
हारभासा	ஹாரங்கலின் காந்தி	अशनिः इव	இடிபோல்
	யால்	अपतत्	விழுந்துவிட்டது.
अवभासिते	மிக்க சோதிபெற்று		
	விளங்குகிறதும்		

तया भिन्नतनुत्वाणः प्राविशद्विपुलं तमः । माल्यवान्पुनराश्वस्तस्तस्थौ गिरिर्वाचलः ॥

तया	“அதனால்	प्राविशत्	அடைந்தான் ;
माल्यवान्	மாலயவான்	पुनः	அப்படியிருந்தும்
भिन्नतनुत्वाणः	உடைந்துபோனவச	आश्वस्तः	ஆயாஸம்தீர்த்தவனாய்
	கங்கையுடையவனாய்	गिरिः इव	மலைபோல்
विपुलं	எதுவும் தெரியாத	अचलः	சரியாமல்
तमः	மயக்கத்தை	तस्थौ	எதிர்த்துநின்றான்.

ततः कार्णायसं शूलं कण्टकैर्वहुभिर्द्वृतम् । प्रगृह्याभ्यहनदेवं स्तनयोरन्तरे दृढम् ॥ १५ ॥

ततः	“அச்சமயத்தில்	शूलं	சூலத்தை
बहुभिः	பல	प्रगृह्य	எடுத்து
कण्टकैः	முட்களோடு	देवं	பரமாத்மாவை
शृतं	அமையப்பெற்றதும்	स्तनयोः	ஸ்தனங்களின்
कार्णायसं	இரும்பால் செய்யப்	अन्तरे	மத்தியில்
	பட்டதுமான	दृढं	வலுவாக
		अभ्यहनत्	குத்தினான்.

तथैव रणरक्तस्तु मुष्टिना वासवानुजम् । ताडयित्वा धनुर्मात्रमपक्रान्तो निशाचरः ॥ १६ ॥

निशाचरः	“அரக்கன்	वासवानुजं	உபேந்திரரை
रणरक्तः तु	போரில் ஆவேசம்	ताडयित्वा	குத்தி
	கொண்டவனாகவே	धनुर्मात्रं	வில்லையாவு
मुष्टिना	முஷ்டியால்	अपक्रान्तः	பின்வாங்கினான்.
तथा एव	அவ்வண்ணமே		

ततोऽम्बरे महाञ्छब्दः साधु साध्विति चोदितः ।

आहत्य राक्षसो विष्णुं गरुडं चाप्यताडयत्

॥ १७ ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	ततः	அப்பொழுது
विष्णुं	விஷ்ணுவை	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
आहत्य	அடித்துவிட்டு	साधु साधु	‘என்னதுணிபு’
च	பின்னர்	इति	என்கிற
गरुडं अपि	கருடரையும்	महान्	பெரிய
अताडयत्	அறைந்தான்.	शब्दः च	கொடிமும்
		उदितः	உண்டாயிற்று.

वैनतेयस्ततः क्रुद्धः पक्षवातेन राक्षसम् । व्यपोहद्वलवान्वायुः शुष्कपर्णचयं यथा ॥ १८ ॥

ततः	"அப்பொழுது	राक्षसं	அரக்கனை
वैनतेयः	வினதையின் புதல்வர் (கருடர்)	बलवान् वायुः	சண்டமாருதம்
क्रुद्धः	கேடபங்கொண்டவராய்	शुष्कपर्णचयं	உலர்ந்த சாருகளின் குவியலை
पक्षवातेन	இறகுகளின் காற்றி னால்	यथा	எப்படியோ அப்படி
		व्यपोहत्	பறக்கடித்தார்.

द्विजेन्द्रपक्षवातेन द्रावितं दृश्य पूर्वजम् । सुमाली स्वलैः सार्धं लङ्कामभिमुखो ययौ ॥

सुमाली	"ஸுமாலி	स्वलैः	தன் னைன்யங்களுடன்
पूर्वजं	தமயனை	सार्धं	கூடினவனாய்
द्विजेन्द्रपक्षवातेन	புன்னரசின் இறகு களின் காற்றால்	लङ्कां	இலங்கையை
द्रावितं	விரைந்தோடுகிறவனாய்	अभिमुखः	நோக்கி
दृश्य	கண்டு	ययौ	சென்றான்.

पक्षवातबलोद्धूतो माल्यवानपि राक्षसः । स्वलेन समागम्य ययौ लङ्कां हिया वृतः ॥

माल्यवान्	"மால்யவானென்ற	वृतः	பாதிக்கப்பட்டவனாய்
राक्षसः अपि	அரக்கனும்	स्वलेन	தன் னைன்யத்துடன்
पक्षवातबलोद्धूतः	{ இறகுகளின் காற்றின் கடுமையால் தடுமாறி யவனாய்	समागम्य	கூடி
हिया	வெட்கத்தால்	लङ्कां	இலங்கைக்கு
		ययौ	சென்றான்.

एवं ते राक्षसास्तेन हरिणा कमलेक्षण । बहुशः संयुगे भग्ना हतप्रवरनायकाः ॥ २१ ॥

कमलेक्षण	"ஒதாமரைக்கண்ணா!	बहुशः	அனேகமாய்
ते	அந்த	हतप्रवर-	கொல்லப்பட்ட
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	नायकाः	முதன்மையான
तेन	அந்த		ஸேனாவீரர்களை
हरिणा	ஹரியால்		புடையவர்களாய்
संयुगे	போரில்	भग्नाः	தோல்வியடைந்தவர்
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		களாக ஆனார்கள்.

अशकुवन्तस्ते विष्णुं प्रतियोद्धुं भयादिताः । त्यक्त्वा लङ्कां गता वस्तुं पातालं सहपन्नयः ॥

ते	"அவர்கள்	सहपन्नयः	பந்னிமார்கள் ஸமேதர்களாய்
विष्णुं	விஷ்ணுவை	लङ्कां	இலங்கையை
प्रतियोद्धुं	திரும்பி எதிர்த்து போர்புரிய	त्यक्त्वा	விட்டு
अशकुवन्तः	நிறமையற்றவர்களாய்	पातालं	பாதாளலோகத்தில்
भयादिताः	அஞ்சி அகங்குலைந்த வர்களாய்	वस्तुं	வாஸம்செய்ய
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.



सुपालिनं समासाद्य राक्षसं रघुसत्तम । स्थिताः प्रख्यातवीर्यास्ते वंशे सालकटङ्कटे ॥

रघुसत्तम	“ரக த்தம!	தெ	அவர்கள்
சாலகடங்குடே	ஸாலகடங்குடை	சுமாலின	ஸுமாரி என்ற
वंशे	வம்சத்தில் [என்கிற	ராக்ஷஸ	அரக்களை
प्रख्यातवीर्याः	பிரசித்திபெற்ற வீரரி	சமாசாத	அண்டி
	யமுடையவர்களாய்	स्थिताः	வாஸஞ்செய்தார்கள்.

ये त्वया निहतास्ते तु पौलस्त्या नाम राक्षसाः ।

सुमाली माल्यवान्माली ये च तेषां पुरःसराः ॥

सर्वे तेभ्यो महाभाग राक्षणाद्वलवत्तराः

॥ २४ ॥

महाभाग	“மஹாபாக்யவானே!	माल्यवान्	மால்யவான்
त्वया	தேவரீரால்	माली च	மாரி என்கிறவர்கள்
निहताः	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட	ये	எவர்களோ
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	ते	அவர்கள்,
ये	எவர்களோ,	तेषां	அவர்களுக்கு
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்	पुरसराः	மேம்பட்டவர்கள்.
पौलस्त्याः } नाम }	புலஸ்தியவம்சத்தில் உண்டானவர்கள். (பெளலஸ்தியரெனப் பெயர் பூண்டவர்கள்.)	तेभ्यः	அவர்களைக்காட்டிலும்
		रावणात् तु	இராவணனைக்காட்டி லும்கூட
सुमाली	ஸுமாரி	बलवत्तराः	அதிக ஆற்றலுடைய வர்கள்.

न चान्यो राक्षसान्हन्ता सुरारीन्देवकण्टकान् । कृते नारायणं देवं शङ्खचक्रगदाधरम् ॥

देवकण्टकान्	“தேவர்களைத்துண் புறுத்தும்	इवं	பரமாத்மாவுமாகிய
सुरारिन्	தேவசத்ருக்களாகிய	नारायणं	ஸ்ரீமன்னாராயணனை
राक्षसान्	அரக்கர்களை	अस्ते	தனிர
हन्ता	ஒழிப்பவர்,	अन्यः च	வேறொருவரும்
शङ्खचक्रगदाधरं	சங்குசக்கரகதாதாரும்.	न	இல்லை.

भवाच्चारायणो देवश्चतुर्बाहुः सनातनः । राक्षसान्हन्तुमुत्पन्नो ह्यजेयः प्रभुरव्ययः ॥ २५ ॥

राक्षसान्	“அரக்கர்களை	अजेयः	யாராலும் இயக்க
हन्तुं	ஸம்ஹரிக்க		முடியாதவரும்,
उत्पन्नः	அவதரித்தவராகிய	प्रभुः	ஸகல லோகராயகரும்,
भवान् हि	தேவரீர்தான்	देवः	பரமாத்மாவும்,
सनातनः	ஆதியந்தமற்றவரும்,	अव्ययः	திர்க்கற்பருமாகிய
चतुर्बाहुः	நான்கு கைகளையுடையவரும்,	नारायणः	ஸ்ரீமன்னாராயணன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टमः सर्गः

நவம: சர்ட:—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௭ ॥

ராவணா஁த்பத்தி:—ராவணன் முதலியவர்களின் உத்பத்தி.

கெனசிவ்ய காலென சுமாலி நாம ராக்ஸ: । ரசாதலாந்மர்த்யலாக் சர்வ வு விசசார ஹ ॥

அய	“அப்பால்	மர்த்யலாக்	மண்ணுலகில்
கெனசிவ் காலென	ஒருஸமயத்தில்	சர்வ வு	எங்கும்
சுமாலி நான	ஸுமாலி என்கிற	விசசார ஹ	திரிந்துபார்த்து
ராக்ஸ: து	அரக்கனும்		
ரசாத றாத்	ரஸாதலமென்கிற		
	உலகத்தை விட்டு		வந்தான்.

நிலஜிமூதசக்ஷாஸ்தஸகாஷ்ணகூண்டல: । கந்யா டுஹிதரம் சூத விநா பதமிவ ஶ்ரியம் ॥௨॥  
ராக்ஸெந்ர: ச து யடா வ்யசரதூ மஹிதலம் । தடாஸப்யசு கசூதந் புஷ்பகேஷ டநேஸ்வரம் ॥

நிலஜிமூத-}	“நிலமேகம்போன்ற	ஐவ	போன்றவனும்
சக்ஷாஸ: }	மேனியுடையவனும்	கந்யா ச	கன்னிகையுமான
தஸகாஷ்ண-}	பனபனப்பான சுவர்	துஹிதரம் து	குமாரத்தியையும்
கூண்டல: }	ணகுண்டலங்களை	சூத	கூட அழைத்துக்
	அணிர்த்தவனுமான		கொண்டு
ச:	அந்த	வ்யசரத்	திரிந்துகொண்டிருந்
ராக்ஸெந்ர:	ராக்ஸேஸந்திரன்	தடா	அப்பொழுது[தானே;
யடா	எப்பொழுது	டநேஸ்வரம்	குபேரனை
மஹிதலம்	பூலோகத்தில்	புஷ்பகேஷ வு	புஷ்பகவிமானத்தி;
பதம்	தாமரைமலரை		லேறி
விநா	விட்டுவந்த	கசூதந்	போய்க்கொண்டிருப்
ப்ரியம்	மஹாலக்ஷ்மியை	அஸ்யத்	கண்டான். [பவனாய்

தம் டுஷ்டாஸமரஸக்ஷாஸம் ஶ்வசூதந் தபநோபமம் । ரசாதலம் பவிஸ்ட: ஶ்ந்மர்த்யலாக்ஸவிஸ்ஸய: ॥

ஹிதார்த் சிந்தயாமாஸ ராக்ஸஸானா மஹாமதி: ॥ ௪ ॥

கிக்ருதம் ஶ்ரேய இத்யேவ் வர்த்தமஹி கயம் வயம் । அதாவ்ரவீத்யுதா ராக்ஸ: கைகர்த்தி நாம நாமத: ॥

மஹாமதி:	“மஹாமேதாவிபாகிய	தபநோபம்	ஸூர்யனுக்குச்சம
ராக்ஸ:	அரக்கன்		மானவராயும்
தம்	அவரை	டுஷ்டா	கண்டு
அமரஸக்ஷாஸம்	தேவர்களுக்குச்சம	ஸவிஸ்ய:	விபப்புற்றவனாய்
	மானவராயும்	மர்த்யலாக்ஸத்	மண்ணுலகை விட்டு
ஸ்வசூதந்	{ ஒருவனுடைய அதிகர	ரசாதலம்	ரஸாதலமென்கிற
	ரத்திற்குட்பட்டதவ		லோகத்திற்கு
	ராகவும்		

प्रविष्टः सन्	வந் துசேர்க்தவனாய்	चिन्तयामास	தனக்குள் ஆலோசனை செய்தான்.
राक्षसानां	‘ராஷ்டிரஸர்களுடைய		
हितार्थं	நலிதத்தின்பொருட்டு	अथ	அதன்மேல்
श्रेयः	கேதமத்தை	नामतः	பெயரால்
कृतं	வினைவிப்பது	कैकसी	கைகஸீ என்று
किं	எப்படி?	नाम	அழைக்கப்பட்ட
वयं	நாம்	सुतां	சுமாரத்தியைப் பார்த்து
कथं	எதைச்செய்தால்		
वधेमहि	தலை எடுப்போம்’	एवं	பின்கண்டபடி
इति	என்று	अवधीत्	உரைசெய்தான்;

पुत्रि प्रदानकालोऽयं यौवनं तेऽतिवर्तते । प्रत्याख्यानाच्च भीतैस्त्वं न वरैः प्रतिगृह्यसे ॥

पुत्रि	“ஓ குழந்தாய்!	प्रत्याख्यानात्	தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிருப்பதால்
ते	உனக்கு	भीतैः	சங்கைகள் கொண்டவர்களாய்
यौवनं	பெளவனம்	च	இருப்பதைப்பற்றி
अतिवर्तते	அதிகமாகிவிடுகிறது.	एवं	தீ
अयं	இது	न प्रतिगृह्यसे	{ பாணிக்ரஹணம் செய்யப்படாமலிருக்கின்றன.
प्रदानकालः	கன்னிகாதானத்திற் கு ஏற்ற காலம்.		
वरैः	தகுந்த வரங்களால்		

त्वत्कृते च वयं सर्वे यन्त्रिता धर्मबुद्धयः । त्वं हि सर्वगुणोपेता श्रीः साक्षादिव पुत्रिके ॥

पुत्रिके	“ஓ குழந்தாய்!	यन्त्रिताः	பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.
त्वत्कृते	உன்னிகையத்தில்	त्वं हि	நீயே
वयं	நாங்கள்	साक्षात्	பரத்யக்தமான
सर्वे च	எல்லோருமே	श्रीः	மஹாலக்ஷ்மி
धर्मबुद्धयः	{ உசிதமானவைகளைச் செய்யவேண்டுவதில் ஸங்கல்பம் கொண்டவர்களாய்	इव	போன்றவளாய்
		सर्वगुणोपेता	ஸர்வகுணக்களும் ஆமையப்பெற்றவள்.

कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् ॥ ८ ॥

न ज्ञायते च कः कन्यां वरयेदिति कन्यके ॥ ९ ॥

कन्यके	“கன்னிகையே!	हि	என்னில்
मानकाङ्क्षिणां	மானத்தில் கருத் துள்ளவர்கள்	कन्यां	கன்னிகையை
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कः	எவன்
कन्यापितृत्वं	கன்னிகைகருத்துத் தந்தையாகுதல்	वरयेत्	பார்வையாகக்கொருவான்?
दुःखं च	துக்கநிலையாம்.	इति	என்கிறது
		न ज्ञायते	தெரியவில்லை.





सा तु तां दारुणां वेलां विचिन्त्य पितृगौरवात् ।  
उपसृत्याग्रतस्तस्य चरणाधोमुखी स्थिता ॥  
विलिखन्ती मुहुर्भूमिमुद्गुष्टाग्रेण भामिनी

॥ १५ ॥

सा  
भामिनी  
तां  
वेलां  
दारुणां  
विचिन्त्य  
तु  
पितृगौरवात्  
“ஆந்த  
மங்கை நல்லாள் ;  
ஆந்த  
வேளையை  
உக்கிரமானதாய்  
கண்டுகொண்டு  
ஆனபோதிலும்  
தந்தையினிடத்திலுள்  
ள கௌரவத்தால்

उपसृत्य  
चरणाधोमुखी  
अङ्गुष्ठाग्रेण  
मुहुः  
भूमि  
विलिखन्ती  
स्थिता  
அணுகி  
தலைகுனிந்து கால்க  
ளைப்பார்த்துக்கொ  
ண்டிருப்பவளாய்  
கால்கட்டை விரல்  
அடிக்கடி [துனியினால்  
பூமியை  
கிறிக்கொண்டிருப்பவ  
ளாகவும்  
கட்புலனாகும்வண்ண  
மாய் நின்றுவிட்டாள்.

स तु तां प्रेक्ष्य सुश्रोणीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अव्रवीत्परमोदारो दीप्यमानां स्वतेजसा॥

स्वतेजसा  
दीप्यमानां  
पूर्णचन्द्रनिभाननां  
सुश्रोणीं  
तां  
“தன் காந்தியால்  
ஒளிவிசச்செய்கிறவ  
ளும்  
முழுமதிபோன்ற  
முகமுடையவளும்  
அழகிய இடையுடைய  
அவளை [வருமான

सः  
प्रेक्ष्य  
तु  
परमोदारः  
अव्रवीत्  
पिङ्कण्डपद्म  
அவர்  
கண்ணுற்று  
அவன் விஷயத்தில்  
பரமகருணைகூர்ந்தவ  
ராய்  
பிங்கண்டபடி  
வினாவினார் :

भद्रे कस्यासि दुहिता कुतो वा त्वमिहागता । किं कार्यं कस्य वा हेतोस्तत्त्वतो ब्रूहि शोभने॥

शोभने  
भद्रे  
त्वं  
कस्य दुहिता भवि  
कुतः  
कस्य  
हेतोः  
“வடிவமுகவாய்ந்த  
நக்காய்!  
நீ  
யாருடைய பெண்?  
எங்கிருந்து  
எவருடைய  
நியமனத்திற்காக

इह  
आगता  
कार्यं  
किं  
वा  
तत्त्वतो वा ब्रूहि  
இங்கு  
வந்தனை?  
எண்ணிவந்த காரியம்  
என்ன?  
நானறிந்துகொள்ள  
விரும்புகிறேன்.  
உள்ளபடியே சொல்.

एवमुक्ता तु सा कन्या कृताञ्जलिरथाब्रवीत् । आत्मप्रभावेन मुने ज्ञातुमर्हसि मे मतम् ॥

एवं  
उक्ता  
सा  
कन्या  
तु  
कृताञ्जलिः  
अथ  
अब्रवीत्  
“இவ்வாறு  
கேட்கப்பட்டவளான  
அந்த  
நன்னிகை  
இப்பொழுது  
அஞ்சலிபந்தம் புண்  
இப்படி [வினைவளாய்  
பதிலுரைத்தாள் :

मुने  
आत्मप्रभावेन  
मे  
मतं  
ज्ञातुं  
अर्हसि  
‘முனிவரே,  
தங்களை ஸர்வஞான  
திருவடியைக்கொண்டு  
எனது  
கருத்தை  
அறிந்துகொள்ள  
தயவுபுரியும்.

किं तु मां विद्धि ब्रह्मर्षे शासनात्पितुरागताम् । कैकसी नाम नाम्नाऽहं शेषं त्वं ज्ञातुमर्हसि॥

ब्रह्मर्षे	“ பிரம்மரிஷே!	கைகசி நாம	சைகவலீ என அழைக்க
मां	என்னை		கப்படுகிறவள்.
पितुः	தந்தையின்	शेषं	சொல்லப்படாமல்
शासनात्	ஆக்கினையால்		எஞ்சியதை
आगतां	வந்திருப்பவளாக	किं तु	எப்படியாகிலும்
विद्धि	அறியும்.	ज्ञातुं	தெரிந்துகொள்ள
अहं	நான்	त्वं	தேவரீர்
नाम्ना	பெயரால்	अर्हसि	அருள்புரியும்.’

स तु गत्वा मुनिध्यानं वाक्यमेतदुवाच ह । विज्ञातं ते मया भद्रे कारणं यन्मनोगतम् ॥

सः मुनिः	“ அந்த முனிவர்	तु	அதன்பயனாய்
एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை	ते	உனது
उवाच	சொல்லியருளினார்	मनोगतं	உள்ளத்திலிருக்கின்ற
ह	காண்!	कारणं	கருத்து
भद्रे	‘நக்கராய்,	यत्	எதுவே அது
ध्यानं	ஞானதிருவடியினறி	मया	என்னால்
गत्वा	ஆகியித்து [வை	विज्ञातम्	அறிந்துகொள்ளப்
			பட்டது.

सुताभिलाषो मत्तस्ते मत्तमातङ्गगामिनि । दारुणायां तु वेलायां यस्माच्चं मामुपस्थिता ॥  
 मृणु तस्मात्सुतान्भद्रे यादृशाञ्जनयिष्यसि । दारुणान्दारुणाकारान्दारुणाभिजनप्रियान् ॥  
 प्रसविष्यसि सुश्रोणि राक्षसान्कूरकर्मणः । सा तु तद्वचनं श्रुत्वा प्रणिपत्याब्रवीद्वचः ॥२३॥

मत्तमातङ्ग- } गामिनि } ते	“மதயாணைபேன்ற கமனமுடையவளே! உனக்கு	मृणु	{ அதை சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து கவனித்துக்கேள்.
मत्तः	என்னிடமிருந்து	दारुणान्	கொடியவர்களும்த்,
सुताभिलाषः	புத்திரப்பெருக்கு வேண்டுமென்பது.	दारुणाकारान्	பயங்கரமான உருவம் கொண்டவர்களும்த்,
तु	ஆனால்	दारुणाभि- } जनप्रियान् }	கொடியபரிஜனங் களிடத்தில் ஆன் புள்ளவர்களும்த்,
त्वं	நீ	कूरकर्मणः	கொடியதொழில்களை புரிபவர்களுமான
मां	என்னை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
दारुणायां	கொடிய	प्रसविष्यसि	பிரஸவிப்பாய்.’
वेलायां	வேளையில்	सा	அவள்
उपस्थिता	வந்துசேர்ந்தாய்.	तद्वचनं	அவர்மொழியை
यस्मात् तस्मात्	இந்தக்காரணத்தினால்,	श्रुत्वा तु	கேட்டதும்
सुश्रोणि	இடையழகுடைய	प्रणिपत्या	அடிபணிந்து ஸே
भद्रे	நக்கராய்,	वचः	பதிலை [வித்து
यादृशान्	எத்தன்மையரான	अब्रवीत्	மொழிந்தாள் :
सुतान्	புதல்வர்களை		
जनयिष्यसि	பெறப்போகிருயோ		



भगवन्नीदृशान्पुत्रांस्त्वत्तोऽहं ब्रह्मवादिनः । नेच्छामि सुदुराचारान्प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥२४॥

भगवन्	“பகவானே !	सुदुराचारान्	தீயொழுக்கங்களை
ब्रह्मवादिनः	பிரஹ்மவாதிகள்	पुत्रान्	புதல்வர்களை [யுடைய
ऽवतः	தேவரீரிடமிருந்து	न इच्छामि	வரித்தேனில்லை.
अहं	நான்	प्रसादं	கிருபை
ईदृशान्	இப்படிப்பட்ட	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	மனங்கொள்ளும்.

कन्यया त्वेवमुक्तस्तु विश्रवा मुनिपुङ्गवः । उवाच कैकसी भूयः पूर्णेन्दुरिव रोहिणीम् ॥

मुनिपुङ्गवः	“முனிச்சீரேஷ்டராகிய	पूर्णेन्दुः	பூர்ணசந்திரன்
विश्रवाः	விசுவன்	रोहिणी	ரோஹிணியைப்
कन्यया	கன்னிகையினால்		பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	इव च	எப்படியோ,
उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட		அப்படியே
तु	அதன்மேல் [வராய்	भूयः	திரும்பவும்
कैकसी	கைகஸியைப்பார்த்து	उवाच	சொல்லியருளினார்:

अथाब्रवीन्मुनिस्तत्र पश्चिमो यस्तवात्मजः । मम वंशानुरूपः स धर्मात्मा च भविष्यति ॥

मुनिः	“முனி	यः	எவனோ
तत्र	இந்தவிஷயத்தில்	सः च	அவன்மட்டும்
अथ च	அப்படியிப்படி	मम	எனது
अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:	वंशानुरूपः	குலத்திற்கேற்ற
तव	‘உனக்கு		வனையும்
पश्चिमः	கடைசி	धर्मात्मा च	தருமாத்மாவையும்
आत्मजः	புதல்வன்	भविष्यति	விளங்குவான்.

एवमुक्ता तु सा कन्या राम कालेन केनचित् । जनयामास वीभत्सं रक्षोरूपं सुदारुणम् ॥  
दशग्रीवं महादंष्ट्रं नीलाञ्जनचयोपमम् । ताम्रोष्ठं विंशतिभुजं महास्यं दीप्तमूर्ध्वजम् ॥ २८ ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	विंशतिभुजं	இருபதுகைகளை யுடைய
एवं	இவ்விதம்	सुदारुणं	மிகப்பெரிய [யவனும்
उक्ता	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட	नीलाञ्जन- } चयोपमं }	அன்னபேதிக்குவிய கையோத்த மேனிய னும்
सा कन्या	அந்தக் கன்னிகை	वीभत्सं	பார்க்க பயக்கரமான
केनचित् } कालेन तु }	சிலகாலம் சென்ற பின்னர்	रक्षोरूपं	வனும் ராக்ஷஸ உருவமுடை யவனுமான
दीप्तमूर्ध्वजं	எரிநிறமயிருடையவ	दशग्रीवं	பத்துத்தலையனை (இராவணனை)
महादंष्ट्रं	கோரப்பல்லனும்[னும்	जनयामास	பெற்றான்.
ताम्रोष्ठं	தாமிரநிற உதடு		
महास्यं	கனையுடையவனும்		
	மிகப்பெருத்தவரையை யுடையவனும்		

तस्मिञ्जाते तु तत्काले सज्वालकवलाः शिवाः । क्रव्यादाश्चापसव्यानि मण्डलानि प्रचक्रमुः ॥  
ववर्ष रुधिरं देवो मेघाश्च खरनिखनाः । न प्रभाति च खे सूर्यो महोल्काश्चापतन्क्षितौ ॥

तस्मिन्	“அவன்	देवः	இந்திரன்
जाते	பிறந்த	रुधिरं	உதிரத்தை
तत्काले	அந்த வேளையில்	ववर्ष	பொழிந்தான்.
शिवाः तु	குள்ள நரிகளும்	मेघाः च	மேகங்களும்
क्रव्यादाः च	{ பச்சையான மாம்பலத் தைத்தின்னும் மிரு கங்களும்	खरनिखनाः	பயங்கரமாய்த் கர்ஜித்தன.
सज्वालकवलाः	{ வாய்களால் அக்னி யை கக்குகின்றவை களாய்	खे	ஆகாயத்தில்
अपसव्यानि	அப்பிரதக்ஷணமாய்	सूर्यः च	சூர்யனும்
मण्डलानि	வட்டமிடுபவைகளாய்	न प्रभाति	பிரகாசிக்கவில்லை.
प्रचक्रमुः	எக்கும் ஸஞ்சரித்தன.	क्षितौ	பூமியில்
		महोल्काः च	பெரிய கொள்ளிக் கட்டைகள்
		आपतन्	வீழ்ந்தன.

अथ नामाकरोत्तस्य पितामहसमः पिता । दशग्रीवः प्रसूतोऽयं दशग्रीवो भविष्यति ॥

पितामहसमः	“பிரம்மாவுக்குச் சமானரான	प्रसूतः	பிறந்திருக்கிறான்,
पिता	தந்தை	दशग्रीवः	தசகீவனென
अयं	இவன்	भविष्यति	விளங்கப்போகிறான்,
दशग्रीवः	பத்துத்தலைகளை யுடையவனாக	तस्य	அவனுக்கு [என்று]
		अथ नाम	இதேபெயரை
		अकरोत्	இட்டார்.

तस्य त्वनन्तरं जातः कुम्भकर्णो महाबलः । प्रमाणाद्यस्य विपुलं प्रमाणं नेह विद्यते ॥

यस्य	“எவனுடைய	न विद्यते तु	காணப்படவில்லையோ;
प्रमाणात्	ஆகிருதியைக்காட்டி னும்		அந்த
विपुलं	பெரிய	महाबलः	மஹாபலிவந்தன
प्रमाणं	ஆகிருதி	कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்
इह	இவ்வளவில்	तस्य	அவனுக்கு
		अनन्तरं	நேர்கணிஷ்டனாக
		जातः	பிறந்தான்.

ततः शूर्पणखा नाम सञ्जज्ञे विकृतानना । विभीषणश्च धर्मात्मा कैकस्याः पश्चिमः सुतः ॥

ततः	“அவனுக்கப்பால்	कैकस्याः	கைகவலிக்கு
विकृतानना	கோரமுதமுடையவ ளாய்	धर्मात्मा	தருமாத்மாவாய்
शूर्पणखा नाम	சூர்ப்பணகை என்ப	विभीषणः च	விபிஷணர் தான்
सञ्ज्ञे	பிறந்தான். [வன்]	पश्चिमः	கடைசியான
		सुतः	ஸந்தானம்.

तौ तु तत्र महारण्ये ववृधाते महौजसौ । कुम्भकर्णदशग्रीवौ लोकोद्देगकरो तदा ॥ ३४ ॥

தது	"அப்பொழுது	தौ तु	அவ்விருவர்களும்
तत्र	அந்த	महौजसौ	மஹாபலிஷ்டர்களாய்
महारण्ये	பெருங்காணில்	लोकोद्देगकरो	உலகங்களை எல்லாம்
कुम्भकर्णदशग्रीवौ	கும்பகர்ணன் தசகிரீ		அஹச்செய்ப
	வெனென்கிற	ववृधाते	வர்களாய்
			வளர்ந்தனர்.

कुम्भकर्णः प्रमत्तस्तु महर्षीन्धर्ववत्सलान् । त्रैलोक्यं भक्षयन्नित्यं संतुष्टो विचचार ह ॥

कुम्भकर्णः तु	"கும்பகர்ணனோ	संतुष्टः	ஸந்துஷ்டிகொண்ட
	வெனில்		வனாய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	प्रमत्तः	மிக்கமதக்கொண்ட
धर्मवत्सलान्	தருமத்தில்பற்றுள்ள		வனாய்
महर्षीन्	மஹரிஷிகளை	त्रैलोक्यं ह	மூவுலகத்திலுமே
भक्षयन्	புகித்துக்கொண்டு	विचचार	திரிந்துக்கொண்ட
			ருந்தான்.

विभीषणस्तु धर्मात्मा नित्यं धर्मे व्यवस्थितः । स्वाध्यायनियताहार उवास विजितेन्द्रियः ॥

विभीषणः तु	"வபிஷணரோ	धर्मे	தருமத்தில்
	வெனில்	व्यवस्थितः	சஞ்சலமற்றபத்
धर्मात्मा	தருமாத்மாவாய்		துடையவராய்
नित्यं	எந்தவேளையிலும்	स्वाध्याय- } नियताहारः }	வேதமோதவதிலும்,
	இந்திரியங்களை		உணவிலும், சிவம
विजितेन्द्रियः	{ ஆயித்துமனம் ஒரு		முடையவராய்
	மைப்பட்டவராய்	उवास	வாழ்ந்துவந்தார்.

अथ वैश्रवणो देवस्तत्र कालेन केनचित् । आगतः पितरं द्रष्टुं पुष्पकेण धनेश्वरः ॥ ३५ ॥

अथ	"இப்படியிருக்கையில்	पितरं	தந்தையை
केनचित् कालेन	ஒருசமயத்தில்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
धनेश्वरः	தனேசுவரனான	पुष्पकेण	புஷ்பகனிமானத்தி
देवः	தேவனாகிய		சேறிக்கொண்டு
वैश्रवणः	குபேரன்	तत्र आगतः	அங்குவந்தான்.

तं दृष्ट्वा कैकसी तत्र ज्वलन्तमिव तेजसा । आस्थाय राक्षसीं बुद्धिं दशग्रीवमुवाच ह ॥

कैकसी	"கைககலீ	दृष्ट्वा	கண்டது
तत्र	அச்சமயத்தில்	राक्षसीं	பேய்
तं	அவளை	बुद्धिं आस्थाय	எண்ணத்தைக்கொண்டு
तेजसा	காந்தியால்	दशग्रीवं ह	தசகிரீவனையே
ज्वलन्तं	அக்கினியை		பரிந்து
एव	போலிருக்கிறவனாய்	उवाच	இப்படிபேசினான்.



पुत्र वैश्रवणं पश्य भ्रातरं तेजसा वृतम् । भ्रातृभावे समे चापि पश्यात्मानं त्वमीदृशम् ॥

புத	“குழந்தாய்!	இதீசு	இப்படி
வैஸ்ரவணம்	குபேரனை	வூத்	வினக்குகின்ற
பश्य	பார்.	அதர்	ஸவேறாதரனையும்
அதூர்	ஸவேறாதர பாவத்தில்	அத்மான் ச	உன்னையும்
சமே	ஸமமானவர்கள்.	எவ் அபி	நியே
தேஜஸா	காந்தியால்	பश्य	ஆராய்ச்சிசெய்து
			அறிந்துகொள்ளு.

दशग्रीव तथा यत्नं कुरुष्वामितविक्रम । यथा त्वमसि मे पुत्र भव वैश्रवणोपमः ॥ ४० ॥

அமிதவிக்ரம்	“அளவுக்குமிஞ்சின	भव	ஆகு.
	பராக்கிரமங்கொண்ட	यथा	எப்படியானால்
दशग्रीव	தசக்ரீவ!	एवं	நீ
मे	என்	तथा	இப்படி.
पुत्र	மகனே!	असि	ஆகுவாயோ அந்த
वैश्रवणोपमः	வைச்ரவணனைப்	यत्नं	உபாயத்தை
	போலிருப்பவனாய்	कुरुष्व	மேற்கொள்ளு.

मातुस्तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवः प्रतापवान् । अमर्षमतुलं लेभे प्रतिज्ञां चाकरोत्तदा ॥ ४१ ॥

प्रतापवान्	“பிரதாபவானாகிய	अतुलं	அளவுக்கு மிஞ்சின
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	अमर्षं	பொருமைமையை
मातुः	தாயினது	लेभे	அடைந்தான்.
तद्वचनं	அந்தப்பேச்சை	प्रतिज्ञां च	பிரதிக்களையையும்
श्रुत्वा	கேட்டு	अकरोत्	பிண்கண்டபடி.
तदा	அப்போது		செய்தான் :

सत्यं ते प्रतिजानामि भ्रातृतुल्योऽधिकोऽपि वा ।

भविष्याम्यचिरान्मातः सन्तापं त्यज हृदतम्

॥ ४२ ॥

मातः	“தாயே!	अधिकः अपि वा	மேம்பட்டவனாகவா
ते	உம்மிடம்		வது
सत्यं	ஸத்யமாக	भविष्यामि	ஆகுவேன்.
प्रतिजानामि	பிரதிக்களிக்கிறேன்.	हृदतं	மனதில்கொண்ட
		सन्तापं	குறையை
अचिरात्	வெகு சீக்கிரத்தில்	त्यज	இவ்வளவேரடு
भ्रातृतुल्यः	பிரதாவுக்குச்சமமானவனாகவாவது		விட்டுவிடு.

इत्युक्त्वा मातरं राम दशग्रीवः सहानुजः । आगच्छदर्थसिद्धयर्थं गोकर्णं नाम पर्वतम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अर्थसिद्धयर्थं	உத்தேசித்த காரியம்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்		கைகூடுவதற்காக
मातरं	தாய்க்கு	गोकर्णं	கோகர்ணம்
इति	மேற்கண்டவண்ணம்	नाम	என்கிற
उक्त्वा	வாக்களித்துவிட்டு	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
सहानुजः	தம்பிரமர்களுடன்	आगच्छत्	சென்றான்.”
	கடினவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21086



युद्धकाण्डे आदितः श्लोकाः 362

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १० ॥

रावणादिवरप्राप्तिः—ராவணன் முதலியவர்கள் வரத்தைப் பெறுவது.

अथाब्रवीद्विजं रामः कथान्ते भ्रातरो वने । कीदृशं तु तदा ब्रह्मस्तपश्चेरुमहाव्रताः ॥ १ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ब्रह्मन्	“வேதவித்தே,
कथान्ते	கதையின் முடிவில்	महाव्रताः	மஹத்தான பரித்
तदा	அப்பொழுது		தியாகத்தையுடைய
द्विजं	பிராம்மணரைப்	भ्रातरः	ஸஹோதரர்கள்
	பார்த்து	वने	வனத்தில்
तु	இதுவிஷயத்தில்	कीदृशं	எவ்விதமான
अथ	இப்படி	तपः	தவத்தை
अब्रवीत्	வினாவினார்:	चेरुः	புரிந்தார்கள்?”

अगस्त्यस्त्वब्रवीत्तत्र रामं सुप्रीतमानसम् । तांस्तान्धर्मविधींस्तत्र भ्रातरस्ते समाविशन् ॥

अगस्त्यः तु	அகஸ்தியரும்	ते	“அந்த
सुप्रीतमानसं	மனஸந்துவட்டி	भ्रातरः	ஸஹோதரர்கள்
	கொண்ட	तत्र तत्र	அதற்குரிய
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	तान् तान्	அந்தந்த
अब्रवीत्	இப்படி பதில் உரைத்	धर्मविधीन्	தருமவிதிகளை
	தார்:	समाविशन्	மேற்கொண்டார்கள்.

कुम्भकर्णस्ततो यत्तो नित्यं धर्मपथे स्थितः । तताप ग्रैष्मके काले वीरः पञ्चाशिमध्यगः ॥

ततः	“அப்பொழுது	स्थितः	சலியாமனத்தனாய்
वीरः	தேர்வவானாகிய	ग्रैष्मके	கோடை
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	काले	காலத்தில்
यत्तः	{ வேண்டிய பிரயாகை	पञ्चाशिमध्यगः	{ ஈர்புறமும் வளர்ந்த
	{ எடுத்துக்கொண்ட		{ தீவின் மத்தியிலும்,
	வனாய்		தலைமேல் ஞாயனெ
धर्मपथे	பரித்யாகநெறியில்		நியமிருப்பவனாய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	तताप	தவம்புரிந்தான்.





एवं विभीषणस्यापि स्वर्गस्थस्येव नन्दने । दश वर्षसहस्राणि गतानि नियतात्मनः ॥९॥

नियतात्मनः	“நியமங்களில் அந்நு வளவும் பிறழாத ஆத்மாவையுடைய விபிஷணருக்கு இவ்வண்ணமாகவே பதினாயிரம் வருஷங் களும்	स्वर्गस्थस्य	ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிற வனுக்கு
विभीषणस्य		नन्दने	நந்தனவனத்தில்
एवं		इव	எப்படியோ அப்படி யே
दश वर्षसहस्राणि		गतानि	கழிந்தன.
अपि			

दश वर्षसहस्राणि निराहारो दशाननः । पूर्णे वर्षसहस्रे तु शिरश्चाग्नौ जुहाव सः ॥१०॥

सः	“அந்த தசானனனும் பதினாயிரம் வருஷங் கள்	वर्षसहस्रे	ஒர் ஆயிரம் வருஷங் கள்
दशाननः च		पूर्णे तु	முடிந்ததும்
दश वर्षसहस्राणि		शिरः	ஒரு தலையை
निराहारः	ஆஹாரத்தைப்போ ழித்தவனாய்	अग्नौ	அக்கினியில்
		जुहाव	ஓமம் செய்தான்.

एवं वर्षसहस्राणि नव तस्यातिचक्रमुः । शिरांसि नव चाप्यस्य प्रविष्टानि हुताशनम् ॥

अस्य	“இவனது ஒன்பது தலைகளும் அக்கினிக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன.	तस्य	அவனுக்கு
नव शिरांसि च		एवं	இவ்வண்ணமே
हुताशनं		नव वर्षसहस्राणि अपि	ஒன்பதினாயிரம் வரு
प्रविष्टानि		अतिचक्रमुः	கழிந்தன. [ஷங்களும]

अथ वर्षसहस्रे तु दशमे दशमं शिरः । छेत्तुकामे दशग्रीवे प्राप्तस्तत्र पितामहः । १२ ॥

दशमे	“பத்தாவது ஆயிரம் வருஷங்க ளின் முடிவில்	छेत्तुकामे	அறுத்துத்தன்ன எண்ணக்கொண்ட
वर्षसहस्रे अथ		तु	அச்சமயத்தில்
दशग्रीवे	தசக்ரீவன்	तस्य	அக்கு
दशमं	பத்தாவது	पितामहः	பிரம்மதேவர்
शिरः	தலையை	प्राप्तः	பிரபன்னரானார்.

पितामहस्तु धर्मात्मा सार्धं देवैरुपस्थितः । तात वत्स दशग्रीव प्रीतोऽस्मीत्यभ्यभाषत ॥१३॥

देवैः सार्धं	“தேவர்களுடன் சேர்ந் துவந்தவரானவரும்	अभ्यभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	तात	என் கருணைக்கு பாத்திரனும்
उपस्थितः	{ நேரில் கட்டிலானாகும் வண்ணம் எழுந்தரு ளியிருக்கிறவருமான	वत्स	என் குடும்பத்தில் பிறந்தவனுமான
पितामहः	பிரம்மதேவர்	दशग्रीव	தசக்ரீவனே,
तु इति	இச்சமயத்திலிப்படி	प्रीतः अस्मि	நான் ஆனந்தபூரித் துனேன்.

शीघ्रं वरय धर्मज्ञ वरो यस्तेऽभिकाङ्क्षितः । तं ते कामं करोम्यद्य न वृथा ते परिश्रमः ॥

ते परिश्रमः	“உனது பிரயாஸை	தீ	ஆனத
न वृथा	வயர்த்தமாக ஆகக்	शीघ्रं	உடனே
	கூடாது.	वरय	வெளியிடு.
धर्मज्ञ	தர்மமறிந்தவனே,	ते	உனக்கு
ते	உன்னுடைய	कामं	இஷ்டமானதை
अभिकाङ्क्षितः	கோரப்பட்டதாகிற	अद्य	இப்பொழுது
वरः	பிரார்த்தனை	करोमि	செய்கிறேன்.
यः	எதுவோ		

अथाब्रवीदशग्रीवः पितामहमुपागतम् । प्रणम्य शिरसा देवं हर्षगद्गदया गिरा ॥ १५ ॥

दशग्रीवः	“தசக்ரீவன்	प्रणम्य	வணங்கி
उपागतं	{ பிரத்யட்சமாய் எதி	हर्षगद्गदया	ஆனந்தத்தினால்
	ரில் எழுந்தருளியிரு		தழுதழுத்த
	க்கும்	गिरा	வாக்கினால்
देव	தெய்வமாகிய	अथ	இப்படி
पितामहं	பிரம்மதேவரை	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி		தான்.

भगवन्प्राणिनां नित्यं नान्यत्र मरणाद्वयम् । नास्ति मृत्युसमः शत्रुमरत्वमहं वृणे ॥ १६ ॥

भगवन्	“ஸ்வாமியே!	न अस्ति	இல்லை.
प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு	मृत्युसमः	மாணத்துக்குச்சம
मरणात्	மரணமென்பது	शत्रुः	வைரி [மான
	ஒன்றைவிட்டு	न	கிடையாது.
अन्यस्य	வேறெதிலும்	अहं	நான்
नित्यं	எக்காலத்திலும்	अमरत्वं	மாணமின்மையை
भयं	பயமென்பது	वृणे	பிரார்த்திக்கின்றேன்.

एवमुक्तस्तदा ब्रह्मा दशग्रीवमुवाच ह । नास्ति सर्वांमरत्वं ते वरमन्यं वृणीष्व मे ॥ १७ ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	सर्वांमरत्वं	‘எப்பொழுதும் மாண
	வேண்டிக்கொள்ளப்		மின்மை என்பது
उक्तः	{ உட்டதற்குச் செவி	ते	உனக்கும்
	சாய்த்த	मे ह	எனக்கும்கூட
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	नास्ति	கிடைக்கூடாது.
दशग्रीवं	தசக்ரீவனைப்பார்த்து	अन्यं	வேறேதாவது ஒரு
तदा	அப்பொழுது இப்படி	वरं	வரத்தை
उवाच	சொல்லியருளினார்;	वृणीष्व	வேண்டிக்கொள்.

सुपर्णनागयक्षाणां दैत्यदानवरक्षसाम् । अवध्योऽहं प्रजाध्यक्ष देवतानां च शाश्वत ॥ १८ ॥

प्रजाध्यक्ष	“பிரஜாநாதரே,	सुपर्णनागयक्षाणां	{ கருடர்கள், நாகர்கள்,
शाश्वत	நித்தயரே,		யக்ஷர்கள், இவர்
अहं	நான்		களுக்கும்

दैत्यदानवரक्षஸாं	{ னைத்தியர்கள், தான வர்கள், ராக்ஷசர்கள் இவர்களுக்கும்	देवतानां च अवयवः	தேவர்களுக்கும் கூட கொல்லமுடியாதவனு யிருக்கவேண்டும்.
------------------	---	---------------------	---

न हि चिन्ता ममान्येषु प्राणिष्वमरपूजित । तृणभूता हि ते मन्ये प्राणिनो मानुषादयः ॥

अमरपूजित	"தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவரே!	ते	அந்த
मम हि	எனக்கோவெனில்	मानुषादयः	மானிடர் முதலான
अन्येषु	இதர	प्राणिनः	பிராணிகள்
प्राणिषु	ஐந்துக்களிடத்தில்	तृणभूताः	திருணத்திற்கு
चिन्ता न	விசாரம் இல்லை,		ஸமரணக்களென
हि	எனென்றால்	मन्ये	கான் அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறேன்.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा दक्षयौवेण रक्षसा । उवाच वचनं देवः सह देवैः पितामहः ॥

भविष्यत्येवमेतत्ते वचो राक्षसपुङ्गव

॥ २० ॥

दक्षयौवेण	"தசகீவ	देवः	தேவர்
रक्षसा	அரக்கனால்	तु	இப்பொழுது
एवं	இவ்வண்ணம்.	एतत्	பின்னடை
उक्तः	{ விண்ணப்பஞ்செய்த தற்குச் செவிசாய் த்தவரும்	वचनं	உத்திரவை
देवैः सह	தேவர்களுடன் கூடி வந்திருப்பவரும்	उवाच	விடுத்தார்;
धर्मात्मा	தருமாத்மாவுமான	राक्षसपुङ्गव	'ராக்ஷஸோத்தம;
पितामहः	பிரம்ம	ते	உனது
		वचः	பிரார்த்தனை
		एवं	இங்ஙனமே
		भविष्यति	ஆகும்.

शृणु चापि वचो भूयः प्रीतस्येह शुभं मम

॥ २१ ॥

अपि च	"அன்றியும்	भूयः	மற்றொரு
इह	இவ்விடத்தில்	शुभं	சேஷமகரமான
प्रीतस्य	ப்ரீதியுடனிருக்கிற	वचः	வாக்கை
मम	என்னுடைய	शृणु	கவனித்துக்கொள்.

हुतानि यानि शीर्षाणि पूर्वमग्नौ त्वयाऽनघ । पुनस्तानि भविष्यन्ति तथैव तव राक्षस ॥

अनघ	"அயரங்களுக்கிடங் கொடாத	हुतानि	ஒமம்செய்யப்பட்ட டனவோ;
राक्षस	ராக்ஷஸ!	तानि	அவைகள்
त्वया	உன்னால்	तव	உனக்கு
पूर्व	எற்கனவே	पुनः	திரும்பவும்
यानि	எந்த	तथा एव	அங்ஙனமே முன் பொலவே
शीर्षाणि	தலைகள்	भविष्यन्ति	உண்டாகக்கூடவன,
अग्नौ	அக்கொளிரில்		



वितराभीह ते सौम्य वरं चान्यं दुरासदम् ॥ २३ ॥

சௌம்ய	“சபமாய்தவத்தை முடித்தவனே,	दुरासदं	பிறர்களுக்குக் கிடைப் பதரிதாகிய
इह	இப்பொழுது	अन्यं	இன்னுமொரு
ते	உனக்கு	वरं च	வரத்தையும்
		वितरामि	கொடுக்கிறேன்.

छन्दतस्तव रूपं च मनसा यद्यथेप्सितम् । भविष्यति न संदेहो मद्वरात्तव राक्षस ॥ २४ ॥

राक्षस	“ராஷஸ!	यत्	எதுவோ அது
तव	உனது	यथा	எப்படியோ
रूपं च	உருவமும்	तव	உனக்கு [அப்படியே
मनसा	மனதால்	मद्वरात्	எனதுவரத்தால்
छन्दतः	இஷ்டப்படி	भविष्यति	உண்டாகும்.
ईप्सितं	கோரப்பட்டது	न संदेहः	இதற்கையமில்லை.

एवं पितामहोक्तस्य दशग्रीवस्य रक्षसः । अग्नौ हुतानि शीर्षाणि यानि तान्युत्थितानि वै ॥

पितामहोक्तस्य	{ “பிரம்மதேவரது திருவாக்குக்குச் செவிசாய்த்த	हुतानि	ஓமம்செய்துபோடப் பட்டவைகள்
दशग्रीवस्य	தசக்ரீவ	यानि	எவைகளோ
रक्षसः	அரக்கனது	तानि वै	அவைகள்
शीर्षाणि	தலைகள்	एवं	முன்போலவே
अग्नौ	அக்கினியில்	उत्थितानि	முளைத்துவிட்டன.

एवमुक्त्वा तु तं राम दशग्रीवं पितामहः । विभीषणमथोवाच वाक्यं लोकपितामहः ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अथ	அதின் பிறகு
लोकपितामहः	உலகமுதாதையான	विभीषणं	விபிஷணரைப்
पितामहः	பிரம்மதேவர்		பார்த்தது
तं दशग्रीवं	அந்த தசக்ரீவனுக்கு	तु	இவர்கிஷயத்திலிந்த
एवं	ஆவ்வண்ணம்	वाक्यं	மொழியை
उक्त्वा	வாக்களித்துவிட்டு	उवाच	சொல்லியருளினார்:

विभीषण त्वया वत्स धर्मसंहितबुद्धिना । परितुष्टोऽस्मि धर्मात्मन्वरं वरय सुव्रत ॥ २७ ॥

धर्मात्मन्	“தருமாத்மாவாய் எல்லா பிரகாரத் தரனும் உத்திருஷ்ட மான தவத்தை முடித்தவனும் என்குடும்பத்தில் பிறந்தவனுமான	धर्मसंहितबुद्धिना	{ தருமத்திலேயேசெ லுத்தியபுத்தியை யுடைய
सुव्रत		त्वया	உன்னால்
वरय		परितुष्टः	பூர்ணதிருப்தியடைந்
विभीषण	விபிஷண!	अस्मि	ஆயினேன். [தவனாக
		वरं	இஷ்டமானவரத்தை
		वरय	கேட்டுக்கொள்.

विभीषणस्तु धर्मात्मा प्रोवाच प्रणतो वचः । वृ१: सर्वगुणैर्नित्यं चन्द्रमा रश्मिभिर्यथा ॥

चन्द्रमा:	“சந்திரன்	वृ१:	நிறந்துள்ள
रश्मिभि:	கிரணங்களால்	धर्माःमा	தருமா த்மாவாகிய
यथा	எப்படியோ	विभीषण:	விபிஷணர்
	அப்படியே	प्रणतः	அடிபணிந்தவராய்
नित्यं	எப்பொழுதும்	तु	இப்பொழுது இந்த
सर्वगुणै:	எல்லாவிதமானதற்	वचः	நல்லவர்களை
	குணங்களாலும்	प्रोवाच	நயமாபுரைசெய்தார்:

भगवन्कृतकृत्योऽहं यन्मे लोकगुरुः स्वयम् । प्रीतेन यदि दातव्यो वरो मे शृणु सुव्रत ॥

सुव्रत	“சிறந்தவிருதமுடைய	कृतकृत्यः	கிருதகிருத்ய
भगवन्	பகவானே,	मे	எனக்கு
लोकगुरुः	லோககுரு	वरः	இஷ்டமானவரம்
स्वयं	தேவரீரே.	यत्	எதுவோ அதை
प्रीतेन	பீரீதிகொண்ட உம்மால்	शृणु	{ புகலுகின்ற எனக்குச்
दातव्यः	வரமளிக்கஉரியவன்		{ செவ்சாய்த்தருள்
यदि	என்கிறபடியால்		{ புரியும்.
अहं	நான்		

परमापद्रुतस्यापि धर्मे मम मतिर्भवेत् । अशिक्षितं च ब्रह्मास्त्रं भगवन्प्रतिभातु मे ॥३०॥

भगवन्	“பகவானே!	भवेत्	நினைபெற்றிருக்க
मम	நான்		வேண்டும்.
परमापद्रुतस्य	பரமஆபத்திற்	च	அதுவும் தவிர
	காணானவனாய்	ब्रह्मास्त्रं	பிரமான் திரமானது
अपि	இருக்கையிலும்கூட	अशिक्षितं	செய்யாததபடி
धर्मे	தருமத்திலே	मे	எனக்கு
मतिः	மனம்	प्रतिभातु	விளக்கவேண்டும்.

या या मे जायते बुद्धिर्येषु येष्वाश्रमेषु च । सा सा भवतु धर्मिष्ठा तं तु धर्मं च पालये ॥

तं	“அந்த	येषु येषु	எந்த எந்த
धर्मं च	தருமமொன்றையே	आश्रमेषु	ஆவஸ்ஸைகளில்
पालये	நான் பற்றிவருகி	जायते	நாடியதாகிறதோ;
	தேன்.	सा सा	அதது
तु	இன்னமும்	च	எல்லாமும்
मे	எனது	धर्मिष्ठा	புண்ணியத்தை நாடி
या या	எந்த எந்த		யதாக
बुद्धिः	அறிவு	भ।तु	இருக்கவேண்டும்.

एष मे परमोदार वरः परमको मतः । न हि धर्माभिरक्तानां लोके किञ्चन दुर्लभम् ॥३२॥

परमोदार	“பரமதயா னுவே !	न	இல்லை,
लोके	உலகில்	हि	என்கிறபடியால்
धर्माभिरक्तानां	{ தரும்த்திலிடைவி டாத ஆஸக்தியுடை யவர்களுக்கு	मे	எனக்கு
दुर्लभं	அடையமுடியாததாகி	परमको:	முடிவாய் விரும்பிய
किञ्चन	எதென்றும் [றது	मतः	உத்தேசமாகிறது
		एषः	இந்த
		वरः	வரம்.

पुनः प्रजापतिः प्रीतो विभीषणमुवाच ह । धर्मिष्ठस्त्वं यथा वत्स तथा चैतद्भविष्यति ॥

प्रजापतिः	“ பிரம்மதேவர்	वत्स	‘குழந்தாய்!
पुनः	முன்னிலும்திக	धर्मिष्ठः ह	தருமிஷ்டனாகவே
प्रीतः	ப்ரீதராகி	त्वं	நீ
विभीषणं	விபீஷணரைப்	यथा तथा	எப்படியிருக்கிறாயோ அப்படியே
उवाच	சொல்லியருளினார் :	एतत् च	இதுவும்
	பார்த்து	भविष्यति	ஆகுக.

यस्माद्राक्षसयोनौ ते जातस्यामित्रनाशन । नाधर्मे जायते बुद्धिरमरत्वं ददामि ते ॥ ३४ ॥

अमित्रनाशन	“சத்ருஸம்ஹாரக!	बुद्धिः न जायते	புத்தி புகாதிருக்கிறது,
राक्षसयोनौ	ராக்கஸயோனியில்	यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்
जातस्य	பிறந்த	ते	உனக்கு
ते	உனக்கு	अमरत्वं	கிரஞ்சிவித்தத்தை
अधर्मे	அநர்மத்தில்	ददामि	கொடுக்கிறேன்.

कुम्भकर्णाय तु वरं प्रयच्छन्तपरिन्दम । प्रजापतिं सुराः सर्वे वाक्यं प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥

अरिन्दम	{ “சத்ருக்களை ஸம்ஹா ரம் செய்துவிட்டவ ரே! (ஸ்ரீராம!)	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரைப் பார்த்து
सुराः	தேவர்கள்	तु	அச்சமயத்தில்
सर्वे	எல்லோரும்	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாகி
कुम्भकर्णाय	கும்பகர்ணனுக்கு	वाक्यं	பின் கண்ட பாஷணை யை
वरं	வரத்தை	अब्रुवन्	புகன்றனர்.
प्रयच्छन्तं	அளிக்கச்சித்தமாயி ருக்கின்ற		

न तावत्कुम्भकर्णाय प्रदातव्यो वरस्त्वया । जानीषे हि यथा लोकांस्त्रासयत्येष दुर्मतिः ॥

कुम्भकर्णाय	“கும்பகர்ணனுக்கு	वरः	வரம்
त्वया	தேவரீரால்	प्रदातव्यः न	அளித்தல்கூடாது.
तावत्	இவ்வளவுபெரிய	हि	ஏனெனில்



ஔ:	இவன்	வாசயதி	நடுங்கச்செய்கிறான்,
துமதி:	துஷ்டமனத்தனாய்		என்பதை
லோகான்	உலகங்களை	வானிபே	தேவரீர் ஆற்றிந்நருக்
யதா	எவ்வளவு		கிறீர்.

नन्दनेऽप्सरसः सप्त महेन्द्रानुचरा दश । अनेन भक्षिता ब्रह्मन्पयो मानुषादयः ॥३७॥

வகான்	“பிரம்மதேவரே!	தச	பதினமரும்
நந்நே	இந்நிரனது வனமாகிய	மானுஷாடய:	மாளிடப்பெரியோர்
சச	எழு [நந்தவனத்தில்	கபய:	ரிஷிகளும் [களும்
அப்சரச:	ஆபஸாஸ்களும்	அநேன	இவனால்
மஹேந்தானுசரா:	மஹேந்திரனது பரி	பக்சிதா:	புசிக்கப்பட்டிருக்
	வாராஜனங்கள்		கிறார்கள்.

वरव्याजेन मोहो हि दीयतामस्य रक्षसः । लोकानां स्वस्ति चैवं स्याद्भवेदस्य च सम्पतिः॥

அவ	“இந்த	தீயதா	கொடுக்கப்பட
ரக்சச:	ஆரக்கனுக்கு	எவ்	இங்ஙனம் [வேண்டும்.
	{ வெளித்தோற்றத்	ஸ்ய	ஆகில்
வரவ்யாஜேன	{ திற்கு வரம்போலிரு	லோகானாं ச	உலகங்களுக்கெல்லா
	{ க்கிறதைக்கொண்டு		முமே
மோஹ:	தன்னறிவு சற்று	ஸ்வஸ்தி	சேஷமம்செய்ததாகும்.
	இழந்திருத்தல்	அவ	இவனுக்கு
ஹி	மாத்திரம்	சம்பதி: ச	உடன்பாடாகவும்
		பவே	ஆகும்.

एवमुक्तः सुरैर्ब्रह्मा देवीमेवान्वचिन्तयत् । चिन्तिता चोपतस्थेऽस्य पार्श्वे देवी सरस्वती ॥

எவ்	“இவ்வண்ணமாய்	அந்வசிந்தயத்	சுந்தித்தார்.
சுரே:	தேவர்களால்	சிந்திதா	ஸ்மரிக்கப்பட்ட
உக்த:	வேண்டிக்கொள்ளப்	சரஸ்வதி	ஸர்ஸ்வதி
	பட்ட	தீவி ச	ஆம்மனும்
வகா	பிரம்மதேவர்	அவ	இவரது
தீவி	பத்திரியை	பாஷ்	பக்கத்தில்
எவ	அப்பொழுதே	உபதஸ்தே	கண்முன் கின்றான்.

प्राञ्जलिः सा तु पार्श्वस्था प्राह वावयं सरस्वती । इयमभ्यागता देव किं कार्यं करवाण्यहम् ॥

பாஞ்ஜலி	“பக்கத்தில் வந்தி	इयं	இதோ
சா	ஆந்த [ருக்கின்ற	அப்யாஸ்தா	வந்திருக்கிற
சரஸ்வதி	ஸர்ஸ்வதி	அஹ்	நான்
பாஞ்ஜலி:	கைகூப்பிக்கொண்டு	து	இப்பொழுது
வாவய்	இந்த மொழியை	கி	என்ன
பாஹ்	இயம்பினான்:	கார்ய	காரியத்தை
தேவ	‘தேவ!	கரவாணி	செய்யவேண்டும்?’

प्रजापतिस्तु तां प्राप्तां प्राह वाक्यं सरस्वतीम् । वाणि त्वं राक्षसेन्द्रास्ये भव या देवतेप्सिता ॥

प्रजापतिः "பிரம்மதேவர்  
प्राप्तां பிரஸன்னமான  
तां அந்த  
सरस्वतीं तु ஸரஸ்வதியைப்நோக்கி  
वाक्यं பதிலை  
प्राह சொன்னார்:  
वाणि 'ஹே வானி!

देवतेप्सिता { தேவதைகளால்வேண்டி  
டிக்கொள்ளப்பட்ட  
வளாய்  
या எந்த எவளாவளோ  
त्वं நீ [அவளாய்  
राक्षसेन्द्रास्ये ராக்ஷஸேந்திரன்  
भव வாக்கில்  
पुत्रं துநடத்து.

तथेत्युत्त्वा प्रविष्टा सा प्रजापतिरथाब्रवीत् ।

सा "அவள்  
तथा इति 'சரி' என்று  
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு  
प्रविष्टा அமைந்தனள்.  
प्रजापतिः பிரம்மதேவர்  
अथ இப்படி  
अब्रवीत् பேசலுற்றார்:

कुम्भकर्ण महाबाहो वरं वरय यो मतः ॥

महाबाहो 'மஹாபாகுவாகிய  
कुम्भकर्ण கும்பகர்ண!  
यः எது  
मतः மனத்திலிருக்கிறதாக  
ஆகிறதோ அந்த  
वः வரத்தை  
वरय கேட்டுக்கொள்.

कुम्भकर्णस्तु तद्वाक्यं श्रुत्वा वचनमब्रवीत् ।

कुम्भकर्णः "கும்பகர்ணனும்  
तद्वाक्यं அவர்மொழியை  
श्रुत्वा கேட்டு  
वचनं பின்கண்ட  
வார்த்தையை

स्वप्तुं वर्षाण्यनेकानि देवदेव ममेप्सितम् ॥

देवदेव 'தேவதேவரே,  
अनेकानि அனேக  
वर्षाणि வருஷங்கள்  
स्वप्तुं துயில்கொள்ள  
मम எனது  
ईप्सितम् கருத்து.

अब्रवीत् சொன்னான்:

एवमस्त्विति तं चोत्त्वा प्रायाद्ब्रह्मा सुरैः समम् । देवी सरस्वती चैव राक्षसं तं जहौ पुनः ॥

ब्रह्मा "பிரம்மதேவர்  
एवं अस्तु 'அங்கனமேயாகுக'  
इति என்று  
तं அவனுக்கு  
उत्त्वा வாக்களித்துவிட்டு  
सुरैः தேவர்களிடன்  
समं கூடவே

प्रायात् அந்தர்த்தானமானார்.  
एव च உடனேயே  
सरस्वती ஸரஸ்வதி  
देवी च தேவியாரும்  
तं राक्षसं அந்த அரக்கனை  
पुनः விட்டு அப்பால்  
जहौ அகன்றான்.

ब्रह्मणा सह देवेषु गतेषु च नभःस्थलम् । विमुक्तोऽसौ सरस्वत्या स्वां संज्ञां च ततो गतः ॥

ब्रह्मणा "பிரம்மதேவருடன்  
सह கூட  
देवेषु च தேவர்களும்  
नभःस्थलं ஆகாயத்தை  
गतेषु வந்தடைந்தளவில்  
ततः அப்பொழுது

सरस्वत्या च ஸரஸ்வதியாராலும்  
विमुक्तः விடுவிக்கப்பட்ட  
असौ இவன்  
स्वां சுய  
संज्ञां நினைவுக்கு  
गतः வந்தான்.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा चिन्तयामास दुःखितः । ईदृशं किमिदं वाक्यं ममाद्य वदनाच्च्युतम्॥

दुष्टात्मा	“துஷ்டாத்மாவாகிய	मम	எனது
कुम्भकर्णः	கும்பகர்ணன்	वदनात्	வாயினின்றும்
तु	இதுவிஷயத்தில்	च्युतं	வெளிவந்த
दुःखितः	மனம்நெரந்தவனுய்	इदं वाक्यं	இந்த சொல்
चिन्तयामास	எண்ண ஆற்றான்:	किं	ஏன்
अद्य	‘இப்பொழுது	ईदृशम्	இப்படியாயிருக்கிறது?

अहं व्यामोहितो देवैरिति मन्ये तदागतैः । एवं लब्धवराः सर्वे भ्रातरो दीप्ततेजसः ॥  
श्लेष्मातकवनं गत्वा तत्र ते न्यवसन्सुखम् ॥ ४७ ॥

तदा	“அப்பொழுது	एवं	இவ்வண்ணம்
आगतैः	வந்திருந்த	लब्धवराः	வாங்களைப்பெற்ற வர்களாய்
देवैः	தேவர்களால்	दीप्ततेजसः	ஜ்வலிக்கும்தேஜஸு டனிருப்பவர்களாய்
अहं	நான்	श्लेष्मातकवनं	{ ச்லேஷ்மாதகமென் னும் (தந்தையின்) வனத்தை
व्यामोहितः	உணர்வுழிந்தவனாக ஆக்கப்பட்டேன்,	गत्वा	அடைந்து
इति	என்று	तत्र	அங்கு
मन्ये	அறிகிறேன்.’	सुखं	சுகமாய்
ते	அந்த	न्यवसन्	வஸித்தார்கள்.
भ्रातरः	பிரதோக்கள்		
सर्वे	எல்லோரும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21133

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 409



एकादशः सर्गः—பதினொராவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

रावणस्य लङ्काप्राप्तिः—ராவணன் லங்கையைடைவது.

सुमाली वरलब्धांस्तु ज्ञात्वा चैतान्निशाचरान् । उदतिष्ठद्रथं त्यक्त्वा सानुगः स रसातलात्॥

सः	“அந்த	तु	இப்பொழுது
सुमाली	ஸுமாலி	भयं	பயத்தை
एतान्	அந்த	त्यक्त्वा	ஒழித்து,
निशाचरान्	அரக்கர்களை	रसातलात्	ரஸாதலிலேகத் தினின்ற
वरलब्धान्	மேலானவாங்கள் பெற்றவர்களாய்	सानुगः च	இனத்தாருடன் கூடினவளுக்கவே
ज्ञात्वा	கேட்டறிந்து கொண்டு	उदतिष्ठन्	வெறிக்கின்றம்பிணன்.



मारीचश्च महस्तश्च विरूपाक्षो महोदरः । उदतिष्ठन्सुसंरब्धाः सचिवास्तस्य रक्षसः ॥२॥

तस्य "அந்த  
ரக்சச: ஆரக்கனின்  
சசிவா: மந்திரிமார்களும்  
சுசன்ரபா: கிறந்த ஐக்கியமுடை  
யவர்களுமான

मारीचः च मारीசனும்  
महस्तः ப்ரஹஸ்தனும்  
विरूपाक्षः च விருபாக்ஷனும்  
महोदरः மஹோதரனும்  
उदतिष्ठन् கினம்பிணர்கள்.

सुमाली सचिवैः सार्धं वृतो राक्षसपुङ्गवैः । अभिगम्य दशग्रीवं परिष्वज्येदमब्रवीत् ॥३॥

राक्षसपुङ्गवैः "ராக்கஷஸோத்தமர்  
கனால்  
वृतः ஸேவிக்கப்பட்ட  
டவனான  
सुमाली ஸுமாலி  
सचिवैः மந்திரிமார்களுடன்

सार्धं கூடினவனாய்  
दशग्रीवं தசகிரீவனை  
अभिगम्य அணுகி  
परिष्वज्य ஆஸிக்கனம்செய்து  
इदं பின்வருமாறு  
अब्रवीत् சொன்னான்:

दिष्ट्या ते वत्स संवाप्तश्चिन्तितोऽयं मनोरथः । यस्त्वं त्रिभुवनश्रेष्ठाल्लब्धवान्वरमुत्तमम् ॥

वत्स "குழந்தாய்!  
ते உனது  
दिष्ट्या பாக்கிய விசேஷத்தால்  
यं நீ  
त्रिभुवनश्रेष्ठाल् பிரம்மதேவனிட  
மிருந்து  
उत्तमं உத்தமமான  
वरं வரத்தை

लब्धवान् பெற்றுவிட்டாய்.  
संवाप्तः அடையப்பட்டதாடு  
यः ஏதுவோ [றது  
अयं இது  
चिन्तितः மனத்தினுள்ளேயே  
யடங்கியிருந்ததும்  
मनोरथः மனோபிஷ்டமு  
மானது.

यत्कृते च वयं लङ्कां त्यक्त्वा याता रसातलम् । तद्वतं नो महाबाहो महद्विष्णुकृतं भयम् ॥

महाबाहो "மஹாபாகுவே!  
वयं நாம்  
यत्कृते எதினால்  
लङ्कां இலங்கையை  
त्यक्त्वा துறந்து,  
रसातलं பாதாள லோகத்திற்கு  
याता: போய்ச்சேர்ந்தோமோ

नः நமது  
तत् அந்த  
विष्णुकृतं விஷ்ணுவினாலுண்  
டானதும்  
महत् च மஹத்தானதுமான  
भयं பயம்  
गतम् ஒழிந்தது.

असकृत्तद्वाद्भीताः परित्यज्य स्वमालयम् । विद्रुताः सहिताः सर्वे प्रविष्टाः स्म रसातलम् ॥

तद्वात् "அவர்மூலமாயுண்  
டான பயத்தால்  
सर्वे எல்லோரும்  
सहिता: ஒன்றுசேர்ந்தவர்  
असकृत् அடிக்கடி [களாய்  
भीता: ஆபத்திலிருந்தவர்  
களாய்

विद्रुताः கலவரமடைந்தவர்  
களாய்  
स्वं தனக்குரிய  
आलयं இருப்பிடத்தை  
परित्यज्य துறந்து  
रसातलं ரஸாதலத்தில்  
प्रविष्टाः स्म குடி கொண்டார்கள்.

अस्सदीया च लङ्केयं नगरी राक्षसोचिता । निवेशिता तव भ्रात्रा धनाध्यक्षेण धीमता ॥

लङ्का	“இலங்கா	इं	இது
नगरी	பட்டணம்	तव	உனது
राक्षसोचिता	ராஷ்டிரர்களுக்கேற்ற தும்	भ्रात्रा	ஸகோதரனும்
अस्सदीया	நம்முடையதுமானது.	धीमता	புத்திமான்மான
च	அப்படியிருந்தும்	धनाध्यक्षेण	குபேரனிலே
		निवेशिता	பற்றப்பட்டிருக்கிறது.

यदि नामात्र शक्यं स्यात्साम्राज्ञानेन वाऽनघ । तरसा वा महाबाहो प्रत्यानेतुं कृतं भवेत् ॥

अनघ	“ஆபத்தை அடைய முடியாத	प्रत्यानेतुं	திரும்பி மீட்டுக்
महाबाहो	மஹாபாகுவே!	शक्यं	சாத்தியம் [கொள்ள
साम्राज्ञानेन	ஸாம்ராஜ்யனோ	स्यात्	என்றால்,
दानेन वा	தானத்தினாலோ	अस	அப்பொழுது
तरसा वा	தண்டத்தினாலோ	कृतं	மனோதங்கைகடிய தாய்
यदि नाम	எப்படியாவது	भवेत्	ஆகும்.

त्वं तु लङ्केश्वरस्तात भविष्यसि न संशयः । सर्वेषां नः प्रभुश्चैव भविष्यसि महाबल ॥

महाबल	“மஹாபலிக்ஷத்திய	एव च	அன்றியும்
तात	குமந்தாய்!	नः	எங்கள்
त्वं तु	நீயும்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
लङ्केश्वरः	இலங்கைக்கு மன்ன னாய்	प्रभुः	பிரபுவாகவும்
भविष्यसि	ஆகுவாய்.	भविष्यसि	ஆகுவாய்.
		संशयः न	இதற்கையமில்லை.

अथाब्रवीदशश्रीवो मातामहमुपस्थितम् । विज्ञेशो गुरुरस्माकं नार्हसे वक्तुमीदृशम् ॥१०॥

दशश्रीवः	“தசசீவன்	अस्माकं	எங்களுக்கு
उपस्थितं	நேரில்வந்திருக்கின்ற	गुरुः	பெரியவர்.
मातामहं	மாதாமகனைப்பார்த்து	ईदृशं	இப்படி
अथ	இப்படி	वक्तुं	பேச
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்.	न अर्हसे	நீ ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது.
विज्ञेशः	‘குபேரன்		

साम्राजपि राक्षसेन्द्रेण प्रत्याख्यातो गरीयसा ।

किञ्चिन्नाह तदा रक्षो ज्ञात्वा तस्य चिकीर्षितम्

॥ ११ ॥

रक्षः	“அரக்கன்	तस्य	அவனது
राक्षसेन्द्रेण	ராஷ்டிரேஸ்திரனால்	चिकीर्षितं	மனோபாவத்தை
गरीयसा	முத்தவனோடு	ज्ञात्वा	கண்டுகொண்டு
साम्रा अपि	ஸாம்ராதானுக்கூட	तदा	அச்சமயம்
प्रत्याख्यातः	கூடாதென்று தகை யப்பட்டவனாய்	किञ्चित्	ஒன்றும்
		न आह	பேசாமலிருந்தான்.

कस्यचिच्चथ कालस्य वसन्तं रावणं ततः । उक्तवन्तं तथा वाक्यं दशग्रीवं निशाचरः ॥  
प्रहस्तः प्रश्रितं वाक्यमिदमाह सकारणम् ॥ १२ ॥

कस्यचित्	“கிஸ	उक्तवन्तं	தெரியப்பட்டுத் தியிருந்
कालस्य	காலத்திற்கு		தவனுமான
अथ	அப்பால்	दशग्रीवं	தசக்ரீவனென்கிற
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தனென்கிற	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
निशाचरः	அரக்கன்	इदं	பின்வரும்
ततः	அங்கேயே	प्रश्रितं	தாழ்ந்து உரைசெய்
वसन्तं	வலிந்துக்கொண்டி		யப்பட்டதாகிறதும்
	ருந்தவனும்	सकारणं	ஏற்ற காரணங்களுட
तु	இதுவிஷயத்தில்		னிருக்கிற துமான
वाक्यं	அபிப்பிராயத்தை	वाक्यं	மொழியை
तथा	அப்படி	आह	புகன்றான்:

दशग्रीवं महाबाहो नार्हस्त्वं वक्तुमीदृशम् । सौभ्रात्रं नास्ति शूराणां शृणु चेदं वचो मम ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	शूराणां	சூரர்களுக்கு
दशग्रीवं	தசக்ரீவ!	सौभ्रात्रं	ஸஹோதரவாஞ்சை
ईदृशं	இம்மாதிரி	न अस्ति	இருக்கலாகாது.
वक्तुं	பேசுகிறதற்கு	मम	எனது
त्वं	நீ	इदं	பின்கண்ட
अहं:	உரிமையுடையவனாக	वचः च	போதனைக்கு
न	ஆகாப்.	शृणु	செவிகொடு.

अदितिश्च दितिश्चैव भगिन्यौ सहिते हिते । भार्ये परमरूपिण्यौ कश्यपस्य प्रजापतेः ॥

अदितिः	“அதிதியும்	परमरूपिण्यौ	மஹாருபவதிகள்.
दितिः च	திதியும்	कश्यपस्य	கச்யப
भगिन्यौ च	ஸஹோதரிகள்.	प्रजापतेः	பிரஜாபதியினுடைய
हिते	அத்தியோக்ய	सहिते	ஒன்றுசேர்ந்திருப்
	அன்புள்ளவர்கள்.		பவர்களான
		भार्ये एव	பாரியைகளுமே.

अदितिर्जनयामास देवांस्त्रिभुवनेश्वरान् । दितिस्त्वजनयत्पुत्रान्कश्यपस्यात्मसंभवान्॥ १५॥

अदितिः	“அதிதி	आमसमभवान्	ஒளரஸபுதல்வர்களை
त्रिभुवनेश्वरान्	திரிலோகாதிபர்	जनयामास	பெற்றான்.
	களான	दितिः तु	திதியும்
देवान्	தேவர்களாகிற	पुत्रान्	புதல்வர்களை
कश्यपस्य	காச்யபருக்கு	अजनयत्	பெற்றான்.



दैत्यानां किल धर्मज्ञ पुरीयं सवनार्णवा । सपर्वता मही वीर तेऽभवन्प्रभविष्णवः ॥ १६ ॥

धर्मज्ञ	“அந்தந்தஜாதிக்குரிய அனுஷ்டானங்களை நன்கு அறிந்த குரணே !	இய் பூரி दैत्यानां	இந்த நகரமும் திருபின்புதல்வர்களு டையது
वीर	கானகங்களும் கடல் களுமுள்ளடங்கி யதும்	किल	என்கிறது யாவருக் கும் தெரிந்தவிஷயமே, அவர்கள்
सवनार्णवा	மலைகளுடனிருக்கிற துமான	ते	மிக்கமகிமைபெற்ற வர்களாக
सपर्वता	பூலோகமும்	प्रभविष्णवः	விளக்கினார்கள்.
मही		अभवन्	

निहत्य तांस्तु समरे विष्णुना प्रभविष्णुना । देवानां वशமானितं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् ॥

प्रभविष्णुना	“ஸர்வோத்தமரான விஷ்ணுவினால்	त्रैलोक्यं तु	திரிலோக ஆட்சியும்
विष्णुना	ஆவர்களை	देवानां	தேவர்களின்
तान्	போரில்	अव्ययं	சாச்வத
समरे	வதைத்து,	वशं	ஆளுகைக்குள்ளான தாய்
निहत्य	இந்த	आनीतम्	செய்யப்பட்டது.

नैतदेको भवानेव करिष्यति विपर्ययम् । सुरासुरैराचरितं तत्कुरुष्व वचो मम ॥ १७ ॥

भवान्	“நீ	आचरितं	அனுஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एकः एव	ஒருவன் மாதிரம்	तत्	ஆதலால்
एतत्	இந்த	मम	எனது
विपर्ययं	பரிவர்த்தனையை	वचः	ஆலோசனையை
न करिष्यति	செய்யப்போகிறதில்லை.	कुरुष्व	செய்துமுடி.
सुरासुरैः	தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும்		

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहृष्टेनान्तरात्मना । चिन्तयित्वा मुहूर्तं वै बाढमित्येव सोऽब्रवीत् ॥

सः	“அந்த	चिन्तयित्वा	தனக்குள்ளேயே
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்		ஆலோசனைசெய்து,
एवं	மேற்கண்டபடி.	प्रहृष्टेन	திருப்திகொண்ட
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவிகாய்த்தவனாய்	अन्तरात्मना एव	உள்ளத்துடனேயே
मुहूर्तं वै	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	बाढं इति	“சரி” என்று
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

स तु तेनैव हर्षेण तस्मिन्नहनि वीर्यवान् । वनं गतो दशग्रीवः सह तैः क्षणदाचरैः ॥ २० ॥

सः	“அந்த	क्षणदाचरैः	அரக்கர்களுடன்
वीर्यवान्	வீர்யவானாகிய	सह	கூடவே
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	तस्मिन्	அதே
तेन	அந்த	अहनि तु	தினத்திலேயே
हर्षेण एव	உற்சாகத்துடனேயே	वनं	வனத்திற்கு
तैः	அந்த	गतः	புறப்பட்டுவிட்டான்.

त्रिकूटस्थः स तु तदा दशग्रीवो निशाचरः । प्रेषयामास दूत्येन प्रहस्तं वाक्यकोविदम् ॥

ச:	"அந்த	வாக்யகோவிதம்	பேசுவதில் சா தூர்ய
निशाचरः	அரக்கனாகிய		முடையவனான
दशग्रीवः	தசகீவன்	प्रहस्तं तु	பிரஹஸ்தனையே
त्रिकूटस्थः	{ இலங்கையைச்சார்ந்த, திரிகூட்டமலைக்கு வந்துசேர்ந்தவனாய்	तदा	அப்பொழுது
		दूत्येन	தூதுகொண்டு
		प्रेषयामास	போகவிடுத்தான்.

प्रहस्त शीघ्रं गच्छ त्वं ब्रूहि नैर्ऋतपुङ्गवम् । वचसा मम वित्तेशं सामपूर्वमिदं वचः ॥२२॥

प्रहस्त	"பிரஹஸ்தனே!	वित्तेशं	சுபேரனிடம்
सामपूर्व	{ முதலில் ஸாமோபா யத்தைப்பிரயோகிக் கவேண்டியதால்	मम	எனது
	{ (நீயத்தொழில்களில் புகாத) நைர்ரிதர்	वचसा	ஆக்கினையைக்கொ [ண்டு
नैर्ऋतपुङ्गवम्	{ களென்னும் பிசாசர் களுக்குப்பெரியவனா கிய	त्वं	நீ
		शीघ्रं	உடனே
		गच्छ	செல்.
		वचः	செய்தியை
		इदं	பின்சொல்லியபடி
		ब्रूहि	தெரிவி.

इयं लङ्कापुरी राजत्राक्षसानीं महात्मनाम् । त्वया निवेशिता सौम्य नैतद्युक्तं तवानघ ॥

अनघ	"பாபரஹித!	इयं	இது
सौम्य	நல்ல ஒழுக்கமுடைய	त्वया	உன்னால்
राजन्	அரசே!	निवेशिता	பற்றப்பட்டிருக்கிறது.
लङ्कापुरी	இலங்கைநகரம்	एतत्	இது
महात्मनां	மஹாபராக்கிரமசாலி களாகிய	तव	உனக்கு
		युक्तं	சரியானதாய்
राक्षसानीं	ராட்சஸர்களுடையது.	न	ஆகாது.

तद्भवान् यदि नो ह्यद्य दद्यादतुलविक्रम । कृता भवेन्मम प्रीतिर्धर्मैवानुपालितः ॥ २४ ॥

अतुलविक्रम	"ஒப்பற்ற பராக்கிர மமுடையவனே!	यदि	இப்படிச்செய்யும்
तत्	ஆதலால்	धर्मः हि	தருமமே [பட்சத்தில்
भवान्	நீ	अनुपालितः	பரிபாலிக்கப்பட்ட
अद्य	இப்பொழுது	च	ஆன்றியும் [தாகும்.
नः	நமக்கு	मम	எனது
दद्यात्	தரும்பிக்கொடுத்து விடு.	प्रीतिः एव	நட்பும்
		कृता	பெற்றதாக
		भवेत्	ஏற்படும்'.

स तु गत्वा पुरीं लङ्कां धनदेन सुरक्षिताम् । अब्रवीत्परमोदारं वित्तपालमिदं वचः ॥२५॥

सः	"அவன்	लङ्कां	இலங்கை
धनदेन	சுபேரனால்	पुरीं	நகரத்திற்கு
सुरक्षितां	நன்குபரிபாலிக்கப் பட்ட	तु	அப்போதே

எனது	சென்று,	விரைநாள்	குபேரனைப்பார்த்து
பரமோதரம்	மெச்சத்தக்க உதார	வய:	செய்தியை
	குணங்கொண்ட	ஹ்	பின் கண்டபடி
		அவரீது	தெரியப்படுத்தினான்:

प्रेषितोऽहं तव भ्रात्रा दशग्रीवेण सुव्रत । त्वत्समीपं महाबाहो सर्वशस्त्रभृतां वर ॥ २६ ॥

सर्वशस्त्रभृतां	“எல்லா சாஸ்திரந்த ரித்தவர்களில்	अहं	நான்
वर	சிறந்தோனே!	तव	உமது
महाबाहो	மஹாபாகுவே!	भ्रात्रा	பிரதா வாகிய
		दशग्रीवेण	தசக்ரீவரால்
सुव्रत	{ உத்கிருஷ்டனிரு தானுஷ்டானம் கொண்டவனே!	त्वत्समीपं	உம்மிடம்
		प्रेषितः	துதனுப் அனுப்பப் பட்டிருக்கிறேன்.

तच्छूयतां महाप्राज्ञ सर्वशास्त्रविशारद । वचनं मम वित्तेश यद्वीति दशाननः ॥ २७ ॥

सर्वशास्त्रविशारद	“ஸகல சாஸ்திரங்கனி னும் எனதேர்த்தவனே!	वरीति	தெரியப்படுத்தச் சொல்லியிருக்கிற
महाप्राज्ञ	மஹா பண்டிதனே!	तत्	அந்த ரோ;
वित्तेश	தனாகிய!	मम	எனது
दशाननः	தசக்ரீவர்	वचनं	அறிவிப்பு
यत्	எதை	शूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

इयं किल पुरी रम्या सुमालिप्रमुखैः पुरा । भुक्तपूर्वा विशालाक्ष राक्षसैर्भामविक्रमैः ॥

विशालाक्ष	“அகன்ற கண்களையு டையவனே!	सुमालिप्रमुखैः	{ ஸுமாலியின் ஆளு கையிலிருந்தவர்க ளுமான
पुरा	முன்காலத்தில்	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
इयं	இந்த	भुक्तपूर्वा	வெகு காலமனுப விக்கப்பட்டது.
रम्या	அழகு வாய்ந்த	किल	இது யாவருக்கும் தெரிந்தவிடமே.
पुरी	நகரம்		
भीमविक्रमैः	மஹாபராக்கிரமசாலி களானவர்களும்		

तेन विज्ञाप्यते सोऽयं सांप्रतं विश्रवात्मज । तदेवा दीयतां तात याचतस्तस्य सापतः ॥

विश्रवात्मज	“விச்ரவசின் புதல்வ!	सापतः	ஸாம உபாயமாகிறது.
तात	பெரியவனே!	तत्	ஆதலால்
तेन	அவரால்	याचतः	வேண்டிக்கேட்கின்ற
विज्ञाप्यते	விண்ணப்பம்செய்து கொள்ளப்படுகிறது.	तस्य	அவருக்கு
सः	அந்த	एषा	இது
अयं	இது	दीयताम्	தருப்பிக்கொடுத்து விடப்படட்டும்.
सांप्रतं	இப்பொழுது		



प्रहस्तादभिसंश्रुत्य देवो वैश्रवणो वचः । प्रत्युवाच प्रहस्तं तं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः	“பேச்சின் துட்பத் தை அறியவல்லவரும்	अभिसंश्रुत्य	நன்றாய் மனதில் வாக்கிக்கொண்டு
वैश्रवणः	விசுவஸின் புதல்வரு	तं	அந்த
देवः	தேவர் [மாகிய	प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனைப்
प्रहस्तात्	பிரஹஸ்தனிட மிருந்து	वाक्यं	ஒருமொழியை
वचः	விஷயத்தை	प्रत्युवाच	பதிலையுரைத்தார்:

दत्ता ममेयं पित्रा तु लङ्का शून्या निशाचरैः । निवासिते च मे यक्षैर्दानमानादिभिर्गुणैः ॥

लङ्का	“இலங்கை	इयं	இது
निशाचरैः	அரக்கர்களால்	दानमानादिभिः	உதாரகுணம், கௌர வம் முதலிய
शून्या तु	காலிசெய்துவிடப்பட்ட மிருந்தது,	गुणैः	பெருங்குணங்கள் வாய்ந்த
तु	என்கிற காரணத்தால்	यक्षैः च	யக்ஷர்களாலுமே
मम	எனது	निवासि	{ வாஸஸ்தலமாக ஆக கிக்கொள்ளப்பட்ட டது. (ஆர்ஷம்)
पित्रा	தந்தையினால்		
मे	எனக்கு		
दत्ता	தந்தருளப்பட்டது.		

बृहि गच्छ दशग्रीवं पुरं राज्यं च यन्मम । तवाप्येतन्महाबाहो भुङ्क्ष्व राज्यमकण्टकम् ॥ ३२ ॥

दशग्रीवं	“தசக்ரீவனிடம்	राज्यं च	ராஜ்யத்தை மட்டும்
गच्छ	போய்ச்சேர்.		என்றாலும்
एतत्	பின்கண்டவண்ணம்	अकण्टकं	பங்காளியின் தொந்தி ரவின்றி
बृहि	சொல்லு:	भुङ्क्ष्व	அனுபவி.
महाबाहो	‘மஹாபாகுவே,	मम	எனது
मे	எனது	पुरं	புரம்
वसु	செல்வமும்	यत्	எதுவோ அதுவும்
राज्यं च	ராஜ்யமும்	राज्यं	ராஜ்யம்
रथ्या सार्धं	உன்னோடுகூட	यत्	எதுவோ அதுவும்
अभिभक्तं च	{ அபிபக்தமானதே. (இன்னும் பிரிவினை யாகாததே).	तव अपि	உன்னுடையதுதான்.

एवमुक्त्वा धनाध्यक्षो जगाम पितुरन्तिकम् ॥ ३३ ॥

धनाध्यक्षः	“குபேரர்	पितुः	தந்தையின்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अन्तिकं	ஸன்னிதானத்திற்கு
उक्त्वा	பதில் அளித்துவிட்டு	जगाम	எழுந்தருளினார்.

अभिवाद्य गुरुं प्राह रावणस्य यदीप्सितम्

॥ ३४ ॥

गुरुं "தந்தையை  
अभिवाद्य ஸர்வதாஹ்நமஸ்  
காரம் செய்து,  
रावणस्य रा வணனது

ईप्सितं மனோபிஷ்டம்  
यत् எதுவோ அதை  
प्राह இப்படி-  
விஞ்ஞாபனம் செய்  
தார்.

एष तात दशग्रीवो दूतं प्रेषितवान्मम । दीयतां नगरी लङ्का पूर्व रक्षोगणोपिता ॥३५॥

तात "தந்தையே!  
एषः இந்த  
दशग्रीवः தசக்ரீவன்  
लङ्का இலங்கை  
नगरी நகரம்  
रक्षोगणोपिता 'ராக்ஷஸகணங்களின்  
வாஸஸ்தலமாக

पूर्व முன்னேயிருந்தமை  
याल்  
दीयतां திரும்பிக்கொடுத்து  
விடவேண்டியது  
दूतं தூதனை [என்கிற  
मम எனக்கு  
प्रेषितवान् விடுத்திருக்கிறான்.

मयाऽत्र यदनुष्ठेयं तन्ममाचक्ष्व सुव्रत

॥ ३६ ॥

सुव्रत "நல்லவிருதமுடை-  
யோய்!  
अत्र இந்தவிஷயத்தில்  
मया என்னால்

अनुष्ठेयं செய்யப்படவேண்டி  
यत् எதுவோ [யது  
तत् அதை  
मम எனக்கு  
आचक्ष्व விதித்தருளும்.

ब्रह्मर्षिस्त्वेवमुक्तोऽसौ विश्रवा मुनिपुङ्गवः ।

प्राञ्जलिं धनदं प्राह शृणु पुत्र वचो मम ॥

एवं "மேற்கண்டவண்ணம்  
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு  
செவிகாய்த்தவரும்  
मुनिपुङ्गवः முனிச்சேஷ்டரும்  
ब्रह्मर्षिः பிரம்மரிஷியுமான  
असौ विश्रवा: இந்த விசுவாஸ்  
प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்தஞ  
பெருக்கிற

धनदं குபேகைப் பார்த்து  
तु இப்பொழுது இப்படி  
प्राह சொல்லியருளினார்:  
पुत्र 'குழந்தாய்!  
मम எனது  
वचः ஆக்கிணையை  
शृणु கவனமாகக் கேள்.

दशग्रीवो महाबाहुस्तुवान्मम सन्निधौ । मया निर्भर्त्सितश्चासीद्बहुशोक्तः सुदुर्मतिः ॥३८॥

महाबाहुः "மஹாபலசாலியும்  
सुदुर्मतिः அதிமதிக்கேடலுமாகிய  
दशग्रीवः தசக்ரீவன்  
मम என்னுடைய  
सन्निधौ च எதிரிலேயும்  
उक्तवान् சொல்லிக்கொண்  
டான்.

मया என்னால்  
बहुशः பலவாறு  
उक्तः நல்லபடி சொல்லப்  
பட்டவளுகவும்  
निर्भर्त्सितः திட்டிப் பேசப்பட்ட  
வஞ்சகவும்  
आसीत् இருந்தான்.

स क्रोधेन मया चोक्तो ध्वंसते च पुनः पुनः । श्रेयोऽभियुक्तं धर्म्यं च शृणु पुत्र वचो मम ॥

ச:	“அவன்	புத	குழந்தாய்!
मया	என்னால்	श्रेयोऽभियुक्तं	ச்ரோயஸை விளைவிப் பதும்
क्रोधेन	கோபத்துடன்		
पुनः	எவ்வளவோ	धर्म्यं च	தருமத்துடன் இசை ந்ததுமான
उक्तः	புத்திமதி சொல்லப் பட்டவனாக	मम	எனது
पुनः च	இருந்தபோதிலும் இன்னும்	वचः च	ஆக்கினையையே
ध्वंसते	{ தீயத்தொழிலிலேயே பற்றுடையவனாகி ருக்கிறான்.	शृणु	கேட்டு அதின்படி நட.

वरप्रदानात्संमूढो मान्यामान्यान्स दुर्मतिः । न वेत्ति मम शापाच्च प्रकृतिं दारुणां गतः ॥

ச:	“அவன்	दारुणां	கொடுமையான
वरप्रदानात्	வரப்பிரஸாதத்தினால்	प्रकृतिं	பிறவிக்குணத்தை
संमूढः	மதிமயக்கக்கொண்ட வனாகும்	गतः च	அடைந்தவனாகவும்
दुर्मतिः	தீயவழியையே நாடுகி	मान्यामान्यान्	பெரியோர்களுக்கும் சிறியோர்களுக்கும்
मम	எனது [நவனாகும்	न वेत्ति	பகுத்தறியாமலிருக் கிறான்.
शापात्	சாபத்தால்		

तस्माद्गच्छ महाबाहो कैलासं धरणीधरम् । निवेश्य निवासार्थं त्यक्त्वा लङ्कां सहानुगः ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	सहानुगः	பரிவாரங்களுடன் கூடினவனாய்
तस्मात्	ஆனதுபற்றி	निवासार्थं	வலிப்பதற்காக
लङ्कां	இலங்கையை	कैलासं	கைலாஸ
त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு	धरणीधरं	பர்வதத்திற்கு
गच्छ	நீ வெளியில் போய்விடு.	निवेश्य	நீ போய்ச்சேர்.

तत्र मन्दाकिनी रम्या नदीनामुत्तमा नदी । काञ्चनैः सूर्यसङ्काशैः पङ्कजैः संवृतोदका ॥

तत्र एव	“அங்கேதான்	पङ्कजैः च	தாபரைமலர்களாலும்
सूर्यसङ्काशैः	சூர்யனை நிகர்த்த பிரகாசமுள்ள	रम्या	மனோஹரமாயிருக் கிறதும்
कुमुदः	ஆம்பல்களாலும்	नदीनां	நதிகளுக்கெல்லாம்
अन्यैः	வேறு	उत्तमा	சிறந்ததும்
सुगन्धिभिः	உயர்ந்தவாஸனையுள்ள	संवृतोदका	{ எப்பொழுதும் ஜலப் ரவாஹமுடையது மான
उत्पलैः च	நிலோற்பலங்களா லையும்	मन्दाकिनी	மந்தாகினி என்கிற
तथा	அவ்வண்ணமே	नदी	நதி இருக்கிறது.
काञ्चनैः	பொன்னிற		



तत्र देवाः सगन्धर्वाः साप्सरोरगकिन्नराः । विहारशीलाः सततं रमन्ते सर्वदाऽऽश्रिताः ॥

विहारशीलाः	“உலாவிப் பொழுது போக்க எண்ணங்கொ ந்தவர்கள் [ண்ட கந்தர்வர்களுடன் கூடினவர்களாகவும்	तल	அங்கு
देवाः		सर्वदा	என்றென்றைக்கும்
सगन्धर्वाः		आश्रिताः	வந்துசேர்ந்தவர் களாய்
साप्सरोरग- किन्नराः	} அப்ஸரஸ்கள், உர கர்கள், கின்னரர்கள், இவர்களுடன் கூடின வர்களாகவும்	सततं	எந்த வேளையிலும்
		रमन्ते	உல்லாஸமாய் காலக்க ழிக்கின்றார்கள்.

न हि क्षमं तवानेन वैरं धनद रक्षसा । जानीषे हि यथाऽनेन लब्धः परमको वरः ॥४४॥

अनेन	“அவனால்	धनद	குபேரனே!
यथा	எப்படியோ	तव	உனக்கு
परमको वरः	பெரிய வரம்	अनेन	இந்த
लब्धः	அடையப்பட்டிருக்கிற து என்பதை	रक्षसा	ராட்சஸனோடு
जानीषे	நீ அறிவாய்.	वैरं	விரோதம்
हि	ஆனதால்	क्षमं	யோக்கியமானதாக
		न	இராதா.

एवमुक्तो गृहीत्वाऽशु तद्वचः पितृगौरवात् । सदारपुत्रः सामात्यः सवाहनधनो गतः ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	सामात्यः	மந்திரிகளுடன் கூடி னவராயும்
उक्तः	சொல்லப்பட்ட அவர்		
पितृगौरवात्	பிதாஎன்கிற கௌரவத்தால்	सवाहनधनः	{ வாஹனங்களுடும், செவந்தீதோடும் கூடினவராயும்
तद्वचः	அவரது ஆக்கிரைையை	आशु	உடனேயே
गृहीत्वा	பெரிதாய்ப்பாராட்டி	गतः	போய்ச்சேர்ந்தார்.
सदारपुत्रः	{ மனைவிகள், புத்திரர் கள், இவர்களோடு கூடினவராயும்		

प्रहस्तोऽथ दशग्रीवं गत्वा वचनमब्रवीत् । प्रहृष्टात्मा महात्मानं सहामात्यं सहानुजम् ॥

अथ	“அப்போது	सहामात्यं	மந்திரிமார்களுடன் நிருப்பவனும்,
प्रहस्तः	பாஹஸ்தன்	महात्मानं	மஹாபலிஷ்டனுமான
प्रहृष्टात्मा	மிக்கமகிழ்ச்சி கொண்டவனாய்	दशग्रीवं	தசக்ரீவனிடம்
		गत्वा	சென்று
		वचनं	சமசாரத்தை
सहानुजं	தம்பிமார்களுடன் நிருப்பவனும்,	अब्रवीत्	இப்படித்தெரி வித்தான்.

शून्या सा नगरी लङ्का त्यक्तवैनां धनदो गतः । प्रविश्य तां सहास्राभिः स्वधर्मं प्रतिपालय ॥

सा	“அந்த	त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு
लङ्का	இலங்கை	गतः	வெளியில்போய்
नगरी	நகர்	तां	அதில் [விட்டான்.
शून्या	காலிசெய்யப் பட்டிருக்கிறது.	असाभिः सह	எங்களுடன் கூட
		प्रविश्य	புகுந்து
धनदः	குபேரன்	स्वधर्मं	குலதருமத்தை
एनां	இதை	प्रतिपालय	பரிபாலி.

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रहस्तेन महाबलः । विवेश नगरीं लङ्कां भ्रातृभिः सबलानुगैः ॥  
धनदेन परित्यक्तां सुविभक्तमहापथाम् ॥ ४८ ॥

प्रहस्तेन	“பிரஹஸ்தனால்	सुविभक्त- }	அழகாகவும், ஒழுங்காக
एवं	இவ்வாறு	महापथां }	யுமிருக்கின்ற பெரி
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவியாய்த்த	लङ्कां	யனிதிகளையுடைய
महाबलः	மஹாபலிக்டனாகிய	नगरीं	இலங்கை [யதுமான
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	भ्रातृभिः	நகரத்தில்
धनदेन	குபேரனால்		ஸதேஹாதார்க
परित्यक्तां	முற்றிலும் ஒழித்து விடப்பட்டதும்	सबलानुगैः	ளோடும், ஸையங்களுடும், பரிவாரங்களோடும்,
		विवेश	சுடிபுகுந்தான்.

स चाभिषिक्तः क्षणदाचरैस्तदा निवेशयामास पुरीं दशाननः ।

निकामपूर्णा च बभूव सा पुरी निशाचरैर्नीलवलाहकोपमैः

॥ ४९ ॥

सः	“அப்பொழுது	निवेशयामास	ஸ்திரமாயிருந்தான்.
सः	அந்த	सा	அந்த
दशाननः	தசானனன்	पुरी च	நகரமும்
क्षणदाचरैः	ராசுஷ்டாகனால்	नीलवलाहकोपमैः	கருமேகங்களைப் போலிருக்கின்ற
अभिषिक्तः	{ ராஜனாய்ப் பட்டாபி வேட்கம்செய்யப் பட்டவனாய்	निशाचरैः च	அரக்கர்களாலேயே
पुरी	நகரத்தில்	निकामपूर्णा	ஏராளமாய் நிறம்பி
		बभूव	விளங்கிற்று. [யதாக

धनेश्वरस्त्वथ पितृवाक्यगौरवान्नयवेशयच्छशिविमले गिरौ पुरीम् ।

स्वलंकृतैर्मवनवरैर्विभूषितां पुरन्दरस्येव तदाऽमरावतीम्

॥ ५० ॥

घनेश्वरः तु अथ पितृवाक्य- } गौरवात् }	“குபேரனோவெனில் மற்றப்படி தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை என் கிறவாக்கில் ஆஸக்தி புடையதால் அப்பொழுது சந்திரன்போன்ற வெண்ணிறமான கிரியிலே இந்திரனது	अमरावर्त्ति इव स्वलंकृतैः भवनवरेः विभूषितां पुरीं न्यवेशयत्	பட்டணத்தை போலிருக்கும்படி நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்ட உத்திருவட்டமான மாளிகைகளால் அழகுபெற்று விளங் குகிறதாய் ஒரு நகரத்தை நிருமித்தார்.
--	---	---	--

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21183

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 489



द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १२ ॥

रावणादिविवाहः—ராவணன் முதலியவரது விவாஹம்.

राक्षसेन्द्रोऽभिषिक्तस्तु भ्रातृभ्यां सहितस्तदा ।

ततः प्रदानं राक्षस्या भगिन्याः समचिन्तयत्

॥ १ ॥

तदा राक्षसेन्द्रः अभिषिक्तः तु ततः	“அப்பொழுது ராஷ்டிரேஸாத்தமன் பட்டாபிலேகம் பெற்றவனாய் ஆனதும் அப்போதிலிருந்து	राक्षस्याः भगिन्याः प्रदानं भ्रातृभ्यां सहितः समचिन्तयत्	அரக்கியாகிற தங்கையினது கல்யாணத்தைப்பற்றி இருவதோடாக கூடவனாய் [டன் ஆலோசனைசெய்தான்.
--	---	---	---

स्वसारं कालकेयाय दानवेन्द्राय राक्षसीम् । ददौ शूर्पणखां नाम विद्युजिह्वाय नामतः ॥

स्वसारं नामतः शूर्पणखां नाम राक्षसीं	“தங்கையாகிற பெயரால் சூர்ப்பணகை என்று அழைக்கப் படுகிற அரக்கியை	कालकेयाय दानवेन्द्राय विद्युजिह्वाय ददौ	{ ஒருகசுதனின் புதல்வி யாகிய காலகை என் பவன் புத்திரனும் தானவச்சேரட்டனு மாகிய வித்யஜிஹுவன் என்பவனுக்கு பாணிக்கொஹணம் செய்துகொடுத்தான்.
--	--	--	---



अथ दत्त्वा स्वसारं स मृगयां पर्यटन्नृप

॥ ३ ॥

नृप "சக்கிரவர்த்தியே!  
 सः அவன்  
 स्वसारं தங்கைக்கு

दत्त्वा கல்யாணத்தை  
 मृगयां முடித்துவிட்டு  
 पर्यटन् வேட்டையாடுவதற்கு  
 वनं ததிற்குச் சென்றான்.

तत्रापश्यत्ततो राम मयं नाम दितेः सुतम्

॥ ४ ॥

राम "ஸ்ரீராம!  
 तत्र அவ்விடத்தில்  
 ततः அப்பொழுது  
 दितेः ததின்

सुतं புதல்வனான  
 मयं மயன்  
 नाम என்பவனை  
 अपश्यत् கண்டான்.

कन्यासहायं तं दृष्ट्वा दशग्रीवो निशाचरः । अपृच्छत्को भवानेको निर्मानुष्यमृगे वने ॥  
 अनया मृगशावाक्ष्या किमर्थं सह तिष्ठसि ॥ ५ ॥

दशग्रीवः "தசக்ரீவ  
 निशाचरः அரக்கன்  
 तं அவனை  
 कन्यासहायं { ஒரு கன்னிகையைப்  
 பக்கலில் வைத்துக்  
 கொண்டிருப்பவனாய்  
 दृष्ट्वा " கண்டு  
 अपृच्छत् இப்படி வினாவினான்:  
 भवान् 'நீ  
 कः யார் ?

मृगशावाक्ष्या { மான்குட்டியின் விழி  
 பேரன்ற விழிகளையு  
 டைய  
 अनया सह இவளோடுகூட  
 एकः தனியாய்  
 निर्मानुष्य-} கண்ணுக்கு எட்டிய  
 मृगे வரையில் மனுஷ்ய  
 मित्रकलञ्चसारमे மிருககலஞ்சாரமே  
 वने காட்டில் [யில்லாத  
 किमर्थं ஏன்  
 तिष्ठसि இருக்கிறாய் ?

मयस्त्वथाब्रवीद्राम पृच्छन्तं तं निशाचरम् ।

श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये यथावृत्तमिदं मम ॥

राम "ஸ்ரீராம!  
 मयः மயன்  
 तु இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்  
 पृच्छन्तं கேள்விகேட்கின்ற  
 तं அந்த  
 निशाचरं அரக்கனைப்பார்த்து  
 अथ இப்படி  
 अब्रवीत् பதில் சொன்னான் :

मम 'எனது  
 इदं இந்த  
 यथावृत्तं நடைபெற்றவிஷயம்  
 सर्वं எல்லாவற்றையும்  
 आख्यास्ये சொல்லுகிறேன்.  
 श्रूयताम् கவனமாய் கேட்கப்  
 படட்டும்.

हेमा नामाप्सरास्तात श्रुतपूर्वा यदि त्वया । दैवतैर्मम सा दत्ता पौलोमीव शतक्रतोः ॥

தாத	“ஐயா!	சதகதோ:	இந்திரனுக்கு
ஹேமா	ஹேமா	பௌமீ	இந்திராணி
நாம	என்ற பெயருள்ள	ஐவ	எப்படியோ அப்படியோ
அப்சரா:	ஐர் அப்சராஸ்தீ	தேவத:	தேவதைகளால்
தவ்யா	தேவரீராலும்	மம	எனக்கு
சுருதபூர்வா	வதந்தியால் கேள்விப் பட்டவளாக	சா	அவள்
யதி	இருந்தாலுமிருக்க லாம்.	ததா	கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்டாள்.

तस्यां सक्तमनास्तात पञ्च वर्षशतान्यहम् । सा च दैवतकार्येण त्रयोदश समा गताः ॥८॥

தாத	“ஐயா!	சா	அவள்
பஞ் வர்ஷதானி	ஐந்துநூண்டுகள்	தேவதகாரியேண	தேவதைகளின் காரி
அஹ்	நான்		யத்தில் புகுந்து
தஸ்யா	அவளிடத்தில்	தவோதச சமா: ச	பதினான்று வருஷம்
சக்தமனா:	ஆஸக்திகொண்ட மனத்தையிருந்தேன்.	கதா:	களும்

वर्षं चतुर्दशं चैव ततो हेममयं पुरम् । वज्रवैदूर्यचित्रं च मायया निर्मितं मया ॥ ९ ॥

தத:	“அதன்மேல்	ஹேமமயே புவ	பொன்மயமானது
சதுர்தச வர்ஷ	பதினான்காவது வரு ஷத்தில்	புரம்	ஒரு பட்டணம் [மான
வஜ்ரவெதூர்யசித்ரம் ச	வஜ்ரவைந்ரீயங்களால் லக்கரிக்கப்பட்டதும்	மயா	என்னால்
		மாயயா ச	மாயையினாலேயே
		நிர்மிதம்	கிருமிக்கப்பட்டது.

तत्राहमवसं दीनस्तया हीनः सुदुःखितः । तस्मात्पुरादुहितरं गृहीत्वा वनमागतः ॥१०॥

ததா	“அவனோடு	அவஸம்	வாஸம்செய்து
ஹீன:	மிரிந்து	தஸாத்	அந்த [வந்தேன்.
அஹ்	நான்	புராத்	பட்டணத்தினின்று
சுது:கித:	மிக்க மனம் கொண்ட	துஹிதர்	பெண்ணை
ஹீன:	தூர்பலனாய் [வனம்	கூஹீத்வா	அதைத் தக்கொண்டு
தத	அதில்	வனம்	காட்டுக்கு
		அகத:	வந்தவிட்டேன்.

इयं ममात्मजा राजंस्तत्याः कुक्षौ विवर्धिता । भर्तारमनया सार्धमस्याः प्राप्तोऽस्मि मार्गितुम्॥

ராஜந்	“ஸ்வாமியே!	அஸ்யா:	இவளுக்கு
ஐயம்	இவள்	மதாரம்	சணகனை
மம அம்மஜா	எனது ஓளரஸபுத்ரி.	மாரிது	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
தஸ்யா: குக்ஷௌ	அவளது வாரிற்றில்	பாஸ:	கொளியேபுறப்
விவர்திதா	பிறந்தவள்.		பட்டினம்
அநயா சாபம்	இவளுடன் கூட	அஸிம்	இங்கேயிருக்கிறேன்.

कन्यापितृत्वं दुःखं हि सर्वेषां मानकाङ्क्षिणाम् ।  
कन्या हि द्वे कुले नित्यं संशये स्थाप्य तिष्ठति

॥ १२ ॥

मानकाङ्क्षिणां	“மானத்தில் கருத் துள்ளவர்கள்	कन्या	ஒருபெண்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	द्वे कुले	இரண்டுலம்சங்களை
कन्यापितृत्वं	கன்னிகைகளுக்கு தந்தையாகுதல்	नित्यं	எப்பொழுதும்
दुःखं हि	துக்கமேயாம்.	संशये	கவலைபில்
हि	ஏனெனில்	स्थाप्य	நிறுத்திக்கொண்டு
		तिष्ठति	இருக்கிறான்.

द्वौ सुतौ हि मम त्वस्यां भार्यायां संवभूवतुः । प्रायावी प्रथमस्तात दुन्दुभिस्तदनन्तरः ॥

तात	“ஐயா !	सुतौ	புத்திரர்கள்
भस्यां	இந்த	संवभूवतुः	பிறந்தார்கள்.
भार्यायां तु	பத்னியினிடத்திலே	प्रथमः	முத்தவன்
	யே	प्रायावी	மாயாவி என்பவன்.
मम हि	எனக்கே	तदनन्तरः	அவனுக்கடுத்தவன்
द्वौ	இரண்டு	दुन्दुभिः	துந்துபி என்பவன்.

एवं ते सर्वमाख्यातं यथातत्त्वेन पृच्छतः । त्वामिदानीं कथं तात जानीयां को भवानिति ॥

तात	“ஐயா !	इदानीं	இப்பொழுது
पृच्छतः	வினாவிய	त्वां	தேவரீரை
ते	தேவரீருக்கு	कथं	எப்படித்தான்
यथातत्त्वेन	நடந்தபடியே	जानीयां	கேட்டு நானறிந்து
सर्वं	எல்லாம்		கொள்வேன்?
आख्यातं	சொல்லிவிடப்பட்	इति	என்றாலும்
	டது.	भवान्	நீர்
एवं	அவ்வண்ணமே	कः	யார்?

एवमुक्तं तु तद्रसो विनीतमिदमब्रवीत् । अहं पौलस्त्यतनयो दशग्रीवश्च नामतः ॥

मुनेर्विश्रवसो यस्तु तृतीयो ब्रह्मणोऽभवत् ॥ १५ ॥

एवं	“மேற்கண்டவிதமாய்	यः तु	எவனோ
विनीतं	வணக்கமாய்	तः अहं	அந்த நான்
उक्तं तु	உரைசெய்த அவனைப்	पौलस्त्यतनयः	{ பெளஸ்தியரின் (அ தாவது புலஸ்தியரின் குமாரராகிய விச்ர வரவின்) புதல்வன்.
अहं	இப்படி [பார்த்து	दशग्रीवः	தசக்ரீவனென
अब्रवीन्	பேசினான்;	नामतः	பெயரிடப்பட்டவன்.
विश्रवसः	‘விச்ரவ’வென்கிற	ब्रह्मणः च	பிரம்மதேவருக்கே
मुनेः	ரிஷிக்கு	तृतीयः	ப்ரபெனத்திரன்.”
रसः	அரக்கனாய்		
अभवत्	பிறந்தது;		



एवमुक्तस्तदा राम राक्षसेन्द्रेण दानवः । महर्षेस्तनयं ज्ञात्वा मयो हर्षमुपागतः ॥  
दातुं दुहितरं तस्मै रोचयमास तत्र वै ॥ १६ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	ஹர்	மனஸ்துஷ்டியை
ராக்ஸேன்ட்ரே	ராக்ஸஸமன்னனால்	அபாபத:	அடைந்தவனாய்
ஏவ்	மேற்கண்டபடி.	தத வை	அங்கேயே
அக:	சொல்லியதற்குச்	ததா	அப்பொழுதே
	செய்சாய்த் த	துஹிதர்	பெண்ணை
மய:	மயனென்ற	தஸ்மீ	அவனுக்கு
தானவ:	தானவன்	தாது	கல்யாணம் செய்து
மஹர்:	மஹரிஷியின்		கொடுக்க
தனய	புதல்வனாக		
ஜாடா	தெரிந்துகொண்டு	ரோசயாமாச	இஷ்டப்பட்டான்.

करेण तु करं तस्या ग्राहयित्वा मयस्तदा । प्रहसन्प्राह दैत्येन्द्रो राक्षसेन्द्रमिदं वचः ॥

தேயேன்ட்ர:	“தைத்தேயந்திரான	பாஹயிதா	பிடித்துக்கொள்ளும்
மய:	மயன்		படிசெய்து;
பாஹஸந்	முகமலர்ச்சிகொண்ட	ராக்ஸேன்ட்ர	ராக்ஸஸமன்னனைப்
	வனாய்		பார்த்து
ததா	அப்பொழுது	து	இந்த விஷயத்தில்
தஸ்யா:	அவளுடைய	இவ்	பின்வரும்
கர்	கையை	வச:	சொல்லை
கரேண	கையால்	பாஹ	சொன்னான்;

इयं ममात्मजा राजन्हेमयाऽप्सरसा धृता । कन्या मन्दोदरी नाम पत्न्यर्थं प्रतिगृह्यताम् ॥

ராஜந்	“வேந்தே!	ஏதா	சிட்சிக்கப்பட்டவள்.
இய்	இந்த	மந்ஹோதரி	மந்தோதரி
கந்யா	கன்னிகை	நாம	என்ற பெயருடைய
மம அாத்தமஜா	எனது ஓளரஸ புத்ரி.		வள்.
ஹேமயா	ஹேமரா என்ற	பந்யர்	தருமபத்னியாக
அஸரஸா	அபஸரஸால்	பரிஹ்யதாம்	பரிக்கொடுக்கப்பட்டும்.

वाढमित्येव तं राम दशग्रीवोऽभ्यभाषत। प्रज्वालय तत्र चैवाग्निमकरोत्पाणिसंग्रहम् ॥१९॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	தத ச	அங்கேயே
தசாபிரிவ:	தசக்ரீவன்	அபி ஏவ	அக்கினியையும்
த	அவனைப்பார்த்து	பாஜாலய	இவலிக்கச்செய்து
வாஹ்	“அங்குலமே ஆகுத”	பாணிசங்க்ரஹ் ஏவ	கல்யாணச்சடங்குகயும்
ஹி	என்று	அகரோ	செய்துமுடித்தான்.
அப்யபாபத	பதினுரைத்தான்.		

स हि तस्य मयो राम शापाभिज्ञस्तपोधनात् । विदित्वा तेन सा दत्ता तस्य पैतामहं कुलम् ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	पैतामहं	கொள்ளுப்பாட்டணர் (பிரம்மதேவர்)
सः	அந்த	कुलं	குலப்பெருமையை
मयः	மயன்	विदित्वा	பாராட்டி,
तस्य	அவனுக்கு	सा	அவள்
तपोधनात्	தபோதனரிடமிருந்து	तेन	அவனால்
शापाभिज्ञः हि	சாபமிருக்கிறதென்று அறிந்தவன்தான்.	दत्ता	கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கப்பட்டான்.
तस्य	அவனுடைய		

अमोघां तस्य शक्तिं च प्रददौ परमाद्भुताम् । परेण तपसा लब्धां जग्निवाँलक्ष्मणं यया ॥

परेण तपसा	"கடும் தவத்தால்	तस्य	அவனுக்கு
लब्धां	அடையப்பட்டதும்,	प्रददौ	கல்யாணச்சீராய் கொடுத்தான்.
अमोघां	அமோகமானதும்,	यया च	இது எதுவோ அத னால்தான்
परमाद्भुतां	மிக்க அற்புதமாயிருக் கிற துமான	लक्ष्मणं	இலக்ஷ்மணரை
शक्तिं	"சக்தி" என்னும் ஒர் ஆயுதத்தை	जग्निवान्	மெய்மறக்கச் செய்தான்.

एवं स्वीकृतदारो वै लङ्काया ईश्वरः प्रभुः । गत्वा तु नगरीं भार्ये भ्रातृभ्यां समुपाहरत् ॥

लङ्कायाः	"இலங்கையின்	नगरीं	நகரத்திற்கு
प्रभुः	பிரபுவாகிய	गत्वा	வந்துசேர்ந்து,
ईश्वरः	மன்னன்	तु	இப்பொழுது
एवं	இவ்வண்ணம்	भ्रातृभ्यां वै	ஸகோதரர்களிரு வருக்கும்
स्वीकृतदारः	தருமபத்னியைக்கூட அழைத்துக்கொண் டு போகிறவனாய்	भार्ये	இருபத்னிகளைப்பற்றி விசாரித்தான்.
		समुपाहरत्	

वैरोचनस्य दौहित्रीं वज्रज्वालेति नामतः । तां भार्या कुम्भकर्णस्य रावणः समकल्पयत् ॥

रावणः	"இராவணன்	भार्या	மனைவியாக
वैरोचनः	வைரோசனனுடைய	समकल्पयत्	ஸமர்ப்பித்தான்.
तां	அந்த	वज्रज्वाला	வஜ்ரஜ்வாலா
दौहित्रीं	பெண்ணின் பெண்ணை	इति	என்பது
कुम्भकर्णस्य	குப்பகர்ணனுக்கு	नारतः	இவன் பெயர்.

गन्धर्वराजस्य सुतां शैलपस्य महात्मनः । सरमां नाम धर्मज्ञां लेभे भार्या विभीषणः ॥

विभीषणः	"விபிஷணர்	गन्धर्वराजस्य	கந்தர்வராஜனது
भार्या	தருமபத்னியாக	सुतां	மகளும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	धर्मज्ञां	தருமிஷ்டையுமாகிய
शैलपस्य	சைலபனென்கிற	सरमां नाम	ஸரமை என்பவளை
		लेभे	பெற்றார்.

तीरे तु सरसो वै तु सञ्जज्ञे मानसस्य हि । सरस्तदा मानसं तु ववृधे जलदागमे ॥२५॥

मानसस्य	“மானஸ	तु	இந்த ஸமயத்தில்
सरसः	ஸாயினது	मानसं	மானஸ
तीरे तु	கரைகளிலேயே	सरः तु	ஸரஸும்
सञ्जज्ञे	பிறந்தாள்.	जलदागमे	மழைக்காலத்தில்
हि वै	இது பிரஸித்தம்.	ववृधे	கரைபுரண்டோடிற்று.
तदा	அப்பொழுது		

मात्रा तु तस्याः कन्यायाः स्नेहेनाक्रन्दितं वचः । सरो मा वर्धयस्वेति ततः सा सरमाऽभवत् ॥

तस्याः	“அந்த	इति	என்கிற
कन्यायाः	குழந்தையின்	वचः	பிரார்த்தனையானது
मात्रा	தாயினால்	आक्रन्दितं	உரத்திடுவப்பட்ட
स्नेहेन	வாத்ஸல்யத்தால்	ततः	அதினால் [டது.
तु	அச்சமயம்	सा	அவள்
सरः	‘ஓ தடாகமே!	सरमा	‘ஸரமை’ என்ற பெயர்
मा वर्धयस्व	கரைபுரண்டு ஓட வேண்டாம்.	अभवत्	பூண்டவளாய் ஆனாள்.

एवं ते कृतदारा वै रेमिरे तत्र राक्षसाः । स्वां स्वां भार्यामुपागम्य गन्धर्वा इव नन्दने ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்
कृतदाराः	கல்யாணமானவர்	नन्दने	இந்திரனது கந்த வனத்தில்
ते	அந்த [களான	इव	எப்படியோ அப்படி
राक्षसाः वै	அரக்கர்களும்	तत्र	அங்கு [யே
स्वां स्वां	தம்தம்	रेमिरे	ஸந்தோஷமாயிருந் தார்கள்.
भार्या	பத்னியை		
उपागम्य	அடைந்து		

ततो मन्दोदरी पुत्रं मेघनादमजीजनत् । स एष इन्द्रजिन्नाम युष्माभिरभिधीयते ॥२८॥

मन्दोदरी	“மந்தோதரி	पुत्रः	இந்த
ततः	அவனிடத்தில்	सः	அவன்
मेघनादं	மேகநாதனைன்கிற	इन्द्रजित् नाम	இந்திரஜித்தனை
पुत्रं	ஒரு மகனை	युष्माभिः	உங்களால்
अजीजनत्	பெற்றான்.	-भिधीयते	உத்க்கப்படுகிறான்.

जातमात्रेण हि पुरा तेन रावणसूनुना । रुदता सुमहान्मुक्तो नादो जलधरोपमः ॥२९॥

पुरा	“முன்பு	रावणसूनुना	ராவணன் புதல்வனால்
जातमात्रेण हि	பிறந்ததுமே	जलधरोपमः	மேகத்தை ஒத்த
रुदता तु	அழும்	सुमहान्	மிகப்பெரிய
तेन	அந்த	नादः	காதம்
		मुक्तः	செய்யப்பட்டது.



जडीकुता च सा लङ्का तस्य नादेन राघव । पिता तस्याकरोन्नाम मेघनाद इति स्वयम्॥

राघव	"ஸ்ரீராகவ !	तस्य	அவனது
तस्य	அவனுடைய	पिता	தந்தை
नादेन	நாதத்தால்	स्वयं	தானே
सा	அந்த	मेघनादः	"மேகநாதன்"
लङ्का	இலங்கை	इति	என்கிற
जडीकुता	மெய்மறந்ததாயிற்று.	नाम	பெயரை
च	அதனால்	अकरोत्	இட்டான்.

सोऽवर्धत तदा राम रावणान्तःपुरे शुभे । रक्ष्यमाणो वरस्त्रीभिश्छन्नः काष्ठैरिवानलः ॥

राम	"ஸ்ரீராம !	छन्नः	{ இதரநெத்திராதேதாவத த்துக்கு இடங்கொ டாதவண்ணமாய்
सः	அவன்	रक्ष्यमाणः	பேரஷிக்கப்பட்டவ
शुभे	அழகிய	काष्ठैः	கட்டைகளால் [ஒக
रावणान्तःपुरे	ராவணனது அந்தப் புரத்தில்	अनलः	நெருப்பு
वरस्त्रीभिः	சிறந்த ஸ்த்ரீகளால்	इव	எப்படியோ அப்படி
		तदा	அப்பொழுது
		अवर्धत	வளர்ந்துவந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21214



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 490

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

कुबेरदूतवचः—குபேரனது தூதனைக் கொல்வது.

अथ लोकेश्वरोत्सृष्टा तत्र कालेन केनचित् । निद्रा समभवत्तीव्रा कुम्भकर्णस्य रूपिणी ॥

अथ	"இவ்வாறு	निद्रा	நித்திரை
केनचित्	சில	रूपिणी	ரூபிகொண்ட
कालेन	காலஞ்செல்லுகையில்		வண்ணமாய்
लोकेश्वरोत्सृष्टा	பிரம்மதேவரால் அரு ளப்பட்டதாகிய	तस्य	அந்த
तीव्रा	நிவ்ரமான	कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுக்கு
		अभवत्	உண்டாயிற்று.

ततो भ्रातरमासीः कुम्भकर्णोऽब्रवीद्वचः । निद्रा मां बाधते राजन्कारयस्व ममालयम् ॥

कुम्भकर्णः	"கும்பகர்ணன்	राघव	'அரசே !
ततः	அதனால்	निद्रा	தூக்கம்
आसीनं	உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த	मां बाधते	என்னை வருத்துகி
		मम	எனக்கு [றது.
भ्रातरं	தமயனைப்பார்த்து	आलयं	ஒரு மாளிகையை
वचः	இந்தமொழியை	कारयस्व	நிருமித்துத்தர
अब्रवीद्व	சொன்னான்;		வேண்டும்.'

विनियुक्तास्ततो राज्ञा शिल्पिनो विश्वकर्षवत् । अकुर्वन् कुम्भकर्णस्य कैलाससममालयम्॥

ततः	“அப்பொழுது	कैलाससमं	{ பரமசிவனது வாஸஸ்
राज्ञा	ராஜனால்		தலமாகிய கைலாஸத்
विनियुक्ताः	கட்டளைபிடிப்பட்ட	आलयं	துக்குச்சமமான
शिल्पिनः	சிற்பிகள்	विश्वकर्षवत्	ஒருமாளிகையை
कुम्भकर्णस्य	கும்பகர்ணனுக்கு		விச்வகர்மாவே செய்
		अकुर्वन्	ததுபோல்
			செய்துமுடித்தார்கள்.

विस्तीर्णं योजनं शुभ्रं ततो द्विगुणमायतम् । दर्शनीयं निराबाधं कुम्भकर्णस्य चक्रिरे ॥

कुम्भकर्णस्य	“கும்பகர்ணனுக்கு	योजनं	ஒருயோஜனை
निराबाधं	விச்சப்தமாயிருக்கும்	विस्तीर्णं	அகலமுள்ளதாயும்
	வண்ணமாயும்	ततः	அதைக்காட்டினும்
दर्शनीयं	கண்ணுக்கமுகாயிருக்	द्विगुणं	இருமடங்கு
	கிறதாயும்	आयतं	நீளமுடையதாயும்
शुभ्रं	ஒளிகிறதாயும்	चक्रिरे	அமைத்தார்கள்.

स्फाटिकैः काञ्चनैश्चित्रैः स्तम्भैः सर्वत्र शोभितम् । वैदूर्यकृतसोपानं किङ्किणीजालकं तथा ॥

दान्ततोरणविन्यस्तं वज्रस्फटिकवेदिकम् । मनोहरं सर्वसुखं कारयामास राजसः ॥

सर्वत्र सुखदं नित्यं मेरोः पुण्यां गुहाभिव ॥ ६ ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	दान्ततोरण-	{ தந்தத்தால்செய்யப்
काञ्चनैः	தங்கத்தாலியற்றப்	विन्यस्तं	பட்டதோரணவா
	பட்டனவும		யல்களை யுடையதும்
स्फाटिकैः	படிக்கற்களாலியற்	वज्रस्फटिक-	{ வைரக்கற்களால்
	றப்பட்டனவும்	वेदिकं	செய்யப்பட்டதிண்
चित्रैः	சிற்திரைகள் வரையப்		னை யுடையதும்
	பட்டனவுமான	नित्यं	எப்பொழுதும்
स्तम्भैः	ஸ்தம்பங்களால்	सर्वत्र	எல்லாவிடத்திலும்
सर्वत्र	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	सुखदं	ஸுகத்தைத்தருகிற
शोभितं	அழகாயிருக்கிறதும்	मनोहरं	மனோஹரமாயும் [தும்
तथा	அவ்வண்ணமே	सर्वसुखं	எல்லாவிடத்திலும்
			ஸுகமாயிருக்கிறதும்
वैदूर्यकृतसोपानं	{ வைடுரியங்களாலி	मेरोः	மேருவின்
	ழைக்கப்பட்டமேத்	पुण्यां	ரயமான
	தைப்படி களை யுடை	गुहां	ருகையை
	யதும்	इव	போலிருக்கிறதாயும்
किङ्किणीजालकं	கிடுகிடுகிகள் கட்டிய ஜ	कारयामास	செய்துவைத்தான்.
	ன் னல்களை யுடையதும்		





धर्मज्ञः	“தருமமறிந்தவருள்	युष्मं च	நல்லொழுக்கத்தை
वैश्ववर्णः	விஸ்வாவரின் புதல்		யும்
धनेश्वरः	சுபேசர் [வருமானிய	संस्तृत्य	மனதில்கொண்டு
तदा	அப்பொழுது	दशमीवत्	தசமீவனது
तु	இதுவிஷயமாய்	हितं व	நன்மைக்காகவும்
दशमीयं	தசமீவனை	सोभ्राय-	நல்ல ஸோதரபாவத்
तथायुक्तं	அப்படிப்பட்ட நடத் தையுடையவனாக	दशनायं तु}	தை அறிவிப்பதற் காகவும்
विज्ञाय	கண்டு,	लङ्कां	இலங்கைக்கு
आत्मनः	தனது	दृतं	ஒரு தூதனை
कुलानुरूपं	வம்சப்பெருமைக் கேற்ற	संश्लेषया वास	அனுப்பினார்.

स गत्वा नगरीं लङ्कामाससाद विभीषणम् । मानितस्तेन धर्मेण पृष्ठश्चागमनं प्रति ॥१३॥

सः	“அவன்	तेन	அவரால்
लङ्कां	இலங்கை	धर्मेण	தர்மமுறைப்படி
नगरीं	நகரில்	मानितः	ஸம்மானிக்கப்பட்ட
गत्वा	புகுந்து,	च	பின்னர் [வனம்]
विभीषणं	விபிஷணரை	आगमनं प्रति	வந்த கார்யத்தை
आससाद	முதலில் தரிசித்தான்.	पृष्ठः	வினாவப்பட்டான்.

पृष्ठा च कुशलं राज्ञो ज्ञातीनां च विभीषणः । सभायां दर्शयामास तपार्सीनं दशाननम् ॥

विभीषणः	“விபிஷணர்	सभायां	சபையில்
राज्ञः	மன்னரது	आसीनं	உட்கார்ந்துக்கொண் டுருத்த
ज्ञातीनां	ஞாநிகளின்		
कुशलं	குசலத்தை	दर्शानं	தரானனை
पृष्ठा	கேட்டு,	तं	அவனுக்கு
च	அதன்மேல்	दर्शयामास	காண்பித்தார்.

स दृष्ट्वा तत्र राजानं दीप्यमानं स्वतेजसा । जयेति वाचा संपूज्य तूर्णीं समभवत्तदा ॥

सः	“அவன்	दृष्ट्वा	கண்ணுற்ற,
तत्र	அங்கு	अप	‘அயக்குபேவ’
तदा	அப்பொழுது	इति	என்கிற
स्वतेजसा	தனது கார்திவினால்	वाचा	ஸ்துதியால்
दीप्यमानं	ஜ்வலித்துக்கொண்ட ருக்கின்ற	संपूज्य	பொற்றிவிட்டு
		तूर्णीं	மௌனமாக
राजानं	ராஜனை	समभवत्	திருந்தான்.

तं तत्रोत्तमपर्यङ्के वरास्तरणशोभिते । उपविष्टं दशग्रीवं दूतो वाक्यमथाब्रवीत् ॥ १६ ॥

अथ	“அதன்மேல்	उत्तमार्थङ्के	உயர்ந்த ஆசனத்தின்
दूतः	தூதன்	उपविष्टं	விற்றிருந்த [மீது]
तत्र	அங்கு	तं	அந்த
वरास्तरणशोभिते	{ சிறந்தவிரிப்புகளால் மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	दशग्रीवं	தசக்ரீவணப்பார்த்து
		वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	பின்கண்டபடி தெரி வித்தான்:

राजन्वदामि ते सर्वं भ्राता तव यदब्रवीत् । उभयोः सदृशं वार वृत्तस्य च कुलस्य च ॥

राजन्	“அரசே!	वदामि	நான் விக்ரபனம்
तव	தேவரீரது		செய்கின்றேன்;
भ्राता	தமயனார்	वीर	வீரரே!
ते	தேவரீருக்கு	उभयोः	இரண்டாகின்ற
यत्	எதொன்றை	वृत्तस्य च	நல்ல ஒழுக்கத்திற்கும்
अब्रवीत्	சொல்லச்சொன் னாரே;	कुलस्य च	குலத்தின் பெருமைக்கும்
सर्वं	அந்த எல்லாவற் றையும்	सदृशम्	தகுந்தபாத்திரமாயி ருத்தல்வேண்டும்.

साधु पर्याप्तमेतावत्कृतश्चारित्रसंग्रहः । साधुधर्मे व्यवस्थानं क्रियतां यदि शक्यते ॥ १८ ॥

पर्याप्तं	{ “மனம்போனபோக் கெல்லாம்செய்து ஸந்துஷ்டியுடன்	शक्यते	நிறுத்தப்பட வேண்டியது.
एतावत्	இதுவரையில்	यदि	என்கிறபட்சத்தில்
कृतः	செய்திருக்கிற	साधुधर्मे	நன்னெறியில்
चारित्रसंग्रहः	நடவடிக்கைகளின் மொத்தம்	व्यवस्थानं	சலியா ஆஸக்தியுட னிருத்தல்
साधु	பொதுமானதாக	क्रियताम्	கைப்பற்றப்பட அ ருள் புரியவேண்டும்.

दृष्टं मे नन्दनं भग्नमृपयो निहताः श्रुताः । देवतानां समुद्योगस्त्वत्तो राजन्मम श्रुतः ॥

राजन्	“அரசே!	श्रुताः	பலர் சொல்லு கிறார்கள்.
भग्नं	உருவழிக்கப்பட்ட	एवमः	உம்மிடமிருந்துண் டான
नन्दनं	இந்திரனது நந்தவன	समुद्योगः	ஆண்மை
मे	எனக்கு [மானது	देवतानां	தேவர்களுக்கும்
दृष्टं	காண்பிக்கப்பட்டது.	मम	எனக்கும்
अपयः	ரிஷிகள்	श्रुतः	தெரியவந்திருக்கிறது.
निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள் என்று		

निराकृतश्च बहुशस्त्वयाऽहं राक्षसाधिप । सापराधोऽपि बालो हि रक्षितव्यः स्ववान्धवैः ॥

राक्षसाधिप	“ராஷஸர்கலின் அதி	बालः	சிறுவன்
त्वया	உம்மால் [பதியே !	सापराधः	அபராதிபாய்
अहं च	நானும்	अपि	இருந்தாலும்கூட
बहुशः	பலவாறு	स्ववान्धवैः	தன்சகோதரர்களால்
निराकृतः	நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.	रक्षितव्यः हि	ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியவனே.

अहं तु हिमवत्पृष्ठं गतो धर्ममुपासितुम् । रौद्रं वृत्तं समास्थाय नियतो नियतेन्द्रियः ॥

अहं	“நான்	नियतः	ஒரு பட்டமளத்
रौद्रं	கேதாரமென்கிற		தனம்
वृत्तं	விருதத்தை	नियतेन्द्रियः	ஐம்பொறிகளையு
समास्थाय	தலைமேற்கொண்டு		மடக்கினவனும்
धर्मं तु	தருமமொன்றையே	हिमवत्पृष्ठं	இமயமலைச்சாரலுக்கு
उपासितुं	உபாசனஞ்செய்ய	गतः	போயிருந்தேன்.

तत्र देवो मया दृष्टः सह देव्या मया प्रभुः । सव्यं चक्षुर्मया देवात्तत्र देव्यां निपातितम् ॥

का न्वियं स्यादिति शुभा न खल्वन्येन हेतुना । रूपं ह्यनुपमं कृत्वा रुद्राणी तत्र तिष्ठति ॥

तत्र	“அங்கு	तिष्ठति	அவர்பக்கத்தில்
मया	என்னால்	इयं	“இவள் [வினா.
देवः	உபாலரிக்கப்பட்ட	का नु	யாராக
प्रभुः	பரமசிவன்	स्यात्	இருக்கலாம் ?
देव्या सह	தேவியுடன் கூடியவ	इति खलु	என்றிய விருப்பிய
मया	என்னால் [ராக	तत्र	அப்பொழுது [கால்
दृष्टः	பார்க்கப்பட்டார்.	सव्यं चक्षुः	இடது கண்
तत्र	அங்கு	देव्यां	அம்மனிடத்தில்
अनुपमं	உவமையற்ற	देवात्	நானறிபாமனே
रूपं कृत्वा	ரூபத்தைக்கொண்டு	मया	என்னால்
रुद्राणी	உமாதேவியார்	निपातितं	விடுத்தப்பட்டது.
शुभा	{ கண்ணப்பறிக்கும் சோதி கொண்டவ ராய்	अन्येन	வேறு கிபீத
		हेतुना	எண்ணத்தால்
		न हि	இல்லவேயில்லை.

देव्या दिव्यप्रभावेन दग्धं सव्यं ममेक्षणम् । रेणुध्वस्तमिव ज्योतिः पिङ्गलत्वमुपागतम् ॥

देव्याः	“அம்மனின்	रेणुध्वस्तं इव	புழுதியால் மறைபட்
दिव्यप्रभावेन	தைப்வ ஒளியால்		டதென
मम	எனது	दग्धं	பார்க்கசக்தி ஒழிந்
ज्योतिः	சகலூசிரந்திரியங்களில்		ததாக
सव्यं	இடது [ஒன்றாக	पिङ्गलः	மண்ணிறத்தை.
ईक्षणं	கண்	उपागतम्	அடைந்துவிட்டது.



ततोऽहमन्यद्विस्तीर्णं गत्वा तस्य गिरेस्तटम् । तूष्णीं वर्षशतान्यष्टौ समाधारं महाव्रतम् ॥

ततः "அதனால்  
அஃ நான்  
तस्य गिरेः அந்த மலையின்  
अन्यत् மற்றொரு  
विस्तीर्णं விசாரமுடன்  
तटं சாரலை

गत्वा அடைந்து  
तूष्णीं மௌனமாய்  
अष्टौ எட்டு  
वर्षशतानि நூறுவருஷங்கள்  
महाव्रतं ஒரு மஹாவிரதத்தை  
समाधा(म्) அனுஷ்டித்தேன்.

समाप्ते नियमे तस्मिन् देवो महेश्वरः । प्रीतः प्रीतेन मनसा प्राह वाक्यमिदं प्रभुः ॥

तत्र "அங்கு  
तस्मिन् नियमे அந்த நிலமம்  
समाप्ते முடிந்தவனில்  
देवः பூஜ்யரும்  
प्रभुः சாத்தருமாகிய  
महेश्वरः பாமேசுவரர்

प्रीतेन ஸந்துஷ்டிகொண்ட  
मनसा மனதால்  
प्रीतः அன்புகொண்டவராகி  
इदं பின்வரும்  
वाक्यं வாய்த்ததை  
प्राह சொல்லியருளினார்:

प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ तपसा तेन सुव्रत

॥ २७ ॥

धर्मज्ञ "தர்மஞ்ஞய்  
सुव्रत பெரும் விருதம் செய்  
तव உனது

तेन அந்த  
तपसा தவத்தால்  
प्रीतः ப்ரீதி அடைந்தவனாக  
अस्मि நானாகிறேன்.

मया चैतद्व्रतं चीर्णं त्वया चैव धनाधिप । तृतीयः पुरुषो नास्ति यश्चरेद्व्रतप्रीदृशम् ॥

व्रतं सुनिश्चयं ह्येतन्मया ह्युत्पादितं पुरा

॥ २८ ॥

धनाधिप "குபேர!  
एतत् व्रतं இந்த விருதம்  
मया च என்னாலும்  
त्वया च एव உன்னாலேயும் தான்  
चीर्णं அனுஷ்டித்து முடிக்க  
यः எந்த ஒருவன்  
इदं இந்த  
व्रतं விருதமானது  
चरेत् செய்து பூர்த்திசெய்  
கருவே

तृतीयः (அப்பேர்ப்பட்ட)  
पुरुषः முன்னுடையதாகிற  
न अस्ति ஒரு புருஷன்  
पुरा இல்லை.  
मया हि முன்காலத்தில்  
एतत् என்னாலேயே  
व्रतं இந்த  
सुनिश्चयं हि விருதமானது  
उत्पादितम् கஷ்டசாத்தியமாகவே  
ஏற்படுத்தப்பட்டது.

तत्सखित्वं मया सौम्य रोचयस्व धनेश्वर

॥ २९ ॥

सौम्य "சௌம்ய!  
धनेश्वर குபேர!  
तत् ஆதலால்  
मया என்னுடன்

सखित्वं கூட்டாளியாக இருத்  
रोचयस्व தலை  
பெற்று விளங்குவா  
யாக.

तपसा निर्जितश्चैव सखा मम भवानघ

॥ ३० ॥

भनघ “‘தேவரஹிதனே !  
तपसा தவத்தால்  
निर्जितः உரிமைபெற்றவனாய்

मम च எனது  
सखा एव அன்பனாகவும்  
भव ஆகுவாய்.

देव्या दग्धं प्रभावेन यच्च सख्यं तवेशणम् । पैङ्गल्यं यदवाप्तं हि देव्या रूपनिरीक्षणात् ॥  
एकाक्षिपिङ्गलेत्येवं नाम स्थास्यति शाश्वतम् ॥ ३१ ॥

देव्या “‘தேவியால்  
प्रभावेन பிரபாவத்தால்  
देव्या: தேவியின்  
रूपनिरीक्षणात् ரூபத்தில் கண் விழித்  
தப்பட்டதால்  
तव உனது  
यत् எந்த அந்த  
सख्यं இடது  
ईक्षणं கண்  
दग्धं பார்வைசக்தி ஒழிந்த  
தாக

पैङ्गल्यं च மண்ணிறத்தை  
अवाप्तं அடைந்தது.  
यत् हि எந்த இத்தகாரணத்தி  
னால்  
एवं இனிமேல்  
एकाक्षिपिङ्गलः ‘ஏகாக்ஷிபிங்களன்’  
इति என்ற  
नाम பெயர்  
शाश्वतं சாశ்வதமாய்  
स्थास्यति நிற்கப்போகிறது.’

एवं तेन सखित्वं च प्राप्यानुज्ञां च शङ्करात् । आगतेन मया चायं श्रुतस्ते पापनिश्चयः ॥

एवं “‘இவ்வாறு  
शङ्करात् சிவபெருமானிடத்தி  
னின்து  
अनुज्ञां च அனுக்கிரகத்தையும்  
तेन च அவரோடேயே  
सखित्वं च கூட்டாளியாக இருத்  
தனையும்

आय्य அடைந்து  
आगतेन திரும்பிவந்த  
मया என்னால்  
ते உனது  
अयं இந்த  
पापनिश्चयः தீவினையில் பிரவர்த்தி  
श्रुतः தேட்கப்பட்டது.

तद्धर्मिष्ठसंयोगाभिर्वत् कुलदूषणात् । चिन्त्यते हि वधोपायः सर्पिसङ्घैः सुरैस्तव । ३२ ॥

सर्पिसङ्घैः “‘சிறித்கூட்டங்க  
னோடும் கூடிய  
सुरैः हि தேவர்களாலேயே  
तव உனது  
वधोपायः மரணத்திற் குபாயமா  
னது  
चिन्त्यते தேடப்படுகிறது.

तत् ஆகலால்  
अधर्मिष्ठसंयोगात् பாபங்களைச் சேர்ப்ப  
தினின்தும்  
कुलदूषणात् { குலத்துக்கு அபகிர்ந்  
தி விளைவிப்பதினி  
ன்றும்  
निर्वत् இனி விலகுக.’

एवमुक्तो दशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । हस्तौ दन्तांश्च संपीड्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	संरक्तलोचनः	சிவந்த கண்களுற்றவ
उक्तः	சொல்லியதற்குச்		னாய்
	செவிசாய்த்த	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்		னாய்
दन्तान् च	பற்களையும்	एतत्	பின்வரும்
हस्तौ	இருகைகளையும்	वाक्यं	மொழியை
संपीड्य	துடிக்கச்செய்து	उवाच ह	மொழிந்தான் :

विज्ञातं ते मया दूत वाक्यं यस्य प्रभाषसे । नैतच्चमसि नैवासौ भ्रात्रा येनासि चोदितः॥

दूतं	“‘தூதனே !	असि	உயிருடனிருக்கிற
ते	உனது		யென்பது
वाक्यं	சொல்	न	இனிஇல்லை.
यस्य	யாருக்காக	येन	எந்த
प्रभाषसे	என்முன் நீ சொன்	भ्रात्रा	ஸகோதரனால்
एतत्	இது [ஐயோ	चोदितः	ஆணுப்பப்பட்டவனாக
मया	என்னால்	असि	நீ ஆகிறாயோ,
विज्ञातं	கண்டுகொள்ளப்	असौ एव	இவனும்
	பட்டது.	न	உயிருடனிருக்கப்
त्वं	நீ		போகிறதில்லை.

हितं नैष ममैतद्धि ब्रवीति धनरक्षकः । महेश्वरसखित्वं तु मूढ श्रावयसे किल ॥३६॥

एषः	“‘இந்த	मूढ किल	ஓ ! என்ன அசட்டுத்
धनरक्षकः	குபேரன்		தனம் !
ब्रवीति	சொல்லியனுப்பியிருக்	महेश्वरसखित्वं	பாமகிவனிடங்கூட்
एतत्	அந்த இது [கிறது,		டானியாயிருத்தலை
मम	எனக்கு	तु	ஒருவிஷயம்போல
हितं	யோக்கியமானதாக	श्रावयसे	பெருமையாய்ச் சொல்
न हि	இல்லவே இல்லை.		லிக்கொள்ளுகிராய் !

न चेदं क्षमणीयं मे यदेतद्भाषितं त्वया

॥ ३७ ॥

त्वया	“‘உன்னால்	इदं	இது
यत्	எது	मम	எனக்கு
भाषितं	சொல்லப்பட்டதோ	क्षमणीयं न च	பெறுத்திருக்கக்கூடி
एतत्	அந்த		யதாகவே இல்லை.

न हन्तव्यो गुरुज्येष्ठो ममायमिति मन्यते । तस्य त्विदानीं श्रुत्वा मे वाक्यमेषा कृता मतिः॥  
श्रीनलोकानपि जेष्यामि बाहुवीर्यमुपाश्रितः ॥ ३८ ॥



अयं	“இவன்	शुक्वा	கேட்டபின்னர்
मम	எனக்கு	इदानीं तु	இப்பொழுதே
अष्टः	மூத்தவன்.	मे	என்னுடைய
गुरुः	அருமையானவன்.	वाहुषीयं	பாதுபலத்தை
हस्तयः	மேற்கொண்டு வெல்ல ப்பாடவேண்டியவனாக	उपश्रितः	அனுஸரிக்கின்றவனாய்
न	ஆகான்	वीन्	மூன்று
इति	என்று	लोकान् अपि	உலகங்களையும்
मन्यते	எண்ணப்பட்டிருந்த	जेप्यामि	ஜெபிக்கப்போகிறேன்.
तस्य	அவனுடைய [து.	एषा	இந்த
वाचयं	வார்த்தையை	मतिः	தீர்மானம்
		कृता	செய்துவிட்டாயிற்று.

एतन्मुहूर्तमेवाहं तस्यैकस्य तु वै कृते । चतुरो लोकपालांस्तान्नयिष्यामि यमक्षयम् ॥३९॥

एतत्	“இந்த	तान्	அந்த
मुहूर्त एव	கூடினத்திலேயே	चतुरः	நான்கு
अहं	நான்	लोकपालान् वै	லோகபாலர்களை யும்
तस्य एकस्य	அந்த ஒருவனுடைய	यमक्षयं	யமலோகத்திற்கு
कृते तु	செய்கைக்காகவே	नयिष्यामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.

एवमुक्त्वा तु लङ्केशो दूतं खड्गेन जग्निवान् । ददौ भक्षयितुं ह्येनं राक्षसानां दुरात्मनाम् ॥

लङ्केशः	“இலங்கேசன்	जग्निवान्	வெட்டினான்.
एवं	இவ்வண்ணம்	एनं	இவனை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	दुरात्मनां	தூராத்மாக்களான
तु	தட்சணமே	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
दूतं हि	தூதனையே	भक्षयितुं	தின்ன
खड्गेन	கத்தியால்	ददौ	கொடுத்தவிட்டான்.

एवं कृतस्वस्त्ययनो रथमारुह्य रावणः । त्रैलोक्यविजयाकाङ्क्षी ययौ यत्र धनेश्वरः ॥

रावणः	“ராவணன்	रथं	தேரில்
एवं	அப்படியே	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
कृतस्वस्त्ययनः	ஸ்வஸ்த்யயனம் பண் ணிக்கொண்டவனாய்	धनेश्वरः	குபேசர்
त्रैलोक्य- विजयाकाङ्क्षी	மூன்றுலகங்களையும் வெல்ல உத்தேசம் கொண்டவனாக	यत्	எங்கு இருக்கிறாரோ அவ்விடத்திற்கு
		ययौ	புறப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥



चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ १४ ॥

यक्षराक्षसयुद्धम्—யக்ஷராக்ஷஸயுத்தம்.

ततस्तु सचिवैः सार्धं षड्भिर्नित्यं बलोद्धतैः । महोदरप्रहस्ताभ्यां मारीचशुकसारणैः ॥  
धूम्राक्षेण च वीरेण नित्यं समरगृध्रुना । संवृतः प्रययौ श्रीमान्क्रोधाढ्यो कान्दहन्निव ॥

श्रीमान्	“மன்னன்	बलोद्धतैः	பெயர்போன பலிவ் டர்களான
ततः	அப்பொழுது	मारीचशुक- }	மாரீசன், சுகன், சார
क्रोधात्	க்ரோதத்தால்	सारणैः }	ணன் என்பவர்களா
लोकान्	உலகங்களை		லும்,
दहन्	எரிக்கின்றவன்	महोदर- }	மஹோதரன், பிரஹ
इव	போலாக்	प्रहस्ताभ्यां तु }	ஸ்தன் என்பவர்
षड्भिः	ஆறு		களாலும்,
सचिवैः	மந்திரிமார்களுடனும்	नित्यं	எப்பொழுதுமே
नित्यं	எப்பொழுதுமே	सार्धं	கூடவே
समरगृध्रुना	போர்புரிவதில் ஆசை கொண்ட	संवृतः	பின்பொதுப்பட் டவனும்
वीरेण	வீரனாகிய	प्रययौ	புறப்பட்டான்.
धूम्राक्षेण च	தூம்ராக்ஷணலும்		

पुराणि स नदीः शैलान्वनान्युपवनानि च । अतिक्रम्य मुहूर्तेन कैलासं गिरिमागमत् ॥

सः	“அவன்	मुहूर्तेन	அறுசிக்கிரத்தில்
पुरा ण	நகரங்களையும்,	अतिक्रम्य	கடந்து
नदीः	நதிகளையும்,	कैलासं	கைலாஸ
शैलान्	சைலங்களையும்,	गिरिं	கிரிக்கு
वनानि	வனங்களையும்,	आगमत्	வந்துசேர்ந்தான்.
उपवनानि	உபவனங்களையும்		

सन्निविष्टं गिरौ तस्मिन्नाक्षसेन्द्रं निशम्य तु । युद्धेऽत्यर्थकुतोत्साहं दुरात्मानं समन्तिषम् ॥  
यक्षा न शेकुः संस्थातुं प्रमुखे तस्य रक्षसः । राज्ञो भ्रातेति विज्ञाय गता यत्र धनेश्वरः ॥

यक्षाः	“யக்ஷர்கள்	स रक्षिणं	மந்திரிமார்களுடன் கூடினவனாயும்
तस्मिन्	அந்த	सन्निविष्टं	வந்திருக்கின்றவனாய்
गिरौ	கிரியில்	निशम्य	கண்டு
दुरात्मानं	தூராத்மாவான்	तस्य	அந்த
राक्षसेन्द्रं	ராக்ஷஸமன்னனை	रक्षयः	ராக்ஷஸ
युद्धे	போரில்	राज्ञः तु	மன்னருக்கும்
अत्यर्थकुतोत्साहं	அதிக உத்ஸாஹத் துடனிருப்பவனாயும்	धनेश्वरः	குபேரர்

भ्राता	தமையனார்	शोकः न	முடியாதிருந்தார்கள்.
इति	என்று	यत्र	எங்கு இருந்தாரோ
विज्ञाय	உணர்ந்து		அவ்விடத்திற்கு
प्रमुखे	எதிரில்	गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
संस्थातुं	நிற்க		

ते गत्वा सर्वमाचख्युभ्रातुस्तस्य चिकीर्षितम् । अनुज्ञाता ययुर्हृष्टा युद्धाय धनदेन ते ॥

ते	“அவர்கள்	ते	அவர்கள்
गत्वा	வந்துசேர்ந்து	धनदेन	குபேரனால்
तस्य	அவருடைய	युद्धाय	போர்புரிய
भ्रातुः	தம்பியின்	अनुज्ञाताः	அனுமதிபெற்றவர் களாய்
चिकीर्षितं	உத்தேசம்	हृष्टाः	மகிழ்ச்சிகொண்டவர் களாய்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	ययुः	திரும்பினார்கள்.
आचख्युः	விண்ணப்பம் செய் தார்கள்.		

ततो बलानां संक्षोभो व्यवर्धत महोदधेः । तस्य नैर्ऋतराजस्य शैलं सञ्चालयन्निव ॥ ७ ॥

ततः	“அதன்மேல்	संक्षोभः	கொந்தளிப்பு
नैर्ऋतराजस्य	{ தீத்தொழிலில் புகாத நைர்ரிதர்கள் என்ற ராசநூலர்களுக்கு மன்னனாகிய	महोदधेः	மஹாஸமுத்திரத்தி னுடையது
तस्य	அவருடைய	इव	போன்றதாய்
बलानां	ஸேனைகளின்	शैलं	பர்வதத்தை
		सञ्चालयन्	நடுங்கச்செய்து
		व्यवर्धत	கொண்டிட்டு [கொண்டு]

ततो युद्धं समभवद्यक्षराक्षससंकुलम् । व्यथिताश्चाभवन्स्तत्र सचिवा राक्षसस्य ते ॥ ८ ॥

ततः	“அப்பொழுது	ततः	அதில்
यक्षराक्षससंकुलं	{ யக்ஷர்கள், ராசநூலர் கள் இவர்களின் தாறுமாளான	राक्षसस्य	அரக்கனின்
युद्धं	போரானது	ते	அந்த
समभवत्	உண்டாயிற்று.	सचिवाः	மந்திரிமார்கள்
		व्यथिताः च	தன்புறத்தப்பட்ட
		अभवन्	ஆனார்கள். [வர்களாய்]

स दृष्ट्वा तादृशं सैन्यं दशग्रीवो निशाचरः । हर्षनादान्वहन्कृत्वा स क्रोधादभ्यधावत ॥

सः	“அந்த	क्रोधात्	கோபத்தால்
निशाचरः	அரக்கனாகிய	सः	அவன்
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	बहून्	பல
सैन्यं	ஸேனையை	हर्षनादान्	உத்ஸாஹமுண்டாக் கும் ஆரவாரத்தளை
तादृशं	அத்தன்மயானதாய்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
दृष्ट्वा	கண்டு	अभ्यधावत	உதவ ஒடி வந்தான்.



ये तु ते राक्षसेन्द्रस्य सचिवा घोरविक्रमाः । तेषां सहस्रमेकैकं यक्षाणां समयोधयन् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“राक्षசஸரஜனுடைய	एकैकं तु	ஒவ்வொருவனையும்
घो(विक्रमाः	பயங்கரமான பரங்கி	ते	அந்த
	ரமமுள்ள	यक्षाणां	யக்ஷர்களின்
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	सहस्रं	ஆயிரங்கள்
ये	எவர்களோ	समयोधयन्	சூழ்ந்துகொண்டு
तेषां	அவர்களின்		தரக்கினார்கள்.

ततो गदाभिर्मुसलैरसिभिः शक्तितोमरैः । हन्यमानो दशग्रीवस्तत्सैन्यं समगाहत ॥११॥

ततः	“அதன்மேல்	शक्तितोमरैः	சக்தி, தேரமரம் என்ற ஆயுதங்களாலும்
गदाभिः	கதைகளாலும்	हन्यमानः	அடியுண்ட
मुसलैः	உலக்கைகளாலும்	दशग्रीवः	தசக்ரீவன்
असिभिः	கத்திகளாலும்	तत् सैन्यं	அந்தச்சேனைக்குள்
		समगाहत	புகுந்தான்.

स निरुच्छ्वासवत्तत्र वध्यमानो दशाननः । वर्षद्विरिव जीमूतैर्धाराभिरवरुध्यत ॥१२॥

तत्र	“அப்பொழுது	इव	எப்படியோ அப்படியே
सः	அந்த	निरुच्छ्वासवत्	மூச்சுவிட முடியாத வனம்
दशाननः	தசானன்		
वर्षद्विः	பொழியும்	वध्यमानः	சிக்கிக்கொண்டவனம்
जीमूतैः	மேக	अवरुध्यत	தகையப்பட்டான்.
धाराभिः	தாரைகளால்		

न चकार व्यथां चैव यक्षशस्त्रैः समाहतः । महीधर इवाम्भोदैर्धाराशतसमुक्षितः ॥ १३ ॥

यक्षशस्त्रैः	“யக்ஷர்களின் சஸ்தி ரங்களால்	धाराशत- } समुक्षितः } महीधरः }	தாரைகளின்பிரவா ஹத்தால் நனைக்கப் மலை [பட்ட
समाहतः च	வலுவாய்ப்புடைக்கப் பட்டவனாயிருத்தும்	इव	எப்படியோ அப்படியே
अम्भोदैः	மேகங்களால்	व्यथा एव न चकार	மனக்கலக்குதலையும் கொள்ளவில்லை. [கூட

स दुरात्मा समुद्यम्य कालदण्डोपमां गदाम् । प्रविवेश ततः सैन्यं नयन्यक्षान्यमक्षयम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	गदां	ஒரு கதையை
सः	அந்த	समुद्यम्य	சுழற்றிக்கொண்டு
दुरात्मा	தூராத்மா	यक्षान्	யக்ஷர்களை
सैन्यं	ஸேனையினிடையில்	यमक्षयं	யமலோகத்திற்கு
कालदण्डोपमां	யமதண்டத்திற்குச்	नयन्	அனுப்புகிறவனாய்
	சமமான,	प्रविवेश	புகுந்தான்.

स कक्षमिव विस्तीर्णं शुष्केन्धनमिवाकुलम् । वातेनाग्निरिवायत्तो यक्षसैन्यं ददाह तत् ॥

ச:	“அவன்	கக்ஷம்	பட்டுப்போன மரங்
வாதேன	காற்றினால்		களடர்ந்த காட்டை
அग्னி: இவ	அக்னியென	இவ	எவ்வண்ணமோ
ஆயத்:	தீவிளங்கொண்டவனாகி		அவ்வண்ணமேயும்
விஸ்தீர்ணம்	மிகுதியாகச்சேர்ந்த	தத்	அந்த
சுஷ்கேந்நம்	உயர்ந்த விறகை	யக்ஷசैन्यம்	யக்ஷசைன் பத்தை
இவ	எவ்வண்ணமோ	ஆகுல்	சிதறி ஒடுகிறதாக
	அவ்வண்ணமேயும்	ததாஹ	தன்புறுத்திவரட்
			டினான்.

तैस्तु तत्र महामात्यैर्महोदरशुकादिभिः । अल्पावशेषास्ते यक्षाः कृता वातैरिवाम्बुदाः ॥

தல	“அப்பொழுது	மஹாமாத்யை:	பெரும்மந்திரிகளால்
தே	அந்த	அம்புதா:	மேகங்கள்
அல்பாவசேபா:	தப்பிப்பிழைத்த	வாதை:	பெருங்காற்றுகளால்
யக்ஷா: து	யக்ஷர்களும்	இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்
தே:	அந்த		வண்ணமே
மஹோதரசுகாதிभि:	மஹோதரன், சுகன்,	கூதா:	ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.
	முதலிய		

केचित्समाहता भग्नाः पतिताः समरक्षितौ । ओष्ठांश्च दशनैस्तीक्ष्णैरदशन्कुपिता रणे ॥

கேचित்	“சிலர்	கூபிதா:	பாதையால் தடிப்ப
रणे	போரில்	ஓஷாந்	உதடுகளை [வர்களால்]
சமாததா:	மிதியுண்டவர்கள	தீக்ஷை: தशनै:	கூரிய பற்களால்
	யும்	அதशनन्	கடித்தார்கள்.
அந்நா: ச	கைகாலொடிந்தவர்	சமரக்ஷிதௌ	போர்க்களத்தில்
	களாயும்	பதிதா:	விழுந்தனர்.

श्रान्ताश्चान्योन्यमालिङ्ग्य भ्रष्टशस्त्रा रणाजिरे । सीदन्ति च तदा यक्षाः कूला इव जलेन ह॥

ததா	“அப்பொழுது	அந்யோந்யம்	ஒருவரைபொருவர்
ரணாஜிரே	போர்க்களத்தில்	அலிங்க்ய ச	தழுவிக்கொண்டும்
श्रान्ता:	களைத்துப்போன	கூலா:	ஆற்றிவிட்கரைகள்
यक्षा:	யக்ஷர்கள்	ஜலேந	வெள்ளத்தால்
अष्टशस्त्रा: च	கைப்படைகளை நழு	இவ	எவ்வண்ணமோ
	விட்டவர்களாகியும்		அவ்வண்ணமே
		सीदन्ति	நாசமடைந்தார்கள்.

हतानां गच्छतां स्वर्गं युद्धयतां पृथिवीतले । भक्षतामृपिसङ्घानां न वभूवान्तरं दिवि ॥

ஹதானா	“பூப்பிரதேசத்தில்	ப்ரக்ஷதா	காட்சி காண வந்த
गच्छतां	போர்புரிந்து	அபிசங்கானா	சிவிக்கூட்டங்களுக்
युद्धयतां	இறந்து	दिवि	ஆகாயத்தில் [கும்]
हतानां	ஸ்வர்க்கத்திற்கு	அந்தர்	இடம்
स्वर्गं	போகின்றவர்களுக்	न वभूव	இல்லை.
गच्छतां	கும்		



एतस्मिन्नन्तरे राम विस्तीर्णबलवाहनः। प्रेषितो न्यपतयक्षो नाम्ना संयोधकण्टकः॥२०॥

राम	"ஸ்ரீராம!	प्रेषितः	ஆக்கினைபெற்றவனாய்
एतस्मिन्	இந்த	विस्तीर्णबलवाहनः	{ பெரும் சைன்யங்க ளும் வரஹனங்களு முடையவனாய்
अन्तरे	ஸமயத்தில்	न्यपतत्	போர்புரிய வந்து
नाम्ना	பெயரால்		சேர்ந்தான்.
संयोधकण्टकः	சம்பேதகண்டக		
यक्षः	யக்ஷன் [னென்ற		

तेन चक्रेण मारीचो विष्णुनेव रणे हतः। पातितो भूतले शैलात्क्षीणपुण्य इव ग्रहः॥२१॥

रणे	"போரில்	हतः	அடிக்கப்பட்டவனாய்
मारीचः	மாரீசன்	क्षीणपुण्यः	புண்யமொழிந்த
तेन	அவனால்	ग्रहः	நகரத்திரம்
विष्णुना	விஷ்ணுவினால்	इव	எப்படியாகிறதோ
चक्रेण	சக்கிரையுத்தால்	शैलात्	அப்படியே
इव	எவ்வண்ணமோ	भूतले	மலையினின்று
	அவ்வண்ணமே	पातितः	பூப்பிரதேசத்தில்
			தள்ளப்பட்டான்.

ससंज्ञस्तु मुहूर्तेन स विश्रम्य निशाचरः। तं यक्षं योधयामास स च भग्नः प्रदुद्रुवे॥२२॥

मुहूर्तेन	"ஸ்வல்பகாலம்	यक्षं तु	யக்ஷனுடனேயே
सः	அந்த	योधयामास	சண்டைபோட்டான்.
निशाचरः	அரக்கன்	सः च	அவனும்
विश्रम्य	இளைப்பாறி	भग्नः	தோல்வியடைந்த
संज्ञः	தன் நினைவு		வஞ்சி
तं	அந்த [வந்தவனாய்	प्रदुद्रुवे	ஒடிப்போய்விட்டான்.

ततः काञ्चनचित्राङ्गं वैह्वरजसोक्षितम्। मर्यादां प्रतिहाराणां तोरणान्तरमाविशत्॥२३॥

ततः	"அப்பொழுது	प्रतिहाराणां	வாயிற்காப்போர்
काञ्चनचित्राङ्गं	{ கவண்ணத்தினால் விகித் திரமானவேலைப் பாடுகளுள்ளதும்	मर्यादां	எல்லையுமான
वैह्वरजसोक्षितं	வைஹரியக்கற்களா விகழக்கப்பட்டதும்	तोरणान्तरं	தேரணவாயிலுள்
		आविशत्	(ராவணன்) னுழைந் தான்.

तं तु राजन्दशश्रीवं प्रविशन्तं निशाचरम्। सूर्यभानुरिति ख्यातो द्वारपालो न्यवारयत्॥

यदा तु	यदा तु	राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	इति	என்று
वारितो राम न व्यतिष्ठत्स राक्षसः॥२४॥		राम	ஸ்ரீராம,	ख्यातः	பெயருள்ள
		सूर्यभानुः	சூரியபானு	द्वारपालः	வாயில்காப்பவன்



तु  
प्रविशन्तं  
तं  
दशग्रीवं निशाचरं  
न्यवारयत्

இப்பொழுது  
உள்ளே நுழைகின்ற  
அந்த  
தசகிரீவ அரக்கனை  
தடுத்தான்.

वारितः  
यदा तु  
सः  
राक्षसः  
न व्यतिष्ठत्

தடுக்கப்பட்டவனாக  
இருக்கையிலும்கூட  
அந்த  
அரக்கன்  
நிற்கவில்லை.

ततस्तोरणमुत्पाट्य तेन यक्षेण ताडितः । रुधिरं प्रस्रवन्भाति शैलो धातुस्रवैरिव ॥२५॥

ततः  
तोरणं  
उत्पाट्य  
तेन  
यक्षेण  
ताडितः  
शैलः

“ஆனதால்  
வெளிவாயில்களை  
முறித்தெடுத்து  
அதனால்  
யக்ஷனால்  
புடைக்கப்பட்டவனாகி  
மலையானது

धातुस्रवैः  
इव  
रुधिरं  
प्रस्रवन्  
भाति

சிவந்த லோஹாதி நீர்  
பெருக்குகளால்  
எவ்வண்ணமோ அங்  
வண்ணமே  
உதிர்த்ததை  
பெருகவிட்டுக்கொண்டு  
விளங்கினான்.

स शैलशिखराभेण तोरणेन समाहतः । जगाम न क्षतिं वीरो वरदानात्स्वयंभुवः ॥२६॥

शैलशिखराभेण  
तोरणेन  
समाहतः  
सः

“மலையின் சிகரத்  
திற்கு நிகரான  
வெளிவாயிற்களால்  
அடியுண்ட  
அந்த

वीरः  
स्वयंभुवः  
वरदानात्  
क्षतिं  
न जगाम

வீரன்  
பிரம்மனது  
வரதானத்தினால்  
துன்பத்தை  
அடையவில்லை.

तेनैव तोरणेनाथ यक्षस्तेनाभिताडितः । नादृश्यत तदा यक्षो भस्मीकृततनुस्तदा ॥२७॥

तेन  
तोरणेन एव  
अथ  
यक्षः  
तदा  
तेन

“அந்த  
வெளிவாயிற்களால்  
அப்படியே [லேயே  
யக்ஷன்  
அப்பொழுது  
அவனால்

अभिताडितः  
तदा  
भस्मीकृततनुः  
नादृश्यत

நன்றாய்ப் புடைக்கப்  
பட்டான்.  
அப்பொழுது  
உடம்புவாடியவனாகி  
கண்ணுக்குத் தெரியா  
தபடி ஒடிவிட்டான்.

ततः प्रदुद्रुवुः सर्वे दृष्ट्वा रक्षःपराक्रमम् । ततो नदीर्गुहाश्चैव विविशुर्भयपीडिताः ॥ २८ ॥

ततः  
सर्वे  
रक्षःपराक्रमम्  
दृष्ट्वा  
ततः

“அப்பொழுது  
எல்லோரும்  
அரக்கனது பராக்  
கிரமத்தை  
கண்டு  
அதனால்

भयपीडिताः  
गुहाः च  
विविशुः  
नदीः एव  
प्रदुद्रुवुः

பயத்தால் திகிலடை  
ந்தவர்களாய்  
குகைகளிலும்  
புகுந்துகொண்டார்  
நதிகளிலும் [கன்.  
ஒடிவிட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

பञ்சுதச: சரீ:—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம் || 14 ||

புஷ்காபஹரணம்—புஷ்பகலிமானத்தை அபஹரிப்பது.

ததஸ்தாஸ்துஷ்ய விஸ்தாஸ்துஷ்யேஸ்தாஸ்து ஸஹஸ்தாஸ்து: | ஸ்வயமேவ ஧நாஸ்துஷ்யஸ்து நிர்ஜாம ரணம் பரதி || 1 ||

தத:	“அப்பொழுது	விஸ்தாஸ்து	பயந்து ஓடினவர்
ஸநாஸ்துஷ்ய:	குபேரன்	ஸ்துஷ்ய	கவனித்து [களாக
ஸ்தாஸ்து	அந்த	ஸ்வயம்	தானே
ஸ்துஷ்யேஸ்தாஸ்து	யசுத ச்ரோஷ்டர்களை	ரணம் பரதி	போருக்கு
ஸஹஸ்தாஸ்து: ச	ஆயிரமாயிரமாய்	நிர்ஜாம	புறப்பட்டான்.

ததர மாஸிசரோ நாம யஸ்த: பரமதுர்ஜய: | துதோ யஸ்துஸஹஸ்துஸ்து சதுர்பி: ஸமயோதயத் || 2 ||

தத:	“அவ்விடத்தில்	சதுர்பி:	நான்கு
பரமதுர்ஜய:	{ என்ன கஷ்டப்பட்டும் ஜபிக்கமுடியா தவனான	யஸ்துஸஹஸ்து:	ஆயிரயசுதர்களால்
மாஸிசர: நாம	மாணிகரன் என்ற	துத:	சூழப்பட்டவனாய்
யஸ்த:	யட்சன்	ஸமயோதயத்	இப்பொழுது போர்புரிந்தான்.

தே ததாஸுஸலபாஸ்து: ஸக்திதோமரஸுதரீ: | அபிஸ்த்ரஸ்துததா யஸ்தா ராஸ்தாஸ்துஸமபாஸ்துதவந் || 3 ||

தத:	“அப்பொழுது	ஸக்திதோமரஸுதரீ:	{ சக்தி, தோமரம், முத்கரம் என்ற ஆயுதங்களாலும்
தே	அந்த	ராஸ்தாஸ்து	அரங்கர்களை
யஸ்தா:	யசுதர்கள்	அபிஸ்த்ர:	புடைப்பவர்களாய்
ததாஸுஸலபாஸ்து:	{ நதை, முசலம், பிரா சம், என்ற ஆயுதங்களாலும்	ஸமபாஸ்துதவந்	துன்புறுத்தினார்கள்.

யஸ்தாஸ்தாஸ்து து பரஸ்துஸ்து ஸஹஸ்துஸ்து நிகதம் ரணே | மஹோதரேண சானிஸ்துஸ்து ஸஹஸ்துஸ்துமபரம் துதம் || 4 ||

து	“இச்சமயத்தில்	அஸிஸ்து	சூற்றம்செய்யாமல்
ரணே	போரில்	அபரம்	பின்னிருந்த
யஸ்தாஸ்தாஸ்து	யட்சர்களின்	ஸஹஸ்து	ஆயிரமும்
ஸஹஸ்து	ஆயிரம்	மஹோதரேண	மஹேஸ்வரதானால்
பரஸ்துஸ்து	பிரஹஸ்தனால்	துதம்	மாய்க்கப்பட்டது.
நிகதம்	கொல்லப்பட்டது.		

கருதேன ச ததா ராஸ்தாஸ்தாஸ்துசேன யுயுஸ்துஸ்துநா | நிமேபாஸ்துஸ்துரமாஸ்துரேண து ஸஹஸ்துஸ்து நிகாஸ்துஸ்து || 5 ||

ராஸ்து	“சக்கிரவர்த்தியாரே,	மாஸ்துசேன ச	மாரீசனாலும்
ததா	அப்பொழுது	நிமேபாஸ்துஸ்துரமாஸ்துரேண	நிமிஷகாலத்தில்
கருதேன	கோபாவேசம்	து	இரண்டு
	கொண்டு	ஸஹஸ்து	ஆயிரம்
யுயுஸ்துஸ்துநா	போருக்குக்கிளம்பிய	நிகாஸ்துஸ்து	மாய்க்கப்பட்டன.

धूम्राक्षेण समागम्य माणिभद्रो महारणे । मुसलेनोरसि क्रोधात्ताडितो न च कम्पितः ॥

மாணிபத்ர:	"மாணிசரணென்ற மாணிபத்திரன்	உரசி முசலென	மார்பில் முஸலமென்னும் ஆயுதத்தால்
மஹாரணே	பெரும்பேரில்	தாடித:	மோதப்பட்டான்.
धूम्राक्षेण	தூம்ராக்ஷணை	ச	ஆயினும்
क्रोधात्	கோபத்தால்	न कम्पितः	சுற்றும் சலிக்காமலி
समागम्य	எதிர்த்தோடிவந்து		ருந்தான்.

ततो गदां समाविध्य माणिभद्रेण राक्षसः । धूम्राक्षस्ताडितो मूर्ध्नि विह्वलः स पपात ह ॥

ततः	"அப்போது	समाविध्य	கையிலெடுத்துச் சுழற்றி
माणिभद्रेण	மாணிபத்திரனாக	मूर्ध्नि	தலையில்
सः	அந்த	ताडितः	மோதப்பட்டவனாய்
धूम्राक्षः	தூம்ராக்ஷணை	विह्वलः	மூர்ச்சித்தவனாய்
राक्षसः	அரக்கன்	पपात ह	மண்டிது வீழ்ந்தான்.
गदां	கதையை		

धूम्राक्षं ताडितं दृष्ट्वा पतितं शोणितोक्षितम् । अभ्यधावत संग्रामे माणिभद्रं दशाननः ॥

दशाननः	"தசானனை	पतितं	மண்ணில் வீழ்ந்திருப் பவனாய்
संग्रामे	போரில்	दृष्ट्वा	கண்டு
धूम्राक्षं	தூம்ராக்ஷணை	माणिभद्रं	மாணிபத்திரனை
ताडितं	உதைபட்டு	अभ्यधावत	எதிர்த்துத் தாக்கி னான்.
शोणितोक्षितं	உதிர்த்தை பெருகவி ட்டுக்கொண்டு		

तं क्रुद्धमभिधावन्तं माणिभद्रो दशाननम् । शक्तिभिस्ताडयामास तिसृभिर्यक्षपुङ्गवः ॥९॥

यक्षपुङ्गवः	"யக்ஷச்சேஷ்டனான	तं	அந்த
माणिभद्रः	மாணிபத்திரன்	दशाननं	தசானனை
क्रुद्धं	சிறுமங்கொண்டவனாய்	तिसृभिः	மூன்று
अभिधावन्तं	எதிர்த்துப்போர்	शक्तिभिः	சக்திகளால்
	புரியும்	ताडयामास	அடித்தான்.

ताडितो माणिभद्रस्य मुकुटे प्राहरद्वणे । तस्य तेन प्रहारेण मुकुटं पार्श्वभागतम् ॥ १० ॥

रणे	"போரில்	तेन	அந்த
ताडितः	அடிபட்ட ஆவன்	प्रहारेण	அடிதல்
माणिभद्रस्य	மாணிபத்திரனுடைய	तस्य	அவனுடைய
मुकुटे	கிரீடத்தின்மீது	मुकुटं	கிரீடம்
प्राहरत्	ஒங்கியடித்தான்.	पार्श्व	பக்கத்தில்
		भागतम्	வீழ்ந்தது.



ततः संयुध्यमानेन विष्टब्धो न व्यकम्पत । तदाप्रभृति यक्षोऽसौ पार्श्वमौलिरिति स्मृतः॥

ततः	“அப்போது	तदाप्रभृति	அது முதல்
संयुध्यमानेन	போர்செய்யுமவனால்	असौ	இந்த
विष्टब्धः	சலியாமல் நின்றவிட	यक्षः	யக்ஷன்
	த்திலேயே நின்று	पार्श्वमौलिः	பார்சுவமௌலி
न व्यकम्पत	பின்வாங்காமலிருந்	इति	என்று
	தான்.	स्मृतः	அழைக்கப்பட்டான்.

तस्मिस्तु विमुखे यक्षे माणिभद्रे महात्मनि । सन्नादः सुमहान्राजंस्तस्मिञ्छैलेऽभ्यवर्तत ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	विमुखे तु	பிரதிகூலப்பட்டுநிற்
महात्मनि	மஹாத்மாவான	तस्मिन् छेले	அந்தமலையில் [நகரில்]
तस्मिन्	அந்த	सुमहान्	மிகப்பெரிய
माणिभद्रे	மாணிபத்திரனென்ற	सन्नादः	கோஷமொன்று
यक्षे	யக்ஷன்	अभ्यवर्तत	உண்டாயிற்று.

ततो दूरात्पददृशे घनाध्यक्षो गदाधरः । शुक्रमोष्ठपदाभ्यां च पञ्चशङ्खसमावृतः ॥ १३ ॥

ततः	“அப்பொழுது	पञ्चशङ्ख-	} குபேரனது ஒன்பது
घनाध्यक्षः	குபேரன்	समावृतः च	
गदाधरः	கதாதாராயும்		நிதிகளில் பத்மநிதி,
			சங்கநிதி, என்ற இவ்
			விரண்டு நிதிகளின்
			அபிமானி தேவதை
			களாலும், குழப்பப்
			டவராயும்
शुक्रमोष्ठपदाभ्यां	{ சக்ரன், ப்ரோஷ்டப	दूरात्	தூரத்தினின்று
	{ தன், என்கிற இரு	पददृशे	கிட்டிவந்துநின்றார்.
	{ மந்திரிகளாலும்		

स दृष्ट्वा भ्रातरं सङ्क्षेपे शापादिभ्रष्टगौरवम् । उवाच वचनं धीमान्युक्तं पैतामहे कुले ॥

सङ्क्षेपे	“போசில்	भ्रातरं दृष्ट्वा	தம்பியைப் பார்த்து
धीमान्	நிபுணராகிய	पैतामहे	பிரம்மதேவர்
सः	அவர்	कुले	குலப்பெருமைக்கு
शापात्	சாபந்தால்	युक्तं	ஏற்றதாயிருக்கின்ற
विभ्रष्टगौरवं	மானத்தை விட்டொ	वचनं	புத்திமதியை
	ழித்திருக்கும்	उवाच	சொல்லியருளினார்:

यन्मया वार्यमाणस्त्वं नावगच्छसि दुर्मते । पश्चादस्य फलं प्राप्य ज्ञास्यसे निरयं गतः ॥

दुर्मते	“ஒழுத்திகெட்டவனே!	यत्	ஆனபோதிலும்
मया	என்னால்	अस्य	இதன்
		फलं	பயனை
वार्यमाणः	{ லிதவசனத்தைச்	निरयं	நரகத்தை
	{ சொல்லிகெட்கப்	प्राप्य	அடைந்து
	{ பட்டவனாகிய	पश्चात्	கடைசியாய்
त्वं	நீ	गतः	அனுபவிப்பவனாய்
न अवगच्छसि	அறிந்துகொள்ள	ज्ञास्यसे	உணர்வாய்.
	விரலில்.		

यो हि मोहाद्विषं पीत्वा नावगच्छति मानवः । स तस्य परिणामान्ते जानीते कर्मणः फलम् ॥

ய:	“எவனோ ஒரு	तस्य	அந்த
मानवः	மனிதன்	कर्मणः	காரியத்தின்
मोहात्	மோஹத்தினால்	फलं	பயனை
विषं	விஷத்தை	परिणामान्ते	நீர்ணமாகும்வேளை
पीत्वा	பருகி		யில்
न अवगच्छति	நிஸ்ஸந்தேஹமாயி	जानीते हि	அனுபவித்தே
सः	அவன் [ருக்கிருளோ]		திருக்கிருன்.

देवता नाभिनन्दन्ति धर्मयुक्तेन केनचित् । येन त्वषीदृशं भावं नीतः सन्नावबुध्यसे ॥

देवताः	“தேவதைகள்	एवं	எ
केनचित्	ஏதோ ஒரு	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
धर्मयुक्तेन	தருமச் செயலாக்	भावं	வழிபாட்டில்
	கொண்டே	नीतः सन्	இழுத்துவிடப்பட்ட
न अभिनन्दन्ति	திருப்தியடையமாட்		ருக்கின்றாய்;
	டார்கள்.	य अबबुध्यसे	ஈ கண்டு கொள்ளாத
येन	இதனால்தான்		ருக்கின்றாய்.

यो हि मातृपितृभ्रातृनाचार्यं चावमन्यते । स पश्यति फलं तस्य प्रेतराजवशं गतः ॥१८॥

यः	“எவன்	तस्य	அதன்
मातृपितृभ्रातृन्	தாய், தந்தை, தமயன்	फलं	பயனை
	இவர்களையும்	प्रेतराजवशं	பயனதுவசம்
आचार्यं च	ஆசாரியரையும்	गतः	போய்ச்சேர்ந்தவனுப்
अवमन्यते	அவமதிக்கிருளோ	पश्यति हि	அனுபவித்தே
सः	அவன்		திருவான்.

अध्रुवे हि शरीरे यो न करोति तपोर्जनम् । स पश्चात्तप्यते मृगो मृतो दृष्ट्वाऽऽत्मनो गतिम् ॥

शरीरे	“சரீரம்	सः	அவன்
अध्रुवे हि	நிலையற்றிருக்கையி	मृतः पश्चात्	இந்த பின்னர்
	ளேயே	आत्मनः	தனது
तपोर्जनं	புண்பசம்பாதினையை	गति	விதிப்பயனை
यः	எந்த	हृष्टा	பிரத்யகூத்தில் கண்டு
मृगः	மூடனொருவன்	तप्यते	தயக்கிருன்.
न करोति	செய்யவில்லையோ		

कस्यचित् हि दुर्बुद्धेः छन्दतो जायते मतिः । यादृशं कुरुते कर्म तादृशं फलमश्नुते ॥

कस्यचित्	“ஒரு	यादृशं	எப்படிப்பட்ட
दुर्बुद्धेः	துஷ்டனுக்கு	कर्म	கர்த்ததை
छन्दतः	சுயமே (கனக்குத்	कुरुते	புரிகிருளோ
मतिः	தற்புத்தி [கன]	तादृशं	அதற்கேற்றதாகிய
न जायते	வராது.	फलं	பயனை
हि	அதனால்	अश्नुते	அனுபவிப்பான்.

बुद्धिरूपं फलं पुत्राञ्छौर्यं धीरत्वमेव च । प्राप्नुवन्ति नराः सर्वे स्वकृतैः पूर्वकर्मभिः ॥

नराः "மாணிடர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
स्वकृतैः அவரவர்கள் செய்த  
पूर्वकर्मभिः एव முன்னுன்மத்தின்  
கர்மங்களால்தான்

फलं பயனாய்

एवं निरयगामी त्वं यस्य ते मतिरीदृशी । न त्वां समभिभाषिष्ये दुर्वृत्तस्यैव निर्णयः ॥

दुर्वृत्तस्य "துவ்வுடநடத்தை  
கொண்ட

यस्य எந்த  
ते உனக்கு  
ईदृशी இத்தன்மையான  
मतिः தீர்மானமோ  
त्वं நீ  
एवं இவ்வண்ணமே

बुद्धिरूपं பிறவிக்குணமாய் நற்  
पुत्राञ्छौर्यं புத்தியடைதலையும்  
धीर्यं செளரியத்தையும்  
धीरत्वं நன்னடக்கையுடனி  
ருத்தலையும்  
पुत्रान् च ஸத்புத்திரர்களையும்  
प्राप्नुवन्ति அடைகிறார்கள்.

निरयगामी நரகத்தில் விழ்ந்து

अनुपவிक्तப்போகி

एषः இது [ராய்.

निर्णयः ஏற்கனவே விதிக்கப்  
பட்டிருக்கிறது.

त्वां உன்னுடன்

न समभिभाषिष्ये முகங்கொடுத்துப்  
பேசேன்.

एवमुक्तस्ततस्तेन तस्यामात्याः समाहिताः । संकुद्धान्ராक्षसान्कूराभिजघ्नः संयुगे तदा ॥

मारीचप्रमुखाः सर्वे विमुखा विप्रदुद्रुवुः

॥ २३ ॥

तदा "அப்பொழுது  
तेன அவரால்  
एवं இவ்வாறு  
वक्ताः சொல்லப்பட்டதற்கு  
ச்செவிசாய்த்த

तस्य அவருடைய  
अमात्याः மந்திரிகள்  
संयुगे போரில்  
समाहिताः ஊக்கங்கொண்டவர்  
களாய்  
संकुदाः கோபாவேசங்கொண்  
டவர்களாகி

कूरान् கொடிய  
राक्षसान् அரக்கர்களை  
निजघ्नः அடித்துத்தான் புறுத்  
தினார்கள்.

ततः அதனால்

मारीचप्रमुखाः மாரீசன் முதலியவர்  
கள்

सर्वे எல்லோரும்

विमुखाः தோல்வியடைந்தவர்  
களாய்

विप्रदुद्रुवुः புறங்காட்டி ஓடிப்  
போனார்கள்.

ततस्तेन दशग्रीवो यक्षेन्द्रेण महात्मना । गदयाऽभिहतो मूर्ध्नि न च स्थानात्प्रकम्पितः ॥

ततः "அப்பொழுது  
दशग्रीवः தசக்ரீவன்  
तेन அந்த  
महात्मना மஹாத்மாவான  
यक्षेन्द्रेण யக்ஷமன்னராலே  
(குபேரராலே)

गदया ஒரு கதையைக்  
मूर्ध्नि தலையில் [கொண்டு  
अभिहतः நன்றாய்ப்புடைக்கப்  
च என்றாலும் [பட்டான்.  
स्थानात् நின்ற இடத்தினின்று  
न प्रकम्पितः சற்று மசையவில்லை.



ततस्तौ राम निघ्नन्तौ तदाऽन्योन्यं महामृधे । न विह्वलौ न च श्रान्तौ बभूवतुरमर्षणौ ॥

ராம "ஸ்ரீராம!  
மஹாமுதே பெரும்போரில்  
அமர்ஷணौ ஆழ்ந்த வைராக்ஷியம்  
கொண்ட  
தौ அவ்விருவர்கள்  
ததா அப்பொழுது  
अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்

निघ्नन्तौ அடித்துக்கொண்  
டார்கள்.  
ततः அப்படியிருந்தும்  
न श्रान्तौ சோராமலிருந்தார்கள்.  
विह्वलौ च துன்பப்படுவார்  
களாகக்கூட  
न बभूवतु: ஆகவில்லை.

आग्नेयमुखं तस्मै स मुमोच धनदस्तदा । राक्षसेन्द्रो वारुणेन तदस्त्रं प्रत्यवारयत् ॥ २६ ॥

ச: "அந்த  
धनदः குபேரர்  
तदा அப்பொழுது  
तस्मै அவன்மீது  
आग्नेयं ஆக்கினையமென்னும்  
अस्त्रं அஸ்திரத்தை

मुमोच விடுத்தார்.  
राक्षसेन्द्रः ராக்ஷஸமன்னன்  
तत् अस्त्रं அந்த அஸ்திரத்தை  
वारुणेन வருணாஸ்திரத்தால்  
प्रत्यवारयत् அலித்தான்.

ततो मायां प्रविष्टोऽसौ राक्षसीं राक्षसेश्वरः । जघान मूर्ध्नि धनदं व्याविध्य महतीं गदाम् ॥

ततः "அதன்மேல்  
असौ இந்த  
राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸமன்னன்  
राक्षसी அரக்கர்களுக்கியற்  
मायां மாயையை [கையான  
प्रविष्टः பற்றினான்.

महतीं பெரிய  
गदां கதையை  
व्याविध्य பலமாய்ச் சூழ்ந்தி  
धनदं குபேரனை  
मूर्ध्नि தலைமேல்  
जघान அடித்தான்.

एवं स तेनाभिहतो विह्वलः शोणितोक्षितः । कृत्तमूल इवाशोको निपपात धनाधिपः ॥

ச: "அந்த  
धनाधिपः குபேரர்  
एवं இவ்வண்ணம்  
तेन அவனால்  
अभिहतः அடிபட்டவராய்  
शोणितोक्षितः உதிரத்தைப் பெருக்  
குசிறவராய்,

विह्वलः சோர்ந்தவராய்  
कृत्तमूलः வேர் பறிக்கப்பட்ட  
अशोकः इव அசோகமரமென  
निपपात பூமியில் படுத்துவிட்  
டார்.

ततः पद्मादिभिस्तत्र निधिभिः स तदाऽऽवृत्तः । धनदोऽर्वावासितस्तैस्तु वनमार्णाय नन्दनम् ॥

तदा "அப்பொழுது  
सः அந்த  
धनदः குபேரர்  
तैः அந்த  
पद्मादिभिः பத்மம் முதலிய  
निधिभिः நிதியேவைகளால்  
ततः அந்த

नन्दनं கந்தனமென்கிற  
वनं உதயானவனத்திற்கு  
आनीय எடுத்துக்கொண்டு  
ततः அவ்விடத்தில் [போய்  
आवृतः तु போர்த்தப்பட்டவ  
ராயும்  
उरुवासितः களை தீர்க்கப்பட்டார்.

निर्जित्य राक्षसेन्द्रस्त्वं धनदं हृष्टमानसः । पुष्पकं तस्य जग्राह विमानं जयलक्षणम् ॥ ३० ॥

राक्षसेन्द्रः	“राक्षஸமன்னன்	जयलक्षणं	வெற்றிக்கு அறிகுறி
तं	அந்த	तस्य	அவனுடைய [யாக
धनदं	குபேரனை	पुष्पकं	பூச்பகமென்கிற
निर्जित्य	ஜயித்து	विमानं	விமானத்தை
हृष्टमानसः	மனம் திருப்திகொண்டவனாய்	जग्राह	கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

काञ्चनस्तम्भसंवीतं वैदूर्यमणितोरणम् । मुक्ताजा प्रतिचञ्चलं सर्वकामफलप्रदम् ॥ ३१ ॥  
स तं राजा समारुह्य कामगं वीर्यनिर्जितम् । जित्वा वैश्रवणं देवं कैलासात्समवातरत् ॥

सः	“அந்த	मुक्ताजालप्रतिचञ्चलं	முத்துமாலையினாலுலக்கரிக்கப்பெற்றதும்
राजा	மன்னன்	सर्वकामफलप्रदं	{ எவ்வித கோரிக்கைகளையும் பரிகரிக்கும் பயனை யளிப்பதும்
वैश्रवणं देवं	குபேர தேவரை	कामगं	நினைத்தவிடமெல்லாம் செல்லுகிறதும்
जित्वा	வென்றுவிட்டு	वीर्यनिर्जितं	பெருமையுடன் கிடைத்த அதில் [த்ததுமாகிய
काञ्चनस्तम्भसंवीतं	{ சுவர்ணமயமான ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப் பெற்றதும்	तं	எறிக்கொண்டு
वैदूर्यमणितोरणं	{ வைபூர்யமணிகளால்லான வெளிவரையில் கணையுடையதும்	समारुह्य	கைலாஸ மலையினின்று
		कैलासात्	இறங்கினான்.
		समवातरत्	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः

आदितः श्लोकाः 21315



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 591

पौडशः सर्गः—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

रावणनामप्राप्तिः—ராவணன் என்ற பெயரையடைவது.

स जित्वा धनदं राम भ्रातरं राक्षसाधिपः । महासेनप्रसूतिं तद्ययौ शरवणं महत् ॥ १ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	तत्	அந்த
सः	அந்த	महत्	மஹத்தான
राक्षसाधिपः	ராட்சஸமன்னன்	महासेनप्रसूतिं	சப்பிரமணியக்கடவுள் உத்பவித்தஇடமாகிற
भ्रातरं	தமயனான	शरवणं	சரவணமென்கிற
धनदं	குபேரரை	ययौ	நாணற்காட்டிற்ரு
जित्वा	ஜயித்துவிட்டு		சென்றான்.

अथापश्यदशग्रीवो रौक्मं शरवणं महत् । गभस्तिजालसंवीतं द्वितीयमिव भास्करम् ॥२॥

दशग्रीवः "தசக்ரீவன்  
शरवणं சரவணத்தை  
रौक्मं கவர்ணமயமரவிருப்ப  
தாயும்

महत् மிகப்பெரியதாயும்  
गभस्तिजालसंवीतं கிரணவரிசைகளைவிடும்

द्वितीयं இரண்டாவது  
भास्करं சூரியனை  
इव போலிருப்பதாயும்  
अथ இப்பொழுது  
अपश्यत् உற்றுப்பார்த்தான்.

स पर्वतं समारुह्य कञ्चिद्रम्यवनान्तरम् । अपश्यत्पुष्पकं तत्र राम विष्टम्भितं तदा ॥ ३ ॥

स: "அவன்  
पर्वतं समारुह्य மலையில் ஏறி  
कञ्चित् ஒரு  
रम्यवनान्तरं ரமணியமான உத்தியா  
னவனப்பிரதேசத்தை  
अपश्यत् எதிரிலிருக்கக்கண்  
டான்.

राम ஸ்ரீராம!  
पुष्पकं புஷ்பகவிமானம்  
तत्र அங்கு  
तदा அப்பொழுது  
विष्टम्भितम् அசையாது ஸ்தம்பம்  
பித்துகின்றவிட்டது.

विष्टम्यं पुष्पकं दृष्ट्वा ह्यगमं कामगं कुतम् । अचिन्तयद्राक्षसेन्द्रः सचिवैस्तैः समावृतः ॥४॥

राक्षसेन्द्रः "ராக்ஷஸமன்னன்  
कामगं கிளைத்தவிடமெல்லாம்  
செல்லும்  
पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தை  
अगमं செல்லாமலிருப்ப  
தாயும்

विष्टम्यं ஸ்தம்பித்திருப்பதா  
दृष्ट्वा ஆய்விட்டதை [யும்  
ह्यगमं பார்த்து  
कामगं அந்த  
सचिवैः மந்திரிமார்களால்  
समावृतः हि சூழப்பட்டவனாகவே  
अचिन्तयत् ஆலோசனைசெய்தான்:

किंनिमित्तं चेच्छया मे नेदं गच्छति पुष्पकम् । पर्वतस्योपरिष्ठस्य कर्मेदं कस्यचिद्भवेत् ॥

इदं "இந்த  
पुष्पकं புஷ்பகவிமானம்  
किंनिमित्तं என்ன காரணத்தால்  
मे எனது  
इच्छया இஷ்டப்படி  
न गच्छति போகாதிருக்கிறது.

इदं இது  
पर्वतस्य மலையின்  
उपरिष्ठस्य மேலிருக்கிற  
कस्यचित् யாரோ ஒருவனுடைய  
कर्मेदं வேலையாகத்தான்  
भवेत् இருக்கவேண்டும்.

ततोऽब्रवीच्चदा राम मारीचो बुद्धिकोविदः । नेदं निष्कारणं राजपुष्पकं यन्न गच्छति ॥

राम "ஸ்ரீராம!  
ततः அதன் மேல்  
तदा அப்பொழுது  
बुद्धिकोविदः புத்திசாலியான  
मारीचः மாரீசன்  
इदं இப்படி  
अब्रवीत् பேசினான்:

राजम् 'மன்னரே!  
पुष्पकं புஷ்பகவிமானம்  
गच्छति न போகாதிருக்கிறது  
यत् எதுவோ அதை  
निष्कारणं காரணமொன்றுமில்  
லாததாக  
न கொள்ளலாகாது.



अथ वा पुष्पकमिदं धनदानान्यवाहनम् । अतो निष्पन्दमभवद्धनाध्यक्षविनाकृतम् ॥७॥

इदं	“இந்த	अतः	அக்காரணத்தினால்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானம்	धनाध्यक्षविनाकृतं	குபேரனைவிட்டுப் பிரிந்ததால்
धनदान्	குபேரனைத்தவிர	निष्पन्दं	ஸ்தம்பித்ததால்
अन्यवाहनं	பிறருக்கு வாகனம்	अमत् वा	ஆகிவிட்டதோ
न अथ	ஆகாதோ என்னமோ.		என்னமோ. ?

ततः पार्श्वमुपागम्य भवस्यानुचरोऽब्रवीत् । नन्दीश्वरो वचश्चेदं राक्षसेन्द्रमशङ्कितः ॥  
निवर्तस्व दशग्रीव शैले क्रीडति शङ्करः ॥ ८ ॥

ततः	“அதேஸமயத்தில்	इदं	பின்கண்ட
भवस्य	சிவபெருமானுடைய	वचः	மொழியை
अनुचरः	அனுசாராகிய	अब्रवीत्	மொழிந்தார்:
नन्दीश्वरः	நந்திச்வரர்	दशग्रीव	‘தசக்ரீவ!
अशङ्कितः	சந்தேஹும் பயப்படாதவராய்	शैले	மலையில்
पार्श्वं च	பக்கவிலேயே	शङ्करः	சங்கரபகவான்
उपागम्य	வந்துசேர்ந்து	क्रीडति	சுகமாய் எழுந்தருளி பிடுக்கின்றார்.
राक्षसेन्द्रं	இராசேஸ்மன்னனைப் பார்த்து	निवर्तस्व	நீ திரும்பிப்போய்விடு.

सुपर्णनायक्षाणां देवगन्धर्वरक्षसाम् । सर्वेषामेव भूतानामगम्यः पर्वतः कृतः ॥

तन्निवर्तस्व देवुद्धे मा विनाशमवाप्स्यसि	॥ ९ ॥		
पर्वतः	“மலை	अगम्यः	வரக்கூடாத இடமாய்
सुपर्णनायक्षाणां	சுபர்ணர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள்,	कृतः	ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.
देवगन्धर्वरक्षसां	தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ஆரக்கர்கள்	तत्	ஆதலால்,
सर्वेषां	எல்லோருக்கும் [ஆகிய	देवुद्धे	துஷ்டனை,
भूतानां एव	அடியார்களுக்கும்	विनाशं	வினாசத்தை
	கூட	अवाप्स्यसि मा	அடையாதே.
		निवर्तस्व	திரும்பி ஒழிந்துவிடு.

रोषात्तु ताम्रनयनः पुष्पकादवरुह सः । कोऽयं शङ्कर इत्युक्त्वा शैलमूलमुपागतः ॥१०॥

सः	“ஆவன்	शङ्करः	சங்கரனென்பவன்
रोषात्	கொபாவேசத்தால்	कः	யார்?'
ताम्रनयनः	சிவந்த கண்களுற்றவனாகி	इति	என்று
		उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்	यु	அப்பொழுது
अवरुह	இறங்கி [தினின்ற	शैलमूलं	மலையினடி வாரத்தை
अयं	‘இந்த	उपागतः	கிட்டிப்போனான்.

सोऽपश्यन्नन्दिनं तत्र देवस्यादूरतः स्थितम् । दीप्तं शूलमवष्टभ्य द्वितीयमिव शङ्करम् ॥

ச:	"அவன்	द्वितीयं	இரண்டாவது
देवस्य	கைலாஸநாதருக்கு	शङ्करं इव	சங்கர முர்த்தியென
अदूरतः	சமீபத்தில்	दीप्तं	சோதிக்கொண்டு விளங்க
शूलं	சூலத்தை		குகின்றவருமான
अवष्टभ्य	பிடித்து	नन्दिनं	நந்திச்வரரை
स्थितं	நின்றனுகொண்டிருக்கிறவரும்	तत्र	அங்கு
		अपश्यत्	கண்டான்.

तं दृष्ट्वा वानरमुखमवज्ञाय स राक्षसः । प्रहासं मुमुचे तत्र सतोय इव तोयदः ॥ १२ ॥

ச:	"அந்த	अज्ञाय	அலட்சியம்செய்து
राक्षसः	அரக்கன்	प्रहासं	கேலியாய்
तं	அவரை	सतोयः	நீருடன் கூடிய
वानरमुखं	வானரமுகத்துடனிட	तोयदः	மேகம்
दृष्ट्वा	பார்த்து [ருப்பவராய்	इव	போல்
तत्र	அப்பொழுது	मुमुचे	உரக்கலகைத்தான்.

तं क्रुद्धो भगवान् नन्दी शङ्करस्यापरा तनुः । अब्रवीत्तत्र तद्रक्षो दशाननमुपस्थितम् ॥ १३ ॥

शङ्करस्य	"சங்கரபகவானுடைய	कुदः	கோபாவேசக்கொண்டவராய்
अपरा	மற்றொரு	उपस्थितं	எதிரில் வந்திருக்கும்
तनुः	முர்த்தியாகிய	तं	அந்த
नन्दी	நந்தி	रक्षः	அரக்கனாகிய
भगवान्	நச்வரர்	दशाननं	தசானனைப்பார்த்து
तत्	அதனால்	अब्रवीत्	இப்படிப்பேசினார்:
तत्र	அப்பொழுது		

यस्माद्वा नरमूर्तिं मां दृष्ट्वा राक्षस दुर्मते । मौख्याच्चमवजानीषे परिहासं च मुञ्चसि ॥ १४ ॥

दुर्मते	"புத்திகெட்ட	परिहासं च	பரிஹாஸமாய்
राक्षस	அரக்கன்,	मुञ्चसि	ஃ கைகக்கின்றனை.
मां	என்னை	मौख्यात्	மூடத்தனத்தால்
वानरमूर्तिं	வானர உருவத்துட	तं	ஃ
दृष्ट्वा	கண்டு [னிருக்கிறதை	अवजानीषे	அல்பமாய் நினைக்கி
यस्मात्	அக்காரணத்தால்		றாய்.

तस्मान्मद्रूपसंपन्ना मदीर्यसमतेजसः । उत्पत्स्यन्ति वधार्थं हि कुलस्य तव वानराः ॥ १५ ॥

तस्मात्	"இதுகாரணமாய்	मदीर्यसमतेजसः	{ எனக்குச்சமமான
तव	உனது		விரியமும் பாக்கிர
कुलस्य हि	குலத்திற்கே		முமுடையவர்களு
वधार्थं	கருவழிக்க		மான
मद्रूपसंपन्नाः	என்னை என்ற உருவங் கொண்டவர்களும்	वानराः	வானரர்கள்
		उत्पत्स्यन्ति	உத்பயிப்பார்கள்.





चालनात्पर्वतस्यैव गणा देवस्य कम्पिताः । चचाल पार्वती चापि तदाऽऽश्लिष्टा महेश्वरम् ॥

पर्वतस्य	“ பர்வதத்தின்	तदा	அப்பொழுது
चालनात्	அசைவால்	महेश्वरं	பரமேச்வரருக்கு
देवस्य	பரமசிவனுடைய	आश्लिष्टा	பக்கலிசெருந்த
गणाः पूव	கணங்களும்	पार्वती अपि च	பர்வதிதேவியாரும்
कम्पिताः	நடுக்கங்கொண்டார்		கூட
	கள்.	चचाल	பயந்துமிரண்டாள்.

ततो राम महादेवो देवानां प्रवरो हरः । पादाङ्गुष्ठेन तं शैलं पीडयामास लीलया ॥२२॥

राम	“ஸ்ரீராம!	तं	அந்த
देवानां	தேவர்களுக்குள்	शैलं	பர்வதத்தை
प्रवरः	ச்சீரேஷ்டரான	पादाङ्गुष्ठेन	திருவடிப்பெருவிரலி
हरः	ஹரனென்ற		னால்
महादेवः	மஹாதேவர்	लीलया	விளையாட்டாக
ततः	அப்பொழுது	पीडयामास	அழுத்தினார்.

पीडितास्तु ततस्तस्य शैलस्याधोगता भुजाः । विस्मिताश्चाभवन्स्तत्र सचिवास्तस्य रक्षसः ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तत्र	அப்பொழுது
शैलस्य	மலையின்	तस्य	அந்த
अधः	அடியில்	रक्षसः	அரக்கனின்
गताः	வைக்கப்பட்டிருந்த	सचिवाः च	அமைச்சர்களும்
तस्य	அவனுடைய	विस्मिताः	ஆச்சர்யங்கொண்ட
भुजाः तु	கைகளும்		வர்களாய்
पीडिताः	நசக்குண்டன.	अभवन्	ஆனார்கள்.

तेन रक्षोधिपेनात्र वेदनात्भुजेन वै । मुक्तो विरावः सुमहान् त्रैलोक्यं येन पूरितम् ॥२४॥

अत्र	“ அப்பொழுது	सुमहान्	மிகப்பெரிய
वेदनात्भुजेन	{ கைகள் நசக்குண்ட	विरावः	கூச்சல்
	தரல் அதிக வருத்த	मुक्तः	இடப்பட்டது.
	த்திலிருக்கும்	येन	எந்த அதனால்
तेन	அந்த	त्रैलोक्यं वै	முவுலகமும்
रक्षोधिपेन	இராசக்ஷஸமன்னனால்	पूरितम्	கிரப்பப்பட்டது.

मेनिरे वज्रनिष्पेपं तस्यामात्या युगक्षये । तदाऽऽसनात्प्रचलिता देवा इन्द्रपुरोगमाः ॥

तदा	“ அப்பொழுது	तस्य	அவனுடைய
इन्द्रपुरोगमाः	இந்திரனை முன்	अमात्याः	அமைச்சர்கள்
	விட்ட	युगक्षये	பிரளயகாலத்திலுண்
देवाः	தேவர்கள்		டாகும்
आसनात्	இருப்பிடத்திலின்று	वज्रनिष्पेपं	இடிமுழக்கமென
प्रचलिताः	கலக்கமுற்புகுதல்.	मेनिरे	எண்ணினார்கள்.

समुद्राश्चापि संक्षुब्धाश्चलिताश्चापि पर्वताः । यक्षा विद्याधराः सिद्धाः किमेतदिति चाब्रुवन् ॥

समुद्राः च "சமுத்திரங்களும்  
 संक्षुब्धाः கலங்கின,  
 पर्वताः च பர்வதங்களும்  
 चलिताः அசைந்தாடின.  
 यक्षाः अपि யக்ஷர்களும்  
 विद्याधराः अपि வித்யாதர்களும்

सिद्धाः च சித்தர்களும்  
 एतत् 'இது  
 किं என்ன?   
 इति என்று  
 अब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

अथ ते मन्त्रिणस्तस्य विक्रोशन्तमथाब्रुवन् । तोषयस्व महादेवं नीलकण्ठमुमापतिम् ॥

अथ "அப்பொழுது  
 तस्य அவனது  
 ते मन्त्रिणः அந்த மந்திரிகள்  
 विक्रोशन्तं வீறிட்டுக்கதறுகின்ற  
 அவனைப்பார்த்து  
 अथ இவ்வண்ணமாய்

अब्रुवन् விண்ணப்பஞ்செய்து  
 கொண்டார்கள்;  
 उमापतिं 'உமாபதியான  
 नीलकण्ठं நீலகண்டராகிய  
 महादेवं மஹாதேவரை  
 तोषयस्व மனங்குளிரச்செய்.

तमृते शरणं नान्यं पश्यामोऽत्र दशानन । स्तुतिभिः प्रणतो भूत्वा तमेव शरणं ब्रज ॥

कृपालुः शङ्करस्तुष्टः प्रसादं ते विधास्यति

॥ २८ ॥

दशानन "தசானன்!  
 अत्र இதுவிஷயத்தில்  
 तं ऋते அவரைத்தவிர  
 अन्यं மற்றொரு  
 शरणं புருமிடத்தை  
 न पश्यामः நாங்களறியோம்;  
 प्रणतः வணக்கக்கொண்ட  
 भूत्वा ஆகி [வணப்  
 स्तुतिभिः ஸ்தோதரத்திரங்களால்

तं एव அவரையே  
 शरणं சரணமாக  
 ब्रज அடை.  
 कृपालुः கிருபாலுவான  
 शङ्करः சங்கரர்  
 तुष्टः மனங்குளிர்ந்தவராகி  
 ते உமக்கு  
 प्रसादं அனுக்கிரகத்தை  
 विधास्यति புரிவார்.

एवमुक्तस्तदाऽमात्यैस्तुष्टाव वृषभध्वजम् । सामभिर्विविधैः स्तोत्रैः प्रणम्य स दशाननः ॥

कालो महान्नरश्रेष्ठ स्वतो रक्षसो गतः

॥ २९ ॥

नरश्रेष्ठ "புருஷோத்தம!  
 अमात्यैः மந்திரிகளால்  
 एवं மேற்கண்டவண்ணம்  
 उक्तः சொல்லப்பட்டதற்  
 குச் செவிகாய்த்த

विविधैः நானவிதமான  
 सामभिः ஸாமகான  
 स्तोत्रैः ஸ்தோதரத்திரங்களால்  
 वृषभध्वजे ஏழுதுக்கொடியோனை  
 (பரமேஸ்வரரை)

सः அந்த  
 दशाननः தசானன்  
 तदा அப்பொழுது  
 प्रणम्य ஸாஷ்டாங்க நமஸ்கா  
 ரஞ்செய்து

तुष्टाव ஏத்தித்தொழுதுதான்.  
 स्वतः கதறிக்கொண்டிருக்  
 रक्षसः அரக்கனுக்கு [கிற  
 महान् कालः நீண்டகாலம்  
 गतः நடைபெற்றது.

ततः प्रीतो महादेवः शैलाग्रे विष्टितः प्रभुः । मुक्त्वा चास्य भुजावाम प्राह वाक्यं दशाननम्॥

ராம  
தத:  
புமு:  
மஹாதேவர்  
பிரஸன்னராகி  
அவனது  
புஜாந்

முகுவா  
சைலாஹ்  
விஷ்டி:  
தசானனம்  
வாக்யம்  
பாஹ்

விடுவித்து  
மலைச்சிகரத்தில்  
எழுந்தருளியவராய்  
தசானனைப்பார்த்து  
ஒரு வாக்யத்தை  
சொல்லியருளினார்:

प्रीतोऽस्मि तव वीर्यस्य शौण्डीर्याच्च दशानन । शैलाक्रान्तेन यो मुक्तस्त्वया रावः सुदारुणः॥

தசானன  
தவ  
வீர்யஸ்ய  
சௌண்டீர்யா  
பிரீத:  
இருக்கிறேன்.

சைலாக்ரான்தேன  
வ்யா  
முக:  
ராவ:  
ய: ச  
சுதாருண:

மலையால் நசுக்கப்பட்ட  
உன்னால்  
இடப்பட்ட  
கடச்சல்  
எதுவோ அது  
ஒப்புயர்வற்ற பேரொ  
ளியாயிருந்தது.

यस्माद्भोक्तव्यं चैतद्रावितं भयमागतम् । तस्मात्त्वं रावणो नाम नाम्ना तेन भविष्यसि ॥

தேன  
புரத் துலோக்யம்  
ராவித்  
இந்த மூவுலகமும்  
சப்திக்கப்பெற்றதாய்  
விளங்கிற்று.

யஸாத் தஸாத்  
த்வம்  
நாமா  
ராவண:  
நாம  
பவிஷ்யசி

ஆனதால்  
நீ  
பெயரால்  
'ராவணன்'  
என  
இனி விளங்குவாய்.

देवता मानुषा यक्षा ये चान्ये जगतीतले । एवं त्वामभिधास्यन्ति रावणं लोकरावणम् ॥

தேவதா:  
யக்ஷா:  
ஜகதீதலே  
மாநுஷா: ச  
அந்யே  
யே  
தேவர்களும்  
யக்ஷர்களும்  
பூலோகத்தில்  
மனிதர்களும்  
வேறு  
எவர்களோ அவர்  
களும்

லோகராவணம்  
தவம்  
புவம்  
ராவணம்  
அபிதாஸ்யந்தி

மூவுலகத்தைக் கடந்த  
செய்த  
உன்னை  
அவ்வண்ணமே  
'இராவணனென்று'  
பெயரிட்டு வழங்கு  
வார்கள்.

गच्छ पौलस्त्यं विस्वधं पथा येन त्वमिच्छसि । मया चैवाभ्यनुज्ञातो राक्षसाधिप गम्यताम्॥

புலஸ்த்ய  
யேந  
பதா  
த்வம்  
இஷ்டசி  
“பெளஸ்தியனே!  
எந்த  
வழியாகச்செல்ல  
நீ  
விரும்புகிறாயோ  
(அந்த வழியே)

விஸ்வதம்  
கச்ச  
ராஷஸாதிப  
மயா ச  
அப்யநுஜாத: புவ  
கமயதாம்

தடைபடாமல்  
போ,  
இராசாஸமன்னனே!  
என்னாலும்  
லோகவிடைபெற்றவ  
போகலாம்.' [அகவும்]



एवमुक्तस्तु लङ्केशः शंभुना स्वयमब्रवीत् । प्रीतो यदि महादेव वरं मे देहि याचतः ॥ ३५ ॥

शम्भुना	"சிவபிரானால்	महादेव	"மஹாதேவனோ!
एवं	இவ்வண்ணம்	प्रीतः	பிரஸன்னராக
स्वयं	நேரில்	यदि	இருக்கிறீர்களென்றால்
उक्तः	சொல்லியருளியதற்குச்செவிகையத்த	याचतः	வருந்திக்கேட்கும்
लङ्केशः	இலங்கேச்வரன்	मे	எனக்கு
तु	இப்பொழுது இப்படி	वरं	ஒரு வரத்தை
अब्रवीत्	வேண்டிக்கொண்டான்:	देहि	தந்தருளும்.

अवध्यत्वं मया प्राप्तं देवगन्धर्वदानवैः । राक्षसैर्गुह्यकैर्नागैर्ये चान्ये बलवत्तराः ॥ ३६ ॥

देवगन्धर्व- दानवैः }	"தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் தரணவர்களாலும்	अन्ये	மற்றுமுள்ள
राक्षसैः	ஆரக்கர்களாலும்	बलवत्तराः	அதிபலிஷ்டர்கள்
गुह्यकैः	{ (குபேரனது அனுசரர்களாகிய) குஹ்யகர்களாலும்	ये च	எவர்களோ அவர்களாலும்
नागैः	நாகர்களாலும்	अवध्यत्वं	மரணமின்மை
		मया	என்னால்
		प्राप्तम्	சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

मानुषान्न गणे देव स्वल्पास्ते मम संमताः । दीर्घमायुश्च मे प्राप्तं ब्रह्मणस्त्रिपुरान्तक ॥ वाञ्छितं चायुषः शेषं शस्त्रं त्वं च प्रयच्छ मे ॥ ३७ ॥

त्रिपुरान्तक	"முப்புரமெரித்த	दीर्घ आयुः	நீர்க்கமான ஆயுள்
देव	தேவ!	मे	எனக்கு
गणे	வரிசையில்	प्राप्तं	கிடைத்திருக்கிறது.
मानुषात् च	மனுஷ்யனிடத்திலுமிருந்து என்று	वाञ्छितं	பிரார்த்திக்கப்பட்டதாகிற
न	இல்லை.	शेषं	குறையாயிருக்கிற
ते	அவர்கள்	आयुषः च	ஆயுளையும்
स्वल्पाः	அல்பர்கள் என்று	शस्त्रं च	ஒருசஸ்திரத்தையும்
मम संमताः	என்னால் கொள்ளப்பட்டார்கள்.	त्वं	தேவரீர்
ब्रह्मणः	பிரம்மதேவரிடமிருந்து	मे	எனக்கு
		प्रयच्छ	தந்தருளவேண்டும்!

एवमुक्तस्ततस्तेन रावणेन स शङ्करः । ददौ खड्गं महादीप्तं चन्द्रहासमिति श्रुतम् ॥

आयुषश्चावशेषं च स्थित्वा भूतपतिस्तदा	॥ ३८ ॥	उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்டவராகிய
तेन	"அந்த	शङ्करः	சங்கரர்
रावणेन	இராவணனால்	तदा	அப்பொழுது
एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்		

भूतं	பெயர்போனதாய்	भूतपतिः	பூதநாயகர்
महावीरं	மஹா தேஜோபய	ततः	இதில்
	மாய் விளங்கும்	स्थिवा च	சற்று ஆலோசனை
चन्द्रहासं	சந்திரஹாஸம்		செய்துவிட்டு
इति	எனப் பெயர்ப்பூண்ட	आयुषः	ஆயுளின்
खड्गं च	கட்கத்தையும்	अवशेषं	குறைவையும்
सः	ஆந்த	दशै	தந்தருளினார்.

दक्षोवाच ततः शम्भुर्नावज्ञेयमिदं त्वया । अवज्ञातं यदि हि ते मामेवैष्यत्यसंशयः ॥३९॥

शम्भुः	“பரமேஸ்வரர்	हि	ஏனென்றால்
दत्वा	தந்தருளி	ते	உன்னால்
ततः	அதன்மேல்	अवज्ञातं यदि	அவமதிக்கப்பட்ட
उवाच	இப்படிச் சொல்லியரு		தாக ஆகில்
त्वया	‘உன்னால் [எனினர்:	मामेव	என்னிடமே
इदं	இது	एष्यति	வந்துசேர்ந்துவிடும்;
अवज्ञेयं न	அவமரியாதை செய்	असंशयः	இதற்கையமில்லை.’
	யத்தக்கதன்று.		

एवं महेश्वरेणैव कृतनामा स रावणः । अभिवाद्य महादेवमारुरोहाय पुष्पकम् ॥४०॥

एवं	“இவ்வண்ணமாய்	सः	அவன்
महेश्वरेण एव	மஹேஸ்வரராலேயே	अथ	இப்பொழுது
रावणः	இராவணனென	महादेवं	மஹாதேவரை
कृतनामा	நாமகரணம் செய்யப்	अभिवाद्य	தண்டமிட்டு
	பட்ட	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
		आरुरोह	ஏறிப்போனான்.

ततो महीतले राम परिचक्राम रावणः । क्षत्रियान्सुमहावीर्यान्वाधमान इतस्ततः ॥ ४१ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	क्षत्रियान्	சுத்திரீயர்களை
रावणः	இராவணன்	इतस्ततः	இக்குமக்கும்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	वाधमानः	தன்புறத்துகின்ற
महीतले	பூமண்டலத்தில்		வனாய்
सुमहावीर्यान्	பெயர்போன வீர்ய	परिचक्राम	சந்தித்திரிந்தான்.
	முடையவர்களுள்		

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षोडशः सर्गः ॥



சததத: சர்ட:—பதீனேழாவது ஸர்க்கம் || 19 ||

வெதவதீசாபம்.

அத ராஜந்மஹாபாஹுவீசர்ந்ஸ் மஹீதலே | ஹிமவத்ஸானுமாசாத் பரிசுக்ராம் ராவண: || 1 ||

ராஜந்	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	விசர்ந் அத	திரிந் துக்கொண்டி.
மஹாபாஹு:	மஹாபலிஷ்டான		ருந்த காலத்தில்
ச:	அந்த	ஹிமவத்ஸானு	இமயமலையின் சார
ராவண:	இராவணன்		லுக்கு
மஹீதலே	பூமண்டலத்தில்	பாஸா	போய்ச்சேர்ந்து
		பரிசுக்ராம்	சுற்றித்திரிந்தான்.

ததாபத்யத்ஸ் வு கந்யா க்ருணாஜினஜதாஹராம் | அர்பேண விதிநா யுக்தா தபந்தீ தேவதாமிவ ||

தத	“அவ்விடத்தில்	அர்பேண	ரிஷிகளுக்குரிய
ச:	அவன்	விதிநா	நியமத்துடன் [தாசிய
க்ருணாஜினஜதாஹராம்	{ க்ருஷ்ணாஜினமும், ஜடையும் தரித் திருப்பவளும்	யுக்தா	இருக்கிறவளாய்
தேவதா	தேவதையை	தபந்தீ	தவம்புரிந்துகொண்
ஈவ வு	போலிருப்பவளும்		டிருப்பவளுமான
		கந்யா	ஒரு கன்னிகையை
		அபத்யத்	கண்டான்.

ச துஷ்டா ருபஸ்பந்நா கந்யா தா சுமஹாவதாம் | காமமோஹபரிதாது பரத்சு பஹஸநிவ || 2 ||

ச:	“அவன்	துஷ்டா	பார்த்து
சுமஹாவதாம்	{ அத்தியந்த கடுமையா ன தவத்தைப்பிரிந் துகொண்டிருந்த	காமமோஹ- பரிதாது }	காமத்தாலும் மேஹ
தா	அந்த	ஈவ	சற்று [வனாகி
கந்யா	கன்னிகையை	பஹஸந்	புன்னகைசெய்து
ரூரஸ்பந்நா	மஹாசௌந்தரியவதி		கொண்டு
	யாபிருப்பவளாய்	பரத்சு	இப்படி வினாவினான்:

கிமித் வர்தசு பத்ரே விருத் யௌவநஸ்ய தே | ந ஹி யுக்தா தவீதஸ்ய ருபஸ்ய தபச: க்ரியா ||

பத்ரே	“ஒ பெண்ணியே!	தே	உனது
தவ	உனது	யௌவநஸ்ய	யௌவனத்திற்கு
புதஸ்ய	இந்த	விருத்	ஒவ்வாத
ருபஸ்ய	ருபத்திற்கு	ஈத்	இதை
தபச:	தவத்தின்	கி	ஏன்
க்ரியா	சீராதண்டம்	வர்தசு	அனுஷ்டித்துக்
யுக்தா	ஏற்றதாய்		கொண்டிருக்கிறாய்?
ந ஹி	இல்லவேயில்லை.		



रूपं तेऽनुपमं भीरु कामोन्मादकरं नृणाम् । न युक्तं तपसि स्थातुं निर्गतो ह्येष निर्णयः ॥

भीरु "பயந்தவனே!  
ते உனது  
अनुपमं ஒப்பற்றதாயிருக்கின்ற

रूपं हि वदिवृत्तेष्वेव  
नृणां மனிதர்களுக்கும்

कामोन्मादकरं { कामத்தையேவ்வ  
வளரச்செய்வதா  
யிருக்கிறது.

तपसि தவம்புரிவதில்  
स्थातुं இன்னுமிருப்பது  
न युक्तं சரியல்ல.  
एष: இந்த  
निर्णय: தீர்மானமானது  
निर्गत: விட்டொழித்துவிட்ட  
வேண்டியது.

कस्यासि दुहिता भद्रे को वा भर्ता वरानने । केन संभुज्यसे भीरु स नरः पुण्यभाग्युवि ॥

पृच्छतः शंस मे सर्वं कस्य हेतोः श्रमस्तव ॥ ६ ॥

भीरु "பயந்தவனே!  
भद्रे பெண்மணியே!  
वरानने அழகுவாய்ந்த முகம  
ண்டலமுடையவனே!

कस्य யாருடைய  
दुहिता असि பெண் நீ?  
भर्ता உன் கொழுநன்  
क: वा யார்?  
केन எனனால்

संभुज्यसे { சொந்தமாக்கிக்  
கொள்ளப்பட்டிருக்  
கிறாயோ

स: नर: அந்த மனிதன்  
भुवि பூமியில்  
पुण्यभाक् புண்ணியசாரி.  
कस्य யாது  
हेतो: காரணம்பற்றி  
तव உனக்கு  
श्रम: இந்திரியவிக்கிரஹம்?  
पृच्छत: கேட்க்கின்ற  
मे எனக்கு  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
शंस விளக்கக்கூறுவாய்.

एवमुक्ता तु सा कन्या रावणेन यशस्विनी । अब्रवीद्विधिवत्कृत्वा तस्यातिथ्यं तपोधना ॥

रावणेन "இராவணனால்  
एवं இவ்வண்ணமாய்  
उक्ता சொல்லப்பட்டதற்கு  
செவிசாய்த்த

यशस्विनी புகழ்பெற்ற  
तपोधना { உலகவாழ்க்கையின்  
பற்றை முற்றிலும்  
விட்டொழித்துவிட்ட

सा कन्या அந்தக் கன்னிகை  
विधिवत् விதிப்படி  
तस्य அவனுக்கு  
आतिथ्यं அதிதிஞ்ஞைய  
कृत्वा செய்து  
तु இப்பொழுது இப்படி  
अब्रवीत् பதினுரைத்தான்:

कुशध्वजो मम पिता ब्रह्मर्षिरमितप्रभः । बृहस्पतिसुतः श्रीमान्बुद्ध्या तुल्यो बृहस्पतेः ॥

मम पिता "எனது தந்தை  
कुशध्वज: குசத்வஜரென்ற  
ब्रह्मर्षि: பிரம்மர்ஷி.  
अमितप्रभ: அனலிலா பிரபாவ  
முண்டையவராய்

श्रीमान् பெயர்பெற்றவர்.  
बृहस्पतिसुत: பிரஹஸ்பதியின்  
बुद्ध्या புத்தியில் [புதல்வர்.  
बृहस्पते: பிரஹஸ்பதிக்கு  
तुल्य: ஒப்பானவர்.

तस्याहं कुर्वतो नित्यं वेदाभ्यासं महात्मनः । संभूता वाङ्मयी कन्या नाम्ना वेदवती स्मृता ॥

நிலம் "இடைவிடாது  
வேதாப்பியாஸத்தை  
குவீர்த: செய்துகொண்  
தஸ்ய அந்த [டிருக்கிற  
மஹாத்மாவின்னுடைய  
வாங்கீ உருவங்  
கொண்டதாகிய

கன்யா ஒரு பெண்ணைப்  
சம்பூதா உற்பலித்தவன்  
அஹ் நான்.  
நாமா பெயரால்  
வேதவதி என்று  
ஸ்மூதா அழைக்கப்படுகிறவன்.

ततो देवाः सगन्धर्वा यक्षराक्षसपन्नगाः । तेषां गत्वा हि पितरं वरुणं रोचयन्ति मे ॥

தத: "அப்பொழுது  
தே அந்த  
சகந்த்வா: கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட  
தேவா: தேவர்களும்  
யக்ஷரக்ஷச- } யக்ஷர்களும், ராக்ஷ  
பன்னா: அபி } ஸர்களும், பன்னகர்  
களும்

பிதர் ஹி தந்தையையே  
ராவா கிட்டி  
மே என்னை  
வரணம் கல்லியாணம் செய்து  
கொடுக்க  
ரோசயந்தி வேண்டினார்கள்.

न च मां स पिता तेभ्यो दत्तवान् राक्षसर्षभ । कारणं तद्वदिष्यामि निशाचर निशामय ॥

ராஷஸர்ஷம "ராக்ஷஸராஜனாகிய  
நிசாசர் அரக்கனே!  
பிதா தந்தையாகிய  
ச: ஆவார்  
மா என்னை  
தேய: அவர்களுக்கு

ந தத்தவான் கொடுக்கவில்லை.  
தந் காரணம் அந்த காரணத்தை  
யும்  
வதிஷ்யாமி சொல்லுகின்றேன்;  
நிசாமய கேளும்.

पितुस्तु मम जामाता विष्णुः किल सुरेश्वरः । अभिप्रेतस्त्रिलोकेशस्तस्मान्नान्यस्य मे पिता ॥

சுரேசுவர: "தேவர்களுக்கும்  
தேவராகிய  
விலோகேச: த்ரிலோகாதிபதியான  
விஷ்ணு: கில விஷ்ணுவே  
ஜாமாதா மருமகனாக  
மம எனது  
பிது: தந்தையின்னுடைய

அபிபிரேத: மனதில் நிர்ணயிக்கப்  
பட்டவர்.  
தஸ்தா ஆனதால்  
மே எனது  
பிதா தந்தை  
அந்யஸ்ய து மற்றவருக்கும்  
ந கொடேனென்றார்.

दातुमिच्छति तस्मै तु तच्छ्रुत्वा बलदर्पितः । शम्भुर्नाम ततो राजा दैत्यानां कुपितोऽभवत् ॥

தஸ்மே து "அவருக்கே  
தாது கல்லியாணஞ்செய்து  
கொடுக்க  
ஹ்ருதி முயன்றுகொண்டிருந்  
தத: அப்பொழுது [கார்.  
தேயானா: தைத்தியர்களுக்கு

ராஜா அரசனும்  
வலதர்பித: பலத்தால் செருக்  
குற்றவனுமான  
சம்பு: நாம சம்பு என்பவன்  
தந் து: அதைக்கேட்டு  
கூபித: கோபங்கொண்டவ  
அभवत् ஆனான். [ஓக





विज्ञातस्त्वं हि मे राजन्गच्छ पौलस्त्यनन्दन । जानामि तपसा सर्वं त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते ॥

பौலஸ்த்யநந்	“ பெளஸ்தியரின் புதல்வனாகிய	தபஸா ஜானாமி மே என் விஜாத: ஹி ரக்ச	தவத்தின் மகிமை நானறிவேன். [யால் எனக்கு நீர் இன்னுனெனத்தெரி யும். இதைவிட்டுப்போய் விடும்.]
राजन्	அரசே,		
लैलोक्ये हि	மூவுலகிலும்		
यत्	எது		
वर्तते	நடைபெறுகிறதோ		
सर्वं	எல்லாவற்றையும்		

सोऽब्रवीद्रावणो भूयस्तां कन्यां सुमहावताम् । अवरुह्य विमानायात्कन्दर्पशरपीडितः ॥

सः	“ அந்த	सुमहावतां	உத்திருஷ்டதவம் பூண்டிருக்கும்
रावणः	இராவணன்	तां	அந்த
कन्दर्पशरपीडितः	{ மன்மதபாணங்களால் வெட்கத்தை ஒழித் தவனாகி	कन्यां	கன்னிகையைப் பார்த்து
विमानायात्	தெய்வவிமானத்தி	भूयः	மீளவும் இப்படி
अवरुह्य	இறங்கி [என்று]	अब्रवीत्	மொழிந்தான்:

अवलिप्ताऽसि सुश्रोणि यस्यास्ते मतिरीदृशी । वृद्धानां मृगशावाक्षि भ्राजते धर्मसंग्रहः ॥

यस्याः	“ எந்த	भ्राजते	விளங்கும்.
ते	உனக்கு	सुश्रोणि	ஸுந்தரி,
ईदृशी	இப்படிப்பட்ட	मृगशावाक्षि	{ மான்விழிகளைப்போ ன்ற விழிகளையுடை யவளே !
मतिः	கொள்கையோ அந்த	अवलिप्ता	அஹங்காரம் கொண் டவளாய்
धर्मसंग्रहः	தல்தையே பற்றி யிருத்தல்	असि	நீ இருக்கியாய்.
वृद्धानां	வயதுமுதிர்ந்தவர் கருக்கு		

त्वं सर्वगुणसम्पन्ना नार्हसे वक्तुमीदृशम् । त्रैलोक्यसुन्दरी भीरु यौवनं तेऽतिवर्तते ॥२२॥

सर्वगुणसम्पन्ना	{ எல்லா நற்குணங்க ளும் அமையப்பெற் றவனும்	वक्तुं	சொல்ல
लैलोक्यसुन्दरी	மூவுலகிலும் சிறந்த சௌந்தர்யவதியுமான	न अर्हसे	கூடாது.
त्वं	நீ	भीरु	பயந்தவளே,
ईदृशी	இப்படி	ते	உனது
		यौवनं	யௌவனம்
		अतिवर्तते	வினாக்கழிந்துபோ கிறது.



एवमुक्तस्तथा तत्र वेदवत्या निशाचरः । मूर्धजेषु तदा कन्यां कराग्रेण परामृशत् ॥२७॥

तथा	“அந்த	निशाचरः	அரக்கன்
वेदवत्या	வேதவதியால்	तदा	அப்பொழுது
तत्र	அவ்விஷயத்தில்	मूर्धजेषु	கூந்தலில்
एवं	இப்படி	कन्यां	கன்னிசையை
उक्तः	சொல்லியதற்குச்	कराग्रेण	உள்ளங்கையால்
	செவிராய்த்த	परामृशत्	தொட்டான்.

ततो वेदवती क्रुद्धा केशान् हस्तेन साऽच्छिनत् ।  
असिर्भूत्वा करस्तस्याः केशांश्छिन्नांस्तदाऽकरोत् ॥ २८ ॥

सा	“அந்த	तदा	அப்பொழுது
वेदवती	வேதவதி	तस्याः	அவளுடைய
ततः	அதனால்	करः	கை
क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவ	असिः	கத்தியாக
	ளாகி	भूत्वा	ஆகி
हस्तेन	கையினால்	केशान्	கூந்தலை
केशान्	கூந்தலை	छिन्नां	செதிக்கப்பட்டதாக
अच्छिनत्	அறுத்தான்.	अकरोत्	செய்தது.

सा ज्वलन्तीव रोषेण दहन्तीव निशाचरम् । उवाचाग्निं समाधाय मरणाय कृतत्वराम् ॥

सा	“அவன்	ज्वलन्ती इव	அக்கினியினாலே எரிக்
मरणाय	உடலை ஒழிக்க		கப்பட்டவன்போலாகி
कृतत्वराम्	அதேசமயத்தில் து	निशाचरं	அரக்கனைப்பார்த்து
अग्निं	தீயை [ணிர்த்தவளாகி	दहन्ती इव	எரிப்பவன்போலாகி
समाधाय	வளர்த்துவிட்டு	उवाच	இதைச்சொல்லிய
रोषेण	ரோஷத்தால்		ருளினான்:

धर्पितायास्त्वयाऽनार्य न मे जीवितमिष्यते । रक्षस्तस्मात्प्रवेक्ष्यामि पश्यतस्ते हुताशनम् ॥

अनार्यं	“அடா பாதக!	न इष्यते	விரும்பப்படவில்லை.
रक्षः	அரக்க!	तस्मात्	ஆதலால்
त्वया	உன்னால்	ते	உனது
धर्पितायाः	நிண்டப்பட்ட	पश्यतः	கண்முன்னேயே
मे	எனது	हुताशनं	அக்கினியில்
जीवितं	உடலை வைத்திருத்தல்	प्रवेक्ष्यामि	புகுந்துவிடுகிறேன்.

यस्मात्तु धर्पिता चाहं त्वया पापात्मना वने । तस्मात्तव वधार्थं हि समुत्पत्स्ये ह्यहं पुनः ॥

० हं	“நான்	तव	உனது
पापात्मना	பாபா தீமாவாகிய	वधार्थं च	மரணத்திற்காகவே
त्वया	உன்னால்	अहं हि	நானே
वने	காட்டில்	पुनः तु	இன்னொரு தரமும்
धर्पिता	கைநிண்டப்பட்டேன்.	समुत्पत्स्ये	ஆவிர்ப்பவிக்கப்
यस्मात् तस्मात्	அக்காரணத்தால்		போகிறேன்.



न हि शक्यं स्त्रिया हन्तुं पुरुषः पापनिश्चयः । शपे त्वयि मयोऽसृष्टे तपसश्च व्ययो भवेत् ॥

ஸ்த்ரியா	" 'பெண்ணாகிய	புருஷ:	குறைவு
மயா	என்னால்	புருஷ:	ஏற்படும்.
த்வயி	உன்பேரில்	பாபநிஷய:	பாபத்தொழிலில்
शपे	சாபம்		புரியும்
उःसृष्टे च	இடப்பட்டதேயாகில்	पुरुषः हि	புருஷனாகியிருந்தும்
तपसः	தவப்பெருமைக்கு	हन्तुं	கொன்றுவிட
		शक्यं न	விதிகில்லை.

यदि त्वस्ति मया किञ्चित्कृतं दत्तं हुतं तथा । तस्मात्त्वयोनिजा साध्वी भवेयं धर्मिणः सुता ॥

तस्मात्	" 'ஆனதால்	किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்
मया	என்னால்	अस्ति यदि	இருக்கிறதென்றால்
कृतं तु	செய்யப்பட்டபுண்		{ அயோனினையாய்,
	யங்களின் பலனும்	अयोनिजा	{ (கர்ப்பவழி உண்
दत्तं तु	கொடுக்கப்பட்ட தா		டாகாதவளாய்)
	னங்களின் பலனும்	धर्मिणः	ஒரு தருமாத்மனின்
	{ செய்யப்பட்ட தெய்வ	साध्वी	அருமை
हुतं तथा	{ சமர்ப்பணங்களின்	सुता	பெண்ணாக
	பலனும்	भवेयम्	விளங்குவேன்.

एवमुक्त्वा प्रविष्टा सा ज्वलितं जातवेदसम् । पपात च दिवो दिव्या पुण्यवृष्टिः समन्ततः ॥

एवं	" இவ்வண்ணம்	प्रविष्टा	குதித்துவிட்டாள்.
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	दिवः	ஆகாசத்தினின்று
सा	அவள்	दिव्या	திவ்யமான
ज्वलितं	ஒங்கி எரிகின்ற	पुण्यवृष्टिः च	புஷ்பவருஷமும்
जातवेदसं	அக்கினியில்	समन्ततः	நாற்புறமும்
		पपात	வருஷித்தது.

सैषा जनकराजस्य प्रसूता तनया प्रभो । तव भार्या महाबाहो विष्णुस्त्वं हि सनातनः ॥

महाबाहो	" 'மஹாபாஹுவே !	प्रसूता	அவதரித்தவள்.
प्रभो	பிரபுவே !	तव	தேவரீருக்கு
सा	அந்த	भार्या	இல்லாள்.
एषा	இவள்	इं हि	தேவரீர்தான்
जनकराजस्य	ஜனக ராஜனுக்கு	सनातनः	அனாதியாகிய
तनया	பெண்ணாக	विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்.

पूर्व क्रोधाहितः शत्रुर्ययाऽसौ निहतस्तथा । उपाश्रयित्वा शैलाभस्तव वीर्यममानुषम् ॥

पूर्व	" 'பூர்வத்தில்	शत्रुः	சத்ரு
यथा	எவளால்	तथा	சொன்னபடியே
	{ கோபித்துமட்டும்	तव	தேவரீரது
क्रोधाहितः	{ விட்டு விடப்பட்டா	अमानुषं	அமரனுக்கியமான
	{ ன்ன, அவளாலயே	वीर्यं	வீரயத்தை
असौ	அந்த இந்த	उपाश्रयित्वा	அடைந்து
शैलाभः	மலைபோன்ற	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.

एवमेषा महाभागा मर्त्येषूत्पत्स्यते पुनः । क्षेत्रे हलमुखोत्कृष्टे वेद्यामशिशिखोपमा ॥३७॥

புன:	"அன்றியும்	ஹஸுஸுகுடே	கலப்பை நுனியால்
एवं	இப்படியாய்		கிளப்பப்பட்ட
एषा	இந்த	क्षेत्रे	மண்பூமியில்
महाभागा	மஹா பாக்கியவாதி	अशिशिखोपमा	அக்கினிசிகைபோன்
मर्त्येषु	மர்த்யேஸுவோகத்தில்		றவளரய்
वेद्यां	வாகவேதியில்	उत्पत्स्यते	ஆவிர்ப்பனித்தான்.

एषा वेदवती नाम पूर्वमासीत्कृते युगे । त्रेतायुगमनुप्राप्य वधार्थं तस्य रक्षसः ॥ ३८ ॥  
उत्पन्ना मैथिलकुले जनकस्य महात्मनः । सीतोत्पन्ना तु सीतेति मानुषैः पुनरुच्यते ॥

एषा	"இவள்	महामानः	மஹாத்மாவான
पूर्व	முன்	जनकस्य	ஜனகருடைய
कृते	கருத	मैथिलकुले	மேதிலகுலத்தில்
युगे	யுகத்தில்	उत्पन्ना	ஆவதரித்தான்.
वेदवती	வேதவதி	सीतोत्पन्ना	{ கலப்பை படைபினின்
नाम	என்ற பெயர்கொண்டு	तु	து தோன்றியவளாய்
आसीत्	விளங்கினாள்.	सीता	ஆவிர்ப்பனித்தான்
त्रेतायुगं	திரேதாயுகத்தை	इति	என்கிறபடியால்
अनुप्राप्य	அடைந்து	मानुषैः	"சீதை"
तस्य	அந்த	पुनः	என்று
रक्षसः	அரக்கனுடைய	उच्यते	மானிடர்களால்
वधार्थं	கொலைக்காக		இன்னமும்
			வழங்கப்படுகிறாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
उत्तरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 671



अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

मरुत्तविजयः—மருத்தமஹாராஜனை ஜயிப்பது.

प्रविष्टायां हुताशं तु वेदवत्यां स रावणः । पुष्पकं तु समारुह्य परिचक्राम मेदिनीम् ॥१॥

वेदवत्यां	"வேதவதி	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
हुताशं	அக்கினியில்	समारुह्य	ஏறிக்கொண்டு
प्रविष्टायां तु	பிரவேசித்த பிறகு	मेदिनीं तु	பூமி முழுமையும்
सः	அந்த	परिचक्राम	சுற்றித்திரிந்தான்.
रावणः	இராவணன்		

ततो मरुत्तं नृपतिं यजन्तं सह दैवतैः । उशीरवीजमासाद्य ददर्श स तु रावणः ॥ २ ॥

ச:	“அந்த	नृपतिं	மன்னனும்
रावणः	இராவணன்	दैवतैः	பிரத்யகூததேவர்
	முன்காலத்தில் உசிர		களோடு
	பிழமென்று விளக்கி		
उशीरवीजं	யதும் (இக்காலத்தில்	सह	இருந்துகொண்டு
	‘கந்தாஹர்’ என்று	यजन्तं	யாகம்செய்துகொண்
	விளக்குகிறதமான)		டிருந்தவருமான
	சேதத்திரத்திற்கு	मरुत्तं	மருத்தரென்பவரை
आसाद्य	சென்று	तु	அப்பொழுது
सतः	அவ்விடத்தில்	दर्श	கண்டான்.

संवतो नाम ब्रह्मर्षिः साक्षाज्जाता बृहस्पतेः । याजयामास धर्मज्ञः सर्वदेवगणैर्वृतः ॥ ३ ॥

सर्वैः देवगणैः	“சர்வதேவகணங்களா	आता	பிராதாவுமான
	லும்	संवतः	சர்வர்த்தர்
वृतः	சூழப்பட்டவராயும்	नाम	என்கிற
धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞரும்	ब्रह्मर्षिः	பிரம்மரிஷி
बृहस्पतेः	பிரஹஸ்பதிக்கு	याजयामास	யாகத்தை செய்வித்
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்		துவந்தனர்.

दृष्ट्वा देवास्तु तद्रूपो वरदानेन दुर्जयम् । तिर्यग्योनिं समाविष्टास्तस्य दर्शनभीरवः ॥४॥

देवाः	“தேவர்கள்	दर्शनभीरवः	தர்சனத்தில் பயந்
सव	அந்த		தவர்களாகி
रक्षः	அரக்களை	तु	இப்பொழுது
वरदानेन	வரங்கள் பெற்றதால்		விலக்குகள், பறவை
दुर्जयं	அஜேயமாகிறவனென்	तिर्यग्योनिं	கன் இவைகளின்
	பதை		உடம்பினுள்
दृष्ट्वा	உணர்ந்து	समाविष्टाः	மறைந்துகொண்
तस्य	அவனுடைய		டர்கள்.

इन्द्रो मयूरः संवृत्तो धर्मराजस्तु वायसः । कृकलासो धनाध्यक्षो हंसश्च वरुणोऽभवत् ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	धनाध्यक्षः	சுபேரன்
मयूरः	யலிலாய்	कृकलासः	ஒணைகவும்,
संवृत्तः	ஆய்விட்டான்.	वरुणः	வருணன்
धर्मराजः	தருமராஜன்	हंसः च	ஹம்ஸமாகவும்
वायसः तु	காயசையாகவும்,	अभवत्	ஆயினர்.



अन्येष्वपि गतेष्वेवं देवेष्वरिनिपूदन । रावणः प्राविशद्यज्ञं सारमेय इवाशुचिः ॥ ६ ॥

अरिनिपूदन	“சத்ருஸம்ஹாரக!	यज्ञं	யாகசாலைமீல்
अन्येषु	மற்ற	अशुचिः	நீட்டாக்கும், (அப
देवेषु अपि	தேவர்களும்		வித்திரமாக்கும்)
एवं	இப்படி	सारमेयः	நாய்
गतेषु	ஒளிர் துகொண்	इव	எவ்வண்ணமோ
	டவளவில்		அவ்வண்ணமே
रावणः	இராவணன்	प्राविशत्	வந்துசேர்ந்தான்.

तं च राजा समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । प्राह युद्धं प्रयच्छेति निर्जितोऽस्मीति वा वद ॥

राक्षसाधिपः	“இராசக்ஷஸாதிபனாகிய	वा	அல்லது
रावणः	இராவண	निर्जितः	தோல்வியடைந்தவ
राजा	மன்னன்	अस्मि	இருக்கிறேன்; [நாக
तं च	அவனையே	इति	என்று
समासाद्य	அடைந்து	वद	சொல்லிவிடு’
युद्धं	‘யுத்தம்செய்ய	इति	என்று
प्रयच्छ	வா;	प्राह	அதட்டிப் பேசினான்.

ततो मरुतो नृपतिः को भवानित्युवाच तम् । अपहासं ततो मुक्त्वा रावणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	“அப்பொழுது	उवाच	கேட்டார்.
मरुतः	மருத்த	रावणः	இராவணன்
नृपतिः	மன்னர்	ततः	அதனால்
तं	அவனைப்பார்த்து	अपहासं मुक्त्वा	அசட்டுச்சிரிப்பைச்
भवान्	‘நீ		சிரித்து
कः	யார்?’	वाच	இந்த மொழியை
इति	என்று	अब्रवीत्	மொழிந்தான்;

अकुतूहलभावेन प्रीतोऽस्मि तव पार्थिव । धनदस्यानुजं यो मां नावगच्छसि रावणम् ॥

पार्थिव	“இராஜனே!	अस्मि	ஆகிறேன்.
तव	உமது	यः	எந்த இந்த நீ
अकुतूहल-}	தெரிந்துக்கொண்டி-	मां	என்னை
भावेन }	ருக்கவேண்டியவை	धनदस्य	குபேரனது
	களைத் தெரிந்துக்	अनुजं	தம்பியாகிய
	கொள்ளாமலிருக்	रावणं	இராவணனென்பதை
	கும் அஞ்சாததினால்	न अवगच्छसि	தெரிந்துக் கொள்
प्रीतः	திருப்தியடைந்த		ளாமலிருக்கிறாய்.
	வனாக		

त्रिषु लोकेषु कोऽन्योऽस्ति यो न जानाति मे बलम् ।

भ्रातरं येन निर्जित्य विमानमिदमाहुतम्

॥ १० ॥

त्रिषु	“ மூன்று	अस्ति	இருக்கிறான் ?
लोकेषु	உலகங்களிலும்	येन	இந்த ஆதனால்
मे	எனது	भ्रातरं	தம்பனை
बलं	வலிமையை	निर्जित्य	ஜிதித்து
न जानाति	உன்னாடி யறி யாதி	इदं	இந்த
यः	எந்த [ருக்கிறவன்,	विमानं	புஷ்பகவிமானம்
अन्यः	வேறு	आहुतम्	பலா தகராறாய் கொண்டு வரப்பட்டது.
कः	எவன்		

ततो मरुतः स नृपस्तं रावगमयाब्रवीत्

॥ ११ ॥

ततः	அதின்மேல்	तं	அந்த
सः	அந்த	राणं	இராவணனைப்
मरुतः	மருத்த	अथ	இப்படி [பார்த்து
नृपः	மன்னர்	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்:

धन्यः खलु भवान्येन ज्येष्ठो भ्राता रणे जितः ।

न त्वया सदृशः श्लाघ्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते

॥ १२ ॥

येन	“ எந்த உன்னால்	श्लाघ्यः	சலாகித்துக்கொண்ட
ज्येष्ठः	ஜேஷ்ட		டாடவேண்டியவன்.
भ्राता	ஐதேஹாதார்	त्वया	உன்னோடு
रणे	போரில்	सदृशः	சமமான
जितः	ஜிதிக்கப்பட்டாரோ ; அவனாகிய	त्रिषु	மூன்று
भवान् खलु	நீ ஒருவனே *	लोकेषु	லோகங்களிலும்
धन्यः	மஹா புண்ணியசாலி.	न विद्यते	கிடையாது.

कं त्वं प्राकेवलं धर्मं चरित्वा लब्धवान्वरम् । श्रुतपूर्वं हि न मया भाषसे यादृशं स्वयम् ॥

प्राक्	“ முன்பு	मया	என்னால்
त्वं	நீ	न हि	இதுவரையில் கேட்கப்படாதிருக்கிற
कं	எதோ		
धर्मं	ஒரு தவத்தை	यादृशं	அந்த இந்த
चरित्वा	புரிந்து	केवलं	தவிரப் பிறரெவரும்
वरं	வரத்தை		செய்யாததை
लब्धवान्	அடைந்திருக்கிறாய் ; என்பது	स्वयं	நீயே
श्रुतपूर्वं	{ முன்னமேயே என்னால் கேட்கப்பட்டிருந்தது.	भाषसे	{ இப்பொழுது சொல்லிக் தெரியப்படுத்தியிட்டாய்.

तिष्ठेदानीं न मे जीवन्प्रतियास्यसि दुर्मते । अथ त्वां निशितैर्बाणैः प्रेषयामि यमक्षयम् ॥

தும்தெ "அடே மூட!  
இப்பொழுது  
திட்ட இங்கேயே நில்.  
ஜிவந் உயிருடனிருப்

பவனாய்  
ந பிரத்யாஸ்யஸி நீ திரும்பிப்போக  
மாட்டாய்.

மே எனது  
நிஸித: கூரிய  
பாண: பாணங்களால்  
த்வா உன்னை  
யமக்ஷயம் யமலோகத்திற்கு  
அथ இப்பொழுதே  
பிரேயயாமி அனுப்பி விடுகிறேன்.

ततः शरासनं गृह्य सायकांश्च नराधिपः । रणाय निर्ययौ क्रुद्धः संवर्तो मार्गमावृणोत् ॥

நராபிப: "மன்னர்  
தத: உடனேயே  
சராஸந் வில்லையும்  
சாயகாந் ச பாணங்களையும்  
गृह्य கையிலெடுத்துக்

கொண்டு

क्रुद्ध: கோபங்கொண்டவ  
रणाय புத்தத்திற்கு [ராகி  
निर्ययौ கிளம்பினார்.  
संवर्त: சம்வர்த்தர்  
मार्ग போகும்வழியில்  
आवृणोत् எதிர்த்துவின்று  
தடுத்தார்.

सोऽब्रतीस्त्रेहसंयुक्तं मरुत्तं तं महानृपिः । श्रोतव्यं यदि मद्वाक्यं संपहारो न तु क्षमः ॥

ச: "அந்த  
महान् ऋपि: மஹரிஷி  
तं அந்த  
मरुत्तं மருத்தரைப் பார்த்து  
अब्रवीत् இப்படிச்சொல்லி  
यत्रुणिनोर: யருணினார்:  
त्रेहसंयुक्तं 'விச்வாஸத்தோடு  
கடிய

मद्वाक्यं எனதுசொல்லை  
श्रोतव्यं கேட்டு அதுபடி நடக்  
किरतार्य  
यदि இருக்கும்படித்தில்  
ते உனக்கு  
संपहार: போர்புரிதல்  
क्षम: இப்போதேற்றது  
न அன்று.

माहेश्वरमिदं सत्रपलमाप्तं कुलं दहेत्

इदं "இந்த  
माहेश्वरं மஹேச்வர  
सत्रं யாகம்  
आप्तं இதுவரைக்கும்

॥ १७ ॥

अलं போதுமென்று இடை  
யில் கிருத்தப்பட்டால்  
कुलं வம்சத்தை  
दहेत् அழிக்கும்.

दीक्षितस्य कुतो युद्धं क्रोधित्वं दीक्षिते कुतः । संशयश्च जये नित्यं राक्षसश्च सुदुर्जयः ॥

दीक्षितस्य "யாகதீசைக் கொண்ட  
டவனுக்கு

युद्धं போர்புரிதல்  
कुत: கடுமோ?  
दीक्षिते யாகதீசைக் கொண்ட  
வனிடத்தில்  
क्रोधित्वं கோபங்கொள்வது

कुत: ஆகுமோ?  
जये வெற்றிபெறும் விஷயத்தில்  
नित्यं எப்பொழுதும்  
संशय: च ஸந்தேஹமே.  
च அன்றியும்  
राक्षस: அரசர்கள்  
सुदुर्जय: ஜயிக்கக்கூடாதவன்.



स निवृत्तो गुरोर्वाक्यान्मरुतः पृथिवीपतिः । विसृज्य सशरं चापं स्वस्थो मखमुखोऽभवत् ॥

ச:	“அந்த	विसृज्य	விட்டுத் துவிட்டு,
मरुतः	மருத்த	निवृत्तः	திரும்பியவராய்
पृथिवीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	स्वस्थः	மனம் திருப்திகொண் டவராய்
गुरोः	குருவினது	मखमुखः	யாகத்தையே திரும்பி யுமாரம்பித்தவராய்
वाक्यात्	நியமனத்தால்	अभवत्	இருந்துவிட்டார்.
सशरं	பாணத்துடன்கூடிய		
चापं	வில்லை		

ततस्तं निर्जितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युर्चैर्हर्षान्नादं विमुक्तवान् ॥

ततः	“அப்பொழுது	उच्चैः	உரக்க
शुकः	சுகன்	रावणः	‘ராவணர்
तं	அவரை	जयति इति	வெற்றிபெற்றார்’ என்
निर्जितं	தோற்கடிக்கப்பட்டவ	नादं	பெருங்கூச்சலை [கிற
मत्वा	எண்ணி [ராக	विमुक्तवान् वै	இட்டுக்கொண்டு
हर्षात्	குதுஹலத்தால்	घोषयामास	கொண்டாடினான்.

तान्भक्षयित्वा तत्रस्थान्महर्षीन्யज्ञमागतान् । विवृत्तो रुधिरैस्तेषां पुनः सम्प्रययौ महीम् ॥

तान्	“அந்த	तेषां रुधिरैः	அவர்களின் உதிரங்
तत्रस्थान्	அங்கே இருந்தவர்	पुनः	இன்னமும் [களால்
यज्ञं	யாகத்திற்கு [களும்	विवृतः	திரும்பியடையாதவ
आगतान्	வந்திருந்தவர்களு	मही	பூமியில் [ளாய்
महर्षीन्	மஹரிஷிகளை [மான	सम्प्रययौ	எங்கும் சுற்றித்திரிந் தான்.
भक्षयित्वा	புகித்து		

रावणे तु गते देवाः सेन्द्राश्चैव दिवौकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चाब्रुवन् ॥

रावणे	“இராவணன்	योनिं च	உருவத்தையும்
गते तु	போய்விடவே	आसाद्य	அடைந்து
सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்ட	ततः	அதன்மேல்
देवाः	திரு	तानि	அந்த
दिवौकसः एव	தேவர்களும்	सत्त्वानि च	சீவன்களைப்பார்த்து
स्वां	அவரவர்	अब्रुवन्	இப்படிச் சொல்லியரு ளிஞர்கள்.

हर्षात्तदाऽब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलवर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ उपकाराद्विहङ्गम् ॥२३॥

तदा	“அப்பொழுது	धर्मज्ञ	‘தருமங்கெரிந்த
इन्द्रः	இந்திரன்	विहङ्गम्	பறவையே,
नीलवर्हिणं	கருநிறமான தேரகை யையுடைய	तव	உனது
मयूरं	மயிலைப்பார்த்து	उपकारात्	பேருதவியால்
हर्षात्	ஸந்தோஷத்தினால்	प्रीतः	திரும்பியடைந்த வனாக
अब्रवीत्	இப்படிச் சொல்லி யருளினான்.	अस्मि	இருக்கிறேன்.

तिष्ठेदानीं न मे जीवन्प्रतियास्यसि दुर्मते । अथ त्वां निशितैर्बाणैः प्रेषयामि यमक्षयम् ॥

தும்தெ  
ஹ்நா  
திஸ்த  
ஜீவந்

“அடே மூட!  
இப்பொழுது  
இக்கேயே நில்.  
உயிருடனிருப்

பவனாய்

ந பிரத்யாக்ஸி நீ திரும்பிப்போக  
மாட்டாய்.

மே  
நிஸித:  
பாணி:  
த்வா  
யமக்ஷயம்  
அஃ  
பிரேயயாமி

எனது  
கூரிய  
பாணக்கனரல்  
உன்னை  
யமலோகத்திற்கு  
இப்பொழுதே  
அனுப்பி விடுகிறேன்.

ततः शरासनं गृह्य सायकांश्च नराधिपः । रणाय निर्ययौ क्रुद्धः संवर्तो मार्गमावृणोत् ॥

நராதிப:  
தத:  
சராசனம்  
சாயகாந்  
கூஹ்ய  
சாயகாந்  
கூஹ்ய

“மன்னர்  
உடனேயே  
வில்லையும்  
பாணக்களையும்  
கையிலெடுத்துக்

கொண்டு

கூஹ்ய:  
ரணாய  
நிர்யயௌ  
சங்க்ருத:  
மார்க்  
அவ்ருணோத்

கோபங்கொண்டவ  
யுத்தத்திற்கு [ராஜ]  
கிணம்பினார்.  
சமவர்த்தர்  
போகும்வழியில்  
எதிர்த்துநின்ற  
தடுத்தார்.

सोऽब्रवीत्स्नेहसंयुक्तं मरुतं तं महानृपिः । श्रोतव्यं यदि मद्वाक्यं संप्रहारो न तु क्षमः ॥

ச:  
மஹாந் ரபி:  
ஸ  
மரூத்  
அவ்ரீத்  
ஸஹ்ஸ்யுக்  
“அந்த  
மஹாரிஷி  
அந்த  
மருத்தரைப் பார்த்து  
இப்படிச்சொல்லி  
யருளினார்:  
‘விசுவாஸத்தோடு  
கடிய

மஹாவுக்  
ஸ்ரோத்வ்யம்  
யதி  
தே  
ஸம்பஹர்:  
க்ஷம:  
ந

எனதுசொல்லை  
கேட்டு அதுபடி நடக்  
கிறதாய்  
இருக்கும்படித்தில்  
உனக்கு  
போர்புரிதல்  
இப்போதேற்றது  
அன்று.

माहेश्वरमिदं सत्रमलमाप्तं कुलं दहेत्

ஹ்  
மாஹேஸ்  
ஸத்  
ஆஸத்

“இந்த  
மஹேஸ்வர  
யாகம்  
இதுவரைக்கும்

॥ १७ ॥

அல்  
கூல்  
தஹ்

போதுமென்று இடை  
யில் நிருத்தப்பட்டால்  
வம்சத்தை  
அழிக்கும்.

दीक्षितस्य कुतो युद्धं क्रोधित्वं दीक्षिते कुतः । संशयश्च जये नित्यं राक्षसश्च सुदुर्जयः ॥

தீக்ஷித:  
யுத்  
கூத்:  
தீக்ஷிதே  
க்ரோதித்வம்  
“யாகநிகைக் கொண்  
டவனுக்கு  
போர்புரிதல்  
கடுமோ?  
யாகநிகைக் கொண்ட  
வனிடத்தில்  
கேரபங்கொள்வது

கூத்:  
ஜயே  
நித்யம்  
ஸங்க்ஷய:  
ச  
ராக்ஷஸ:  
சுதுர்ஜய:  
ஆகுமோ?  
வெற்றிபெறும் விஷயத்தில்  
எப்பொழுதும்  
ஸந்தேஹமே.  
அன்றியும்  
அரக்கன்  
ஜயிக்கக்கூடாதவன்.

स निवृत्तो गुरोर्वाक्यान्मरुतः पृथिवीपतिः । विमृज्य सशरं चापं स्वस्थो मखमुखोऽभवत् ॥

ச: “அந்த  
மருத: மருத்த  
பூதவீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்  
குரு: குருவினது  
வாக்ய: நியமனத்தால்  
சசர் பாணத்துடன்கடிய  
சாபம் வில்லை

विमृज्य விட்டெறிந்துவிட்டு,  
निवृत्त: திரும்பியவராய்  
स्वस्थ: மனம் திருப்திகொண்  
டவராய்  
मखमुख: யாகத்தையே திரும்பி  
யுமாரப்பித்தவராய்  
अभवत् இருந்துவிட்டார்.

ततस्तं निर्जितं मत्वा घोषयामास वै शुकः । रावणो जयतीत्युच्चैर्हर्षाच्चादं विमुक्तवान् ॥

तत: “அப்பொழுது  
शुक: சுகன்  
तं அவரை  
निर्जितं தோற்கடிக்கப்பட்டவ  
मत्वा எண்ணி [ராக  
हर्षात् குதுஹலத்தால்

उच्चै: உரக்க  
रावण: ‘ராவணர்  
जयति इति வெற்றிபெற்றார்’ என்  
नादं பெருங்கூச்சலை [கிற  
विमुक्तवान् वै இட்டுக்கொண்டு  
घोषयामास கொண்டாடினான்.

तान्भक्षयित्वा तत्रस्थान्महर्षीन्यज्ञमागतान् । वितृप्तो रुधिरैस्तेषां पुनः सम्प्रययौ महीम् ॥

तान् “அந்த  
तत्रस्थान् அங்கே இருந்தவர்  
यज्ञं யாகத்திற்கு [களும்  
आगतान् வந்திருந்தவர்களு  
महर्षीन् மஹரிஷிகளை [மான  
भक्षयित्वा புசித்து

तेषां रुधिरै: அவர்களின் உதிரை  
पुन: இன்னமும் [களால்  
वितृप्त: திருப்தியடையாதவ  
महीं பூமியில் [ராய்  
सम्प्रययौ எங்கும் சுற்றித்திரிந்  
தான்.

रावणे तु गते देवाः सेन्द्राश्चैव दिवौकसः । ततः स्वां योनिमासाद्य तानि सत्त्वानि चाब्रुवन् ॥

रावणे “இராவணன்  
गते तु போய்விட்டவே  
सेन्द्रा: இந்திரானுன்னிட்ட  
देवा: திரு  
दिवौकस: एव தேவர்களும்  
स्वां அவரவர்

योनिं च உருவத்தையும்  
आसाद्य அடைந்து  
तत: உதன்மேல்  
तानि அந்த  
सत्त्वानि च சிவன்களைப்பார்த்து  
अब्रुवन् இப்படிச் சொல்லியரு  
ளிஞர்கள்:

हर्षात्तदाऽब्रवीदिन्द्रो मयूरं नीलवर्हिणम् । प्रीतोऽस्मि तव धर्मज्ञ उपकारादिहङ्गम् ॥२३॥

तदा “அப்பொழுது  
इन्द्र: இந்திரன்  
नीलवर्हिणं கருகிறமான தோகை  
யையுடைய

धर्मज्ञ ‘சுருமந்தெரிந்த  
ब्रह्म பறவையே,  
तव உனது

मयूरं மயிலைப்பார்த்து  
हर्षात् ஸந்தோஷத்தினால்  
अब्रवीत् இப்படிச் சொல்லி  
யருகினான்:

उपकारात् பேருதவியால்  
प्रीत: திருப்தியடைந்த  
‘வனாக  
अस्मि இருக்கிறேன்.



मम नेत्रसहस्रं तु यच्चद्वर्हं भविष्यति । वर्षमाणे मयि मुदं प्राप्स्यसे प्रीतिलक्षणाम् ॥  
एवमिन्द्रो वरं प्रादान्मयूरस्य सुरेश्वरः ॥ २४ ॥

மம	“எனது	பிரீதிக்கடையாளமாய்
नेत्रसहस्रं	கண்களினனேகம்	ஆனந்தத்தை
यत् तु	அது: எதுவே	பெற்று விளங்குவாய்.
	அதெல்லாமுமே	தேவராஜனான
त्वद्वर्हं	உன் தோகையில்	இந்திரன்
भविष्यति	விளங்கட்டும்.	மயிலுக்கு
मयि	நான்	வரத்தை
वर्षमाणे	மழை பொழிகையில்	இப்படி
		தந்தருளினான்.

नीलाः किल पुरा बर्हा मयूराणां नराधिप । सुराधिपाद्वरं प्राप्य गताः सर्वे विचित्रताम् ॥

नराधिप	“புருஷோத்தம!	சுராபிபாத்	தேவராஜனிடமிருந்து
पुरा	முன்காலத்தில்	वरं	வரத்தை
मयूराणां	மயில்களின்	प्राप्य	அடைந்து
बर्हाः	தோகைகள்	किल	அக்காரணத்தால்
सर्वे	எல்லாமும்	विचित्रतां	பார்க்க அழகுற்ற
नीलाः	கருநிறமுடையவைகள்		தாய்
	ளாக இருந்தன.	गताः	ஆயின.

धर्मराजोऽब्रवीद्राम प्राग्वंशे वायसं स्थितम् । पक्षिस्तवासिं सुप्रीतः प्रीतस्य वचनं शृणु ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	तव	உன்மீது
धर्मराजः	தருமராஜர்	सुप्रीतः	மிகத் திருப்திகொண்டவனாக
प्राग्वंशे	எதிரில் ஒரு மூங்கிலில்	अस्मि	இருக்கிறேன்.
स्थितं	தங்கியிருந்த	प्रीतस्य	ப்ரீதிகொண்டிருக்கிற
वायसं	காக்கையைப்பார்த்து		என்னுடைய
अब्रवीत्	இப்படிச் சொல்லியரு	वचनं	ஆசீர்வாதத்தை
	ளினார்:	शृणु	கவனமாய்க் கேள்.
पक्षिन्	‘பறவையே,		

यथाऽन्यैर्विविधै रोगैः पीड्यन्ते प्राणिनो मया । ते न ते प्रभविष्यन्ति मयि प्रीते न संशयः ॥

यथा	“என்னவெனில்	मयि	நான்
प्राणिनः	சிவன்கள் எல்லாமும்	प्रीते	ப்ரீதிகொண்டிருக்கிற
मया	என்னால்		காரணத்தால்
अन्यैः	வெவ்வேறான	ते	அவைகள்
विविधैः	சித்திரவிசித்திரங்	ते	உனக்கு
रोगैः	நோய்களால் [களான	न प्रभविष्यन्ति	உண்டாகாது.
पीड्यन्ते	பீடிக்கப்படுகின்றன.	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

मृत्युतस्ते भयं नास्ति वरान्मम विहङ्गम । यावत्त्वां न वधिष्यन्ति नरास्तावद्विष्यसि ॥

विहङ्गम	“ பறவையே !	यावत्	எவ்வளவுகாலம்
मम	எனது	नराः	மனிதர்கள்
वरात्	வரத்தினால்	त्वां	உன்னை
ते	உனக்கு	न वधिष्यन्ति	கொல்லாமலிருக்கின்
मृत्युतः	மரணிப்பிருந்து		றார்களோ
भयं	பயம்	तावत्	அவ்வளவுகாலம்
न अस्ति	இல்லை.	मविष्यसि	உயிருடன் வாழ்வாய்.

एते मद्रिषयस्था वै मानवाः क्षुद्रयार्दिताः । त्वयि भुक्ते तु वृक्षास्ते भविष्यन्ति सवान्धवाः ॥

एते	“ இந்த	भुक्ते वै	புகிப்பாயானால்
मद्रिषयस्थाः	என்றோடுவா சிவளரன	ते	அவர்கள்
मानवाः	மரணிடர்கள்	सवान्धवाः	பந்துக்களுடன்
क्षुद्रयार्दिताः तु	{ பசியினால் துன்பமுற் று தவிக்கிறவர்களா யிருக்கையில்	वृक्षाः	கடினவர்களாய் திருப்தியடைந்தவர் களாய்
त्वयि	நீ	भविष्यन्ति	ஆவார்கள்.

वरुणस्त्वब्रवीद्धंसं गङ्गातोयविहारिणम् । श्रूयतां प्रीतिसंयुक्तं वचः पत्ररथेश्वर ॥ ३० ॥

वरुणः	“ வருணபகவான்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார் :
गङ्गातोयविहारिणं	{ கங்கா நீர்த்தத்தில் விஹரித்துக்கொண் டிருந்த	पत्ररथेश्वर	‘ பறவைகளில் சிறந்த தே,
हंसं	ஹம்ஸத்தைப்	प्रीतिसंयुक्तं	அனுகூலமாயிருக்கிற
	பார்த்து	वचः	ஆக்கியவானது
तु	இப்பொழுது இப்படி	श्रूयताम्	கவனமாய்க் கேட்கப் பட்டும்.

वर्णो मनोहरः सौम्य चन्द्रमण्डलसन्निभः । भविष्यति तवोदयः शुद्धफेनसमप्रभः ॥ ३१ ॥

वर्णो	“ குணவானே !	शुद्धफेन-	நிர்மலமான வெண்
सौम्य	உனது	समप्रभः	மைந்தமுடைய
तव	உருவம்		நீரின் துரைபோன்ற
वर्णः	உருவம்		காந்தியுடையதாயும்
चन्द्रमण्डलसन्निभः	சந்திரமண்டலத்தைத்	मनोहरः	மனோஹரமாயும்
	ஒத்ததாயும்	उदयः	உனக்குமட்டுமுரிய
		भविष्यति	விளங்கட்டும். [தரயும்

मच्छरीरं समासाद्य कान्तो नित्यं भविष्यसि । प्राप्स्यसे चातुलां प्रीतिमेतन्मे प्रीतिलक्षणम् ॥

मच्छरीरं	“ பஞ்சபூதங்களில் என்னால் ஏற்படுத் தப்பட்டதாகிய (அ தாவது இலத்தை)	प्रीति	மனச்சந்துஷ்டியை
नित्यं	எப்பொழுதுமே	प्राप्स्यसे	அடைவாய்.
समासाद्य	அடைந்து	कान्तः	மிக அழகுவாய்ந்த
आतुलां	ஒப்புயர்வில்லாத	भविष्यसि	விளங்குவாய். [தரயும்
		एतत् च	இதுவே
		मे	எனது
		प्रीतिलक्षणम्	அன்பிற்கடையாளம்.”

हंसानां हि पुरा राम नीलवर्णः सपाण्डुरः । पक्षा नीलाग्रसंवीताः क्रोडाः शष्पाग्रनिर्मलाः॥

राम	“ஸ்ரீராம!	नीलाग्रसंवीताः	கரிய நுனிகளையு டையவைகள்.
पुरा	பூர்வம்		
हंसानां हि	ஹம்ஸங்களுக்கோ வெனில்	क्रोडाः	சிறகுகளினிடை பாகங்கள்
सपाण्डुरः	வெண்மை கலந்த	शष्पाग्रनिर्मलाः	{ உயர்ந்த சுத்தமாகிய பசும்புல்லைப் போ லிருந்தன.
नीलवर्णः	நீலவர்ணம்.		
पक्षाः	சிறகுகள்		

अथाब्रवीद्वैश्रवणः कृकलासं गिरौ स्थितम् । हैरण्यं सम्प्रयच्छामि वर्णं प्रीतस्तवाप्यहम् ॥

वैश्रवणः	“குபேரர்	प्रीतः	‘விச்வரூப முடைய
गिरौ	மலைமீது	अहं अपि	நானும்
स्थितं	இருந்த	तव	உனக்கு
कृकलासं	ஒணைப்பார்த்து	हैरण्यं	பொன்னிற
अहम्	இப்படி	वर्णं	நிறத்தை
अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:	संप्रयच्छामि	கொடுக்கிறேன்.

सद्रव्यं च शिरो नित्यं भविष्यति तवाक्षयम् । एष काञ्चनको वर्णो मत्प्रीत्या ते भविष्यति ॥

तव	“உனது	मत्प्रीत्या	எனது ப்ரீதிகாரண
शिरो च	முடியும்	ते	உனது [மாய்
नित्यं	எப்பொழுதுமே	एषः	இந்த
अक्षयं	மாறாத	वर्णः	ரூபம்
सद्रव्यं	பொன்னிற முடைய தாய்	काञ्चनकः	பொன்னிற முடைய தாய்
भविष्यति	விளங்கட்டும்.	भविष्यति	விளங்கட்டும்'.

एवं दत्त्वा वरांस्तेभ्यस्तस्मिन्पुत्रोत्सवे सुराः । निवृत्ताः सह राज्ञा ते पुनः स्वभवनं गताः ॥

तस्मिन्	“அந்த	निवृत्ताः	{ வந்தகாரியத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைத்தவர்களாய்
पुत्रोत्सवे	யாக அருந்தொழிலில்		
ते	அந்த	राज्ञा	இந்திரனுடன்
सुराः	தேவர்கள்	सह	கூடவே
तेभ्यः	அவைகளுக்கு	स्वभवनं	அவரவரிருப்பிடத் திற்கு
एवं	முன்கண்டவண்ண மாய்	पुनः	மறுபடியும்
वरान्	வரங்களை	गताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
दत्त्वा	தந்தருளி,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21431

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 707





एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १९ ॥

अनरण्यशायः—அனரண்யன் சபித்தல்.

अथ जित्वा मरुत्तं स प्रययौ राक्षसाधिपः । नगराणि नरेन्द्राणां युद्धकाङ्क्षी दशाननः ॥

ச:	“ அந்த	अथ	பின்னும்
राक्षसाधिपः	ராசாசுஸமன்னனாகிய	युद्धकांक्षी	போர்புரிய விருப்புந்
दशाननः	தசானன்	नरेन्द्राणां	அரசர்களின் [றவனாக
मरुत्तं	மருத்தரை	नगराणि	நகரங்களில்
जित्वा	அடக்கிவிட்டு	प्रययौ	சுற்றித்திரிந்தான்.

समासाद्य तु राजेन्द्रान्महेन्द्रवरुणोपमान् । अब्रवीद्राक्षसेन्द्रस्तु युद्धं मे दीयतामिति ॥२॥

राक्षसेन्द्रः	“ இராசாசுஸமன்னன்	अब्रवीत्	பிரகடனை செய்தான்;
महेन्द्रवरुणो-}	இந்திரன், வருணன்,	मे तु	‘என்னோடே
पमान् }	இவர்களுக்கு நிகரான	युद्धं	எதிர்த்து போர்
राजेन्द्रान् तु	இராஜோத்தமர்		புரிதல்
समासाद्य	கண்டு [களையே	दीयताम्	ஏற்றுக்கொள்ளப்
इति	இவ்விதமாய்		பட்டும்.

निर्जिताः स्मेति वा ब्रूत एष मे हि सुनिश्चयः । अन्यथा कुर्वतामेवं मोक्षो नैवोपपद्यते ॥

वा	“ அல்லது	सुनिश्चयः	உறுதியான விருதம்.
निर्जिताः स	தோல்வியடைந்தவர்	एष	இதற்கு
	களாக ஆனோம்.	अन्यथा	விரோதமாக
इति	என்று	कुर्वतां	நடப்பவர்களுக்கு
ब्रूत	சொல்லி விடுங்கள்.	मोक्षः	பிழைத்திருக்கும் வழி
एषः हि	இதுதான்	एवं	ஒன்றும்
मे	எனது	न उपपद्यते	இல்லை.

ततस्त्वभीरवः प्राज्ञाः पार्थिवा धर्मनिश्चयाः । मन्त्रयित्वा ततोऽन्योन्यं राजानः सुमहाबलाः॥

निर्जिताः स्मेत्यभाषन्त ज्ञात्वा वरबलं रिपोः ॥ ४ ॥

राजानः	“ அரசர்களும்	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
पार्थिवाः तु	சக்கிரவர்த்திகளும்	ततः	அதுவிஷயமாய்
धर्मनिश्चयाः	தருமத்தில் ஆஸக்தி	मन्त्रयित्वा	கலந்து ஆலோசனை
	யுள்ள	रिपोः	சத்ருவின் [செய்து,
प्राज्ञाः	மஹா புத்திமான்	वरबलं	வரங்களின் பலனை
	களாகவும்	ज्ञात्वा	மனதில்கொண்டு
सुमहाबलाः	பெயர்பெற்ற பல	निर्जिताः स	‘தோல்வியடைந்த
	வான்களாகவும்		வர்களாக ஆனோம்’
अभीरवः	அச்சமற்றவர்	इति	என்று
	களாகவும்	अभाषन्त	சொல்லிவிட்டார்கள்.
ततः	இருந்தும்		

दुष्यन्तः सुरथो गार्धिगयो राजा पुरुरवाः । एते सर्वेऽब्रुवन्स्तात निर्जिताः स्मेति पार्थिवाः ॥

तात "அப்ப!  
 पुरुरवाः புருரவ  
 राजा மன்னர்,  
 एते இந்த  
 दुष्यन्तः துஷ்யந்தன்,  
 सुरथः சுரதன்,  
 गार्धिः காதி,

गयः கயன் என்ற  
 पार्थिवाः மன்னவர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 निर्जिताः स्म 'தேரல்லியடைந்தவர்  
 कलाक आनेनम्'.  
 इति என்று  
 अब्रुवन् சொல்லிவிட்டார்கள்.

अथायोध्यां समासाद्य रावणो राक्षसाधिपः । सुगुप्तामनरण्येन शक्रेणैवामरावतीम् ॥६॥  
 स तं पुरुषशार्दूलं पुरन्दरसमं बले । प्राह राजानमासाद्य युद्धं देहीति रावणः ॥  
 निर्जितोऽस्मीति वा ब्रूहि त्वमेवं मम शासनम् ॥ ७ ॥

अथ "அதன்பிறகு  
 राक्षसाधिपः இராஷ்டஸமன்ன  
 रावणः இராவணன்  
 शक्रेण இந்திரனால்  
 अमरावतीं அமராவதியை  
 इव எப்படியோ,  
 अनरण्येन அனரண்யனால்  
 सुगुप्तं நன்றாய்ப் பரிபாலனம்  
 पण्णपप्पत्त  
 अयोध्यां அயோத்தியா  
 समासाद्य போய்ச் சேர்ந்தான்.  
 सः அந்த  
 रावणः இராவணன்  
 बले பலத்தில்  
 पुरन्दरसमं இந்திரனுக்கொப்  
 पानवानुम्

पुरुषशार्दूलं புருஷோத் தமனு  
 மாகிய  
 तं அந்த  
 राजानां மன்னனை  
 आसाद्य அடைந்து  
 इति இப்படி  
 प्राह சாற்றினான் :  
 त्वं 'நீ  
 युद्धं देहि போர்புரிய வா ;  
 वा அல்லது  
 निर्जितः "தேரல்லியடைந்த  
 வனாக  
 अस्मि ஆய்விட்டேன் "  
 इति என்று  
 ब्रूहि சொல்லிவிடு.  
 एव இதுதான்  
 मम எனது  
 शासनम् சக்கல்பம்.

अयोध्याधिपतिस्तस्य श्रुत्वा चावमतं वचः । अनरण्यस्तु संकुद्धो राक्षसेन्द्रमथाब्रवीत् ॥

अयोध्याधिपतिः "அயோத்திக்கிறைவ  
 अनरण्यः च அனரண்யரும் [ரான  
 तस्य அவனுடைய  
 अवमतं அவமதிப்பான  
 वचः சொல்லை  
 श्रुत्वा கேட்டு

संकुद्धः பிக்ககோபமடைந்தவ  
 ராகி  
 तु அப்பொழுது  
 राक्षसेन्द्रं இராஷ்டேஸந்திரனைப்  
 अथ இப்படி [பார்த்து  
 अब्रवीत् பதிலுரைத்தார்.

दीयते द्वन्द्वयुद्धं ते राक्षसाधिपते मया । सन्तिष्ठ क्षिप्रमायत्तो भव चैवं भवाम्यहम् ॥९॥

ராஷசாதிபதே	“இராக்ஷஸாதிபதி	சந்திஷு	இங்கேயே நில்.
மயா	என்னால் [யே]	அஃ எவ்	நான் இதேதர
தே	உனக்கு	भवामि	சித்தமாயிருக்கிறேன்.
द्वन्द्वयुद्धं	கைகலர்ந்து போர்ப்புரி	क्षिप्रं	விரைவில்
	தல்	आयत्तः	சித்தமாயிருப்பவனாக
दीयते	கொடுக்கப்பட்டது.	भव च	நியுமாரு.

अथ पूर्वं श्रुतार्थेन निर्जितं सुमहद्वलम् । निष्क्रामत्तन्नेन्द्रस्य वलं रक्षोवधोद्यतम् ॥१०॥

पूर्वं	“முன்னமேயே	नेन्द्रस्य	புருஷோத்தமருடைய
श्रुतार्थेन	விஷயங்கன் தெரிந்தி	तत् वलं	அந்தவேளை
	ருந்தமையால்	अथ	அப்பொழுது
सुमहत्	மிகப்பெரிய	रक्षोवधोद्यतं	{ அரக்கனுடைய வதை யில் ஆசக்திகொண் டதாய்
वलं	வேளை யானது	निष्क्रामत्	
निर्जितं	தயாரித்துவைக்கப் பட்டிருந்தது.		

नागानां दशसाहस्रं बाजिनां नियुतं तथा । रथानां बहुसाहस्रं पत्तीनां च नरोत्तम ॥

महीं सञ्छाद्य निष्क्रान्तं सपदातिरथं रणे ॥ ११ ॥

नरोत्तम	“புருஷோத்தம!	बहुसाहस्रं	அனேக ஆயிரமும்
नागानां	பாணிகளின்	रणे	போர்க்களத்தில்
दशसाहस्रं	பத்தாயிரமும்,	महीं	பூமியை
बाजिनां	குதிரைகளின்	सपदातिरथं	காலாட்களும் இரதங் கருமேயுடையதாக
नियुतं	ஒருலக்ஷமும்,	सञ्छाद्य	இடைவெளியின்றி
तथा	அவ்வண்ணமே		மறைத்துக்கொண்டு
रथानां	இரதங்களுடையவும்	निष्क्रामत्	சித்தமாயின.
पत्तीनां च	காலாட்களுடையவும்		

ततः प्रवृत्तं सुमहद्युद्धं युद्धविशारद । अनरण्यस्य नृपते राक्षसेन्द्रस्य चाद्भुतम् ॥ १२ ॥

युद्धविशारद	“யுத்தநிபுண!	नृपतेः च	மன்னருக்கும்
ततः	அப்பொழுது	सुमहत्	பெரும்
राक्षसेन्द्रस्य	இராக்ஷஸமன்ன	युद्धं	போர்
	னக்கும்	अद्भुतं	அச்சுதமாக
अनरण्यस्य	அனரண்ய	प्रवृत्तम्	கடைபெற்றது.

तद्रावणवलं प्राप्य वलं तस्य महीपतेः । प्राणशयत तदा सर्वं हव्यं हुतमिवानले ॥ १३ ॥

तस्य	“அந்த	प्राप्य	எதிர்த்து
महीपतेः	மன்னரின்	अनले	அக்கினியில்
वलं	வைண்டம்	हुतं	ஓமம்செய்யப்பட்ட
तत्	அந்த	हव्यं	ஹவிஸ்
रावणवलं	இராவணவைண்டம்.	इव	எப்படியோ அப்படி
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	तदा	அப்பொழுது
		प्राणशयत	நாசமாயிற்று.



युद्धा च सुचिरं कालं कृत्वा विक्रममुत्तमम् । प्रज्वलन्तं समासाद्य क्षिप्रमेवावशेषितम् ॥

प्राविशत्सङ्कुलं तत्र शलभा इव पावकम् ॥ १५ ॥

तत्र	“அதில்	காலம்	காலம்
अवशेषितं	தப்பிமிஞ்சியது	युद्धा	அமராத்,
क्षिप्रं एव	உடனேயே	च	பின்னர்
प्रज्वलन्तं	அதி கோபாவேசத்	पावकं	அக்கினியில்
समासाद्य	அடைந்து [தை	शलभाः	விட்டிற் பூச்சிகள்
उत्तमं	சலாக்கத்தக்க	इव	எப்படியோ அப் படியே
विक्रमं	பராக்கிரமத்தை	सङ्कुलं	உருவழிந்ததாக
कृत्वा	வெளியிட்டுக்	प्राविशत्	ஆயிற்று.
सुचिरं	நீண்ட [கொண்டு		

सोऽपश्यत्तन्नरेन्द्रस्तु नश्यमानं महाबलम् । महार्णवं समासाद्य आपगानां शतं यथा ॥ १६ ॥

सः	“அந்த	समासाद्य	போய்ச் சேர்ந்து
नरेन्द्रः	மன்னர்		விடுவது
तत्	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ
महाबलं	பெருஞ்சேனையை		அவ்வண்ணமோ
आपगानां	நதிகளின்	तु	அப்பொழுது
शतं	அனேகமானது	नश्यमानं	நாசமுறுவதாய்
महार्णवं	பெருங்கடலில்	अपश्यत्	கண்டார்.

ततः शक्रधनुःप्रख्यं धनुर्विस्फारयन्स्वयम् । आससाद नरेन्द्रस्तं रावणं क्रोधमूर्च्छितः ॥

नरेन्द्रः	“மன்னர்	विस्फारयन्	நாடுறையைச் செய்து
ततः	அதினால்	तं	அந்த [கொண்டு
क्रोधमूर्च्छितः	சகிக்கமுடியாத கோ	रावणं	இராவணனை
	பங்கொண்டவராகி	स्वयं	தானே நேரில்
शक्रधनुःप्रख्यं	இந்திர தனுஸைக்	आस साद	எதிர்த்துப் போர்புரி
धनुः	வில்லை [கொப்பான		ந்தார்.

ततो वाणशतान्यष्टौ पातयामास मूर्धनि । तस्य राक्षसराजस्य इक्ष्वाकुकुलनन्दनः ॥ १८ ॥

इक्ष्वाकुकुलनन्दनः	“இசைவாகுலப்	तस्य	அந்த
	பிள்ளையாகிய அவர்	राक्षसराजस्य	இராகுலமன்னனது
ततः	அப்பொழுது	मूर्धनि	தலையில்
अष्टौ	எட்டு	पातयामास	விடுத்தார்.
वाणशतानि	நூறு பாணங்களை		

तस्य वाणाः पतन्तस्ते चक्रिरे न क्षतिं क्वचित् । वारिधारा इवाश्रेभ्यः पतन्त्यो गिरिमूर्धनि ॥

गिरिमूर्धनि	“மலைமுடியில்து	ते वाणाः	அந்த பாணங்கள்
अश्रेभ्यः	மேகங்களினின்று	तस्य	அவனுக்கு
पतन्त्यः	விழுகின்ற	क्षतिं	துன்ப மென்பதை
वारिधाराः इव	மழைத்தாரைகள்	क्वचित्	துப்பொழுதுங்கூட
पतन्त्यः	வந்து விழ்ந்த [போல்	न क्षति	விளை விக்கவில்லை.

ततो राक्षसराजेन क्रुद्धेन नृपतिस्तदा । तलेनाभिहतो मूर्ध्नि स रथान्निपपात ह ॥२०॥

नृपतिः “மன்னர்  
ததா அப்பொழுது  
ராட்சரராஜேன இராசகுல மன்னனால்  
கருடேன கோபங்கொண்ட  
தலேன கையால் [வஞ்சி  
மூர்ச்சி சிவனில்

அபிஹத: அடிக்கப்பட்டார்.  
தத: அதினால்  
ச: அவர்  
ரதாந தேரின்னின்  
நிபபாத கிழேவிழுந்தார்.  
ஹ ஜயோ! கஷ்டம்!

स राजा पतितो भूमौ विह्वलाङ्गः प्रवेपितः । वज्रदग्ध इवारण्ये सालो निपतितो महान् ॥

अरण्ये “காட்டில்  
வஜ்ரதக்ஷ: வஜ்ரரயுதத்தால்  
தகிக்கப்பட்ட  
மஹாந பெரிய  
சால: விருகடும்  
நிபததி: சாய்ந்து பூமியில்  
விழுந்தால்

इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
स: அந்த [வண்ணமே  
राजा மன்னர்  
विह्वलाङ्ग: அங்கங்கள் தளர்ந்த  
வராய்  
प्रवेपित: நடுக்கி  
भूमौ தரையில்  
पतित: விழுந்துவிட்டார்.

तं प्रहस्याब्रवीद्रक्ष इक्ष्वाकुं पृथिवीपतिम् । किमिदानीं फलं प्राप्तं त्वया मां प्रतियुध्यता ॥

तत् “அந்த  
रक्ष: அரக்கன்  
तं அந்த  
इक्ष्वाकुं இசுக்ஷ்வாகுவம்சத்து  
पृथिवीपति: சக்கிரவர்த்தியாரைப்  
பார்த்து  
प्रहस्य பரிஹையித்து  
अब्रवीत् இப்படிச்சொன்னான்:

मां ‘என்னை  
प्रतियुध्यता எதிர்த்துப்போர்  
புரித்த  
त्वया உன்னால்  
इदानीं இப்பொழுது  
किं என்ன  
फलं பயன்  
प्राप्तम् அடையப்பட்டது?

त्रैलोक्ये नास्ति यो द्वन्द्वं मम दद्यान्नराधिप । शङ्के प्रसक्तो भोगेषु न शृणोषि बलं मम ॥

नराधिप “மன்னனே!  
मम என்னுடன்  
द्वन्द्वं யுத்தத்தை  
दद्यात् ஒப்புக்கொள்ளுகிறது  
य: எவனோ அவன்  
त्रैलोक्ये மூலுலகிலும்  
नास्ति இல்லை

भोगेषु போகங்களில்  
प्रसक्त: பனதைச் செலுத்தி  
मम எனது [விட்டவனாய்  
बलं பலத்தைப்பற்றி  
न शृणोषि நீ கேட்டிருக்கவில்லை  
என்று  
शङ्के நான் நினைக்கிறேன்.

तस्यैवं ब्रुवतो राजा मन्दासुर्वाक्यमब्रवीत् । किं शक्यमिह कर्तुं वै कालो हि दुरतिक्रमः ॥

मन्दासुः	“குற்றாயிராய் துடித் துக்கொண்டிருந்த	इह वै	“இப்பொழுது
राजा	மன்னர்	कर्तुं	செய்கிறதற்கு
एवं	இவ்விதம்	किं	எது
ब्रुवतः	ஆம்மஸ்தோத்திரம்	शक्यं	முடியும்?
तस्य	அவனுக்கு [செய்கிற	कालः	காலகதியானது
वाक्यं	தருமநியமனத்தை	दुरतिक्रमः	ஒருவராலும் தடுக்க முடியாதது.
अब्रवीत्	இப்படிச் சொல்லியரு ளினார்:	हि	அன்றோ!

न ह्यहं निर्जितो रक्षस्त्वया चात्मप्रशंसिना । कालेनैव विपन्नोऽहं हेतुभूतस्तु मे भवान् ॥

रक्षः	“அடே ராசாஸ!	न	இல்லை.
आत्मप्रशंसिना	தன்னைத்தானே	कालेन एव	விதிவசத்தாலேயே
	புகழ்ந்துகொள்ளுகிற	अहं	நான்
स्वया च	உன்னாலேயே	विपन्नः	மரணமடைகிறேன்.
अहं	நான்	भवान् तु	நீயோ
निर्जितः	ஐயிக்கப்பட்டவன்	मे	எனக்கு
		हेतुभूतः हि	காரணக்கருவிதான்.

किं त्विदानीं मया शक्यं कर्तुं प्राणपरिक्षये । न ह्यहं विमुखो रक्षो युध्यमानस्त्वया हतः ॥

रक्षः	“அடே அரக்க!	इदानीं	இப்பொழுது
युध्यमानः	போர் புசிந்து	प्राणपरिक्षये	உயிர் போகுந்தரு ணத்தில்
विमुखः	பிரதிகூலமடைந்த		
अहं	நான்	मया	என்னால்
स्वया	உன்னால்	कर्तुं	பிரதிகாரஞ்செய்ய
हतः	அடித்துத்தன்னப்பட்ட	शक्यं	சாத்தியமானது
किं तु	ஆயினும் [டேன்	न हि	ஒன்றுமில்லை.

इक्ष्वाकुपरिभावित्वादचो वक्ष्यामि राक्षस । यदि दत्तं यदि हुतं यदि मे सुकृतं तपः ॥  
यदि गुप्ताः प्रजाः सम्यक्तदा सत्यं वचोऽस्तु मे ॥ २७ ॥

राक्षस	“அரக்க!	सम्यक्	தருமத்திற்கு குறை வின்றி
इक्ष्वाकुरि-}	இஷ்வாகு வம்சத்	गुप्ताः	பரிபாலிக்கப் பட்டார்கள்
भावित्वात् }	தை அவமானஞ் செய்ததால்		
वचः	விதியை	यदि	என்கிறபடித்தில்,
वक्ष्यामि	இப்போதே குகிப்பித் து விடுகிறேன்.	तपः	தவபாக்கியமும்
मे	எனது	सुकृतं	புண்ணியங்களின் பயனும்
प्रजाः	பிரஜைகள்	यदि	இருக்கும்படித்தில்,



हुतं	{ செய்யப்பட்ட தெய்வ சமர்ப்பணங்களின் பயனும்	यदि तदा मे वचः सत्यं	இருக்கும் பகஷத்தில், அப்பொழுது எனது வாக்கு அப்படியே நடை
यदि दत्तं	இருக்கிற பகஷத்தில், கொடுக்கப்பட்ட தான ங்களின் பயனும்	अस्तु	பெற்றதாக விளங்கட்டும்.

उत्पत्स्यते कुले हस्मिन्निक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामो दाशरथिर्नाम यस्ते प्राणान्हरिष्यति॥

महात्मनां	“ மிகக் மேன்மை பெற்றவர்களாகிய	रामः	இராமன்
इक्ष्वाकूणां	இகஷ்வாகுக்களின்	नाम	எனப் பெயருள்ளவன்
अस्मिन्	இந்த	उत्पत्स्यते	அவதரிக்கப் போகின்றான்.
कुले हि	குலத்திலேயே	यः	எவனோ, அவன்
दाशरथिः	தசரதனென்பவ னுக்குப் புதல்வனும்	ते	உன்
		प्राणान्	உயிரை
		हरिष्यति	ஒழிப்பான்.

ततो जलधरोदयस्ताडितो देवदुन्दुभिः । तस्मिन्नुदाहृते शापे पुष्पवृष्टिश्च खाच्युता ॥

तस्मिन्	“ அந்த	च	அன்றியும்
शापे	சாபம்	ततः	அப்பொழுது
उदाहृते	இட்டவனாகில்	देवदुन्दुभिः	தேவ துந்துபி
खाव	வானத்தினின்றும்	अलधरोदयः	மேகமுழக்கத்துக் கிடாய்
पुष्पवृष्टिः	பூமாரி	ताडितः	அடிக்கப்பட்டது.
च्युता	பொழிந்தது.		

ततः स राजा राजेन्द्र गतः स्थानं त्रिविष्टपम् । स्वर्गते च नृपे तस्मिन्नाक्षसः सोऽपसर्पत ॥

राजेन्द्र	“ சக்கிரவர்த்தியாரே !	नृपे	மன்னர்
सः	அந்த	स्वर्गते च	சுவர்க்கமடைந்த வளவில்
राजा	மன்னர்	सः	அந்த
त्रिविष्टपं	சுவர்க்க	राक्षसः	அரக்கன்
स्थानं	பதவியை	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
गतः	பெற்றான்.	अपसर्पत	போய்விட்டான்.
तस्मिन्	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21461

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 737



விங்: சரீ:—இருபதாவது ஸர்க்கம். || 20 ||

நாரதராவுணசுவாத:—நாரதராவணஸம்வாதம்.

ததோ விதாசயந்மத்யாந்மூயிவ்யா ராஸஸாதிப: | ஂஸஸாத் தநே தஸிந்நாரதம் ஢ுநிபு஑்வம் ||

தவ:	“ அனந்தரம்	தஸிந்	அந்த
ராஸஸாதிப:	இராஸஸராஜன்	தநே	ஆகாசத்தில்
மூயிவ்யா	பூமியில்	஢ுநிபு஑்வம்	முனித்தேவதராகிய
மத்யாந்	மானிடர்களை	நாரதம்	நாரதரை
விதாசயந்	{ பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது	ஂஸஸாத்	தந்தையலாய்க் கண்டான்.

தஸ்யாதிவாதநம் க்ருதவா தஸயீவோ நிஸாசர: | அஃவீகூஸலம் த்ருதா ஃதுமா஑மநஸ்ய ச || 21 ||

தஸயீவ:	“ தசகீவ	க்ருதவா	பண்ணி
நிஸாசர:	அரக்கன்	கூஸலம்	சேஷமத்தையும்
த்ருதா ச	கண்டதுமே,	ஂதா஑மநஸ்ய	அங்கு எழுந்தருளி யிருத்தலின்
தஸ்ய	அவருக்கு	ஃது	காரணத்தையும்
அதிவாதநம்	நமஸ்காரத்தை	அஃவீகூ	வினாவினான்:

நாரதஸ்து மஃதாஜா தவர்பிரமதபஃ | அஃவீந்மேதத்ருதஸ்தோ ராவணம் துஷ்ணகே ஸ்திதம் || 22 ||

மஃதாஜா:	“ மஃதத்தான தெய்வ சக்திகொண்டவரும்	மேதத்ருதஸ்து	ஆகாசப்பிரதேசத்தில் விருந்துகொண்டே
அமதபஃ:	அளவில்லாக்கரந்தி யுள்ளவரும்	துஷ்ணகே	புஷ்பகலிமானத்தில்
தவர்பிர:	தேவரிஷியுமான	ஸ்திதம்	வீற்றிருக்கிற
நாரத:	நாரதர்	ராவணம்	இராவணனைப் பார்த்து
		அஃவீகூ	திருவாய்மலர்ந்தரு வினான்:

ராஸஸாதிபதே ஸௌம்ய திஸ்து விஸ்ரவஸ: ஸுத | த்ரீதோஸ்யதி஑நோதேதிக்ரமேரூஜிதேஸ்தவ || 23 ||

ராஸஸாதிபதே	“ இராஸஸமன்னு!	கூஜிதே:	பிரக்யாதிபெற்றதா கிய
விஸ்ரவஸ:	விஸ்ரவஸின்	அதி஑நோதே-	{ குடும்பத்திற்கு ஆப ரணமெனக்கொண் டாடும்படியான கு ரச்செய்கைகளால்
ஸௌம்ய	திவ்யமான	திக்ரமே:	
ஸுத	புதல்வனே!	த்ரீத:	சந்தோஷித்தவனாக
திஸ்து	சற்றூறில்.	அதி஑	ஆகிறேன்.
தவ	உனது		

विष्णुना दैत्यघातैश्च तार्क्ष्यस्योरगवर्षणैः । त्वया सपं विमर्दंश्च भृशं हि परितोषितः ॥५॥

विष्णुना	“விஷ்ணுவின்னால்தான்	सपं	சமமாயிருக்கிற
दैत्यघातैः च	தையர்களின்	त्वया	உன்னால் போடப்
	அடிக்கின்றதும்	विमर्दः	புத்தங்களால் [பட்ட
तार्क्ष्यस्य	கருடபகவானுடைய	भृशं हि	மிகவும்
उरगवर्षणैः च	பரம்புகளின் நாசக்	परितोषितः	விடப்புற்றவனுயிருக்
	கின்றதும்		கிறேன்.

किञ्चिद्वक्ष्यामि तावत्ते श्रोतव्यं श्रोष्यसे यदि । तन्मे निगदतस्तात समाधिं श्रवणे कुरु ॥

तात	“குழந்தாய்!	किञ्चित्	சற்று
श्रोतव्यं	{ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிற ஒரு விஷயத்தை	वक्ष्यामि	சொல்லுகிறேன்.
श्रोष्यसे यदि	{ நீ கேட்க விரும்புகிற பெண்கிற பகஷத்தில்	तत्	அதை
ते	உனக்கு	निगदतः	மொழிகிற
तावत्	எதோ	मे	எனக்கு
		श्रवणे	செவிகாப்பத்தில்
		समाधिं कुरु	மனதுசெலுத்தப் பட்டதாய்ச்செய்.

किमयं वध्यते तात त्वयाऽवध्येन दैवतैः । हत एव ह्यं लोको यदा मृत्युवशं गतः ॥७॥

तात	“குழந்தாய்!	हि	ஆகையால்
अयं	இந்த	दैवतैः	தேவதைகளால்
लोकः	மானிட உலகம்	अवध्येन	கொல்லப்படுவதற்
मृत्युवशं	யமனுடைய அநி		கரியான
	னத்தை	त्वया	உன்னால்
गतः	அடைந்திருக்கிறது	अयं	இது
यदा	எப்பொழுதோ	किं	ஏன்
	அப்பொழுதே	वध्यते	துன்புறுத்தப்
हतः एव	அழிந்துபோனதே.		படுகிறது?

नित्यं श्रेयसि संमूहं महद्भिर्व्यसनैर्वृतम् । हन्यात्कस्तादृशं लोकं जराव्याधिशतैर्युतम् ॥८॥

नित्यं	“எப்பொழுதுமே	व्यसनैः	விசுவசங்களால்
लोकं	மானிட உலகம்	वृतं	நிறைந்துள்ளது.
श्रेयसि	{ ஸ்ரீதமனவைகள், அஸ்ரீதமனவைகள், இவ்விரண்டில் ஸ்ரீதமனவைகளைக் கண்டுகொள்வதில்	जराव्याधिशतैः	பூப்பா லும், அளவற்ற வியாதிகளாலும்
संमूहं	புத்தியற்றது.	युतं	நிறைந்துள்ளது
महद्भिः	மஹத்தான	तादृशं	அப்படிப்பட்டதை
		कः	எவன்
		हन्यात्	கொல்லான்?



तैस्तैरनिष्टोपगपैरजसं यत्र कुत्र कः । मतिमान्मानुषे लोके युद्धेन प्रणयी भवेत् ॥ ९ ॥

யல குல	"எங்கேபார்த்தாலும்	लोके	உலகில்
तैः तैः	அந்தந்த [அங்கங்கே	युद्धेन	யுத்தத்தோடும்
अनिष्टोपगमैः	அனிட்மடமான அனு பலங்களை	प्रणयी	நுஷத்திகொண்டவ
अजसं	எப்பொழுதும்ருக்கிற	मतिमान्	புத்திமான் [ஞய்
मानुषे	மானிட	कः	எவன்
		भवेत्	ஆவான்?

क्षीयमाणं दैवहतं क्षुत्पिपासाजरादिभिः । विषादशोकसंमूढं लोकं त्वं क्षपयस्व मा ॥ १० ॥

क्षुत्पिपासा- } जरादिभिः }	"பசி, தாகம், மூப்பு இவை முதலியவை களால்	दैवहतं	விதியினால் அழிபடுவ துமான
क्षीयमाणं	அழிந்துகொண்டிருப் பதும்	लोकं	மானிட உலகத்தை
विषादशोक- } संमूढं }	ஆசைபங்கங்களாலும் விசாரங்களாலும் தடு மாறிக்கிடக்கிறதும்	त्वं	நீ
		मा क्षपयस्व	அழிக்கவேண்டாம்.

पश्य तावन्महाबाहो राक्षसेश्वर मानुषम् । लोकमेनं विचित्रार्थं यस्य न ज्ञायते गतिः ॥

महाबाहो	"மஹாவலுக்கொ ண்ட	तावत्	சற்று
राक्षसेश्वर	இராட்சஸமன்னா!	पश्य	ஆலோசனை செய்து
एनं	இந்த	यस्य	எந்த அதற்கு [பார்.
विचित्रार्थं	பலவிதபயன்களைக்	गतिः	எந்த பயனைக்கோர
मानुषं	மானிட [கோரும்		வேண்டியதோ அது
लोकं	உலகத்தை	न ज्ञायते	உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை.

कचिद्वादित्रवृत्त्यादि सेव्यते मुदितैर्जनैः । रुद्यते चापरैरातैर्धाराश्रुनयनाननैः ॥ १२ ॥

कचित् च	"ஓரிடத்தில்	अतैः	துன்புறம்
मुदितैः	மகிழ்ச்சிகொண்ட	अपरैः	மற்றவர்களால்
जनैः	ஜனங்களால்		{ தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்பெருகும் கண்களுற்ற முக மண்டலங்களை
वादित्रवृत्त्यादि	வாத்யம், நடத்தணம் இவைமுதலானது	धाराश्रुनयनाननैः	பெருகிறது.
सेव्यते	அனுபவிக்கப் படுகிறது.	रुद्यते	கதறப்படுகிறது.

मातापितृसुतस्त्रैर्हर्भार्याबन्धुमनोरमैः । मोहितोऽयं जनो ध्वस्तः क्लेशं स्वं नावबुध्यते ॥ १३ ॥

अयं जनः	"இந்த மானிட உலகம்	ध्वस्तः	முடப்பட்டதாய்
मातापितृसुतस्त्रैः	{ தாய், தந்தை, மக்கள், என்ற வாதஸல்யங் களாலும்	मोहितः	மதிமயங்கியதாய்
भार्याबन्धुमनोरमैः	{ மனைவியாகும் உறவு பற்றியுள்ள ஆசைப் பெருக்குகளாலும்	क्लेशं	தனது பூலோக விவா பாசத்தை
		न आवुध्यते	{ உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளாபவிரக கிறது.



अयं खलु सुदुर्गम्यः प्रेतराजपुरं प्रति । मार्गो गच्छति दुर्धर्षो यमस्यामित्रकर्शन ॥ १९ ॥

अमितकर्शन	“பகைவரை ஒழிப்ப	दुर्धर्षः	பலகஷ்டங்கள் இடை
अयं	இந்த [வனே!		பிடைபேயுள்ளதாயும்
मार्गः	வழி		{ இதுவரையில் ஒருவ
यमस्य खलु	யமனுக்கே உரியதும்	सुदुर्गम्यः	{ ராலும் பேரய்ச்
प्रेतराजपुरं	யமலோகத்துக்கு		{ சேரப்படாததாயும்
प्रति	போகும்வழியாயும்,	गच्छति	இருக்கிறது.

स तु शारदमेघामं हासं मुत्वा दशाननः । उवाच कृतमित्येव वचनं चेदमब्रवीत् ॥ २० ॥

सः	“அந்த	कृतं एव	‘என்னால் முடியும்’
दशाननः	தசானனன்	इति	என்று
तु	இப்பொழுது	उवाच	சொன்னான்.
शारदमेघामं	சரத்காலமேகமென	च	அதுவுமன்றி
हासं	ஒரு நகைப்பை	इदं	பின் கண்ட
मुत्वा	நகைத்து,	वचनं	உத்தேசத்தையும்
		अब्रवीत्	அறியப்படுத்தினான்:

तस्मादेवमहं ब्रह्मन्वैवस्वतवधोद्यतः । गच्छामि दक्षिणामाशां यत्र सूर्यात्मजो नृपः ॥ २१ ॥

ब्रह्मन्	“ஸ்வாமியே!	नृपः	யமதருமராஜன்
वैवस्वतवधोद्यतः	யமனைக்கொல்ல நிச்ச	यत्र	எங்கிருக்கிறானே,
	பித்துவிட்ட		அதே
अहं	நான்	दक्षिणां	தெற்கு
तस्मात्	அக்காரணத்தினால்	आशां एवं	திக்கையேனோக்கி
सूर्यात्मजः	சூரியன் புதல்வனாகிய	गच्छामि	போகிறேன்.

मया हि भगवन्क्रोधात्प्रतिज्ञातं रणार्थिना । अवज्ञेयामि चतुरो लोकपालानिति प्रभो ॥

भगवन्	“பகவானே!	अवज्ञेयामि	வெற்றிகொள்வேன்
प्रभो	பிரபுவே!	हि	இதுநிச்சயம்.
रणार्थिना	யுத்தப்பிரியனான	इति	என்றும்
मया	என்னால்	क्रोधात्	அஹங்காரத்தால்
लोकपालान्	‘லோகபாலர்கள்	प्रज्ञातम्	பிரதிக்கூறு பண்ணப்
चतुरः	நால்வரையும்		பட்டிருக்கிறது.

तदिह प्रस्थितोऽहं वै प्रेतराजपुरं प्रति । प्राणिसंक्षेपं कर्तारं योजयिष्यामि मृत्युना ॥ २३ ॥

तत्	“ஆதலால்	प्राणिसंक्षेप-	{ பிராணிகளை அதிக
इह	இப்பொழுதே	कर्तारं वै	{ க்லைசப்படுத்து
अहं	நான்		கின்றவனையே
प्रेतराजपुरं	யமலோகத்தை		
प्रति	நோக்கி		
प्रस्थितः	பிரயாணமாகிவிட்	मृत्युना	{ மரணமடைவதால்
	டேன்.	योजयिष्यामि	{ ஒழித்துவிடுகிறேன்.



एवमुक्त्वा दशग्रीवो मुनिं तमभिवाद्य च । प्रययौ दक्षिणामाशां प्रहृष्टः सह मन्त्रिभिः ॥

दशग्रीवः	“தசகிரீவன்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து,
प्रहृष्टः	மஹித உதஸாஹித்து	च	அதன்மேல்
	டனிரூப்பவனாய்	दक्षिणां	தெற்கு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	आशां	திக்கை நோக்கி
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	मन्त्रिभिः	மந்திரிகளுடன்
तं	அந்த	सह	கூடி.வவனாய்
मुनिं	முனிவரை	प्रययौ	சென்றான்.

नारदस्तु महातेजा मुहूर्तं ध्यानमास्थितः । चिन्तयामास विप्रेन्द्रो विभ्रम इव पावकः ॥

विभ्रमः	“புதைக்கிய	मुहूर्तं	சற்றுநேரம்
पावकः	நெருப்பு	तु	இதுவிஷயத்தில்
इव	போன்ற	ध्यानं	ஞானசக்தியில்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான	आस्थितः	மனத்தை நாட்டியவ
विप्रेन्द्रः	பிராமணோத்தமராகிய		ராய்
नारदः	நாரதர்	चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே
			ஆலோசிக்கலாயினர்.

येन लोकास्त्रयः सेन्द्राः क्रिश्यन्ते सचराचराः ।

क्षीणे चायुषि धर्मेण स कालो हिंस्यते कथम्

॥ २६ ॥

सेन्द्राः	“இந்திரனோடுகூடின	येन	எந்த
	வைகளும்த	धर्मेण	தருமரானால்
सचराचराः	{ ஸ்தரவரங்கள் ஜக்க	क्रिश्यन्ते	துன்புறுத்தப்படுகின்
	மக்களுடன் கூடின		நனவோ,
	வைகளுமரான	सः	அந்த
अयः	முன்று	कालः	யமன்
लोकाः च	உலகங்களும்	कथं	எப்படி
आयुषि	ஆயுள்	हिंस्यते	துன்புறுத்தப்படு
क्षीणे	முடிந்ததும்		வான்?

स्वदत्तकृतसाक्षी यो द्वितीय इव पावकः । लब्धसंज्ञा विजेष्यन्ते लोका यस्य महात्मनः ॥

यस्य नित्यं त्रयो लोका विद्वदन्ति भयार्दिताः ।

तं कथं राक्षसेन्द्रोऽसौ स्वयमेव गमिष्यति

॥ २८ ॥

लोकाः	“உலகங்கள்	स्वदत्त-	அவரவர் இயற்றிய
यस्य	எந்த	कृतसाक्षी	கருமங்களையே தா
महात्मनः	மஹாத்மனினது		னே அறிந்துகொள்
लब्धसंज्ञाः	அனுக்கிரகம் பெற்ற		ளக்கடிய
	வைகளாய்	द्वितीयः	இரண்டாவது
विजेष्यन्ते	மேன்மைப்பட்டு	पावकः	அக்கினி
	விளங்குகின்றனவோ	इव	போன்றவர்

यः	எவரோ	विद्वदन्ति	கடிணித்துப்போகி
तयः	முன்று		ன்றனவோ
लोकाः	உலகங்களும்	तं एव	அவரையே
यस्य	எவருக்கு	असौ	இந்த
भवादितः	பயந்து நடுங்கியவை	राक्षसेन्द्रः	இராசநைமன்னன்
	களாய்	स्वर्ग	இலேசில்
नित्यं	எப்பொழுதுமே	कथं गमिष्यति	எப்படிக்கிட்டுவான்?

यो विधाता च धाता च सुकृतं दुष्कृतं तथा । त्रैलोक्यं विजितं येन तं कथं तु विजेष्यते ॥

यः	“எவர்	येन	எவரால்
सुकृतं च	புண்ணியகருத்தியத்	त्रैलोक्यं	மூவுலகும்
	தையும்	विजितं	தன்னாளுகைக்குட்
दुष्कृतं च	பாபகருத்தியத்தை		பட்டதாவிருக்கிறதோ
विधाता	அளிப்பவரோ, [யும்	तं तु	அவரையே
तथा	அவ்வண்ணமே	कथं	எப்படி
धाता	{ அவை அனைத்துத்	विजेष्यते	மிஞ்சுவான்?
	{ தக்கபடி மேல்நடத்		
	{ துபவரோ,		

अपरं किं तु कृत्वाऽयं विधानं संविधास्यति । कौतूहलसमुत्पन्नो यास्यामि यमसादनम् ॥

अयं	“இவன்	संविधास्यति	செய்யப்போகிறான்?
तु	இதுவிஷயத்தில்	कौतूहल- } விஷயம் தெரிந்து	
अपरं	புதிய ஒப்புயர்வில்	समुत्पन्नः } கொள்ளவேண்டு	
	லாத		மென்கிற அவாக்
किं	என்ன	यमसादनं	கொண்டவனாய்
विधानं	உபாயத்தை	यास्यामि	யமலோகத்திற்கு
कृत्वा	பற்றி		நான் போகப்போகி
			றேன் .’

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21491

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 767

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षड्विंशोऽङ्कः वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தாறுவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[ புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे  
सप्तविंशेऽह्नि उत्तरकाण्डे एकविंशसर्गमारभ्य चत्वारिंशसर्गपर्यन्तं (21492—22395

श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 904 ]

[ ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்நிதிகில் அச்வமேதயாகசாலையில்  
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
இருபத்தேழாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் இருபத்தேராவது  
ஸர்க்கம்முதல் நரற்பதாவது ஸர்க்கம்வரை (21492—22395)

காணம் செய்யப்பட்டது.

ஆன்று காணம் செய்யப்பட்ட நலோக சங்கியை 904 ]

एकविंशः सर्गः—இருபத்தேராவது ஸர்க்கம். || ௨௧ ||

यमरावणसेनायुद्धम्—யமராவணஸேனைகளின் யுத்தம்.

एवं सञ्चिन्त्य विप्रेन्द्रो जगाम लघुविक्रमः । आख्यातुं तद्यथावृत्तं यमस्य सदनं प्रति ॥

लघुविक्रमः	{ “நினைத்த இடம் பிர யாசையன்றி செல்ல வல்லவராகிய	यमस्य	யமனுக்கு
विप्रेन्द्रः	ஆந்தணர் பெருமான்,	तत्	அந்த
एवं	இவ்வண்ணம்	यथावृत्तं	நடந்த வரலாற்றை
सञ्चिन्त्य	திர்க்காலோசனை செய்து,	आख्यातुं	உள்ளபடியறிவிக்க
		सदनं प्रति	யமபுரிக்கு
		जगाम	போய் சேர்ந்தனர்.

अपश्यत्स यमं तत्र देवमग्निपुरस्कृतम् । विधानमुपतिष्ठन्तं प्राणिनो यस्य यादृशम् ॥ २ ॥

तत्र	“அத்தருணத்தில்	यस्य	எந்த
सः	அவர்	प्राणिनः	ஜீவனுக்கு
यमं	யம	यादृशं	எந்த
देव	தேவரை	विधानं	தண்டனையோ, அதை
अग्निपुरस्कृतं	அக்னிபகவான் பக்க விளிருப்பவராய்,	उपतिष्ठन्तं	விதித்துக்கொண்டி. ருப்பவராய்,
		अपश्यत्	கண்டார்.

स तु दृष्ट्वा यमः प्राप्तं महर्षिं तत्र नारदम् । अब्रवीत्सुखमासीनमर्घ्यमावेद्य धर्मतः ॥ ३ ॥

सः	“அந்த	धर्मतः	முறைப்படி
यमः	யமன்,	अर्घ्यं	அர்க்கியத்தை
तत्र	அப்பொழுது	आवेद्य	ஸைம்ப்பித்து
नारदं	நாரத	सुखं	சுகமாக
महर्षिं	மஹர்ஷியை	आसीनं	விந்நிருப்பவரைப் பார்த்து
प्राप्तं	வந்திருப்பவராக	अब्रवीत्	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:
दृष्ट्वा	கண்டு,		
तु	உடனே		



कचिर्क्षेमं तु देवर्षे कचिद्धर्मो न नश्यति । किमागमनकृत्यं ते देवगन्धर्वसेवित ॥ ४ ॥

देवर्षे	" 'தேவரிஷியே!	देवगन्धर्वसेवित	{ தேவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும் சேவிக்கப்பெற்றவரே, ப்ராஸ்துதம் தேவரிஷ வந்தகாரியம் என்ன? '
कचिर्क्षेमं	எல்லாம் சேஷமம் தானா?	तु	ப்ராஸ்துதம்
धर्मः	தருமம்	ते	தேவரிஷ
न नश्यति कचिर्	நாசமுறுதிருக்கின்ற தா?	आगमनकृत्यं	வந்தகாரியம்
		किम्	என்ன? '

अब्रवीत् तदा वाक्यं नारदो भगवानृषिः । श्रूयतामभिधास्यामि विधानं च विधीयताम् ॥

भगवान्	" பகவானாகிய	अभिधास्यामि	'ஒரு சமாசாரம் சொல்லுகிறேன்.
नारदः	நாரத	श्रूयतां	கவனித்துக் கேட்கப் பட்டும்.
ऋषिः	ரிஷி	तदा	அதன்பிறகு
तु	இப்பொழுது இந்த	विधानं च	ஆகவேண்டியதும்
वाक्यं	பதிகை	विधीयताम्	விதிக்கப்பட்டதும்.
अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்;		

एष नाम्ना दशग्रीवः पितृराज निशाचरः । उपयाति वशं नेतुं विक्रमैस्त्वां सुदुर्जयम् ॥

पितृराज	" 'பித்ருராஜனே!	त्वां	உன்னை
एषः दशग्रीवः	இந்த தசக்ரீவன்	विक्रमैः	பராக்ரமங்களால்
नाम्ना	என பெயர்பெற்ற	वशं	வசப்பட்டவனாக
निशाचरः	அரக்கன்	नेतुं	ஆக்க
सुदुर्जयं	எவராலும் வெல்வதற் கரியான	उपयाति	வந்துக்கொண்டி. ருக்கிறான்.

एतेन कारणेनाहं त्वरितो ह्यागतः प्रभो । दण्डप्रहरणस्याद्य तव किं नु भविष्यति ॥ ७ ॥

प्रभो	" 'பிரபுவே!	एतेन	இந்த
दण्डप्रहरणस्य	தண்டாயுததாநியாகிய	कारणेन हि	காரணத்தைக் கொண்டே
तव	உனக்கு	अहं	நான்
अद्य	இப்பொழுது	त्व रतः	அவஸரமாய்
किं	என்ன	आगतः	இவ்விடம் வந்தேன்.
भविष्यति नु	விடையப்போகிறதோ?		

एतस्मिन्नन्तरे दूरादंशुमन्तमिवोदितम् । ददर्श दीप्तमायान्तं विमानं तस्य रक्षसः ॥ ८ ॥

एतस्मिन्	" இதே	इव	போல்
अन्तरे	ஸமயத்தில்	दीप्तं	பிரகாசித்துக்கொண்டு
तस्य	அந்த	दूरात्	தொலைவில்
रक्षसः	அரக்கனின்,	आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கிற
उदितं	உதயமாகிற	विमानं	விமானத்தை
अंशुमन्तं	சூரியனை	ददर्श	கண்டனர்.

तं देशं प्रभया तस्य पुष्पकस्य महाबलः । कृत्वा वितिमिरं सर्वं समीपं सोऽभ्यवर्तत ॥९॥

மஹாபுஷ்பகஸ்ய  
ச: அபவன்  
தஸ்ய அந்த  
புஷ்பகஸ்ய புஷ்பகவிமானத்தி  
புஷ்பகஸ்ய சோதிபால் [னது  
த அந்த

देशं பிரதேசம்  
सर्वं எல்லா வற்றையும்  
वितिमिरं சோதிமயமாக  
कृत्वा செய்துகொண்டு  
समीपं அருகே  
अभ्यवर्तत வந்துசேர்ந்தான்.

सोऽपश्यत्सुमहाबाहुर्दशग्रीवस्ततस्ततः । प्राणिनः सुकृतं कर्पं भुजानांश्चैव दुष्कृतम् ॥

ச: அந்த  
சுமஹாபாஹு: பெரும் போர்வீர  
னாகிய

सुकृतं च புண்ணியங்களுக்  
குரியதும்  
दुष्कृतं एव பாபங்களுக்  
பயனை [குரியதுமான  
भुजानान् அனுபவித்துக்கொண்  
டிருக்கிறவர்களாய்  
अपश्यत् கண்டான்.

दशग्रीवः தசகிரீவன்  
ततः அவ்விடத்தில்  
ततः அப்பொழுது,  
प्राणिनः பிராணிகளை

अपश्यत्सैनिकांश्चास्य यमस्यानुचरैः सह । यमस्य पुरुषैरुद्यैर्वोरूपैर्भयानकैः ॥ ११ ॥

अस्य இந்த  
यमस्य யமனுடைய  
अनुचरैः அனுசார்களைகளும்  
भयानकैः பார்த்தவர்கள் நடுங்  
கும்படியாய்

उद्यै: இட்டவேளைமைய உட  
னே செய்துமுடிக்கத்  
தயாராயிருக்கின்ற  
पुरुषैः सह கிங்கரர்களோடும்  
சேர்ந்திருக்கின்ற  
यमस्य யமனது  
सैनिकान् च ஸேனைகளையும்  
अपश्यत् பார்த்தான்.

घोररूपैः கோரமான உருவங்  
கொண்டவர்களும்

ददर्श वध्यमानांश्च क्रिश्यमानांश्च देहिनः । क्रोशतश्च महानादं तीव्रनिष्ठनतत्परान् ॥ १२ ॥

देहिनः மானிடர்களை  
वध्यमानान् தேகத்தில் துன்புறுத்  
தப்படுபவர்களாயும்  
च அசனல்  
क्रिश्यमानान् வேதனைப்படுபவர்  
களாயும்

तीव्रनिष्ठ- } கோடுமையான கஷ்  
तत्परान् च } டங்களில் தன்னப்  
பட்டுக் கிடக்கின்ற  
வர்களாயும்  
दारुणैः கொடிய  
सारमेयैः காங்கனாலும்  
कृमिभिः च புழுக்களாலும்  
भक्ष्यमानान् च கடிக்கப்படுபவர்  
களாயும்  
ददर्श கண்டான்.

महानादं பெருங்கோஷமாய்  
क्रोशतः வீறிட்டுக்கதறிக்  
கொண்டிருக்கிற  
வர்களாயும்

श्रोत्रायासकरा वाचो वदतश्च भयावहाः । तार्यमाणान्वैतरणीं बहुशः शोणितोदकाम् ॥  
 बालुकासु च तप्तासु तप्यमानान्मुहुर्मुहुः । असिपत्रवने चैव भियमानानभार्मिकान् ॥१४॥  
 रौरवे क्षारनद्यां च क्षुरधारासु चैव हि । पानीयं याचमानांश्च तृपितान्क्षुधितानपि ॥१५॥  
 शवभूतान्कृशान्दीनान्विवर्णान्मुक्तमूर्धजान् । मलपङ्कधरान्मर्त्यान्ब्रूषांश्च परिधावतः ॥  
 ददर्श रावणो मार्गे शतशोऽथ सहस्रशः ॥ १६ ॥

अथ "अप्पोழுது  
 रावणः இராவணன்  
 मार्गे கண்ணுக்கெட்டுகிற  
 வரையில்  
 अभार्मिकान् பாபத்தொழில்களைப்  
 புரிந்த  
 मर्त्यान् மாண்டர்களை  
 शतशः நூற்றுக்கணக்காகவும்  
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்  
 श्रोत्रायाऽकराः च கர்ணகடோரமாயிருக்  
 கின்றதும்  
 भयावहाः च பயத்தைத்தருகிறது  
 மான  
 वाचः புலம்பல்களை  
 वदतः புலம்பிக்கொண்டிருக்  
 கிறவர்களாகவும்  
 शोणितोदकां உதிரத்தையே ஜல  
 மாகக்கொண்ட  
 वैतरणीं வைதரணீந்தியை  
 बहुशः அனேகமாய்  
 तार्यमाणान् தாண்டுபவர்களாகவும்  
 तप्तासु கொதிக்கின்ற  
 बालुकासु தொய்மணல்களில்  
 मुहुर्मुहुः அடிக்கடி  
 तप्यमानान् च புரட்டி வாட்டப்படு  
 பவர்களாகவும்  
 असिपत्रवने { கத்திகளை விருகஷக்  
 களாயிருக்கிற வனத்  
 தில்  
 क्षुरधारासु கூர்மையான கத்தி  
 களால்

भियमानान् च { துண்டுதுண்டாகச்  
 சேதிக்கப்படுபவர்  
 களாகவும்  
 तृपितान् நீர்வேட்டை கொண்ட  
 வர்களாய்  
 पानीयं குடிக்கத்தண்ணீரை  
 யமலோகத்தில் மா  
 क्षारनद्यां एव { உப்புத்தண்ணீ  
 ருள்ள சுஷாரம் என்ற  
 नदियிலேயும்  
 क्षुधितान् பசியால் வருந்தியவர்  
 களை  
 रौरवे हि ரௌரவமென்னும்  
 நகத்திலேயே  
 याचमानान् च { வருத்தி வேண்டிக்  
 கொண்டிருப்பவர்  
 களாகவும்  
 कृशान् च மெலிந்தவர்களாயும்  
 दीनान् एव பார்க்கக் கோரமாயி  
 ருப்பவர்களாயும்  
 विवर्णान् च கிறம்மாறியவர்களாய்  
 मुक्तमूर्धजान् தலைவிரிகோலமானவர்  
 களாய்  
 मलपङ्कधरान् { அசுத்தங்களை ஏராள  
 மாய்ப் பூசிக்கொண்  
 டிருப்பவர்களாய்  
 रुशान् अपि அழுக்கடைந்தவர்  
 களாயும்  
 परिधावतः திரும்பி ஓடுகின்ற  
 शवभूतान् च பிணமானவர்களாக  
 வும்  
 ददर्श கண்டான்.



कांश्चि गृहमुखेषु गीतवादित्रनिस्वनैः । प्रमोदमानानद्राक्षीद्रावणः सुकृतैः स्वकैः ॥

रावणः	"இராவணன்	गृहमुखेषु	கேள் தீயான வீடு
कांश्चित् च	சிலர்களை மாதிரி	गीतवादित्रनिस्वनैः	கனில் கிதம், வாத்தியம் இவை
स्वकैः	அவர்களது	प्रमोदमानान्	கனின் நாதங்களால் ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களாய்
सुकृतैः	புண்ணியவிசேஷங்க	अद्राक्षीत्	கண்டான்.

गोरसं गोप्रदातारो ह्यन्नं चैवाब्रदायिनः । गृहांश्च गृहदातारः स्वकर्मफलमश्नतः ॥

सुवर्णमणिमुक्ताभिः प्रमदाभिरलङ्कृतान् ॥ १८ ॥

धार्मिकानपरांस्तत्र दीप्यमानान्स्वतेजसा । ददर्श सुमहाबाहु रावणो राक्षसाधिपः ॥ १९ ॥

सुमहाबाहुः	"பெரும்பொர்வீர	गोरसं हि	பகலின்பாடையும்
राक्षसाधिपः	இராசகுலமன்னனு	अब्रदायिनः	அன்னதானஞ்செய்த
रावणः	இராவணன் [பாகிய	अन्नं च	வர்கள்
धार्मिकान्	தர்மம் செய்தவர்	गृहदातारः	அன்னத்தையும் கிருஹதானஞ்செய்த
अपरान्	வேறுசிலரை [களான		வர்கள்
स्वतेजसा	அவர்களதுதேஜஸால்	गृहान् च	மாளிகைகளையும்
दीप्यमानान्	விளக்குகிறவர்களாய்	सुवर्णमणि-	தங்கமணிகளாலும்,
तत्र	அவ்விடத்தில்	मुक्ताभिः }	முத்துகளாலும்
स्वकर्मफलं	தங்கள் தர்மங்களின்		அலங்கரிக்கப்பட்ட
अश्नतः	பயனை	प्रमदाभिः च	தம்பத்தனிகளோடே
गोप्रदातारः	அனுபவிப்பவர்களாய்	अलंकृतान्	யே
	கேர்தானஞ்செய்தவர்	दर्श	அனுபவிப்பவர்களாக
	கள்		கண்டான்.

ततस्तान्भिद्यमानांश्च कर्मभिर्दुष्कृतैः स्वकैः । रावणो मोचयामास विक्रमेण बलाद्वली ॥

ततः	"அப்பொழுது	कर्मभिः	பயன்களால்
बली	பலிஷ்டனாகிய	भिद्यमानान्	தாக்கப்படுகின்ற
रावणः	இராவணன்	तान्	அவர்களை
स्वकैः	அவர்களது	विक्रमेण	பார்க்காமத்தால்
दुष्कृतैः	துஷ்கிருத்தியங்களுக்	बलात् च	பலவந்தமாகவே
	குரியதாகிய	मोचयामास	விடுவித்தான்.

प्राणिनो मोचितास्तेन दशग्रीवेण रक्षसा । सुखमापुर्मुहूर्तं ते ह्यतर्कितमचिन्तितम् ॥ २१ ॥

तेन	"அந்த	अतर्कितं हि	அகஸ்மாத்தாய் ஸம்ப
दशग्रीवेण रक्षसा	தசகிரீவ"அரக்கனால்		வித்ததுமான
मोचिताः	விடுவிக்கப்பட்ட	सुखं	சுகத்தை
ते प्राणिनः	அந்த மானிடர்கள்	मुहूर्तं	ஒருமுறை ித்தகாலம்
अचिन्तितं	இதுவரையில் நினைக்காததும்	अपुः	அடைந்தார்கள்.

प्रेतेषु मुच्यमानेषु राक्षसेन महीयसा । प्रेतगोपाः सुसंकुद्धा राक्षसेन्द्रमभिद्रवन् ॥ २२ ॥

பிரேதங்கள்	பிரேதங்களின் காவலாளர்கள்	பிரேதங்கள்	பிரேதங்களின் காவலாளர்கள்
மஹீயசா	பெரும், வலுக்கொண்ட	சுசங்குடா:	மிகவும் கேரபங்கொண்டவர்களாக
ராக்ஷசன்	அரக்கனால்	ராக்ஷசேந்திரம்	இராக்ஷசமன்னனை
முக்யமானேபு	விடுவிக்கப்பட்ட பொழுது	அபித்ரவந்	மேல்வீழ்ந்து தாக்கினார்கள்.

ते प्रासैः परिधैः शूलैर्मुसलैः शक्तितोमरैः । पुष्पकं समवर्षन्त शूराः शतसहस्रशः ॥ २३ ॥

தே	அந்த	சுசலை:	முஸலங்களாலும்
சூரா:	சூரர்கள்	சக்திதோமரே:	சட்டிகளாலும்
புஷ்பகம்	புஷ்பகவிமானத்தை		வேல்களாலும்
பாசை:	{ முட்கள் புதைத்து விசியெறியத்தக்க எறிபடைகளாலும்	சதஸஹ்ஸச:	நூற்றுக்கணக்காகவும்
பரிதே:	இரும்புலக்கைகளாலும்	சமவர்ப்ஸத்	ஆயிரக்கணக்காகவும்
சூலை:	சூலங்களாலும்		தீவிரமாய் தாக்கினார்கள்.

तस्यासनानि प्रासादान्वेदिकास्तोरणानि च । पुष्पकस्य बभञ्जुस्ते शीघ्रं मधुकरा इव ॥

தே	அவர்கள்	தோரணானி ச	வெளிக்கதவுகளையும்
தஸ்ய	அந்த	மதுகரா:	தேன் ஈக்கள்
புஷ்பகஸ்ய	புஷ்பகவிமானத்தின்	இவ	எவ்வண்ணமோ,
அசனானி	ஆஸனங்களையும்		அவ்வண்ணமே
பாசாடாந்	மேல்மாடிகளையும்	சீதிரம்	விரைவில்
வேதிகா:	திண்ணைகளையும்	பபஞ்சு:	உருவழித்தார்கள்.

देवनिष्ठानभूतं तद्विमानं पुष्पकं मृधे । भज्यमानं तथैवासीदक्षयं ब्रह्मतेजसा ॥ २५ ॥

மூதே	பேசில்	பஹ்மதேஜஸா	பிரம்மதேவனது
மஜ்யமானம்	பிளவுண்ட		மகிமைமயால்
தேவநிஸ்தானபூதம்	தேவ நிருமிதமான	அக்ஷயம்	சேதமுறாததாய்
தத்	அந்த	ததா எவ	முன்போலவே
புஷ்பகம் விமானம்	புஷ்பகவிமானம்	அஸித்	விளக்கிற்று.

असंख्या सुमहत्यासीत्तस्य सेना महात्मनः । शूराणामुग्रयातूणां सहस्राणि शतानि च ॥

மஹாத்மன:	“மஹாத்மாவான	சுக்ஷிராணாம்	{ உக்கிரமாய் படை
தஸ்ய	அவரது		தீர்த்துக்கொள்ள
சேனா	சேனையானது		வல்லவர்களாகிய
சுமஹதீ	மிகப்பெரியதாயும்	சூராணாம்	சூரர்களின் (சேனைகள்)
அஸங்க்யா	எண்ணிக்கணக்கிட முடியாததாயும்	சதானி	நூற்றுக்கணக்காகவும்
		சஹ்ஸாநி	ஆயிரக்கணக்காகவும்
அஸித்	இருந்தது.	ச	அப்படியே இருந்தன.

ततस्ते सचिवास्तस्य यथाकामं यथाबलम् । अयुध्यन्त महावीराः स च राजा दशाननः ॥

ततः	"அப்பொழுது	தே	அந்த
ச:	அந்த	சகிவா: ச	மந்திரிகளும்
தசானன:	தசானன்	யதாசாமம்	வேண்டியவனையில்
ராஜா	மன்னனும்	யதாபலம்	திறத்தைபெல்லாம்
தச்ய	அவனுடைய		வெளியிட்டுக்கொண்டு
மகாவிரா:	மஹா வீரர்களைய	அயுத்யந்த	போர்புரித்தனர்.

ते तु शोणितदिग्धाङ्गाः सर्वशस्त्रसमाहताः । अमात्या राक्षसेन्द्रस्य चक्ररायोधनं मदत् ॥

राक्षसेन्द्रस्य	"இராசேந்திரமன்ன	शोणितदिग्धाङ्गाः	உதிரப்பெருக்கெடுத்த
ते	அந்த [னுடைய		சரீரமுடையவர்களாய்
अमात्या:	மந்திரிகள்	तु	இருக்கையிலும்
सर्वशस्त्र- } समाहता: }	எல்லா சஸ்திரங்களா லும் செம்மைமையாய்ப் புடைக்கப்பட்டவர் களாய்	मदत्	மஹத்தான
		आयोधनं	போரை
		चक्रुः	செய்தார்கள்.

अन्योन्यं ते महाबाहा जघ्नुः प्रहरणैर्भुशम् । यमस्य च महाबाहो रावणस्य च मन्त्रिणः ॥

महाबाहो	"மஹாபாஹுவே,	प्रहर्णैः	ஆயுதங்களால்
रावणस्य	இராவணனுடைய	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
ते	அந்த	भुशं	மெத்தவும்
मन्त्रिणः च	மந்திரிகளும்	जघ्नुः	அடித்துக்கொண்
यमस्य	யமனுடைய		டார்கள்.
महाबाहा: च	கொத்திபெற்ற வீரர்		

अमात्यांस्तांस्तु सन्त्यज्य यमयोधा महाबलाः । तमेव चाभ्यधावन्त शूलवर्षेदशाननम् ॥

महाबलाः	"மஹாபலிஷ்டர்	सन्त्यज्य	விட்டு
	களான	तं	அந்த
यमयोधा:	யமனது போர்	दशाननं एव	தசானனையே
तान्	அந்த [வீரர்கள்	शूलवर्षे: च	சூலவருவங்களைக்
अमात्यान्	மந்திரிகளை		கொண்டே
तु	இத்தஸ்திரியில்	अभ्यधावन्त	தாக்கினார்கள்.

ततः शोणितदिग्धाङ्गः प्रहारैर्जर्जरीकृतः । फुल्लशोक इवाभाति पुष्पके राक्षसाधिपः ॥

राक्षसाधिपः	"இராசேந்திர மன்னன்	शोणितदिग्धाङ्गः	{ உதிரத்தால் பூசப் பட்ட சரீரமுடைய வனையும்
पुष्पके	பூசுபகனிமானத்தில்	फुल्लशोकः	நன்றும்பூத்த அசோகமூரம்
ततः	அப்பொழுது	इव	போல்
प्रहारे:	அடிவனால்	अभाति	விளங்கினான்.
जर्जरीकृतः	கரையங்கள் பெற் றவனாய்		



स तु शूलगदाप्रासाञ्छक्तितोमरसायकान् । मुसलानि शिला वृक्षान्मुमोचास्त्रबलाद्बली॥

बली सः	“ பஸிஷ்டஞான அவன்	मुसलानि	முஸல்மென்ற ஆயுதங்களையும்
शूलगदाप्रासान्	{ குலங்களை யும், கதை களையும், பிராஸ மென்கிற ஆயுதங் களையும்,	शिलाः	பாறைகளையும்
शक्तिशोमर- सायकान् }	{ சக்தி என்கிற ஆயு தங்களையும், தோமர மென்கிற ஆயுதங் களையும், பாணங் களையும்	वृक्षान् तु	மரங்களையும்
		अस्त्रबलात्	அஸ்திர மகிமைபால்
		मुमोच	விடுத்தான்.

तरुणां च शिलानां च शस्त्राणां चातिदारुणम् । यमसैन्येषु तदूर्ध्वं पपातातिभयङ्करम् ॥

तरुणां च	“ மரங்களுடையவும்	यमसैन्येषु	யமனது சேனைகளில்
शिलानां च	பாறைகளுடையவும்	अतिदारुणं	அதி உக்கிரமாகவும்
शस्त्राणां च	ஆயுதங்களுடையவும்	अतिभयङ्करं	அதி பயங்கரமாகவும்
तत् वर्षं	அந்த வருஷமானது	पपात	விழ்ந்தது.

तांस्तु सर्वान्विनिर्भिद्य तदस्त्रमपहत्य च । जघ्रुस्ते राक्षसं घोरमेकं शतसहस्रशः ॥ ३४ ॥

ते	“ அவர்கள்	असहस्र	அழிந்து
तान्	அவைகள்	घोरं	கொடிய
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	राक्षसं	இராசாசனன்
विनिर्भिद्य	பொடியாக்கி	एकं तु	ஒருவனையே
तदस्त्रं च	அவனது அஸ்திரத் தையும்	शतसहस्रशः	கோடிக்கணக்காக
		जघ्रुः	புடைத்தார்கள்.

परिवार्य च तं सर्वे शैलं मेघोत्करा इव । भिन्दिपालैश्च शूलैश्च निरुच्छ्वासमपोथयन् ॥

सर्वे च	“ எல்லோருமாய்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
तं च	அவனொருவனையே	भिन्दिपालैः	கைவேல்களாலும்
शैलं	ஒரு மலையை	शूलैः च	குலங்களாலும்
मेघोत्कराः	மேகக்கூட்டங்கள்	निरुच्छ्वासं	திக்கு முக்காடுபவனாக
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	अपोथयन्	சாடிஞார்கள்.

विमुक्तकवचः क्रुद्धः सिक्तः शोणितविस्रवैः । ततः स पुष्पकं त्यक्त्वा पृथिव्यामवतिष्ठत् ॥

क्रुद्धः	“ முர்க்கனான	सिक्तः	நனைக்கப்பட்டவனாய்
सः	அவன்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை
ततः	அப்பொழுது	त्यक्त्वा	விட்டு
विमुक्तकवचः	கவச மிழந்தவனாய்	पृथिव्यां	பூமியில்
शोणितविस्रवैः	உதிரப்பெருக்கு கனால்	अवतिष्ठत्	ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டான்.

ततः स कामुकी वागी समरे चाभिवर्तत । लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन क्रुद्धस्तस्थौ यथाऽन्तकः ॥

ச: க்ருத்:	“அந்த மூர்க்கன்	காமுகி	வில்லைக் கையில்
முஹூர்தே	ஒரு முஹூர்த்த		கொண்டவனாயும்
	காலத்தில்	வாணி ச	பாணத்தைக் கையில்
லப்தஸஜ்:	தன் நினைவுகொண்		கொண்டவனாயும்
	டவனாகி	சமரே	போரில்
தஸ்தௌ	சற்று நிதானித்து	அந்தக: யதா	யமன்போல்
	நின்றான்.	அபிவர்த்த	மேல்வீழ்ந்து
தத:	அதினமேல்		தாக்கினான்.

ततः पाशुपतं दिव्यमस्त्रं सन्धाय कामुके । तिष्ठ तिष्ठेति तानुक्त्वा तचापं विचर्कष सः ॥

ச:	“அவன்	தான்	அவர்களைப்பார்த்து
தத:	அப்பொழுது	திष्ठ तिष्ठ	“நில், நில்”
दिव्य	திவ்யமான	इति	என்று
पाशुपतं	பாசுபதமென்ற	उक्त्वा	எச்சரித்து
अस्त्रं	அஸ்திரத்தை	तत्	அந்த
कामुके	வில்லில்	चापं	கோதண்டத்தை
सन्धाय	சந்தானஞ்செய்து	विचर्कष	இழுத்துவளைத்தான்.

आकर्णात्स विकृष्याथ चापमिन्द्रारिराहवे । मुमोच तं शरं क्रुद्धस्त्रिपुरे शङ्करो यथा ॥

इन्द्रारिः	“இந்திர சத்ருவான	विकृष्य	இழுத்து
सः	அவன்	शङ्कः	சங்கரபகவான்
आहवे	போரில்	त्रिपुरे	திரிபுரத்தில்
क्रुद्धः	கோபங்கொண்ட	यथा	எவ்வண்ணமோ,
	வனாகி		அவ்வண்ணமே
तं	அந்த	शरं	பாணத்தை
चापं	வில்லை	अथ	இப்பொழுது
आकर्णात्	காதுபர்யந்தம்	मुमोच	விடுத்தான்.

तस्य रूपं शरस्यासीद्विधूमज्वालमण्डलम् । वनं दहिष्यतो घर्षे दावाप्रेरिव मूर्च्छितः ॥

घर्षे	“கடுங்கோடையில்	तस्य	அந்த
वनं	காட்டை	शरस्य	பாணத்தின்
मूर्च्छितः	சாப்பலாய்	रूपं	சக்தி
दहिष्यतः	எரிக்கும்	विधूमज्वालमण्डलं	புகை இன்றி எரிகிற
दाशमे:	காட்டுத்தீயினு		அக்கினிஜ்வாலையாக
	டையது		
इव	{ எவ்வண்ணமிருக்கு	आसीत्	திகழ்ந்தது.
	கோ, அவ்வண்ண		
	மேலிருக்கிறதாய்		

ज्वालामाली स तु शरः क्रव्यादानुगतो रणे । मुक्तो गुल्मान्द्रुमांश्चापि भस्म कृत्वा प्रधावति॥

रणे	" போரில்	ஜ்वालாமாலி	ஜ்வாலையைச் சக்கிர
क्रव्यादानुगतः)	அரக்கனது இஷ்டம்		முடையதாய்
अपि	போல் செய்து	गुल्मान्	சிறு மாக்களையும்
	முடிக்க வல்லதா	द्रुमान् च	பெரிய மாக்களையும்
	கியதும்	भस्म	சாம்பலாக
मुक्तः तु	விடுக்கப்பட்டதுமான	कृत्वा	செய்துகொண்டு
सः शरः	அந்தப் பாணம்	प्रधावति	தாண்டி வந்தது.

ते तस्य तेजसा दग्धा सैन्या वैवस्वतस्य तु । रणे तस्मिन्निपतिता दावदग्धा नगा इव ॥

तस्मिन्	" அந்த	तेजसा	வீர்யத்தால்
रणे	போரில்	दग्धाः	எரிக்கப்பட்டவை
तु	இப்பொழுது		களாய்
वैवस्वतस्य	யமனுடைய	दावदग्धाः	காட்டுத்தீயினால்
ते	அந்த		கொளுத்தப்பட்ட
सैन्याः	ஸேனைகள்	नगाः इव	மாக்கன்போல்
तस्य	அதனுடைய	निपतिताः	அழிந்தன.

ततस्तु सचिवैः सार्धं राक्षसो भीमविक्रमः । ननाद सुमहानादं कम्पयन्निव मेदिनीम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	कम्पयन् इव	நடுங்கச்செய்பவன்
भीमविक्रमः	அதி பரக்கிரம		போல்
	சாலியாகிய	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
राक्षसः	அரக்கன்	सार्धं	கூட
मेदिनीं तु	உலகத்தையே	सुमहानादं	ஓர் பெரும் கோஷத்
		ननाद	முழக்கினான். [தை

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21534



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 810

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ 22 ॥

यमविजयः—யமனை ஜயிப்பது.

स तस्य तु महानादं श्रुत्वा वैवस्वतो यमः । शत्रुं विजयितं मेने स्वयलस्य च संक्षयम् ॥

वैवस्वतः	" நுரியபகவானுடைய	शत्रुं	சத்ருவை
सः	அந்த [புதல்வரான	विजयितं	வெற்றிகொண்டவனு
यमः	யமன்		யிருப்பதையும்
तस्य	அவனுடைய	स्वयलस्य	தனது ஸையந்தி
महानादं	பெரும் கோஷத்தை		ஐடைய
श्रुत्वा	கேட்டு	संक्षयं च	அழிவையும்பற்றி
तु	இப்பொழுது	मेने	தனக்குள்ளேயே
			அலோசனை செய்தார்.



स हि योधान्हतान्मत्वा कोधसंरक्तोचनः । अवशीचरितं मृतं रथोऽयमुपनीयताम् ॥२॥

ச:	"ஆவர்	மூத்	ஸாரதிக்கு
ஐதந்	கொலையுண்ட	அய் ரய: டி	'இந்த போர்ரதமே
யோவந்	போர்ணிசர்களை	சுரர்த்	விசுவரவில்
மவா	நினைத்து	உபநியதா	கொண்டு வரப்பட்ட
கோபசரகதோசன:	கொபத்தால் சிவந்த		மும் என்று
	கண்களுற்றவராய்	அவஸித்	கட்டளைபிட்டார்.

तस्य सूतो रथं दिव्यमुपस्थाप्य महास्वनम् । स्थितः स च महातेजा आरुह्य महारथम् ॥ ३ ॥

तस्य	"ஆவரது	ச:	ஆவர்
சூத:	ஸாரதி	மஹரய்	பஹாரதத்தில்
மஹஸ்வநம்	மஹாஸ்வனமென்ற	ச ச	தருணமே
	பேரிகையையுடைய	ஆரூஹ	ஏறிக்கொண்டார்.
தீவ்யம்	தீவ்யமான	தசு:	அவருக்கு
ரய்	போர்ரதத்தை	அமர:	எதிரில்
உபஸ்தாப்ய	எதிரில் கொண்டு	மூயு:	மிருத்புதேவன்
	வந்து நிறுத்தி	பாசமுதரஸ்த:	{ பாசமும், இரும்பு
ஸ்தித:	தயாராய் நின்றான்.		உலக்கையையும் கை
மஹா ஜ:	மஹாதேஜஸ்வியான	ஸ்தித:	யில் கொண்டவராய்
			நின்றார்.

येन संक्षिप्यते सर्वं त्रैलोक्यमिदमव्ययम् । कालदण्डस्तु पार्श्वस्थो मूर्तिमान्स्यन्दनोत्तमे ॥

येन	"எந்த ஆவரால்	சங்க்ஷிப்யதே	அழிக்கப்படுகிறது.
இய்	இந்த	காலதண: து	காலதண்டமும்
திரைலோக்யம்	மூவுலகம்	மூர்திமான்	சீர உருவம்கொண்
சர்வம்	எல்லாமும்		டதாய்
அவ்யயம்	சாச்சுவதமாயுள்ளதும்	தேஜஸா	தேஜஸால்
தீவ்யம்	மிக்க ஆச்சரியகர	மதஹ் இவ	எரித்த விடுவது
	மாயிருக்கிறதுமான		பொன்றதாய்
யமபஹரணம்	யமனழிவுக்குட்பட்ட	ஸந்தனோத்தமே	உத்தமமானதத்தில்
	டதாய்	பாஸ்த:	பக்கத்தில் நின்றது.

तस्य पार्श्वेषु निच्छिद्राः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः । पावकस्पर्शसङ्काशः स्थितो मूर्तश्च मुद्गरः॥

तस्य	"அதனுடைய	பாவகஸர்ஸங்காச:	அச்சிஸ்பரிசுத்துக்கு
பாஸ்பு	பக்கங்களில்		நிகரான
காலபாசா:	காலபாசங்கள்	மூதர: ச	முக்காமெணும்
நிச்சிட்ரா:	இடைகொளியில்லாமல்		இரும்புத்துக்கும்
பரிஸ்திதா:	நினைபெற்றிருந்தன.	மூத்:	சீர உருவம் கொண்
		ஸ்தித:	நின்றது. [டதாய்

ततो लोकत्रयं शुब्धमकम्पन्त दिवौकसः । कालं दृष्ट्वा तथा कुदं सर्वलोकभयावहम् ॥

दिवौकसः	“தேவர்கள்	सर्वलोक- भयावहं }	மூவுலகமும் அஞ்சி நடுங்கும்படி. செய்
कालं	யமனை	दृष्ट्वा	கண்டு, [பவரையும்
तथा	அவ்வண்ணம்	ततः	அப்பொழுது
कुदं	கோபங்கொண்டிருப் பவரையும்	लोकत्रयं शुब्धं अकम्पन्त	மூவுலகமும் கலக்கமுற்றதாக நடுங்கினார்கள்.

ततः प्रचोदयन्मृतस्तान्श्वान् रुधिरप्रभान् । प्रययौ भीमसन्नादो यत्र रक्षःपतिः स्थितः ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रचोदयन्	உற்சாகப்படுத்தி
सूतः	ஸரதி		யோட்டிக்கொண்டு
रुधि(प्रभान्	ரத்தவர்ணமுள்ள	रक्षःपतिः	அரக்கமன்னன்
तान्	அந்த	स्थितः	இருந்தது
अश्वान्	குதிரைகளை	यत्र	எங்கே அவ்விடத் திற்கு
भीमसन्नादः	பெரும் கூச்சலிடு பனவாய்	प्रययौ	புறப்பட்டான்.

मुहूर्तेन यमं ते तु हया हरिहयोपमाः । प्रापयन्मनसस्तुल्या यत्र तत्प्रस्तुतं रणम् ॥ ८ ॥

ते	“அந்த	मुहूर्तेन	ஒருகூடினத்தில்
हरिहयोपमाः	{ இந்திரனது ‘ஹரி’ என்ற குதிரைக ளுக்குச் சமமான வைகளும்	प्रस्तुतं	உடனே செய்யவேண்
मनसः	மனோவைகத்திற்கு	तत्	அந்த [டியதாசிய
तुल्याः	நிகரான வேகமுடைய வைகளளுமான	रणं	போர்
हयाः	குதிரைகள்	यत्र तु	எவ்விடத்திலேயோ அவ்விடத்திற்கு
		यमं	யமனை
		प्रापयन्	கொண்டுபோய் சேர்த்தன.

दृष्ट्वा तथैव विकृतं रथं मृत्पुसमन्वितम् । सचिवा राक्षसेन्द्रस्य सहसा विप्रदुद्रुवुः ॥ ९ ॥

राक्षसेन्द्रस्य	“அரக்கமன்னனது	रथं	இரதத்தை
सचिवाः	மந்திரிமார்கள்	दृष्ट्वा एव	கண்டதுமே
मृ-पुसमन्वितं	மிருத்புதேவதைபுட னிருக்கிறதும்	सहसा	சடக்கென
विकृतं *	{ இதுவரையில் பார்த் தராததாய் அப்புத மாயிருக்கிறதமான	तथा	அப்படியே
		विप्रदुद्रुवुः	நடுக்கிட்டுத் திரும்பி நின்னுவிட்டார்கள்.

लघुसत्त्वतया ते हि नष्टसंज्ञा भयार्दिताः । नेह योद्धुं समर्थाः स्म इत्युक्त्वा प्रययुर्दिशः ॥

ते हि	"அவர்களோலெனில்	इह	'இங்கு
लघुसत्त्वतया	ஆற்றல் குறைவினால்	योद्धुं	போர்புரிய
भयार्दिताः	பயந்தரல் திகிலடை	न समर्थाः स्म	வல்லோ மல்லோம்'
	ந்தவர்களாய்	इति	என்று
नष्टसंज्ञाः	அறிவு அழிந்தவர்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
	களாய்	दिशः	திசைகள்தோறும்
		प्रययुः	ஒடி விட்டார்கள்.

स तु तं तादृशं दृष्ट्वा रथं लोकभयावहम् । नाशुभ्यत दशमीवो न चापि भयमाविशत् ॥

सः	"அந்த	रथं	ரதத்தை
दशमीवः तु	தசமீவனோலெனில்	दृष्ट्वा	கண்டு
लोऽभयावहं	உலகமே தடுங்குமா	भयं च	பயமென்பதையே
	றிருக்கின்ற	न आदिशत्	ஆடையிலலை.
तादृशं	அப்படிப்பட்ட	अपि	கொஞ்சமேனும்
तं	அந்த	न अशुभ्यत	கலவரப்படவுமில்லை.

स तु रावणमासाद्य व्यसृजच्छक्तितोमरान् । यमो मर्माणि संक्रुद्धो रावणस्योपकुन्तत ॥

सः	"அந்த	शक्तितोमरान्	சக்தி, தோமரமென்ற
यमः	யமன்		ஆபுதக்களை
संक्रुद्धः	மிக்ககோபங்கொண்ட	व्यसृजत्	விடுத்தார்.
	வராகி	रावणस्य	இராவணனுடைய
रावणं	இராவணனை	मर्माणि तु	மர்மஸ்தானங்களி
आसाद्य	எதிர்த்து	उपकुन्तत	லேயே
			துன்புறுத்தினார்.

मर्मसु छिद्यमानेषु रावणो राक्षसेश्वरः । सहस्तस्थौ रुजं घोरां भियमान इवाचलः ॥

राक्षसेश्वरः	"ராஷ்டஸமன்னனாகிய	रुजं	கோவை
रावणः	இராவணன்	सहन्	பாரட்டாதவனாய்
मर्मसु	மர்மஸ்தானங்கள்	भियमानः	பிளவுண்ட
छिद्यमानेषु	துன்புறுத்தப்படுகை	अचलः	மலை
	யிலும்	इव	போல்
घोरां	அஸஹ்யமான	तस्थौ	சலிப்புறுதிருந்தான்.

रावणस्तु ततः स्वस्थः शरवर्षं मुमोच ह । तस्मिन्वैवस्वतरथे तोयवर्षमिवाम्बुदः ॥१४॥

ततः	"அதன்மேல்	अम्बुदः	பேகம்
रावणः	இராவணன்	तोयवर्षं	ஐந்தாரையை
स्वस्थः तु	சுகமாயிருப்பவனாயே	इव	எவ்வண்ணமோ
तस्मिन्	அந்த		அவ்வண்ணமே
वैवस्वतरथे	யமனது தேரில்	मुमोच	பொழிந்தான்.
शरवर्षं	சரமாரியை	ह	காண்!



शरास्ते वज्रसङ्काशाश्छादयन्ति रणे यमम् । यथाऽचलं महाघोरा नानावर्णा वलाहकाः ॥

ते	"இந்த	शराः	சரங்கள்
वज्रसङ्काशाः	வஜ்ரஸ்யுதத்திற்குச்ச மானமானவைகளும்	रणे	போர்க்களத்தில்
महाघोराः	மஹா பயங்கரமான வைகளும்	यमं	யமனை
नानावर्णाः	பலவித உருவங்களு டையனவுமான	वलाहकाः	மேகங்கள்
		अचलं	ஒரு மலையை
		यथा	எப்படியோ அப்படியே
		छादयन्ति	முடிக்கொண்டன.

ताम्रिहत्य शरांस्तूर्णं रावणस्य यमः स्वयम् । ततः प्रहरणं घोरं मुमोचारिनिषूदनः ॥१६॥

अरिनिषूदनः	"சத்ருஸம்ஹாரகரா	तूर्णं	விரைவில்
यमः	யமன் [கிய]	निहत्य	ஒழித்து
रावणस्य	இராவணனுது	ततः	அதன்மேல்
तान्	அந்த	घोरं	கடுமையான
शरान्	சரங்களை	प्रहरणं	துன்பத்தை
स्वयं	ஸக்தியபின்றி	मुमोच	விளைவித்தார்.

ततो महाशक्तिशरैः पात्यमानो महोरसि । नाशक्रोत्पतिकर्तुं स राक्षसः शल्यपीडितः ॥

ततः	"அப்பொழுது	महोरसि	அகன்றமார்பில்
सः	அந்த	पात्यमानः	வீட்கப்பட்டவனாகவும்
राक्षसः	அரக்கன்	शल्यपीडितः	பாணக்கூர்கள் அழிந் திருந்தவனாகவும்
महाशक्तिशरैः	மஹாசக்திகொண்ட சரங்களால்	प्रतिकर्तुं	பிரதிசெய்ய
		न नशक्रोत्	முடியா திருந்தான்.

एवं नानाप्रहरणैर्यमेनामित्रकर्शिना । सप्तरात्रं कृतः संख्ये विंशो विमुखो रिपुः ॥१८॥

अमित्रकर्शिना	"சத்ருக்களை அழிப்	रिपुः	சத்ரு
यमेन	யானால் [பவராகிய]	विंशः	பிரக்கை தவறியவனாகவும்
संख्ये	போரில்	विमुखः	பிரதிகூலமேயடைந்த வனாகவும்
सप्तरात्रं	ஏழுநான்வரையில்	कृतः	செய்யப்பட்டான்.
एवं	இவ்வாறு		
नानाप्रहरणैः	பலவிதத் துன்பங்க ளால்		

तदाऽऽसीत्तुमुलं युद्धं यमराक्षसयोर्द्वयोः । जयमाकाङ्क्षतोर्वीर समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ १९ ॥

वीर	"வீரோ,	यमराक्षसयोः	யமன் ராக்ஷஸனாகிய
समरेषु	போரில்	द्वयोः	இவ்விருவர்களுக்கும்
जयं	ஜயத்தை	तदा	அப்பொழுது
आ संक्षतोः	விரும்பியவர்களும்	तुमुलं	பயங்கரமான
अनिवर्तिनोः	பின்வாங்காதவர்களு மான	युद्धं	போர்
		आसीत्	நடைபெற்றது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । प्रजापतिं पुरस्कृत्य समेतास्तद्राजाजिरम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களோடு	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
देवाः	தேவர்களும், [கூடிய	तत्	அந்த
सिद्धाः	சித்தர்களும்	राजाजिरं	பேரர்க்களத்திற்கு
परमर्षयः च	பரமரிஷிகளும்	समेताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

संवर्त इव लोकानां क्रुध्यतोरभवत्तदा । राक्षसानां च मुख्यस्य प्रेतानामीश्वरस्य च ॥

राक्षसानां	“அரக்கர்களின்	लोकानां	உலகங்களுக்கு
मुख्यस्य च	தலைவனுக்கும்	संवर्तः	பிரளயகாலம்
प्रेतानां	பிரேதங்களுக்கு	इव	போலவே
ईश्वरस्य च	நாயகருக்கும்	तदा	அக்காலம்
क्रुध्यतः	கோபம்வந்தவனவில	अभवत्	தோன்றிற்று.

राक्षसेन्द्रस्ततः क्रुद्धश्चापमायम्य संयुगे । निरन्तरमिवाकाशं कुर्वन्वाणांस्ततोऽसृजत् ॥२२॥

ततः	“அனந்தரம்	ततः	அதிலிருந்து
राक्षसेन्द्रः	இராகுஷமன்னன்	वाणान्	பாணங்களை
संयुगे	போரில்	आकाशं	ஆகாசத்தை
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவனாய்	निरतरं इव	இடைவெளியேயில் லாததாய்
चापं	வில்லை	कुर्वन्	செய்வவனாய்
आयम्य	வளைத்து	असृजत्	விடுத்தான்.

मृत्युं चतुर्भिर्विशिखैः सूतं सप्तभिरर्दयत् । यमं शतसहस्रेण शीघ्रं मर्मस्वताडयत् ॥ २३ ॥

मृत्युं	“மிருத்யுதேவனை	यमं	யமனை
चतुर्भिः	நான்கு	शीघ्रं	வேகமாய்
सूतं	தேர்ப்பார்களை	मर्मसु	மர்மஸ்தானங்களில்
सप्तभिः	ஏழு	शतसहस्रेण	கோடிக்கணக்காய்
विशिखैः	பாணங்களால்	अतःडयत्	தாக்கினான்.
अर्दयत्	கலக்கினான்.		

ताः क्रुद्धस्य सहसा यमस्याभिविनिःसृतः । ज्वाशमाली स निश्वासाद्दनात्क्रोधपावकः ॥

ततः	“அதனால்	ज्वाशमाली	கொழிந்துவிட்டெரி கின்றதாய்
क्रुद्धस्य	கோபங்கொண்ட	सहसा	கடுமையாய்
यमस्य	யமனது	वदनात्	முகத்தினின்றும்
सः	அந்த	निश्वासात्	சுவாசத்தினின்றும்
क्रोधपावकः	கோபாக்கிவிடானது	अभिविनिःसृतः	வெளிக்கிளம்பிற்று.

ततोऽपश्यंस्तदाश्चर्यं दैत्यदानवराक्षसाः । क्रोधजं पावकं दीप्तं दिधक्षन्तं रिपोर्विलम् ॥

ततः	“ அப்பொழுது	दिधक्षन्तं	பாழாக்குகிறதாய்
क्रोधजं	கோபத்தினாலுண்	तत्	அந்த
	டான	भाष्यं	ஆச்சர்யத்தை
पावकं	அக்கினியை	दैत्यदानवराक्षसाः	தையர்கள், தானவர்
दीप्तं	எரிகிறதாய்		கள், இராட்சஸர்கள்
रिपोः	சத்ருவினது	तदा	அப்பொழுது
विलं	தெரியத்தை	अपश्यन्	நேரில் பார்த்தார்கள்.

मृत्युस्तु परमक्रुद्धो वैवस्वतमथाब्रवीत्

॥ २६ ॥

मृत्युः	“ மிருத்யுதேவன்	वैवस्वतं	யமனிடம்
परमक्रुद्धः	அதிகக் கோபங்கொ	अथ	இப்படி
	ண்டவனாகி	अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்
तु	இத்தருணத்தில்		தான் :

मुञ्च मां देव शीघ्रं च निहन्मि समरे रिपुम्

॥ २७ ॥

देव	“ ‘ஸ்வாமியே!	रिपुं	சத்ருவை
मां	எனக்கு	शीघ्रं च	விரைவிலேயே
मुञ्च	விடைதந்தருளும்.	निहन्मि	நான் கொன்றுவிடுகி
समरे	போரில்		றேன்.

नरकः शम्बरो वृत्रः शम्भुः कार्तस्वरो बली । वैरोचनश्च नमुचिस्तावुभौ मधुकैटभौ ॥

एते चान्ये च बहवो बलवन्तो दुरासदाः । विनिपन्ना मया दृष्टाः का चिन्ताऽस्मिन्निशाचरे॥

दृष्टाः	“ பெயர்பேரன்	तौ	அந்த
बलवन्तः	பலிஷ்டர்களும்	उभौ	இருவர்களாகிய
दुरासदाः च	எவராலும் வெல்வதற்	मधुकैटभौ च	மதுகைடபர்களும்
	கரியவர்களான	अन्ये	இவர்களல்லாத
एते	இந்த	बहवः च	பலரும்
नरकः	நரகாசுரன்	मया	என்னால்
शम्बरः	சம்பராகான்	विनिपन्नाः	ஒழிக்கப்பட்டிருக்கி
वृत्रः	விருத்திராகான்		றார்கள்.
शम्भुः	சம்பு	अस्मिन्	இந்த
कार्तस्वरः	கார்த்தஸ்வரன்	निशाचरे	அரக்கன் விஷயத்தில்
बली	பலி சக்கிரவர்த்தி	चिन्ता	சிந்தை
वैरोचनः	வையோசனன்	का	ஏன்?
नमुचिः	நமுசி		



मुञ्च मां साधु धर्मज्ञ यावदेनं निहन्म्यहम् । न हि कश्चिन्मया दृष्टो बलवानपि जीवति ॥

धर्मज्ञ	“தருமமறிந்தவனே,	यावत्	இதேர
साधु	இதுவரையில் நடை பெற்றது போதும்;	निहन्मि	கொன்றுவிடுகிறேன்;
मां	எனக்கு	मया	என்னால்
मुञ्च	கட்டளைபிட்டுருளும்;	दृष्टः	தாக்கப்பட்டவன்
एनं	இவனை	कश्चिन् हि	எவனும்
अहं	நான்	बलवान् अपि	பலிஷ்டனாய் இருந்தா
		न जीति	உயிருடனிரான். [லும்

बलं मम न खल्वेतन्मर्यादैषा निसर्गतः । स दृष्टो न मया कालं मुहूर्तमपि जीवति ॥३१॥

एनत्	“இது	निसर्गतः	என் ஸ்வபாவசித்தம்;
मम	எனது	सः	அவன்
बलं	ஸரமர்ந்தியத்தைப் பற்றி	मया	என்னால்
न खलु	நான் பிரார்த்திக்	दृष्टः	தாக்கப்பட்டவன்
एषा	இந்த [கிறேனில்லை.	अपि	என்றால்
मर्यादा	தொன்றுதொட்டு வந்த தருமசியமனம்	मुहूर्तं	ஒரு முஹூர்த்த
		कालं	காலமும்
		न जीवति	ஜீவித்திரான்.

तस्यैवं वचनं श्रुत्वा धर्मराजः प्रतापवान् । अब्रवीत्तत्र तं मृत्युं त्वं तिष्ठैनं निहन्म्यहम् ॥

प्रतापवान्	“தேஜேரமயராசிய	मृत्युं	மிருத்யுதேவனைப்
धर्मराजः	தருமராஜன்	त्वं	‘நீ [பார்த்து
तस्य	அவனது	तिष्ठ	சம்மா இரு;
एवं	இந்த	अहं	நான்
वचनं	பிரார்த்தனைக்கு	एनं	இவனை
श्रुत्वा	செவிகாய்த்து	निहन्मि	கொன்றுவிடுகிறேன்’ என்று
तत्र	அதுவிஷயத்தில்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தரு ளினார்.
तं	அந்த		

ततः संरक्तनयनः क्रुद्धो वैवस्वतः प्रभुः । कालदण्डमोघं तु तोलयामास पाणिना । ३२॥

ततः	“அதன்மேல்	अमोघं	என்றும், எங்கும்,
वैवस्वतः	வைவஸ்வத		வீன்போகாத
प्रभुः	ஸ்வாமி	कालदण्डं तु	காலதண்டத்தையே
क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ ராய்	पाणिना	கையால்
संरक्तनयनः	சிவந்த கண்களுற்ற வராய்	तोलयामास	உயர்த்துக்கினார்.

यस्य पार्श्वेषु निखिलाः कालपाशाः प्रतिष्ठिताः ।

पावकाशनिसङ्काशो मुद्ररो मूर्तिमान्स्थितः

॥ ३४ ॥

यस्य "எந்த அதுனுடைய

पार्श्वेषु பக்கங்களில்

कालपाशाः காலபாசங்கள்

निखिलाः எல்லாமுமே

प्रतिष्ठिताः வந்துநின்றன

दर्शनादेव यः प्राणान्प्राणिनामपकर्षति । किं पुनस्ताडनात्स्पर्शात्पीडनाद्वाऽपि देहिनः ॥

यः "எந்த அது

प्राणिनां பிராணிகளின்

प्राणान् உயிர்களை

दर्शनात् एव கண்டமாத்திரத்திலேயே

अपकर्षति ஆகர்ஷித்துவிடுகி

றது.

पावकाशनिसङ्काशः நெருப்புக்கும், இடி-க்

सुद्ररः கும் நிகரான

मुद्ररः முத்தகரமென்ற இரும்

मूर्तिमान् புத்தண்டம்

स्थितः உருவமெடுத்துக்

वन्तु निन्तु. கொண்டதாய்

अपि இப்படியிருக்கையில்

देहिनः பிராணிகளை

स्पर्शात् தொட்டு

ताडनात् वा அடித்துத் துன்புறுத்

किं पुनः துகிறதென்றால்

एनन्नेनन्नु சொல்

லக்கடும்.

स ज्वालापरिवारस्तु निर्दहन्निव राक्षसम् ।

बलवता "பலிஷ்டரான

तेन அவரால்

रघुः ஸ்பர்சிக்கப்பட்டதா

सः அந்த [கிய

महाप्रहरणः மஹத்தான ஆயுதம்

तु அத்தருணத்தில்

तेन स्पृष्टो बलवता महाप्रहरणोऽस्फुरत् ॥

ज्वालापरिवारः நாற்புறமும் அக்கினி

राक्षसं ஜ்வாலையையுடையதாய்

निर्दहन् அரக்களை

इव கொளுத்திவிடுகிறது

अस्फुरत् போல்

मिண்ணிற்து.

ततो विदुदुवुः सर्वे तस्मात्तस्ता रणाजिरे । सुराश्च क्षुभिताः सर्वे दृष्ट्वा दण्डोद्यतं यमम् ॥

रणाजिरे "பேர்க்களத்தில்

यमं யமனை

दण्डोद्यतं தண்டத்தைக் கைவி

லேந்தியவராய்

दृष्ट्वा கண்டு

तस्मात् அதனால்

ततः அப்பொழுது

सर्वे எல்லோரும்

तस्ताः பயந்துநடுக்கியவர்

களாய்

विदुदुवुः ஓடிப்போய்விட்டார்

सुराः தேவர்கள் [கள்.

सर्वे च எல்லோருமே

क्षुभिताः கலக்கினார்கள்.

तस्मिन्प्रहर्तुकामे तु यमे दण्डेन रावणम् । यमं पितामहः साक्षादर्शयित्वेदमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

रावणं "ராவணனை

दण्डेन தண்டத்தால்

तस्मिन् यमे அந்த யமன்

प्रहर्तुकामे புடைக்கவெண்ணியவ

पितामहः பிரம்மதேவர் [ளவில்

यमं யமன்முன்

साक्षात् பிரத்யக்ஷத்தில்

दर्शयित्वा பிரஸன்னராகி

तु இதுவிஷயத்தில்

इदं இப்படி

अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஞர்:

वैवस्वत महाबाहो न खल्वमितविक्रम । न हन्तव्यस्त्वया तेन दण्डेनैव निशाचरः ॥३९॥

மஹாபாஹோ  
அமிதவிக்ரம  
வெவஸ்வத  
தவா

“மஹாத்நானபாஹ”  
பலங்கொண்ட,  
அளவுக்கடங்காத  
பராக்ரமமும் பெற்ற  
சூரியனது புத்திரர்,  
உன்னால்

தென  
தணென  
நிசாசர: புவ  
ஹந்தவ:  
ந  
ந லலு

அந்த  
காலதண்டத்தால்  
அரக்கன் மாத்திரம்  
கொல்லத்தகுந்தவன்  
இல்லை.  
கூடவே கூடாது.

वरः खलु मयैतस्मै दत्तस्त्रिदशपुङ्गव । स त्वया नानृतः कार्यो यन्मया व्याहृतं वचः ॥

வரிதஸபுங்  
ஏதஸ்மே  
ச:  
வர:  
மயா ஖லு  
தத:

“தேவர்பெருமானே!  
இவனுக்கு  
அந்த  
வரமானது  
என்னுலேயே  
கொடுக்கப்பட்டிருக்கி  
றது.

மயா  
வ்யாஹு:  
வவ:  
யத்  
தவா  
அநுத:  
ந கார்ய:

என்னால்  
சொல்லப்பட்டதான  
ஆக்கினை  
எதுவோ அது  
உன்னால்  
பொய்யாக  
செய்யலாகாது.

यो हि मामनृतं कुर्यादेवो वा मानुषोऽपि वा । त्रैलोक्यमनृतं तेन कृतं स्थानात्र संशयः ॥

தேவ: வா  
மானுஷ: வா  
ய:  
மா அபி  
அநுத:  
குர்யாத்

“ஒரு தேவன் தானாக  
கட்டும்,  
ஒரு மனிதன் தானாக  
எவனொருவன் [ட்டும்  
என்னையே  
பொய்யானாக  
செய்கிறானே

தென ஹி  
திரைலோக்யம்  
அநுத:  
கூத:  
ஸ்யாத்  
அத்  
ந சங்கய:

அவனாலேயே  
மூவுலகத்திற்கும்  
வஞ்சனை  
செய்யப்பட்டதாக  
ஆகும்;  
இதில்  
ஐயமில்லை.

कुदेन विप्रमुक्तोऽयं निर्विशेषं प्रियाप्रिये । प्रजाः संहरते रौद्रो लोकत्रयभयावहः ॥४२॥

கூதேன  
விப்ரமுக்:  
அயம்  
ப்ரஜா:

“கோபத்துடன்  
பிரயோகித்துவிடப்  
பட்ட  
பிரானைகளை

ரௌ:  
ப்ரியாப்ரியே  
[பட்ட  
[பட்ட

கொடியதாய்  
பிரியம் அப்பிரியமென்  
னும் விஷயத்தில்

लोकत्रयभयावहः {

மூவுலகங்களுக்கும்  
அச்சத்தைபுண்டாக்  
குறித்தாய்

நிர்விசேஷ  
சஹரதே  
[பட்ட

வேற்றுமையற்றதாய்  
ஸபஹரிக்கிறது.

अमोघो ह्येष सर्वेषां प्राणिनाममितप्रभः । कालदण्डो मया सृष्टः पूर्व सृत्युपुरस्कृतः ॥४३॥

அமோ:  
காலதண்ட:  
மயா ஹி  
பூர்வ  
ப்ராணினா  
சர்வபா

“இந்த  
காலதண்டம்  
என்னுலேயே  
முன்பு  
பிராணிகள்  
எல்லாவற்றிற்கும்

மூதுபுரஸ்கூத:  
அமிதப்ரப:  
அமோ:  
மூ:

மரணத்திற்கென்று ஏ  
ற்படுத்தப்பட்டதாய்  
அளவிலடங்காத சோ  
திகொண்டதாய்  
எக்காலத்திலும்  
விண்போகாததாய்  
சிருஷ்டிக்கப்பட்டது.



तन्न खल्वेष ते सौम्य पात्यो रावणमूर्धनि । न ह्यस्मिन्पतिते कश्चिन्मुहूर्तमपि जीवति ॥

तत् "ஆதலால்  
சௌம்ய ஸௌம்ய!  
एषः இது  
रावणमूर्धनि இராவணன் தலையில்  
ते உனக்கு  
न पात्यः எறியத்தக்கதன்று.

हि ஏனெனில்  
अस्मिन् இது  
पतिः தாக்கியபின்  
कश्चित् சில  
मुहूर्तं அபி ஒரு நிமிஷம்  
न जीवति ஜீவித்திரான்.

यदि ह्यस्मिन्पतिते न म्रियेऽपि राक्षसः । म्रियते वा दशग्रीवस्तदा ह्युभयतोऽनृतम् ॥

अस्मिन् "இது  
निपतिते தாக்கியபின்னர்  
एषः இந்த  
दशग्रीवः राक्षसः தசக்ரீவ ஆரக்கன்  
म्रियते यदि இறந்தாலும் சரி

न म्रियेत वा இறவா திருந்தான்  
என்கிறபடித்திலும்  
तदा அப்படியானால்  
उभयतः இருவகையிலும்  
अनृतं हि பொய்யாகத்தானாகும்.

तन्निवर्तय लङ्केशं दण्डमेतं समुद्यतम् । सत्यं च मां कुरुष्वाय लोकांस्तं यद्यवेक्षसे ॥४६॥

तत् "ஆதலால்  
एवं நீ  
लोकान् உலகளும்பிரதாயக்  
களை  
अवेक्षसे அனுஷ்டிக்கின்றாய்  
यदि என்கிற படித்தில்  
एतं இந்த  
लङ्केशं இலங்கேசனுக்காக

समुद्यतं கையிலெடுக்கப்பட்ட  
டிருக்கின்ற  
दण्डं காலதண்டத்தை  
अयं இந்தசூணத்திலேயே  
निवर्तय இருந்தவிடத்திற்கே  
அனுப்பிவிடு.  
मां च என்னையும்  
सत्यं சத்யவானாக  
कुरुष्व செய்துவை.

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा प्रत्युवाच यमस्तः । एष व्यावर्तितो दण्डः प्रभविष्णुर्हि नो भवान् ॥

एवं "இவ்வண்ணமாய்  
उक्तः சொல்லியதற்குச்  
செவிசைத்த  
धर्मात्मा தருமா த்மாவாகிய  
यमः யமன்  
तु இதுவிஷயத்திலிப்படி  
तदा அப்பொழுது

प्रत्युवाच பதில்சொல்லியரு  
भगवान् 'தேவரீர் [ஸிரீஸர்:  
न: எங்களுக்கு  
प्रभविष्णुः हि யஜ்மானனன்றோ?  
एषः दण्डः இந்தத் தண்டம்  
व्यावर्तितः திரும்பிப்போய்  
விட்டது.

किं न्विदानीं मया शक्यं कर्तुं रणगतेन हि । न मया यद्ययं शक्यो हन्तुं वरपुरस्कृतः ॥

व(पुरस्कृतः "வரப்பெருமை  
பெற்றிருக்கிற  
अयं இவன்  
मया என்னால்  
हन्तुं கொல்ல  
शक्यः "ஆர்ஹன்  
न இல்லை.

यदि என்கிறபடியால்  
इदानीं இப்பொழுது  
रणगतेन போருக்குவந்த  
मया हि என்னாலேயே  
कर्तुं செய்ய  
शक्यं உசிதமானது  
किं तु என்னதா ஸிருக்கிறது?

एष तस्मात्प्रणश्यामि दर्शनादथ रक्षसः । इत्युक्त्वा सरथः साश्वस्तत्रैवान्तरधीयत ॥४९॥

तस्मात्	“ஆதலால்	தனவா	சொல்லிவிட்டு
एषः	இந்த நான்	तस एव	அந்த சூணத்
अस्य	இந்த		திலேயே
रक्षसः	அரக்கனது	सरथः	தேருடன் கூடினவரா
दर्शनात्	எதிரிலிருந்து		கவும்
प्रणश्यामि	மறைந்து	साश्वः	குதிரையுடன் கூடின
	போகிறேன்.		வராகவும்

इति दशग्रीवस्तु तं जित्वा नाम विश्राव्य चात्मनः । आरुह्य पुष्पकं भूयो निष्क्रान्तो यमसादनात् ॥

इति	இவ்விதமாய்	अन्तरधीया	அந்தர்த்தானமாயினார்.
दशग्रीवस्तु	“தசக்ரீவன்	भूयः	அதிகமாய்
तु	விஷய மிப்படியிரு	विश्राव्य	பிரதாப்படுத்தி
	ந்தும்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
तं	அவரை	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
जित्वा च	தோற்கடித்து விட்ட	यमसादनात्	யமனிருப்பிடத்
आत्मनः	தனது [தாய்		தனின்
नाम	பெயரை	निष्क्रान्तः	வெளியே சென்றான்.

स तु वैवस्वतो देवैः सह ब्रह्मपुरोगमैः । जगाम त्रिदिवं हृष्टो नारदश्च महामुनिः ॥५१॥

ब्रह्मपुरोगमैः	“பிரம்மதேவரை	जगाम	போய்ச் சேர்ந்தார்.
	முன்னிட்ட	नारदः	நாரத
देवैः	தேவர்களோடு	महामुनिः च	மஹரிஷியும்
सह	கூடினவராய்	तु	இதுவிஷயத்தில்
सः वैवस्वतः	அந்த யமன்	हृष्टः	மனஸ்துஷ்ட.
त्रिदिवं	சுவர்க்கத்திற்கு		கொண்டவரானார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21585



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 861

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 23 ॥

वरुणविजयः—வருணனை ஜயிப்பது.

ततो जित्वा दशग्रीवो यमं त्रिदशपुङ्गवम् । रावणस्तु रणश्लाघी स्वसहायान्दर्श ह ॥१॥

ततः	“அப்போது	रणश्लाघी	போரைப் புகழ்ந்து
त्रिदशपुङ्गवम्	தேவசிரேஷ்டராகிய		பேசுகின்ற
यमं ह	யமனையே	दशग्रीवः	தசக்ரீவனாகிய
जित्वा तु	தோற்கடித்துவிட்ட	रावणः	இராவணன்
	தாய்	स्वसहायान्	தனது கூட்டாளிகளை
		दर्श	கண்டான்.

ततो रुधिरसिक्ताङ्गं प्रहारैर्जर्जरीकृतम् । रावणं राक्षसा दृष्ट्वा हृष्टवत्समुपागमन् ॥ २ ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रहारे:	குத்துகளால்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	जर्जरीकृतं	துளைக்கப்பட்டிருப்பவ
रावणं	இராவணனை	दृष्ट्वा	கண்டு [இகவும்]
रुधिरसिक्ताङ्गं	உதிரம் படிந்திருப்ப வனாகவும்	हृष्टवत्	சந்தேசவதமாய்
		समुपागमन्	கிட்டி நின்றார்கள்:

जयेन वर्धयित्वा च मारीचप्रमुखास्ततः । पुष्पकं भेजिरे सर्वे सान्त्विता रावणेन तु ॥

मारीचप्रमुखाः	“மாரீசன் முதலாகிய	रावणे च	இராவணனாலும்
सर्वे तु	எல்லோருமே	सान्त्विताः	ஆதரித்துப் பேசப் பட்டவர்களாய்
जयेन	‘ஜயவிஜயிப்பவ’ என்று		
वर्धयित्वा	புகழ் கூறிவிட்டு	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தில்
ततः	அதன்மேல்	भेजिरे	ஏறிக்கொண்டார்கள்.

ततो रसातलं गच्छन्प्रविष्टः पयसां निधिम् । दैत्योरगगणाध्युष्टं वरुणेन सुरक्षितम् ॥ ४ ॥

ततः	“அங்கிருந்து	वरुणेन	வருணபகவானால்
रसातलं	ரஸாதலமென்கிற பா தாளலோகத்திற்கு	सुरक्षितं	நன்கு பரிபாலிக்கப் பட்டதுமான
गच्छन्	போகிறவனாய்		
दैत्योरगगणाध्युष्टं	{ தைத்யகணங்கள் உரககணங்களால் நிறைந்துள்ளதும்	पयसां निधिं	மஹாசமுத்திரத்தில்
		प्रविष्टः	புகுந்தான்.

स तु भोगवतीं गत्वा पुरीं वासुकिपालिताम् । कृत्वा नागान्वशे हृष्टो ययौ मणिमयीं पुरीम् ॥

सः	“அவன்	नागान्	நாகர்களையும்
वासुकिपालितां	வாசுகியினால் பரிபா லிக்கப்பட்ட	वशे	தன்வசத்தில்
		कृत्वा	நிறுத்திவிட்டு
भोगवतीं	போகவதி என்ற	हृष्टः	களிப்படைந்தவனாய்
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	मणिमयीं	மணிமயமென்கிற
गत्वा	போய்ச்சேர்ந்து	पुरीं	பட்டணத்திற்கு
		ययौ	போய்ச்சேர்ந்தான்.

निवातकवचास्तत्र दैत्या लब्धवराऽवसन् । राक्षसांस्तान्समागम्य युद्धाय समुपाह्वयत् ॥

तस्य	“அதில்	तान्	அந்த
लब्धवराः	வரப்பிரஸாதம்பெற்ற	राक्षसान्	தையர்களை
निवातकवचाः	நிவாதகவசர்களென்ற	समागम्य	போய்ப்பார்த்து
दैत्याः	தையர்கள்	युद्धाय	அமராவதற்கு
भवसन्	வாஸஞ்செய்துகொ ண்டிருந்தார்கள்.	समुपाह्वयत्	அழைத்தான்.



ते तु सर्वे सुविक्रान्ता दैतेया बलशालिनः । नानाप्रहरणास्तत्र प्रययुर्बुद्धदुर्मदाः ॥ ७ ॥

सुविक्रान्ताः	“मஹா பராக்ரீம சரஸிகளும்	ते	அந்த
बलशालिनः	மஹா பலசரஸிகளும்	दैतेयाः	தைத்தியர்கள்
नानाप्रहरणाः	{ பலவிதமான படைக் கலங்களைப் பெற்ற வர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
बुद्धदुर्मदाः	யுத்தப்பயித்தியம் பிடித்தவர்களுமான	तु	அப்பொழுது
		तत्र	அதற்கு
		प्रययुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

तेषां तु युद्धयमानानां सायः संवत्सरो गतः । न चान्यतरयोस्तत्र विजयो वा क्षयोऽपि वा ॥

युध्यमानानां	“போர்புரிந்துக் கொண்டிருந்த	तु	இப்படியிருந்தும்
तेषां	அவர்களுக்கு	अन्यतरयोः च	இருவர்களில் எவரொ
सायः	பூர்ணமாய்	तत्र	அதில் [ருவருக்காவது
संवत्सरः	ஒர் ஆண்டு	विजयः वा	வெற்றியாவது
गतः	கழிந்தது.	क्षयः वा	தோல்வியாவது
		न	உண்டாகவில்லை.

ततः पितामहस्तत्र त्रैलोक्यगतिरव्ययः । आजगाम हृतं देवो विमानवरमास्थितः ॥ ९ ॥

ततः	“அதன்மேல்	पितामहः देवः	பிரம்மதேவர்
त्रैलोक्यगतिः	மூவுலகுக்கும் ஆகா	विमानवरं	உத்தமவிமானத்தில்
	மாயிருப்பவரும்	आस्थितः	எழுந்தருளியவராய்
अव्ययः	அமேயகமாகிய வரங்க ளையே தருபவருமான	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		हृतं	வேகமாய்
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.

निवातकवचानां तु निवार्य रणकर्म तत् । वृद्धः पितामहो वाक्यमुवाच विदितार्थवत् ॥

वृद्धः	“மஹா பூஜ்யராகிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
पितामहः	பிரம்மதேவர்	वाक्यं	ஆக்கிணைய
निवातकवचानां	நிவரதகவச்சுகளின்	विदितार्थवत्	ஸ்பஷ்டமாய்க்கினக் கும் வண்ணமாய்
तत्	அந்த		
रणकर्म	போர்த் தொழிலை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்:
निवार्यं	தடுத்து		

न ह्ययं रावणो युद्धे शक्यो जेतुं सुरासुरैः । न भवन्तः क्षयं नेतुमपि सामरदानवैः ॥ ११ ॥

युद्धे	“போரில்	न शक्यः	முடியாதவன்.
अयं	இந்த	भवन्तः	நீங்கள்
रावणः	இராவணன்	सामरदानवैः अपि	தானவர்களுள்ளிட்ட தேவர்களாலும்
सुरासुरैः	தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும்	क्षयं नेतुं	நாசத்தைப்பெற
जेतुं	ஜாடிக்க	न	முடியாது.

राक्षसस्य सखित्वं च भवद्भिः सह रोचते । अविभक्ताश्च सर्वार्थाः सुहृदां नात्र संशयः ॥

राक्षसस्य “அரக்கனுக்கு  
भवद्भिः உய்களோடு  
सह கூட  
सखित्वं च ஒற்றுமையா

யிருத்தலே  
रोचते நல்லதாய்த் தேர்ந்து  
கிறது.

सुहृदां ஸ்நேகிதர்களுக்கு  
सर्वार्थाः च எல்லா வ்யவஹாரங்  
களின் பயன்களும்  
अविभक्ताः வித்தியாஸமின்றி  
யிருக்கின்றன.

अस இதில்  
न संशयः ஐயமில்லை.

ततोऽग्निसाक्षिकं सख्यं कृतवांस्तत्र रावणः । निवातकवचैः सार्धं प्रीतिमानभवत्तदा ॥

रावणः “இராவணன்  
तत्र இதில்  
प्रीतिमान् மனமொப்பியவனாய்  
तदा அப்பொழுதே  
ततः அவ்விடத்திலேயே

अग्निसाक्षिकं அக்கினிஸாஹிகமாக  
निवातकवचैः நிவாதகவசர்களோடு  
सार्धं கூட  
सख्यं ஒற்றுமையாயிருத்தலே  
कृतवान् செய்துமுடித்தவனாக  
अभवत् ஆனான்.

अर्थतस्तैर्यथान्यायं संवत्सरमथोपितः । स्वपुराभिर्विशेषं च प्रियं प्राप्तो दशाननः ॥ १४ ॥

अथ “அப்பொழுது  
दशाननः தசானனன்  
तैः அவர்களால்  
यथान्यायं கிரமப்படி  
निर्विशेषं { யாதொருவித வித்தி  
யாஸமில்லாதவண்  
ணமாய்  
स्वपुरात् தன் நகரைவிட

प्रियं சுகத்தை  
प्राप्तः ஆனுபவிப்பவனாயும்  
अर्थतः च { ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்  
கொண்டாடப்பட்ட  
வனாயும்  
संवत्सरं ஒரு வருஷம்  
उपितः வலித்துக்கொண்டி  
ருந்தான்.

ततोपधार्य मायानां शतमेकं समाप्तवान् ।

ततः “அக்காலத்தில்  
मायानां கபட உபாயங்களில்  
एकं शतं ஒருநூற்ற  
उपधार्य கைப்பற்றி  
समाप्तवान् விபுணானான்.

सलिलेन्द्रपुरान्वेषी भ्रमति स्म रसातलम् ॥

सलिलेन्द्रपुरान्वेषी { வருணனது நகரத்  
தைத் தேடுகின்றவ  
னாய்  
रसातलं ரஸாதலத்தில்  
भ्रमति स्म சுற்றித்திரிந்தான்.

ततोऽश्मनगरं नाम कालकेयैरधिष्ठितम् । गत्वा तु कालकेयांश्च इत्वा तत्र बलोत्कटान् ॥

शूर्पणख्याश्च भर्तारमसिना प्राच्छिनत्तदा । स्यालं च बलवन्तं च विद्युज्जिह्वं बलोत्कटम् ॥

जिह्वया संलिहन्तं च राक्षसं समरे तथा ॥ १७ ॥

ततः “அப்பொழுது  
कालकेयैः காலகேயர்களால்  
अधिष्ठितं அதிகாரம் செலுத்தப்  
பட்டதாகிய

अश्मनगरं அச்மநகரம்  
नाम என்றதில்  
गत्वा புகுந்து  
तस அக்குள்ள

बलोकटान्	மஹா பலகா லிகளா	शूंगण्याः	சூர்ப்பணகையின்
	கிய	भतरं च	கணவனுனபடியால்
कालेयान् च	காலகேயர் களையும்	स्यलं	தங்கைபுருஷனுமாகிய
हृस्वा सु	கொன்றுவிட்டு	विद्युजिह्वं च	வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்ற
जिह्वया	நாவினால்	राक्षसं च	அரக்களையும்
संलिहन्तं	நக்கிப்புசிக்கின்ற	तदा च	அக்காலத்திலேயே
	வனும்	तथा	அவ்வண்ணமே
बलवन्तं	ஸ்தூலசரீரமுடையவ	समरे	போரில்
	னும்	असिना	கத்தியால்
बलोरक्तं	மஹா பலரெட்டனும்	प्राचिनत	வெட்டிக்கொன்றுன்.

तं विजित्य मुहूर्तेन जघ्ने दैत्याश्चतुःशतम्

॥ १८ ॥

तं	“அவனை	दैत्यान् च	தையர்களையும்
विजित्य	கொன்றுவிட்டு	मुहूर्तेन	ஒருநிமிஷத்தில்
चतुःशतं	நானூறு	जघ्ने	கொன்றுன்.

ततः पाण्डुरमेघाभं कैलासमिव भास्वरम् । वहणस्यालयं दिव्यमपश्यद्राक्षसाधिपः ॥१९॥

ततः	“அதன்மேல்	भास्वरं	ஜோதிமயமாய் விளங்
राक्षसाधिपः	இராசாஷ்டமன்னன்		குவதுமான
पाण्डुरमेघाभं	வெண்மேகங்கள்	वहणस्य	வருணனுடைய
	போன்றதும்	दिव्यं अक्षयं	திவ்யமான ஆலயத்தை
कैलासं इव	கைலாஸத்தைபோல்	अक्षयत्	கண்டான்.

क्षरन्तीं च पयस्तत्र सुरभिं गामवस्थिताम् । यस्याः पयोभिनिष्यन्दात्क्षीरोदो नाम सागरः॥

ददर्श रावणस्तत्र गोवृषेन्द्रवरारणिम् । यस्माच्चन्द्रः प्रभवति शीतरश्मिः प्रजाहितः ॥२१॥

रावणः	“இராவணன்	प्रजाहितः	ஜனங்களுக்கினியரும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	शीतरश्मिः	குளிர்ந்தகிரணமுடை
पयः	பாலை	चन्द्रः	சந்திரன் [யவருமான
क्षरन्तीं	சொரிந்துகொண்டு	प्रभवति	உத்பவித்தனரோ,
अवस्थितां च	இருக்கின்றதும்		அந்த
यस्याः	எதினுடைய	गोवृषेन्द्रवरारणिं	{ சிவபெருமானின்
पयोभिनिष्यन्दात्	பால் பெருகியதால்		{ உத்தமவிருஷபத்
सागरः	ஸமுத்திரம்		{ தின் ஸாஷ்டாத்
क्षीरोदः	பாற்கடல்		{ மாதாவுமாகிய
नाम	என பெயர்பெற்	सुरभिं	காபி என்கிற
यस्मात्	எந்த [நதோ,	गं	பசுவை
तत्र	அதில்	ददर्श	கண்டான்.



यं समाश्रित्य जीवन्ति फेनपाः परमर्षयः । अमृतं यत्र चोत्पन्नं स्वधा च स्वधभोजिनाम् ॥  
 यां ब्रुवन्ति नरा लोके सुरभिं नाम नामतः । प्रदक्षिणं तु तां कृत्वा रावणः परमाद्भुताम् ॥  
 प्रविवेश महाघोरं गुप्तं बहुविधैर्बलैः ॥ २३ ॥

रावणः	“இராவணன்	सुरभि	சுரபி
फेनपाः	‘பேனபர்’களென்ற	नाम	என்று
परमर्षयः	பரமரிஷிகள்	यां	எதை
यं	எதை	ब्रुवन्ति	வழங்குகின்றார்களோ,
समाश्रित्य	அண்டி	परमाद्भुतां	மஹாஅத்புதமாயி
जीवन्ति	உயிருடனிருக்கிறார்		ருக்கின்ற
यस्य	எதில் [களோ,	तां	அதை
स्वधभोजिनां	ஸ்வதையை புசிக்கும்	तु	இப்பொழுது
	பித்ருக்களுக்கு	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம்
स्वधा च	‘ஸ்வதை’ என்ற	कृत्वा	செய்து
	கவ்யமும்	बहुविधैः	பலவித
अमृतं च	தெய்வஉணவாகிய	बलैः	வேளைகளால்
	அமிருதமும்	गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்ட
उत्पन्नं	உண்டானதோ,		தான்
लोके	உலகில்	महाघोरं	மஹாபூஜ்யாஹமா
नराः	மரனிடர்கள்		னதில்
नामतः	பிரஸித்தமாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்.

ततो धाराशताकीर्णं शारदाभ्रनिभं तदा । नित्यप्रहृष्टं ददृशे वरुणस्य गृहोत्तमम् ॥२४॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	शारदाभ्रनिभं	சரத்காலமேகம்
तदा	அப்பொழுது		போன்றதும்
वरुणस्य	வருணனது	नित्यप्रहृष्टं	{ எப்பொழுதுமே
			ஆனந்தகரமாய்
धाराशताकीर्णं	{ கீர்தாரைகளின் பெ	गृहोत्तमं	விளங்குகிற துமான
	ருக்குகளால் சூழப்		உத்தமமான மாணி
	பட்டதும்	दृशे	கையை
			கண்ணுற்றான்.

ततो हत्वा बलाध्यक्षान्समरे तैश्च ताडितः । अब्रवीच्च ततो योधान्राजा शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	ततः	அப்பொழுது
बलाध्यक्षान्	சேனைத்தலைவர்களை	योवान्	விரர்களைப்பார்த்து
समरे	போரில்	अब्रवीत्	இப்படி மொழிந்தான்:
हत्वा	தன்புறத்தி	राजा	‘அரசன்
तैः च	அவர்களாலும்	शीघ्रं	விரைவில்
ताडितः च	புடைக்கப்பட்டவ	निवेद्यताम्	அறிவிக்கப்பட்டும்.”

युद्धार्थी रावणः प्राप्तस्तस्य युद्धं प्रदीयताम् ।  
वद वा न भयं तेऽस्ति निर्जितोऽस्मीति साञ्जलिः

॥ २६ ॥

रावणः	“இராவணன்	निर्जितः	‘தோல்லியடைந்தவ
युद्धार्थी	போரில் ஆணை	अस्मि	ஆகிறேன்’ [அப்
	கொண்டவனாய்	इति	என்று
प्राप्तः	வந்திருக்கிறான்.	साञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தனாகி
तस्य	அவனுக்கு	वद	சொல்லுகிறது.
युद्धं	போர்	ते	உனக்கு
प्रदीयतां	கொடுக்கப்பட்டதும்.	भयं	ஆபத்து
वा	இல்லையென்றால்	न भस्ति	கிடையாது.’

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धा वरुणस्य महात्मनः । पुत्राः पौत्राश्च निष्कामनौश्च पुष्कर एव च ॥  
ते तु वीर्यगुणोपेता बलैः परिवृताः स्वकैः । युङ्क्त्वा रथान्कामगमानुचक्रास्वरवर्चसः ॥

एतस्मिन्	“இந்த	पौत्राः च	பெணத்திரர்களும்
अन्तरे	ஸமயத்தில்	स्वकैः	தங்காதான
गौः च	‘கோவணெ’ன்ற சே	बलैः	சேனைகளால்
	அபதியும்	परिवृताः	புடைசூழப்பட்டவர்
पुष्करः च	‘புஷ்கரெ’ன்ற சே		களாய்
	அபதியும்	कामगमान्	நினைத்தபடியெல்லாம்
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய		செல்லவல்ல
वरुणस्य	வருணனுடைய	रथान्	தேர்களின்மீது
वीर्यगुणोपेताः	ஆமிதமான வீர்யமு	युङ्क्त्वा	சுத்தஞ்செய்து
	டையவர்களும்		கொண்டு
उचक्रास्वरवर्चसः	{ உதயமாகிற ஸூர்ய	तु	இதுவிடயத்தில்
	னை ஒத்த தேஜோ	क्रुद्धाः	கோபாவேசங்கொண்
	வான்களுமாகிய		டவர்களாய்
ते पुत्राः	அந்த புத்திரர்களும்	निष्कामन्	வெளிப்பட்டார்கள்.

ततो युद्धं समभवदाहणं रोमहर्षणम् । सलिलेन्द्रस्य पुत्राणां रावणस्य च धीमतः ॥२७॥

ततः	“அப்பொழுது	पुत्राणां च	புத்திரர்களுக்கும்
धीमतः	புத்திமகனான	युद्धं	போர்
रावणस्य	இராவணனுக்கும்	दाहणं	கடுமையாகவும்
सलिलेन्द्रस्य	வருணனுடைய	रोमहर्षणं	மிகப்பயங்கரமாகவும்
		समभवत्	நடந்தது.

अमात्यैश्च महावीर्यैर्दशग्रीवस्य रक्षसः । वारुणं तद्वलं कृत्स्नं क्षणेन विनिपातितम् ॥२८॥

दशग्रीवस्य	“தசக்ரீவ	वलं	ஸைன்யம்
रक्षसः	அரக்கனின்	कृत्स्नं च	எல்லாமும்
महावीर्यैः	மஹாவீர்யசாலிக	क्षणेन	ஒரு கொடிப்
अमात्यैः	மந்திரிகளால் [என்ன		பொழுத்தில்
तत् वारुणं	அந்த வருணனது	विनिपातितम्	உருவழிக்கப்பட்டது.

समीक्ष्य स्वबलं संख्ये वरुणस्य सुतास्तदा । अर्दिताः शरजालेन निवृत्ता रणकर्मणः ॥

वरुणस्य " வருணனது  
சுதா: குமாரர்கள்  
சங்க்யே போரில்  
சுவலம் தங்கன்பலத்தை  
ததா அத்தருணத்தில்

சமீக்ய கவனித்துப்பார்த்து  
சரஜாலேன பரணஸமுஹங்களால்  
அர்दिता: நொந்தவர்களாய்  
ரணகர்மண: போர்த்தொழிலி  
லின்று  
நிவ்ருதா: திரும்பி விட்டார்கள்.

महीतल्लगतास्ते तु रावणं दृश्य पुष्पके । आकाशमाशु विविशुः स्यन्दनैः शीघ्रगामिभिः ॥

மஹீதல்கதா: " பூமியிலின்று  
கொண்டிருந்த  
தே அவர்கள்  
புஷ்பக விமானத்தின்  
மீது  
ராணம் து ராவணனிருப்  
படையும்

தூச்ய உணர்ந்து  
சீகிரா மெभि: விரைவாகச்செல்லும்  
ச்யந்தனै: இரதங்களோடு  
ஆகாசத்தில்  
ஆசு விரைவில்  
விவிசு: வந்துகின்றார்கள்.

महदासीत्ततस्तेषां तुल्यस्थानमवाप्य तत् । आकाशयुद्धं तुमुलं देवदानवयोर्विव ॥ ३३ ॥

தேஷா " அவர்களுக்கு  
துல்யஸ்தானம் ஏற்றதாயிருக்கின்ற  
இடத்தை  
அவாப்ய அடைந்து  
தேவதானவயோ: தேவதானவர்களு  
டையது  
ஓவ போன்றதாய்

தத் அந்த  
ஆகாசயுத்தம் விண்ணில் நடை  
பெற்ற யுத்தம்  
மஹத் மிக  
துமுல் கடுமையாய்  
தத: அப்பொழுது  
ஆஸித் விளைந்தது.

ततस्ते रावणं युद्धे शरैः पावकसन्निभैः । विमुखीकृत्य सन्तुष्टा विनेदुर्विविधान् रवान् ॥

தே " அவர்கள்  
யுத்தே போரில்  
ராணம் இராவணனை  
பாவகசன்னிமै: அக்கினிக்கொப்பரான  
சரै: பாணங்களால்

விமுக்கீகृत்ய புறக்காட்டச்செய்து  
சன்துஷ்ட: அதனால்  
விவிதாந் மிகக் களித்தவர்  
ரவாந் பல [களாகி  
வினேது: சத்தங்களை  
செய்தார்கள்.

ततो महोदरः क्रुद्धो राजानं दृश्य धर्षितम् । त्यक्त्वा मृत्युभयं वीरो युद्धकाङ्क्षी व्यलोकयत् ॥

மஹோதர: " மஹேஸ்வர தானென்ற  
வீரன் வீரன்  
ராஜானம் மன்னனை  
தர்ஷிதம் அவமானமடைந்த  
வனாக

கூடு: கோபங்கொண்ட  
வனாகி  
ம:துமயம் மாண்பயத்தை  
த்யக்त्वा ஒழித்துவிட்டு  
யுத்தகாங்க்ஷி யுத்தத்திலே முனை  
ந்தவனாய்  
வ்யலோகயத் உற்றுகொக்கினான்.



तेन ते दारुणा युद्धे कावगाः पवनोपमाः । महोदरेण गदया हता वै प्रययुः क्षितिम् ॥

तेन "அந்த  
மஹோதரனால்  
யுद्धே போரில்  
காமगा: இஷ்டப்படியெல்லாம்  
செய்யவல்லவர்களும்  
पवनोपमा: வாய்ப்புகளானுக்கு  
நிகரான

दारुणा: உக்கிரமுடையவர்  
ते அவர்கள் [கருமான  
गदया கதைபொன்றைக்  
கொண்டு  
हता: புடைக்கப்பட்டவர்  
क्षिति वै பூமிக்கே [களாய்  
प्रययु: வந்துசென்றார்கள்.

तेषां वरुणपुत्राणां हत्वा योधान्हयाञ्छतान् । सुमोचाशु महानादं विरथान्प्रेक्ष्य तान्स्थितान् ॥

तेषां "அந்த  
वरुणपुत्राणां வருணபுத்திரர்களு  
டைய  
योधान் சேனைத்தலைவர்களை  
हयान् குதிரைகளையும் [யும்  
शतान् நூற்றுக்கணக்காய்  
आशु விரைவில்

हत्वा கொன்றுவிட்டு  
तान् அவர்களை  
विरथान् தேர் ஒழிந்தவர்களாய்  
स्थितान् பூமியில் நிற்பவர்  
प्रेक्ष्य பார்த்து [களாய்  
महानादं பெருங்கோவத்தை  
सुमोच இட்டான்.

ते तु तेषां रथाः साश्वाः सह सारथिभिर्हतैः । महोदरेण निहताः पतिताः पृथिवीतले ॥

तेषां "அவர்களுடைய  
साश्वा: குதிரைகளுடன் கூடிய  
ते அந்த  
रथा: ரதங்கள்  
हतै: கொலைபுண்ட  
सारथिभि: सह ஸாரதிகளுடன் கூட

महोदरेण மஹோதரனால்  
निहता: நாசஞ்செய்யப்பட்ட  
வைகளாய்  
तु இப்பொழுது  
पृथिवीतले பூமியில்  
पतिता: தலைகீழாகக்கிடந்தன.

ते तु त्यक्त्वा रथान्पुत्रा वरुणस्य महात्मनः ।

आकाशे विष्टिताः शूराः स्वप्रभावान्न विव्यथुः

॥ ३९ ॥

महात्मनः "மஹாத்மாவான  
वारुणस्य வருணனுடைய  
ते அந்த  
शूरा: சூரர்களாகிய  
पुत्रा: புதல்வர்கள்

रथान् त्यक्त्वा तु ரதங்களை விட்டுவிட்டு,  
स्वप्रभावान्न தங்கள் பிரபாவத்தா  
आकाशे ஆகாயத்தில் [லேயே  
विष्टिता: நிலைகொண்டவர்க  
न विव्यथु: சளைக்கவிவலை. [ளாய்

धनूपि कृत्वा सज्जानि विनिर्भिद्य महोदरम् । रावणं समरे क्रुद्धाः सहिताः समभिद्रवन् ॥

समरे "போரில்  
सहिता: நிலைகொடாமலிருக்  
கிற அவர்கள்  
क्रुद्धा: கோபங்கொண்டவர்  
களாக  
धनूपि விற்களை

सज्जानि நாணெற்றப்பட்டவை  
क्रुद्धा செய்து [களாய்  
महोदरं மஹோதரனை  
विनिर्भिद्य பிளந்து தள்ளியிட்டு  
रावणं இராவணனை  
समभिद्रवन् மிகக் கஷ்டப்படுத்தி  
னார்கள்.

सायकैश्चापविभ्रष्टैर्वज्रकल्पैः सुदारुणैः । दारयन्ति स्म संकुद्धा मेघा इव महागिरिम् ॥

संकुद्धाः “கோபாவேசங்  
கொண்டவர்களாய்  
மஹா  
மேகா: ஒரு பெரும் மலையை  
மேகங்கள்  
இவ எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
வஜ்ரகல்பை: வஜ்ராயுதத்துக்கொப்  
பானதும்

सुदारुणैः மிகக்கடுமையானவை  
களும்  
चापविभ्रष्टैः சரபங்களினின்று  
வெளிவந்தவை  
களுமான்  
सायकैः கணைகளால்  
दारयन्ति स्म பிளந்தார்கள்.

ततः क्रुद्धो दशग्रीवः कालाग्रिरिव निर्गतः । शरवर्षैर्महाघोरैस्तेषां मर्मस्वताडयत् ॥४२॥

ततः “அதனால்  
दशग्रीवः தசக்ரீவன்  
निर्गतः வெளிக்கிளம்பிவந்த  
कालाग्रिः காலாக்னி  
इव என

क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ  
तेषां அவர்களுடைய [இரு]  
मर्मसु மர்மஸ்தானங்களில்  
महाघोरैः மிகக் கொடிய  
शरवर्षैः பாணவருஷங்களால்  
अताडयत् புடைத்தான்.

ततस्तेनैव सहसा सीदन्ति स्म पदातयः । मुसलानि विचित्राणि ततो भल्लशतानि च ॥

पट्टिशान् चैव शक्तीश्च शतग्रीवो मरुतास्तथा । पातयामास दुर्धर्षस्तेषामुपरि विष्टितः ॥४४॥

ततः “அப்பொழுது  
पदातयः பதாதிகளாயிருந்த  
அவர்கள்  
तेन एव அதனாலேயே  
सहसा கடுமையாய்  
सीदन्ति स्म வேதனைப்பட்டார்கள்.  
दुर्धर्षः அச்சமுண்டாக்கு  
கிறவனாய்  
विष्टितः இருக்குமவன்  
तेषां அவர்களின்  
उपरि மீது  
विचित्राणि விசித்திரங்களான  
मुसलानि முசலங்களென்ற  
ஆயுதங்களையும்

भल्लशतानि च பல்லங்களென்ற  
शक्तीः च ஆயுதங்கள் அனே  
கங்களையும்  
पट्टिशान् च சக்தி என்கிற ஆயு  
தங்களையும்  
शतग्रीवः एव பட்டிச மென்கிற  
ஆயுதங்களையும்  
तथा சதக்னி என்கிற  
आयुतங்களையும்  
तो मरुताश्च அவ்வண்ணமே  
தோமாமென்கிற  
ஆயுதங்களையும்  
ततः அப்பொழுது  
पातयामास விடுத்தான்.

अपविद्धास्तु ते वीरा विनिष्पेतुः पदातयः । महापङ्कमिवासाद्य कुञ्जराः पट्टिहायनाः ॥

ते “அந்த  
पदातयः பதாதிகளான  
वीरा: ருர்கள்  
अपविद्धा: குத்துண்டவர்களாய்  
तु அத்தருணத்தில்  
पट्टिहायना: அறுபதுவயது  
कुञ्जरा: யானைகள் [கொண்ட

महापङ्कमिवासाद्य பெருஞ்சேற்றில்  
आसाद्य சிக்கிக்கொண்டு  
इव இருந்தால் எவ்வண்  
ணமோ, அவ்வண்  
ணமே  
विनिष्पेतु: ஒடுங்கிக்கிடந்தார்கள்.

सीदमानान्सुतान्दृष्ट्वा विह्वलान्सुमहौजसः । ननाद रावणो हर्षान्महानम्बुधरो यथा ॥४६॥

रावणः	“ ராவணன்	दृष्ट्वा	கண்டு
सुमहौजसः	மஹா பலவான்	हर्षान्	மனச்சந்துஷ்டியால்
सुतान्	கிறுவர்களை [கனாகிய	महान्	பெரிய
सीदमानान्	பெரும் துன்பமனு பலிப்பவர்களாய்	अम्बुधरः	மேகம்
विह्वलान्	தம்மறிவு தப்பினவர் களாய்	यथा	போன்றதாய்
		ननाद	ஆனந்தகோஷம் செய்தான்.

ततो रक्षो महानादान्मुक्त्वा हन्ति स्म वारुणान् । नानाप्रहरणोपेतैर्धारापातैरिवाम्बुदः ॥

रक्षः	“ அரக்கன்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
महानादान्	பெருங்கோஷங்களை	वारुणान्	வருணபுத்திரர்களை
मुक्त्वा	இட்டு	नानाप्रहरणोपेतैः	பல ஆயுதங்களால்
ततः	அதன்மேல்	हन्ति स्म	தலைகீழ்ப்பழுடியாத படி புடைத்தான்.
अम्बुदः	மேகமானது		
धारापातैः	பெரும்மழைகளால்		

ततस्ते विमुखाः सर्वे पतिता धरणीतले । रणात्स्वपुरुषैः शीघ्रं गृहाण्येव प्रवेशिताः ॥४८॥

ततः	“ அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
विमुखाः	பிரதிகூலமடைந்தவர் களும்	स्वपुरुषैः	அவர்கள் ஜனங்களால்
धरणीतले	பூமியில்	रणात्	போர்க்களத்தினின்று
पतिताः	வீழ்ந்துகிடக்கின்ற வர்களான	शीघ्रं एव	விரைவிலேயே
रे	அந்த	गृहाणि	வீடுகளில்
		प्रवेशिताः	கொண்டுபோய் விடப் பட்டார்கள்.

तानब्रवीत्ततो रक्षो वरुणाय निवेचताम्

॥ ४९ ॥

ततः	“ அப்போது	निवेचतां	சொல்லிவிடப்படத் டும்
रक्षः	அரக்கன்		
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	अब्रवीत्	என்று சொன்னான்.
वरुणाय	‘வருணனுக்கு		

रावणं त्वब्रवीन्मन्त्री प्रहसो नाम वारुणः । गतः खलु महाराजो ब्रह्मलोकं जलेश्वरः ॥

गान्धर्व वरुणः श्रोतुं यं त्वमाह्वयसे युधि

॥ ५० ॥

वारुणः	“வருணனது	तु	இதுவிஷயத்திலிப்
मन्त्री	மந்திரியாகிய	अब्रवीत्	மொழிந்தான்: [படி
प्रहसः	பிரஹஸன்	यं	‘எகரை
नाम	என்பவன்	तं	நீ
रावणं	இராவணனுக்கு	युधि	போருக்கு



आङ्गयो	அழைக்கின்றாயோ அந்த	गान्धर्व	கந்தர்வர்களின் காணத்தை
जलेश्वरः	ஜலேச்வராகிய	श्रोतुं	கேட்க
वरुणः	வருண	मस्रलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
महाराजः खलु	மஹாராஜனெனவே னில்	गतः	எழுந்தருளியி ருக்கிறார்.

तर्कि तव वृथा वीर परिश्रम्य गते नृपे । ये तु सन्निहिता वीराः कुमारस्ते पराजिताः ॥

तव	“ஆதலால்	वीराः	வீரர்களாகிய
वीर	ஞானே,	कुमाराः	புத்திரர்கள்
नृपे	மன்னர்	सन्निहिताः	இங்கே தற்சமய மிருக்கின்றவர்கள்
गते	வெளியிற்சென்றி	ये	எவர்களே
तव	உனக்கு [ருக்கையில்	ते	அவர்கள்
कि	என்	पराजिताः	தோல்வியடைந்து விட்டார்கள்.”
वृथा परिश्रम्य	வீண் பிரயாசை?		
तु	ஆயினும்		

राक्षसेन्द्रस्तु तच्छ्रुत्वा नाम विश्राव्य चात्मनः ।

हर्षान्नादं विमुञ्चन्वै निष्क्रान्तो वरुणालयात्

॥ ५२ ॥

राक्षसेन्द्रः	“இராசுதேஸந்திரன்	हर्षात्	மனச்சந்துஷ்டியால்
तु	இப்பொழுது	नादं च	பெருங்கூச்சலையும்
तव	அதை	विमुञ्चन् वै	இட்டுக்கொண்டே
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு	वरुणालयात्	வருணாலயத்தினின்று
आत्मनः नाम	தனது பெயரை	निष्क्रान्तः	வெளிப்புறப் பட்டான்.
विश्राव	பிரதாபப்படுத்தி		

आगतस्तु पथा येन तेनैव विनिवृत्य सः । लङ्कामभिमुखो रक्षो नभःस्थलगतो ययौ ॥

सः	“அந்த	तु	இப்பொழுது
रक्षः	அரக்கன்	तेन एव	அதிலேயே
नभःस्थलगतः	ஆகாயமார்க்கமாகவே செல்லுகின்றவனாய்	विनिवृत्य	திரும்பி
येन	எந்த	लङ्कां	இலங்கையை
पथा	வழியால்	अभिमुखः	நோக்கியவனாய்
आगतः	வந்தானே	ययौ	சென்றான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥



चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்துநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௪ ॥  
 दण्डकायां खरादिनिवासनम्—தண்டகாவனத்தில் கரன் முதலியவர்களை  
 வஸிக்கச்செய்வது.

निवर्तमानः संहृष्टो रावणः सुदुरात्मवान् । जहे पथि नरेन्द्रपिदेवगन्धर्वकन्यकाः ॥ १ ॥

சஹ்ர:	“ மிகத் திருப்தி கொண்டு	नरेन्द्रपिदेव- गन्धर्वकन्यकाः)	இராஜ, மிஷி, தேவ, கந்தர்வ கண்ணிகை களை
निवर्तमानः	திரும்பிவந்த	सुदुरात्मवान्	துஷ்டபுத்திமேலிட். டவளாய்
रावणः	இராவணன்	जहे	அபஹரித்தான்.
पथि	வழியில்		

दर्शनीयां हि रक्षः स कन्यां स्त्रीं वाऽथ पश्यति ।

हत्वा बन्धुजनं तस्या विमाने तां रुरोध ह ॥ २ ॥

सः	“ அந்த	पश्यति हि	கண்டுவிட்டானென்
रक्षः	அரக்கன்	तस्याः	அவளுடைய [றல்,
कन्यां	கல்யாணமாகாத பெண்ணை	बन्धुजनं	பந்துஜனத்தை
अथ वा	அல்லது	हत्वा	கொன்றுவிட்டு
स्त्रीं	கல்யாணமான பெண்ணை	तां	அவளை
दर्शनीयां	கட்டமுடியாய்	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
		रुरोध	பந்திரமாய் வைத்து விடுவான்.
		ह	என்னகஷ்டம்!

एवं पन्नगकन्याश्च राक्षसासुरमानुषीः । यक्षदानवकन्याश्च विमाने सोऽध्यरोपयत् ॥ ३ ॥

सः	“ அவன்	यक्षदानवकन्याः च	யக்ஷ, தானவ ஸ்த்ரீ
एवं	மேற்கண்ட வண்ணமே		களையும்
पन्नगकन्याः च	நாகஸ்த்ரீகளையும்	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
राक्षसासुरमानुषीः	இராக்ஷஸ, ஆசுர மானிட ஸ்த்ரீகளையும்	अध्यरोपयत्	துக்கி ஏற்றிவைத் தான்.

ताभिः सर्वानवद्याभिर्नदीभिरिव सागरः । आपूरितं विमानं तद्भयशोकाशिवाश्रुभिः ॥ ४ ॥

सागरः	“ ஸமுத்திரமானது	सर्वानवद्याभिः	{ எப்படிப் பார்த்தா லும் மறாபதிகிரு தைகளான
नदीभिः	நதிகளால்	ताभिः	அவர்களால்
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	भयशोका- शिवाश्रुभिः)	கஷ்டத்தின் துயரத் தால் அமக்களமாய் அழுத கண்ணீர் தாரைகளால்
तत्	அந்த	आपूरितम्	நிறம்பிவிட்டது.
विमानं	புஷ்பகவிமானம்		

नागगन्धर्वकन्याश्च महर्षितनयाश्च याः । दैत्यदानवकन्याश्च विमाने शतशोऽरुदन् ॥ ५ ॥

याः	" எந்த ஆந்த	दैत्यदानவகன्या: च	தைய தானவ ஸ்த்ரீ
नागगन्धर्वकन्या: च	நாக கந்தர்வ ஸ்த்ரீ		களும்
	களும்	शतशः	நூற்றுக்கணக்காய்
महर्षितनया: च	மஹரிஷிப் புதல்வி	विमाने	புஷ்பகவிமானத்தில்
	களும்	अरुदन्	கண்ணீர் சொரிந்தார்
			கள்.

दीर्घकेश्यः सुचार्वङ्ग्यः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । पीनस्तन्यस्तथा वज्रवेदिमध्यसमप्रभाः ॥  
रथक्ववरसङ्काशैः श्रोणीदेशैर्मनोहराः । स्त्रियः सुराङ्गनाप्रख्या निष्ठसकनकप्रभाः ॥  
शोकदुःखभयत्रस्ता विह्वलाश्च सुमध्यमाः ॥ ७ ॥

स्त्रियः च	" ஸ்த்ரீகள், எல்லோ	श्रोणीदेशैः	பிந்தட்டுகளால்
	ருமே	सुमध्यमाः	சிறந்த இடையுடை
दीर्घकेश्यः	நீண்ட குழலுடை		யவர்களாயும்
	யவர்களாயும்	मनोहराः	மனதைக் கவர்கின்ற
सुचार्वङ्ग्यः	சுந்தரமான வடிவழகு		வர்களாயும்
	வாய்ந்தவர்களாயும்	निष्ठसकनकप्रभाः	{ உருக்கிவிட்ட
पूर्णचन्द्रनिभाननाः	பூர்ணமதிபோன்ற மு		சுவர்ண மேனியுடை
	கமுடையவர்களாயும்		யவர்களாயும்
पीनस्तन्यः	{ திரண்ட கொங்கை	सुराङ्गनाप्रख्याः	தைய ஸ்த்ரீகள்
	கையுடையவர்		போன்றவர்களாயும்
	களாயும்	शोकदुःखभयत्रस्ताः	{ மனவேதனையால்
वज्रवेदिमध्य-}	வஜ்ரத்தையும் யாக		கஷ்டப்பட்டுப்பயந்து
समप्रभाः }	குண்டத்தையும்		நடுங்கியவர்களாய்
	ஒத்த காந்தியுள்	तथा	அப்படியே
	ளவர்களாயும்	विह्वलाः	{ இன்ன செய்கிறதென்
रथक्ववरसङ्काशैः	தேர்த்தட்டை திகர்த்த		று தெரியாது கலங்
			கிட்டுத் தார்கள்.

तासां निश्वासवातेन सर्वतः संप्रदीपितम् । अग्निहोत्रमिवाभाति सन्निरुद्धाग्नि पुष्पकम् ॥

तासां	" அவர்களுக்கு	सन्निरुद्धाग्नि	வயிர் எரியலாகு
निश्वासवातेन	பெருமூச்சுவந்ததால்		மக்னியுடையதாய்
पुष्पकं	புஷ்பகவிமான	संप्रदीपितं	நன்றாய் விசிறிஜ்வா
	மானது		லையுடன் கூடிய
		अग्निहोत्रं	அக்னிகுண்டம்
सर्वतः	எங்கும்	इव	போன்றதாய்
		आभाति	துலங்கியது.



काचिच्चिन्तयती तत्र किं नु मां भक्षयिष्यति । काचिद्ध्यौ सुदुःखार्ता अपि मां मारयेदयम् ॥

तत्र	“அப்பொழுது	काचित्	ஒருத்தி,
काचित्	ஒருத்தி,	सुदुःखार्ता	மிகக் கலேசப்படுபவ
मां	‘என்னை	अयं	‘அவன் [ளாய்
भक्षयिष्यति	நாசம்செய்துவிடுவா	मारयेत्	கொன்றுவிடுவான் ;
	னோ	अपि	இப்படி ஆய்விடக்
किं नु	என்னமோ ‘என்று		கூடாதா’
चिन्तयती	எண்ணினாள்.	द्ध्यौ	என்றும் எண்ணினாள்.

इति मातृपितृन्स्मृत्वा भर्तृन्भ्रातृस्तथैव च । दुःखशोकसमाविष्टा विलेपुः सहिताः स्त्रियः ॥

स्त्रियः	“ஸ்த்ரீகள்	मातृपितृन्	தாய்தந்தையர்களை
दुःखशोऽसमाविष्टाः	கஷ்டத்தால் மனவே		யும்
	தனைப்படுபவர்களாய்	भर्तृन्	பர்தகர்க்களையும்
इति	இப்படியிருக்கையிலும்	भ्रातृन्	பிராதர்க்களையும்
सहिताः	பொறுத்துக்கொண்	स्मृत्वा च	நினைத்து நினைத்து
	டவர்களாய்	विलेपुः	கண்ணிர் சொரிந்தார்
तथा एव	இருக்கையிலும்கூட		கள்.

कथं नु खलु मे पुत्रो भविष्यति मया विना । कथं माता कथं भ्राता निमग्नाः शोकसागरे ॥

मया	“என்னை	कथं	என்ன பாடுபடு
विना	விட்டுப்பிரிந்த		வானோ?
मे	எனது	भ्राता	பிராதா
पुत्रः	புதல்வன்	कथं	என்ன பாடுபடுவா
कथं नु खलु	எப்படித்தான்		னோ? என்று
भविष्यति	இருப்பானோ?	शोकसागरे	சோகஸாகரத்தில்
माता	தாய்	निमग्नाः	மூழ்கிக்கிடந்தார்கள்.

हा कथं नु करिष्यामि भर्तारं दैवतं विना । मृत्यो प्रसादयामि त्वां नय मां दुःखभागिनीम् ॥

दैवतं	“தெய்வமாய்க்	मृत्यो	ஒ மிருத்யுதேவனே,
	கொண்டாடப்படுகிற	त्वां	தேவரீரை
भर्तारं	கணவனை	प्रसादयामि	நான் மன்றாடி வேண்
विना	விட்டுப்பிரிந்து		டிக்கொள்ளுகிறேன்.
कथं नु	எப்படித்தான்	दुःखभागिनीं	ஆபத்தில் சிக்கிக்
करिष्यामि	உய்வேன்?	मां	என்னை [கொண்ட
हा	ஐயோ! என்ன கஷ்டம்!	नय	கட்டிக்கொள்ள
			அருள் புரியும்.

किं नु तदुष्कृतं कर्म पुनः देहान्तरे कृतम् । एवं स दुःखिताः सर्वाः पतिताः शोकसागरे ॥

புரா	“முன்	एवं	இவ்வண்ணம்
देहान्तरे	ஜன்மத்தில்	सर्वाः	எல்லாரும்
दुष्कृतं	பாபமாகிய	तत्	அக்காலத்தில்
कर्म	தொழில்	दुःखिताः	வருத்தப்படுபவர்
किं नु	ஏதோ		களாய்
कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று	शोकसागरे	துயரக்கடலில்
		पतिताः स	முழுகிக்கிடந்தார்கள்.

न खल्विदानीं पश्यामो दुःखस्यास्यान्तमात्मनः ।

अहो धिक्मानुषं लोकं नास्ति खल्वधमः परः ॥ १४ ॥

इदानीं	“இப்பொழுது	अहो	ஐயோ,
आत्मनः	எங்களது	मानुषं लोकं	மாளிடஉலகம்
अस्य	இந்த	धिक् खलु	கேடுகெட்டது.
दुःखस्य	துக்கத்துக்கு	अधमः	அதமமானது
अन्तं	முடிவை	परः खलु	வேறெதுவும்
न पश्यामः	காணமுடியவில்லை.	न अस्ति	இல்லை.

यदुर्वला बलवता भर्तारो रावणेन नः । सूर्येणोदयता काले नक्षत्राणीव नाशिताः ॥ १५ ॥

यत्	“ஆகையால்தான்	बलवता	பலிஷ்டனாகிய
काले	காலையில்	रावणेन	இராவணனால்
उदयता	உதயமாகின்ற	नः	எங்களது
सूर्येण	சூரியனால்	दुर्वलाः	வலியற்ற
नक्षत्राणि	நக்சத்ரங்கள்	भर्तारः	பர்த்தாக்கள்
इव	போலவே	नाशिताः	ஒழிக்கப்பட்டார்கள்.

अहो सुबलवद्रक्षो बधोपायेषु युज्यते । अहो दुर्वृत्तमास्थाय नात्मानं वै जुगुप्सते ॥ १६ ॥

अहो	“ஐயோ!	युज्यते	(அதை) பிரயோகிக்கி
रक्षः	ஆரக்கன்	अहो	ஐயோ! [முன்.
सुबलवत्	சிறந்த பராக்கிரமத்	दुर्वृत्तं	நீய ஒழுக்கத்தை
	தையுடையவனாய்	आस्थाय	மேற்கொண்டு
बधोपायेषु वै	கொலைபுரியும் வியா	आत्मानं	தன்னிடத்தில்
	பார்க்களிலேயே	न जुगुप्सते	ஜுகுப்னை கொள்ள
			வில்லை.

सर्वथा सदृशस्तावद्विक्रमोऽस्य दुरात्मनः । इदं त्वसदृशं कर्म परदाराभिर्गमनम् ॥ १७ ॥

परदाराभिर्गमनं	“பிரம்மணிகளிடத்	अस्य	இந்த
	தில் காமவிகாரக்	दुरात्मनः	தராத்தாவுக்கோ
	கொள்ளலென்கிற	तावत्	என்றால்
इदं कर्म	இந்தக் காரியம்	क्रियः	பலாத்காரமாய் மேல்
सर्वथा	எப்படிப்பார்த்தாலும்		விழந்து தாக்குதல்
असदृशं	அடாதது.	सदृशः	சரியானதாய் விளங்கு
तु	அப்படியிருந்தும்		கிறது.

यस्मादेव परव्यासु रमते राक्षसाधमः । तस्माद्वै स्त्रीकृतेनैव प्राप्स्यते दुर्मतिर्वधम् ॥ १८ ॥

एवः	“இந்த	रमते	காமவிகாரங்கொண்டு
दुर्मतिः	துஷ்ட	यस्मात् तस्मात्	ஆதலின் [கிறான்.
राक्षसाधमः	அரக்கப்பதர்	स्त्रीकृतेन एव	ஒருபெண்மூலமாகவே
परव्यासु	அயலார் மனைவிகளிடத்தில்	वधं वै	மரணத்தையும்
		प्राप्स्यते	அடையப்போகிறான்.

शसः स्त्रीभिः स तु समं हतौजा इव निष्प्रभः । पतिव्रताभिः सार्ध्वीभिर्वभूव विमना इव ॥

सार्ध्वीभिः	“புண்ணியசரளி களாகிய	तु	நி. துவிஷயத்தில்
पतिव्रताभिः	பதிவ்ரதை	इव	கொஞ்சமேனும்
स्त्रीभिः	பெண்மணிகளால்	निष्प्रभः	எதுவும் செய்யமுடி யாதவனாயும்
समं	{ ஒரே காலத்தில் ஒரே பிரயோஜனமுடைய தாய்	इव	முற்றிலும்
शसः	சபிக்கப்பட்ட	विमनाः	எண்ணியிருந்ததை மாற்றிவிட்டவனாகவும்
सः	அவன்	हतौजाः	ஒளிகுன்றியவனாய்
		वभूव	ஆனான்.

एवं विलपितं तासां शृण्वन्राक्षसपुङ्गवः । प्रविवेश पुरीं लङ्कां पूज्यमानो निशाचरैः ॥

राक्षसपुङ्गवः	“இராசுஷஸத்தலைவன்	निशाचरैः	அரக்கர்களால்
तासां	அவர்களின்	पूज्यमानः	கொண்டாடப்படுகிற
एवं	மேற்கண்ட	लङ्कां	இலங்கை [வனாய்
विलपितं	புலம்பலை	पुरीं	பட்டணத்திற்கு
शृण्वन्	கேட்டுக்கொண்டே	प्रविवेश	வந்துசென்றான்.

एतस्मिन्नन्तरे घोरा राक्षसी कामरूपिणी । सहसा पतिता भूमौ भगिनी रावणस्वसा ॥

एतस्मिन्	“இதே	राक्षसी	இராசுஷஸ
अन्तरे	ஸமயத்தில்	भगिनी	ஸ்ரீபுமான
कामरूपिणी	நினைத்த உருவமெடுக்கவல்லவளாகும்	रावणस्वसा	இராவணனுடைய தங்கை
घोरा	மிக்க கொடியவளாகும்	भूमौ	தரையில்
		सहसा	திடீரென்று
		पतिता	வந்துவிழ்ந்தாள்.

तां स्वसारं समुत्थाप्य रावणः परिसान्त्वयन् । अब्रवीत्किमिदं भद्रे वक्तुकामाऽसि मे द्रुतम् ॥

रावणः	“இராவணன்	अब्रवीत्	கிண்கிணன் :
तां	அந்த	भद्रे	‘என் அன்பிற்குப்
स्वसारं	தங்கையை		பாத்திரமானவளே !
द्रुतं	உடனே	मे	என்னுடன்
समुत्थाप्य	தூக்கி எடுத்து	किं	என்ன
परिसान्त्वयन्	ஆத்மசஞ்செய்	वक्तुकामा	சொல்லவேணுமாய்
इदं	இப்படி. [பவனாய்	असि	இருக்கிறாய் ?’



सा बाष्पपरिरुद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमब्रवीत् । कृताऽस्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात् ॥

सा	“அவள்	அவ்வித்	இப்படிச் சொன்னாள்:
बाष्पपरिरुद्धाक्षी	{ கண்ணீர் த்தாரைகளால் மறைக்கப்பட்ட கண்ணையுடையவளாய்	राजन्	‘வேந்தனே!
रक्ताक्षी	சிவந்த கண்களுந்	बलवता	பலிஷ்டனான
वाक्यं	சொல்ல எண்ணியிருந்ததை	ख्या	உம்மால்
		बलात्	அனியாயமாய்
		विधवा	கைம்பெண்ணாக
		कृता	ஆக்கப்பட்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे । कालकेया इति ख्याता महाबलपराक्रमाः ॥

राजन्	“வேந்தே!	कालकेया, इति	காலகேயர்கள் என்ற
एते	இந்த	दैत्याः	தையர்கள்
महाबलपराक्रमाः	மஹாபலமும் பராக்ரமமுடையவர்க	ख्या	உம்மால்
वीराः	சூரர்களாயும் [ளாயும்	रणे	போரில்
ख्याताः	கியாதிபெற்ற	विनिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणेभ्योऽपि गरीयाः मे तत्र भर्ता महाबलः । सोऽपि त्वया हतस्तात रिपुणा भ्रातृगृध्रुना ॥

तात	“அப்பனே!	महाबलः अपि	மஹாபலசாலியும்
तस्य	அப்பொழுது	भ्रातृगृध्रुना	{ உடன்பிறந்ததால் பொருமைகொண்ட வரும்
मे	எனது	रिपुणा	வஞ்சகருமான
प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	ख्या अपि	உம்மாலேயே
गरीयान्	மேம்பட்டவரும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
भर्ता	கணவருமான		
सः	ஆந்த		

त्वयाऽस्मि निहता राजन्स्वयमेव हि बन्धुना । राजन्वैधव्यशब्दं च भोक्ष्यामि त्वत्कृते ह्यहम् ॥

राजन्	“வேந்தே!	राजन्	வேந்தே,
अहं	நான்	वैधव्यशब्दं च	விதவை என்கிற
स्वयं एव	எனக்கே		பெயரையும்
बन्धुना	உடன்பிறந்தவரான	त्वत्कृते हि	உமது செய்கையால்
त्वया हि	உம்மாலேயே		லேயே
निहता	அழிக்கப்பட்டவளாக	भोक्ष्यामि	பெற்று விளங்கு
अस्मि	ஆயினேன்.		கிறேன்.

ननु नाम त्वया रक्ष्यो जामाता समरेष्वपि । स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे ॥

समरेषु अपि	“யுத்தங்களிலேயும்	युद्धे	போரில்
त्वया	உம்மால்	सः	அவர்
जामाता	மருமகன்	ख्या एव	உம்மாலேயே
रक्ष्यः	விட்டுவிடவேண்டி	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.
	பவன்	स्वयं	உமதுவரையில்
ननु नाम	இல்லையா என்ன?	न लज्जसे	நீர் வெட்கப்படாம
			விரும்புகிறீர்.

एवमुक्तो दशग्रीवो भगिन्या क्रोशमानया । अब्रवीत्सान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः ॥

क्रोशमानया	“உறக்கக் கதறுகின்ற	तां	அவளை
भगिन्या	தங்கையால்	सान्वयित्वा	சமா தரணப்படுத்தி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	इदं	இந்த
उक्तः	பேசியதற்குச் செவி	वचः	ஆக்கினையையும்
	சாய்த்த	सामपूर्व	கல்லவர்த்தையால்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	अब्रवीत्	சொன்னான்:

अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः । दानमानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यत्रतः ॥

वत्से	“குழந்தாய்!	त्वां	உன்னை
रुदित्वा	அழுதது	यत्रतः च	ஆதரவுடனேயே
अलं	போதும்.	दानमान- } प्रसादैः }	கொடைகளாலும், மனி யாதைகளாலும், கவ லைபற்றுவாழ்வதற்கு வேண்டியவைகளா லும்
सर्वशः	முற்றிலும்		திருப்தி செய்கிறேன்.
भेतव्यं	ஏங்கிக்கிடத்தலென்		
	பது		
ते	உனக்கு	तोषयिष्यामि	
न	வேண்டாம்.		

युद्धप्रमत्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी क्षिपञ्छरान् ।  
नावगच्छामि युद्धेषु स्वान्परान्वाऽप्यहं शुभे

॥ ३० ॥

शुभे	“சிறந்தவனே!	शरान्	பாணங்களை
अहं	நான்	क्षिपन्	விடுகின்றவனாய்
युद्धप्रमत्तः	யுத்தவெறிகொண்ட	स्वान्	உறவினர்களுக்கும்
युद्धेषु	போர்களில் [வனாய்	वा	அல்லது
जयकाङ्क्षी	ஜயமொன்றையே	परान् अपि	வேண்டாதவர்களுக்கும்
	சுருதியவனாய்	न अवगच्छामि	பகுத்தறிய முடிவா
व्याक्षिप्तः	கலவரப்பட்டவனாய்		மலிருந்தேன்.

तेनासौ निहतः सङ्ख्ये मया भर्ता तव स्वसः ।  
अस्मिन्काले तु यत्प्राप्तं तत्करिष्यामि ते हितम् ॥  
भ्रातुरैश्वर्ययुक्तस्य खरस्य वस पार्श्वतः

॥ ३१ ॥

स्वसः	“தங்கையே!	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
तन	அதனால்	तु	ஆயினும்
सख्ये	போரில்	अस्मिन्	இந்த
मया	என்னால்	काले	காலத்தில்
तव	உனது	प्राप्तं	பெறக்கூடியதாகிய
भर्ता	நாயகனான	हितं	நன்மை
असौ	இவன்	यत्	எதுவோ

सा बाष्पपरिरुद्धाक्षी रक्ताक्षी वाक्यमब्रवीत् । कृताऽस्मि विधवा राजंस्त्वया बलवता बलात्॥

सा	“ஆவன்	அவ்வித்	இப்படிச் சொன்னாள்:
बाष्पपरिरुद्धाक्षी	{ கண்ணீர் த்தாரைகளால் ஈறாக்கப்பட்ட கண்ணையுடையவளாய்	राजन्	‘வேந்தனே!
रक्ताक्षी	சிவந்த கண்களுற் றவளாய்	बलवता	பலிவட்டான
वाक्यं	சொல்ல எண்ணியிருந்ததை	त्वया	உம்மால்
		बलात्	அனியாயமாய்
		विधवा	கைம்பெண்ணை
		कृता	ஆக்கப்பட்டவளாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

एते राजंस्त्वया वीरा दैत्या विनिहता रणे । कालकेया इति ख्याता महाबलपराक्रमाः ॥

राजन्	“வேந்தே!	कालकेया, इति	காலகேயர்கள் என்ற
एते	இந்த	दैत्याः	தேத்யர்கள்
महाबलपराक्रमाः	மஹாபலமும் பராக் கீரமுமுடையவர்க	त्वया	உம்மால்
वीराः	ஞானர்களாயும் [ளாயும்]	रणे	போரில்
ख्याताः	கியாதிபெற்ற	विनिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणेभ्योऽपि गरीयाः मे तत्र भर्ता महाबलः । सोऽपि त्वया हतस्तात रिपुणा भ्रातृगृध्रुना ॥

तात	“அப்பனே!	महाबलः अपि	மஹாபலசாலியும்
तस्य	அப்பொழுது	भ्रातृगृध्रुना	{ உடன்பிறந்ததால் பொருமைகொண்ட வரும்
मे	எனது	रिपुणा	வஞ்சகருமான
प्राणेभ्यः	பிராணனிலும்	त्वया अपि	உம்மாலேயே
गरीयान्	மேம்பட்டவரும்	हतः	கொல்லப்பட்டார்.
भर्ता	கணவருமான		
सः	அந்த		

त्वयाऽस्मि निहता राजन्स्वयमेव हि बन्धुना । राजन्वैधव्यशब्दं च भोक्ष्यामि त्वत्कृते ह्यहम् ॥

राजन्	“வேந்தே!	राजन्	வேந்தே,
अहं	நான்	वैधव्यशब्दं च	விதவை என்கிற
स्वयं एव	எனக்கே	त्वत्कृते हि	பெயரையும் உமது செய்கையா லேயே
बन्धुना	உடன்பிறந்தவரான	भोक्ष्यामि	பெற்று வினங்கு கிறேன்.
त्वया हि	உம்மாலேயே		
निहता	அழிக்கப்பட்டவனாக		
अस्मि	ஆயினேன்.		

ननु नाम त्वया रक्ष्यो जामाता समरेष्वपि । स त्वया निहतो युद्धे स्वयमेव न लज्जसे ॥

समरेषु अपि	“யுத்தங்களிலேயும்	युद्धे	போரில்
त्वया	உம்மால்	सः	ஆவர்
जामाता	மருமகன்	त्वया एव	உம்மாலேயே
रक्ष्यः	விட்டுவிடவேண்டி யவன்	निहतः	கொல்லப்பட்டார்.
ननु नाम	இல்லையா என்ன?	स्वयं	உமதுவரையில்
		न लज्जसे	நீர் வெட்கப்படாம கேடுக்கிறீர்.



एवमुक्तो दशग्रीवो भगिन्या क्रोशमानया । अब्रवीत्सान्त्वयित्वा तां सामपूर्वमिदं वचः ॥

क्रोशमानया	“உறக்கக் கதறுகின்ற	तां	அவளை
भगिन्या	தங்கையால்	सान्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி
एवं	இவ்வண்ணமாய்	इदं	இந்த
उक्तः	பேசியதற்குச் செவி சாய்த்த	वचः	ஆக்கினையையும்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	सामपूर्व	நல்லவார்த்தையால்
		अब्रवीत्	சொன்னான்:

अलं वत्से रुदित्वा ते न भेतव्यं च सर्वशः । दानमानप्रसादैस्त्वां तोषयिष्यामि यन्नतः ॥

वत्से	“குழந்தாய்!	त्वां	உன்னை
रुदित्वा	அழுதது	यन्नतः च	ஆதரவுடனேயே
अलं	போதும்.	दानमान- } प्रसादैः }	கொடைகளாலும், மரி யாதைகளாலும், கவ லைபற்றுவாழ்வதற்கு வேண்டியவைகளை ளும்
सर्वशः	முற்றிலும்		திருப்தி செய்கிறேன்.
भेतव्यं	ஏங்கிக்கிடத்தலென் பது		
ते	உனக்கு	तोषयिष्यामि	
न	வேண்டாம்.		

युद्धप्रमत्तो व्याक्षिप्तो जयकाङ्क्षी क्षिपञ्छरान् ।  
नावगच्छामि युद्धेषु स्वान्परान्वाऽप्यहं शुभे

॥ ३० ॥

शुभे	“சிறந்தவனே!	शरान्	பாணக்களை
अहं	நான்	क्षिपन्	விடுகின்றவனாய்
युद्धप्रमत्तः	யுத்தவெறிகொண்ட	स्वान्	உறவினர்களுக்கும்
युद्धेषु	போர்களில் [வனாய்	वा	அல்லது
जयकाङ्क्षी	ஜயமொன்றையே	परान् अपि	வேண்டாதவர்களுக்கும்
	சுருதியவனாய்	न अवगच्छामि	பகுத்தறிய முடியா மனிருந்தேன்.
व्याक्षिप्तः	கலவரப்பட்டவனாய்		

तेनासौ निहतः सङ्ख्ये मया भर्ता तव स्वसः ।  
अस्मिन्काले तु यत्प्राप्तं तत्करिष्यामि ते हितम् ॥  
भ्रातुरैश्वर्ययुक्तस्य खरस्य वस पार्ष्वतः

॥ ३१ ॥

स्वसः	“தங்கையே!	निहतः	கொல்லப்பட்டான்.
तेन	அதனால்	तु	ஆயினும்
संख्ये	போரில்	अस्मिन्	இந்த
मया	என்னால்	काले	காலத்தில்
तव	உனது	प्राप्तं	பெறக்கூடியதாகிய
भर्ता	நாயகனான	हितं	நன்மை
असौ	இவன்	यत्	எதுவோ

तत्	அதை	भ्रातुः	உடன் பிறந்த
ते	உனக்கு		வருமான
करिष्यामि	அளிக்கிறேன்.	खरः	கரனுடைய
ऐश्वर्ययुक्तस्य	{ ஸகல செல்வங்களை யும்பெற்று வாழ் கின்றவனும்	पार्श्वतः	பக்கலில்
		वस	சகமாய் காலம் கழித்துவா.

चतुर्दशानां भ्राता ते सहस्राणां भविष्यति । प्रभुः प्रयाणे दाने च राक्षसानां महाबलः॥

ते	“உனது	प्रयाणे	படையெடுத்துச் செல் லும் விஷயத்திலும்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	दाने च	ஸம்ரக்ஷண விஷயத் திலும்
भ्राता	சகோதரன்		
चतुर्दशानां	பதினான்கு	प्रभुः	பிரபுவாய்
सहस्राणां	ஆயிரம்	भविष्यति	ஆகுவான்.
राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு		

तत्र मातृवसेयस्ते भ्राताऽयं वै खरः प्रभुः । भविष्यति तवादेशं सदा कुर्वन्निशाचरः ॥

ते	“உனக்கு	तव	அதில்
मातृवसेयः	தாயின் தக்கைகுமார னாகிய	प्रभुः वै	பிரபுவாகவும்
		तव	உனது
भ्राता	ஸகோதரனான	आदेशं	கட்டளையை
अयं	இந்த	सदा	எக்காலத்திலும்
खरः	கரனென்ற	कुर्वन्	செய்கிறவனாகவும்
निशाचरः	அரக்கன்	भविष्यति	இருப்பான்.

शीघ्रं गच्छत्वयं वीरो दण्डकान्परिरक्षितुम् । दूषणोऽस्य बलाध्यक्षो भविष्यति महाबलः॥

य	“இந்த	परिरक्षितुं	தன்வசமாக்கி ஆளு
वीरः	வீரன்	शीघ्रं	இப்போதே [வதற்கு செல்லட்டும்,
	{ நம்மதாரதிக்கும் கோ தாவரீநதிக்கும் இடையிலுள்ள 'தண்டகை' என்கிற பிரதேசத்தின் நாடு களை	गच्छतु	இவனுக்கு
दण्डकान्		अस्य	போர்மந்திரியாக
		बलाध्यक्षः	மஹாபலிஷ்டனாகிய
		महाबलः	நூலுணன்
		दूषणः	ஆகுவான்.
		भविष्यति	

स हि शम्भो वनोद्देशः क्रुद्धेनोशनसा पुरा । राक्षसानामधीवासो भविष्यति महात्मनाम् ॥

सः	“அந்த	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
वनोद्देशः हि	வனப்பிரதேசந்தான்	अधीवासः	வாஸஸ்தானமாக
क्रुद्धेन	கோபங்கொண்ட	भविष्यति	ஆகப்போகிறது
उशनसा	உசனஸ் என்கிற மஹரிஷியால்	पुरा	முன்னமே [என்று
महात्मानां	மஹாத்மாக்களாகிய	शंसः	சபிக்கப்பட்டிருக் கிறது.

तत्र ते वचनं शूरः करिष्यति सदा खरः। रक्षसां कामरूपाणां प्रभुरेष भविष्यति॥३६॥

शूरः	“சூரனாகிய	एषः	இவன்
खरः	கான்	तत्र	அங்கே
कामरूपाणां	காமரூபிகளாகிய	ते	உனது
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	वचनं	கட்டளையை
प्रभुः	பிரபுவாய்	सदा	எப்பொழுதும்
भविष्यति	விளங்குவான்.	करिष्यति	செய்துமுடிப்பான்.

एवमुक्त्वा दशग्रीवः सैन्यमस्यादिदेश ह। चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां वीर्यशालिनाम्॥३७॥

दशग्रीवः	“தசகிரீவன்	चतुर्दश	பதின்னஞ்
एवं	இவ்வண்ணம்	सहस्राणि ह	ஆயிரக்களையே
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	अस्य	இவனுக்கு
वीर्यशालिनां	வீர்யசாலிகளான	सैन्यं	சேனையாக
रक्षसां	அரக்கர்களின்	आदिदेश	நியமித்தான்.

स तैः परिवृतः सर्वै राक्षसैर्घोरदर्शनैः। अगच्छत्सन् खरः शीघ्रं दण्डकानकुतोभयः॥३८॥

सः	“அந்த	परिवृतः सन्	முடைகுழப்பட்ட
खरः	கான்		வளையம்
घोरदर्शनैः	பயங்கரமான தோற்ற	अकुतोभयः	நிர்ப்பயனாய்
तैः	அந்த [முடைய	दण्डकान्	தண்டகாநாடுகளில்
राक्षसैः	அரக்கர்கள்	शीघ्रं	உடனேயே
सर्वैः	எல்லாராலும்	अगच्छत्	பிரவேசித்தான்.

स तत्र कारयामास राज्यं निहतकण्टकम्। स च शूर्पणखा तत्र न्यवसदण्डकावने॥३९॥

तत्र	“அங்கு	कारयामास	புரிந்தான்.
सः	அவன்	सा	அந்த
राज्यं	ஆளுகையை	शूर्पणखा च	சூர்ப்பணகையும்
निहतकण्टकं	சத்ருபாஸையில்லாத	तत्र	அந்த
	படி	दण्डकावने	தண்டகாவனத்தில்
		न्यवसत्	வாஸஞ்செய்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 21677

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 953





पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 25 ||

मधुसूतं—மதுசூதம்.

स तु दत्वा दशग्रीवो वनं घोरं खरस्य तत् । भगिनीं च समाश्वस्य हृष्टः स्वस्थतरोऽभवत्॥

सः	“அந்த	भगिनीं च	தங்கையையும்
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	समाश्वस्य	சமாதானப்படுத்தி
तत्	அந்த	स्वस्थतरः	மனக்கவலையொழிந்த வனாய்
घोरं	பயங்கரமான	हृष्टः	மனத்திருப்திகொண்ட
वनं	வனத்தை	तु	இப்பொழுது [வனாய்
खरस्य	கரனுக்கு	अभवत्	இருந்தான்.
दत्वा	கொடுத்து		

ततो निकुम्भिला नाम लङ्कोपवनमुत्तमम् । तद्राक्षसेन्द्रो बलवान्प्रविवेश सहानुगः ॥ २ ॥

ततः	“அதன்பிறகு	नाम	என்கிற
बलवान्	பலிவீரனுடைய	उत्तमं	சீரேவீரமான
राक्षसेन्द्रः	ராட்சஸமன்னன்	लङ्कोपवनं	{ இலங்கா புரியில் ஒரு உத்தியான வனத் திற்கு
सहानुगः	கூட்டாளிகளுடனே	प्रविवेश	போனான்.
तत्	அந்த [கூட		
निकुम्भिला	நிகும்பிலை		

ततो यूपशताकीर्णं सौम्यचैत्योपशोभितम् । ददर्श विष्टितं यज्ञं श्रिया संप्रज्वलन्निव ॥ ३ ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	श्रिया	ஜோதியால்
यूपशताकीर्णं	{ அநேக யூபஸ்தம்பங்க ளால் நிறைந்துள்ள தும்	संप्रज्वलन्	கொழுந்துவிட்டு எரி கிறது
सौम्यचैत्यो- पशोभितं	{ மங்கனகரமான யாக வேதிகைகளால் மிக அழகுறையந்திருக் கிறது	इव	போலிருக்கும்
		यज्ञं	ஒரு யாகத்தை
		विष्टितं	நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதாய் கண்டான்.
		ददर्श	

ततः कृष्णाजिनधरं कण्डलुशिखाध्वजम् । ददर्श स्वसुतं तत्र मेघनादं भयावहम् ॥ ४ ॥

ततः	“அங்கு	कृष्णाजिनधरं	கிருஷ்ணஜினம்
स्वसुतं	அப்பொழுது		தரித்தவனாயும்
मेघनादं	தன் புதல்வனான மேகநாதனை	भयावहं	பயங்கரமான தோற் றமுடையவனாயும்
कण्डलु- शिखाध्वजं	{ கமண்டலமும், சிகை யும், தண்டமு முடையவனாய்	ददर्श	கண்டான்.

तं समासाद्य लङ्केशः परिष्वज्याथ बाहुभिः । अब्रवीत्किमिदं वत्स वर्तसे ब्रूहि तत्त्वतः ॥

लङ्கेशः	"இலங்கை மன்னன்	வா: 3	'புதல்வ,
த	அவனை	இத	இது
சமாசாடிய	கட்டி	கி	என்ன
வாஹுभि:	கைகளால்	வர்தச	நி செய்யத் துணிக்
பரிஷ்வஜ	கட்டி அணைத் து		தாய்?
அத	இப்படி	தரவத:	உள்ளபடி
அவ்ரீத	வினாவினான் :	பூஹி	சொல்.

उशना त्वब्रवीत्त यज्ञसंपत्समृद्धये । रावणं राक्षसश्रेष्ठं द्विजश्रेष्ठो महातपाः ॥ ६ ॥

यज्ञसंपत्समृद्धये	{ "யாகம் குறையின்றி முடிவுபெறவேண் டிய காரணத்தால்	उशना	{ अकारं कुरु वाक्य सक्किरा சாரியர்
तत्र	அப்பொழுது	राक्षसश्रेष्ठं	இராக்ஷஸ சிரேஷ்டனான
तु	இதுவிஷயத்தில்		
महातपाः	மஹாதபஸ்வியும்	रावणं	இராவணனுக்கு
द्विजश्रेष्ठः	பிராமணோத்தமரு மாகிய	अब्रवीत्	பதில்தந்தருளினார் :

अहमाख्यामि ते राजञ्छूयतां सर्वमेव तत् । यज्ञास्ते सप्त पुत्रेण प्राप्ताः सुबहुविस्तराः ॥

राजन्	"அரசே!	शूयतां	செளகொள்க,
तत्	அது	ते	உனது
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	पुत्रेण	புதல்வனால்
ते	உனக்கு	सुबहुविस्तराः	கடுமையான பல அம் சங்களுமான
अहं एव	நானே	सप्त यज्ञाः	ஏழு யாகங்கள்
आख्यामि	உரைசெய்கிறேன்.	प्राप्ताः	இயற்றப்பட்டன.

अग्निष्टोमोऽश्वमेधश्च यज्ञो बहुसुवर्णकः । राजसूयस्तथा यज्ञो गोमेधो वैष्णवस्तथा ॥ ८ ॥

माहेश्वरे प्रवृत्ते तु यज्ञे पुंभिः सुदुर्लभे । वरांस्ते लब्धवान्पुत्रः साक्षात् पशुपतेरिह ॥ ९ ॥

अग्निष्टोमः	"அக்னிஷ்டோம மென்ற	तथा	அவ்வண்ணமே
यज्ञः	யாகமும்	गोमेधः	கோமேதமென்கிற
अश्वमेधः	அச்வமேதமென்கிற யாகமும்	वैष्णवः	வைஷ்ணவமென்கிற யாகமும்
बहुसुवर्णकः	பருகவாண்மென்கிற	तथा	அந்தப்பிரகாரமே
यज्ञः च	யாகமும்	पुंभिः	மனிதர்களால்
राजसूयः	ராஜசூயமென்கிற யாகமும்	सुदुर्लभे	செய்தமுடிப்பதுமிகக் கஷ்டசாத்தியமான
		माहेश्वरे यज्ञे	மாதேவச்வரமென்கிற யாகம்

प्रवृत्ते	குறையின்றி நடைபெ	पशुपतेः	பாமசிவனுடைய
ते	உனது [றுகையில்]	साक्षात्	பிரத்யக்ஷத்தில்
पुत्रः	புதல்வன்	वरान्	வரங்களை
इह तु	இவ்வுலகில்	लब्धवान्	பெற்றிருக்கிறான்.

कामगं स्यन्दनं दिव्यमन्तरिक्षचरं ध्रुवम् । मायां च तामसीं नाम यया सम्पद्यते तमः ॥  
 एतया किल संग्रामे मायया राक्षसेश्वर । प्रयुक्तया गतिः शक्या न हि ज्ञातुं सुरासुरैः ॥  
 अक्षयाविपुत्री बाणैश्चापं चापि सुदुर्जयम् । अस्त्रं च बलवत्सौम्य शत्रुविध्वंसनं रणे ॥  
 एतान्सर्वान्वराल्लब्ध्वा पुत्रस्तेयं दशानन । अद्य यज्ञसमाप्तौ च त्वां दिदृक्षुः स्थितो ह्यहम् ॥

दशानन	தசானன,	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசு
राक्षसेश्वर	இராக்ஷஸமன்ன,	गतिः	ரர்களாலும்கூட
सौम्य	அன்பனே,	ज्ञातुं	இருக்குமிடம்
ते	உனது	किं हि	கண்டுக்கொள்ள
अयं	இந்த	न शक्या	எப்படியும்
पुत्रः	புதல்வன்	तामसीं	முடியாதோ அந்த
एतान्	பின்கண்ட	नाम	தாமவரி
वरान्	வரங்கள்	मायां च	என்கிற
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்	अक्षयौ	மாயையையும்,
अद्य	இப்பொழுது	इषुवी च	அசுத்யமான
लब्ध्वा	பெற்றான்;	बाणैः	அம்பராத்நூணிகளி
दिष्टं	தேவநிர்மிதமானதும்	सुदुर्वयं	ரண்டையும்,
कामगं	இஷ்டப்படியெல்லாம்	आपं च	பாணங்களால்
	செல்லவல்லதும்	रणे	வெல்வதற்கரிய
अन्तरिक्षचं	ஆகாயமார்க்கத்தில்	शत्रुविध्वंसनं	தனுசையும்,
	செல்லவல்லதும்		போரில்
ध्रुवं	என்றுமழியாதது		எதிரிகளை ஹதம்
	மான		செய்யும்
स्यन्दनं	ஒரு தேரையும்,	बलवत्	எல்லாவற்றிற்கும்
यया	எந்த ஒன்றால்		மேம்பட்டதாகிய
तमः	பிரத்யக்ஷத்திலும்	अस्त्रं च	ஒரு அஸ்திரத்தையும்
	கண்களால்		(பெற்றான்.)
संपद्यते	உண்டாகிறதோ	यज्ञसमाप्तौ	யாகமுடிவில்
संग्रामे	போரில்	त्वां	உன்னை
प्रयुक्तया	பிரயோகிக்கப்பட்ட	दिदृक्षुः	காண
एतया	இந்த	अहं हि	நானும்
मायया	மாயையால்	स्थितः	இருந்தேன்.



ततोऽब्रवीदशग्रीवो न शोभनमिदं कृतम् । पूजिताः शत्रवो यस्माद्वयैरिन्द्रपुरोगमाः ॥१४॥

दशग्रीवः	“தசக்ரீவன்	इन्द्रपुरोगमाः	இந்திரன் முதலான
ततः	அச்சமயத்தில்		வர்கள்
इदं	இப்படி	पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டார்கள்
अब्रवीत्	பேசினான் :	यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்
द्रव्यैः	‘திரவ்யங்களால்	कृतं	முடிவுபெற்ற காரியம்
शत्रवः	சத்ருக்களாகிய	न शोभनम्	அமங்களமானது.

एहीदानीं कृतं विद्धि सुकृतं तन्न संशयः । आगच्छ सौम्य गच्छामः स्वमेव भवनं प्रति॥

सौम्य	“மங்களமானவனே,	गच्छामः	போவோம்.
इदानीं	இப்பொழுது	तत् कृतं	அந்தக் காரியம்
एहि	எழுந்துவருக ;	सुकृतं एव	கைக்கடிகிட்டதாயே
स्व	உனது	विद्धि	நீ கொள்ளல்
भवनं प्रति	மாளிகைக்கே		வேண்டும்.
आगच्छ	வா ;	संशयः न	இதற்கையமில்லை.

ततो गत्वा दशग्रीवः सपुत्रः सविभीषणः । स्त्रियोऽवतारयामास सर्वास्ता वाण्यगद्वदाः ॥

ततः	“ஆனந்தரம்	वाण्यगद्वदाः	{ கண்ணும் கண்ணிரு மாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	ताः	அந்த
सपुत्रः	புதல்வனோடுகூடின வனாயும்	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
सविभीषणः	விபீஷணனுடன் கூடினவனாயும்	सर्वाः	எல்லோரையும்
गत्वा	சென்று	अवतारयामास	இறக்கினான்.

लक्षिण्यो रत्नभूताश्च देवदानवरक्षसाम् । नार्यो भूषणसंपन्ना ज्वलन्त्यः स्वेन तेजसा ॥

देवदानवरक्षसां	{ தேவர்கள், தானவர் கள், ஆரக்கர்கள், இவர்களுடைய	भूषणसंपन्नाः	ஆபரணமணிந்தவர் களாய்
नार्यः	ஸ்த்ரீகள்	लक्षिण्यः	சர்வாங்க சுந்தரி
रत्नभूताः	ரத்னம்போன்றவர் களாய்	स्वेन	தங்களது [களாய்
		तेजसा च	பாதிவிருத்த தேஜஸாலே
		ज्वलन्त्यः	ஜ்வலித்தார்கள்.

विभीषणस्तु ता नारीर्दृष्ट्वा शोकपरायणाः । तस्य तासु मतिं ज्ञात्वा धर्मात्मा वाक्यमब्रवीत्॥

धर्मात्मा	“தருமாந்மாவாகிய	ता	அவர்களுடத்தில்
विभीषणः	விபீஷணர்	तस्य	அவனது
ताः	அந்த	मतिं	உத்தேசத்தை
नारीः	பெண்மணிகளை	ज्ञात्वा	அறிந்து
शोकपरायणाः	சோகத்திலேயே மூழ் கிடக்கிறவர்களாய்	तु	இதுவிஷயத்தில்
दृष्ट्वा	கவனித்து	वाक्ये	சொல்லவேண்டியதை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

ईदृशैस्त्वं समाचारैर्यशोऽर्थकुलनाशनैः । धर्षणं प्रा णेनां दत्त्वा स्वमतेन विचेष्टसे ॥१९॥

त्व ईदृशैः	“ நீர் இப்படிப்பட்ட யசனையும், புருஷர் ததங்கனையும், குலப் பெருமையையும் அழிக்கின்ற	समाचारैः प्राणिनां धर्षणं दत्त्वा स्वमतेन विचेष्टसे	நடவடிக்கைகளால் பிராணிகளுக்கு உபத்திரவத்தை புரிந்து உம்மிஷ்டப்படியே அல்லாடுகின்றீர்.
---------------	---	--	--

ज्ञार्तीस्तान्धर्षयित्वेमास्त्वयाऽऽनीता वराङ्गनाः । त्वामतिक्रम्य मधुना राजन्कुम्भीनसी हृता ॥

राजन् हमाः वराङ्गनाः तान् ज्ञार्तीन् धर्षयित्वा त्वया	“ அரசே! இந்த ஸ்தீரத்னங்கள் அந்த பிதாக்களையும் உபதாமித்து உம்மால்	आनीताः कुम्भीनसी मधुना त्वां अतिक्रम्य हृता	கொண்டுவரப்பட்டார் கள். கும்பினஸி என்பவன் மதுவென்னும் அரக்க உம்மை [னால் மிஞ்சி அபஹரிக்கப்பட்டான்.]
---	--	--	---

रावणस्त्वब्रवीद्वाक्यं नावगच्छामि किं न्विदम् ।  
कोऽयं यस्तु त्वयाऽऽख्यातो मधुरित्येव नामतः

॥ २१ ॥

रावणः तु वाक्यं अब्रवीत् इदं किं तु न अवगच्छामि	“ இராவணன் இவ்விஷயத்தில் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதை இப்படி வினாவினான்: 'இது என்னவென்று நான் தெரிந்துகொள் ளாதிருக்கிறேன்.	त्वया आख्यातः मधुः इति नामतः यः तु अयं एव कः	உன்னால் சொல்லப்பட்ட மது என பெயர்பூண்டவன் எவனோ அந்த இவன் தான் யார் ?'
---	---	---	---

विभीषणस्तु संक्रुद्धो भ्रातरं वाक्यमब्रवीत् । श्रूयतामस्य पापस्य कर्मणः फलमागतम् ॥

विभीषणः संक्रुद्धः भ्रातरं वाक्यं अब्रवीत्	“ விபிஷணர் மிகவும் கோபங்கொ ண்டவராய் அண்ணனைப்பார்த்து விஷயத்தை இப்படி தெரியப்ப டுத்தினார்:	श्रूयतां अस्य पापस्य कर्मणः फलं तु आगतम्	‘விளம்புகிறேன், இந்த[செவிக்கொள்க. பாப செயலின் பயன் இப்போதே பிரதயஷத்தில் சம்ப வித்துவிட்டது.
--	---	--	--

मातामहस्य योऽस्माकं ज्येष्ठो भ्राता सुमालिनः ।  
माल्यवानिति विख्यातो वृद्धः प्राज्ञो निशाचरः

॥ २३ ॥

ய:	“எந்த	इति	என்பவர்
निशाचरः	அரக்கர்	अस्माकं	நமது
वृद्धः	பெரியவராய்	मातामहस्य	மாதாமஹராகிய
प्राज्ञः	பிராஞ்ஞரென	सुमालिनः	சுமாலியினது
विख्यातः	பெயர் பெற்றவரோ	ज्येष्ठः	முத்த
माल्यवान्	மால்யவான் [அந்த	भ्राता	சகோதரர்.

पिता ज्येष्ठो जनन्या नो ह्यस्माकं चार्यकोऽभवत् ।  
तस्य कुम्भीनसी नाम दुहितुर्दुहिताऽभवत्

॥ २४ ॥

नः	“நமது	अभवत्	ஆகின்றார்.
जनन्याः	தாயின்	तस्य	அவருடைய
ज्येष्ठः	பெரிய	दुहितुः	மகளின்
पिता	தந்தை	दुहिता	மகளான
हि	ஆண்தால்	कुम्भीनसी	கும்பினஸி
अस्माकं च	நம் எல்லோருக்கும்	नाम	என்பவன்
आर्यकः	பாட்டனாராக	अभवत्	இங்கிருந்தான்.

मातृष्वसुरथास्माकं सा च कन्याऽनलोद्भवा । भवत्यस्माकमेवैषा भ्रातॄणां धर्मतः स्वसा ॥

सा	“அவள்	अथ	அப்படியிருக்கிற
अनलोद्भवा	அனலியின்பெண் ;	एषा	இவள் [படியால்
च	ஆதலால்	भ्रातॄणां	சகோதரர்களான
अस्माकं	நமது	अस्माकं एव	நம் எல்லோருக்கும்
मातृष्वसुः	தாயின் சகோதரியின்	धर्मतः	முறைப்படி
कन्या	மகள் ;	स्वसा	சகோதரியாக
		भवति	ஆகிறாள்.

सा हता मधुना राजन् राक्षसेन बलीयसा । यज्ञप्रवृत्ते पुत्रे तु मयि चान्तर्जलोपिते ॥

राजन्	“அரசே !	तु	அதேகாலத்தில்
सा	அவள்	मयि च	நானும்
बलीयसा	மஹரூபஸிஷ்டனாகிய	अन्तर्जलोपिते	இலத்தினுள் ஸ்தம்பித்
मधुना	மதுவென்ற		துத் தவம்புரிகையில்
राक्षसेन	அரக்கனால்		{ பலாத்காரமாகத்
पुत्रे	குமாரன்		{ தூக்கிக்கொண்டு
यज्ञप्रवृत्ते	யாகம்செய்துகொண்	हता	{ போகப்பட்டான்.
	டிருக்கையில்		



कुम्भकर्णे महाराज निद्रामनुभवत्यथ । निहत्य राक्षसश्रेष्ठानमात्यानिह संपतान् ॥ २७ ॥

महाराज “महाराजाने !  
कुम्भकर्णे कृम्पकर्णன்  
निद्रा துயிலில்  
अनुभवति முழிக்கிடக்கையில்  
अथ எல்லாமிப்படியிருக்  
கையில்

इह इப்பொழுது  
संपतान् பூஜ்யர்களும்  
राक्षसश्रेष्ठान् அரக்கோத்தமர்களு  
மான  
अमात्यान् மந்திரிமாமர்களை  
निहत्य கொலைபுரிந்தான்.

धर्पयित्वा हता सा तु सुप्ताऽप्यन्तःपुरे तव । श्रुत्वापि तन्महाराज क्षान्तमेव हतो न सः ॥

महाराज “महाराजाने !  
अन्तःपुरे அந்தப்புரத்தில்  
सुप्ता அடர்ந்து துயில்  
கொண்டிருந்த  
सा அவள்  
धर्पयित्वा உல்லங்கனம் செய்யப்  
பட்டு  
हता தூக்கிக்கொண்டு போ  
கப்பட்டாள்.

अपि அப்படியாயினும்  
तत् அதை  
श्रुत्वा तु அறிந்து  
तव एव உமக்காகவே  
क्षान्तं अपि { பொறுத்து அனுப  
விக்கவேண்டியதாயி  
ருக்கிறபடியால்  
सः அவன்  
न हतः கொல்லப்படவில்லை.

यस्मादवश्यं दातव्या कन्या भर्त्रे हि भ्रातृभिः । तदेतत्कर्मणो ह्यस्य फलं पापस्य दुर्मते ॥

अस्मिन्नेवाभिसम्प्राप्तं लोके विदितमस्तु ते

॥ २९ ॥

भ्रातृभिः “சகோதரர்களால்  
कन्या ஒருபெண்  
भर्त्रे ஒருகணவனுக்கு  
अवश्यं எப்படியும்  
दातव्या { கல்யாணஞ்செய்து  
கொடுக்கப்பட  
வேண்டியவள்.  
दुर्मते கெடுமதியுடையாய்,  
अस्मिन् एव இதிலேதான்  
ते हि உமக்கே  
अस्य இந்த

पापस्य कर्मणः பாபச்செயலின்  
फलं பயன்  
अभिसंप्राप्तं பிரத்யகூதத்தில் சம்  
பவமாயிருக்கிறதாய்  
तत् அந்த  
एतत् இது  
लोके உலகில்  
यस्मात् எந்த இதிலிருந்து  
विदितं हि அறிந்துகொள்ளவே  
ண்டிய செய்தியாய்  
अस्तु விளங்கும்.

ततोऽब्रवीदशग्रीवः क्रुद्धः संरक्तलोचनः । कल्पितां मे रथः शीघ्रं शूराः सज्जीभवन्तु नः ॥

दशग्रीवः “தசக்ரீவன்  
ततः அப்படி ஆகிவிட்டதில்  
क्रुद्धः கோபங்கொண்ட  
வனாய்  
संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுற்ற  
வனாய்  
अब्रवीत् உரைத்தான்.

शीघ्रं ‘இப்போதே  
मे रथः எனது இரதம்  
कल्पितां சித்தமாக்கப்பட்டும்.  
नः நமது  
शूराः போர்வீரர்கள்  
सज्जीभवन्तु போர்க்கோலங்கொள்  
ளட்டும்.

भ्राता मे कुम्भकर्णश्च ये च मुख्या निशाचराः । बाहनान्यधिरोहन्तु नानाप्रहरणोद्यताः ॥

मे	"எனது	ये च	எவர்களோர் அவர்களும்
भ्राता	சகோதரனான	नानाप्रहरणोद्यताः	பற்பல படைக்கலங் கலைபுடையவர்களாய்
कुम्भकर्णः च	சும்பகர்ணனும்	बाहनानि	வாஹனங்களில்
मुख्याः	தலைவர்களாகிய	अधिरोहन्तु	ஏறிக்கொள்ளட்டும்.
निशाचराः	அரக்கர்கள்		

अद्य तं समरे हत्वा मधुं रावणनिर्भयम् । सुरलोकं गमिष्यामि युद्धकाङ्क्षी सुहृदतः ॥

अद्य	"இப்பொழுதே	युद्धकाङ्क्षी	யுத்தத்தை விரும்பி யவனாய்
रावणनिर्भयं	இராவணனுக்குப் பயப்படாத	सुहृदतः	{ வேண்டியவர்களால் புடைகுழப்பப் டவனாய்

तं	அந்த	सुरलोकं	தேவலோகத்திற்கு
मधुं	மது என்பவனை	गमिष्यामि	செல்வேன்.
समरे	போரில்		
हत्वा	கொன்றுவிட்டு		

ततो विजित्य त्रिदिवं वशे स्थाप्य पुरन्दरम् । निर्भयो विचरिष्यामि त्रैलोक्यैश्वर्यशोभितः॥

ततः	"அவ்விடத்தில்	विजित्य	வசமாக்கி
पुरन्दरं	இந்திரனை	निर्भयः	கவலை ஒழிந்தவனாய்
वशे	அடிமைத்தனத்தில்	त्रैलोक्यैश्वर्य- शोभितः	{ திரிலோகாதிபத்தியம் பெற்று விளங்குகிற வனாய்
स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு	विचरिष्यामि	எங்கும் திரிவேன்.
त्रिदिवं	ஸ்வர்க்கலோகத்தை		

अक्षौहिणीसहस्राणि चत्वार्यध्याणि रक्षसाम् । नानाप्रहरणान्याशु निर्ययुद्धकाङ्क्षिणाम्॥

युद्धकाङ्क्षिणं	"போர்புரியப்போராவல் கொண்டிருந்த	नानाप्रहरणानि	{ கானுவிதமான போரா யுதக்கலைபுடையவர் களாய்
रक्षसां	அரக்கர்களின்	आशु	உடனேயே
अध्याणि	உத்தமர்களான	निर्ययुः	புறப்பட்டுவிட்டார் கள்.
चत्वारि	நான்கு		
अक्षौहिणी- सहस्राणि	{ *ஆயிரம் அசெருநிலி ணிகளும்		

\*[21870 இரதங்களும், 21870 யானைகளும், 65610 குதிரைகளும், 109350 காலாட்களும் அடங்கிய படைகளின் ஆயிரம்.]

इन्द्रजित्त्वयतः सैन्यात्सैनिकान्परिवृष्ट च । जगाम रावणो मध्ये कुम्भकर्णश्च पृष्ठतः ॥३५॥

सैनिकान्	"சேனைகளை	इन्द्रजित्त्व	இந்திரஜித்தோவெ
परिवृष्ट	பரிபாலித்துக் கொண்டு	सैन्यात् च	சேனைக்கு [னில் முதலில் சென்றான்.
रावणः	இராவணன்	कुम्भकर्णः च	சும்பகர்ணனும்
मध्ये	நடுவில்	पृष्ठतः	கடைசியாய்ச் சென் றான்.
जगाम	சென்றான்.		

विभीषणश्च धर्मात्मा लङ्कायां धर्ममाचरत् । शेषाः सर्वे महाभागा ययुर्धुपुरं प्रति ॥३६॥

धर्मात्मा "தருமா த்மா வரஜிப  
विभीषणः च விபிஷணர் மட்டும்  
लङ्कायां இலங்கையில்  
धर्म தருமத்தை  
आचरत् அனுஷ்டித்தார்.

महाभागा: கியாதிபெற்ற  
शेषा: மற்ற  
सर्वे எல்லோரும்  
मधुपुरं प्रति மதுபுரத்திற்கு  
ययु: சென்றார்கள்.

खरैरुह्यैर्दीप्तैः शिशुमारैर्महोरगैः । राक्षसाः प्रययुः सर्वे कृत्वाऽऽकाशं निरन्तरम् ॥३७॥

राक्षसाः "அரக்கர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
खरै: கழுதைகளாலும்  
उरुह्यै: ஒட்டகங்களாலும்  
दीप्तै: சுருசுருப்புள்ள  
हयै: குதிரைகளாலும்  
शिशुमारै: சிம்சுமாரமென்கிற  
மிருகங்களாலும்

महोरगै: பெரிய உரக்கங்களால்  
आकाशं ஆகாயத்தை  
निरन्तरं இடைவெளியில்லாத  
தாய்  
कृत्वा செய்துகொண்டு  
प्रययु: நடந்தார்கள்.

दैत्याश्च शतशस्तत्र कृतवैराश्च दैवतैः । रावणं प्रेक्ष्य गच्छन्तमन्वगच्छन् हि पृष्ठतः ॥३८॥

दैवतै: "தேவர்களுடன்  
कृतवैरा: ஏற்கனவே வைரங்  
கொண்டிருந்த  
दैत्या: தைத்யர்கள்  
शतश: च அனேகரும்  
रावणं இராவணனை

तत्र அப்பொழுது  
गच्छन्तं च படை எடுத்துச்  
செல்லுகிறவனாகவே  
प्रेक्ष्य அறிந்து  
पृष्ठतः हि கூடவே  
अन्वगच्छन् பின்தொடர்ந்து  
சென்றார்கள்.

स तु गत्वा मधुपुरं प्रविश्य च दशाननः । न ददर्श मधुं तत्र भगिनीं तत्र दृष्टवान् ॥३९॥

स: "அந்த  
दशाननः தசானனன்  
मधुपुरं மதுபுரத்திற்கு  
गत्वा வந்துசேர்ந்து  
प्रविश्य உட்புகுந்தான்.  
तत्र அப்பொழுது

मधु மதுவை  
न ददर्श காணவில்லை.  
तु ஆயினும்  
भगिनीं च தங்கையைமட்டும்  
तत्र அவ்விடத்தில்  
दृष्टवान् கண்டான்.

सा च प्रह्वञ्जलिर्भूत्वा शिरसा चरणौ गता । तस्य राक्षसराजस्य वस्ता कुम्भीनसी तदा ॥

सा "இந்த  
कुम्भीनसी கும்பினஸி  
तदा அப்பொழுது  
वस्ता च திசுடைந்தவளாயும்  
प्रह्वञ्जलि: கைகப்பிவளாயும்

भूत्वा இருந்துகொண்டு  
तस्य அந்த  
राक्षसराजस्य அரக்கமன்னனது  
चरणौ பாதங்களில்  
शिरसा முடிதாழ்த்தி  
गता பணிந்துவிழ்ந்தாள்.



तां समुत्थापयामास न भेतव्यमिति ब्रुवन् । रावणो राक्षसश्रेष्ठः किं चापि करवाणि ते॥

राक्षसश्रेष्ठः	“ रा.ரக்ஷஸேர த்தம [அகிய]	करवाणि	செய்யவேண்டும்'
राणः च	இராவணனும்	इति	என்று
भेतव्यं न	‘அஞ்சதல்வேண்டாம்.	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டே
ते	உனக்கு	तां भि	அவனையும்
किं	என்ன	समुत्थापयामास	எழுந்திருக்கச் செய்தான்.

साऽब्रवीद्यदि मे राजन् प्रसन्नस्त्वं महाभुज । भर्तारं न ममेहाद्य हन्तुमर्हसि मानद ॥४२॥

सा	“ அவன்	राजन्	அரசே !
अद्य	இப்பொழுது	ह्वं	தேவரீர்
इह	இப்படி	से	என்னிடத்தில்
अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்து கொண்டான் :	प्रसन्नः	அன்புகூர்ந்தவர்
मानद	‘பெருமையை யளிக்கும்	यदि	என்கிறபொழுத்தில்
महाभुज	மஹாபராக்கிரம சாஸ்யாகிய	मम	எனது
		भर्तारं	கணவனை
		न हन्तुं	கொல்லாதிருக்க
		अर्हसि	அருள்புரியவேண்டும்.

न हीदृशं भयं किञ्चित्कुलस्त्रीणामिहोच्यते । भयानामपि सर्वेषां वैधव्यं व्यसनं महत् ॥

हि	“ எனென்றால்	व्यसनं	கஷ்டம்.
कुलस्त्रीणां	குலஸ்த்ரீகள் எல் [லேருக்கும்]	इह	இவ்வுலகில்
वैधव्यं अपि	விதவைவரதல் ஒன்றே	किञ्चित्	யாதொரு
सर्वेषां भयानां	எல்லாக்கஷ்டங்களி	भयं	கஷ்டமும்
महत्	மஹத்தான [ஹம்]	ईदृशं	இதற்கொத்தாய்
		न उच्यते	சொல்லப்படவில்லை.

सत्यवाग्भव राजेन्द्र मामवेक्षस्व याचतीम् । त्वयाऽप्युक्तं महाराज न भेतव्यमिति स्वयम्॥

महाराज	“ மஹாராஜே !	याचतीं	வருந்திப் பிரார்த்திக்
त्वया भि	தேவரீராலேயே	मां	என்னை [கும்]
स्वयं	தேவரீரே இப்படி பட்டு	अवेक्षस्व	கடாக்மித்தருளும்.
न भेतव्यं	அஞ்சத்வேண்டாம்	राजेन्द्र	இராஜேந்தர்தம்,
इति	என்று	सत्यवाक्	சொன்னசொல்லை
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்டது.	भय	பரிபாஸிப்பவராய் விளக்கும்.'

रावणस्त्वब्रवीद्दृष्टः स्वसारं तत्र संस्थिताम् । क चासौ तव भर्ता वै मम शीघ्रं निवेद्यताम् ॥

रावणः	“இராவணன்	तव	‘உனது
तव	இப்பொழுது	भर्ता	கணவனாகிய
संस्थितां	சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற	असौ वै	இவன்
स्वसारं	தங்கையைப்பார்த்து	क च	எங்கேயிருக்கிற என்பது
दृष्टः	திருப்தியடைந்த வனாய்	मम	எனக்கு
तु	இப்பொழுது இப்படி	शीघ्रं	உடனேயே
अब्रवीत्	பதிலுரைத்தான்:	निवेद्यताम्	சொல்லிவிடப்பட்ட டும்.

सह तेन गमिष्यामि सुरलोकं जयावहे । तव कारुण्यसौहार्दान्वितोऽस्मि मधोर्वधात् ॥

सह	“உனது	अस्मि	ஆகிவிட்டேன்.
कारुण्यसौहार्दात्	அன்பின் ஆசையால்	तेन सह	அவனோடுசேர்ந்து
मधोः	மதுவின்	सुरलोकं	சுரலோகத்திற்கு
वधात्	கொலைபுரிவதின்றி	गमिष्यामि	போகப்போகிறேன்.
निवृत्तः	எண்ணம் மாறியவ னாய்	जयावहे	நாங்களிருவருமாய் வெற்றிகொள்வோம்.

इत्युक्ता सा समुत्थाप्य प्रसुप्तं तं निशाचरम् । अब्रवीत्संप्रहृष्टेव राक्षसी तु पतिं वचः ॥

इति	“இவ்வண்ணமாய்	प्रसुप्तं	நன்றாய் தூயில் கொ
उक्ता	சொல்லப்பட்டதற்குச் செவியாய்த்த	तं	அந்த [ண்டிருந்த
सा राक्षसी	அந்த அரக்கி	पतिं	கணவனாகிய
तु	அத்தருணத்தில்	निशाचरं	அரக்கனை
इव	அப்படியே	समुत्थाप्य	எழுப்பி
संप्रहृष्टा	அதிக உதஸூறாக் கொண்டவளாய்	वचः	விஷயத்தை
		अब्रवीत्	இப்படித் தெரியப் படுத்தினாள்:

एष प्राप्तो दशग्रीवो मम भ्राता महाबलः । सुरलोकजयाकाङ्क्षी साहाय्ये त्वां वृणोति च ॥

मम	“எனது	एषः	இதோ
भ्राता	அண்ணனும்	प्राप्तः	வந்திருக்கின்றனர்.
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரு	त्वं च	உம்மையும்
दशग्रीवः	தசகிரீவர் [மாகிய	साहाय्ये	ஒத்தாசைபண்ணும் விஷயத்தில்
सुरलोक- } जयाकांक्षी }	ஸுரலோகத்தை வெற்றிகொள்ள எண்ணக்கொண் டவராய்	वृणोति	அபேஷிக்கிறார்.

तदस्य त्वं सहायार्थं सवन्धुर्गच्छ राक्षस । स्निग्धस्य भजमानस्य युक्तमर्थाय कल्पितुम् ॥

राक्षस	“அரக்கனே!	யுக்த்	இது ஏற்றசமயம்.
स्निग्धस्य	நட்புக்கு	तत्	ஆதலால்
भजमानस्य	தக்க பாத்திரமாகிய	त्वं	தேவரீர்
अस्य	இவரது	सन्धुः	நண்பருடன் கூடினவராய்
अर्थाय	காரியம் கைகூடு வதின் பொருட்டு	सहायार्थं	துணைசெய்தற் பொருட்டு
कल्पितुं	உதவிபுரிய	गच्छ	எழுந்துசெல்லீராக.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा तथेत्याह मधुर्वचः

॥ ५० ॥

मधुः	“மது	श्रुत्वा	இணங்கி
तस्याः	அவளுடைய	तथा इति	‘இப்படியேயாகுக’ என்
तत्	அந்த	वचः	உறுதியை [கிற
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு	आह	சொல்லியிருத்தான்.

ददर्श राक्षसश्रेष्ठं यथान्यायमुपेत्य सः । पूजयामास धर्मेण रावणं राक्षसाधिपम् ॥ ५१ ॥

सः	“அவன்	यथान्यायं	விதிப்படி.
राक्षसश्रेष्ठं	இராசாதிசேஷர்த்த மனும்	उपेत्य	வந்துசேர்ந்து
राक्षसाधिपं	ராசாதிசேஷமன்னனுமா	ददर्श	தர்சித்தான்.
रावणं	இராவணனிடம் [கிய	धर्मेण	முறைப்படி
		पूजयामास	உபசரித்தான்.

प्राप्य पूजां दशग्रीवो मधुवेश्मनि वीर्यवान् । तत्र चैकां निशामुष्य गमनायोपचक्रमे ॥

वीर्यवान्	“வீர்யவானாகிய	तत्र	அங்கு
दशग्रीवः च	தசக்ரீவனும்	एकं	ஒரு
मधुवेश्मनि	மதுவின் மாளிகையில்	निशं	இரவு
पूजां	உபசாரத்தை	उष्य	தங்கியிருந்து
प्राप्य	அன்புடனேந்துக் கொண்டு	गमनाय	பாக்கி வழி செல்ல
		उपचक्रमे	பிரயாணமானான்.

ततः कैलासमासाद्य शैलं वैश्रवणालयम् । राक्षसेन्द्रो महेन्द्राभः सेनामुपन्यवेशयत् ॥ ५२ ॥

महेन्द्राभः	“தேவேந்திரனுக்கு நிகரான	शैलं	பர்வதத்திற்கு
राक्षसेन्द्रः	ராசாதிசேஷரேஷ்டன்	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து
वैश्रवणालयं	குபேரனது ஆலயமா	तत्रः	அதில்
कैलासं	கைலாஸ [கிய	सेनां	சேனையை
		उपन्यवेशयत्	தங்கவைத்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥





षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

नलकूबरशापः—களிகூபரன் சபித்தல்.

स तु तत्र दशग्रीवः सह सैन्येन वीर्यवान् । अस्तं प्राप्ते दिनकरे निवासं समरोचयत् ॥

वीर्यवान्	“ வீர்யவானான	सैन्येन	சேனையோடு
सः	அந்த	सह	கூட
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	तत्र तु	அங்கேயே
दिनकरे	சூரியன்	निवासं	இரவைப் பேர்க்குவ
अस्तं प्राप्ते	அஸ்தமனம் ஆனதும்	समरोचयत्	நிச்சயித்தனன். [காய்]

उदिते विमले चन्द्रे तुल्यपर्वतवर्चसि । प्रसुप्तं सुमहत्सैन्यं नानाप्रहरणायुधम् ॥ २ ॥

तुल्यपर्वतवर्चसि	“ மலைக்கு நிகரான ஜோதிக்கொண்ட	नानाप्रहरणायुधं	பலவிதப்போர் படை
विमले	மர்சற்ற	सुमहत्	பெரும் [கலையுடைய]
चन्द्रे	சந்திரன்	सैन्यं	சேனை
उदिते	உதயமாகவே	प्रसुप्तम्	நன்றாய் உறக்கங் கொண்டது.

रावणस्तु महावीर्यो निषण्णः शैलमूर्धनि । स ददर्श गुणांस्तत्र चन्द्रपादसुशोभितान् ॥

महावीर्यः	“ மஹாவீரனுக்கெர் ண்ட	निषण्णः	சுகமாய் உட்கார்ந் திருப்பவனுய்
सः	அந்த	चन्द्रपाद- सुशोभितान्	சந்திரக்கிரணங்களுக் கேற்றதாகிய
रावणः तु	இராவணன் மட்டும்	गुणान्	காமவிகாரங்களை
शैलमूर्धनि	மலைச்சிகரத்தில்	ददर्श	அனுபவித்தான்.
तत्र	அப்பொழுது		

कर्णिकारवनैर्दीप्तैः कदम्बगहनैस्तथा । पद्मिनीभिश्च फुल्लभिर्मन्दाकिन्या जलैरपि ॥४॥

चम्पकाशोकपुष्पागमन्दारतरुभिस्तथा । चूतपाटललोध्रैश्च प्रियङ्ग्वर्जुनकेतकैः ॥ ५ ॥

तगरैर्नारिकेलैश्च प्रियालपनसैस्तथा । आरुण्यैस्तमालैश्च प्रियालवकुलैरपि ॥ ६ ॥

एतैरन्यैश्च तरुभिरुद्रासितवनान्तरे । किञ्चरा मदनेनार्ता रक्ता मधुरकण्ठिनः ॥

समं संप्रजगुर्यत्र मनस्तुष्टिविवर्धनम् ॥ ७ ॥

एतैः	“ இந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
दीप्तैः	பிரகாசமாய் விளங்கு கின்ற	फुल्लभिः	நன்றாய் விகலித் திருக்கின்ற
कर्णिकारवनैः	கர்ணிகாரமரங்களா லும்	पद्मिनीभिः च	தாமரைகளாலும்
कदम्बगहनैः	கதம்பங்கள் அடர்ந்த காடுகளாலும்	मन्दाकिन्याः	மந்தாகினி நதியினது
		जलैः अपि	ஐலங்களாலும்
		तथा	அவ்வண்ணமே

चम्पकाशोकपुष्पा- } சம்பகம், அசோகம்,  
मन्दारतरुभिः } புந்தாகம், மந்தாரம்  
என்கிற மரங்களா  
லும்,

चूतपाटलोभिः च { சூதம், பாடலம்,  
லோத்திரமென்கிற  
மரங்களாலும்

प्रियङ्गुलकैतवैः { பிரயங்கி, அர்ஜுனம்,  
கேதகமென்கிற  
மரங்களாலும்

तमरैः } தகரமென்கிற  
மரங்களாலும்

नाशिकैः च } தென்னை மரங்களா  
லும்

प्रियालपनसैः } பிரயாலுபணஸமென்  
கிற மரங்களாலும்

तथा } அவ்வண்ணமே

नारदधैः } நாரக்வதமென்கிற  
மரங்களாலும்

तमालैः च } தமாலமென்கிற மரங்  
களாலும்

विद्याधरा मदक्षीवा मदरक्तान्तलोचनाः ।

विद्याधराः } “வித்யாதரர்கள்  
मदक्षीवाः } காமவெறிகொண்ட  
வர்களாய்

मदरक्तान्तलोचनाः { மெய்யலின் அதிகத்  
தால் அழகுவாய்ந்த  
சுண்களுற்றவர்களாய்

योषिद्भिः } யௌவனஸ்திரீ  
களோடு

घण्टानामिव सन्नादः शुश्रुवे मधुरस्वरः । अप्सरोगणसङ्घानां गायतां धनदालयै ॥ ९ ॥

घनदालये } “குபேரனது ஆலயத்தில்  
गायतां } காண்பதென்று

अप्सरोगणसङ्घानां { இடைவெளியின் நிக்  
கும்பஸங்க்கடிகி  
ருந்த! அப்ஸரஸ்திரீ  
களுடைய

प्रियालवकुलैः } (இறுபெண்கள் வாயி  
नपि } னின்ற மதுவை துப்  
பியதுமே புஷ்பிக்  
கும்) பிரயாலபருள  
மென்கிற விருசுகங்  
களாலும்

अन्यैः } இவைகளில்லாதவேறு  
वरुभिः च } விருசுகங்களாலும்  
वद्वासित्रचनान्तरे } விளக்குகின்ற வனப்  
பிரதேசத்தில்

किन्नराः } கின்னரர்கள்  
मदनेन } மன்மதனால்

भार्ताः } அடியுண்டவர்களாய்  
रक्ताः } காமவிகாரத்தில்

मधुरकण्ठिनः } முழுசுவர்களாய்

मनः } இனிய சாரீரமுடைய  
மனதிற்கு [வர்களாய்

तुष्टिविषयैः { ஆனந்தத்தை மேல்  
மேலும் வளர்க்கும்  
வண்ணமாய்

यव } ஏதோ அதேஇடத்தில்  
समं } எல்லாரும் சேர்ந்து

सम्प्रगुः } கர்ணமிருதமாய்ப்  
பாடினார்கள்.

योषिद्भिः सह संक्रान्ताश्चिक्रीडुर्जहपुथ वै ॥

सह } கூடியிருந்துகொண்டு

संक्रान्ताः च } காலங்கழிப்பவர்  
களாயும்

चिक्रीडुः } விநோதமாக விளையா  
டினார்கள்.

जहपुः वै } ஆனந்தப்பட்டார்கள்.

मधुरस्वरः मधुरमाणा त्वयि

घण्टानां } முணிகளின்

सन्नादः } முழக்கம்

इव } போல்

शुश्रुवे } கேட்டது.



पुष्पवर्षाणि मुञ्चन्तो नगाः पवनताडिताः । शैलं तं वासयन्तीव मधुमाधवगन्धिनः ॥१०॥

मधुमाधवगन्धिनः	“வஸந்த குதுவின் வாசனை யுடைய	मुञ्चन्तः	உதிர்த்துக்கொண்டு
नगाः	மாங்கள்	तं	அந்த
पवनताडिताः	காற்றில் சேர்த்தவை	शैलं	மலையில்
पुष्पवर्षाणि	பூமாரிகளை [களாய்	इव	எக்குமே
		वासयति	நருமணக்கமழ்ந்தது.

मधुपुष्परजःपृक्तं गन्धमादाय पुष्कलम् । प्रवशौ वर्धयन्कामं रावणस्य सुखोऽनिलः ॥११॥

अनिलः	“காற்று	आशय	கூடவே இழுத்துக் கொண்டு
मधुपुष्परजःपृक्तं	{ வஸந்தகாலப் புஷ்பங் களின் இரேணுக் களோடு சேர்ந்திருக் கிறதும் பிக்க இனிமையாய் மிருக்கின்ற வாசனையை	रावणस्य	இராவணனுக்கு
पुष्कलं		कामं	காமவேட்கையை
गन्धं		वर्धयन्	வளரச் செய்துக் கொண்டு
		सुखः	மனோஹரமாய்
		प्रवशौ	வீசிற்று.

गेयात्पुष्पसमृद्ध्या च शैत्याद्वायोर्गिरेर्गुणात् । प्रवृत्तायां रजन्यां च चन्द्रस्योदयनेन च ॥  
रावणः सुमहावीर्यः कामस्य वशमागतः । विनिश्चस्य विनिश्चस्य शशिनं समवैक्षत ॥१२॥

सुमहावीर्यः	“அதிவீர்யவானான	पुष्पसमृद्ध्या च	புஷ்பங்களின் சுகந்தத்தாலும்
रावणः	இராவணன்	गेयात् च	கானத்தினாலும்
वायोः	வாயுவின்	कामस्य	மன்மதன்
शैत्यात्	குளிமையினாலும்	वशं	வசம்
गिरेः	மலையின்	आगतः	ஆனவனாய்
गुणात्	அழகாலும்	विनिश्चस्य }	பெருமூச்சு
प्रवृत्तायां	நடைபெறுவது	विनिश्चस्य }	எறிந்து எறிந்து
रजन्यां	இரக்காலமானதா	शशिनं	சந்திரனை
चन्द्रस्य	சந்திரனுடைய [லும்	समवैक्षत	பார்த்தவண்ணமே
उदयनेन च	நிலாவெளிச்சத் தாலும்		இருந்தான்.

एतस्मिन्नन्तरे तत्र दिव्याभरणभूषिता । सर्वाप्सरोवरा रम्भा दिव्यपुष्पविभूषिता ॥१४॥

दिव्यचन्दनलिप्ताङ्गी मन्दारकृतमूर्धजा । दिव्योत्सवकृतारम्भा पूर्णचन्द्रनिभानना ॥१५॥

दिव्याभरणभूषिता	“தெய்வமான ஆபரணங்களணிந்தவளாய்	दिव्यचन्दन-लिप्ताङ्गी	{ அக்கங்களில் தெய்வமான சந்தனப் பூச்சுடையவளாய்
दिव्यपुष्प-विभूषिता }	தெய்வமான புஷ்பங்களையுடையவளாய்	मन्दारकृत-मूर्धजा }	மந்தாரபுஷ்பங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்த தலைமயிருடையவளாய்



पूर्णवद्रनिभानना முழுமதிபோன்ற  
முகமுடையவளாய்  
विष्योऽसव- } தேவோத்ஸவங்களில்  
कृतास्मा } முதலிலிருக்க நிய  
மனம் பெற்றவளாய்

सोऽसरोवरा அப்ஸரஸ்தீரத்தில்  
தலைமையான  
रम्भा ரம்பை என்பவள்  
एतस्मिन् अस्तरे இதே காலத்தில்  
तत्र அங்கிருந்தாள்.

चक्षुर्मनोहरं पीनं मेखलादामभूषितम् । समुद्रहन्ती जघनं रतिप्राभृतमुत्तमम् ॥ १६ ॥

मेखलादाम- } “அரை நூல் மாலை  
भूषितं } அணிந்ததாய்  
पीनं பெருத்ததாய்  
रतिप्राभृतं { ரதிதேவியாலேயே  
தந்தருளப்பட்டதெ  
ன விளங்குவதாய்

चक्षुर्मनोहरं { கண்களையும் மனக்  
களையும் கொள்ளை  
கொள்ளுகிறதாய்  
उत्तमं உன்னதமான  
जघनं பிந்தட்டை  
समुद्रहन्ती வறுமித்திருந்தாள்.

कृतैर्विशेषकैराद्रैः षडर्तुकुसुमोज्ज्वैः । वभावन्यतमेव श्रीकान्तियुतिमतिह्रियाम् ॥

नीलं सतोयमेघाभं वस्त्रं सपवकुण्डिता

॥ १७ ॥

आर्द्रैः “அப்போதே கின்னப்பட்ட  
षडर्तुकुसुमोज्ज्वैः { நூறு ருதுக்களின்  
புஷ்பங்களிலிருந்து  
உண்டானவைகளும்  
कृतैः அழகாய்ச் செய்யப்  
பட்டவைகளுமான  
विशेषकैः { அங்கங்களில் வாசனை  
தராயங்களின்  
பூச்சுகளால்  
श्रीकान्तियुति- } அழகு, சோபை, மஹ  
मतिह्रियां { த்வம், புத்தி, நாணம்  
இவைகளுடைய

अन्यतमा इव உருவங்கொண்டவள்  
போன்றவளாய்  
वभौ விளங்கினான்.  
सतोयमेघाभं நீருண்டமேகம்  
போன்ற  
नीलं நீலநிறமுடைய  
वस्त्रं ஆடையை  
सपवकुण्डिता பேரவையாக  
அணிந்திருந்தாள்.

यस्या वक्तुं शशिनिभं भ्रुवौ चापनिभे शुभे । ऊरु करिकराकारौ करौ पल्लवकोमलौ ॥

सैन्यमध्येन गच्छन्ती रावणेनोपवीक्षिता

॥ १८ ॥

यस्याः “எந்த அவளுடைய  
वक्तुं முகம்  
शशिनिभं சந்திரனை ஒத்தது;  
शुभे அழகுவாய்ந்த  
भ्रुवौ புருவங்கள்  
चापनिभे வில்லைப்பகைத்தன;  
ऊरु தொடைகள்  
करिकराकारौ யானைத்தும்பிக்கைக  
ளைப் போன்றவைகள்.

करौ கைகள்  
पल्लवकोमलौ தலிர்போல் மிருது  
வானவைகள்.  
सैन्यमध्येन னையன்க்களினிடையிலே  
गच्छन्ती போய்க்கொண்டிருப்பவளாய்  
रावणेन இராவணனால்  
उपवीक्षिता உற்றுப்பார்க்கப்ப  
பட்டாள்.

तां समुत्थाय गच्छन्ती कामवाणवशं गतः । करे गृहीत्वा लज्जन्तीं सयमानोऽभ्यभाषत ॥

காமவாணவரீ	“மன்மதபாணங் களுக்கு வசப்பட்டு	गच्छन्ती	வழியேபோய்க்கொண்
गतः	தனக்குமவன்	तां	அவள்மீது [முருந்த
सयमानः	ஆச்சர்யங்கொண்ட	समुत्थाय	சடக்கெனப்பாய்த்து
	வனாகி	करे	கையில்
लज्जन्ती	நாணத்தால் முகச் சிவப்புடையவளாய்	गृहीत्वा	பற்றி இழுத்து
		अभ्यभाषत	{ தக்கால் மனோபாவத் தை வெளியிட்டுச் சொன்னான்.

क गच्छसि वरारोहे कां सिद्धिं भजसे स्वयम् ।  
कस्याभ्युदयकालोऽयं यस्त्वां समुपभोक्ष्यते

॥ २० ॥

वरारोहे	“சந்தரியே, எக்கு	भजसे	பெறப்போகிறாய்?
क	நீ போய்க்கொண்டி	कस्य	எவனுக்கு
गच्छसि	ருக்கிறாய்?	अयं अभ्युदयकालः	இது நல்லகாலம்,
		यः	எவன்
स्वयं	உன்னிடப்பட்டபடிக்கே	त्वां	உன்னை
कां	எந்த	समुपभोक्ष्यते	அனுபவிக்கப்
सिद्धिं	நல்லபிரயோஜனத்தை		போகிறான்?

त्वदाननरसस्याद्य पद्मोत्पलसुगन्धिनः । सुधामृतरसस्येव कोऽद्य तृप्तिं गमिष्यति ॥ २१ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	एव	உனது
पद्मोत्पलसुगन्धिनः	{ பத்மம், உத்பலம், இவைகளின் நறு மணமுள்ளதும், தேவாமிருத்தின்	आननरसस्य	அதாமிருத்தத் தினுடைய
सुधामृतरसस्य	ருகிக்கு	तृप्तिं	திருப்தியை
इव	சடாயிருக்கிறதுமான்	अद्य	இத்தருணத்தில்
		कः	எவன்
		गमिष्यति	அடையப்போகிறான்?

स्वर्णकुम्भनिभौ पीनौ शुभौ भीरु निरन्तरौ । कस्योरःस्थलसंस्पर्शं दास्यतस्ते कुचाविमौ ॥

भीरु	“பயந்தவனே!	पीनौ	நிரண்டுருண்டவை
ते	உனது	कुचौ	கருமாள்
शुभौ	இவ்விரண்டு	कस्य	ஸ்தனங்கள்
स्वर्णकुम्भनिभौ	கவர்க்கலசக்களைப் போன்றவைகளும்	उरःस्थलसंस्पर्शं	எவனுடைய மார்புடன் கட்டி
निरन्तरौ	இடைவெளியின்றி	दास्यतः	அனைத்தலுக்கு பிரயோஜனமாகிவிட்
शुभौ	அழகாய்		டன?

सुवर्णचक्रपतिं स्वर्गदामचितं पृथु । अध्यारोहति कस्तेऽद्य जघनं स्वर्गरूपिणम् ॥२३॥

சு சுவர்ணச்சக்ரபதிம்	“ உனது சுவர்ண சக்கரம் பேன்றதும்	ஸ் ஸ்வரூபிண	{ சவர்க்கமே உருக்கொ ண்டு வந்ததுபோல ருக்கிறதமான
स्वर्गदामचितं	{ சுவர்ண ஆரை நூல் மாலை ஆணிப்பெற் றதும்	जघनं कः	கடித்தடத்தை எவன்
पृथु	ஆகன்று விசாலமா யிருக்கின்றதும்	अद्य अध्यारोहति	இப்பொழுது பெறப்போகிறது.

मद्विशिष्टः पुमान्कोऽद्य शक्रो विष्णुरथान्विनौ ।

मापतीत्य हि यं च त्वं यासि भीरु न शोभनम्

॥ २४ ॥

भीरु अद्य मां अतीत्य यं त्वं यासि	“ பயந்தவனே ! இப்பொழுது என்னை தவிர்த்து யாதோ ஒருவனிடம் நீ செல்லுகின்றாயோ அப்படிப்பட்ட	मद्विशिष्टः पुमान् कः शक्रः विष्णुः अधिनौ च अद्य हि शोभनं न	என்னிலும் மேலான புருஷன் எவன் ? இந்திரனா ? விஷ்ணுவா ? அச்வனீதேவதை யாரிலன் ? [கனா ? நியாயமில்லை.
---	---	--	---

विश्रम त्वं पृथुश्रोणि शिलातलमिदं शुभम्

पृथुश्रोणि “ பெருத்த பின்  
தட்டுயுடையாய் !

त्वं  
इदं  
श्री  
இந்த

त्रैलोक्ये यः प्रभुश्चैव मदन्यो नैव विद्यते

त्रैलोक्ये एव “ மூவுலகத்திலுமே  
மदन्य: என்னிலும் பெருமை  
பெற்ற

तदेवं प्राञ्जलिः प्रहो याचते त्वां दशाननः । भर्तुर्भर्ता विधाता च त्रैलोक्यस्य भजस्व माम् ॥

त्रैलोक्यस्य भर्तुः भर्ता विधाता च	“ மூவுலகத்தின் பதியின் யஜமானனும் கேட்டதெல்லாமளிக் கவல்லவனுமான்	प्रहो एवं प्राञ्जलिः याचते तत् मां भजस्व	அதிக ஆசைகொண்ட இவ்விதமாய் [வணங் தஞ்சலிஹஸ்தனாய் வேண்டுகின்றனன். ஆதலால் என்னை அங்கீகரி.
---	--	--	--



एवमुक्ताऽब्रवीद्रम्भा वेषमाना कृताञ्जलिः । प्रसीद नार्हसे वक्तुमीदृशं त्वं हि मे गुरुः ॥  
अन्येभ्यो हि त्वया रक्षया प्राप्नुयां धर्षणं यदि । तद्धर्षतः स्तुषा तेऽहं तत्त्वमेव ब्रवीमि ते ॥

एवं	“இப்படியாய்	मे	எனக்கு
उक्ता	சொல்லியதைக்கேட்ட	गुरुः	பிதாவாகின்றீர்.
रम्भा	ரம்பை	तत्	ஆகையால்
वेषमाना	உடல்நடுக்கங் கொண் டவளாகி	अहं	நான்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	अन्येभ्यः	பிறரிடமிருந்து
अब्रवीत्	இப்படி வேண்டிக் கொண்டாள்:	धर्षणं	கற்பழித்தலை
ते	‘தேவரீருக்கு	प्राप्नुयां	பெறுகிறதாய்
त्वं एव	விஷயத்தின் உண்மை பையே	यदि	இருக்கும்படித்தத்தில்
ब्रवीमि	நான் சொல்லிவிடு கிறேன்.	त्वया	உம்மால்
धर्मः	சாஸ்திரநியமனப்படி	रक्षया	பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவன்.
ते	தேவரீரது	हि	ஆனபடியால்
स्तुषा	மருமகளாக ஆய்விட் டேன்;	ईदृशं	இங்ஙனம்
हि	என்கிறபடியால்	वक्तुं	ஆக்குநபிக்க
त्वं	தேவரீர்	न अर्हसे	{ தேவரீர் மனங்கொள் ளாமலிருக்கவேண் டும்;
		प्रसीद	கிருபைசெய்து மன்னியும்.

अथाब्रवीदशश्रीवश्रणाधोमुखीं स्थिताम् । रोमहर्षमनुप्राप्तां दृष्टमात्रेण तां तदा ॥ ३० ॥

दशश्रीवः	“தசக்ரீவன்	स्थितां	நின்றகொண்டிருந்த
दृष्टमात्रेण	கண்டதுமே	तां	அவளைப்பார்த்து
रोमहर्षं	மயிர்க்குச்செறிந்து	तदा	அப்பொழுது
अनुप्राप्तां	திகிலை அடைந்திருந் தவளாய்	अय	இப்படி
शरणाधोमुखीं	{ கால்களை தலைகுனி ந்துப் பார்க்கும் வண்ணமே	अब्रवीत्	பதில் தந்தான்:

सुतस्य यदि मे भार्या ततस्त्वं हि स्तुषा भवे: । बाढमित्येव सा रम्भा प्राह रावणमुत्तरम् ॥

त्वं	“நீ	स्तुषा	மருமகளாகுவாய்?
मे	என்னுடைய	सा	அந்த
सुतस्य	மகனுக்கு	रम्भा	ரம்பை
भार्या	மனைவியாய்	रावणं	ராவணனைப் பார்த்து
भवे:	ஆகுவாய்	उत्तरं	இன்னும் விசேஷமாய்
यदि	ஆனால்	प्राह	நிதர்சனம் காட்டினான்:
त.हि	அப்போதிலிருந்து அன்றே	बाढ इति एव	‘இது இப்படித்தானி ருக்கிறது.’

धर्मतस्ते सुतस्याहं भार्या राक्षसपुङ्गव । पुत्रः प्रियतरः प्राणैर्भ्रातुर्वैश्रवणस्य ते ॥  
विख्यातस्त्रिषु लोकेषु नलकूबर इत्ययम् ॥ ३२ ॥

ராஷஸபுங்ஙவ      “‘ராஷஸஸைத்தமரே!  
தேவரீரது  
பாது:      அண்ணராகிய  
வैஸ்ரவணஸ      குபேரரது  
புத:      புதல்வரும்  
ிபு      மூன்று  
லோகேபு      உலகக்களிலும்  
விக்ஷாது:      பிரஸித்திபெற்றிருப்  
பவருமரன  
அய்      இந்த

நலகூபர:      நளகூபர்  
ஹி      என்பவர்  
பாணை:      பிராணனிலும்  
பிரியதர:      அதிக ஆசையைக்கப்  
பட்டவர்.  
தம்த:      சாஸ்திரமுறைப்படி  
அஹ்      நான்  
தே      தேவரீரது  
சுதஸ      குமாரனின்  
பாபா      மனைவியாகிறேன்.

धर्मतो यो भवेद्विप्रः क्षत्रियो वीर्यतो भवेत् । क्रोधाद्यश्च भवेदग्निः क्षान्त्या च वसुधासमः॥

ய:      “எந்த ஆவர்  
தம்த:      தருமத்தில்  
விப:      பிராமணனாக  
பவேத்      விளங்குகிறார்;  
வீர்யத:      வீர்யத்தில்  
த்சுரிய:      சூத்திரியனாக  
பவேத்      விளங்குகிறார்;  
த்சான்யா      பொறுமையால்

வசுதாஸம:      பூமிதேவிக்கு  
சுடானவர்;  
ச      ஆயினும்  
ய:      எந்த ஆவர்  
கோபாத்      கோபம்வந்தாலே  
அபி: ச      அக்கிரிபகவா  
னெனவே  
பவேத்      விளங்குவார்.

तस्यास्मि कृतसङ्केता लोकपालसुतस्य वै । तमुद्दिश्य तु मे सर्वं विभूषणमिदं कृतम् ॥

தஸ      “ஆந்த  
லோகபாலஸுதஸ      லோகபாலகரது  
புத்திரருக்கு  
து      இத்தருணத்தில்  
குதஸங்கேதா      வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்  
கொண்டவனாய்  
அஸி      ஆகிறேன்.

மே      என்னுடைய  
இந்த  
விபூஷணம்      அலங்கரித்தல்  
எல்லாமும்  
தே      அவருக்கென்றே  
செய்துகொள்ளப்  
பட்டது.

तथा तस्य हि नान्यस्य भावो मां प्रति तिष्ठति । तेन सत्येन मां राजन्मोक्तुमर्हस्यरिन्दम ॥

அந்யஸ      “வேறொருவனுக்குமி  
தயா      அவ்வண்ணமே [ல்லை;  
தஸ      அவரது  
பாவ:      கருத்து  
மா்      என்மீதே  
திஸ்தி      நிலைபெற்றிருக்கிறது.  
அரிந்தம      சத்ருஸம்ஹாரக  
ராகிய

ராஜந்      மன்னசே,  
தேந      அந்த  
சரின      தருமசிலமத்தையனு  
கூடிக்கவேண்டியதால்  
என்னை  
மா்      போகவிட  
மோக்து      தேவரீர் அருள்புரிய  
அஹிச      வேண்டும்.

स हि तिष्ठति धर्मात्मा मां प्रतीक्षन्समुत्सुकः । तत्र विघ्नं सुतस्येह कर्तुं नार्हसि मुञ्च माम् ॥

ச:	“அந்த	इह	இச்சமயம்
धर्मात्मा	தருமா த்மா	सुतस्य	சுமாரனுக்கு
मां	என்னை	विघ्नं	இடையூரை
प्रतीक्षन्	எதிர்பார்த்துக் கொண்டே	कर्तुं	செய்ய
समुत्सुकः	ஆந்திர்த்துடனிருப்	न अर्हसि	மனம்கொள்ளாமலி
तत्र हि	அங்கே [பவராய்	मां	என்னை
तिष्ठति	காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.	मुञ्च	போய்விட விடை
			தந்தருளும்.

सद्भिराचरितं मार्गं गच्छ राक्षसपुङ्गव । माननीयो मम त्वं हि पालनीया तथाऽस्मि ते ॥

राक्षसपुङ्गव	“இராக்கடலோத்தம!	मम	எனக்கு
सद्भिः	நல்லோர்களால்	माननीयः हि	பூஜ்யரே!
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்படும்	तथा	அந்தப்ரகாரமே
मार्गं	சன்மார்க்கத்தை	ते	தேவரீருடைய
गच्छ	பின்பற்று.	पालनीया	சம்ரகஷணைக்கே உரி
त्वं	தேவரீர்		மையுடையவளாக
		अस्मि	ஆகிறேன்.

एवमुक्तो दशग्रीवः प्रत्युवाच विनीतवत् । स्तुपाऽस्मि यद्वोचस्त्वमेकपत्नीष्वयं क्रमः ॥

एवं	“இவ்வண்ணம்	अवोचः	என்று சொல்லுகிறது
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவனான	यत्	எதுவோ
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	अयं	இது
विनीतवत्	வணக்கியவனாய்	एकपत्नीषु	{ ஒரு பர்த்தாவையு
प्रत्युवाच	இந்த விடை தந்தான்:		டைய கற்புடைய
त्वं	‘நீ		பெண்டிர்களில்
स्तुपा अस्मि	மருமகளாக ஆகிறேன்	क्रमः	சம்பிரதாயமாய்
			விளக்கும் நியாயம்.

देवलोकस्थितिरियं सुराणां शाश्वती मता । पतिरप्सरसां नास्ति न चैकस्त्रीपरिग्रहः ॥

अप्सरसां	“அப்ஸரஸ்தீ	न	இல்லை.
	களுக்கு	इयं	இந்த
पतिः	கணவனென்பவன்	सुराणां	தேவர்களுடைய
	ஒருவன்	शाश्वती	எக்கரலத்திற்கு
न अस्ति	இல்லை.		முரியதான
एकस्त्री- } परिग्रहः च }	ஒரு ஸ்திரீயை தரும	मता	கொள்கையானது
	பத்னியாய்க் கொண்	देवलोकस्थितिः	தேவலோகசம்பிர
	டிருப்பது என்பதும்		தாயம்.



एवमुक्त्वा स तां रक्षो निवेद्य च शिलातले । कामभोगाभिसंसक्तो मैथुनायोपचक्रमे ॥

ச:	“அந்த	निवेद्य च	இருக்கச்செய்து
रक्षः	அரக்கன்	कामभोगाभ- } संसक्तः	காமபோகமொன்றி ஸேயே பைத்தியம் பிடித்தவனாய்
एवं	இவ்வண்ணமாய்	मैथुनाय	சம்போகத்தின் பொருட்டு
उक्तवा	சொல்லிவிட்டு	उपचक्रमे	கற்பழித்துவிட்டான்.
तां	அவளை		
शिलातले	கற்பாறையில்		

सा विमुक्ता ततो रम्भा भ्रष्टमाल्यविभूषणा । गजेन्द्राक्रीडमयिता नदीवाकुलतां गता ॥

सा	“இந்த	इव	போன்றவளாய்
रम्भा	ரம்பை	भ्रष्टमाल्य- } विभूषणा	அலங்கோலப்பட்ட மாலைகளும் ஆபரணங்களுமுடையவளாய்
ततः	அதிலிருந்து	आकुलतां	மனக்குழப்பத்தை
विमुक्ता	ஸ்வதந்திரம் பெற்றவளாய்	गता	அடைந்தவளாயிருந்தாள்.
गजेन्द्राक्रीड- } मयिता	பெரும் யானையின் விளையாட்டால் கலகம்		
नदी	நீரோட்டம் [குண்ட		

लुलिताकुलकेशान्ता विधूतकरपल्लवा । पवनेनावधूतेव लता कुसुमशालिनी ॥ ४२ ॥

पवनेन	“காற்றினால்	विधूतकरपल्लवा	நடுக்கமுற்ற கைவிரல்
अवधूता	அலைப்பயுண்ட		களைபுடையவளாய்
कुसुमशालिनी	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	लुलिताकुल- } केशान्ता	அவிழ்ந்துருகித்திருக்கின்ற கூந்தலுடையவளாய் இருந்தாள்.
लता	கொடி		
इव	போன்றதாய்		

सा वेपमाना लज्जन्ती भीता करकृताञ्जलिः । नलकूवरमासाद्य पादयोर्निपपात ह ॥ ४३ ॥

सा	“அவள்	नलकूवरं	நளகூபரரிடம்
भीता	ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பவளாய்	आसाद्य	வந்துசேர்ந்து
वेपमाना	உடல்நடுக்கியவளாய்	करकृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
लज्जन्ती	வெட்கங்கொண்டவளாய்	पादयोः	கால்களில்
		निपपात ह	விழுந்துபணிந்தனர்.

तदवस्थां च तां दृष्ट्वा महात्मा नलकूवरः । अवशीत्किमिदं भद्रे पादयोः पतिताऽसि मे ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவான	भद्रे	‘ஸத்’ரத்தனமே !
नलकूवरः	நளகூபரர்	किं	என்
तां च	அவளையும்	मे	எனது
तदवस्थां	அந்த நிலையிலிருப்	पादयोः	பாதங்களில்
दृष्ट्वा	கண்டு [பவளாய்	पतिता	விழுந்துகிடக்கிறவளாய்
इदं	இப்படி	असि	‘ஐ ஆகியாய் ?’
अवशीत्	வினாவினார்:		

सा वै निश्चसमाना तु वेपमाना कृताञ्जलिः । तस्मै सर्वं यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥

वेपमाना	" உடல்நடுங்கிக் கொண்டிருந்த	तु	இவ்விஷயத்தில்
सा	அவள்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
निश्चसमाना	பெருமூச்சிட்டுக் கொண்டு	यथातत्त्वं वै	நடந்தபிரகாரமே
तस्मै	அவருக்கு	आख्यातुं	தெரிவித்துவிட
		कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
		उपचक्रमे	திடங்கொண்டான்:

एष देव दशग्रीवः प्राप्तो गन्तुं त्रिविष्टपम् । तेन सैन्यसहायेन निशेयं परिणामिता ॥४६॥

देव	" 'தேவ!	इयं	இந்த
एषः	இந்த	निशा	இரவு
दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	सैन्यसहायेन	ஸையத்தோடிருக்கிற
त्रिविष्टपं	தேவலோகம்		
गन्तुं	செல்ல	तेन	அவனால்
प्राप्तः	இங்கு வந்திருக்கின்றான்.	परिणामिता	இவ்விடத்திலேயே கழிக்கப்பட்டது.

आयान्ती तेन दृष्टाऽस्मि त्वत्सकाशमरिन्दम् । गृहीत्वा तेन पृष्टाऽस्मि कस्य त्वमिति रक्षसा ॥

अस्मि	" 'சத்ருஸம்ஹாரக!	तेन	அந்த
तेन	அவனால்	रक्षसा	அரக்கனால்
त्वत्सकाशं	தேவரீரிடம்	गृहीत्वा	கையைப்பிடித்து
आयान्ती	வந்துகொண்டிருந்த வளாய்	इव	'நி
दृष्टा	அகஸ்மாத்தாய்	कस्य इति	எவனுக்கு' என்று
	காணப்பட்டவளாக	पृष्टा	வினாவிப்பட்டவளாக
अस्मि	நானானேன்.	अस्मि	நானானேன்.

मया तु सर्वं यत्सत्यं तस्मै सर्वं निवेदितम् । काममोहाभिभूतात्मा नाश्रौषीत्तद्वचो मम ॥

मया	" 'என்னால்	यत्	எதுவோ
तु	இதுவிஷயத்தில்	तत्	அந்த
सर्वं	எல்லாமும்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
सत्यं	உன்னபடியே	काममोहाभि-	காமமோஹத்தின்
तस्मै	அவனுக்கு	भूतात्मा	பைத்தியம் பிடித்த
निवेदितं	அறிவிக்கப்பட்டது.		வனாக
मम	எனது	न अश्रौषीत्	செவிகொள்ளவில்லை.
वचः	சொல்		

याच्यमानो मया देव स्तुषा तेऽहमिति प्रभो । तत्सर्वं पृष्ठतः कृत्वा बलात्तेनाऽस्मि धर्षिता ॥

प्रभो	"பிரபுவே!	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
देव	தெய்வமே,	पृष्ठतः	அஸ்தியம்
मया	என்னால்	कृत्वा	செய்து
ते	தேவரீருக்கு	तेन	அவனால்
स्तुषा	பருமகள்	अहं	நான்
इति	என்று	बलात्	பலவந்தமாய்
याच्यमानः	மன்றாடி வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டான்.	धर्षिता	கற்பழிக்கப்பட்டவ ளாக
तत्	அந்த	अस्मि	ஆனேன்.

एवं त्वमपराधं मे क्षन्तुमर्हसि सुव्रत । न हि तुल्यबलं सौम्य स्त्रियाश्च पुरुषस्य च ॥५०॥

सुव्रत	"நல்ல விரதம் பூண்டவரே!	सौम्य	என்னன்பிற்குரிய
स्त्रियाः च	ஒரு பெண்பிள்ளைக் கும்	मे	எனது [நாதா!
पुरुषस्य च	ஒரு ஆண்பிள்ளைக் கும்	एवं	இப்படிப்பட்டதான
तुल्यबलं	சுடான பலம்	अपराधं	நினையாமல் ஏற்பட்ட தப்பிதத்தை
न हि	இல்லையன்றோ.	त्वं	தேவரீர்
		क्षन्तुं	மன்னிக்க
		अर्हसि	அருள்புரிபவேண்டும்.

एतच्छ्रुत्वा तु संकुदस्तदा वैश्रवणात्मजः । धर्षणां तां परां श्रुत्वा ध्यानं संप्रविवेश ह ॥

वैश्रवणात्मजः	"வைத்ரவணனது புதல்வர்	श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு
एतत्	இதை	तु	இவ்விஷயத்தில்
श्रुत्वा	கேட்டு,	संकुदः	அதிகோபக்கொண்ட வாடி
तां	அந்த	तदा	அச்சமயத்தில்
परां	உத்தமியை	ध्यानं	யோகதிருஷ்டியில்
धर्षणां	கற்பழிக்கப்பட்ட வளாய்	संप्रविवेश	முற்றிலும் முனைந்து கண்! [விட்டார்.
		ह	

तस्य तत्कर्म विज्ञाय तदा वैश्रवणात्मजः । मुहूर्तात्कोधताम्राक्षस्तोयं जग्राह पाणिना ॥

वैश्रवणात्मजः	"வைத்ரவணனது புதல்வர்	विज्ञाय	உண்மையெனக் கண்டுகொண்டு
तस्य	அவனுடைய	कोधताम्राक्षः	கோபத்தால் சிவந்த கண்களுற்றவராய்
तत्	அந்த	पाणिना	கையில்
कर्म	செய்தகையை	तोयं	ஐலத்தை
तदा	அப்படியிருந்தபடியால்	जग्राह	கிரகித்துகொண்டார்.
मुहूर्तात्	சுஷணகாலத்தில்		



गृहीत्वा सलिलं सर्वमुपस्पृश्य यथाविधि । उत्सर्जन् तदा शपं राक्षसेन्द्राय दारुणम् ॥

तदा	"அப்போது	यथाविधि	சாஸ்திரோத்தபாய்
सर्जं	எல்லாவற்றையும்	सलिलं	ஜலத்தை
गृहीत्वा	மனதினுள் கவனித் துத்தீர்மானித்து	उपस्पृश्य	தெளித்து
राक्षसेन्द्राय	இராசுஷஸ்மன்ன னுக்கு	दारुणं	பயங்கரமான
		शपं	ஒருசரபத்தை
		उत्सर्जन्	இட்டார்.

अकामा तेन यस्मात्त्वं बलाद्भद्रे प्रधर्षिता । तस्मात्स युवतीमन्यां नाकामामुपयास्यति ॥

भद्रे	"என்னன்புக்குரிய நல்லாய்,	यस्मात् तस्मात्	இதுகாரணமாய்
अकामा	காதல்கொள்ளாத	सः	அவன்
त्वं	நீ	अस्मां	ஆசைக்கொள்ளாத
तेन	அவனால்	युवति	சிறுமி
बलात्	பலாத்காரமாய்	अन्यां	எவளொருவளையும்
प्रधर्षिता	கற்பழிக்கப்பட்டு விட்டாய்.	न उपयास्यति	கைதீண்டக்கூடாது.

यदा ह्यकामां कामातो धर्षयिष्यति योषितम् । मूर्धा तु सप्तधा तस्य शक्लीभविता तदा ॥

कामातः	"காமதூரனாய்	तु	என்கிறபொழுத்தில்
अकामां	காதல்கொள்ளாத	तदा हि	அந்தபொழுதிலே
योषितं	ஒரு பெண்ணை	तस्य	அவனது
यदा	எப்பொழுதாவது	मूर्धा	சிரம்
धर्षयिष्यति	உல்லங்கனம் செய் கின்றான்	सप्तधा	ஏழுபாசமாய்
		शक्लीभविता	துண்டமுண்டமாய் வெடிக்கக்கூடவது.

तस्मिन्नुदाहृते शापे ज्वलिताग्निसमप्रभे । देवदुन्दुभयो नेदुः पुष्पहृष्टिश्च खरच्युता ॥  
पितामहमुखाश्चैव सर्वे देवाः प्रहर्षिताः ॥ ५६ ॥

तस्मिन्	"அந்த	नेदुः	முழக்கின;
शापे	சரபம்	खर	வரனத்தினின்று
ज्वलिता-	} கொழுந்துவிட்டு எரியும் அக்கினிக் குச்சமமான வைப வமுடையதாய்	पुष्पहृष्टिः च	பூமாரியும்
समप्रभे		च्युता	பொழிந்தது.
		पितामहमुखाः	நான் முகரைத்தலைமை யாகக்கொண்ட
उदाहृते	கொடுக்கப்பட்ட வனவில்	देवाः	தேவர்கள்
देवदुन्दुभयः	தேவதந்துபிகள்	सर्वे एव च	எல்லோரும்
		प्रहर्षिताः	பேரானந்தமடைந்தனர்.

ज्ञात्वा लोकगतिं सर्वा तस्य मृत्युं च रक्षसः । ऋषयः पितरश्चैव प्रीतिमापुरनुत्तमाम् ॥

ऋषयः	“ நிகழிகளும்	मृत्युं च	மாணத்தையும்
पितरः च	பித்தருக்களும்	ज्ञात्वा	ஞானதிருவடியால்
लोकगतिं	லோககதி		கண்டு
सर्वा र्व	எல்லா வற்றையும்	अनुत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
तस्य	அந்த	प्रीति	மனத்திருப்தியை
रक्षसः	அரக்கனின்	आपुः	அடைந்தனர்.

श्रुत्वा तु स दशग्रीवस्तं शापं रोषहर्षणम् । नारीषु मैथुने भावं नाकामास्यभ्यरोचयत् ॥

सः	“ அந்த	धुरा	கேள்வியுற்று
दशग्रीवः	தசகீவன்	अकामासु	மனங்கொள்ளாத
	மயிர்க்கூச்செறியும்	नारीषु	ஸ்திரீகளிடத்தில்
रोषहर्षणं	{ படியாய் பயம் தரு	मैथुने	சம்போகவிஷயத்தில்
	கின்றதாகிய	भावं तु	எண்ணமென்ப
तं	அந்த		தையே
शापं	சாத்ததை	न अयरोचयत्	விட்டொழித்தான்.

तेन नीताः स्त्रियः प्रीतिमापुः सर्वाः पतिव्रताः । नलकूबरनिर्मुक्तं शापं श्रुत्वा मनःप्रियम् ॥

तेन	“ அவனால்	नलकूबरनिर्मुक्तं	நனகூபரால் இடப்
	{ பணக்காரமாய் கொ	मनःप्रियं	மனதுக்கு [பட்ட
नीताः	ண்டுவரப்பட்டிருக்		இனிமையாயிருக்கின்
	கின்ற	शापं	சாபத்தை [ததாகிய
पतिव्रताः	பதிவிரதைகளான	श्रुत्वा	கேள்வியுற்று
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	प्रीति	மனத்திருப்தியை
सर्वाः	எல்லோரும்	आपुः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21789



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1065

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ 27 ॥

सुमालिखधः—ஸுமாலிவதம்.

कैलासं लङ्घयित्वाऽथ दशग्रीवः स रावणः । आससाद महातेजा इन्द्रलोकं निशाचरः ॥

अथ	“ அனந்தரம்	रावणः	இராவணன்
सः	அந்த	कैलासं	கைலாஸத்தை
महातेजाः	மஹாஜீர்யவானான	लङ्घयित्वा	கடந்து
निशाचरः	அரக்கனாகிய	इन्द्रलोकं	இந்திரலோகத்திற்கு
दशग्रीवः	தசகீவனென்ற	आससाद	வந்துசேர்ந்தான்.

तस्य राक्षससैन्यस्य समन्तादुपयास्यतः । देवलोकं ययौ शब्दो भिद्यमानार्णवोपमः ॥२॥

उपयास्यतः "வந்துசேர்ந்த

तस्य அந்த

राक्षससैन्यस्य ராட்சஸஸையத்

தினுடைய

शब्दः சத்தம்

भिद्यमानार्णवोपमः

{ உரைபுரண்டு பொங்கும் சமுத்திரத்திற்கு டிடாய்

देवलोकं

தேவலோகத்தில்

समन्तात्

எல்லாவிடங்களிலும்

ययौ

எட்டிற்று.

श्रुत्वा तु रावणं प्राप्तमिन्द्रश्चलित आसनात् । अब्रवीत्तत्र तान्देवान्सर्वानेव समागतान् ॥

आदित्यान्सवसून् रुद्रान्विश्वान्साध्यान्मरुद्गणान् । सजीभवत् युद्धार्थं रावणस्य दुरात्मनः ॥

तस्य "அப்பொழுது

इन्द्रः இந்திரன்

रावणं ராவணனை

प्राप्तं அங்கு வந்திருப்பவ

னை

श्रुत्वा तु கேட்டதுமே

आसनात् ஆஸனத்தினின்று

चलितः எழுந்தவராய்

समागतान् அவ்விடமிருந்த

तान् அந்த

आदित्यान् ஆதித்யர்களுக்கும்

सवसून् வஸுக்களோடுகூடிய

रुद्रान्

ருத்திரர்களுக்கும்

विश्वान्

விச்வதேவர்களுக்கும்

साध्यान्

ஸாத்தியர்களுக்கும்

मरुद्गणान्

மருத்கணங்களுக்கும்

देवान्

தேவர்கள்

सान् एव

எல்லோருக்கும்

दुरात्मनः

‘தூரத்மாவாகிய

रावणस्य

ராவணனுடைய

युद्धार्थं

போருக்காக

सजीभवत्

ஆயத்தமாயிருங்கள்’

என்று

अब्रवीत्

ஆக்ரூபித்தார்.

एवमुक्तास्तु शक्रेण देवाः शक्रसमा युधि । संनह्य सुमहासत्त्वा युद्धश्रद्धासमन्विताः ॥५॥

शक्रसमाः "தேவேந்திரனுக்கு இணையான

सुमहासत्त्वाः { மெச்சத்தக்க அமர ஸூர்யசக்திகொண்டவர்களான

देवाः தேவர்கள்

शक्रेण இந்திரனால்

एवं இவ்வண்ணமாய்

उक्ताः

ஆக்கினைபெற்றவர்

तु

உடனே [களாய்

सन्नह्य

போர்ப்படைகள்

எடுத்துக்கொண்டு

युधि

போரில்

युद्धश्रद्धा-}

எதிர்க்க சிரத்தையு

समन्विताः }

டையவர்களாய்

விளங்கினார்கள்.

स तु दीनः परित्रस्तो महेन्द्रो रावणं प्रति । विष्णोः समीपमागम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥

तु "ஆயினும்

सः அந்த

महेन्द्रः தேவேந்திரன்

रावणं प्रति இராவணன் விஷயத்

ह வாஸ்தவத்தில் [தில்

दीनः மனோவேதனைப்படுப

परित्रस्तः பயந்தவராய் [வராகி

विष्णोः

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்

னது

समीपं

ஸன்னிதானத்திற்கு

आगम्य

போய்ச்சேர்ந்து

एतत्

பின்வரும்

वाक्यं

மொழியை

उवाच

விண்ணப்பம் செய்தார்:



विष्णो कथं करिष्यामि महावीर्यपराक्रमः । असौ हि बलवान्रक्षो युद्धार्थमभिवर्तते ॥७॥

असौ	"இந்த	युद्धार्थ	அமராத
रक्षः	ஆரக்கன்	अभिवर्तते	கிட்டியிருக்கிறான்.
बलवान्	சைன்யத்துடன்	विष्णो	ஸ்ரீமஹாலிங்கனே,
	கடினவனுப்	हि	ஆகையால்
महावीर्य-	மஹத்தான வீர்ய	करिष्यामि	நான் செய்யவேண்டி.
पराक्रमः	மடைத்ததால் ஸா		யது
	ஹஸம் புரிபவனுப்	कथम्	என்ன ?

वरप्रदानाद्बलवान् खल्वन्येन हेतुना । तत्तु सत्यवचः कार्यं यदुक्तं पद्मयोनिना ॥ ८ ॥

पद्मयोनिना	"தரமரைபாஸனரான	वरप्रदानात् खलु	வரத்தைப்
	பிரம்மதேவரால்		பெற்றதால்தான்
यत्	யாதென்று	बलवान्	என்னிலும் மேம்பட்
उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட		டவனாகிறான்.
तत् तु	அதுவும் [தர	अन्येन	வேறு எந்த
	சொன்னபடி நடை	हेतुना	காரணத்தாலும்
सत्यवचः कार्यं	பெறவேண்டியதாயி	न	ஆகான்.
	ருக்கிறது.		

तथैवा नमुचिर्दृत्रो बलिर्नरकशम्भरौ । त्वद्बलं समवष्टभ्य मया दग्धास्तथा कुरु ॥ ९ ॥

नमुचिः	"நமுசி,	समवष्टभ्य	நன்றும்பத்தியி
दृत्रः	விருத்திரன்,		ருத்த
बलिः	பலி,	तत्	அக்காரணத்தாலே
नरकशम्भरौ	நரகாகரன், சம்பரா	यथा	எவ்வண்ணமாக
	சுரன் முதலியவர்,	दग्धाः	அழிக்கப்பட்டார்
मया	என்னால்		கனோ
त्वद्बलं	தேவரீருடைய	तथा	அவ்வண்ணமே
	உதவியை	कुरु	செய்தருள்வீராக.

न ह्यन्यो देव देवानामापस्तु सुमहाबलः । गतिः परायणं नास्ति त्वामृते पुरुषोत्तम ॥

देव	"தேவ,	अन्यः	வேறொருவர்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம,	न	இல்லை என்பது
देवानां	தேவர்களுடைய	हि	பிரவிர்த்தம்.
आपस्तु	கவட்டக்களில்	त्वां मृते	தேவரீகாவிட்டு
		गतिः	உடைக்கவும்புகுமிடம்
सुमहाबलः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட	परायणं	மேம்பட்டதாய்
	தாயிய வல்லமைபிரா		எதேனுமொன்றும்
	ண்டுவிளங்குகிறவர்	न अस्ति	இல்லை.



यत्तु मां त्वमभाषिष्ठा युध्यस्वेति सुरेश्वर । नाहं तं प्रतियोत्स्यामि रावणं राक्षसं युधि ॥

सुरेश्वर	“தேவர்க்காசே!	इति	என்று
त्वं	நீ	अभाषिष्ठा:	வேண்டினாய்.
मां	என்னை	अहं	நான்
यत्	இப்படி	तु	இந்தஸமயம்
रावणं	இராவண	तं	அவனை
राक्षसं	அரக்கனை	युधि	போரில்
युध्यस्व	எதிர்த்துப்போர் புரியும்	न प्रतियोत्स्यामि	எதிர்த்து மேல்நீழ்ந்து தாக்கமாட்டேன்.

नाहत्वा समरे शत्रुं विष्णुः प्रतिनिवर्तते । दुर्लभश्चैव कामोऽथ वरगुप्ताद्धि रावणात् ॥१७॥

विष्णुः	“விஷ்ணு	वरगुप्तात्	வரப்பிரகாரத்தால் ஆ
समरे	போரில்		தரிக்கப்பட்டவனாகிய
शत्रुं च	சத்ருவென்பவனெவ	रावणात्	ராவணன் நியித்தமாய்
	னையும்	कामः	கோரியது
अहत्वा	கொல்லாமல்	अथ एव	இப்பொழுது
प्रतिनिवर्तते न	திரும்பார்		மாத்திரம்
हि	என்கிறபடியால்	दुर्लभः	செய்துமுடிக்கத்தக்கதல்ல.

प्रतिजाने च देवेन्द्र त्वत्समीपे शतक्रतो । भविताऽस्मि यथाऽस्याहं रक्षसो मृत्युकारणम् ॥

शतक्रतो	“சூறையாகஞ்செய்த	अस्य	இந்த
देवेन्द्र	தேவேந்திரனே!	रक्षसः	அரக்கனுடைய
यथा	ஆயினும்	मृत्युकारणं	மரணத்திற்கென்றே
त्वत्समीपे	நீ இக்கிருக்கும்	अहं च	நானே
	போதே	भविता अस्मि	அவதாரம்
प्रतिजाने	நான் பிரதிக்களை செய்கின்றேன்.		செய்கிறேன்.

अहमेव निहन्ताऽस्मि रावणं सपुरःसम् । देवता नन्दयिष्यामि ज्ञात्वा कालमुपागतम् ॥

कालं	“உரியகாலம்	निहन्ता	வேறுக்கிறவனாக
उपागतं	வந்துவிட்டதாக	अस्मि	ஆகிறேன்.
ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு	देवताः	தேவதைகளை
अहं एव	நானே	नन्दयिष्यामि	நிரூபித்தென்பேன்.
रावणं	இராவணனை		
सपुरःसम्	அவனைச் சேர்ந்தவர் களுடன் கூடினவனாய்		கிறேன்.



एतस्मिन्नन्तरे नादः शुश्रुवे रजनीक्षये । तस्य रावणसैन्यस्य प्रयुद्धस्य समन्ततः ॥ २० ॥

एतस्मिन्	“இதே	रावणसैन्यस्य	இராவணனைன்யத்
अन्तरे	சமயத்தில்		தினுடைய
रजनीक्षये	ஞாயோதயகாலத்தில்	नादः	கோஷம்
तस्य	அந்த	समन्ततः	எங்கும்
प्रयुद्धस्य	பெரும்போர்புரியும்	शुश्रुवे	கேட்டது.

ते प्रयुद्धा महावीर्या ह्यन्योन्यमभिवीक्ष्य वै । संग्राममेवाभिमुखा ह्यभ्यवर्तन्त हृष्टवत् ॥

प्रयुद्धाः	“கடும்பேரர் புரிபவர்	अभिमुखाः हि	அத்யாசை கொண்
	களும்		டவர்களாதலால்
महावीर्याः	மஹானீர்யமுடைய	हृष्टवत्	உற்சாகக்கொண்டு
	வர்களுபரன்	अन्योन्यं वै	ஒருவரை ஒருவர்
ते	அவர்கள்	अभिवीक्ष्य हि	உற்றுநோக்கிக்
संग्रामं एव	போரினேயே		கொண்டே
		अभ्यवर्तन्त	வந்துசென்றார்கள்.

ततो दैवतसैन्यानां संक्षोभः समजायत । तदक्षयं महासैन्यं दृष्ट्वा समरमूर्धनि ॥ २१ ॥

समरमूर्धनि	“போர்முனையில்	दृष्ट्वा	கண்டு
तत्	அந்த	ततः	அதனால்
अक्षयं	அபரிமிதமாயிருக்	दैवतसैन्यानां	தேவஸேனைகளுக்கு
	கின்ற	संक्षोभः	பெரும்சூழப்பம்
महासैन्यं	பெரும்படையை	समजायत	உண்டாயிற்று.

ततो युद्धं समभवद्देवानवरक्षसाम् । घोरं तुमुलनिर्द्वादं नानाप्रहरणोद्यतम् ॥ २२ ॥

ततः	“அக்காலத்தில்	नानाप्रहरणोद्यतं	{ பலவித ஆயுதங்கள்
देवानवरक्षसां	{ தேவர்களுக்கும், தானவர்களுடன் கூடிவந்திருக்கின்ற அரக்கர்களுக்கும்.	तुमुलनिर्द्वादं	{ பிரயோகிக்கப் பட்டதாய் பெரும்கோஷமுடையதாய்
युद्धं	போர்	समभवत्	நடைபெற்றது.
घोरं	பயக்கரமாய்		

एतस्मिन्नन्तरे शूरा राक्षसा घोरदर्शनाः । युद्धार्थं समवर्तन्त सचिवा रावणाज्ञया ॥ २४ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	“இந்த சமயத்தில்	शूराः	ஞாயர்களாகிய
रावणाज्ञया	இராவணனது	सचिवाः	பந்திரிகள்
	கட்டளைபால்	युद्धार्थं	போரில் மேல்நீழ்ந்து
घोरदर्शनाः	பார்க்கச்சகியாத		தாக்க
राक्षसाः	இராக்ஷஸ	समवर्तन्त	தலைப்பட்டார்கள்.



सुमालिभयसन्तस्ताः सुरास्ते सर्वतो दिशि । प्रदुद्रुवुर्वध्यमानाः सिंहव्रस्ता मृगा इव ॥

ते "ஆந்த  
வயமானா: அடியுண்ட  
சுரா: தேவர்கள்  
சுமாலிமய- } சுமாலியினது உபதர்  
சன்தஸ்தா: } வத்தால் நெஞ்சங்  
கலங்கினவர்களாய்  
சிங்கவ்ரஸ்தா: சிம்மத்தைக்கண்டு  
பயந்தோடும்

சுரா: மிருகங்கள்  
இவ போன்றவர்களாகி  
சர்வத: எல்லா  
திசி திಕ್ಕிலும்  
ப்ரதுருவ: ஓடத்தலைப்பட்டார்  
கள்.

एतस्मिन्नन्तरे शूरो वसूनामष्टमो वसुः । सावित्र इति विख्यातः प्रविवेश रणाजिरम् ॥

एतस्मिन् "இந்த  
अन्तरे ஸமயத்தில்  
वसूनां வசுக்களில்  
अष्टम: எட்டாவது  
वसु: வசுவாகியவரும்  
शूर: சூர்

इति என  
विख्यातः பெயர்பெற்றவருமா  
கிய  
सावित्र: சாவித்திரர்  
रणाजिरं போர்க்களத்துக்கு  
प्रविवेश வந்துசேர்ந்தார்.

सैन्यैः परिवृतो हृष्टो नानाप्रहरणोद्यतैः । त्रासयञ्छत्रुसैन्यानि सिंहः क्षुद्रमृगानिव ॥

नानाप्रहरणोद्यतैः "பலவித ஆயுதங்  
களைத்தரித்த  
सैन्यै: போர்வீரர்களால்  
परिवृत: சூழப்பட்டவராய்  
शत्रुसैन्यानि சத்ருவின் போர்வீரர்  
सिंह: சிங்கம் [களை

क्षुद्रमृगान् எளிய மிருகங்களை  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே  
त्रासयन् பயந்து ஓடச்செய்  
தார்.  
हृष्ट: பூரித்தார்.

तथाऽऽदित्यौ महावीर्यौ त्वष्टा पूषा च दंशितौ । निर्भयौ सह सैन्येन तदा प्राविशतां रणे ॥

तदा "அக்காலத்தில்  
त्वष्टा த்வஷ்டா என்றவரும்  
पूषा பூஷா என்றவருமான  
महावीर्यौ மஹா வீர்யசாலிகளா  
கிய  
आदित्यौ च இரண்டு ஆதித்தியர்  
களும்

दंशितौ போர்க்கவசங்களை  
தரித்தவர்களாய்  
निर्भयौ எதற்கும் அஞ்சாத  
தைர்யசாலிகளாய்  
तथा அவ்வண்ணமாகிய  
सैन्येन सह ஸையந்தோடுகூட  
रणे போர்க்களத்தில் [வே  
प्राविशताम् வந்துசேர்ந்தனர்.

ततो युद्धं समभवत्सुराणां सह राक्षसैः । कुद्धानां रक्षसां कीर्तिं समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥

तत: "அக்காலத்தில்  
रक्षसां அரக்கர்களின்  
कीर्तिं படர்ச்சியில் அகன்ற  
கால்வைத்திருத்தலில்  
कुद्धानां கோபங்கொண்டவர்  
समरेषु போர்களில் [களும்

अनिवर्तिनां சலியாதவருமான  
सुराणां தேவர்களுக்கு  
राक्षसै: அரக்கர்களோடு  
सह கூட  
युद्धं பெரும்போர்  
समभवन् நடைபெற்றது.



ततस्ते राक्षसाः सर्वे विबुधान्समरे स्थितान् । नानाप्रहरणैर्घोरैर्जघ्नुः शतसहस्रशः ॥३६॥

த : “அச்சமயத்தில்  
தே அந்த  
ராक्षसाः ராஷ்டிரஸர்கள்  
सर्वे எல்லோரரும்  
समरे போரில்  
स्थितान् எதிர்த்துநிற்கின்ற

विबुधान् தேவர்களை  
घोरैः பயங்கரமான  
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களால்  
शतसहस्रशः அனேகவிதமாய்  
जघ्नुः துன்புறுத்தினார்கள்.

देवाश्च राक्षसान्घोरान्महाबलपराक्रमान् । समरे विमलैः शस्त्रैरुपनिन्युर्यमक्षयम् ॥ ३७ ॥

देवाः च “தேவர்களும்  
घोरान् பயங்கரர்களும்  
महाबल- } மஹாதேகபலமும்  
पराक्रमान् } மனோதைரயமும்  
படைத்தவர்களான

राक्षसान् அரசர்களை  
समरे போரில்  
विमलैः துலக்கமாயிருக்கின்ற  
शस्त्रैः ஆயுதங்களால்  
यमक्षयं யமலோகத்திற்கு  
उपनिन्युः சமர்ப்பித்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे राम सुपाली नाम राक्षसः । नानाप्रहरणैः क्रुद्धस्तत्सैन्यं सोऽभ्यवर्तत ॥

राम “சூரராம!  
एतस्मिन् இந்த  
अन्तरे சமயத்தில்  
तत् அந்த  
सैन्यं சையந்தை  
सः அந்த

सुपाली சுமாலி  
नाम என்கிற  
राक्षसः அரசர்கள்  
क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்  
नानाप्रहरणैः பல ஆயுதங்களால்  
अभ्यवर्तत மேல் வீழ்த்து தாக்  
கினான்.

स दैवतबलं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः । व्यध्वंसयत संक्रुद्धो वायुर्जलधरं यथा ॥ ३९ ॥

सः “அவன்  
संकुद्धः மிகச்சினங்கொண்ட  
வனாகி  
दैवतबलं தேவதைகளின்  
சையம்  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
शितैः கூர்மையான

नानाप्रहरणैः பலவித ஆயுதங்களால்  
वायुः காற்று  
जलधरं மேகத்தை  
यथा எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே  
व्यध्वंसयत அதஞ்செய்தான்.

ते महाबाणवर्षैश्च शूलप्रासैः सुदारुणैः । हन्यमानाः सुराः सर्वे न व्यतिष्ठन्त संहताः ॥

ते “அந்த  
सुराः தேவர்கள்  
सर्वे எல்லோரும்  
महाबाणवर्षैः மஹாபாணவருஷம்  
களாலும்  
सुदारुणैः மிக்ககொடிய

शूलप्रासैः च குலங்களாலும், பிரா  
ஸங்களாலும்  
हन्यमानाः அடிபுண்டவர்களாய்  
संहताः மிகக்காயப்பட்டவர்  
களாய்  
न व्यतिष्ठन्त நிற்கமுடியாதவர்  
களாயினர்.

ततो विद्राव्यमाणेषु दैवतेषु सुमालिना । वसूनामष्टमः क्रुद्धः सावित्रो वै व्यवस्थितः ॥

சுமாலினா	"சுமாலினிளில்	சாவித்ர:	ஸாவித்ரர் என்பவர்
दैवतेषु	அமரர்கள்	ततः	அதனால்
विद्राव्यमाणेषु वै	நிலைகுலைந்து அஞ்சி ஓடுகையில்	क्रुद्धः	கேரபங்கெண்ட வராகி
वसूनां	வசுக்களில்	व्यवस्थितः	எதிர்த்து முன் நின்றார்.
अष्टमः	எட்டாவதான		

संवृतः स्वैरथानीकैः प्रहरन्तं निशाचरम् । विक्रमेण महातेजा वारयामास संयुगे ॥ ४२ ॥

अथ	"அப்பொழுது	प्रहरन्तं	தாக்கிப்புடைக் கின்றவனாகிய
महातेजाः	மஹாசூராகிய அவர்	निशाचरं	அரக்கனை
स्वैः	தனது	विक्रमेण	மிக்க தைர்யத்தோடு
अनीकैः	படைகளால்	वारयामास	எதிர்த்தார்:
संवृतः	சூழப்பட்டவராய்		
संयुगे	போரில்		

ततस्तयोर्महायुद्धमभवद्रोमहर्षणम् । सुमालिनो वसोश्चैव समरेष्वनिवर्तिनोः ॥ ४३ ॥

ततः	"அனந்தரம்	वसोः एव	வசவுக்கும்
समरेषु	போர்களில்	रोमहर्षणं	மயிர்கூச்செறிகிறதாய் பயங்கரமான
अनिवर्तिनोः	பின்வாங்காதவர் களாகிய	महत्	மஹத்தான
तयोः	அவ்விருவர்களாகிய	युद्धं	போர்
सुमालिनः च	சுமாலினுக்கும்	अभवत्	நடைபெற்றது.

ततस्तस्य महाबाणैर्विसुना सुमहात्मना । निहतः पन्नगरथः क्षणेन विनिपातितः ॥ ४४ ॥

ततः	"அந்த சந்தர்பத்தில்	तस्य	அவனது
सुमहात्मना	மஹாபெயர்பெற்ற	पन्नगरथः	ஏர்பவா ஹனம்
वसुना	வசுவால் [விராகிய	क्षणेन	ஒருநொடிப் பொழுதில்
महाबाणैः	மஹாபாணங்களால்	विनिपातितः	சாய்க்கப்பட்டது.
निहतः	நன்றாய்ப் புடைக்கப் பட்டான்.		

इत्वा तु संयुगे तस्य रथं बाणशतैश्चितम् । गदां तस्य वधार्थाय वसुर्जग्राह पाणिना ॥

वसुः	"சாவித்திரர்	संयुगे	போரில்
तस्य	அவனது	तस्य	அவனுடைய
रथं	தேரை	वधार्थाय	வதத்திற்காக
चितं	சின்ன பின்னமாக	तु	இச்சமயத்தில்
बाणशतैः	பலபாணங்களால்	गदां	ஒரு கதையை
इत्वा	நொறுக்கடித்து	पाणिना	கைகளால்
		जग्राह	பற்றிக்கொண்டார்.

ततः प्रगृह्य दीप्ताग्रां कालदण्डोपमां गदाम् । तां मूर्ध्नि पातयामास सावित्रो वै सुमालिनः॥

ततः	"அச்சமயத்தில்	गदां	கதையை
सावित्रः	ஸாவித்திரர்	प्रगृह्य वै	கெட்டியாய்ப் பிடித்து க்கொண்டு
दीप्ताग्रां	மிக்க ஜ்வலித்துக கொண்டிருக்கிறதும்	सुमालिनः	சுமாலினனது
कालदण्डोपमां	பமனது காலதண்ட த்திற்கிடானதுமான	मूर्ध्नि	தலையில்
तां	அந்த	पातयामास	ஒங்கி ஒரோபோடாய்ப் போட்டார்.

सा तस्योपरि चोल्काभा पतन्तीव बभौ गदा । इन्द्रप्रयुक्ता गर्जन्ती गिराविव महाशनिः॥

सा	"அந்த	इन्द्रप्रयुक्ता	தேவேந்திரனால் விடப் பட்ட
गदा च	கதையும்	गर्जन्ती	சத்திக்கின்ற
तस्य	அவனது	महाशनिः	பெரிய இடி
उपरि	தலையிலே	गिरौ	மலையில்
उल्काभा	பிரகாசமாய் வரையும் கொள்ளிக்கட்டை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इव	போன்றதாய்	बभौ	விளங்கிற்று.
पतन्ती	விழுதகையில்		

तस्य नैवास्थि न शिरो न मांसं ददृशे तदा । गद्या भस्मतां नीतं निहतस्य रणाजिरे ॥

रणाजिरे	"போர்க்களத்தில்	मांसं	மாம்ஸம்
गद्या	கதையால்	न दृशे	தனித்துக்காணப்பட வில்லை.
भस्मतां	சாம்பலாக	शिरः	தலையும்
नीतं	செய்யப்பட்டது.	न	தெரியவில்லை.
तदा	அப்பொழுது	अस्थि एव	எலும்புகூட
निहतस्य	பிணமாய்போன	न	தெரியவில்லை.
तस्य	அவனது		

तं दृष्ट्वा निहतं सङ्ख्ये राक्षसास्ते समन्ततः । व्यद्रवन्सहिताः सर्वे क्रोशमानाः परस्परम् ॥

संख्ये	"போரில்	सर्वे	எல்லோரும்
तं	அவனை	परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
निहतं	ஒழிந்தவனாக	क्रोशमानाः	அதிகமாய் அலறிக்
दृष्ट्वा	கண்டு	सहिताः	குடபலாய் [கொண்டு
ते	அந்த	समन्ततः	நாற்புறமும்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	व्यद्रवन्	ஒட்டம்பிடித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥



अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

जयन्तापवाहनं हन्द्रावणयुद्धं च—ஜயந்தனைத் தூக்கிச்செல்வதும்,  
இந்திராவணயுத்தமும்.

सुमालिनं हतं दृष्ट्वा वसुना भस्मसात्कृतम् । स्वसैन्यं विद्रुतं चापि लक्षयित्वाऽदितं सुरैः ॥  
ततः स बलवान्क्रुद्धो रावणस्य सुतस्तदा । निवर्त्य राक्षसान्सर्वान्मेघनादो व्यवस्थितः ॥

ததா	“அந்தச் சந்தர்ப்பத் தில்	स्वसैन्यं	தனதுசैन்யத்தை
रावणस्य	இராவணது	सुरैः	தேவர்களால்
सुतः	மகனும்	अदितं	தூண்டுறுத்தப்பட்ட தாய்
बलवान्	பலிஷ்டனுமாய	विद्रुतं च	தாறுமாளாய் ஒடுகின்ற தாகவும்
सः	அந்த	लक्षयित्वा	கவனித்துப்பார்த்து
मेघनादः	மேகநாதன்	ततः	அதனால்
सु राखिनं	சுமாரியை	क्रुद्धः	கோபங்கொண்டவ னாய்
वसुना	சாவித்தரால்	राक्षसान्	ஆரக்கர்கள்
भस्मसात्कृतं	சாம்பலாக்கப்பட்ட வனாய்	सर्वान्	எல்லோரையும்
हतं	நசித்துப்போனவனாய்	निवर्त्य	ஓடாமல் திருப்பி
दृष्ट्वा	கண்டு	व्यवस्थितः	முன்னின்றான்.
अपि	அதவுமின்றி		

सुरथेनाश्रिवर्णेन कामगेन महारथः । अभिद्रुदाव सेनां तां वनान्यग्निरिव ज्वलन् ॥ ३ ॥

कामगेन	“எண்ணியபடியெல்லாம் செல்லவல்லதும்	तां	அந்த
अश्रिवर्णेन	அக்னிவாணமுடைய துமான	सेनां	சேனையை
सुरथेन	அழகியதேர்மீதிலே	ज्वलन्	கொழுந்துவிட்டெரி
महारथः	பெயர்போன போர் வீரன்	अग्निः	அக்னி [யும்]
		वनानि	மரங்களை
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		अभिद्रुदाव	தூண்டுறுத்தினான்.

ततः प्रविशस्तस्य विविधायुधधारिणः । विद्रुद्रुर्दिशः सर्वा दर्शनादेव देवताः ॥ ४ ॥

ततः	“அச்சமயத்தில்	देवताः	தேவதைகள்
विविधायुधधारिणः	நாணாத ஆயுதங்களை தரித்தவனாய்	सर्वाः	எல்லோரும்
प्रविशतः	இப்போது வந்திருக்	दिशः	திக்குகளில்
तस्य	அவனது  கின்ற	विद्रुद्रुः	ஓடி ஒளிர்துகொண் டார்கள்.
दर्शनात् एव	தர்சனத்திலிருந்தே		

न बभूव तदा कश्चिद्युत्सोरस्य संमुखे । सर्वानाविध्य विव्रस्तान्दृष्ट्वा शक्रोऽभ्यभाषत ॥

ததா	“அந்தச் சமயத்தில்	सर्वान्	எல்லோரையும்
युत्सोः	போர்புரியவந்த	आविध्य	முறிபட்டு
अस्य	இவனுது	विव्रस्तान्	பயந்துகிடக்கிறவர்
संमुखे	எதிரில்		களாய்
कश्चित्	ஒருவரும்	दृष्ट्वा	கண்டு
न बभूव	நிற்கமுடியவில்லை.	अभ्यभाषत	இப்படி வாக்களித்
शक्रः	இந்திரன்		தார்:

न भैतव्यं न गन्तव्यं निर्वर्तध्वं रणे सुराः । एष गच्छति पुत्रो मे युद्धार्थमपराजितः ॥ ६ ॥

சுரா:	“தேவர்களே!	मे	எனது
न भैतव्यं	பயப்படவேண்டாம்;	अपराजितः	எவனாலும் வெல்ல
न गन्तव्यं	ஓடவேண்டாம்;		முடியாதவனான
रणे	போரில்	पुत्रः	புதல்வன்
निर्वर्तध्वं	திரும்பி இருக்கன்;	एषः	இதோ
युद्धार्थं	போருக்காக	गच्छति	வருகிறான்.

ततः शक्रसुतो देवो जयन्त इति विश्रुतः । रथेनाद्भुतकल्पेन संग्रामे सोऽभ्यवर्तत ॥ ७ ॥

தத:	“இந்த ஷக்ரனத்திலே”	जयन्तः	ஜயந்தன்
	யே	इति	என்பவன்
विश्रुतः	பெயர்பெற்ற	संग्रामे	போரில்
देवः	அமாணுஷசக்தி	अद्भुतकल्पेन	அத்புதமாகச்செய்யப்
	படைத்த		பட்டிருக்கின்றதான
सः	அந்த	रथेन	தேர்மீது ஏறித்
शक्रसुतः	இந்திரன் புதல்வனா		கொண்டு
	கிய	अभ्यवर्तत	வந்துசென்றான்.

ततस्ते त्रिदशाः सर्वे परिवार्य शचीसुतम् । रावणस्य सुतं युद्धे समासाद्य प्रजग्निरे ॥ ८ ॥

தத:	“அனந்தரம்	युद्धे	போரில்
ते त्रिदशाः	அந்த தேவர்கள்	रावणस्य	இராவணனுது
सर्वे	எல்லோரும்	सुतं	புதல்வனை
शचीसुतं	இந்திராணியின்	समासाद्य	எதிர்த்து
	புதல்வனை	प्रजग्निरे	கஞ்சும்பு புடைத்
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு		தார்கள்.

तेषां युद्धं समभवत्सदृशं देवरक्षसाम् । महेन्द्रस्य च पुत्रस्य राक्षसेन्द्रसुतस्य च ॥ ९ ॥

மஹேந்திர	“மஹேந்திரனுடைய	देवराक्षसां च	தேவதைகளுக்கும்,
पुत्रस्य	புதல்வனுக்கும்		ராக்ஷஸர்களுக்கும்
राक्षसेन्द्रसुतस्य च	ராக்ஷஸேந்திரனு	सदृशं	சரியான
	டைய புதல்வனுக்கும்	युद्धं	போர்
तेषां	அந்த	समभवत्	கடைபெற்றது.

ततो मातलिपुत्रे तु गोमुखे राक्षसात्मजः । सारथौ पातयामास शरान्कनकभूषणान् ॥

ततः	“அச்சந்தர்ப்பத்தில்	गोमुखे	கோமுகனென்பவன்
राक्षसात्मजः तु	அரக்கனின் புதல்வன்		மீதே
सारथौ	சாரதியாகிய	कनकभूषणान्	பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதான
मातलिपुत्रे	{ இந்திரனுடைய சாரதி பான மாதலியின் புதல்வனான	शरान्	பாணங்களை
		पातयामास	பொழிந்தான்.

शचीसुतश्चापि तथा जयन्तस्तस्य सारथिम् । तं चापि रावणिः क्रुद्धः समन्तात्प्रत्यविध्यत ॥

तस्य	“அவனது	अपि	அதன்மேல்
सारथि	சாரதியை	रावणिः	ராவணன் மைந்தன்
शचीसुतः	இந்திராணியின் புதல்	क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாகி
जयन्तः च	ஜயந்தனும் [வஞ்ச	तं च	அவரையே
तथा अपि	அவ்வண்ணமே செய் தான்.	समन्तात्	சர்வப்பிரகாரத்தா
		प्रत्यविध्यत	பிளந்தான். [லும்

स हि क्रोधसमाविष्टो बली विस्फारितेक्षणः । रावणिः शक्रतनयं शरवर्षैरवाकिरत् ॥१२॥

सः	“அந்த”	विस्फारितेक्षणः	மலர்ந்த கண்களுற்ற வனாய்
बली	மஹாபலிவீரனாகிய	शक्रतनयं हि	இந்திரனது மைந்த னையே
रावणिः	இராவணன் மைந்தன்	शरवर्षैः	அம்புவருஷங்களால்
क्रोधसमाविष्टः	கோபம் தலைக்கேறிய வனாய்	अवाकिरत्	துன்புறுத்தினான்.

ततः प्रगृह्य शस्त्राणि सारवन्ति महान्ति च । सुरसैन्येषु संक्रुद्धः पातयामास रावणिः ॥

ततः	“அதன்மேல்	महान्ति च	பெரும் ஆபத்தை விளைவிக்கின்றனவு மான
रावणिः	இராவணன் மைந்தன்	शस्त्राणि	ஆயுதங்களை
संक्रुद्धः	இன்னும் அதிகக் கோ பங்கொண்டவனாகி	प्रगृह्य	எய்து
सारवन्ति	{ ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் அமோகமாய் விளைந் துவருகின்றனவும்	सुरसैन्येषु	தேவஸைய்யங்களில்
		पातयामास	விடுத்தான்.

शतघ्नीमुसलप्रासगदाखड्गपरश्वधान् । महान्ति गिरिशृङ्गाणि पातयामास रावणिः ॥१४॥

रावणिः	“இராவணன் மைந்தன்	महान्ति	மிகப்பெரிய
शतघ्नीमुसलप्रास-	சதக்னி, முசலம், பிரா	गिरिशृङ्गाणि	மலைமுடிகளையும்
गदाखड्गपरश्वधान्	{ சம், கதை, கத்தி, பரசுவதமென்ற ஆயுதங்களையும்	पातयामास	விடுத்தான்.



ततः प्रव्यथिता लोकाः सञ्जज्ञे च तपो महत् । तस्य रावणपुत्रस्य शत्रुसैन्यानि निघ्नतः ॥

तस्य	“அந்த	மஹத் தான
रावणपुत्रस्य	இராவணனது மைந்	இருள்
	தன்	உண்டாயிற்று.
शत्रुसैन्यानि	சத்ருசேனைகளை	அதனால்
निघ्नतः	சின்னாபின்னமாக	உலகங்களெல்லாம்
	அதஞ்செய்கையில்	நடுக்கமுற்றன.

ततस्तदैवतबलं समन्तात् शचीसुतम् । बहुप्रकारमस्वस्थमभवच्छरपीडितम् ॥ १६ ॥

ततः	“அக்காலத்தில்	தேய்வசேனை
तं	அந்த	பாணங்களால் துன்பு
शचीसुतं	இந்திராணி புதல்வனை	றுத்தப்பட்டதாய்
समन्तात्	நாற்புறமும் சூழ்ந்து	பளிதமாய்
	கொண்டிருந்த	பாதைப்படுகிறதாய்
तत्	அந்த	இருந்தது.

नाभ्यजानन्त चान्योन्यं रक्षो वा देवताऽथ वा । तत्र तत्र विपर्यस्तं समन्तात्परिधावति ॥

तत्र तत्र	“அங்கங்கேயே	அரக்கர்களும்
समन्तात्	எல்லாப் புறங்களிலும்	தாறுமாறாய்
परिधावति	முறிந்தோடத்தலைப்	இன்னுனின்னுன்ன
	பட்டது.	பதையும்

अथ	அப்பொழுது	न अभ्यजानन्त	கண்டுகொள்ள முடி
देवता वा	தேவதைகளும்		யாமலிருந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे वीरः पुलोमा नाम वीर्यवान् । दैत्येन्द्रस्तेन संगृह्य शचीपुत्रोऽपवाहितः ॥

दैत्येन्द्रः	“தைத்தியர்களுக்கு	वीर्यवान्	வீர்பவானாகிய
	மன்னனாய்	शचीपुत्रः	இந்திராணியின்
पुलोमा नाम	(இந்திராணியின் பிதா	तेन	அவரால் [புதல்வன்
	வாகிய) புலோமா	संगृह्य	ஐராதையாய்த் தூக்
	என்ற		கிக்கொண்டு
वीरः	ஒரு சூர் இருந்தார்.	अपवाहितः	அப்புறப்படுத்தப்
एतस्मिन् अन्तरे	இந்தச் சமயத்தில்		பட்டான்.

संगृह्य तं तु दौहित्रं प्रविष्टः सागरं तदा । मातामहार्थकस्तस्य पौलोमी येन सा शची ॥

येन	“எவர்காரணமாய்	तस्य	அவனுக்கு
सा शची तु	அந்த இந்திராணி	मातामहार्थकः	தாயின் தந்தையாகிய
	தேவியாரும்	तं	அந்த [பாட்டனார்
	(புலோமனது மகன்)	दौहित्रं	மகன்வயிற்றுப்போனை
पौलोमी	பௌலோமீ என்கிற	संगृह्य	ஐராதையாய்
	பெயருடையவனாகி		எடுத்துக்கொண்டு
	ருளோ,	सागरं	சமுத்திரத்துக்குள்
तदा	அப்படி இருப்பதால்	प्रविष्टः	போய்ச்சேர்ந்தார்.

ज्ञात्वा प्रणाशं तु तदा जयन्तस्याथ देवताः । अपहृष्टास्ततः सर्वा व्यथिताः संप्रदुद्रुवुः ॥

ததா                    “அப்பொழுது  
 தேவதா:            தேவதைகள்  
 சர்வா:                எல்லோரும்  
 ஜயந்தஸ்ய            ஜயந்தனது  
 ப்ரணாஸ              இருக்குமிடம் தெரி  
                                  யாதிருத்தலை

தத:                    அதனால்  
 அய                    முற்றிலும்  
 அபஹ்ர:            உற்சாகமொழிந்த  
                                  வர்களாய்  
 வ்யதிதா:            கலவாமடைந்தவர்  
                                  களாய்  
 சம்ப்ரதுவூ:        இங்குமங்கும்  
                                  ஓடலானார்கள்.

ज्ञात्वा तु रावणिस्त्वथ संक्रुद्धो बलैः परिवृतः स्वकैः । अभ्यधावत देवांस्तान्मुमोच च महास्वनम् ॥

அய து                    “அப்போதும்  
 ராவணி:              இராவணனது  
                                  புதல்வன்

சங்க்ரு:              கோபாவேசங்கொண்  
 தான்                    [டவனாய்  
 தேவாந்                தேவர்களை  
 அப்யதாவத            இன்னும் தூர்த்தி  
                                  அடித்தான்.  
 மஹாஸ்வந் ச        பெருங்கூச்சலையும்  
 முமோச                இட்டான்.

स्वकैः                    தனது  
 बलैः                    சையங்களால்  
 परिवृतः              சூழப்பட்டவனாய்

दृष्ट्वा प्रणाशं पुत्रस्य रावणेश्चापि विक्रमम् । मातलिं चाह देवेशो रथः समुपनीयताम् ॥

தேவ்ஸ:                “தேவேந்திரனே  
 புவஸ்ய                புதல்வனது  
 ப்ரணாஸ ச              இருக்குமிடம் தெரி  
                                  யாதிருத்தலையும்  
 ராவணே:              இராவணன் புதல்  
                                  வனது

தூடா                    பார்த்து  
 மாதலி                தன் சாரதியாகிய  
                                  மாதலியைப்பார்த்து  
 ரத:                    தேர்  
 சமூபநியா            உடனே கொண்டு  
                                  வரப்பட்டும் என்று  
 அஹ                    கட்டளையிட்டார்.

विक्रमं च                துணியவையும்

स तु दिव्यो महाभीमः सज्ज एव महारथः । उरस्थितो मातलिना बाह्यमानो महाजवः ॥

து                        “உடனே  
 மாதலிநா            மாதலியினால்  
 மஹாபீம:            மஹாபயங்கரமான  
                                  தம்  
 டிவ்ய:                    அபரணவ்யமானதும்  
 மஹாஜவ:            அதிவேகமாய்ச்  
                                  செல்வவல்லதும்

சுஜ: ஐவ              { எப்பொழுதுமே போ  
                                  ருக்குச் சித்தமாயி  
                                  ருக்கிறதுமான  
 ச:                        அந்த  
 மஹரத:              மஹாரதம்  
 வஹமான:            கொண்டுவந்து  
 உரஸ்தித:              நிறுத்தப்பட்டது.

ततो मेघा रथे तस्मिस्तदिदन्तो महाबलाः । अग्रतो वायुचपला नेदुः परमनिस्वनाः ॥

தத:                    “அப்பொழுது  
 தஸிந்                அந்த  
 ரதே                    ரதத்தில்  
 அமத:                முன்னிலையில்  
 மஹாபலா: மெ:      பெரும் மேகங்கள்

தஹிந்:              மின்னலுடன் கூடிய  
                                  வைகளாய்  
 வாயுசபலா:        காற்றால் சலித்தவை  
                                  களாய்  
 ப(மநிஸ்வநா:        பேரொலிசெய்து  
 நேது:                முழங்கின. [கொண்டு

नानावाद्यान्यवाद्यन्त गन्धर्वाश्च समाहिताः । ननृतुश्चाप्सरःसङ्घा नियतिं त्रिदशेश्वरे ॥

त्रिदशेश्वरे	“தேவேந்திரன்	நானாவாதி	பலவகை வாத்தியங்
நியதி	வெளிப்புறப்பட்ட	அவாசுந்த	முழக்கினார்கள். [களை
	போது	அப்சர:சங்கா: ச	அப்ஸர்களின் கூட்
			டக்களும்
गन्धर्वाः च	கந்தர்வர்களும்	ननृतुः	நந்தனஞ்செய்தார்
समाहिताः	ஒன்றுகூடி		கள்.

रुद्रैर्वसुभिरादित्यैः साध्यैश्च समरुद्रणैः । वृतो नानाप्रहरणैर्निर्ययौ त्रिदशाधिपः ॥ २६ ॥

त्रिदशाधिपः	“தேவேந்திரன்	साध्यैः च	சாத்தியர்களாலும்
रुद्रैः	ருத்திரர்களாலும்	नानाप्रहरणैः	பலவித போர்ப்படை
वसुभिः	வஸுக்களாலும்		களாலும்
आदित्यैः	ஆதித்தியர்களாலும்	वृतः	பாதுகாக்கப்பட்ட
समरुद्रणैः	மருத்கணங்களோடு		வராய்
	கூடிய	निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டார்.

निर्गच्छतस्तु शक्रस्य परुषं पवनो ववौ । भास्करो निष्पभश्चासीन्महोल्काश्च प्रपेदिरे ॥

शक्रस्य	“இந்திரன்	भास्करोः च	சூர்ப்பகவாலும்
निर्गच्छतः तु	வெளிப்புறப்பட்ட	निरासः	ஒளிருன்றியவராய்
पवनः	காற்று [போது	आसीत्	விளங்கினார்.
परुषं	அஸஹ்நயராய்	महोल्काः च	எரிசொன்னிகளும்
ववौ	அடித்தது.	प्रपेदिरे	விழுத்தன

एतस्मिन्नन्तरे वीरो दशग्रीवः प्रतापवान् । आरुरोह रथं दिव्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥  
पन्नगैस्तु महाभोगैर्वेष्टितं रोमहर्षणैः । तेषां निश्वासवातेन प्रदीप्तमिव संयुगे ॥ २९ ॥

एतस्मिन्	“இதே	पन्नगैः	பன்னகங்கள் என்கிற
अन्तरे	சமயத்தில்	महाभोगैः	பெரும்சர்ப்பங்களால்
प्रतापवान्	மிகப்பெயர்பெற்ற	वेष्टितं	சுற்றப்பட்டிருக்
वीरः	ஞானகிய	संयुगे	போரில் [கிறதும்
दशग्रीवः	தசகரீவன்	तेषां	அவைகளின்
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவினால்	निश्वासवातेन तु	முச்சுக்காற்றினாலேயே
निर्मितं	நிர்மிக்கப்பெட்டதும்	प्रदीप्तं	கொளுத்திவிடுகிறது
दिव्यं	திவ்யமானதும்	इव	போலிருக்கிறதுமான
रोमहर्षणैः	மயிர்க்கூச்செறியும்	रथं	தேரில்
	படி. பயங்கரமான	आरुरोह	ஏறினார்.



दैत्यैर्निशाचरैश्चैव स रथः परिवारितः । समराभिमुखो दैत्यो महेन्द्रं सोऽभ्यवर्तत ॥ ३० ॥

ச:	“அந்த	ச: दैत्य:	அந்த அரக்கன்
रथः	ரதம்	समराभिमुखः	போரில் ஆசக்தியுடையவனாய்
दैत्यैः च	தைத்தியர்களாலும்	महेन्द्रं	மஹேந்திரனை
निशाचरैः एव	அரக்கர்களாலும்	अभ्यवर्तत	எதிர்த்துச்சென்றான்.
परिवारितः	சூழப்பட்டிருந்தது.		

पुत्रं तं वारयित्वा तु स्वयमेव व्यवस्थितः । सोऽपि युद्धाद्विनिष्क्रम्य रावणिः समुपाविशत् ॥

ச:	“அவன்	व्यवस्थितः	முன்வந்து எதிர்த்து நின்றான்.
तं	அந்த	रावणिः अवि	இராவணன் மைந்த
पुत्रं	புதல்வனை	युद्धात् तु	போரிலிருந்தே [னும்
वारयित्वा	ஒதுக்கியிருக்கச் செய்து	विनिष्क्रम्य	அப்புறப்பட்டு
स्वयं एव	தானே	समुपाविशत्	தங்கியிருந்தான்.

ततो युद्धं प्रवृत्तं तु सुराणां राक्षसैः सह । शस्त्राणि वर्षतां घोरं मेघानामिव संयुगे ॥

ततः	“அப்பொழுது	शस्त्राणि तु	பாணங்களையே
संयुगे	போரில்	वर्षतां	பொழிகின்ற
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	सुराणां	தேவர்களுக்கு
सह	கூட	घोरं	கொடிய
मेघानां	மேகங்களுக்கு	युद्धं	போர்
इव	சுடாய்	प्रवृत्तम्	நடைபெற்றது.

कुम्भकर्णस्तु दुष्टात्मा नानाप्रहरणोद्यतः । नाज्ञायत तदा युद्धे सह केनाप्यबुध्यत ॥ ३१ ॥

तदा	“அந்த சந்தர்ப்பத்தில்	केन सह	எவனாவது ஒருவனோடு
नानाप्रहरणोद्यतः	பலவித போர்ப்படைகளை தரித்தவனும்	अपि	எப்படியாகிலும்
दुष्टात्मा	துஷ்டா த்மாவுமான	अबुध्यत	போர்புரிந்தான்.
कुम्भकर्णः	சும்பகர்ணன்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
युद्धे	போரில்	न अज्ञायत	தன்னறிவற்றிருந்தான்.

दन्तैर्भुजाभ्यां पद्भ्यां च शक्तितोमरसायकैः । येन केनैव संरब्धस्ताडयामास वै सुरान् ॥

दन्तैः	“பற்களாலும்	केन च	எதோ ஒரு
भुजाभ्यां	இரு கைகளாலும்	येन एव	{ எப்படிப்பட்டதாயி ருக்கிறதோ அதனாலும்
पद्भ्यां	இரு கால்களாலும்	सुरान् वै	தேவர்களை
शक्तितोमर-}	சக்தி தோமரம், வாள்	संरब्धः	கோபவெறிகொண்ட
सायकैः }	என்கிற ஆயுதங்களாலும்	ताडयामास	பிடித்தான். [வனாய்

ततो रुद्रैर्महाघोरैः सङ्गम्याथ निशाचरः । प्रयुद्धस्तैश्च संग्रामे क्षतः शस्त्रैर्निरन्तरम् ॥३५॥

संग्रामे	“போரில்	महाघोरैः	மிக உக்கிரக்கொண்ட
सङ्गम्या	முன்னிட்டுக்கொண்டு	तैः	அந்த
अथ	இப்பொழுது	रुद्रैः	ருத்திரர்களால்
प्रयुद्धः	எதிர்த்துதின்று	शस्त्रैः	பாணங்களால்
	போர்புரிகின்ற	निरन्तरं	தேகமெல்லாமும்
निशाचरः च	அரக்கனும்	क्षतः	காயப்படுத்தப்
ततः	அதனால்		பட்டான்.

वभौ शस्त्राचिततनुः कुम्भकर्णः क्षरन्नसृक् । विद्युस्तनितनिर्घोषो धारावानिव तोयदः ॥

कुम्भकर्णः	“கும்பகர்ணன்	तोयदः	மேகம்
शस्त्राचिततनुः	{ பாணங்களால் செதுக்	विद्युस्तनित-	இடி, மின்னலுடன்
	குண்ட தேகமுடை	निर्घोषः	முழங்குகின்றதாய்
	யவனாய்	धारावान्	மழைபொழிகின்ற
असृक्	உதிர்த்தை		தாய் இருந்தால்
क्षरन्	பெருகவிட்டுக்கொண்	इव	எவ்வண்ணமோ
	டிருப்பவனாய்	वभौ	அவ்வண்ணமே
			தோற்றினான்.

ततस्तद्राक्षसं सैन्यं त्रिदशैः समरुद्गणैः । रणे विद्रावितं सर्वं नानाप्रहरणैः शितैः ॥३७॥

ततः	“அச்சமயத்தில்	तत्	அந்த
रणे	போரில்	राक्षसं	அரக்க
समरुद्गणैः	மருத்கணங்களோடு	सैन्यं	சைன்யம்
	கூடிய	सर्वं	எல்லாமும்
विदशैः	தேவர்களால்	विद्रावितम्	தூர்த்தி ஓட்டிவிடப்
शितैः	கர்மமயான		பட்டது.
नानाप्रहरणैः	பற்பல பேர்ப்படை		
	களால்		

केचिद्विनिहताः कृत्ताश्चेष्टन्ति स्य महीतले । वाहनेष्ववसक्ताश्च स्थिता एवापरे रणे ॥

केचित्	“சிலர்	वाहनेषु एव	வாஹனங்களிலேயே
कृत्ताः	அறுப்புண்டவர்களாய்	विनिहताः	காயம்பட்டுத்தன்னறி
रणे	போர்க்களத்தில்		விழ்த்தவர்களாயும்
महीतले	தரையில்	अवसक्ताः च	தலைமேரய்த்தொற்கு
चेष्टन्ति स्य	புரண்டு துடித்தனர்.		பவர்களாயும்
अपरे ,	வேறுபுறம்	स्थिताः	இருந்தார்கள்.

रथान्नागान्खरानुष्टान्यन्नागांस्तुरगानरणे । शिशुमारान्वराहांश्च पिशाचवदनांस्तथा ॥३९॥

तान्समालिङ्ग्य बाहुभ्यां विष्टब्धाः केचिदुच्छ्रिताः ।

देवैस्तु शस्त्रसंभिन्ना मन्त्रिरे च निशाचराः

॥ ४० ॥

रणे	"போரில்	தரூன்	ஒட்டகங்களையும்
தேவै:	தேவர்களால்	பன்னாந்	பன்னகங்களையும்
शस्त्रसंभिन्नाः	பாணங்களால்	तुरगान्	குதிரைகளையும்
केचित्	சில [முறிபட்ட	शिशुमारान् च	சிம்சுமாரங்களையும்
उच्छ्रिताः	இறுமாப்புள்ள	वराहान्	வராஹங்களையும்
निशाचराः	அரக்கர்கள்	पिशाचवदनान्	பிசாசுவதனமென்ற
तु	இச்சமயத்தில்		மிருகங்களையும்
तान्	அந்த	बहुभ्यां	இரு கைகளால்
रथान्	தேர்களையும்	तथा	அப்படியே
नागान्	யானைகளையும்	समालिङ्ग्य च	அணைத்துக்கொண்டே
खरान्	கோவேறுகழுதை	विष्टब्धाः	அசைவற்றவர்களாய்
	களையும்	मन्त्रिरे	மாண்டார்கள்.

चित्रकर्म इवाभाति स तेषां रणसंप्लवः । निहतानां प्रमत्तानां राक्षसानां महीतले ॥४१॥

महीतले	"தரையில்	सः	அந்த
प्रमत्तानां	தாறுமாறாய்	रणसंप्लवः	{ படுக்கையால் மூடப் பட்ட போர்க்களமா னது
निहतानां	கொடியுண்டு கிடக் கின்ற	चित्रकर्म इव	சித்ரங்கள் புதைத்தப் படமென
तेषां	அந்த	आभाति	விளங்கிற்று.
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய		

शोणितोदकनिष्पन्दकङ्कगृध्रसमाकुला । प्रवृत्ता संयुगमुखे शस्त्रग्राहवती नदी ॥ ४२ ॥

संयुगमुखे	"போர்பிரதேசத்தில்	शस्त्रग्राहवती	ஆயுதங்களே முதலை
शोणितोदक-	பெரிய கழுருகள்		களாயுடைய துமாய்
निष्पन्दकङ्कगृध्र-	சிறிய கழுருகள்		
समाकुला	இவைகளால் நிறைந் து உதிரத்தையே ஜலமாயுடையதாயும்	नदी	ஒரு ஆறு
		प्रवृत्ता	உண்டாவிற்று.

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धो दशग्रीवः प्रतापवान् । निरीक्ष्य तद्वलं कृत्स्नं दैवतैर्विनिपातितम् ॥

स तं प्रतिविगाह्याशु प्रवृद्धं सैन्यसागरम् । त्रिदशान्समरे निघ्नञ्छक्रमेवाभ्यवर्तत ॥

समरे	"போரில்	विनिपातित्रं	அழிக்கப்பட்டதை
दैवतैः	தேவர்களால்	प्रतापवान्	பிரதாபசாலியான
तत्	அந்த	सः	அந்த
बल	சேனை	दशग्रीवः	தசகிரீவன்
कृत्स्नं	எல்லாமும்	निरीक्ष्य	கண்டு



एतस्मिन्	இந்த	सैन्यसागरं	சேனாசாகரத்தில்
अन्तरे	சமயத்தில்	प्रतिविगाह्य	எதிர்த்துப்புருந்து
कुक्षः	கோபாலேசக்கொண்	सिदशान्	தேவர்களை
	டவனாய்	निघ्नन् एव	வதைசெய்துகொண்
तं	அந்த	शक्रं	இந்திரன்மீது [டே
प्रवृद्धं	பழுதுபட்டதிருக்	आशु	சடக்கென
	கின்ற	अभ्यवर्तत	பாய்ந்தான்.

आगाच्छक्रो महचापं विस्फार्य सुमहास्वनम् । यस्य विस्फारयोपेण स्वनन्ति स्म दिशो दश ॥

शक्रः	“இந்திரன்	यस्य	எந்த அதனுடைய
महत्	மஹத்தான	विस्फारयोपेण	நானேற்றலின்
चापं	வில்லை	दश	பத்து [கோவுத்தால்
सुमहास्वनं	பேரொலி செய்கின்ற	दिशः	திசைகளும்
विस्फार्य	நானேற்றி [தாய்	स्वनन्ति स्म	சப்திக்கப்பெற்ற
आगात्	நின்றார்.		தரலின.

तद्विकृष्य महचापमिन्द्रो रावणमूर्धनि । निपातयामास शरान्पावकादित्यवर्चसः ॥ ४६ ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	पावकादित्य-	} அக்கினிக்கும் சூரிய
तत्	அந்த	वर्चसः	
महत्	மஹத்தான		னுக்கும் இணையான
चापं	வில்லை	शरान्	உக்கிரமுடையன
विकृष्य	இழுத்து வளைத்து	रावणमूर्धनि	அம்புகளை [வாசிய
		निपातयामास	ராவணனை முடி
			பொழிந்தார். [கூலில்

तथैव च महाबाहुर्दशग्रीवो व्यवस्थितः । शक्रं कार्मुकविभ्रष्टैः शरवर्षैरवाकिरत् ॥ ४७ ॥

महाबाहुः	“மஹாபாகுலாகிய	कार्मुकविभ्रष्टैः	சரபந்தினின்று
दशग्रीवः च	தசகீவனும்		வெளிகத்த
तथा एव	அவ்வண்ணமே	शरवर्षैः	சரபரிகளால்
व्यवस्थितः	அசையாது நின்ற	शक्रं	இந்திரனை
	வனாய்	अवाकिरत्	பொழிந்தான்.

प्रयुध्यतोरथ तयोर्बाणवर्षैः समन्ततः । न ज्ञायते तदा किञ्चित्सर्वं हि तमसा वृतम् ॥

अथ	“இப்பொழுது	समन्ततः	எங்கும்
प्रयुध्यतोः	ஒருவரை ஒருவர் எதிர்	तमसा	இருளால்
	த்துப்போர்ப்புரிகின்ற	वृतं	மறைத்துபோகிற்று
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	तदा	அந்தச்சமயத்தில்
बाणवर्षैः	பாணவருஷங்களால்	किञ्चित्	ஏதொன்றும்
सर्वं हि	எல்லாமும்	न ज्ञायते	கட்புலனாகவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 29 ||

इन्द्रग्रहणम्—இந்திரனைப் பிடிப்பது.

ततस्तमसि सञ्जाते सर्वे ते देवराक्षसाः । अयुध्यन्त बलोन्मत्ताः सूदयन्तः परस्परम् ॥

तमसि	“ இருள்	सर्वे	எல்லோரும்
सञ्जाते	உண்டாயிருந்தபோது	बलोन्मत्ताः	புத்தவெறிகொண்ட வர்களாய்
ततः	அக்காலத்திலும்	परस्परं	ஒருவரைஒருவர்
ते	அந்த	सूदयन्तः	அடித்துக்கொண்டு
देवराक्षसाः	தேவர்கள் அரக்கர் கள்	अयुध्यन्त	போர்புரிந்தார்கள்.

ततस्तु देवसैन्येन राक्षसानां बृहद्वलम् । दशांशं स्थापितं युद्धे शेषं नीतं यमक्षयम् ॥ 2 ॥

ततः	“ அப்பொழுது	शेषं तु	பாக்கியோவென்றால்
युद्धे	போரில்	देवसैन्येन	தேவசैन्यத்தால்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	यमक्षयं	யமலோகத்திற்கு
बृहद्वलं	பெரும்சேனையில்	नीतम्	அனுப்பி விடப்பட்ட தது.
दशांशं	பத்தில் ஒரு பங்கு		
स्थापितं	தப்பிப்பிழைத்திருந் தது.		

तस्मिन् तामसे युद्धे सर्वे ते देवराक्षसाः । अन्योन्यं नाभ्यजानन्त युध्यमानाः परस्परम् ॥

तस्मिन्	“ அந்த	परस्परं	ஒருவரோடொருவர்
तामसे	அந்தகார	युध्यमानाः	போர்புரிந்துகொண்டு
युद्धे	புத்தத்தில்	तु	இருந்தாலும்
ते	அந்த	अन्योन्यं	இன்னொன்றின்னொன் பதை
देवराक्षसाः	தேவர்கள், ராஷ்டிர கள்	न अभ्यजानन्त	கண்டறியமுடியாதி ருந்தார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்		

इन्द्रश्च रावणश्चैव रावणिश्च महाबलः । तस्मिन्स्तमोजालवृते मोहमीयुर्न ते त्रयः ॥ 3 ॥

तस्मिन्	“ அது	रावणिः च	ராவணன் புதல்வனு மாகிய
तमोजालवृते	பேரிருளால் சூழப் பட்டிருக்கையிலும்	ते	அந்த
महाबलः	மஹாபலவானாகிய	त्रयः एव	மூவர்கள் மாத்திரம்
इन्द्रः च	இந்திரனும்	मोहं	மனச்சஞ்சலத்தை
रावणः च	ராவணனும்	न ईयुः	பெறுகிருந்தார்கள்.

स तु दृष्ट्वा बलं सर्वं निहतं रावणः क्षणात् । क्रोधमभ्यागमतीव्रं महानादं च मुक्तवान् ॥

ச: "அந்த  
 ராவண: இராவணன்  
 क्षणात् ஒருநொடியில்  
 बलं னைன்பம்  
 सर्वं எல்லாமும்  
 निह: நாசபாய்விட்டதை  
 दृष्ट्वा கண்டு

तु அதனால்  
 तीव्रं உக்கிரமான  
 क्रोधं கோபத்தை  
 अभ्यागमत् அடைந்தான்.  
 महानादं च பெருங்கூச்சலையும்  
 मुक्तवान् போட்டான்.

क्रोधात्मूतं च दुर्धर्षः स्यन्दनस्थमुवाच ह । परसैन्यस्य मध्येन यावदन्तो नयस्व माम् ॥

दुर्धर्षः च "அகங்காரக்கொண்ட  
 क्रोधात् ஆக்கிரஹத்தால்  
 स्यन्दनस्थं ரதத்தில் வீற்றிருக்  
 सूतं ஸாரதிக்கு  
 उवाच இப்படி கட்டளைபிட  
 ढाः

परसैन्यस्य 'சத்ருனைப்பத்தினு  
 मध्येन நடுவில் புகுந்து  
 यावदन्त: ह { எவ்வளவு கிட்டப்  
 போகக்கூடுமோ  
 अनुपश्यन्तம்  
 मां என்னை  
 नयस्व கொண்டுபோய்ச்சேர்.

अथैतांस्त्रिदशान्सर्वान्विक्रमैः समरे स्वयम् । नानाशस्त्रैर्महाघोरैर्नयामि यमसादनम् ॥ ७ ॥

समरे "போரில்  
 एतान् இந்த  
 त्रिदशान् தேவர்கள்  
 सर्वान् எல்லோரையும்  
 विक्रमैः உறுதியான  
 महाघोरैः மஹாகொடிய

नानाशस्त्रैः பல ஆயுதங்களால்  
 अथ இதோ  
 स्वयं நானே  
 यमसादनं யமலோகத்திற்கு  
 नयामि அனுப்பிவிடுகிறேன்.

अहमिन्द्रं वधिष्यामि धनदं वरुणं यमम् । त्रिदशान्विनिहत्याथ स्वयं स्थास्याम्ययोपरि ॥

विषादो न च कर्तव्यः शीघ्रं वाहय मे रथम् ॥ ८ ॥

अहं "நான்  
 हम् इन्द्रரினையும்  
 धनदं குபேரரினையும்  
 वरुणं வருணரினையும்  
 यमं யமரினையும்  
 वधिष्यामि கொலைப்படுவேன்;  
 च ஆத்துடன்  
 त्रिदशान् தேவர்களை  
 विनिहत्या வேரோடெழித்து  
 अथ அதன்மேல்

उपरि எவர்களுக்கும்  
 स्वयं நானே [மேலாய்  
 स्थास्यामि அரசுபடுவேன்.  
 अथ இப்பொழுது  
 विषादः மனத்தளர்ச்சி  
 कर्तव्यः செய்வத்தக்கது  
 न இல்லை.  
 मे எனது  
 रथं இரதத்தை  
 शीघ्रं वाहय சீக்கிரம் நடத்து.



द्विः खलु त्वां ब्रवीम्यद्य यावदन्तो नयस्व माम् ॥ ९ ॥

त्वां	“உனக்கு	अय	தத்சுஷ்ணமே
द्विः	இருதரம்		{ எவ்வளவு கிட்டப்
ब्रवीमि खलु	நான் சொல்லுகிறதா	यावदन्तः	{ போகக்கூடுமோ
	என்ன?		{ அதுபர்யந்தம்
मां	என்னை	नयस्व	கொண்டுபோ.

अयं स नन्दनोद्देशो यत्र वर्तामहे वयम् । नय मामद्य तत्र त्वमुदयो यत्र पर्वतः ॥ १० ॥

यत्	“எங்கு	सः	அந்த
अय	இப்பொழுது	उदयः पर्वतः	உதயபர்வதம்
वयं	நாம்	यत्	எங்கிருக்கிறதோ
वर्तामहे	இருக்கின்றோமோ	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
अयं	இது	एवं	நீ
नन्दनोद्देशः	நந்தனவனம்.	नय	கொண்டுபோய்ச்சேர்.
मां	என்னை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तुरङ्गान्स मनोजवान् । आदिदेशाथ शत्रूणां मध्येनैव च सारथिः ॥

सः	“அந்த	शत्रूणां	சத்துருக்களின்
सारथिः	தேரோட்டி	मध्येन एव	நடுவிலேயே
तस्य	அவனது	मनोजवान्	மனோவேகமுடைய
तद्वचनं	அந்த ஆக்கிணையை	तुरङ्गान्	குதிரைகளையும்
श्रुत्वा	கேட்டு	आदिदेश	அதட்டி ஒட்டினான்.
अथ	அதன்மேல்		

तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वा शक्रो देवेश्वरस्तदा । रथस्थः समरस्थांस्तान्देवान्वाक्यमथाब्रवीत् ॥

देवेश्वरः	“தேவர்களுக்கு மன்	रथस्थः	தேரிலிருந்துகொண்டே
शक्रः	இந்திரன் [னனாகிய	समरस्थान्	போருக்குவந்திருந்த
तस्य	அவனது	तान्	அந்த
तं	அந்த	देवान्	தேவர்களைப்பார்த்து
निश्चयं	மனோபாவத்தை	वाक्यं	ஒரு ஆக்கிணையை
ज्ञात्वा	அறிந்து	अथ	இந்தப்பொழுதும்
तदा	அப்பொழுது	अब्रवीत्	கொல்லியருளினான்.

सुराः शृणुत मद्राक्यं यत्तावन्मम रोचते । जीवन्नेव दशग्रीवः साधु रक्षो निगृह्यताम् ॥

सुराः	“தேவர்களே!	निगृह्यतां	கைதியாய் பிடித்துக்
मद्राक्यं	என் ஆக்கிணையை		கொள்ளப்பட்டும்.
शृणुत	செவிகொடுத்து	यत् एव	எந்த இதுதான்
	கேளுங்கள்.	तावत्	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
दशग्रीवः	தசகரீவ	साधु	நல்லதாய்
रक्षः	அரக்கன்	मम	எனக்கு
जीवन्	உயிருடனே	रोचते	தோன்றுகிறது.

एष ह्यतिवलः सैन्ये रथेन पवनौजसा । गमिष्यति प्रवृद्धोर्मिः समुद्र इव पर्वणि ॥ १४ ॥

एषः हि	“ இவனே	इव	எவ்வண்ணமோ,
पवनौजसा	வாயுவேகங்கொண்ட		அவ்வண்ணமே
रथेन	தேரிலேறிவனாய்	अतिवटः	உக்கிரமானவனுக்
समुद्रः	கடல்		கொண்டவனாய்
पर्वणि	பர்வகாலத்தில்	सैन्ये	சேனையில்
प्रवृद्धोर्मिः	ஒங்கிலீகம் அலைகளு	गमिष्यति	புகுகின்றான்.
	டனிருக்கிறது		

न ह्येष हन्तुं शक्योऽयं वरदानात्सुनिर्भयः । तद्ग्रीष्वापहे रक्षो यत्ता भवत संयुगे ॥ १५ ॥

एषः	“ இந்த	सुनिर्भयः	அச்சமென்பதே இல்
रथः	அரக்கன்		லாமலிருக்கின்றான்
वरदानात्	வரப்பிரசாதத்தால்	तत्	ஆகையால்
अयं	இப்பொழுது	संयुगे	போரில்
हन्तुं	கொல்வதற்கு	यत्ता:	{ இன்னதுசெய்கிற
शक्यः	உரிமையுடையவனாய்		தென்ற திச்சயங்
न	இல்லை.		கொண்டவர்களாய்
हि	ஆதலால்	भवत	இருங்கள்.
		प्रहीष्यामहे	கைதியாய்ப் பிடித்துக்
			கொள்வோம்.

यथा बलौ निरुद्धे च त्रैलोक्यं भुज्यते मया । एवमेतस्य पापस्य निरोधो मम रोचते ॥

बलौ	“ பலி சக்கிரவர்த்தி	एवं	அப்படியே
निरुद्धे	காலவில்லைத்திருந்த	एतस्य	இந்த
मया	என்றால் [போது	पापस्य	துஷ்டனை
त्रैलोक्यं	முவுலகம்	निरोधः च	கட்டிக்காலவில்லை வைப்
यथा	எவ்வண்ணமாய்		பது ஒன்றுதான்
	{ உபத்திரவமின்றி	मम	எனக்கு
भुज्यते	{ பரிபாலிக்கப்	रोचते	தோன்றுகிறது.
	பட்டதோ		

ततोऽन्यं देशमास्थाय शक्रः सन्त्यज्य रावणम् । अयुध्यत महाराज राक्षसांस्त्रासयन्ने ॥

महाराज	“ சக்கிரவர்த்தியாரோ !	अन्यं	மற்றொரு
ततः	அதன்மேல்	देशं	பிரதேசத்தை
शक्रः	இந்திரன்	आस्थाय	கிட்டி
रावणं	ராவணனை	राक्षसान्	அரக்கர்களை
	{ இருக்குமிடத்தி	त्रासयन्	கடுக்கமுறச்செய்து
सन्त्यज्य	{ லேயே கவனியாமல்		கொண்டு
	{ விட்டுவிட்டு		
रणे	போர்க்களத்தில்	अयुध्यत	போர்புரிந்தார்.

उत्तरेण दशग्रीवः प्रविवेशानिर्वாகः । दक्षिणेन तु पार्श्वेन प्रविवेश शतक्रतुः ॥ १८ ॥

शतक्रतुः	“இந்திரன்	அனிவர்கு: து	திரும்பிவரா தவனாக
दक्षिणेन पार्श्वेन	தென்புறமாக		வே
प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.	उत्तरेण	வட புறமாகவே
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	प्रविवेश	பேரனன்.

ततः स योजनशतं प्रविष्टो राक्षसाधिपः । देवतानां बलं सर्वं शरवर्षैरवाकिरत् ॥ १९ ॥

ततः	“அப்பொழுது	देवतानां	தேவதைகளுடைய
सः	அந்த	बलं	சேனை
राक्षसाधिपः	ராட்சஸமன்னன்	सर्वं	எல்லாவற்றிலும்
योजनशतं	நூறு யோஜனை தூரம்	शरवर्षैः	சரவாரிகளால்
प्रविष्टः	பேரய்ச்சேர்ந்தான்.	अवाकिरत्	பொழிந்தான்.

ततः शक्रो निरीक्ष्याथ प्रनष्टं तु स्वकं बलम् । न्यवर्तयदसंभ्रान्तः समावृत्य दशाननम् ॥

अथ	“அப்பொழுது	असंभ्रान्तः तु	சத்தம் செய்யாமல்
शक्रः	இந்திரன்		சாந்தராகவே
स्वकं बलं	தனது சேனை	दशाननं	தசானனை
प्रनष्टं	நாசமுறுவதை		அசையாதவண்ணம்
निरीक्ष्य	கண்டு	समावृत्य	கட்டிப்பிடித்துக்
ततः	அப்படியிருக்கையி		கொண்டு
	லும்	न्यवर्तयत्	திரும்பினார்.

एतस्मिन्नन्तरे नादो मुक्तो दानवराक्षसैः । हा हताः स्म इति ग्रस्तं दृष्ट्वा शकेण रावणम् ॥

शकेण	“இந்திரனால்	दानवराक्षसैः	தானவர்களாலும்
रावणं	ராவணனை		அரக்கர்களாலும்
ग्रस्तं	பிடித்துக்கட்டிவிட்	हा	‘ஐயோ !
	டிருப்பதை	हताः स्म	அழிந்தோம்’
दृष्ट्वा	கண்டு	इति	என்கிற
एतस्मिन् अन्तरे	இந்தசமயத்தில்	नादः	அழுதைக்குரல்
		मुक्तः	சம்பவித்தது.

ततो रथं समास्थाय रावणिः क्रोधमूर्च्छितः । तत्सैन्यमतिसंकुद्धः प्रविवेश सुदारुणम् ॥

रावणिः	“ராவணனது	रथं	ரதத்தில்
	மைத்தன்	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
ततः	அதனால்	तत्	அந்த
अतिःकुद्धः	அதிகோபங்கொண்ட	सुदारुणं	பிக்க கறுகறுப்புட
	வனாய்		விருக்கின்ற
क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் உக்கிரம்	सैन्यं	சேனையில்
	அதிகரித்தவனாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்.



तां प्रविश्य महामायां प्राप्तां गोपतिना पुरा । प्रविशेत् सुसंरब्धस्तसैन्यं समभिद्रवत् ॥

प्रविश्य "புகுந்து  
 தவ் ஆவ்விடத்தில்  
 புர முன்பு  
 கோபதினா பரமேஸ்வரரால்  
 ப்ராப்தா கிடைத்திருக்கிறதா  
 கிய  
 தா ஆந்த

மஹாதாகிய (தான்  
 ஒருவர் கண்ணுக்கும்  
 புலப்படாதவனாயி  
 ருக்கும்) மாயையில்  
 விளங்கினான்.  
 அதி உக்கிரங்கொ  
 சேனைபை [ண்டவனாய்  
 துன்புறுத்தி ஓடச்  
 செய்தான்.

स सर्वा देवतास्त्यक्त्वा शक्रमेवाभ्यधावत् । महेन्द्रश्च महातेजा नापश्यच्च सुतं रिपोः ॥

सः "ஆவன்  
 देवता: தேவதைகள்  
 सर्वा: च எல்லோரையும்  
 त्यक्त्वा அலக்ஷ்யமாக விட்டு

अभ्यधावत् பாய்ந்துசென்றான்.  
 महातेजा: மஹாதேஜஸ்தாகிய  
 महेन्द्र: மஹேந்திரன்  
 रिपो: சத்ருவினது  
 सुतं च புதல்வனைமட்டும்  
 न अपश्यत् பார்க்கவில்லை.

शक्रं एव इन्द्रिराजं पुरा  
 स मातलिं समायान्तं ताडयित्वा शरोक्षमैः ।

सः "ஆவன்  
 समायान्तं எதிரிலிருக்கின்ற  
 मातलिं இந்திரனது ஸாரதி  
 யாகிய மாதலியை

महेन्द्रं वाणवर्षेण भूय एवाभ्यवाकिरन् ॥  
 ताडयित्वा அடித்துத்தள்ளி  
 விட்டு

शरोक्षमैः பெரும்பாணங்களால்

ततस्त्यक्त्वा रथं शक्रो विससर्ज च सारथिम् । ऐरावतं समारुह्य मृगयामास रावणिम् ॥

शक्रः "இந்திரன்  
 सारथिं சாரதிக்கு  
 विससर्ज போகவிடைத்தந்தார்.  
 ततः அதன்மேல்  
 रथं च தேரையும்  
 त्यक्त्वा விட்டிறக்கி

महेन्द्रं एव महेन्द्रந்திரம்தே  
 वाणवर्षेण சாமாசியால்  
 भूय: அதிகமாய்  
 अभ्यवाकिरन् பொழிந்தான்.  
 ऐरावतं எராவதத்தின்மேல்  
 समारुह्य ஏறிக்கொண்டு  
 रावणिं ராவணனது புதல்  
 வனை

स तत्र मायाबलवानद्भ्योऽथान्तरिक्षगः । इन्द्रं मायापरिक्षिप्तं कृत्वा स प्राद्वच्छरैः ॥२७॥

सः "ஆவன்  
 अतरिक्षगः ஆகாயத்திலிருப்பவ  
 னாய்  
 मायाबलवान् மாயாசக்தியுடைய  
 अथ இப்பொழுது [வனாய்  
 अद्भ्यः கட்புறனாகத்திருந்  
 सः ஆவன் [தான்.

मृगयामास தேடிப்பார்த்தார்.  
 तस्य உத்த சமயத்தில்  
 शरैः பாணங்களால்  
 इन्द्रं இந்திரனை  
 मायापरिक्षिप्तं மாயையால் சிக்கிக்  
 कृत्वा கொண்டவராக  
 सः செய்து  
 प्राद्वच्छरैः துன்புறுத்தினான்.

स तं यदा परिश्रान्तमिदं जज्ञेऽथ रावणिः । तदैनं मायया बध्वा स्वसैन्यमभितोऽनयत् ॥

अथ	“அப்பொழுது	एनं	இவரை
सः	அந்த	मायया	மாயையால்
रावणिः	ராவணனுட்புதல்வன்	बध्वा	கட்டிக்கைதியாக்கி
तं	அவரை	इदं	இந்த
परिश्रान्तं	தன்னறிவு இழந்தி ருக்கின்றவராய்	स्वसैन्यं	தனது ஸைன்யத் திற்கு
जज्ञे	கண்டுகொண்டான்.	अभितः	எதிரில்
यदा	அக்காரணத்தால்	अनयत्	கொண்டு வந்து
नन्	அப்பொழுது		சேர்த்தான்.

तं तु दृष्ट्वा बलात्तेन नीयमानं महारणात् । महेन्द्रममराः सर्वे किं नु स्यादित्यचिन्तयन् ॥  
दृश्यते न स मायावी शक्रजित्समितिजयः । विद्यावानपि येनेन्द्रो मायया नीयते बलात् ॥

अमराः	“ஆமர்கள்	मायावी	{ தாரிருக்குமிடம் ஒரு வருக்கும் தெரியாதி ருக்கும் மாயையை புரிபவனாய்
सर्वे	எல்லோரும்	दृश्यते न	கட்புலனாகா திருக்
तं	அந்த	येन	அவனால் [கிறான்.
महेन्द्रं तु	இந்திரனையே	मायया	மாயையினால்
महारणात्	பெரும்போர்க்களத் திரிருந்து	इन्द्रः	இந்திரன்
तेन	அவனால்	विद्यावान् अपि	மாயைவித்தைகளில் நிபுணனாயிருந்தும்
बलात्	வெகுதையமாய்	बलात्	அவருக்கு மேம்பட்ட வனாய்
नीयमानं	கூக்கிக்கொண்டுபோ கப்படுகிறவனாக	नीयो	எடுத்துச் செல்லப் படுகிறான்.
दृष्ट्वा	கண்டு	किं	என்ன
अचिन्तयत्	இம்மா திரிஆலோசனை செய்தார்கள்:	इति नु	உத்தேசமாய்தான்
समितिजयः	போரில் வெற்றிபெற்ற	स्यात्	செய்திருக்கிறானே ?
शक्रजित्	இந்திரனை வென்ற		
सः	‘அவன்		

एतस्मिन्नन्तरे क्रुद्धाः सर्वे सुरगणास्तदा । रावणं विमुखीकृत्य शरवर्षैरवाकिरन् ॥३१॥

एतस्मिन्	“இதே	शरवर्षः	சரவரிகளால்
अन्तरे	சமயத்தில்	रावणं	ராவணனை
सुरगणाः	தேவகணங்கள்	विमुखीकृत्य	கொட்டமடங்குப வனாகச்செய்து
सर्वे	எல்லோரும்		
तदा	ஆனதுபற்றி		
क्रुद्धाः	கோபங்கொண்டவர் களாகி	अवाकिरन्	பொழிந்தார்கள்.

रावणस्तु समासाद्य आदित्यांश्च वसूंस्तथा । न शशाक स सङ्ग्रामे योद्धुं शत्रुभिरर्दितः॥

ஹ்யமே	“போரில்	आदित्यान्	ஆதித்யர்களுக்கும்
सः	அந்த	तथा	அவ்வண்ணமே
रावणः	ராவணன்	वसून् च	வசுக்களுக்கும்
शत्रुभिः	சத்ருக்களால்	समासाद्य	எதிர்த்து
अर्दितः	மிகத்துன்புறுத்தப் பட்டவனாக	योद्धुं	போர்புரிய
तु	இப்பொழுது	न शशाक	முடியவில்லை.

स तं दृष्ट्वा परिभ्रानं प्रहारैर्जर्जरीकृतम् । रावणिः पितरं युद्धेऽदर्शनस्योऽब्रवीदिदम् ॥

सः	“அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு
रावणिः	ராவணன் துபுதல்வன்	अदर्शनस्यः	{ பிறர் கண்ணுக்கு புலப்படாதவனாக வேயிருந்துகொண்டு
युद्धे	போரில்	तं	அவனைப்பார்த்து
पितरं	தந்தையை	इदं	பின் கண்டதை
प्रहारैः	அடிகளால்	अब्रवीत्	சொன்னான்:
जर्जरीकृतं	காயம்பெற்றவனாய்		
परिभ्रानं	களைத்துப்போயிருக் கிறவனாய்		

आगच्छ तात गच्छामो रणकर्म निवर्तताम् । जितं नो विदितं तेऽस्तु स्वस्यो भव गतञ्जरः॥

रात	“ஆப்பா,	निवर्ततां	கிறுத்தப்பட்டதும்.
मः	கமக்கு	स्वस्यः	ஆயசம் தீர்த்தவராய்
जितं	வெற்றிகடைத்திருக்க கிறதென்பது	गतञ्जरः	மனக்கவலையொழிந்த வராய்
ते	தேவரீருடைய	भव	ஆகுத.
विदितं	செலிக்கு எட்டியதாய்	गच्छामः	காம் போவோம்.
अस्तु	ஆகட்டும்.	आगच्छ	கூட்டுவோம்.
रणकर्म	போர்த்தொழில்		ஆகட்டும்.

अयं हि सुरसैन्यस्य त्रैलोक्यस्य च यः प्रभुः । स गृहीतो दैवबलाद्भद्रर्पाः सुराः कृताः ॥

सुरसैन्यस्य	“தேவசேனக்கும்	गृहीतः	கையில் சிக்கிக்கொண் டுவிட்டான்.
त्रैलोक्यस्य च	மூன்று லோகத்துக் கும்	हि	ஆகையால்
प्रभुः	பிரபு	सुराः	தேவர்கள்
यः	எவனோ	भद्रर्पाः	கொழுப்பு ஒழிந்தவர் களாய்
सः	அந்த	कृताः	ஆகிவிட்டார்கள்.
अयं	இவன்		
दैवबलात्	பாக்கியவிகேஷத்தால்		



यथेष्टं भुङ्क्ष्व लोकांस्त्रीभिर्गृह्यारातिमोजसा । वृथा किं ते श्रमेणेह युद्धमय तु निष्फलम् ॥

अराति	"சத்ருவை	युद्धं	போர்புரிதல்
ओजसा	பராக்கிரமத்தால்	निष्फलं	பயனற்றதாய்
निगृह्य	பிடித்துக்கட்டிவிட்டு	वृथा	அனாவச்யமாகிறது.
ते	தேவீருக்கு	तु	ஆதலால்
श्रमेण	தேகபரிச்ரமத்தால்	वीन्	மூன்று
इह	இவ்விஷயத்தில்	लोकान्	உலகங்களை
किं	என்ன இருக்கிறது?	यथेष्टं	ஸ்வேச்சைசயாய்
अथ	தற்காலம்	भुङ्क्ष्व	ஆனும்.

ततस्ते दैवतगणा निवृत्ता रणकर्मणः । तच्छ्रुत्वा रावणेर्वाक्यं स्वस्थचेता बभूव ह ॥३७॥

रावणे:	"ராவணன் புதல்வ	स्वस्थचेता:	{ தன்னிலும் மேம்பட்டவன் ஒருவனுமில்லை என்கிற எண்ணங்கொண்டவனாய்
सह	அந்த	बभूव	ஆனான்.
वाक्यं	மொழியை	ते	அந்த
श्रुत्वा	கேட்டு	दैवतगणाः ह	தெய்வகணங்களும்
ततः	அதனால்	रणकर्मणः	போர்புரிவது நின்று
		निवृत्ताः	அப்புறஞ்சென்றனர்.

अथ रणविगतज्वरः प्रभुर्विजयमवाप्य निशाचराधिपः ।

स्वभवनमभितो जगाम हृष्टः स्वसुतमवाप्य च वाक्यमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

अथ	"அப்பொழுது	स्वभवनं	தன் மாளிகையை
प्रभुः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	अभितः	நோக்கி
निशाचराधिपः	ராசாசனமன்னன்	जगाम	புறப்பட்டான்.
विजयं	ஜயத்தை	स्वसुतं	தன் புதல்வனை
अवाप्य	பெற்று	अवाप्य	கிட்டி
रणविगतज्वरः	போரில் கவலையொழிந்தவனாய்	वाक्यं च	ஒரு வார்த்தையையும்
हृष्टः	மனத்திருப்தி கொண்டவனாய்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अतिबलसदृशैः पराक्रमैस्तैर्मम कुलमानविबर्धनं कृतम् ।

यदमरसमविक्रम त्वया वै त्रिदशपतिस्त्रिदशाश्च निर्जिताः

॥ ३९ ॥

अमरसमविक्रम	"தேவர்க்கு நிகரான	त्रिदशाः च	தேவர்களும்
	பராக்கிரமசாலியே!	त्वया	உன்னால்
त्रिदशपतिः वै	தேவேந்திரனும்	निर्जिताः	ஜயிக்கப்பட்டார்கள்.

யவு	ஆகையால்	मम	எனது
தே:	அந்த	कुलमानविवर्धनं	குலப்புலமும் கௌரவ
अतिशयसदृशैः	ஏற்ற அபரணவ்ய		மும் அதிகரித்ததாய்
	சக்திகளாகிற	कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்
पराक्रमैः	ஸா ஹஸகிருத்யக்		கிறது.
	களால்		

नय रथमधिरोप्य वासवं नगरमितो ब्रज सेनया वृतस्त्वम् ।

अहमपि तव गच्छतो द्रुतं सह सचिवैरनुयामि पृष्ठतः

॥ ४० ॥

वासवं	“இந்திரனை	द्रुतं	உடனேயே
रथं	ரதத்தில்	ब्रज	செல்.
अधिरोप्य	ஏற்றிவைத்து	गच्छतः	போய்க்கொண்டிருக்
नय	கொண்டுபோய்ச்சேர்.	तव	உனது [கின்ற]
सेनया	சேனையால்	पृष्ठतः	பின்னாலேயே
वृतः	புடைகுழப்பட்ட	अहं अपि	நானும்
	வனாய்	सचिवैः	மந்திரிகளுடன்
स्व	நீ	सह	கூடினவனாய்
इतः	இங்கிருந்து	अनुयामि	பின் வருகின்றேன்.
नगरं	பட்டணத்திற்கு		

अथ स बलवृतः सवाहनस्त्रिदशपतिं परिगृह्य रावणिः ।

स्वभवनमभिगम्य राक्षसो मुदितमना विससर्ज राक्षसान्

॥ ४१ ॥

सः	“அந்த	परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக்
स राह १ः	வா ஹனக்களுடன்		கொண்டு
	கூடினவனும்	स्वभवनं	தன் மாளிகைக்கு
बलवृतः	சேனையால் குழப்	अभिगम्य	வந்துசேர்ந்து
	பட்டவனுமான	मुदितमनाः	திருப்திகொண்ட
रावणिः	ராவணனது புதல்வ		மனத்தனாய்
	னாகிய	अथ	அப்பொழுது
राक्षसः	ஆரக்கன்	राक्षसान्	ஆரக்கர்களை
त्रिदशपतिं	இந்திரனை	विससर्ज	போகவிடை தந்து
			அனுப்பிவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥



लिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३० ॥

मेघनादस्य इन्द्रजिज्ञामप्राप्तिः—மேகநாதன் இந்திரஜித் என்ற பெயர் பெறுவது.

जिते महेन्द्रेऽतिवले रावणस्य सुतेन वै । प्रजापतिं सुराः सर्वे गताः परमदुःखिताः ॥ १ ॥

रावणस्य	“இராவணனது	सुराः	தேவர்கள்
सुतेन	புதல்வனால்	सर्वे	எல்லோரும்
अतिवले	ஒப்புயர்வில்லாத	परमदुःखिताः	மிக்க துக்கப்படு
	விரானை		பவர்களாய்
महेन्द्रे वै	மஹேந்திரனும்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரிடம்
जिते	அடிமைப்படுத்தப்	गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
	பட்டவளவில்		

भगवन्पुरुहूतोऽयं निगृहीतोऽभवद्दरात् । राक्षसेन्द्रं सुरैः सर्वैरवध्यं कृतवानसि ॥ २ ॥

भगवन्	“பகவானே!	वरात्	வரம் தந்ததால்
सुरैः	தேவர்கள்	कृतवान् असि	நீர் செய்தருளினீர்.
सर्वैः	எவர்களாலும்	अयं पुरुहूतः	இந்த தேவேந்திரன்,
राक्षसेन्द्रं	ராஷ்ஷஸமன்னனை	निगृहीतः	{ கட்டிப்பிடித்துக்
अवध्यं	கொல்லமுடியாத		கொண்டுபோகப்
	வண்ணம்	अभवत्	பட்டவனாய்
			ஆகிவிட்டான்.

महेश्वरेण पुत्रस्य वत्त दत्ता दुरात्मनः । किं करोतु सुरेन्द्रस्तं मायया बलवत्तरम् ॥ ३ ॥

महेश्वरेण	“மஹேஸ்வரரால்	मायया	மாயா வித்தையைப்
दुरात्मनः	தூராத்மாவாகிய		பெற்றதால்
पुत्रस्य	புதல்வனுக்கு	बलवत्तरं	{ அவனிலும் மேற்பட்
वराः	ஒருவரம்		டவனாகச் செய்யப்
दत्ताः	தந்தருளப்பட்டு	तं	பட்டிருக்கின்ற
	விட்டது.	किं करोतु	அவனை
सुरेन्द्रः	தேவேந்திரன்		என்னசெய்யக்கூடும்?

सुराश्च सर्वे लोकेश न जयन्ति भवद्दरात् । तस्माच्चमेव देवेन्द्रं मोचयस्व महाद्युते ॥

अद्यप्रभृति लोकेश स्वविक्रमबलोदितः	॥ ४ ॥		
लोकेश	“லோகேச!	तस्मात्	ஆதலால்
सुराः	தேவர்கள்	अद्यप्रभृति	இதிலிருந்து
सर्वे	எவர்களும்	स्वविक्रम-}	ஸ்வபாவசித்தமாயிரு
भवद्दरात् च	தேவரீரது வரப்பாசா	बलोदितः }	க்கின்ற பராக்கிரமப்
	தத்தினாலேயே		பெருமையை வெளி
न जयन्ति	தோற்கடிக்கமுடியா	एवं एव	யிட்டுக்காட்டுகின்
	திருக்கிறார்கள்.	देवेन्द्रं	தேவரீரே [றவராகி
महाद्युते	எவர்க்கும்மேம்பட்ட	मोचयस्व	தேவேந்திரனை
लोकेश	மஹிமைகொண்ட		விடுவித்துத்தந்தருள
	லோகேச!		வேண்டும்.



इति विज्ञाप्य भावज्ञाः प्रणिपत्य प्रसाद्य च । प्रजापतिं पुरस्कृत्य ययुर्लङ्कां सुरास्तदा ॥

तदा	"அப்பொழுது	इति	இவ்வண்ணமாய்
भावज्ञाः	{ ஸகலவிஷயங்களின் நடப்பங்களில் நிபு ணர்களாகிய	विज्ञाप्य	விண்ணப்பஞ்செய்து விட்டு
सुराः	தேவர்கள்	पुरस्कृत्य च	{ முன்செல்லுகிறவ ராய் அழைத்துக் கொண்டும்
प्रजापतिं	பிரம்மதேவரை	लङ्कां	லங்கைக்கு
प्रसाद्य	புகழ்ந்துபேற்றி	ययुः	சென்றார்கள்.
प्रणिपत्य	நமஸ்கரித்து		

तत्र रावणमासाद्य पुत्रभ्रातृभिरावृतम् । अब्रवीद्गगने तिष्ठन्सामपूर्वं प्रजापतिः ॥ ६ ॥

तस्य	"அவ்விடத்தில்	प्रजापतिः	பிரம்மதேவர்
पुत्रभ्रातृभिः	புத்திரர்களாலும் பரதாக்களாலும்	गगने	ஆகாசத்தில்
आवृतं	குழப்பட்டவனாயிருக்க	तिष्ठन्	இருந்துகொண்டே
रावणं	ராவணனை [கின்ற]	सामपूर्वं	நல்வார்த்தையாய்
आसाद्य	பார்த்து	अब्रवीत्	இப்படிச்சொல்லியரு ளினார்.

वत्स रावण तुष्टोऽस्मि पुत्रस्य तव संयुगे । अहोऽस्य विक्रमौदार्यं तव तुल्योऽधिकोऽपि वा ॥

वत्स	"குழந்தாய்!	अस्मि	நான் ஆகிறேன்.
रावण	ராவண!	तव	உனக்கும்
संयुगे	போரில்	अस्य	இவனுக்கும்
तव पुत्रस्य	உனதுபுதல்வனது	तुल्यः	எற்றதாயிருக்கிறது.
विक्रमौदार्यं	பராக்ரமத்தின் பெருமையில்	अहो	என்ன ஆச்சர்யம்!
तुष्टः	சந்தேஷமடைந்தவ னாக	अधिकः } अपि वा }	உன்னினும் மேம்பட் டவனென்றே சொல் லலாம்.

जितं हि भवता सर्वं त्रैलोक्यं स्येन तेजसा । कृता प्रतिज्ञा सफला प्रीतोऽस्मि स्वसुतेन वै ॥

स्येन	"எனது	कृता	முன்னமேயேசெய்யப் பட்டதாயுமிருக்கின்ற
तेजसा	பராக்ரமத்தால்	प्रतिज्ञा वै	பிரதிக்கீளையும்
त्रैलोक्यं	மூவுலகமும்	स्वसुतेन हि	உன் புதல்வனுலேயே
सर्वं	எல்லாமும்	सफला	ஸபலமாகிறது.
जितं	ஐயிக்கப்பட்ட தாகிறது.	प्रीतः	மனச்சந்துஷ்ட கொண்டவனும்
भवता	உன்னால்	अस्मि	நானிருக்கிறேன்.

अयं च पुत्रोऽतिबलस्तव रावण वीर्यवान् । जगतीन्द्रजितित्येव परिख्यातो भविष्यति ॥

रावण	" 'ராவண !	परियातः	பிரசித்திபெற்று
तव	உனது		விட்டான்.
पुत्रः	புதல்வன்	जगति	உலகில்
अतिबलः	ஒப்புபரவல்லாத	अयं च	இவன்
	போர்வீரனாயும்	इन्द्रजित्	'இந்திரஜித்து'
वीर्यवान्	மகா சாமர்த்தியசாலி	इति एव	என்று
	யாரும்	भविष्यति	விளங்குவான்.

बलवान्दुर्जयश्चैव भविष्यत्येव राक्षसः । यं समाश्रित्य ते राजन्स्थापितास्त्रिदशा वशे ॥

राजन्	" அரசே !	स्थापिताः	இருக்கின்றார்களோ,
यं	எந்த ஒருவனை	बलवान्	சூனாகிய [அந்த
समाश्रित्य एव	கண்டதுமே	राक्षसः	அர்க்கன்
त्रिदशाः च	தேவதைகளும்கூட	दुर्जयः एव	எவராலும் வெல்வதற்
ते	உனது		கரியனாகவே
वशे	வசத்தில்	भविष्यति	விளங்குவான்.

तन्मुच्यतां महाबाहो महेन्द्रः पाकशासनः । किं चास्य मोक्षणार्थाय प्रयच्छन्तु दिवौकसः ॥

महाबाहो	" மஹாபாகுவே !	अस्य	இவனது
पाकशासनः	பாகசாஸனனாகிய	मोक्षणार्थाय	விடுதலையின்
महेन्द्रः	மஹேந்திரன்		பொருட்டு
मुच्यतां	ஸ்வதந்திரம் கொடுக்	दिवौकसः च	தேவர்களும்
	கப்படட்டும்.	प्रयच्छन्तु	பிரதிசெய்யவேண்டி
तत्	அப்படியாகில்	किं	என்ன ? [யது

अथाब्रवीन्महातेजा इन्द्रजित्समितिञ्जयः । अमरत्वमहं देव वृणे यद्येव मुच्यते ॥ १२ ॥

अय	" அப்பொழுது	यदि	என்கிறபடித்தில்
महातेजाः	மஹாபலிஷ்டனும்	अमरत्वं	என்றைக்கும் மாண
समितिञ्जयः	{ போரில் எப்பொழுது		மின்மையொன்றையே
	மே வெற்றியே பெ		
	றுகிறவனுமான	अहं	நான்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	वृणे	வரமாய்ப் பிரார்த்திக்
देव	'தேஹ தேவ !		கின்றேன் " என்று
एषः	இவன்		
मुच्यते	ஸ்வதந்திரம்பெற	अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்து
	வேண்டியது		கொண்டான்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा मेघनादं प्रजापतिः । नास्ति सर्वामरत्वं हि कस्यचित्प्राणिनो भुवि ॥  
चतुष्पदः पक्षिणश्च भूतानां वा महौजसाम् ॥ १३ ॥

தத:	“அதற்கு	புஷ்டி:	பறவைகளுக்கும்
மஹாதே:	மஹாதேஜஸ்சியாகிய	பாணி: ச	மனிதனுக்கும்
பிராபதி:	பிரம்மதேவன்,	மஹிசன்	மஹாகீர்த்திபெற்ற
மேவநா:	மேகநாதனுக்கு	பூதநா: வா	அடியார்களுக்குத்
அவநி:	இந்தப்பதிலைச்		தானாகட்டும்
	சொல்லியருளினார்:	கஸ்யி: ஹி	ஏதொன்றுக்குமே
புவி	‘பூமியில்,	சர்வமர:	எப்போதுமே மாண
சுருப:	நாற்கால்பராணிக்கும்	ந அஸி	மின்மை என்பது
			கிடையாது.

மரணாந்தானி சர்வாணி ஸ்தாவராணி சராணி ச | அபி ஸுக்ஸ்ய வுக்ஸ்ய பர்ணஸ்ய பதனம் பவேத் ||

வுக்ஸ்ய	“மரத்தினது	ச	ஆதலால்
ஸுக்ஸ்ய	உலர்ந்த	ஸ்தாவராணி	ஸ்தாவரங்களும்,
பர்ணஸ்ய அபி	சரக்குக்குக் கூட	சராணி	ஜங்கமங்களும்
பதனம்	மண்ணில் வீழ்ந்து	சர்வாணி	எல்லாமும்
	மக்கிப்போகுதல்	மரணாந்தானி	மாணத்திற்குள்ளான
பவேத்	உண்டாகிறது.		வைகள்.

ஸுத்வா பிதாமஹேநோக்தமிந்நித்யபுஷ்டிஸ்யஸ்யம் | அநாநித்யம் தவஸ்யம் மேவநாநி மஹவ: ||

ஸுயதாநா வா பவேதிஸி: சதகருவிமோக்ஷே

|| 15 ||

ச:	“அந்த	அந	இப்பொழுது இப்படி
மஹவ:	மஹாபலிஷ்டனாகிய	அவநி:	விண்ணப்பம் செய்
இந்நித்ய	இந்திரனை ஐயித்த		தான்:
மேவநா:	மேகநாதன்	சதகருவிமோக்ஷே	‘இந்திரனை விட்டுவிடும்
புஷ்டி	ஸர்வேச்வரராகிய		விவயத்தில்
பிதாமஹே	பிரம்மதேவரால்	சி::	காரியசுத்தி
சுத்	திருவாய்மலர்ந்தருளி	பவேத் வா	வினைபடுவெண்டுமென்
ஸுத்வா	கேட்டு [பதை		றால்
தவஸ்யம்	பிரத்யக்ஷமாகிருக்	ஸுயதாம்	{ என் வேண்டுகோளுக்
	கின்ற		குத் திருச்செவியை
அந்யம்	{ அமோகங்களான வரங்		ப்பிராக.
	களைத்தருபவராகிய		
	அவரைப்பார்த்து		

மமேஹ் நித்யஸி ஹ்யேர்மந்நை: சம்பூஜ்ய பாவகம் | சஹ்யாமவதர்து ச ஸ்ருநிர்ஜயகாஹ்ண: ||

அஸ்யுக்நி ரதோ மஹ்முதிஸ்தேசு விபாவஸி: | தஸ்யஸ்யாமரதா ஸ்யாந்மே ஸ்மே நிஸ்யயி வர: ||

ஸ்ருநிர்ஜய-}	“சத்தருக்களைவெல்ல	பாவகம்	சுக்ரிபகவானை
காஹ்ண:	வேண்டியவரும்	ஹ்:	ஆஹத்திகளாலும்
ஸம்மா	போரை	மந்நை:	மந்திரங்களாலும்
அவதர்து	ஆரம்பிப்பதற்காக	நித்ய:	இடைபூறின்றி



संपूज्य	ஆராதித்துச்செய்யும்	तस्यस्य	அதில்வீற்றிருக்கின்ற
मम	எனது	मे	எனக்கு
इष्टं	வேள்வியில்	अमरता	மரணமின்மை
अश्वयुक्तः	குதிரைகள் பூட்டிய	स्यात्	வேண்டும்.
रथः	ஒரு ரதம்	एषः च	இதுதான்
मद्यं तु	எனக்கென்றே	मे	என்னுடைய
उत्तिष्ठेत्	ஆவிர்பவிக்கவேண் டும்.	निश्चयः	{ நீர்க்காலோசனை செய் து பிரார்த்திக்கப் பட்டதாகிய
विभावसोः	அக்னிபகவானுடைய தாகிய	वरः	வரம்.

तस्मिन्यद्यसमाप्ते च जप्यहोमे विभावसौ । युध्येयं देव संग्रामे तदा मे स्याद्विनाशनम् ॥

देव	“தேவரே!	तदा	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
विभावसौ	அக்னிபகவானது	संग्रामे	போரில்
तस्मिन्	அந்த	युध्येयं	போர்புரியத்தொடங்
जप्यहोमे च	ஜபங்களும் ஆஹுதி	यदि	ஆகில் [குவேன்
असमाप्ते	களுமடங்கிய வேள்வி	मे	எனக்கு
	பரிபூர்ணமாகாதிருக் கையில்	विनाशनं	வினாசம்
		स्यात्	உண்டாகட்டும்.

सर्वो हि तपसा देव वृणोत्यमरतां पुमान् । विक्रमेण मया त्वेतदमरत्वं प्रवर्तितम् ॥ १९ ॥

देव	“தேவ!	मया तु	என்னாலேவென்றால்
सर्वः	ஒவ்வொரு	विक्रमेण	பாக்கிரமவிசேஷத் தால்
पुमान्	புருஷனும்	एतत्	அப்படிப்பட்டதாகிய
तपसा हि	தவமஹிமையாலேயே	अमरत्वं	மரணமின்மை
अमरतां	அமாணாதுதலை	प्रवर्तितम्	விஞ்ஞாபனம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.
वृणोति	வரமாய்வேண்டு கின்றான்.		

एवमस्त्विति तं चाह वाक्यं देवः पितामहः । मुक्तयेन्द्रजिता शक्रो गताश्च त्रिदिवं सुराः॥

पितामहः देवः	“பிரம்மதேவர்	इन्द्रजिता	இந்திரஜித்தினால்
तं	அவனுக்கு	शक्रः च	இந்திரனும்
एवं अस्तु	‘அங்ஙனமேயாகுக’	च च	தத்தண்ணமே
इति	என்கிற	मुक्तः	ஸ்வதந்திரம்பெற்று வினங்கினார்.
वाक्यं	ஆக்கினையை	सुराः	தேவர்கள்
आह	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.	त्रिदिवं	தேவலோகத்திற்கு
		गताः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे राम दीनो भ्रष्टामरयुतिः । इन्द्रश्चिन्तापरीतात्मा ध्यानतत्परतां गतः ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	சிந்தாபரிதாமா	சிந்தைகலங்கியவராய்
एतस्मिन्	இந்த	ध्यानतत्परतां	ஆய்விட்டதை நினைத்
अन्तरे	சமயத்தில்	गतः	து நினைத்துச் சிந்திப்
इन्द्रः	இந்திரன்		பவராய்
भ्रष्टामरयुतिः	தெய்வ ஒளிருன்றி	दीनः	தலைகுனிந்தவராய்
	யவராய்		வருந்தினார்.

तं तु दृष्ट्वा तथाभूतं प्राह देवः प्रजापतिः । शतक्रतो किमु पुरा करोति स सुदुष्कृतम् ॥

प्रजापतिः देवः	“பிரம்மதேவர்	शतक्रतो	{ ‘நூறுவேள்விகள்
तं	அவரை		செய்துமுடிந்த
तथाभूतं	அப்படியிருக்கின்ற		இந்திர!
	வராக	पुरा	முன்பு
दृष्ट्वा	கண்டு	सुदुष्कृतं	அடுக்காத செய்கை
तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி	किमु	என் [யை
प्राह	எசினார்:	करोति स	செய்தாய்?

अमरेन्द्र मया बहुयः प्रजाः सृष्टास्तदा प्रभो । एकवर्णाः समाभाषा एकरूपाश्च सर्वशः ॥

प्रभो	“சக்திவானாகிய	समाभाषाः	ஒரோரூரலுடையவர்
अमरेन्द्र	அமரேந்திரனே!		களாகவும்
तदा	ஒருகாலத்தில்	एकरूपाः	ஒரே உருவங்களுடைய
प्रजाः च	மரணிடர்களெல்லாம்		யவர்களாகவும்
सर्वशः	எல்லாவற்றிலும் [ரும்	बहुयः	யதேவீடமாய்
एकवर्णाः	ஒரேவிதமானவர்களை	मया	என்னால்
	முடையவர்களாகவும்	सृष्टाः	சிருஷ்டிக்கப்
			பட்டார்கள்.

तासां नास्ति विशेषो हि दर्शने लक्षणेऽपि वा । ततोऽहमेकाग्रमनास्ताः प्रजाः पर्यचिन्तयम् ॥

दर्शने वा	“உருவமைப்பிலேனும்	अहं	நான்
लक्षणे अस्ति	பிறவிக்குணத்தி	एकाग्रमनाः	அதே சிந்தைகொண்
तासां	அவர்களில் [லேனும்	ताः	அந்த [டவனாய்
विशेषः हि	வித்தியாசமென்பதே	प्रजाः	பிரஜைகளைப்பற்றி
न अस्ति	விடையாது.	पर्यचिन्तयम्	நிர்க்காலோசனை
ततः	அதனால்		செய்தேன்.

सोऽहं तासां विशेषार्थं स्त्रियमेकां विनिर्ममे । यद्यत्प्रजानां प्रत्यङ्गं विशिष्टं तत्तदुद्धृतम् ॥

तासां	“அவர்களுடைய	प्रत्यङ्गं	ஒவ்வொரு உறுப்
विशेषार्थं	வித்தியாசத்திற்காக		பிலும்
एकां स्त्रियं	ஒரு பெண்ணை	विशिष्टं	மிக்க உத்தமமாயிருக்
सः	அந்த	यत् यत्	எது எதுவோ [கிறது
अहं	நான்	तत् तत्	அது அதை
विनिर्ममे	படைத்தேன்.	उद्धृतम्	பொறுக்கிஎடுத்து
प्रजानां	பிரஜைகளுடைய		அமைக்கப்பட்டது.

ततो मया रूपगुणैरहल्या स्त्री विनिर्मिता । हलं नामेह वैरूप्यं हल्यं तत्प्रभवं भवेत् ॥२६॥

ततः	“அந்தசந்தர்ப்பத்தில்	हलं	‘ஹலமா’
मया	என்னால்	नाम	என்பது
रूपगुणैः	{ உருவங்களின் சொல் தரியகுணங்களைக் கொண்டு	वैरूप्यं	{ ஏதாவது ஒரு உருப் பில் ஏதாவது ஒரு குறையிருத்தல்
अहल्या	{ எந்த உருப்பிலும் எப்படிப்பட்டதாகிய தோஷமுமில்லாத	तत्प्रभवं	அதிலிருந்து உண்டா கிறது.
स्त्री	ஒரு பெண்	हल्यं	‘அவலக்ஷண’மென் கிறதாய்
विनिर्मिता	சிருஷ்டிக்கப்பட்டாள்.	भवेत्	விளங்குகிறது.
इह	இவ்விஷயத்தில்		

यस्मान्न विद्यते हल्यं तेनाहल्येति विभुता । अहल्येति मया शक तस्या नाम प्रकीर्तितम् ॥

शक	“இத்திரனே!	इति	என்று
हल्यं	அவலக்ஷணமென் பது	विभुता	பிரசித்திபெற்று விளங்கினான்.
न विद्यते	இல்லை.	तस्याः	அவளுக்கு
यस्मात्	எந்த	अहल्या	“அஹல்யை”
तेन	அந்தக்காரணத்தி னால்	इति	என்கிற
अहल्या	{ எந்த உருப்பிலும் சொந்தரியமுடைய வள்	नाम	பெயர்
		मया	என்னால்
		प्रकीर्तितम्	நாமகரணம் செய்யப் பட்டது.

निर्मितायां च देवेन्द्र तस्यां नार्यौ सुरर्षभ । भविष्यतीति कस्यैषा मम चिन्ता ततोऽभवत् ॥

सुरर्षभ	“தேவோத்தமனே!	कस्य च	எவனுக்குத்தான்
देवेन्द्र	தேவோத்திரனே!	भविष्यति	வாழ்க்கைப்படுவா
तस्यां नार्यौ	அந்த சுந்தரி	इति	என்கிற [னோ
निर्मितायां	சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்	चिन्ता	சிந்தை
ततः	அப்போதிலிருந்து	मम	எனக்கு
एषा	இவள்	अभवत्	உண்டாயிற்று.

त्वं तु शक तदा नारीं जानीषे मनसा प्रभो । स्थानाधिकतया पत्नी ममैवेति पुरन्दर ॥

प्रभो	“சாமர்த்தியசாலியாகிய	नारीं	ஸ்த்ரீரூபத்தைக்
पुरन्दर	சத்ருக்களது நகரங் களைக்கைப்பற்றும்	तदा	கொண்டிருந்த அவளை
शक	இத்திரனே!	एषा	அப்பொழுது
त्वं तु	நீயாகவே	इवन्	இவள்
स्थानाधिकतया	அமரனுஷ்ட அந்தஸ்தில்	मम पत्नी इति	எனது ‘பத்னி’ என்று
		मनसा	மனதில்
		जानीषे	நினைத்துவிட்டாய்.



सा मया न्यासभूता तु गौतमस्य महात्मनः । न्यस्ता बहूनि वर्षाणि तेन निर्यातिता च ह ॥

सा	“அவன்	तेन च	அவராலும்
मया	என்னால்	बहूनि	பல
महात्मनः	மஹாத்மாவான	वर्षाणि	வருஷங்கள்
गौतमस्य	கௌதமருடைய		ஐக்கிரதையாய்ப்
न्यासभूता	{ வாசத்தில் அடைக்கல்	न्यस्ता ह	{ பர்துகாக்கப்பட்டவ
	{ மாக விட்டுவைக்கப்		{ எனகவே
	{ பட்டிருந்தான்.	निर्यातिता	திரும்பிக்கொணர்ந்து
तु	அப்படியே		விடப்பட்டான்.

ततस्तस्य परिज्ञाय मया स्थैर्यं महामुनेः । ज्ञात्वा तपसि सिद्धिं च पत्न्यर्थं स्पृशिता तदा ॥

महामुनेः	“மஹாமுனிவரது	सिद्धिं च	தேவரஹிதமாயி
स्थैर्यं	சலியர்	ज्ञात्वा	கண்டு [ருந்ததையும்
	மனோதிருடத்தை	ततः	அதனால்
परिज्ञाय	ஆராய்ந்துணர்ந்து	तदा	அப்பொழுதே
तपसि	இந்திரிய நிக்கிர	तस्य	அவருக்கே
	ஹத்தில்	पत्न्यर्थं	இல்லறத்துணைவிபாய்
		मया	என்னால்
		स्पृशिता	விட்டுவிடப்பட்டான்.

स तया सह धर्मात्मा रमते स महामुनिः । आसन्निराश देवास्तु गौतमे दत्तया तया ॥

सः धर्मात्मा	“அந்த தருமாத்மா	देवाः	தேவர்கள்
	வாகிய	गौतमे	கௌதமிடத்தில்
महामुनिः	மஹாமுனி	दत्तया तया	ஒப்பித்துவிடப்பட்ட
तया सह	அவளுடன்கூட		அவளிடத்தில்
रमते स	சகமாய் காலம்கழித்	निराशः तु	ஆகா ஒழிந்தவர்களா
	துவந்தார்.	आसन्	இருந்தார்கள். [கவே

संकुद्धस्त्वं हि धर्मात्मन्गत्वा तस्याश्रमं मुनेः । दृष्ट्वांश्च तदा तां स्त्रीं दीप्तामग्निशिखामिव ॥

धर्मात्मन्	“பிறவிக்குணத்தில் து	तदा	அக்காலத்தில்
	ணிவுகொண்டவனே !	दीप्तां	நவலித்துக்கொண்
त्वं हि	நீயே		டிருக்கின்ற
संकुद्धः	மிக்ககோபங்கொண்ட	अग्निशिखां	அக்னிஜ்வாலையை
	வனாகி	इव	போலிருக்கின்ற
तस्य	அந்த	तां स्त्रीं च	அந்த பெண்ணையும்
मुनेः	முனிவரது		
आश्रमं गत्वा	ஆசிரமத்திற்குச்	दृष्ट्वांश्च	கண்ணுற்றாய்.
	சென்று		

सा त्वया धर्षिता शक्र कामार्तेन समन्युना । दृष्टस्त्वं च तदा तेन ह्याश्रमे परमर्षिणा ॥

शक्र "இந்திரனே!  
காமவசப்பட்டவனாய்  
சாமன்யுனா கோபம் மேலிட்டிருக்கின்ற  
உன்னால்  
அவன்  
தற்பழிக்கப்பட்டான்.

परमर्षिणा பாமரிஷியாகிய  
तेन அவரால்  
आश्रमे ஆசிரமத்தில்  
तदा हि அக்காலத்திலேயே  
स्वं च நீயும்  
दृष्टः நேரில் பார்க்கப்பட்டாய்.

ततः क्रुद्धेन तेनासि शप्तः परमतेजसा । गतोऽसि येन देवेन्द्र दशभागविपर्ययम् ॥३५॥

ततः "அவ்விடத்திலேயே  
परमतेजसा பாம தேஜோவானாகிய  
तेन அவரால்  
क्रुद्धेन கோபமுட்பட்டவராய்

देवेन्द्र தேவேந்திரனே!  
येन அதனால்  
दशभागविपर्ययम् விதிப்பயனாய் விளையும் ஆபத்தை

शप्तः சபிக்கப்பட்டவனாக  
असि ஆனாய்.

शप्तः அனுபவிப்பவனாக  
असि ஆனாய்.

यस्मान्मे धर्षिता पत्नी त्वया वासव निर्भयम् । तस्माच्चं समरे राजञ्छत्रुहस्तं गमिष्यसि ॥

वासव "இந்திரனே!  
त्वया உன்னால்  
मे எனது  
पत्नी பத்னி  
निर्भयं நெஞ்சமுத்தமாய்  
धर्षिता தற்பழிக்கப்பட்டான்.  
यस्मात् तस्मात् ஆகையால்

राजन् அரசே!  
त्वं நீ  
समरे போரில்  
शत्रुहस्तं {சத்ரு கையில் ஸ்வதந்  
திரமிழந்து பிடிபட்  
டுக்கிடப்பதை  
गमिष्यसि அனுபவிப்பாய்.

अयं तु भावो दुर्बुद्धे यस्त्वयेह प्रवर्तितः । मातुषेष्वापि लोकेषु भविष्यति न संशयः ॥

दुर्बुद्धे "தூர்ப்புத்தியுடைய  
யாய்!

तु இப்போதிலிருந்து  
अयं இது

भावः यः காமப்பைத்தியம் என்  
பது எதுவோ அது  
इह இப்பொழுது  
त्वया உன்னால்  
प्रवर्तितः முதலில் கொண்டாட  
ப்பட்டிருக்கிறது.

मातुषेषु अपि மனிதர்களிடத்  
लोकेषु உலகங்களில்  
भवित्यति திலேயும்  
संशयः न விளக்கப்போகிறது.  
இதற்கையமில்லை.

तत्रार्थ तस्य यः कर्ता त्वय्यर्थं निपतिष्यति । न च ते स्थावरं स्थानं भविष्यति पुरन्दर ॥

पुरन्दर "இந்திரனே!

त्वयि अर्थं உன்னிடத்தில்  
பாதிபுமாக

तस्य அதில் (பாபத்தில்)

निपतिष्यति வந்தடையக்கடவது.

यः कर्ता எவன் கர்த்தாவோ,

ते स्थानं च உனது பதவியும்  
स्थावरं நிலையாய்

तस्य अर्थं அவனுக்குப்பாதிபும்

न भविष्यति இருக்கப்போவதில்லை.





तदाप्रभृति भूयिष्ठं प्रजा रूपसमन्विताः । सा तं प्रसादयामास महर्षिं गौतमं तदा ॥४३॥

तदाप्रभृति रूपसमन्विताः	“அதுமுதலாக சென்றதர்யமுள்ள பெண்கள்	तदा तं गौतमं महर्षिं प्रसादयामास	அப்பொழுது அந்த கௌதமமஹர்ஷியை அடிபணிந்து வேண்டி கொண்டாள்:
भूयिष्ठं प्रजाः सा	ஏராளமாய் மானிடர்களானார்கள். அவள்		

अज्ञानाद्धर्षिता नाथ त्वद्रूपेण दिवौकसा । न कामकाराद्विप्रर्षे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ४४ ॥

नाथ विप्रर्षे	“நாதரே! பிரம்மரிஷியே!	त्वद्रूपेण दिवौकसा धर्षिता प्रसादं कर्तुं अर्हसि	தேவரீரது ரூபம் கொண்டிருந்த தேவனால் புத்திசிறிவிட்டேன். அனுகிரஹத்தை புரிய தயைசெய்ய வேண்டும்.’
कामकारात् म अज्ञानात्	{ தனக்குத்தானே வி ரும்பியதாய் (ஸ்வேச் சாபூர்வமாய்) விளையவில்லை. மூடத்தனத்தால் (புத்திஹீனத்தால்)		

अहल्यया त्वेवमुक्तः प्रत्युवाच स गौतमः । उत्पत्स्यति महातेजा इक्ष्वाकूणां महारथः ॥

अहल्यया तु एवं	“அஹல்யையால் இதுவிஷயத்தில் மேற்கண்டவண் ணமாய்	प्रत्युवाच इक्ष्वाकूणां महातेजाः महारथः उत्पत्स्यति	இந்தப் பதிலைத் திரு வாய்மலர்ந்தருளிணர்: 'இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் அமரனுஷ்யசக்தி படைத்தவராய் தனிப்போர்வீரர் ஒருவர் அவதரிக்கப் போகின்றார்.
उक्तः सः गौतमः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்த கௌதமர்		

रामो नाम श्रुतो लोके वनं चाप्युपयास्यति । ब्राह्मणार्थे महाबाहुर्विष्णुर्मानुषविग्रहः ॥

लोके रामः नाम श्रुतः महाबाहुः विष्णुः अपि मानुषविग्रहः	“மரனிடலகில் ஸ்ரீராமனென்ற பெயரால் கொண்டாடப்படுவார். மஹாபாஹுவான விஷ்ணுபகவானே மானிடரூபம் கொண்டவர்.	ब्राह्मणार्थे च वनं उपयास्यति	{ தெய்வ ஆராதனை செய்பவர்களுக்கு ஸஹாயம் பண்ணு கிறதற்காகவே வனத்திற்கு எழுந்தருளப் போகின்றார்.
--	--	-------------------------------------	--

तं द्रक्ष्यसि यदा भद्रे ततः पूता भविष्यसि । स हि पावयितुं शक्तस्त्वया यदुष्कृतं कृतम् ॥

भद्रे	“அந்தக்கரணசுத் தியுற்றவனே!	सः	அவர்
त्वया	உன்னால்	दि	ஒருவரே.
कृतं	செய்யப்பட்டிருக்	तं	அவரை
दुष्कृतं	பாவம் [கின்ற	यदा	எப்பொழுது
यत्	எதுவோ அதை	द्रक्ष्यसि	சேவிக்கப்பெறுகிற யோ
पावयितुं	பாபநிலிந்தி செய் கிறதற்கு	ततः	அப்பொழுதே
शक्तः	இயன்றவர்,	पूता	பாபமொழிந்தவனாய்
		भविष्यसि	ஆகுவாய்.

तस्यातिथ्यं च कृत्वा वै मत्समीपं गमिष्यसि । वत्स्यसि त्वं मया सार्धं तदा हि वरवर्णिनि ॥

वरवर्णिनि	“ஸ்தீரீயாய்ப் பிறந்த வனே!	कृत्वा हि	செய்தபின்னரே
त्वं	நீ	मःसमीपं	என்னிடத்திற்கு
तदा	அக்காலத்தில்	गमिष्यसि	வந்துசேரலாம்.
तस्य	அவருக்கு	च	அதுவுமன்றி
आतिथ्यं	அதிதிபூஜை	मया सार्धं वै	என்னோடுகூடவேயும்
		वत्स्यसि	வாழலாம்.

एवमुक्त्वा स विप्रर्षिराजगाम स्वमाश्रमम् । ततश्चचार सुमहत्सा पत्नी ब्रह्मवादिनः ॥४९॥

सः विप्रर्षिः	“அந்தப் பிரம்மரிஷி	पत्नी	மனைவியாகிய
एवं	இப்படி	सा	அவன்
उक्त्वा	சுபித்துவிட்டு	ततः	அப்போதிலிருந்து
स्वं	தனது	सुमहत्	மஹத்தான தெய்வக்
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்குள்		ஏரானமொன்றையே
आजगाम	வந்துசேர்ந்தார்.	चचार	சர்வமுமாய்க்கொண்டு
ब्रह्मवादिनः	வேதவித்தனனுடைய		காலக்கழித்தான்.

शापोत्सर्गाद्धि तस्येदं मुनेः सर्वमुपस्थितम् । तत्स्मर त्वं महाबाहो दुष्कृतं यच्चया कृतम् ॥

तेन त्वं ग्रहणं शत्रोर्यातो नान्येन वासव	॥ ५० ॥	इदं सर्वं	இந்த எல்லாம்
महाबाहो	“மஹாபாஹே! !	उपस्थितं	நேர்த்தது.
वासव	இந்திரனே!	तेन	அதினால்
दुष्कृतं	பாவம்	त्वं	நீ
त्वया कृतं	உன்னால் செய்வப்	शत्रोः	சத்ருவினுடைய
यत्	எதுவோ [பட்டது		கைபினைப்பட்டுக்
तत्	அதை	ग्रहणं	{ கொண்டு ஸ்வதந்திர
त्वं हि	நீயே		யிழந்ததை
स्मर	நினைத்துப்பார்.	यातः	அனுபவித்தாய்.
तस्य	அந்த	अन्येन	வேறு எந்த ஒருவரால்
मुनेः	முனிவருடைய	न	இல்லை. [ணத்தாலும்
शापोत्सर्गात्	சாபமிட்டதால்		

शीघ्रं वै यज यज्ञं त्वं वैष्णवं सुसमाहितः । पावितस्तेन यज्ञेन यास्पसे त्रिदिवं ततः ॥

இவ்  
शीघ्रं वै  
वैष्णवं  
यज्ञं  
यज  
तेन  
यज्ञेन  
“நீ  
இப்பொழுதே  
வைஷ்ணவமென்கிற  
யாகத்தை  
புரி.  
அந்த  
யாகத்தால்

पावितः  
ततः  
सुसमाहितः  
त्रिदिवं  
यास्पसे  
பண்ணின் பாபமொ  
ழிந்தவனாய்  
அதிலிருந்து  
சிந்தைநோய் தீர்ந்த  
வனாய்  
ஸ்வர்க்கத்திற்கு  
போய்ச்சேருவாய்.

पुत्रश्च तव देवेन्द्र न विनष्टो महारणे । नीतः सन्निहितश्चैव आर्यकेण महोदधौ ॥ ५२ ॥

देवेन्द्र  
तव  
पुत्रः च  
महारणे  
न विनष्टः  
आर्यकेण एव  
“தேவேந்திரனே!  
உனது  
புத்திரனும்  
பெரும்போரில்  
மாளவில்லை.  
மாதாமறாளுலேயே

नीतः  
महोदधौ च  
सन्निहितः  
தூக்கிக்கொண்டு  
போகப்பட்டவனாய்  
கடலிலேயே  
சுகமே வாழ்ந்து  
கொண்டிருக்கிறான்.

एतच्छ्रुत्वा महेन्द्रस्तु यज्ञमिष्ट्वा च वैष्णवम् । पुनस्त्रिदिवमाक्रामदन्वशासच देवराट् ॥ ५३ ॥

महेन्द्रः  
एतत्  
श्रुत्वा  
तु  
वैष्णवं  
यज्ञं च इष्ट्वा  
“தேவேந்திரன்  
இதற்கு  
செவிசாய்த்து  
தக்கூணமே  
வைஷ்ணவமென்கிற  
யாகத்தைச் செய்து

पुनः  
त्रिदिवं  
आक्रामत्  
देवराट् च  
अन्वशासत्  
மறுபடியும்  
தேவருலகத்திற்கு  
வந்துசேர்ந்தான்.  
தேவராஜ ஆதிபத்யத்  
தையும்  
செலுத்திவந்தான்.

एतदिन्द्रजितो नाम बलं यत्कीर्तितं मया । निर्जितस्तेन देवेन्द्रः प्राणिनोऽन्ये तु किं पुनः ॥

इन्द्रजितः  
नाम  
बलं  
यत्  
एतत्  
मया  
कीर्तितं  
“இந்திரஜித்து  
என்பவனுடைய  
சக்தி  
எதுவோ  
அது  
என்னால்  
சொல்லப்பட்டது.

तेन  
देवेन्द्रः  
निर्जितः तु  
अन्ये  
प्राणिनः  
किं पुनः  
அவனால்  
தேவேந்திரன்  
பிடிக்கப்பட்டானாயின்  
சாதாரண  
மாஸிடர்களுள்ளால்  
கேட்கவேண்டுமோ? "

आश्चर्यमिति रामश्च लक्ष्मणश्चाब्रवीत्तदा । अगस्त्यवचनं श्रुत्वा वानरा राक्षसास्तदा ॥

तदा  
वानराः  
राक्षसाः च  
लक्ष्मणः च  
आस्त्यवचनं  
श्रुत्वा  
அக்காலத்தில்  
வானரர்களும்  
இராக்ஷஸர்களும்  
இலக்ஷ்மணரும்  
அகஸ்த்யர் வசனத்  
கேட்டார்கள். [தை

रामः  
तदा  
आश्चर्यं  
इति  
अब्रवीत्  
ஸ்ரீராமர்  
அப்படியிருந்தமை  
யால்  
'ஆச்சர்யம்தான்'  
என்று  
சொமசைத்தார்.



विभीषणस्तु रामस्य पार्थस्यो वाक्यमब्रवीत् । आश्चर्यं स्मारितोऽस्म्यथ यच्चदृष्टं पुरातनम् ॥

து  
ராமச्य  
பார்வஸ்ய:  
விभीஷண:  
புராதனம்  
யத்  
தூதம்  
அப்பொழுது  
ஸ்ரீராமரது  
பக்கத்திலிருந்து  
விபீஷணர்  
பழையகாலத்தில்  
எது  
பிரத்யக்ஷத்தில் பார்க்  
கப்பட்டிருந்ததோ

तत्  
आश्चर्यं  
अथ  
स्मारितः  
अस्मि  
वाक्यं अब्रवीत्  
அந்த  
அபூர்வசங்கதியை  
இப்பொழுது  
வினைப்பூட்டப்பட்டவ  
இது  
ஆனென்' என்கற  
சொல்லைச்சொன்னார்.

अगस्त्यं त्वब्रवीद्रामः सत्यमेतच्छ्रुतं च मे

॥ ५७ ॥

रामः  
अगस्त्यं  
अब्रवीत्  
एतत्  
ஸ்ரீராமர்  
அகஸ்தியரைப்  
பார்த்து  
இப்படித்திருவாய்  
மலர்ந்தருளினார்:  
“இந்த

सत्यं च  
मे  
तु  
श्रुतम्  
தேவதுபூர்வமாயிருக்  
கின்ற வியமனமும்  
எனக்கு  
இப்பொழுது  
விளங்கச்சொல்லியரு  
ளப்பட்டது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 21984



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1260

एकविंशः सर्गः—முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ 31 ॥

राचणनमदाचगाहः—இராவணன் கர்மதயில் ஸ்கானம் பண்ணுவது.

ततो रामो महातेजा विस्मयात्पुनरेव हि । उवाच प्रणतो वाक्यमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥ १ ॥

महातेजाः  
रामः  
प्रणतः हि  
ततः  
विस्मयात्  
मஹாதேஜோவா  
ஸ்ரீராமர் [அகிய  
மஹாசரமர் த்திய  
ஆகையால் [சரலியும்,  
சொல்லிய விஷயத்தில்  
ஒரு சந்தேகமிருந்த  
கையால்

अपिसत्तमं  
अगस्त्यं  
पुनः एव  
वाक्यं  
उवाच  
சிலித்தோஷ்டாசிய  
அகஸ்தியரை  
மறுபடியும்  
இந்த விஷயத்தைப்  
பற்றி  
இப்படி வினாவினார்:

भगवन्नाक्षसः क्रूरो यदाप्रभृति मेदिनीम् । पर्यटत्क तदा लोकाः शून्या आसन्दिनोत्तम ॥

द्विजोत्तम  
“பிராம்மனோத்தம  
தோ!

भगवन्  
क्रूरः  
राक्षसः  
मेदिनी  
पर्यटन्  
ஸ்வாமியே!  
கொடியனுள்  
அரக்கன்  
பூமிமீல்  
கந்தித்திந்தது

यदाप्रभृति  
तदा  
लोकाः  
शून्याः  
आसन्  
विम्  
எதுமுதலோ  
அக்காலத்தில்  
பிரானுதன் எல்லோரு  
மே  
திடனற்றவர்களாய்  
இருந்தார்களா  
என்ன?

राजा वा राजमात्रो वा किं तदा नात्र कश्चन। धर्षणं यत्र न प्राप्तो रावणो राक्षसेश्वरः॥

राक्षसेश्वरः “राक्षஸமன்னனாகிய  
रावणः राவணன்  
धर्षणं वा தோல்வியென்ப

तदा அக்காலத்தில்  
राजा அரசனாவது  
राजमात्रः वा அரசனுக்கிடானவ

न प्राप्तः அடையவில்லை,  
यत என்றால்

अत इவ்விஷயத்தில்  
कश्चन ஒருவனும்  
न किम् இல்லையா என்ன?

उताहो हीनवीर्यास्ते बभूवुः पृथिवीक्षितः। बहिष्कृता वराश्चैव बहवो निर्जिता नृपाः॥

ते “அந்த  
पृथिवीक्षितः பூபாலர்கள்  
बहवः பலரும்  
हीनवीर्याः வீர்யமற்றவர்களாய்  
निर्जिताः வெல்லப்பட்டவர்

बभूवुः ஆனார்கள்.  
च என்றால்  
अहो என்ன ஆச்சர்யம்?  
बहिष्कृताः இவர்களின்றி  
वराः नृपाः एव மேம்பட்டஅரசர்களே  
उत இல்லையா என்ன?

राघवस्य वचः श्रुत्वा ह्यगस्त्यो भगवानृषिः। उवाच रामं प्रहसन्पितामह इवेश्वरम्॥ ५॥

भगवान् மஹாபூஜ்யராகிய  
अगस्त्यः ऋषिः அகஸ்த்யரிஷி  
राघवस्य ஸ்ரீராகவரது  
वचः திருவாக்கை  
श्रुत्वा हि கேட்டதும்  
प्रहसन् அதி உதஸாஹம்  
கொண்டவராய்

ईश्वरः ஈஸ்வரனிடம்  
पितामहः பிரம்மதேவர்  
इव எவ்வண்ணமோ,  
அவ்வண்ணமே  
रामं ஸ்ரீராமஸன்னிதியில்  
उवाच இப்படித்திருவாய்  
மலர்ந்தருளினார் :

इत्येवं बाधमानस्तु पार्थिवान्पार्थिवर्षभ। चचार रावणो राम पृथिवीं पृथिवीपते॥ ६॥

पार्थिवर्षभ “இராகோத்தம!  
पृथिवीपते பூபதியே!  
राम ஸ்ரீராம!  
रावणः இராவணன்  
पार्थिवान् பன்னர்களை

इति एवं இவ்வண்ணமே  
बाधमानः तु பிடித்துக்கொண்டே  
पृथिवी பூமியில்  
चचार சுற்றித்திரிந்தான்.

ततो माहिष्मतीं नाम पुरीं स्वर्गपुरीप्रभाम्। संप्राप्तो यत्र साविध्यं परमं वसुरेतसः॥ ७॥

यत “எவ்விடத்தில்  
वसुरेतसः அக்னிபகவானுடைய  
परमं சர்வோத்திருஷ்ட

स्वर्गपुरीप्रभां அமராவதிபேரன்ற  
ஒளிகொண்ட

साविध्यं மான  
சான்றித்யம்பெற்று  
விளங்குகிறதோ

माहिष्मती { (ஹைஹேயமன்னவர்  
கருக்கு ராஜதானி  
யாகிய) மாஹிஷ்மதி  
नाम என்கிற  
पुरी பட்டணத்திற்கு  
संप्राप्तः போய்ச்சேர்ந்தான்.

यत அதனால்

तुल्य आसीन्नृपस्तत्र प्रभावाद्बसुरेतसः । अर्जुनो नाम यस्याग्निः शरकुण्डेशयः सदा ॥८॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	प्रभावान्	பிரபாவத்தால்
सः	எக்காலத்திலும்	यस्य	எந்த அந்த
अग्निः	அக்னிபகவான்	बसुरेतसः	அக்னிபகவானுக்கு
शरकुण्डेशयः	{ பாணக்களால் செய்	तुल्यः	சமமானாகிய
	{ யப்பட்ட ஒரு வேதி	अर्जुनः	அர்ஜுனன்
	{ கையில் திருப்பள்ளி	नाम	எனப்பெயர்கொண்ட
	{ கொண்டு விளக்கி	नृपः	ஒரு மன்னர்
	னார்.	आसीत्	திருந்தார்.

तमेव दिवसं सोऽथ हैहयाधिपतिर्वली । अर्जुनो नर्पदां रन्तुं गतः स्त्रीभिः सहेश्वरः ॥ ९ ॥

तं एव	"அதே	अर्जुनः ईश्वरः च	அர்ஜுனமன்னரும்
दिवसं	தினத்தில்	स्त्रीभिः सह	ஸ்த்ரீகளுடன்கூட
सः	அந்த	रन्तुं	உல்லாசமாய்க் காணம்
बली	பாடுபட்டனும்		கழிக்க
हैहयाधिपतिः	ஹேஹயதேசாதிபதி	नर्मदां	நர்மதா நதிக்கு
	யுமான்	गतः	போயிருந்தார்.

रावणो राक्षसेन्द्रस्तु तस्मिन्प्राप्य दिने पुरीम् । अपश्यन्हैहयेशं तु तस्यामात्यानपृच्छत ॥

राक्षसेन्द्रः	"இராசநல்லமன்னனு	तु	அச்சமயத்தில்
	கிய	हैहयेशं	ஹேஹயமன்னரை
रावणः	இராவணன்	अपश्यन्	காணாது
तस्मिन्	அந்த	तस्य	அவனது
दिने	தினத்தில்	अमात्यान्	மந்திரிகளை
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	तु	இதவிஷயத்தில்
प्राप्य	வந்துசேர்ந்து	अपृच्छत	விசாரித்தான்.

कार्जुनो नृपतिः शीघ्रं सम्यगाख्यातुमर्हथ । रावणोऽहमनुप्राप्तो युद्धेऽसुर्व्वरेण ह ॥

ममागमनमन्यग्रैर्युष्माभिः सन्निवेद्यताम्

॥ ११ ॥

अर्जुनः नृपतिः	"அர்ஜுனமன்னன்	रावणः	ராவணன் என்கிற
क	எங்குபோயிருக்கி	अहं ह	காணே
	றான்?	अनुप्राप्तः	திங்கே வந்திருக்
शीघ्रं	விரைவில்		கிறேன்.
सम्यक्	உள்ளபடி	मम	எனது
आख्यातुं	பதிலுரைக்க	आगमनं	வரவானது
अहं य	வேண்டும்.	अग्रैः	கவனமாய் வேலை
नृपेण	மன்னனோடு		புரிகின்ற
युद्धेऽसुः	போர்புரிய எண்ணக்	युष्माभिः	உங்களால்
	கொண்டவனும்	सन्निवेद्यताम्	உரைசெய்துவிடப்
			படட்டும்.



इत्येवं रावणेनोक्ता येऽमात्याः सुविपश्चितः । अनुवच्चाक्षसपतिपसान्निध्यं महीपतेः ॥१२॥

रावणेन	“இராவணனால்	ये	எவர்களோ, அவர்கள்
इति एवं	இவ்வண்ணமாய்	महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியின்
उक्ताः	சொல்லப்பட்டதற்கு	असन्निध्यं	ஊரிலில்லாத சமா
	செவிசாய்த்த		சாரத்தை
सुविपश्चितः	மஹானூனவரன்	राक्षसपति	ராஷ்ட்ஸமன்னனுக்கு
	களாகிய	अनुबन्	தெரிவித்துவிட்டார்
अमात्याः	மந்திரிகள்		கள்.

श्रुत्वा विश्रवसः पुत्रः पौराणामर्जुनं गतम् । अपस्तृत्यागतो विन्ध्यं हिमवत्सन्निभं गिरिम् ॥

विश्रवसः	“விசுவசின்	श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு
पुत्रः	புதல்வன்	अपस्तृत्या	அவ்விடம்விட்டுப்
पौराणां	நகரவாணிகளிட		புறப்பட்டு
	மிருந்து	हिमवत्सन्निभं	இமயமலைபோன்ற
अर्जुनं	அர்ஜுனனை	विन्ध्यं	விந்திய [தாகிய
गतं	வெளியேபோயிருப்	गिरिं	பர்வதத்திற்கு
	பவனாக	आगतः	வந்துசேர்ந்தான்.

स तमभ्रमिवाविष्टमुद्ग्रान्तमिव मेदिनीम् । अपश्यद्रावणो विन्ध्यमालिखन्तमिवाम्बरम् ॥

सः रावणः	“அந்த இராவணன்	इव	போலிருக்கிறதும்
अभ्रं इव	மேகத்தைப்போன்ற	अम्बरं	ஆகாயத்தை
	தாய்	आलिखन्तं	எட்டி உராய்வது
आविष्टं	பரவியிருக்கிறதும்	इव	போலிருக்கிறதமான
मेदिनीं	பூமியை	ते विन्ध्यं	அந்த விந்தியபர்வத
उद्ग्रान्तं	விட்டு உயரக்கினம்	अपश्यत्	பார்த்தான். [தை
	புவது		

सहस्रशिखरोपेतं सिंहाध्युपितकन्दरम् । प्रपातपतितैः शीतैः साट्टहासमिवाम्बुभिः ॥१५॥

देवदानवगन्धर्वैः साप्सरोगणकिन्नरैः । स्वःस्त्रीभिः क्रीडमानैश्च स्वर्गभूतं महोच्छ्रयम् ॥

नदीभिः स्यन्दमानाभिः स्फाटिकप्रतिपं जलम् । फणाभिश्चलजिह्वाभिरनन्तमिव विष्टितम् ॥

उत्क्रामन्तं दरीवन्तं हिमवत्सन्निभं गिरिम् । पश्यमानस्ततो विन्ध्यं रावणो नर्मदां ययौ ॥

चलोपलजलां पुण्यां पश्चिमोदधिगामिनीम् ॥ १८ ॥

रावणः	இராவணன்	शीतैः	குளிர்ந்த
ततः	அப்போது	अम्बुभिः	நீர்த்தரணைகளால்
सहस्रशिखरोपेतं	அனேக கொடுமுடி	इव	எங்கும்
	களைபுடையதும்	साट्टहासं	பேரொலிபுடையதும்
सिंहाध्युपितकन्दरं	சிங்கங்கள் வசிக்கும்	स्वःस्त्रीभिः	தனது நாயகிகளுடன்
	குடைகளைபுடையதும்	क्रीडमानैः	விளையாட்டில் காலம்
प्रपातपतितैः	மேலிருந்து ஓடிவரு		கழிக்கின்ற
	கின்ற		

इवदानव- गन्धर्वः	தேவர்கள், தானவர் கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களாலும்	अनन् इव उकामन्	ஆதிசேஷனை பொலிருக்கிறதும் உயரக்கினம்பிரிசுப் பதும்
साम्भोगकिन्नरैः	ஆப்ஸரஸ்தர் கனோடுகூடிய கின் னர்களாலும்	द्रीवन्तं	கணவாய்கள் உள்ளதும்
महोच्छ्रायं	மிகப்பெருமை பெற்று விளங்கியதும்	हिमवःसन्निभं च	இமயமலைபோன்றது மாகிய
स्वर्गभूतं	ஸ்வர்க்கம்போலிருக் கிறதும்	विश्वं गिरि पश्यन्तः	விந்தியமலையை கவனித்துப்பார்த்துக் கொண்டே
स्फाटिकप्रतिमं जल	பளிங்குக்கற்போன்ற ஜலத்தை	च शोचलशर्	கற்பாறையீது புரண் டோடுகிற துருமுடை யதும்
खन्दमानाभिः नदीभिः	பெருக்கி ஓடும் நதிகளால்	पुण्यां पश्चिमोद्विगामिनीं	புண்ணியமானதும் மேற்குசமுத்திரத்தில் போய்விழுகிறதுமான
चलन्निद्याभिः	அசையுண்ட நரவு களைபுடைய	नर्मदां ययौ	நர்மதாநதிக்கு போய்ச்சேர்ந்தான்.
कणाभिः विष्टिं	படக்களோடு திருப்பள்ளிகொண் டிருக்கின்ற		

महिषैः सृमरैः सिंहैः शार्दूलक्ष्मिगजोत्तमैः । उष्णाभितप्तैस्तृपितैः संक्षोभितजलाशयाम् ॥  
चक्रवाकैः सकारण्डैः सहस्रजलकुक्षुदैः । सारसैश्च सदा मत्तैः सुकूजद्भिः समावृताम् ॥  
फुल्लदुमकृतोत्तंसां चक्रवाकयुगस्तनीम् । विस्तीर्णपुलिनश्रोणीं हंसवालिमुमेखलाम् ॥  
पुष्परेष्वनुलिप्ताङ्गीं जलफेनामलांशुकाम् । जलावगाहसंस्पर्शां फुल्लोत्पलशुभेक्षणाम् ॥  
पुष्पकादवरुह्याशु नर्मदां सरितां वराम् । इष्टामिव वरां नारीमवगाह्य दशाननः ॥ २३ ॥  
स तस्याः पुलिने रम्ये नानाकुसुमशोभिते । उपोपविष्टैः सचिवैः सार्धं राक्षसपुङ्गवः ॥  
प्रख्याय नर्मदां चाथ गङ्गेयमिति रावणः । नर्मदादर्शनं हर्षमाप्तवान्नाक्षसाधिपः ॥ २५ ॥

सः	அந்த	सिंहैः	சிம்மக்களாலும்
राक्षसपुङ्गवः	ராட்சஸிஸைத்தமனும்	शार्दूलक्ष्- गजोत्तमैः	பெரும்டலி, காது, யா னை இவைகளாலும்
राक्षसाधिपः	ராட்சஸமன்னனும்	उष्णाभितप्तैः	அதிக பரப்பபுடைய வைகளாய்
दशाननः	தசானனனுமாகிய	तृपितैः	ததயந்த தாறு முடையவைகளாய்
रावणः	ராவணன்	संक्षोभित- जलाशयां	கன்றாய் கலக்கப்பட்ட மடுக்கள் நிரம்பப் பெற்றதாயும்
अथ	ஆப்பொழுது		
नर्मदां	நர்மதாநதியை		
इति	பின்னண்டபடி.		
महिषैः	மஹிஷக்களாலும்		
सृमरैः	சபரிமிருகங்களாலும்		



चक्रवर्कः	சக்கிரவாக்ப்பகதி கனா லும்	जडावगाहसंस्पर्श	ஸ்நானம் செய்வதே ஆலிங்கனாகமாயும்
सप्तारण्यैः	காரண்டமென்றிற பகதிகளோடும்	इष्टं	மனதிற்கிட்டமாயி ருக்கின்ற
सप्तसज्ज- कुशुटैः	ஹம்ஸங்கனோடும் நீர்க்கோழிகளுடனும் கடியவைகளும்	वरं नारीं	உத்கிருஷ்டமான பெண்மணியை
मत्तैः	கொழுத்தவைகளும்	इव सरितां	போலிருக்கிறதும் நதிகளில்
सदा	சதாகாலமும்	वरं नमंदां	சிறந்ததாயிருக்கிறது நர்மதையை [மான
सुकुञ्जलिः	இனிமையாய் கூவு கின்றவைகளுமான	इयं गङ्गा च	‘இது கங்கையே’ என்று
सारसैः च समावृतां	ஸாரஸங்கனா லும் நிறைந்துவிளங்கியது.	प्रश्रया आशु	புகழ்ந்துவிட்டு உடனேயே
कुल्लुप्त- कृतोत्तसां	மரங்களில் பூத்த புஷ்ப ங்களே சிரோபூஷ ணமாயுடையதும்	पुष्पात् अवस्था अवगाह	புஷ்பகவிமானத் இறங்கி [தினின்று முழுகி ஸ்நானம் செய்து
चक्रवर्क- युगस्ती	சக்கிரவாக்ப்பகதி, பார்வை, பர்த்தாக் களே இரண்டு கொங் கைகளாகவும்	तस्याः नानाकुसुमशोभिते	அதினுடைய பற்பல புஷ்பங்களால் விளங்குவதும்
विस्तीर्ण- पुलिनश्रोणी	பருத்து, பரந்த மணல்குன்றுகளே ஜகனங்களாகவும்	रम्ये	மனோஹரமாயிருக்கிற துமான
हंसावलि- सुमेखलां	ஹம்சங்களுடைய வரிசைகளே ஆரை தூல் மாலையாயும்	पुलिने उपोपविष्टैः सचिवैः साधं	மணல்தட்டில் சுமாய் வீற்றிருந்த மந்திரிகளுடன் கூடி
पुरेण्वनु लसाङ्गी	பூந்தாதுக்களே சந் தனப்பூச்சாயும்	नमंदादशं	நாமதர நதியின் பிரத்யக்ஷாணுபவத் தில் உண்டாகும்
अशफेनामलांशु	நீற்றுரையே வெண் பட்டாடையாயும்	हर्षं आसवान्	மனச்சர்துவடிபையை பெற்றான்.
कुलोत्पल- शुभेक्षणां	மலர்ந்த நீலோற்பலங் களே அழகுவாய்ந்த நேத்திரங்களாயும்		

ततः सलीलं प्रहसन्नावणो राक्षसाधिपः । उवाच सचिवांस्तत्र मारीचशुकसारणान् ॥

राक्षसाधिपः “राक्षसमன்னक्रिय  
राजः इरावतः  
मारीचशुकसारणान् मारीचः, ककुत्, सार  
णः என்கிற  
सचिवान् மந்திரிகளைப்பர்த்து  
तत्र அவ்விடத்தில்

ततः அப்பொழுது  
सलीलं விளையாட்டாக  
प्रहसन् கையாண்டி. பண்ணிக்  
कोरुण्ड  
उवाच பின்கண்டபடி  
पेरिणः



एष रश्मिसहस्रेण जगत्कृत्वैव काञ्चनम् । तीक्ष्णतापकरः सूर्यो नभसो मध्यमास्थितः ॥  
मामासीनं विदित्वेह चन्द्रायति दिवाकरः ॥ २७ ॥

சூர்ய: "சூரியன்  
ரஷ்மிசஹ்ரேண அளவுக்குமிஞ்சின  
கிரணங்களால்

जगत् உலகை  
काञ्चन ஒளிமயமாக  
कृत्वा செய்துகொண்டு  
नभस: ஆகாயத்தினது  
मध्य एव மத்தியத்திலேயே  
एष: இதோ  
अस्थित: வந்துருக்கின்றான்.

इह இப்பொழுது  
आसीन: உட்கார்ந்துகொண்டு  
புருக்கின்ற

मां என்னை  
विदिता: சினைத்து  
तीक्ष्णतापकर: நிக்ஷணமான தாபகர  
இவ

दिवाकर: சூரியன்  
चन्द्रायति கந்திரமொனவோ  
விளங்குகிறான்.

नर्मदाजलशीतश्च सुगन्धिः श्रमनाशनः । मद्रयादनिलोऽप्यत्र वात्येष सुसमाहितः ॥ २८ ॥

அவ "இப்பொழுது  
एष: இந்த  
अनिल: अपि வாயுதேவனும்  
मद्रयात् च என்னிடமுள்ள  
ஆச்சத்தினாலே  
सुसमाहित: மிகச்சிறத்தையெண்ண  
டவனும்

नर्मदाजलशीत: நர்மதாநீலத்தின் குளு  
மையுடையவனும்  
सुगन्धि: நறுமணம்மிடவனும்  
श्रमनाशन: ஆயாசத்தை நீர்ப்ப  
வனும்  
वाति அடைக்கிறான்.

इयं चापि सरिच्छ्रेष्ठा नर्मदा नर्मवर्धिनी । नक्रमीनविहङ्गोर्मिः सभयेवाङ्गना स्थिता ॥

इयं "இந்த  
सरिच्छ्रेष्ठा நதிகளில் சிறந்ததும்  
नक्रमीन- } முதலைகள், மச்சங்  
विहङ्गोर्मि: } கள், பறவைகள்  
ஆலைகள் இவைகளை  
யுடையதுமான

नर्मदा च நர்மதாநீயும்  
सभया அச்சமுற்றிருக்கும்  
अङ्गना इव பெண்மணிபோல்  
नर्मवर्धिनी अपि { வேடிக்கையாய் கொ  
ழுதுபோக்க தேறது  
பூதமாகவே  
स्थिता விளங்குகிறான்.

तद्वन्तः क्षताः शस्त्रैर्नृपैरिन्द्रसपैर्युधि । चन्दनस्य रसेनेव रुधरेण समुक्षिताः ॥ ३० ॥

तत् "ஆதலால்  
युधि போரில்  
इन्द्रसपै: இந்திரனுக்கு நிகரான  
नृपै: மன்னர்களால்  
शस्त्रै: பாணங்களால்  
क्षता: காயம்பட்டவர்களாய்  
भवन्त: நீங்கள்

रुधरेण உதிரத்தால்  
चन्दनस्य சந்தனத்தினுடைய  
रसेन குழம்பினால்  
इव எப்படியோ அப்ப  
समुक्षिता: பூசப்பட்டிருக்கிறீர்  
கள்.

ते पुयमवगाहध्वं नर्मदां शर्मदां नृणाम् । महापद्ममुखा मत्ता गङ्गामिव महागजाः ॥  
अस्यां स्नात्वा महानद्यां पाप्मानं विप्रमोक्षयथ ॥ ३१ ॥

ते	“அந்த	गङ्गा	கங்கையில்
पुयं	நீங்கள்	इव	எவ்வண்ணமோ,
नृणां	மனிதர்களுக்கு		அவ்வண்ணமே
शर्मदां	சுகத்தைத்தரும்	अ गहध्वं	முழுது ஸ்நானம்
नर्मदां	நர்மதாநதியில்	अस्यां	இந்த [செய்யுங்கள்.
महापद्ममुखाः	மஹாபத்மம் முதலிய	महानद्यां	மஹாநதியில்
मत्ताः	மதம்கொண்ட	स्नात्वा	ஸ்நானம்செய்து
महागजाः	பெரும் யானைகள்	पाप्मानं	செய்தபாபத்தை
		विप्रमोक्षयथ	போக்கிவிடுக.

अहमप्यथ पुलिने शरदिन्दुसमप्रभे । पुष्पोपहारं शनकैः करिष्यामि कपर्दिनः ॥ ३२ ॥

अहं अपि	“நானும்	कपर्दिनः	கிவபெருமானுக்கு
शरदिन्दुसमप्रभे	{ சரத்காலசந்திரனுக்கு நிகரான கார்தியை யுடைய	पुष्पोपहारं	புஷ்பார்ச்சனையை
पुलिने	மணல்தட்டில்	शनकैः	ஸ்வேச்சையாய்
		अथ	இப்பொழுது
		करिष्यामि	செய்கிறேன்.”

रावणेनैवमुक्तास्तु प्रहस्तशुकसारणाः । समहोदरधूम्राक्षा नर्मदां विजगाहिरे ॥ ३३ ॥

रावणेन	“இராவணனால்	प्रहस्तशुकसारणाः	பிரஹஸ்தனும், சுக
एवं	இவ்வண்ணமாய்		னும், சாரணனும்
उक्ताः	இயம்பியதைக்கேட்ட	नर्मदां	நர்மதையில்
समहोदरधूम्राक्षाः	{ மஹோதரனோடும் தும்ராசுநோடும் கூடிய	तु	இப்பொழுது
		विजगाहिरे	முழுது ஸ்நானம்
			செய்தார்கள்.

राक्षसेन्द्रगजैस्तैस्तु क्षोभिता नर्मदा नदी । वामनाञ्जनपद्माद्यैर्गङ्गा इव महागजैः ॥ ३४ ॥

तु	“அந்த சந்தர்ப்பத்தில்	महागजैः	திக்கஜங்களால்
नर्मदा नदी	நருமதைநதி	गङ्गा	கங்காநதி
तैः	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
राक्षसेन्द्रगजैः	யானைகளாகிற ராக்ஷ		அவ்வண்ணமே
वामनाञ्जनपद्माद्यैः	வாமனம், அஞ்ஜனம், பத்மம் முதலான	क्षोभिता	கலக்கப்பட்டது.

ततस्ते राक्षसाः स्नात्वा नर्मदायां वराम्भसि । उत्तीर्य पुष्पाण्याजहृर्वल्यर्थं रावणस्य तु ॥

ते राक्षसाः तु	“அந்த அரக்கர்களுக்கும்	ततः	அதன்மேல்
वराम्भसि	சுத்தஜலத்தோடு	रावणस्य	இராவணனுடைய
नर्मदायां	நருமதையில் [கூடின	यत्पर्यं	பூஜைக்காக
स्नात्वा	ஸ்நானம் செய்து	पुष्पाणि	புஷ்பங்களை
उत्तीर्य	கரையேறி	आजहुः	கொண்டுவந்தார்கள்.

नर्मदापुलिने ह्ये शुभ्राभ्रसदृशप्रभे । राक्षसैस्तु मुहूर्तेन कृतः पुष्पमयो गिरिः ॥ ३६ ॥

ह்யே "மேனாறுமாயிருக்  
கிறதும்  
शुभ्राभ्रसदृशप्रभे வெண்ணேகம்போன்ற  
நாந்தியுடையதுமான  
नर्मदापुलिने நர்மதாநதிரின் மணல்  
குன்றில்  
புஷ்பமயோ  
கூறுமலை  
கூறுக்கப்பட்டது.

पुष्पेपुष्पहृतेष्वेवं रावणो राक्षसेश्वरः । अवतीर्णो नदीं स्नातुं गङ्गामिव महागजः ॥ ३७ ॥

राक्षसेश्वरः "राक्षஸேஸ்வரனாகிய  
रावणः இராவணன்  
एवं இவ்வண்ணமாய்  
पुष्पेषु புஷ்பக்கள்  
उपहृतेषु கொண்டுவரப்பட்ட  
டதும்  
स्नातुं தேவார்த்தனைக்கு முந்  
திய ஸ்நானத்தைச்  
महागजः பெரும்பானை [செய்ய  
गङ्गा கங்கையில்  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
नदी நதியில் [வண்ணமே  
अवतीर्णः இறங்கினான்.

तत्र स्नात्वा च विधिवज्जप्त्वा जप्यमनुत्तमम् । नर्मदासलिलात्तस्मादुत्ततर स रावणः ॥

सः रावणः "அந்த இராவணன்  
तस्य அதில்  
विधिवत् சாஸ்திரமுறைப்படி  
स्नात्वा च ஸ்நானம் செய்த  
பின்னர்  
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத  
तत्र त्रिन्नाम्बरं त्यक्त्वा शुक्रवस्त्रसमावृतम् । रावणं प्राञ्जलिं यान्तमन्वयुः सर्वराक्षसाः ॥ ३८ ॥

तद्गतीवशमापन्ना मूर्तिमन्त इवाचलाः ॥ ३९ ॥

तस्य "அவ்விடத்தில்  
त्रिन्नाम्बरं தரவஸ்திரத்தை  
त्यक्त्वा களைத்துவிட்டு  
शुक्रवस्त्रसमावृतं வெண்பட்டாடை  
உடுத்தியவனாய்  
प्राञ्जलिं அஞ்சலிஹஸ்தனாய்  
यान्तं நடந்துகொண்டிருக்  
கும்  
रावणं இராவணனை  
यत्र यत्र च याति स्म रावणो राक्षसेश्वरः । जाम्बूनदमयं लिङ्गं तत्र तत्र स्म नीयते ॥

राक्षसेश्वरः "राक्षஸேஸ்வரனாகிய  
रावणः இராவணன்  
यस्य यस्य எவ்வெவ்விடம்  
याति स्म செல்கின்றானோ  
तस्य तस्य च அவ்வவ்விடத்திற்கும்

सर्वराक्षसाः அரக்கர்கள் எல்லோரும்  
तद्गतीवशं அவன் போகும்  
व्याप्तये வழியே  
आपन्नाः போகின்றவர்களாய்  
मूर्तिमन्तः உருவமெடுத்த  
अचलाः इव மலைகளென  
अवयुः பிந்தொடர்ந்துசென்றார்கள்.

जाम्बूनदमयं लिङ्गं तत्र तत्र स्म नीयते ॥

जाम्बूनदमयं ஸ்வர்ணத்தில்  
लिङ्गं செய்யப்பட்டதாகிய  
नीयते स्म சிலகிக்கமானது  
கடவே எடுத்துப்  
போகப்படுகிறது.



वालुकावेदिमध्ये तु तल्लिङ्गं स्थाप्य रावणः । अर्चयामास गन्धैश्च पुष्पैश्चामृतगन्धिभिः ॥

रावणः	“रा.வணன்	अमृतगन्धिभिः	மா.மு.மணமுடைய
तत् लिङ्गं	அந்தலிங்கத்தை	पुष्पैः च	புஷ்பங்களாலும்
वालुकावेदिमध्ये	மணல்மேடையின்	गन्धैः च	வாசனைத்ரவ்யங்களால்
	மத்தியில்	तु	அப்பொழுது [லும்]
स्थाप्य	எழுந்தருளப்பண்ணி	अर्चयामास	பூஜைசெய்தான்.

ततः सतामार्तिहरं परं वरं वरप्रदं चन्द्रमयूखभूषणम् ।

समर्चयित्वा स निशाचरो जगौ प्रसार्य हस्तान्प्रणनते चायतान् ॥ ४२ ॥

सः निशाचरः	“அந்த அரக்கன்	समर्चयित्वा	நன்றாய் அர்ச்சனை
सतां	புண்பா த்மாக்களின்		செய்து
आर्तिहरं	கஷ்டங்களைப் போக்கு	जगौ	புகழ்ந்து பாடினான்.
	கிறவரும்	ततः	அதன்மேல்
वरप्रदं	வரமளிப்பதை	आयतान्	நீண்ட
परं	ஸர்வமுமாய்க்	हस्तान् च	கைகளையும்
वरं	உத்தமரும் [கொண்ட	प्रसार्य	பரப்பி
चन्द्रमयूखभूषणं	{ சந்திரனையே அழகு பூஷணமாய் கொண்ட அவரை	प्रणनते	நர்த்தனம்செய்தான்.

इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22026

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1302

त्रात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ३२ ॥

रावणबन्धनम्—ராவணனைக் கட்டிப்பிடிப்பது.

नर्मदापुलिने यत्र राक्षसेन्द्रः सुदारुणः । पुष्पोपहारं कुरुते तस्मादेशाद्दूरतः ॥ १ ॥

अर्जुनो जयतां श्रेष्ठे माहिष्मत्याः पतिः प्रभुः । क्रीडते सह नारीभिर्नर्मदातोयमाश्रितः ॥

सुदारुणः	“நிசங்கொடியனான	प्रभुः	மதராசரமர் த்திய
राक्षसेन्द्रः	இராக்ஷஸமன்னன்		சாலியும்,
यत्र	எந்த	माहिष्मत्याः	மாஹிஷ்மதிய
नर्मदापुलिने.	நர்மதையின் மணல்		புரியினது
	தட்டில்	पतिः	மன்னனுமாகிய
पुष्पोपहारं	புஷ்பார்ச்சனையை	अर्जुनः	அர்ஜுனன்
कुरुते	செய்தானே	नर्मदातोयं	நர்மதா ஜலத்தை
तस्मात्	அந்த	आश्रितः	அடைந்தவனாய்
देशात्	பிரதேசத்திலிருந்து	नारीभिः	ஸ்த்ரீகளோடு
अदूरतः	சமீபத்தில்	सह	கூட
जयतां	ஜயச்சலிகளில்	क्रीडते	ஜலக்ரீடை செய்துக்
श्रेष्ठे	உத்தமனும்		கொண்டிருந்தான்.

तासां मध्यगतो राजा रराज च तदाऽर्जुनः । करेणूनां सहस्रस्य मध्यस्थ इव कुञ्जरः ॥

तासां	"அவர்களுடைய	सहस्रस्य	அனேகங்களின்
मध्यगतः	இடையிலிருக்கும்	मध्यस्थः	இடையிலிருக்கின்ற
अर्जुनः राजा	அர்ஜுன மன்னன்	कुञ्जरः	ஆண்யாளை
तदा	அக்காலத்தில்	इव च	போலவே
करेणूनां	யானைப்பேடுகளினுடைய	रराज	விளங்கினான்.

जिज्ञासुः स तु बाहूनां सहस्रस्योत्तमं बलम् । रुरोध नर्मदावेगं बाहुभिर्वहुभिर्वृतः ॥ ४ ॥

सः	"அவன்	नर्मदावेगं	நர்மதாநதியின்
बाहूनां	கைகளின்	बहुभिः	பல [பிரவாஹத்தை
सहस्रस्य	ஆயிரத்தினுடைய	बाहुभिः तु	கைகளாலேயே
उत्तमं बलं	உத்தமபலத்தை	वृतः	மறைப்பவனாய்
जिज्ञासुः	அறிய விரும்பியவனாய்	रुरोध	ஒடவிடாது தடுத்தான்.

कार्तवीर्यभुजासक्तं तज्जलं प्राप्य निर्मलम् । कूलोपहारं कुर्वाणं प्रतिस्रोतः प्रधावति ॥ ५ ॥

तत्	"அந்த	कूलोपहारं	இருகரைகளும் புரண்
निर्मलं	நிர்மலமான	कुर्वाणं	பெருகிறதாய் [டு
जलं	ஐலம்	प्रतिस्रोतः	பிரவாஹத்திற்கு எதிராய்
कार्तवीर्यभुजासक्तं	{ கார்த்தவீர்யனுடைய கைகளால் கட்டப் பட்டதாய்	प्राप्य	ஆகின்றதாய்
		प्रधावति	ஒடினது.

समीननक्रमकरः सपुष्पकुशसंस्तरः । स नर्मदाम्भसो वेगः प्रावृत्काल इवावभौ ॥ ६ ॥

सः	"அந்த	नर्मदाम्भसः	நர்மதாஐலத்தினது
समीननक्रमकरः	{ மீன்கள், முதுகைகள், கருமீன்கள் இவை களைபுடையதும்	वेगः	வேகம்
सपुष्पकुश- संस्तरः	{ புஷ்பங்கள், தர்ப்பங் கன், மிதக்குமிலைகள் இவைகளுடன் கூடிய துமான	प्रावृत्काले	வரவுகாலத்தில்
		इव	எப்படியோ அப்படியே
		आवभौ	தோன்றிற்று.

स वेगः कार्तवीर्येण संप्रेषित इवाम्भसः । पुष्पोपहारं सकलं रावणस्य जहार ह ॥ ७ ॥

कार्तवीर्येण	"கார்த்தவீர்யனால்	रावणस्य	ராவணனது
संप्रेषितः	எதிர்த்தனுப்பப்பட்ட	पुष्पोपहारं इव	அர்ச்சனைப்புஷ்பத் தையும்கூட
अम्भसः	ஐலத்தினது	जहार	அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது.
सः	அந்த		
वेगः	வேகம்		
सकलं ह	எல்லாவற்றையும்		

रावणोऽर्धसमाप्तं तमुत्सृज्य नियमं तदा । नर्मदां पश्यते कान्तां प्रतिकूलां यथा प्रियाम् ॥

रावणः	“रावணன்	प्रियां	{ எப்போதும் மனோர ஷ்டத்தையே ஒத்து நடப்பவளும்
अर्धसमाप्तं	பாதி முடிந்திருந்த	प्रतिकूलां	ஒருசமயத்தில் மாறுப ட்டுஒழுக்குவளுமான
तं	அந்த	कान्तां	மனை யாட்டியை
नियमं	சூதையை	यथा	எவ்வண்ணமோ
उत्सृज्य	விட்டுமுந்து	पश्यते	அவ்வண்ணமே உற்றுவிழித்துப்
तदा	அப்பொழுது		பார்த்தான்.
नर्मदां	நர்மதையை		

पश्चिमेन तु तं दृष्ट्वा सागरोद्धारसन्निभम् । वर्धन्तमम्भसो वेगं पूर्वाभाशां प्रविश्य तु ॥  
ततोऽनुभ्रान्तशकुनां स्वभावोपरमे स्थिताम् । निर्विकाराङ्गनाभासामपश्यद्रावणो नदीम् ॥

रावणः	“रावणன்	दृष्ट्वा	கண்டு
निर्विकाराङ्गना- भासां	{ ஒரேமாதிரியான ஸ்வ பாவமுள்ள பெண் மணிபோன்ற மலரி- மைகொண்ட நதியை	पश्चिमेन	மேற்கிலிருந்து
नदीं	நதியை	पूर्वाभाशां	கிழக்குத்திசை
स्वभावोपरमे	இயற்கைக்குமீறி நடக்கிறதில்	प्रविश्य	நோக்கி
स्थितां	ஒரிடத்திலிருப்ப தாயும்	सागरोद्धारसन्निभं	கடல் பெருக்குக்கு நிகரானதாய்
ततः	அவ்விடத்தில்	वर्धन्तं	பெருக்கெடுத்து வரு
अनुभ्रान्त- शकुनां	{ திலைடைந்து ஓடுகின் ற பறவைகளையுடை யதாயும்	अम्भसः	ஜலத்தினது [கின்ற
		तं	அந்த
		वेगं तु	வெள்ளத்தையும்
		तु	இப்பொழுது
		अपश्यत्	கவனித்துப்பார்த் தான்.

सव्येतरकराङ्गुल्या सशब्दं च दशाननः । वेगप्रभवमन्वेष्टुं सोदिशच्छुक्सारणौ ॥ ११ ॥

सः	“அந்த	सशब्दं	அர்த்தமாகும்வண்ண மாய்
दशाननः	தசானனை	सव्येतर- कराङ्गुल्या च	{ வலதுகைக் கட்டை விரலினாலேயே
शुक्सारणौ	சுகரையும் சாரணை யும்	अदिशत्	சமிக்கைஞ்செய்து ஆக் ராபித்தான்.
वेगप्रभवं	பிரவாஹத்தின் கார		
अन्वेष्टुं	தெரிந்துவர [ணத்தை		

तौ तु रावणसन्दिष्टौ भ्रातरौ शुक्सारणौ । व्योमान्तरगतौ वीरौ प्रस्थितौ पश्चिमामुखौ ॥

तौ भ्रातरौ	“அந்த சகோதரர்க	व्योमान्तरगतौ	{ ஆகாசபார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்றவர் களாய்
वीरौ तु	ஞாய்களுடைய [ளும்	पश्चिमामुखौ	மேற்குத் திசையை
शुक्सारणौ	சுகனும் சாரணனும்	प्रस्थितौ	போனார்கள். [நோக்கி
रावणसन्दिष्टौ	இராவணனது ஆக் கனை பெற்றவர்களாய்		



अर्धयोजनपात्रं तु गत्वा तौ रजनीचरौ । पश्येतां पुरुषं तोये क्रीडन्तं सहयोषितम् ॥ १३ ॥

தौ	“அந்த	तोये	ஜலத்தில்
रजनीचरौ	அரக்கர்களிருவரும்	सहयोषितं	ஸ்த்ரீகளுடன் கூடின
अर्धयोजनपात्रं	அரையோஜனை தூரம்வரையில்	क्रीडन्तं	வளைய ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கின்ற
गत्वा	சென்று	पुरुषं	ஒரு மனிதனை
तु	அவ்விடத்தில்	पश्येताम्	கண்டார்கள்.

बृहत्सालप्रतीकाशं तोयव्याकुलमूर्धजम् । मदरक्तान्तनयनं मदव्याकुलतेजसम् ॥ १४ ॥  
नदीं बाहुसहस्रेण रुन्धन्तमरिमर्दनम् । गिरिं पादसहस्रेण रुन्धन्तमिव मेदिनीम् ॥ १५ ॥  
बालानां वरनारीणां सहस्रेण समावृतम् । समदानां करेणूनां सहस्रेणेव कुञ्जम् ॥ १६ ॥  
तमद्भुततमं दृष्ट्वा राक्षसौ शुक्रसारणौ । सन्निवृत्ताबुपागम्य रावणं तपथोचतु ॥ १७ ॥

शुक्रसारणौ	“ககன் ஸாரணன் என்ற	अरिमर्दनं	போக்கைத் தடுப்பவ னாய்
राक्षसौ	அரக்கர்கள் இருவரும்	रुन्धन्तं	தகைத்துகொண்டிருக் கின்றவனாயும்
स	அவனை	समदानां	மதம்கொண்ட
बृहत्साल- } प्रतीकाशं }	ஒரு பெரிய ஆச்சா மரத்தின் ஆகார முடையவனாகவும்	करेणूनां	யாணப்பேடுகளின்
तोयव्याकुलमूर्धजं }	ஜலத்தில் அழிந்துகி டக்கும் தலைமயிரு டையவனாகவும்	सहस्रेण	அனைக்களால்
मदरक्तान्त- } नयनं }	காமத்தால் சிவந்த கடைக்கண்களையு டையவனாயும்	कुञ्जम्	ஒரு ஆணையானைய
मदव्याकुल- } तेजसं }	காமவெறியால் அதி உத்ஸாஹத்துடன் இருப்பவனாயும்	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
बाहुसहस्रेण	கைகளினுடிரத்தால்	बालानां	குமாரிகளாகிய
नदीं	நதியை	वरनारीणां	உத்தமஸ்த்ரீகளி னுடைய
पादसहस्रेण	அடிவாரங்களினுடிரத் தால்	सहस्रेण	அனைக்களால்
मेदिनीं	பூமியை	समावृतं	குழப்பட்டவனாயும்
रुन्धन्तं	தகையும்	अद्भुततमं	மிக்க அக்புதமாய் கிணக்குகிறவனாகவும்
गिरिं	மலையை	दृष्ट्वा	கண்டு
इव	போலவே	सन्निवृत्तौ	திரும்பியவர்களாய்
		तं	அந்த
		रावणं	இராவணனிடம்
		उपागम्य	வந்துசேர்ந்து
		अथ	பின் கண்டபடி
		कचतुः	கிண்ணப்படம் செய் தார்கள்;

बृहत्सालप्रतीकाशः कोऽप्यसौ राक्षसेश्वर । नर्भदां शैलवद्रुद्धा क्रीडापयति योषितः ॥

राक्षसेश्वर	“ <sup>५५</sup> ஹே ராக்ஷஸேச் வரா!	சைலவந்	மலைபோல்
असौ	இந்த	नर्भदां	நர்மதைதனைய
बृहत्सालप्रतीकाशः	{ ஒரு பெரிய ஆச்சா மாத்தின் ஆகார முடையவனாகிய	रुद्धा	மறித்துக்கொண்டு
कः अपि	எவனோ ஒருவன்	योषितः	ஸ்த்ரீகள்
		क्रीडापयति	{ விளையாடுகிறதைப் பார்த்துக்கொண்டி ருக்கிறான்.

तेन बाहुसहस्रेण सन्निरुद्धजला नदी । सागरोद्धारसङ्काशानुद्धारान्सृजते मुहुः ॥ १९ ॥

बाहुसहस्रेण	“ <sup>५६</sup> ஆயிரம் கைகளைக் கொண்ட	सागरोद्धारसङ्काशान्	கடல்பெருக்குக்கு நிகரான
तेन	அவனுலெ	उद्धारान्	வெள்ளப்பெருக்கு களை
नदी	நதி	मुहुः	கொஞ்சகாலமாய்
सन्निरुद्धजला	தடுக்கப்பட்ட ஜலமு டையதாகி	सृजते	எதிர்த்துச்செலுத் துகிறது.”

इत्येवं भाषमाणौ तौ निशाम्य शुकसारणौ । रावणोऽर्जुन इत्युक्त्वा प्रययौ युद्धलालसः ॥

रावणः	“ <sup>५७</sup> இராவணன்	निशाम्य	பார்த்து
इति ए	மேற்கண்டவன்	इति	‘இவன் தான்
	ணமாய்	अर्जुनः	அர்ஜுனன்’ என்று
भाषमाणौ	விண்ணப்பம்செய்தின்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
तौ	அந்த [றவர்களாகிய	युद्धलालसः	போர்புரிய [உடனே
शुकसारणौ	சகனையும், சாரண னையும்	प्रययौ	அவர்க்கொண்டவனாய் புறப்பட்டான்.

अर्जुनाभिमुखे तस्मिन्प्रस्थिते राक्षसेश्वरे । संकृदेव कृतो रावः सरक्तः प्रेषितो घनैः ॥ २१ ॥

तरिम्	“ <sup>५८</sup> அந்த	रावः	ஒருகோலம்
राक्षसेश्वरे	இராக்ஷஸேச்வரன்	कृतः	உண்டாகியதாய்
अर्जुनाभिमुखे	அர்ஜுனன்கோக்கி	संकृत् एव	கூடவே,
प्रस्थिते	புறப்படும்போது	सरक्तः	குருதிமழை
घनैः	மேகங்களால்	प्रेषितः	பொழியப்பட்டது.

महोदरमहापार्श्वधूम्राक्षशुकसारणैः । संवृतो राक्षसेन्द्रस्तु तत्रागाद्यत्र चार्जुनः ॥ २२ ॥

व	“ <sup>५९</sup> அப்பொழுது	संवृतः	குழப்பட்டவனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸமன்னன்	यत्र	எங்கு
महोदरमहापार्श्व-	{ மகோதரன், மகா	अर्जुनः च	அர்ஜுனன் இருந் தானோ
धूम्राक्षशुकसारणैः	{ பார்க்ஷன், தூம்ரா க்ஷன், சுகன், ஸார ணன் இவர்களால்	तत्र	அவ்விடம்
		अगान्	சென்றான்.

अदीर्घेणैव कालेन स तदा राक्षसो बली । तं नर्मदाहदं भीषमाजगामाञ्जनप्रभः ॥ २३ ॥

ச:	"அந்த	अदीर्घेण कालेन एव	உடனேயே
அஜனப்ரம்:	மையைஒத்த ஒளி	तं	அந்த
வலி	கொண்டவனும்,	भीमं	பயங்கரபாயிருக்கின்ற
ராசுச:	பலிஷ்டனுமான	नर्मदाहदं	{ நர்மதையின் ஜலமே தீர்த்துக்கிடக்குமி டத்திற்கு
ததா	ராசுசனை	आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.
ச தத்ர ஸ்ரீபரிவ்ரத் வாசிதாபிரிவ் திபம் । நரேந்ர பத்யதே ராஜா ராசுசானா ததாஜ்ஜனம் ॥	அப்பொழுது		

स तत्र स्त्रीपरिवृत्तं वाशिताभिरिव द्विपम् । नरेन्द्रं पश्यते राजा राक्षसानां तदाऽर्जुनम् ॥

ராசுசானா	"அரக்கர்களின்	अर्जुनं	அர்ஜுனை
ராஜா	மன்னனாகிய	वाशिताभिः	பெண்யானைகளால்
ச:	அவன்	द्विपं	ஒரு ஆண்யானையை
ததா	அப்பொழுது	इव	எவ்வண்ணமோ
தத	அவ்விடத்தில்	स्त्रीपरिवृत्तं	அவ்வண்ணமே
நரேந்ர	மரணிடர்களின்		மங்கைகளால் சூழப் பட்டிருக்கின்றவனாய் பார்த்தான்.
	மன்னனாகிய	पश्यते	

स रोषाद्रक्तनयनो राक्षसेन्द्रो बलोद्धतः । इत्येवमर्जुनामात्यानाह गम्भीरया गिरा ॥ २५ ॥

ச:	"அந்த	अर्जुनामात्यान्	அர்ஜுனனது மந்திரி
ராசுசேந்ர:	ராசுசைமன்னன்		களை கொக்கி,
வலோத்த:	பலத்தால் செருக்	गम्भीरया	உரத்த குரலோடிருக்கிற
	குற்றவனாய்	गिरा	ஒரு மொழியைக்
ரோஷ	கோபத்தால்		கொண்டு
ரக்தநயன:	சிவந்த கண்களுற்ற	इति एवं	பின் கண்டவண்ண
	வனாய்	आह	விளம்பினான்: [மரப்

अमात्याः क्षिप्रमाख्यात हैहयस्य नृपस्य वै । युद्धार्थी समनुप्राप्तो रावणो नाम राक्षसः ॥

அமாत्या:	"மந்திரிகளே !	राक्षसः	அரக்கன்
ஹேயஸ	தேவனுப	युद्धार्थी	யுத்தம்செய்யவேண்டி
நுபஸ	மன்னனுக்கு	समनुप्राप्तः	இவ்விடம் வந்திருக்கிறான் என்று
க்சிப்ர வ	உடனேயே		தெரிவிப்புகள்.
ராவண: நாம	"இராவணன் என்ற	आख्यात	

रावणस्य वचः श्रुत्वा मन्त्रिणोऽथार्जुनस्य ते । उत्तस्थुः सायुधास्त्राश्च रावणं वाक्यमब्रुवन् ॥

அர்ஜுனஸ	"அர்ஜுனனது	श्रुत्वा	கேட்டு
சாயுதாஸ்தா:	{ ஆயுதங்களையும் ஆஸ் திரங்களையும் தரித்த வர்களாகிய	उत्तस्थुः	எழுந்துகின்றார்கள்.
தே மந்ரிண:	அந்த மந்திரிகள்	च	அதன்பின்னர்
ராவணஸ	இராவணனுடைய	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
வச:	சொல்லை	अथ	பின் கண்ட
		वाक्यं	பதிலை
		अब्रुवन्	சொன்னார்கள்:



युद्धस्य कालो विज्ञातः साधु भोः साधु रावण । यः क्षीवं स्त्रीवृतं चैव योद्धुमुत्सहसे नृपम् ॥

भोः	“ஓ!	யோ	அமராத
रावण	ராவண	உதரஸே	நீர் முயலுகின்றீர்.
स्त्रीवृतं च	{ மக்கையர்களின் இடையிலிருக்கின்ற வர்களும்	युद्धस्य	போராடுவதற்கு
क्षीवं एव	காமக்குழப்பத்திலி	विज्ञातः	குறிப்பிட்டதாகிய
	ருக்கின்றவருமாகிய	कालः	காலம்
नृपं	மன்னரை	यः	எதுவோ இது
		साधु वाधु	வெகு நன்றாயிருக் கிறது!

स्त्रीसमक्षं कथं यत्तयोद्धुमुत्सहसेऽर्जुनम् । वाशितामध्यगं मत्तं शार्दूल इव कुञ्जरम् ॥२९॥

वाशितामध्यगं	“பெண்யானைகளி	अर्जुनं	அர்ஜுனனை
	டையிலிருக்கும்	स्त्रीसमक्षं	ஸ்த்ரீகளினெதிரி
मत्तं	மதம்பிடித்த	योद्धुं	அமராத [லேயே]
कुञ्जरं	ஆண்யானையை	उत्सहसे	நீர் முயலுகின்றீர்.
शार्दूलः	ஒரு புலி	यत्	எந்த
इव	எவ்வண்ணமோ,	तत्	அது
	அவ்வண்ணமே	कथम्	எப்படியாகும்?

क्षमस्वाद्य दशग्रीव चोप्यतां शर्वरी त्वया । युद्धश्रद्धा तु यद्यस्ति श्वस्तात समरेऽर्जुनम् ॥

दशग्रीव	“தசக்ரீவரே!	यदि	அப்படியாகில்
अद्य	இந்தசமயம்	अर्जुनं	அர்ஜுனமன்னருடன்
क्षमस्व	பொறுத்திரும்.	समरे	போரில்
शर्वरी च	இன்றிரவும்	अः तु	நானையதினமே
त्वया	உம்மால்	युद्धश्रद्धा	யுத்தத்தில் அன்போ ன்யபரிச்சயம்
उप्यतां	இங்கயே தங்கியிருக் கப்படட்டும்.	अस्ति	உண்டாகும்.
तत	குழந்தாய்!		

यद्यद्यास्ति मतिर्योद्धुं युद्धवृणासमावृता । निहत्यास्मांस्ततो युद्धमर्जुनेनोपयास्यसि ॥

युद्धवृणासमावृता	“யுத்தவேட்கையில் முழக்கிக்கிடக்கின்ற	अस्मान्	எங்களை
मतिः	மனோபாவம்	निहत्य	கொன்றுவிட்டு
योद्धुं	போர்புரிய	ततः	அதன்பின்னா
अस्ति यदि	இருக்கிறதினால்	अर्जुनेन	அர்ஜுனரோடு
अद्य	இப்பொழுது	युद्धं	போரை
		उपयास्यसि	நீர் தொடுப்பீராக.

ततस्ते रावणामात्यैरमात्याः पार्थिवस्य तु । मृदिताश्चापि ते युद्धे भक्षिताश्च बुभुक्षितैः ॥

பார்வியசு	"மன்னருடைய	மூதிதா:	கொல்லப்பட்டார்கள்.
தே அநாஸா:	அந்த மந்திரிகள்	அபி ச	அன்றியும்
ராவுணாமாஸு: து	இராவணனது மந்திரிகள்	தே	அவர்கள்
	லேயே	புபுஸித:	பசியால்வாடியவர்
தத:	அப்பொழுது		களால்
யுதே	போரில்	மஸிதா: ச	பசிக்கப்பட்டார்கள்.

ततो हलहलाशब्दो नर्मदातीर आवभौ । अर्जुनस्यानुयातॄणां रावणस्य च मन्त्रिणाम् ॥

தத:	"அக்காலத்தில்	ராவுணசு	இராவணனுடைய
நம்தாதிர்	நர்மதையின் கரையில்	மந்நிணா ச	மந்திரிகளுடையவும்
அர்ஜுனஸு	அர்ஜுனனது	ஹலஹாஸப்த:	கூக்குரல்
அனுயாதுணா	பரிவாரக்களுடைய	அவபு	உண்டாயிற்று.
	வும்		

इषुभिस्तोमरैः शूलैस्त्रिशूलैर्वज्रकर्षणैः । सरावणानर्दयन्तः समन्तात्समभिद्रुताः ॥ ३४ ॥

சராவணா	"இராவணன்கூட	வஜ்ரகர்ஷணை:	குத்தி இழுக்கும் வஜ்ர
	விருப்பவர்களை		ராயுதங்களாலும்
இஸுமி:	பாணங்களாலும்	சமந்தாது	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
தோமரே:	தோமரங்களாலும்	அர்ஷய:	தன்புறத்துபவர்
சூலை:	சூலங்களாலும்		களாய்
த்ரிசூலை:	த்ரிசூலங்களாலும்	சமமிதுதா:	அதிகமாய் மேல்விழ்ந்து தாக்கினார்கள்.

हैहयाधिपयोधानां वेग आसीत्सुदारुणः । सनक्रमीनमकरसमुद्रस्येव निखनः ॥ ३५ ॥

ஹையாதிபயோதானா	"ஹைஹயதேசாதிபரின் போர்வீரர்களிடைய	நிஸுந:	முழக்கம்
வெ:	மும்முறமானது	இவ	போன்றதாய்
சனக்ரமீன-மக(சமுதஸ)	முதலைகள், மச்சங்கள், கருமீன்கள் இவைகளையுடைய சமுத்திரத்தின்	சுதாஸு:	மிக்க பயங்கரமானதாய்
		அஸிது	இருந்தது.

रावणस्य तु तेऽमात्याः प्रहस्तशुकसारणाः । कार्तवीर्यवलं क्रुद्धा निर्दहन्ति स्म तेजसा ॥

ராவுணசு	"இராவணனது	கார்தவீர்யவலம்	கார்த்தவீர்யனுடைய
அமாஸா:	மந்திரிகளாகிய		சேனையை
தே	அந்த	து	இப்பொழுது
பஹஸ்தசுக்-சாரணா:	பிரஹஸ்தனும், சுகனும், சாரணனும்	தேஜஸா	யுத்தசௌர்யத்தால்
கூடா:	கோபங்கொண்டவர்	நிர்ஹந்தி ஸ	ஆயாசப்படுத்தினார்
	களாய்		கள்.

अर्जुनाय तु तत्कर्म रावणस्य समन्त्रिणः । क्रीडमानाय कथितं पुरुषैर्द्वाररक्षिभिः ॥३७॥

द्वाररक्षिभिः	"வாயில் காப்போர் கண்கிய	समन्त्रिणः	மந்திரிகளேரடிருக் கின்ற
पुरुषैः	சேவகர்களால்	रावणस्य	இராவணனது
क्रीडमानाय	ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கும்	तत्	அந்த
अर्जुनाय	அர்ஜுனனுக்கு	कर्म	தொழில்
तु	இப்பொழுது	कथितम्	உரை செய்யப்பட்ட உது.

श्रुत्वा न भेतव्यमिति स्त्रीजनं तं ततोऽर्जुनः । उत्तार जलात्तस्माद्गङ्गातोयादिवाञ्छनः ॥

अर्जुनः	"அர்ஜுனர்	ततः	அப்படியிருத்தலால்
तं	அதை	तस्मात् जलात्	அந்த ஜலத்தினின்று
श्रुत्वा	கேட்டு	अञ्जनः	அஞ்சனமென்கிற திக் கெஜம்
स्त्रीजनं	ஸ்த்ரீஜனத்தைப் பார்த்து	गङ्गातोयात्	கங்கா ஜலத்தினின்று
न भेतव्यं	"அஞ்சவேண்டாம்"	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
इति	என்று சொல்லிவிட்டு	उत्तार	கரையேறினர்.

क्रोधदूषितनेत्रस्तु स ततोऽर्जुनपावकः । प्रज्ज्वाल महाघोरो युगान्त इव पावकः ॥३९॥

ततः	"அப்பொழுது	महाघोरः	மஹா பயங்கரமாயி ருக்கின்ற
सः	அந்த	युगान्तः	பிரளயகாலத்திய
अर्जुनपावकः	அர்ஜுனராகுமக்னி	पावकः इव	ஊழித்தியென
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रज्ज्वाल	ஜ்வலித்தது.
क्रोधदूषितनेत्रः	கோபத்தால் கலங்கிய கண்களுற்றதாய்		

स तूर्णतरमादाय वरहेमाङ्गदो गदाम् । अभिदुद्राव रक्षांसि तमांसीव दिवाकरः ॥४०॥

वरहेमाङ्गदः	"மிகச்சிறந்த சுவர்ண தோள்வளைகளைப்	रक्षांसि	அரக்கர்களை
सः	அவர் [புண்டிருந்த	दिवाकरः	சூரியபகவான்
गदां	கதையொன்றை	तमांसि	இருளை
तूर्णतरं	சடக்கென	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
आदाय	கையில் எடுத்துக் கொண்டு	अभिदुद्राव	விலக்கினார்.

बाहुविक्षेपकरणां समुद्यम्य महागदाम् । गारुडं वेगमास्थाय चापपातैव सोऽर्जुनः ॥४१॥

सः	"அந்த	बाहुविक्षेपकरणां	கையால் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற
अर्जुनः	அர்ஜுனன்	महागदां च	பெரும்கதையையே
गारुडं	கருடபகவானைப் போன்ற	समुद्यम्य एव	உயர்த்துக்கிக் கொண்டே
वेगं	உக்கிரத்தை	आपशत	கிட்டிநோக்கினான்.
आस्थाय	அடைந்து		



तस्य मार्गं समारुध्य विन्ध्योऽर्कस्येव पर्यतः ।

स्थितो विन्ध्य इवाकम्प्यः प्रहस्तो मुसलायुधः

॥ ४२ ॥

तस्य "அவரது  
மार्गं வழியில்  
मुसलायुधः முஸலமென்ற ஆயு  
தத்தை யுடையவனும்  
विन्ध्यः इव விந்தியமலைபோலவே  
अकम्प्यः சலிங்காதவனுமான

प्रहस्तः பிரஹஸ்தன்  
अर्कस्य சூர்யபகவா னுக்கு  
विन्ध्यः पर्यतः விந்தியமலை  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
समारुध्य மறித்து [வண்ணமே  
स्थितः நின்றான்.

ततोऽस्य मुसलं घोरं लोहवद्धं महोद्धतः । प्रहस्तः प्रेषयन्कुदो ररास च यथाऽम्बुदः ॥

प्रहस्तः "பிரஹஸ்தன்  
ततः அப்பொழுது  
महोद्धतः மஹா உக்கிரமான  
कुदः கோபங்கொண்ட  
लोहवद्धं லோஹவாத இரும்  
புப்பூணிட்ட

घोरं மிகப்பெரியதாகிய  
मुसलं முஸலமென்ற ஆயு  
अस्य அவர்மீது [தத்தை  
प्रेषयन् ஒக்கிப்போட்டான்.  
च அதன்மேல்  
अम्बुदः यथा மேகமென  
ररास சிங்காதம்செய்தான்.

तस्याग्रे मुसलस्याग्निरशोकापीडसन्निभः । प्रहस्तकरमुक्तस्य वभूव प्रदहन्निव ॥ ४४ ॥

प्रहस्तकरमुक्तस्य "பிரஹஸ்தனது கை  
யால்போடப்பட்ட  
तस्य அந்த  
मुसलस्य முஸலாயுதத்தினது  
अग्रे முனையின்

अशोकापीडसन्निभः அசோகபூஷ்பமாக  
போன்றதாய்  
प्रदहन् इव கொளுத்தி எரிக்கிற  
தாயுமிருக்கிற  
अग्निः நெருப்பு  
वभूव உண்டாவிற்று.

आभावमानं मुसलं कार्तवीर्यस्तदार्जुनः । निपुणं वञ्चयामास सगदोऽगदविक्रमः ॥ ४५ ॥

अगदविक्रमः "குறையற்ற விக்ரம  
சாலியும்  
सगदः கதாபாணியுமான  
कार्तवीर्यः கார்த்தவீர்யர் என்ற  
अर्जुनः அர்ஜுனர்

तदा அப்பொழுது  
आभावमानं ஒக்கிப்போடப்பட்ட  
मुसलं முசலாயுதத்தை  
निपुणं வெகுசாமர்த்தியமாய்  
वञ्चयामास மேல்விழாதபடி தப்  
பிக்கொண்டார்.

ततस्तमभिदुद्राव प्रहस्तं हैहयाधिपः । भ्रामयानो गदां गुर्वी पञ्चबाहुशतोच्छ्रयाम् ॥ ४६ ॥

ततः "அதன்மேல்  
हैहयाधिपः ஹைஹயமன்னன்  
पञ्चबाहुशतोच्छ्रयां { ஐந்துறு கரங்களால்  
உயரத்தூக்கப்பட்ட  
டதும்  
गुर्वी அதிக நீண்டதுமான

गदां கதையை  
भ्रामयानः சுழற்றிக்கொண்டு  
तं அத்  
प्रहस्तं பிரஹஸ்தனை  
अभिदुद्राव புடைத்தார்.

तथा हतोऽतिवेगेन प्रहस्तो गदया तदा । निष्पात हतः शैलो वज्रिवज्रहतो यथा ॥४७॥

प्रहस्तः अतिवेगेन	" பிரஹஸ்தன் மிக்க மும்முரமாய்ப் போடப்பட்ட	हतः शैलः	உருவழிந்த மலை
गदया	கதையால்	यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
हतः तदा	அடி யுண்டவனுப் அப்பொழுது	निष्पात	பூமியில் படுத்து விட்டான்.
वज्रिवज्रहतः	இந்திரன் வஜ்ராயுதத் தால் அடி யுண்டு		

प्रहस्तं पतितं दृष्ट्वा मारीचशुकसारणाः । समहोदरधूम्राक्षो ह्यपसृष्टा रणजिरात् ॥४८॥

समहोदर- धूम्राक्षः }	" மஹோதரன், தூம் ராசுதன் இவர்களை டுகடிய	पतितं	படுத்துக்கிடப்பவ னாக
मारीचशुकसारणाः	மாரீசனும், சுகனும், ஸாரணனும்	दृष्ट्वा रणजिरात् हि	கண்டு போர்க்களத் திலிருந்தே
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனை	अपसृष्टाः	ஒடிப்போயினர்.

अपक्रान्तेष्वपत्येषु प्रहस्ते विनिपातिते । रावणोऽभ्यद्रवचूर्णमर्जुनं नृपसत्तमम् ॥ ४९ ॥

रावणः प्रहस्ते विनिपातिते अपत्येषु अपक्रान्तेषु	" ராவணன் பிரஹஸ்தன் தரையில் படுத்துவிட அமைச்சர்கள் [வும் ஒடி விடவும்	नृपसत्तमं अर्जुनं चूर्णं अभ्यद्रव	தரசோத்தமராகிய அர்ஜுனரை உடனேயே மேல்விழுந்து தாக்கினான்.
---	---	--	--

सहस्रबाहोस्तद्युद्धं विशद्बाहोश्च दारुणम् । नृपराक्षसयोस्तत्र चारुणं रोमहर्षणम् ॥ ५० ॥  
सागराविव संख्यौ चलन्मूलाविवाचलौ । तेजोयुक्ताविवादित्यौ प्रदहन्ताविवानलौ ॥  
बलोद्धतौ यथा नागौ वाशितार्थे यथा वृषौ । मेघाविव विनर्दन्तौ सिंहाविव बलोत्कटौ ॥  
रुद्रकालाविव क्रुद्धौ तदा तौ राक्षसार्जुनौ । परस्परं गदाभ्यां तौ ताडयामासतुर्भुशम् ॥

सहस्रबाहोः विशद्बाहोः च	" ஆரீசம் புதுமுடைய கனும் இருது புதுமுடைய வனுமான்	तत् रोमहर्षणं	அந்த மயிர்க்குச்செறிநிற தாப்
नृपराक्षसयोः च	{ பாஸரிடமன்னவனும் கும் அரக்கனது மன்னனுக்கும்	दारुणं युद्धं संख्यौ	மிகபயங்கரமாய் மிருக்கின்ற போரில் கரைபுரண்டு பொங்கும்
तत्र आरुणं	அக்காலத்தில் ஆரம்பமாகிய	सागरौ	கும் இரு சமுத்திரங்கள்

इव	போன்றவர்களும்	यथा	போன்றவர்களும்
चलन्मूढौ	{ அடிவாரங்களுடனே பிடுங்கி எடுக்கப் பட்டு சஞ்சரிக்கின்ற	चिन्तन्तौ	முழங்குகின்ற
अचलौ	மலைகள்	मेघौ	இரண்டுமேகங்கள்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களும்
तेजोयुक्तौ	ஜோதிபெற்று விளங் கும்	बलोक्यौ	வலிமிருந்த
आदित्यौ	இருசூர்யர்கள்	सिद्धौ	இருசிக்கங்கள்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களும்
प्रहस्तौ	கொழுந்துவிட்டு எரிகின்ற	तौ	அவ்விருவர்களுடைய
अनलौ	இரண்டு அக்னிகள்	रुद्रकालौ	ருத்திரனும் காலனும்
इव	போன்றவர்களும்	इव	போன்றவர்களு
वाशितायें	ஒரு பெண்யானைக் காக	तौ	அந்த [மாகிய
बलोद्धतौ	பலத்தால் செருக் குற்ற	राक्षसाजुनौ	ராட்சஸமன்னனும், அர்ஜுனனும்
नागौ	இரு ஆண்யானைகள்	कुद्धौ	கேட்பாவேசம்கொண் டவர்களாய்
यथा	போன்றவர்களும்	तदा	அதனால்
वृधौ	இரண்டு எருதுகள்	गदाभ्यां	கதைகளினால்
		परस्परं	ஒருவரை ஒருவர்
		भृशं	அடிமேடடியாய்
		ताडयामासतुः	அடித்துக்கொண் டார்கள்.

वज्रप्रहारानचला यथा घोरान्विषेहिरे । गदाप्रहारांस्तौ तत्र सेहाते नरराक्षसौ ॥ ५४ ॥

तस्य	“ அக்காலத்தில்	विषेहिरे	{ பொறுத்துத்தான்
तौ	அந்த		கிக்கொண்டனவோ,
नरराक्षसौ	மானிடனும் அரசுக் கனும்		அவ்வண்ணமே
अचलाः	மலைகள்	घोरान्	கடுமையான
वज्रप्रहारान्	வஜ்ரசாயுதப்பிரஹாரங் களை	गदाप्रहारान्	கதைகளின் பிரஹா ரங்களை
यथा	எப்படி.	सेहाते	அனாயசமாய் தாங் கிக்கொண்டார்கள்.

यथाऽशनिरिवेभ्यस्तु जायतेऽथ प्रतिश्रुतिः । तथा तयोर्गदापोथैर्दिशः सर्वाः प्रतिश्रुताः ॥

अशनिरिवेभ्यः	“ இடிமுழக்கங்களி	गदापोथैः	கதைகளின் அடிகளால்
प्रतिश्रुतिः	எதிரொலி [விருந்து	सर्वाः	எல்லா
यथा	எப்படி.	दिशः तु	திக்குகளிலும்
जायते	உண்டாகிறதோ,	अथ	அப்பொழுது
तथा	அவ்வண்ணமோ	प्रतिश्रुताः	எதிரொலிகள்
तथोः	அவ்விருவர்களுடைய		கேட்டன.



अर्जुनस्य गदा सा तु पात्यमानाऽहितोरसि । काञ्चनाभं नभश्चक्रे विद्युत्सौदामिनी यथा ॥

அர்ஜுனசு	“அர்ஜுனரது	பாடியமானா	விழுந்ததுமே
சா	அந்த	நம்:	ஆகாயத்தை
அஹிதோரசி	எதிரியின் மார்பில்	காஞ்சாபம்	பொன்றிறமுடைய
விद्यு:சௌடாமினி	மின்னலுடன் விழும்		தாய்
யதா	போன்றதாய் [இடி]	சுக்ரே	செய்தது.

तथैव रावणेनापि पात्यमाना मुहुर्मुहुः । अर्जुनोरसि निर्भाति गदोत्केव महागिरौ ॥५७॥

ததா	“அவ்வண்ணமே	ரவா அபி	கதையும்
ராவணே	இராவணனால்	மஹா	மஹாகிரியில்
முஹு:முஹு:	மேல் மேலும்	உதகா	இவ
அர்ஜுனோரசி	அர்ஜுனரது மார்பில்	நிர்भाति	பத்தி எரியும் தீயென
பாடியமானா	விழுத்தப்பட்ட		வினங்கிற்று.

नार्जुनः खेदमायाति न राक्षसगणेश्वरः । समप्राप्तिस्तयोर्बुद्धं यथा पूर्वं बलीन्द्रयोः ॥५८॥

நார்ஜுன:	“முன்காலத்தில்	அரீசிந்	நடைபெற்றது.
வலிந்ரயோ:	பலிக்கும் இந்திரனுக்	அர்ஜுன:	அர்ஜுனன்
	கும்	சேத்	ஆயாசமென்பதை
யதா	எப்படியோ அப்படியே	ந	அடையவில்லை.
தயோ:	அவ்விருவர்களுக்கும்	ராक्षसगणेश्वर:	ராக்காஸகணமன்ன
யுத்	போர்		னும்
சம்	உயர்வுதாழ்வின்றி	ந	அடையவில்லை.

शृङ्गैरिव वृषा युध्यन्तान्नाग्रैरिव कुञ्जरौ । परस्परं विनिघ्नन्तौ नरराक्षससत्तमौ ॥ ५९ ॥

வூஷா	“இரு விருஷப்பங்கள்	இவ	எவ்வண்ணமோ
शृङ्गै:	கொம்புகளால்		அவ்வண்ணமே
யுத்யந்	சண்டைபோடுவது	நரராक्षससत्तमौ	புருஷோத்தமனும்,
இவ	எவ்வண்ணமோ		ராக்காஸேத்தமனும்
	அவ்வண்ணமே	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
குஜரௌ	இரு யானைகள்	विनिघ्नन्तौ	மோதிக்கொண்டனர்
दन्ताग्रै:	தந்தங்களால்		கள்.

ततोऽर्जुनेन क्रुद्धेन सर्वप्राणेन सा गदा । स्तनयोरन्तरे मुक्ता रावणस्य महोरसि ॥६०॥

தத:	“அப்பொழுது	சர்வபிராணே	முழு பலத்தோடு
சா	அந்த	ராவணசு	ராவணனது
ரவா	கதை	ஸ்தனயோ:	ஸ்தனங்களுடைய
அர்ஜுனே	அர்ஜுனரால்	அஸ்தரே	மத்தியப்ரதேசமாகிய
கருத்தே	கோபங்கொண்டவ	மஹோரசி	அகன்ற மார்பில்
	ராய்	முக்ता	விடுக்கப்பட்டது.

वरदानकृतत्राणे सा गदा रावणोरसि । दुर्वलेव यथावेगं द्विधा भूत्वाऽपतत्क्षितौ ॥ ६१ ॥

சா கதா	“அந்த கதை	इव	முற்றிலும்
वरदानकृतत्राणे	{ வரம் பெற்றதால் நிடைத்த பழுதுக் கிடமாகாததான்	दुर्वला	வலுவற்றதாகி
रावणोरसि	ராவணனது மார்பில்	द्विधा भूत्वा	இரண்டாக முறிந்து
यथावेगं	எவ்வண்ணமோ பலமு டையதாயிருந்து	क्षितौ	மண்மீது
		अपतत्	வீழ்ந்தது.

स त्वर्जुनप्रमुक्तेन गदापातेन रावणः । अपासर्पद्धनुर्मात्रं निपसाद च निष्टनन् ॥ ६२ ॥

तु	“என்றாலும்	अपासर्पत्	பின் ஒதுக்கினான்.
अर्जुनप्रमुक्तेन	அர்ஜுனனால் போடப் பட்ட	च	அன்றியும்
गदापातेन	கதையின்மீழ்ச்சியால்	सः	அவன்
रावणः	ராவணன்	निष्टनन्	கதறிக்கொண்டு
धनुर्मात्रं	ஒரு விரற்கிடை	निपसाद	கீழே விழுந்துவிட் டான்.

स विह्वलं तदालक्ष्य दशग्रीवं ततोऽर्जुनः । सहस्रोत्पत्य जग्राह गरुत्मानिव पन्नगम् ॥

ततः	“அந்த சமயத்தில்	गरुमान्	கருடர்
सः	அந்த	पन्नगं	சர்ப்பத்தின்மீது
अर्जुनः	அர்ஜுனர்	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
दशग्रीवं	தசக்ரீவனை	सहसा	சடக்கன
विह्वलं	சோர்ந்து வீழ்ந்து கிடக்கிறவனாக	उत्पत्य	ஒரோபாயச்சலாய்ப் பாய்ந்து
आलक्ष्य	தூரத்திலிருந்தே	जग्राह	பற்றிக்கொண்டார்.
तत्	ஆகலால் [பார்த்து		

स तं बाहुसहस्रेण बलाद्बद्ध दशाननम् । बबन्ध बलवान्राजा बलिं नारायणो यथा ॥

नारायणः	“ஸ்ரீமன் நாராயணன்	तं	அந்த
बलिं	பலிசக்கிரவர்த்தியை	दशाननं	தசானனை
यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ்	बाहुसहस्रेण	ஆயிரம்கைகளால்
सः	அந்த [வண்ணமே	बुद्ध	பிடித்துக்கொண்டு
बलवान्	பலவானான	बलात्	இறுக்கி
राजा	ராஜன்	बबन्ध	கட்டிவிட்டார்.

बध्यमाने दशग्रीवे सिद्धचारणदेवताः । साधीति वादिनः पुण्यैः किरन्त्यर्जुनमूर्धनि ॥

दशग्रीवे	“தசக்ரீவன்	इति	என்று
बध्यमाने	கட்டுண்டவளவில்	वादिनः	கொண்டாடி,
सिद्धचारणदेवताः	சித்தர்கள், சாரணர் கள், தேவதைகள்	अर्जुनमूर्धनि	அர்ஜுனனது சிரலில்
साधु	“சபாவத்”	पुण्यैः	புஷ்பங்களால்
		किरन्ति	வருஷித்தார்கள்.

व्याघ्रो मृगमिवादाय मृगराडिव दन्तिनम् । ननाद हैहयो राजा हर्षाद्भुद्वन्मुहुः ॥

हैहयः "ஹைஹயதேச  
ராஜா மன்னவர்  
व्याघ्रः ஒரு புலி  
मृगं ஒரு மாளை  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே,

मृगाद् ஒரு சிங்கம்  
दन्तिनं ஒரு யானையை

इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே  
आदाय தூக்கிக்கொண்டு  
हर्षात् மகிழ்ச்சியால்  
अभुद्वत् மேகமென  
मुहुः மீண்டும்  
ननाद ஆனந்தமிகாவத  
மிட்டார்.

प्रहस्तस्तु समाश्वस्तो दृष्ट्वा बद्धं दशाननम् । सह तै राक्षसैः क्रुद्धश्चाभिदुद्राव पार्थिवम् ॥

प्रहस्तः "பிரஹஸ்தன்  
समाश्वस्तः களைதெளிந்தவனாய்  
दशाननं தசானனனை  
बद्धं பிடிபட்டுக் கட்டப்பட்ட  
दृष्ट्वा கண்டு[டிருக்கிறவனாக  
तु அதனால்

क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ  
तैः ஆந்த [இகி  
राक्षसैः सह ஆரக்கர்களோடு  
पार्थिवं च மன்னரையே [கூடவே  
अभिदुद्राव மேல்விழுந்து தான்  
புறுத்தினான்.

नक्तञ्चराणां वेगस्तु तेषामापततां बभौ । उद्धूत आतपापाये पयोदानामिवाम्बुधौ ॥६८॥

अम्बुधौ "ஊமுத்திரத்தில்  
आतपापाये கோடைகாலமுடிவில்  
पयोदानां மேகங்களின்  
उद्धूतः போய்ச்சேருதல்  
इव எவ்வண்ணமோ அவ்  
வண்ணமே

तेषां ஆந்த  
आपततां மேல்விழுந்து தாக்கு  
கின்ற  
नक्तञ्चराणां ஆரக்கர்களுடைய  
वेगः तु உக்கிரமும்  
बभौ விளங்கிற்று.

मुञ्च मुञ्चेति भाषन्तस्तिष्ठ तिष्ठेति चासकृत् । मुसलानि सशूलानि सोत्ससर्ज तदाऽर्जुने ॥

तदा "அப்பொழுது  
मुञ्च 'விட்டுவிடுக  
मुञ्च 'விட்டுவிடுக'  
इति என்றும்  
तिष्ठ 'போகாதுநில்  
तिष्ठ 'போகாதுநில்'  
इति என்றும்  
असकृत् பலமுறையும்

भाषन्तः உரக்கக்கவிஞர்கள்  
सः च அவனும்  
अर्जुनः அர்ஜுனன்பீது  
सशूलानि சூலங்களுடனிருக்  
கின்ற

मुसलानि முஸல்மென்ற ஆயு  
उत्ससर्ज விடுத்தான். [தங்களை

अप्राप्तान्येव तान्याशु असंभ्रान्तस्तदाऽर्जुनः । आयुधान्यमरारीणां जग्राहारिनिपूदनः ॥

अरिनिपूदनः "சத்ருசம்ஹாரகர  
अर्जुनः அர்ஜுனன் [கிய  
तदा அப்பொழுது  
असंभ्रान्तः சற்றேனும் கலவரம்  
டைவாதவராய்  
अमरारीणां தேவசத்ருக்களுடைய

तानि आयुधानि ஆந்த ஆயுதங்களை  
इव முற்றிலும்  
अप्राप्तानि பயன்றவைகளாய்  
आशु அப்போதைக்கப்போ  
जग्राह तன்வசமாக்கிக் [தே  
கொண்டார்.



ततस्तैरेव रक्षांसि दुर्धरैः प्रवरायुधैः । भित्त्वा विद्रावयामास वायुरम्बुधरानिव ॥ ७१ ॥

வாயு:	"வாயு	प्रवरायुधैः एव	அருமையான ஆயுதம்
अम्बुधरान्	மேகங்களை		களாலேயே
इव	எவ்வண்ணமோ	रक्षांसि	அரக்கர்களை
	அவ்வண்ணமே	भित्त्वा	சிதற அடித்து
ततः	அப்பொழுது	विद्रावयामास	ஒட்டம்பிடிக்கச்
तैः	அந்த		செய்தார்.
दुर्धरैः	அசுறையமாயிருக்		
	கின்ற		

राक्षसांस्त्रासयित्वा तु कार्त्तवीर्योऽर्जुनस्तदा । रावणं गृह्य नगरं प्रविवेश सुहृद्भूतः ॥ ७२ ॥

तदा	"அப்பொழுது	रावणं तु	ராவணனைமட்டும்
कार्त्तवीर्यः	கார்த்தவீர்யர் என்ற	गृह्य	கட்டி இழுத்துக்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்		கொண்டு
राक्षसान्	அரக்கர்களை	सुहृद्भूतः	ஆபதர்களால் ரூழப்
त्रासयित्वा	பயந்தோடச்		பட்டவராய்
	செய்துவிட்டு	नगरं	பட்டணத்திற்கு
		प्रविवेश	திரும்பிப்போனார்.

स कीर्यमाणः कुसुमाक्षतोत्करैर्द्विजैः सपौरैः पुरुहूतसन्निभः ।

तदाऽर्जुनः संप्रविवेश तां पुरीं बलिं निगृह्येव सहस्रलोचनः ॥ ७३ ॥

सहस्रलोचनः	"தேவேந்திரன்	तदा	அப்பொழுது
बलिं	பலிசக்கிரவர்த்தியை		{ நகரவாசிகளுடன்
निगृह्य	பிடித்துக்கொண்டு	सपौरैः	{ சேர்த்து வந்திருக்
	வந்தது,		கின்ற
इव	எவ்வண்ணமோ,	द्विजैः	பிராமணர்களால்
	அவ்வண்ணமே		{ மிகுந்த புஷ்பங்களா
पुरुहूतसन्निभः	இந்திரனுக்கு நிகரான	कुसुमाक्षतोत्करैः	{ றும் மங்களா சிஷதை
सः	அந்த		களாலும்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்	कीर्यमाणः	ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற
तां	அந்த		வராய்
पुरीं	நகரத்தில்	संप्रविवेश	பிரவேசித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥



त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

रावणमोचनम्—ராவணனை விடுவிப்பது.

रावणग्रहणं तत् वायुग्रहणसन्निभम् । ततः पुलस्त्यः शुश्राव कथितं दिवि दैवतैः ॥ १ ॥

புலஸ்த்ய:	" புலஸ்த்யர்	वायुग्रहणसन्निभं तु	{ காற்றையே னையிற் கட்டிவிட்டது போலிருக்கிறதாய்
दिवि	சுவர்க்களோகத்தில்	कथितं	பேசிக்கொள்ளப் பட்டதாக
दैवतैः	தேவர்களால்	शुश्राव	கேன்கிப்பட்டார்.
ततः	அப்பொழுது		
तत्	அந்த		
रावणग्रहणं	ராவணனைக் கட்டிப் பிடித்திருக்கிறது		

ततः पुत्रकृतस्नेहात्कम्प्यमानो महाश्रुतिः । माहिष्मतीपतिं द्रष्टुमाजगाम महामुनिः ॥ २ ॥

ततः	" அதனால்	कम्प्यमानः	மனக்கலக்கங்கொண் டவராய்
महाश्रुतिः	மஹாசுரமர்த்திய	माहिष्मतीपतिं	மாஹிஷ்மதி மன்னரை
महामुनिः	மஹரிஷி [சாலியாகிய புத்திரனிடத் தினுள்ள ஆசைப் பெருக்கினால்	द्रष्टुं	நெரில்காண
पुत्रकृतस्नेहात्		आजगाम	எழுந்தருளினார்.

स वायुमार्गमास्थाय वायुतुल्यगतिर्दिनः । पुरीं माहिष्मतीं प्राप्तो मनःसंपातविक्रमः ॥ ३ ॥

वायुतुल्यगतिः	{ "வாயுவுக்கு சிகராகிய போக்கையுடை பவரும்	सः दिनः	அந்த பிரம்மணர்
मनःसंपातविक्रमः	{ மனதில் எண்ணியதை முடிக்கவல்ல சாமர்த்த தியசாலியுமாகிய	वायुमार्गं	ஆகாயமார்க்கமாகவே
		आस्था	சென்று
		माहिष्मतीं	மாஹிஷ்மதி
		पुरीं	பட்டணத்திற்கு
		प्राप्तः	போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽमरावतिसङ्काशां हृष्टपृष्ठजनाकुलम् । प्रविशेत् पुरीं ब्रह्मा इन्द्रस्यैवामरावतीम् ॥ ४ ॥

इन्द्रस्य	" இந்திரனது	हृष्टपृष्ठ- जनाकुलं	{ சர்வகாமங்களும் கை கூடப்பெற்று திருப் தி கொண்ட ஜனங் களால் நிறைந்துள் ளதும்
अमरावतीं	அமராவதியில்	अमरावतिसङ्काशां	அமராவதிபோலிருக் கிறதுமான
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	पुरीं	பட்டணத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ	प्रविशेत्	பிரவேசித்தார்.
	அவ்வண்ணமே		
सः	அவர்		

पादचारमिवादित्यं निष्पतन्तं सुदुर्दशम् । ततस्ते प्रत्यभिज्ञाय द्वाःस्था राज्ञे न्यवेदयन् ॥

ते	“அந்த	आदित्यं	சூர்யபகவானை
द्वाःस्थाः	வாயில்காப்போர்கள்	इव	போலிருக்கிற அவரை
सुदुर्दशं	{ பார்க்கக்கண் கூசுகி ன்ற ஒவியுடன் வினக்குகிறவரும்	प्रत्यभिज्ञाय	இன்னொன்று கேட்ட டறிந்துகொண்டு
निष्पतन्तं	இடத்தைவிட்டு எழுந் தருளியவராய்	ततः	உடனே
पादचारं	{ பூமியை ஸ்பர்சித்துக் கால்களையாய் வரு கின்ற	राज्ञे	மன்னருக்கு
		न्यवेदयन्	தெரியப்படுத்தினார் கள்.

पुलस्त्य इति विज्ञाय वचनाद्धैहयाधिपः । शिरस्यञ्जलिमाधाय प्रत्युद्गच्छत्तपस्विनम् ॥

हैहयाधिपः	“ஹைஹயமன்னர்	अञ्जलि	கைகூப்புதலை
वचनात्	சொன்னதிலிருந்து	आधाय	பொத்துகொண்டு
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	तपस्विनं	தபசியை
इति	என்று	प्रत्युद्गच्छत्	எதிர்கொண்டு சென் ருர்.
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு		
शिरसि	முடிமேல்		

पुरोहितोऽस्य गृह्यार्घ्यं मधुपर्कं तथैव च । पुरस्तात्प्रययौ राज्ञः शक्रस्येव बृहस्पतिः ॥७॥

शक्रस्य	“இந்திரனுக்கு	तथा एव	அவ்வண்ணமே
बृहस्पतिः	பிரஹஸ்பதி	मधुपर्कं च	மதுபர்க்கத்தையும்
इव	எப்படியோ அப்படி	गृह्य	கையில்கொண்டு
अस्य	இவரது [யே	राज्ञः	மன்னனுக்கு
पुरोहितः	புரோஹிதர்	पुरस्तात्	முன்னே
अर्घ्यं	அர்க்யத்தையும்	प्रययौ	சென்றார்.

ततस्तमृषिमायान्तमुच्यन्तमिव भास्करम् । अर्जुनो दृश्य संभ्रान्तो ववन्देन्द्र इवेश्वरम् ॥

अर्जुनः	“அர்ஜுனர்	दृश्य	பார்த்து
उच्यन्ते	உதயமான	ततः	உடனே
भास्करं	சூர்யபகவானை	संभ्रान्तः	பாபரப்படுபவராகி
इव	போன்ற	ईश्वरं	சர்வானை
आयान्तं	எழுந்தருளியிருக் கின்ற	इन्द्रः	இந்திரன்
तं	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
दृष्ट्वा	முனிவரை	ववन्द	அடிபணிந்தார்.



स तस्य मधुपर्कं गां पाद्यमर्घ्यं निवेद्य च । पुलस्त्यमाह राजेन्द्रो हर्षगद्गदया गिरा ॥९॥

सः	“அந்த	निवेद्य	சமர்ப்பித்து
राजेन्द्रः	ராஜேந்திரமர்	पुलस्त्यं	புலஸ்த்யரைப்
तस्य	அவருக்கு		பார்த்து
अर्घ्यं	அர்க்யத்தையும்	हर्षगद्गदया	ஸந்தோஷத்தால்
पाद्यं	பாத்யத்தையும்		தழுதழுத்த
मधुपर्कं	மதுபர்க்கத்தையும்	गिरा	ஒருமொழிகொண்டு
गां च	பசுவின் பாலையும்	आह	விஞ்ஞாபனம் பண்
			ணிக்கொண்டார்;

अद्यैवममरावत्या तुल्या माहिष्मती कृता । अद्याहं तु द्विजेन्द्र त्वां यस्मात्पश्यामि दुर्दृशम् ॥

द्विजेन्द्र	“அந்தணப்	अहं	நான்
	பெருமானே!	अद्य	இப்பொழுது
अद्य तु	இப்பொழுதுதான்	दुर्दृशं	தரிசிப்பதற்கரியவ
माहिष्मती	மாஹிஷ்மதிநகர்		ராமிய
अमरावत्या	அமராவதிக்கு	एवं	இப்படிப்பட்ட
तुल्या	சமானமானதாக	त्वां	தேவரீரை
कृता	விளங்குகிறது.	पश्यामि	பிரத்யக்ஷத்தில்
यस्मात्	ஏனென்றால்		தரிசிக்கப்பெற்றேன்.

अद्य मे कुशलं देव अद्य मे कुशलं व्रतम् । अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं तपः ॥

यस्मादेवगणैर्वन्द्यौ वन्देऽहं चरणौ तव	॥ ११ ॥		
देव	“தேவரே!	अद्य	இன்றே
अहं	நான்	मे	அடியேனது
देवगणैः	தேவகணங்களால்	जन्म	ஜன்மம்
वन्द्यौ	வணக்கப்பெற்ற	सफलं	சபலமாகியது.
तव	தேவரீரது	अद्य	இன்றே
चरणौ	திருவடிகளை	मे	அடியேனது
वन्दे	சேவிக்கப்பெற்றேன்.	तपः	தவம்
यस्मात्	இதனால்	सफलं	சபலமாகியது.
अद्य	இன்றே	अद्य	இன்றே
मे	அடியேனது	मे	அடியேனுக்கு
व्रतं	விருதம்	कुशलम्	சர்வமனோபீஷ்டமும்
कुशलं	பூர்த்தியாய் விளங்கு		கைகூடியது.
	கிறது.		

इदं राज्यमिमे पुत्रा इमे दारा इमे वयम् । ब्रह्मन्किं कुर्मि किं कार्यमाज्ञापयतु नो भवान्॥

वयम्	“ஸ்வாமியே!	इमे	காத்துநிர்க்கின்றோம்.
किं कुर्मि	அடியேன் செய்வலே	भवान्	தேவரீர்
	ண்டியது என்ன?	नः	எங்களை
इदं राज्यं	இந்த ராஜ்யம்	कार्यं	ஆகவேண்டியது
इमे पुत्राः	இந்த புத்திரர்கள்	किं	எதுவோ அதை
इमे दाराः	இந்த மனைவாட்டிகள்	आज्ञापयतु	ஆஞ்ஞாபித்தருள
वयं	நாமங்கள்		வேண்டும்.

तं धर्मेऽग्निषु पुत्रेषु शिवं पृष्ट्वा च पार्थिवम् । पुलस्त्योवाच राजानं हैहयानां तथाऽर्जुनम् ॥

புலஸ்த்ய:	“ புலஸ்த்யர்	அग्னிபு	ஓளபாசனாக்கனி
हैहयानां	ஹேஹயநேசத்திற்கு		விஷயங்களிலும்
राजानं	மன்னராண	पुत्रेषु	புத்ரர்கள் விஷயத்
तं	அந்த	शिवं	சேஷமத்தை [திலும்
अर्जुनं	அர்ஜுனசென்ற	पृष्ट्वा	விசாரித்து
पार्थिवं	சக்கிரவர்த்தியை	च	பின்னர்
धर्मं	தருமங்களைப்	तथा	இவ்விதமாய்
	பற்றியதிலும்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
			ளினார்:

नरेन्द्राम्बुजपत्नाक्ष पूर्णचन्द्रनिभानन । अतुलं ते बलं येन दशग्रीवस्त्वया जितः ॥ १४ ॥

अम्बुजपत्नाक्ष	“ தாமரை இதழ்	दशग्रीवः	தசகிரீவன்
	போன்ற நேத்திரங்	जितः	ஸ்வதந்திரமிழத்தி
	களை உடையவனே !		ருக்கின்றான்
पूर्णचन्द्रनिभानन	முழுமதிபோன்ற	येन	என்கிறபடியால்
	முகமுடையவனே !	ते बलं	உனது பராக்கிரமம்
नरेन्द्र	புருஷோத்தம !	अतुलम्	அதவிதீயமாய் விளங்க
(वयः)	உன்னால்		குகிறது.

भयाचस्योपतिष्ठेतां निष्पन्दौ सागरानिलौ । सोऽयं मृधे त्वया बद्धः पौत्रो मे रणदुर्जयः॥

बल	“ எவனுக்கு	मे	எனது
भयात्	அஞ்சியதால்	पौत्रः	பெளத்திரன்.
सागरानिलौ	கடலும், காற்றும்	एवम्	உன்னால்
निष्पन्दौ	கட்டுக்குண்பட்டவை	सुधे	போரில்
	களாய்	रणदुर्जयः	எவனாலும் வெல்வதற்
उपतिष्ठेतां	பணிக் துடைக்கின்றன	अयं	இவன் [கரியனாகிய
	வேர,	बद्धः	பிடித்துக்கட்டிவிடப்
सः	அவன்		பட்டான்.

पुत्रकस्य यशः पीतं नाम विश्रावितं त्वया । मद्वाक्याचाच्यमानोऽद्य मुञ्च वत्स दशाननम् ॥

वत्स	“ குழந்தாய் !	अद्य	இப்பொழுது
त्वया	உன்னால்	वाच्यमानः	என்னால் ஒன்று யாசி
पुत्रकस्य	பெளத்திரனுடைய		க்கப்பட்டவனாய்
विश्रावितं	எங்கும் பரவியிருந்த	मद्वाक्यात्	எனது வேண்டுகோள்
यशः	புகழானது		என்கிறபடியால்
पीतं	பானம் செய்துவிடப்	दशाननं	தசானனை
	பட்டது.	मुञ्च	விட்டுவிடு.
नाम	இது வெகு ஆச்சரிய		
	மே !		

पुलस्त्याज्ञां प्रवृद्धोचे न किञ्चन वचोऽर्जुनः । सुमोच वै पार्थिवेन्द्रो राक्षसेन्द्रं प्रहृष्टवत् ॥

अर्जुनः	“ अर्जुन	उचे न	பதிலாய்ச்சொல்ல
पार्थिवेन्द्रः	மன்னர்		வில்லை.
पुलस्त्याज्ञां	புலஸ்தியரது நிய மனத்தை	प्रहृष्टवत्	பரமானந்தம் கொண் டவராகி
प्रवृद्ध	கௌரவித்து	राक्षसेन्द्रं	ராஷ்டஸமன்னனை
किञ्चन	எந்த ஒரு	सुमोच	கட்டினின்று விட்டு
वचः वै	வார்த்தையையும்		விட்டார்.

स तं प्रमुच्य त्रिदशारिमर्जुनः प्रवृज्य दिव्याभरणस्रगम्बरैः ।

अर्हिसकं सख्यमुपेत्य साग्निकं प्रणम्य तं ब्रह्मसुतं गृहं ययौ ॥ १८ ॥

सः	“ அந்த	अर्हिसकं	நாம் ஒருவரை ஒருவர்
अर्जुनः	அர்ஜுனர்		ஹிம்ஸைசெய்யா தபடி
विद्वारि	தேவசத்ருவான	सखं	ஒற்றுமையாயிருத் தலை
तं	அவனை	उपेत्य	செய்துகொண்டு
प्रमुच्य	விடுதலைசெய்து	ब्रह्मसुतं	பிரம்மாவின் புதல்வ ரான
दिव्याभरण- स्रगम्बरैः	திவ்யமான ஆபரணங் கள், பூமாலைகள், வஸ்திரங்கள் இவை களால்	तं	அவரை
प्रवृज्य	மரியாதை செய்து கொண்டாடி	प्रणम्य	ஸரஸ்டாங்கமாய் நம ஸ்காரம் செய்து
साग्निकं	அக்கினிசாக்ஷிகமாக	गृहं	வீட்டிற்கு
		ययौ	சென்றனர்.

पुलस्त्येनापि सन्त्यक्तो राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । परिष्वक्तः कृतातिथ्यो लज्जमानो विनिर्जितः॥

विनिर्जितः	“ அபஜயமடைந்த	कृतातिथ्यः	அதிதிபூஜை பெற்றவ னாய்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியாகிய	लज्जमानः	வெட்கித் தலைகுனிந்த வனாய்
राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டஸமன்னன்	पुलस्त्येन अपि	புலஸ்தியராலும்
परिष्वक्तः	தழுவிக்கொன்னப் பட்டவனாய்	सन्त्यक्तः	போகவிடுக்கப் பட்டான்.

पितामहसुतश्चापि पुलस्त्यो मुनिपुङ्गवः । मोचयित्वा दशग्रीवं ब्रह्मलोकं जगाम ह ॥ २० ॥

मुनिपुङ्गवः	“ முனிச்சேஷ்டரும்	दशग्रीवं अपि	தசகிரீவனையும்கூட
पितामहसुतः च	பிரம்மதேவப்புதல் வருமாகிய	मोचयित्वा	ஸ்வதந்திரம்பெறச் செய்து
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
		जगाम ह	எழுந்தருளினார்.



एवं स रावणः प्राप्तः कर्त्तव्यीयात्पर्वणम् । पुत्रस्यवचनाच्चापि पुनर्गुक्तो महावजः॥२१॥

ச:	“அந்த	மஹம்	அவமானத்தை
மஹவஜ:	மஹாபலிஷ்டனாகிய	மாத:	பெற்றான்.
ராவண:	ராவணனும்	புன: அபி	அப்படியிருக்கும்
கர்त्तவ்யீயாந்	காந்தவ்யீயனிடத்	புதஸ்யவதாந்	புலஸ்த்யருடைய
	திவிருந்து		நியமனத்தால்தான்

एवं बलिभ्यो बलिनः सन्ति राघवनन्दन । नावज्ञा हि परे कार्या य इच्छेत्पिपयात्मनः॥

राघवनन्दन	“ரகுவந்தத்தில்	आवनः	தனக்கு
	பிறந்த பின்னரம்!	पिवं	நன்மையை
एवं	இப்படித்தான்	यः	எவன்
बलिभ्यः	{ பரிஷ்டனென்று	इच्छेत्	கருதுகின்றானே,
	கொண்டாடப்படுப		அவனால்
	வர்களைக்காட்டிலும்	परे	வேறு ஒருவனிடத்
बालिनः	பலவான்கள்	अज्ञा	அவமதிப்பு [திலும்
सन्ति	இருக்கின்றனர்	न कार्या	செய்யலாகாது.
हि	என்கிறபடியால்		

ततः स राजा पिशिताशनानां सहस्रबाहोरुपलभ्य मैत्रीम् ।

पुनर्वृषाणां कदनं चकार चचार सर्वा पृथिवीं च दपात् ॥ २३ ॥

पिशिताशनानां	“அக்கர்களுக்கு	ततः च	அதன்மேலும்
राजा	மன்னனாகிய	दपात्	செருக்கால்
सः	அவன்	पृथिवीं	உலகு
पुनः	இப்படி எல்லாமா	सर्वा	முழுமையும்
	வும்	चचार	திரிந்தான்.
सहस्रबाहोः	ஆபிரம்மைகளை	नृषाणां	மன்னவர்களுக்கு
	உடையவனுடைய	कदनं	நாசத்தை
मैत्रीं उलभ्य	நட்பைப்பெற்று	चकार	விளைவித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22122



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1398

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துகாண்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

वालिः रावणसख्यम्—வாலியும் ராவணனும் சினைகம்செய்துகொள்வது.

अर्जुनेन विमुक्तस्तु रावणो राक्षसाधिपः । चचार पृथिवीं सर्वापनिर्विणस्तथा कृतः ॥

राक्षसाधिपः	“ராக்கஸமன்ன	अनिर्विणः	{ அதரிபத்தில் கோர்
रावणः	இராவணன் [னாகிய		வை அடையா
अर्जुनेन	அர்ஜுனரால்		தவளுகவே
विमुक्तः तु	கட்டுண்டுவிடப்பட்ட	कृतः	விளங்கிக்கொண்டு
	வனாடுருக்கும்	पृथिवीं सर्वा	பூமிமுழுமையும்
तथा	இன்னும்	चचार	திரிந்தான்.

राक्षसं वा मनुष्यं वा शृणुते यं बलाधिकम् । रावणस्तं समासाद्य युद्धे ह्वयति दर्पितः ॥

रावणः	“ இராவணன்	बलाधिकं	பலத்தில் மேம்பட்ட
यं	எவனாவது ஒருவனை	शृणुते	அறிகிறானே [வனாக
राक्षसं वा	ராஷ்டஸனுயிருந்தா லும்சரி,	तं	அவனை
मनुष्यं वा	அல்லது மானிடனாக இருந்தாலும்சரி,	दर्पितः	‘கர்வம் கொண்டவனாக கிட்டி.
		स रासाद्य	போருக்கு
		युद्धे	அழைப்பான்.
		ह्वयति	

ततः कदाचित्किष्किन्धां नगरीं वालिपालिताम् । गत्वा ह्वयति युद्धाय वालिनं हेममालिनम् ॥

कदाचित्	“ ஒரு சமயத்தில்	ततः	அவ்விடத்தில்
वालिपालितां	வாலியினால் பரிபா லிக்கப்பட்ட	हेममालिनं	பென்மலை பூண்ட வனாகிய
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா	वालिनं	வாலியை
नगरीं	புரிக்கு	युद्धाय	போருக்கு
गत्वा	சென்று	ह्वयति	அழைத்தான்.

ततस्तु वानरामात्यस्त्वारस्तारापिता प्रभुः । उवाच वानरो वाक्यं युद्धप्रेषुमुपागतम् ॥४॥

वानरामात्यः	“ வானரரின் மந்திரி யும்	युद्धप्रेषुं	போரில் உத்தேசம் கொண்டவனாக
तारापिता	தாரையின் தந்தையும்	उवाच	வந்திருக்கின்ற அவ னுக்கு
प्रभुः	மஹாசாமத் தியசாலி	तु	இதுவிஷயத்தில்
तारः	தாரனென்ற [புமரகிய	वाक्यं	இந்தபதிலை
वावरः	வானான்	उवाच	சொன்னான்.
ततः	அங்கே		

राक्षसेन्द्र गतो वाली यस्ते प्रतिबलो भवेत् । कोऽन्यः प्रमुखतः स्थातुं तव शक्तः पुवङ्गमः ॥

राक्षसेन्द्र	“ ராஷ்டஸமன்னனே !	तव	உனக்கு
ते	உனக்கு	प्रमुखतः	எதிரில்
प्रतिबलः	சுடான பலிவீடர்	स्थातुं	எதிர்த்து நிர்க்க
यः	எவர்	शक्तः	ஆற்றலுடைய
भवेत्	ஆகுவாரோ அந்த	अन्यः	மற்றொரு
वाली गतः	வாலி வெளியில் போயிருக்கின்றான்.	पुवङ्गमः	வானான்
		कः	எங்கிருக்கிறான்.

चतुर्भ्योऽपि समुद्रेभ्यः सन्ध्यामन्वास्य रावण । इदं मुहूर्तमायाति वाली तिष्ठ मुहूर्तकम् ॥

रावण	“ இராவண !	इदं मुहूर्तमपि	இந்தஒரு முறையிற் தத்திற்குள்ளேயே
वाली	வாலி	आयाति	நிரும்பிவந்து விடுவார்
चतुर्भ्यः	நான்கு	मुहूर्तकं	ஒருமுறையிற் ததகாலம்
समुद्रेभ्यः	சமுத்திரங்களிலும்	तिष्ठ	இங்கேயே தங்கிக் காத்திரு.
सन्ध्यां	சந்தியோபாசத்தை		
अशस्य	செய்துவிட்டு		

एतानस्थिचयान्पश्य य एते शङ्खपाण्डुराः । युद्धार्थिनामिमे राजन्वानराधिपतेजसा ॥७॥

राजन्	" 'அரசே !	एते	இந்த
एतान्	இதோ இருக்கின்ற	शङ्खपाण्डुराः	வெளுத்த மண்டை
अस्थिचयान्	எனும்புக்குயில்களை		ஒடுகள்
पश्य	கவனித்துப்பார்.	युद्धार्थिनां	போரைவேண்டி
ये	எப்படிப்பட்டதாய்		வந்தவர்களுடையது;
इमे	கண்முன் இருக்கிற	वानराधिरोजसा	வானரமன்னரது
			கொடுமையாலானது.

यद्वाऽमृतरसः पीतस्त्वया रावण राक्षस । तदा वालिनमासाद्य तदन्तं तव जीवितम् ॥८॥

राक्षस	" 'ராஷஸ !	यद्वा	என்கிற பசுந்தீதிலும்
रावण	ராவண !	तदा	அப்போதும்
त्वया	உன்னால்	वालिन्	வாலியை
अमृतरसः	தேவாமிருதமானது	आसाद्य	மேல்வீழ்ந்துதாக்கிய
पीतः	பரனம்செய்யப்	तव जीवितं	உனது உயிர்
	பட்டது	तदन्तम्	அதுமட்டுந்தான்.

पश्येदानीं जगच्चित्रमिमं विश्रवसः सुत । इदं मुहूर्तं तिष्ठस्व दुर्लभं ते भविष्यति ॥ ९ ॥

विश्रवसः	" 'விசுவசின்	भविष्यति	நேரில் சந்தித்தல்
सुत	புதல்வனே !		விளையும்
इदं	இந்த	इदानीं	இப்பொழுது
मुहूर्तं	முஹூர்த்தகாலம்	जगच्चित्रं	உலகிலெங்கும் பிரசித்
तिष्ठस्व	பொறுத்திருக்கும்.		திபெற்றவராகிய
ते	உனக்கு	इमं	இவரை
दुर्लभं	{ இதுவரையில் அனுப வத்தில்கண்டிராத ஒருவரை	पश्य	நேரில் காண்பீர்.

अथ वा त्वरसे मर्तुं गच्छ दक्षिणसागरम् । वालिनं द्रक्ष्यसे तत्र भूमिस्थमिव भास्करम् ॥

मर्तुं	" 'மரணமடைய	तत्र	அவ்விடத்தில்
त्वरसे	அவஸரப்படுகின்றாய்	भूमिस्थं	பூமியில் எழுந்த
अथ वा	என்றால்	भास्करं	சூர்யபகவானை
दक्षिणसागरं	தென்சமுத்திரத்	इव	போலிருக்கிற
	திற்கு	वालिन्	வாலியை
गच्छ	செல்லுக.	द्रक्ष्यसे	காணப்பெறுவாய்.

स तु तारं विनिर्भत्स्य रावणो लोकरावणः । पुष्पकं तत्समारुह्य प्रययौ दक्षिणार्णवम् ॥

लोकरावणः	" 'உலகைக் கடற	तत्	அந்த
सः	ஆந்த [அடிக்கும்	पुष्पकं	புப்பகவிமானத்தில்
रावणः	இராவணன்	समारुह्य	எறிக்கொண்டு
तारं	தாரனை	दक्षिणार्णवं	தென்சமுத்திரத்
विनिर्भत्स्य	திட்டுவிட்டு		திற்கு
तु .	உடனே .	प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்தான்.



तत्र हेमगिरिप्रख्यं तरुणार्कनिभाननम् । रावणो वालिनं दृष्ट्वा सन्ध्योपासनतत्परम् ॥ १२ ॥

तस्य	“அவ்விடத்தில்	तरुण- निभानं	பாலஞர் யனைப் போன்ற முகமுடை யவனாகவும்
रावणः	ராவணன்	सन्ध्योपासन- तत्परं	ஸந்த்யோபாசன மொன்றிலேயே ஆஸத்தியுடனிருப்ப கண்டான். [வனாகவும்]
वालिनं	வாலியை		
हेमगिरिप्रख्यं	மேருமலை போலிருக் கிற	दृष्ट्वा	

पुष्पकादवरुद्धाथ रावणोऽञ्जनसन्निभः । ग्रहीतुं वालिनं तूर्णं निःशब्दपदमात्रजत् ॥ १३ ॥

अथ	“அப்பொழுது	अरुद्ध	இறங்கி
अञ्जनसन्निभः	அஞ்சனமலைபோலி ருக்கின்ற	वालिनं	வாலியை
रावणः	இராவணன்	ग्रहीतुं	தெரியாமலே பின்புற மிருந்து பிடிப்பதற்கு
पुष्पकाद	புஷ்பகவிமானத்திலி ருந்து	निःशब्दं	ஒசைப்படாமல் காஸடி வைத்துக்கொண்டு
तूर्णं	சீக்கிரமாக	आव्रजत्	சென்றான்.

यदृच्छया तदा दृष्टो वालिनाऽपि स रावणः । पापानिप्रायवान्दृष्ट्वा चकार न तु संभ्रमम् ॥

वालिना	“வாலியினால்	सः	அவன்
तदा	அந்தசமயத்தில்	पापानिप्रायवान्	தீயஎண்ணம் கொண் டவனென
रावणः अपि	இராவணனும்	दृष्ट्वा तु	அறிந்திருந்தும்
यदृच्छया	தெய்வாதீனமாய்	संभ्रमं	அப்படி இப்படி அசைதலை
दृष्टः	{ இன்னான் இன்னது செய்யப்போகிருனெ ன்று கண்டுகொள் னப்பட்டவனானான்.	न चकार	செய்யாதிருந்தான்.

शशमालक्ष्य सिंहो वा पन्नगं गरुडो यथा । न चिन्तयति तं वाली रावणं पापनिश्चयम् ॥

वाली	“வாலி	सिंहः	சிங்கம்
तं	அந்த	शशं	முயலையும்
रावणं	இராவணனை	गरुडः	கருடன்
पापनिश्चयः	{ திங்குசெய்யத்தீர்மா னம் கொண்டு வந்தி ருக்கிறவனாக அறிந்து	पन्नगं वा	சர்ப்பத்தையும்
आरक्ष्य		यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		न चिन्तयति	லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை.

जिघृक्षमाणमायान्तं रावणं पापचेतसम् । कक्षावलम्बितं कृत्वा गमिष्ये त्रीन्महार्णवान् ॥

जिघृक्षमाणं	“பிடித்துக்கட்டிவிட வேணுமென்கிற	कक्षावलम्बितं	கக்கங்களிலே சிக்கிக் கொண்டவனாக
पापचेतसं	துஷ்ட எண்ணங் கொண்டு	कृत्वा	செய்துகொண்டு
आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்	तीन्	மூன்று
रावणं	இராவணனை [கின்ற	महार्णवान्	மஹாசமுத்திரங்க ளுக்கும்
		गमिष्ये	போகப்போகிறேன்.

द्रक्ष्यन्त्यरिं ममाङ्कुस्थं संसदृசकराम्बरम् । लम्बमानं दशग्रीवं गरुडस्येव पन्नगम् । १७॥

அரி	" லோகத்வேஷி	संसदृशकरांबरं	{ தொக்கும் தொடைகள், கைகள், வஸ்திரங்களுடையவனாய்
दशग्रीवं	தசக்ரீவணை [பாகிய	लम्बमानं	ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருப்பவனாக
गरुडस्य	கருடனுக்கு	द्रक्ष्यन्ति	{ பலரும்பிரத்யகூதத்தில்பார்க்கப்போகின்றார்கள்.
पन्नगं	ஒருபாம்பை		
इव	போன்றவண்ணமே		
स	எனது		
अङ्कुस्थं	உடம்பில் கட்டுண்டவனாய்		

इत्थेवं मतिमास्थाय वाली कर्णमुपाश्रितः । जपन्वै नैगमान्मन्त्रांस्तस्थौ पर्वतराडिव ॥ १८ ॥

पर्वतराट्	" இமயமலை	कर्णमुपाश्रितः	{ ச்ரோத்திரத்திரியத்தை மாத்ரம்கொண்டு வலித்துக்கொண்டுருப்பவனாக
इव	போலிருக்கின்ற	नैगमान् मन्त्रान्	வேதமந்திரங்களை
वाली	வாலி	जपन्	ஜபம்செய்துகொண்டு
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	तस्थौ वै	கொஞ்சமேனும் அசையாமலிருந்தான்.
मतिं	நீர்மானத்தை		
आस्थाय	இருத்தி		

तावन्न्योन्यं जिघृक्षन्तौ हरिराक्षसपार्थिवौ । प्रयत्नवन्तौ तत्कर्म ईहतुर्वलदपितौ ॥ १९ ॥

तौ	" அவ்விாண்டு	प्रयत्नवन्तौ	வெகுஜாக்கிரதையுடையவர்களாக
बलदपितौ	வலியினால் செருக்கற்ற	तत्	அந்த
हरिराक्षसपार्थिवौ	வானரமன்னனும், ராசாசுரமன்னனும்	कर्म	ஒரே முடிவை
अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்	ईहतुः	உத்தேசம்கொண்டிருந்தார்கள்.
जिघृक्षन्तौ	{ கைக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் கருத்துடையவர்களாய்		

हस्तग्राहं तु तं मत्वा पादशब्देन रावणम् । पराङ्मुखोऽपि जग्राह वाली सर्पमिवाण्डजः ॥

वाली	" வாலி	अण्डजः	கருடன்
तं	அந்த	सर्पं	ஒரு பாம்பை
रावणं	இராவணனை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पादशब्देन	காலடி ஒசையால்		
हस्तग्राहं	கைக்கெட்டினவனாய்	जग्राह	{ ஸ்வாநீனமிழக்கச் செய்து இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான்.
मत्वा	அறிந்து		
तु	இவ்விஷயத்தில்		
पराङ्मुखः अपि	சந்தேஹம் ஸந்தயம் செய்யாதவனாகவே		

ग्रहीतुकामं तं गृह्य रक्षसामीश्वरं हरिः । खमुत्पपात वेगेन कृत्वा कक्षावलम्बिनम् ॥२१॥

ग्रहीतुकामं	கட்டிப்பிடித்து மிக		
த	உத்தேசம்கொண்டு	கक्षाவலம்பின	{ கக்கங்களில் தொங்கிக் கொண்டு ஊஞ்சலாடு கின்றவனுக்கச்செய்து
रक्षसां ईश्वरं	அந்த [ருந்த	खं	ஆகாயத்தில்
हरिः	ஆரக்கர்களின் மன்	वेगेन	அத்பானந்தம்
गृह्य	வானரன் [வணை		கொண்டு
	இறுக்கிப்பிடித்துக்		
	கொண்டு	खरगत	எழும்பினான்.

तं चापीक्यमानं तु वितुदन्तं नखैर्मुहुः । जहार रावणं वाली पवनस्तोयद् यथा ॥ २२ ॥

वाली	“வாலி	तु	இருக்கையிலும்
तं	அந்த	पवनः	காற்று
रावणं च	ராவணனையும்	तोयद्	மேகத்தை
नखैः	நகங்களால்	यथा	எவ்வண்ணமோ
मुहुः	விட்டுவிட்டு		அவ்வண்ணமே
वितुदन्तं	குத்திவிட்டு	जहार	தூக்கிக்கொண்டு
आपीक्यमानं	தன்புறுத்துபவனாக		சென்றான்.

अथ ते राक्षसामात्या द्वियमाणं दशाननम् । सुमोक्षविषवो वालिं रवमाणा अभिद्रुताः ॥

अथ	“அக்காலத்தில்	सुमोक्ष चषवः	விடுவிக்கக்கருதியவர்
ते	அந்த		களாய்
राक्षसानात्याः	ராட்சஸனது அமைச்சர்கள்	रवमाणाः	கூச்சலிட்டுக்கொண்டு
द्वियमाणं	தூக்கிக்கொண்டு	वालिं	வாலியை
	பெகப்படுகின்ற	अभिद्रुताः	பிண்தொடர்ந்து ஓடி
दशाननं	தசானனனை		னார்கள்.

अन्वीयमानस्तैर्वाली भ्राजतेऽम्बरमध्यगः । अन्वीयमानो मेघौघैरम्बरस्थ इवांशुमान् ॥

तैः	“அவர்களால்	मेघौघैः	மேகக்கூட்டங்களால்
अन्वीयमानः	பிண்தொடரப்பட்டவனாய்	अन्वीयमानः	பிண்தொடரப்பட்ட
			வராய்
अम्बरमध्यगः	ஆகாயத்தினிடையில்	अम्बरस्थः	ஆகாயத்தில் விளங்கும்
	விரைந்துசெல்லு	अंशुमान् इव	குர்ப்பகவானென
वाली	வாலி [கின்றவனான	भ्राजते	விளங்கினான்.

तेऽशक्रुवन्तः संप्राप्तुं वालिनं राक्षसोत्तमाः । तस्य बाहूस्वेगेन परिश्रान्ता व्यवस्थिताः ॥

ते	“அந்த		{ கைகள், தொடைகள்
राक्षसोत्तमाः	ராட்சஸேந்தையர்கள்	बाहूस्वेगेन	{ இவைகளின் சலன வேகத்தால்
वालिनं	வாலியை	परिश्रान्ताः	களைத்தவர்களாகி
संप्राप्तुं	அணுக	व्यवस्थिताः	இடையேதங்கியிருந்து
अशक्रुवन्तः	முடிபாதவர்களாய்		விட்டார்கள்
तस्य	அவனது		



वालिमार्गाद्पाक्रामन्पर्वतेन्द्रो हि गच्छतः । किं पुनर्जीवितप्रेषुर्विभ्रदै मांसशोणितम् ॥

गच्छतः	" போய்க்கொண் டிருக்கின்ற	मांसशोणिं दै	மாப்தைத்தையும் ரத்தத்தையுமே
वालिमार्गात्	வாலியின் வழியே ருந்து	विभ्रन	வநிற்கும்
पर्वतेन्द्रोः	பெரும்மலைகள்	जीविप्रेषुः	உயிர்ஜீர்துலின் விஷயத்தில்
अप क्रामन्	ஒதுங்கிவழியிட்டன	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்டுமே !
हि	என்றால்		

अपक्षिगणसंपातान्वानरेन्द्रो महाजवः । क्रमशः सागरान्सर्वान्सन्ध्याकालमवन्दत ॥२७॥

महाजवः	" மஹ / வேகம்கொண் டவனான	सर्वान्	எல்லாவற்றிலும்
वानरेन्द्रः	வானரச்சேஷன்	क्रमशः	{ விதிமுறை தவறாத வண்ணம் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய்
अपक्षिगणसंपातान्	{ பக்சிகணங்களானும் பறந்து அணுகமுடி யாதவைகளான	सन्ध्याकालं	சந்தியாகாலத்தை பின்கண்டபடி இயம்
सागरान्	சமுத்திரங்களை	अवन्दत	{ செய்து கொண் டாடினான்.

संपूज्यमानो भूतैस्तु खेचरैः खेचरो हरिः । पश्चिमं सागरं वाली ह्याजगाम सरावणः ॥

खेचरैः	" ஆகாசவாகிகளான	खेचरः	ஆகாசத்திலேயே
भूतैः	அடியார்களால்		செல்லுகின்றவனான
तु	அவ்விஷயத்தில்	वाली	வாலி என்ற
संपूज्यमानः	புகழ்ந்து போற்றப் பட்டவனாய்	हरिः	வானான்
सरावणः हि	{ ராவணனையும் வலித் துக்கொண்டிருக்க கிறவனாய்	पश्चिमं	மேற்கு
		सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

तस्मिन्सन्ध्यामुपासित्वा स्नात्वा जप्त्वा च वानरः ।

उत्तरं सागरं प्रायाद्वहमानो दशाननम्

॥ २९ ॥

दशाननं	" தசானனை	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தனத்தை
वहमानः	வகித்தவண்ணமே யிருக்கின்ற	उपासित्वा	செய்து
		जप्त्वा च	இப்தைதயும்செய்து விட்டு
वानरः	வானான்	उत्तरं	வடக்கு
तस्मिन्	அதில்	सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
प्राया	ஸ்ரீனம்செய்து	प्रायात्	புறப்பட்டான்.

बहुयोजनसाहस्रं वहमानो महाहरिः । वायुश्च मनोवच्च जगाम सह शत्रुणा ॥ ३० ॥

महाहरिः	“ மஹாப்ரசித்தி பெற்ற வானான்	बहुयोजनसाहस्रं	அனேகமாவிரம் பேரணிகளையும்
वायुश्च	வாயுவேகம்போன்ற வனாகவும்	शत्रुणा	சத்ருவேரோடு
मनोवच्च	மனோவேகம்போன்ற வனாகவும்	सह	சஹிதமே
		वहमानः	பறந்துகொண்டு செல்லுபவனாய்
		जगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

उत्तरे सागरे सन्ध्यामुपासित्वा दशाननम् । वहमानोऽगमद्वाली पूर्वं वै स महोदधिम् ॥

सः वाली	அந்த வாலி	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தனத்தை
दशाननं	தசானனனை	उपासित्वा	செய்துவிட்டு
वहमानः वै	வறவித்தவண்ணமே	पूर्वं	கிழக்கு
उत्तरे	வடக்கு	महोदधिं	சமுத்திரத்திற்கு
सागरे	சமுத்திரத்தில்	अगमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

तत्रापि संध्यामन्वास्य वासविः स हरीश्वरः । किष्किन्ध्यामभितो गृह्य रावणं पुनरागमत् ॥

वासविः	“ இந்திரன் புதல்வனாகிய	तत्र	அதில்
सः हरीश्वरः	அந்த வானசமன்னன்	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தனத்தை
रावणं	ராவணனை	अन्वास्य	செய்து
गृह्य अपि	{ கைதியாய் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வண்ணமே	पुनः	திரும்பி
		किष्किन्ध्यां	கிஷ்கிந்தரநகரத்
		अभितः	அருகாமையில் [திற்கு
		आगमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

चतुर्थपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः । रावणोद्धनश्रान्तः किष्किन्धोपवनेऽपतत् ॥

वानरः	“ வானரன்	समुद्रेषु अपि	சமுத்திரங்களிலும்
रावणोद्धन-}	ராவணனையும் தூக்	सन्ध्यां	சந்தியாவந்தனத்தை
श्रान्तः }	கிக்கொண்டுபோகி றதையும் ஒரு விசே ஷமாய்வினையாத சாந்தம்கொண்ட நான்கு [மனத்தனாய்	अन्वास्य	வழக்கம்போல் செய்துவிட்டு
चतुर्थं		किष्किन्धोरवने	கிஷ்கிந்தர நகரத்தின் உத்யானவனத்தில்
		अपतत्	இறங்கினான்.

रावणं तु मुपोचाथ स्वकक्षात्कपिसत्तमः । कुतस्त्वमिति चोवाच प्रहसन्रावणं मुहुः ॥

कपिसत्तमः	“ வானசச்சேஷ்டன்	प्रहसन्	நையாண்டிசெய்து கொண்டு
रावणं च	ராவணனையும்	रावणं	ராவணனைப்பார்த்து
अथ	இப்பொழுது	तु	‘தேவரீர்
स्वकक्षान्	தனது கক্ষத்தில் ருந்து	इति	{ எவ்விடத்திலிருந்து இப்பொழுது எழுந் தருளுகிறதோ ?
मुपोच	உதறினான்.	उवाच	என்று விசாரனை செய்தான்.
तु	அவ்விஷயமாய்		
मुहुः	அந்த சமயத்தில்		

विस्मयं तु महद्भवा श्रमलोलनिरीक्षणः । राक्षसेन्द्रो हरीन्द्रं तपिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३५ ॥

राक्षसेन्द्रः	“राक्षஸமன்னன்	विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
श्रमलोल- }	பட்டபாட்டால்	राधा	அடைத்து
निरीक्षणः }	வெருள விழிக்கும்	तं	அந்த
	கண்களுடையவனாய்	हरीन्द्रं	வானரமன்னனைப் பார்த்து
तु	இவ்விஷயத்தில்	इदं	மின்வரும்
महत्	இப்படிப்பட்டது என	वचनं	பதிலை
	ச்சொல்லமுடியாத	अब्रवीत्	சொன்னான் :

वानरेन्द्र महेन्द्राभ राक्षसेन्द्रोऽस्मि रावणः । युद्धेऽपुलिह संघातः स चाद्यासादितस्त्वया ॥

महेन्द्राभ	“இந்திரனையும் மிகு கியபுகழ்பெற்ற	युद्धेऽपुः	போரில் ஆகை கொண்டவனாய்
वानरेन्द्र	வானரமன்ன !	अद्य	இப்பொழுது
रावणः	ராவணனென்ற	इह	இவ்விடத்திற்கு
राक्षसेन्द्रः	ராक्षஸமன்னனாகிய	संघातः	வந்துசெர்த்தேன்.
अस्मि	நான்	सः च	அதுவும்
		त्वया	உன்னால்
		आसादितः	சபலமாகியது.

अहो बलमहो वीर्यमहो गाम्भीर्यमेव च । येनाहं पशुवद्बह्व भ्रामितश्चतुरोऽर्णवान् ॥ ३७ ॥

अहं	“நானும்,	भ्रामितः	அலக்கழிக்கப்
पशुवत् एव	யாகப்பகவெனவே	येन	என்றால் [பெற்றேன்
गृह्य	கிக்குக்கொண்டவனாய்	अहो बलं	என்ன பலம்!
चतुरः	நான்கு	अहो वीर्यं	என்ன வீர்யம்!
अर्णवान् च	சமுத்திரக்களிலும்	अहो गाम्भीर्यम्	என்ன காம்பீர்யம்!

एवमश्रान्तवद्दीर शीघ्रमेव महार्णवान् । मां चैवोद्धहमानस्तु कोऽन्यो वीरः क्रमिष्यति ॥

वीर	“தனியீர !	शीघ्र एव	கிரைவாகவே
एव	இவ்விதம்	महार्णवान्	பெரும்கடல்களை
मां च	என்னையும்	अन्यः	(வறு)
उद्धहमानः तु	வலிக்குப் வண்ண மாகவே	कः	எந்த
अश्रान्तवत् एव	கிறிதனவும் சேர்வ டையதவனாகவே	वीरः	ஒருவீரன்
		क्रमिष्यति	கடப்பான்?

त्रयाणामेव भूतानां गतिरेषा पुबङ्गम । मनोऽनिलसुपर्णानां तव चात्र न संशयः ॥ ३९ ॥

पुबङ्गम	“வாரா !	मनोऽनिलसुपर्णानां	மனம், வாயு, கருடன் இவர்களாகிய
एषा	இந்த	भूतानां एव	பூதங்களுக்குமட்டுமே.
गतिः	கமனம்	अतः	இவ்விஷயத்தில்
तव च	உனக்கும்	संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை.
त्रयाणां	மூவர்களாகிய		



सोऽहं दृष्ट्वलस्तुभ्यमिच्छामि हरिपुङ्गव । त्वया सह चिरं सख्यं सुस्निग्धं पावकाग्रतः ॥

हरिपुङ्गव

"வானரோத்தபா !

तुभ्यं

உன்னிஷயத்தில்

दृष्टवकः

{ பலத்தை பிரத்யக்ஷத்  
தில் அனுபவித்து  
விட்டேன்.

सः

அந்த

अहं

நான்

त्वया सह

உன்னுடன் கூட

दाराः पुत्राः पुरं राष्ट्रं भोगाच्छादनभोजनम् ।

हरीश्वर

"வானரமன்னா !

पुत्राः

புதல்வர்களும்

भोगाच्छादन-

{ போகமும், வஸ்திர

भोजनं

மும், போஜனமும்

पुरं

நகரமும்

राष्ट्रं

நாடும்

ततः प्रज्वालयित्वाऽग्निं तावुभौ हरिराक्षसौ ।

तौ

"அந்த

उभौ

இருவர்களாகிய

हरिराक्षसौ

வானரனும், அரசு

अग्निं

அக்கினியை [கனும்

प्रज्वालयित्वा

வளர்த்தி

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

अन्योन्यं लम्बितकरौ ततस्तौ हरिराक्षसौ ।

ततः

"அங்கிருந்து

तौ हरिराक्षसौ

அந்த வானரனும்,

அரக்கனும்

अन्योन्यं

ஒருவரோடொருவர்

हयौ

சந்தோஷமுடைந்தவர்

களாய்

स तत्र मासमुषितः सुग्रीव इव रावणः ।

सः

"அந்த

रावणः

இராவணன்

तत्र

அங்கே

सुग्रीवः

சுகிரீவன்

इव

போலவே

मारां

ஒருமாதகாலம்

उषितः

வசித்திருந்தான்.

पावकाग्रतः

அக்னிசாக்திகமாக

सुस्निग्धं

பிரதால் அழிக்கமுடிய

चिरं

யாததாரிசூக்கிறதும்

सख्यं

ஆயுட்பர்யந்தமிருக்

கிறதும்மாகிய

इच्छामि

அன்யோன்ய ஸ்நேக

உடம்பாட்டை

सर्वमेवाविभक्तं नौ भविष्यति हरीश्वर ॥

दाराः

பலிர் பூமிகளும்

एवं एव

என்ன முமே

नौ

நம்மிருவருக்கும்

अविभक्तं

பேதமின்றி அனூப

விக்கத்தக்கதாய்

भविष्यति

விளங்கட்டும்.

भ्रातृत्वमुपसंपन्नौ परिष्वज्य परस्परम् ॥४२॥

परिष्वज्य

ஆலிங்கனம்செய்துக்

கொண்டு

ततः

அப்போ திரிசுந்து

भ्रातृभ्यं

சதேறாதார்கள் போலி

ருப்பதை

उपसम्पन्नौ

நிச்சயித்துக்கொண்

டார்கள்.

किष्किन्धां विशतुर्हृष्टौ सिंहौ गिरिगुहामिव ॥

लम्बितकौ

சல்லாபமாய்ப் பேசிக்

கொண்டு

सिंहौ

இருசிக்கங்கன்

गिरिगुहां

மலைக்குகையில்

इव

எவ்வண்ணமோ,

அவ்வண்ணமே

किष्किन्धां

கிஷ்கிந்தைக்கு

विशतुः

வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अमात्यैरागतैर्नीतस्त्रैलोक्योत्सादनार्थिभिः ॥

त्रैलोक्यो-

त्सादनार्थिभिः

{ முவுலகங்களையும்

அழிக்க எண்ணம்

கொண்டவர்களாய்

आगौः

கூடவந்து

अमात्यैः

மந்திரிகளால்

नीतः

அழைத்துக்கொண்

டுபோகப்பட்டான்.

एवमेतत्पुरा वृत्तं वालिना रावणः प्रभो । धर्षितश्च कृतश्चापि भ्राता पावकसन्निधौ ॥४५॥

प्रभो	“ பிரபோ !	धर्षितः	கொட்டமடக்கப்
एतत्	இது	अपि	ஆயினும் [பட்டான்
पुरा	முன்காலத்தில்	पावकसन्निधौ	அக்கினியின் முன் னிலையில்
वृत्तं	நடந்த விருத்தாந்தம்.	भ्राता च	ஆப்தஸ்ஸனே ஹித னாகவும்
रावणः च	ராவணனும்	कृतः	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டான்.
वालिना	வாலியினால்		
एवं	மேற்கண்டவண் ணமாய்		

बलमप्रतिमं राम वालिनोऽभवदुत्तमम् । सोऽपि त्वया विनिर्दग्धः शलभो वह्निना यथा ॥

राम	“ ஸ்ரீராம !	त्वया	தேவரீரால்
वालिनः बलं	வாலியின் பலம்	वह्निना	அக்னியினால்
अप्रतिमं	ஒப்புவமையில்லாத தாயும்	शलभः	விட்டிற் பூச்சி
उत्तमं	மிகச் சிறந்ததாயும்	यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
अभवत्	விளங்கிற்று.	विनिर्दग्धः	கொல்லப்பட்டான்.
सः अपि	அவனும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22168



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1444

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

हनुमदुत्पत्त्यादि—ஹனுமாரின் உத்பத்தி முதலியது.

अपृच्छत तदा रामो दक्षिणाशश्रयं मुनिम् । प्राञ्जलिर्विनयोपेत इदमाह बचोऽर्थवत् ॥

तदा	அப்பொழுது	आह	திருவாய்மலர்க்கருளி னார்:
रामः	ஸ்ரீராமர்	विनयोपेतः	விஷயம் தெரியாதவர் பொலாகி
दक्षिणाशश्रयं	தென்தேசவாசியாகிய	अर्थवत्	{ யாவருமறிந்துகொள் ளவேண்டிய விஷய மானபடியால்
मुनिं	முனிவரைப்பார்த்து	अपृच्छा	வினவினார்:
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		
इदं	பின்சுண்ட		
वचः	பொழிவை		

अतुलं बलमेतद्वै वालिनो रावणस्य च । न त्वेताभ्यां हनुमता समं त्विति मतिर्मम ॥ २ ॥

वालिनः	“ வாலியினுடையவும்	हनुमता	ஹனுமானோடும்
रावणस्य च	இராவணனுடையவும்	एताभ्यां	இவ்விருவர்களுடும்
बलं	பலம்	समं	சாதிருச்சயம் என்பது
अतुलं वै	மறந்தகானதே;	न तु	இல்லவேயில்லை
तु	ஆயினும்	इति	என்பது
एतत्	இது	मम मतिः	எனது அபிப்பிராயம்.

शौर्यं दाक्ष्यं बलं धैर्यं माज्ञता नपसाधनम् । विक्रमश्च प्रभावश्च हनुमति कृतालयाः ॥३॥

ஹனுமதி ச

“ ஹனுமா னொருவ  
விடத்திலேயே

शौर्यं

செனர்யமும்

दाक्ष्यं

சாமர்த்தியமும்

बलं

பலமும்

धैर्यं

தைரியமும்

माज्ञता

பாண்டித்யமும்

दृष्ट्वैव सागरं वीक्ष्य सीदन्तीं कपिवाहिनीम् ।

மஹாபாஹு:

“ மதுராசக்திவா னுதிய  
அவன்

कपिवाहिनीं

வானரச்சேனையை

सागरं

சாகரத்தை

दृष्ट्वा एव

பார்த்தமாத்திரத்தி  
லேயே

सीदन्तीं

ஏங்கிக்கிடக்கிறதரச

धर्षयित्वा पुरीं लङ्कां रावणान्तःपुरं तदा । दृष्ट्वा संभाषिता चापि सीता ब्राह्मसिता तथा ॥

तदा

“ அக்காலத்தில்

रावणान्तःपुरं

ராவணாந்தப்புரத்தை

दृष्ट्वा च

நன்றாய் ஆராய்ந்து

अपि

அதன்மேல்

सीता

வலிதை

संभाषिता

{ நமஸ்காரபூர்வமாய்ச்

சந்தித்துப்பேசப்

பட்டவளாய்

सेनाग्रगा मन्त्रिमुताः किङ्करा रावणात्मजः ।

तस्य

“ அப்பொழுது

हनुमता

ஹனுமான்

एकेन हि

ஒருவனாலேயே

एो

இந்த

सेनाग्रगाः

சேனாகுபதிகளும்

भूयो बन्धाद्विमुक्तेन भाषयित्वा दशाननम् ।

बन्धात्

“ கட்டினின்ற

विमुक्तेन

ஸ்வயமாகவேஸ்வ

தந்திரம்பெற்ற

येन

எந்த அவனால்

दशाननं

தசானனுக்கு

भूयः

விஸ்தாரமாய்

नपसाधनं

{ ராஜகீதிரனுக்குக்  
குறையின் திரியங்க  
ளை முடிக்கும் சக்தியும்

क्रिमः

விக்கிரமமும்

प्रभावः च

பிரபாவமும்

कृतालयाः

குடி கொண்டிருக்கின்  
றன.

वीक्ष्य

கண்டு

समाश्रस्य

ததரியம் சொல்லி  
விட்டு

योजनानां

போஜனைகளின்

सतं

நூற்ற

पुतः

ஒரு தாண்டாய்  
தாண்டினான்.

आशासिता हि

ததரியப்படுத்தவும்  
பட்டான்.

तथा

அப்படியே

लङ्कां

இலங்கை

पुरीं

பட்டணத்தையும்

धर्षयित्वा

உருவழித்தான்.

एते हनुमता तत्र ह्येकेन विनिपातिताः ॥

मन्त्रिभूताः

மந்திரிபுதஸ்வர்களும்

किङ्कराः

கிங்கரர்களும்

रावणात्मजः

ராவணனது புதல்  
வனும்

विनिपातिताः

சம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள்.

लङ्का भस्मीकृता येन पावकेनेव मेदिनी ॥

भाषयित्वा

செய்தி சொல்லிவிட்டு

लङ्का

இலங்கை எனும்

मेदिनी

பூராதேசம்

पावकेन

அக்கினியினால்

इव

முற்றினும்

भस्मीकृता

சாம்பலாக்கப்பட்டது.



न कालस्य न शक्रस्य न विष्णोर्वित्तपस्य च । कर्पाणि तानि श्रूयन्ते यानि युद्धे हनूमतः ॥

யுद्धே	“ போரில்	காலச்ய	யமனுக்கும்
हनूमतः	ஹனுமான்னுடைய	न	இல்லை.
कर्पाणि	கிருத்யங்கள் என்று	शक्रस्य	இந்திரனுக்கும்
यानि	எவைகள்	न	இல்லை.
श्रूयन्ते	வழங்குகின்றனவோ,	वित्तपस्य	குபேரனுக்கும்
तानि	அவைகள்	विष्णोः च	விஷ்ணுவுக்கும்கூட
		न	இல்லை.

एतस्य बाहुवीर्येण लङ्का सीता च लक्ष्मणः । प्राप्ता मया जयश्रैव राज्यं मित्राणि बान्धवाः ॥

एतस्य	“ இவனுடைய	सीता	லீதையும்,
बाहुवीर्येण एव	பாசுவீர்யம் ஒன்றி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனும்
	இவையே	मित्राणि	மித்திரர்களும்
मया	என்னால்	बान्धवाः	பந்துக்களும்
जयः च	வெற்றி என்பதும்,	राज्यं च	இராஜ்யமும்
लङ्का	இலங்கை என்பதும்,	प्राप्ताः	அடையப்பட்டன.

हनूपान्यदि नो न स्याद्दानराधिपतेः सखा । प्रवृत्तिपि को वेत्तुं जानक्याः शक्तिमान्भवेत् ॥

वानराधिपतेः	“ வானரமன்னனுக்கு	नः	நமக்கு
सखा	சகாவாய்	वेत्तुं	தெரிவிக்க
हनूपान्	ஹனுமான்	शक्तिमान्	சக்தியுடையவன்
यदि न स्यात्	இல்லையென்றால்	कः अपि	வேறு எவன்
जानक्याः	ஜானகியின்	भवेत्	இருக்கிறான் ?
प्रवृत्ति	வர்த்தமானத்தை		

किमर्थं बाल्येनैव सुग्रीवप्रियकाम्यया । तदा वैरे समुत्पन्ने न दग्धो वीरुधो यया ॥

तदा	“ அப்படியிருக்கையி	वाली	வாலி
वैरे	வைரம் [ஆம்	किमर्थं	ஏன்
समुत्पन्ने	உண்டாயிருக்கையில்	वीरुधः	படர்கொடுக்களை
सुग्रीवप्रिय-	ஸுகிரீவனுக்கு ஹி	यया	எவ்வண்ணமோ
काम्यया	தம்செய்ய எண்ணம்		அவ்வண்ணமே
	கொண்டதால்	न दग्धः	எரிக்காமல் விடப்
अनेन एव	இவனுளேயே		பட்டான் ?

न हि वेदितवान्मन्ये हनूपानात्मनो बलम् । यदृष्टवाञ्छीवितेष्टं क्षिप्यन्तं वानराधिपम् ॥

हनूपान्	“ ஹனுமான்	वानराधिपं	வானரமன்னனை
आत्मनः बलं	தனது பலத்தை	क्षिप्यन्तं	கட்டத்திலிருப்பவ
न वेदितवान्	தெரிந்துகொள்ள		னான்
	வில்லை என்று	वृष्टवान् हि	{ கையாலாகாதவனாய்
मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.		{ ஸஹரனுபவம் மட்
यत्	எனென்றால்		{ டும் கொண்டிருந்தா
जीवितेष्टं	உயிரினுயிரியினான		{ னன்றோ!

एतन्मे भगवन्सर्वं हनूमति महामतौ । विस्तरेण यथातत्त्वं कथयामरपूजित ॥ १३ ॥

अमरपूजित	"தேவர்களால் கொண்டு ண்டாடப்பட்ட ஸ்வாமியே!	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
भगवन्	மஹாஸ்ரீநவானுகிய	यथातत्त्वं	தத்வமெதுவோ அதையும்
महामतौ	ஹனுமான் விஷயத்	विस्तरेण	எதையும் விடாமல்
हनू रति	இந்த [தில்	मे कथय	எனக்கு சொல்லி யருளவேண்டும்."

राघवस्य वचः श्रुत्वा हेतुयुक्तमृषिस्तदा । हनूमतः समक्षं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १४ ॥

ऋषिः	முனிவர்	समक्षं	எதிரிலே
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	तदा	அப்பொழுது
हेतुयुक्तं	ஏற்காரணத்துடனி	तं	அவரைப்பார்த்து
वचः	நியமனத்தை [ருந்த	इदं	பின்ன்கண்ட
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	वचनं	விருந்தார்த்தத்தை
हनूमतः	ஹனுமாத்	अब्रवीत्	பதவிரங்கப்படுத்தினார்:

सत्यमेतद्रघुश्रेष्ठ यद्वीषि हनूमतः । न बले विद्यते तुल्यो न गतौ न मर्तो परः ॥ १५ ॥

रघुश्रेष्ठ	"தேவ ரகூத்தம!	तुल्यः	சமனமான
यद्	எதென்றை	परः	வேறொருவன்
व्वीषि	தேவரீர் திருவாய்மலர்	बले	பலத்தில்
एतद्	இது [ஸீரோ	न विद्यते	இல்லை.
सत्यं	சத்யமே.	गतौ न	சதியில் இல்லை.
हनूमतः	ஹனுமாருக்கு	मर्तो न	மதியில் இல்லை.

अमोघशपैः शापस्तु दत्तोऽस्य ऋषिभिः पुरा । न वेत्ता हि बलं येन बली सन्नरिमर्दनः ॥

अस्य	"இவனுக்கு	येन	இக்காரணத்தால்
पुरा	முன்காலத்தில்	अरिमर्दनः	சத்ருக்களை சமீதற ரிக்கத்தக்க
अमोघशपैः	{ இட்டசாபங்களிட்ட படியே பஸிக்கும் ப்ரபாவசாலிகளாகிய	बली सन्	பலிஷ்டனாகவிருந்தும்
ऋषिभिः	முனிவர்களால்	तु	அவன்மட்டில்
शापः	ஒரு சாபம்	बलं न वेत्ता हि	பலத்தை உணரமுடி வாமலிருக்கிறான்.
दत्तः	இடப்பட்டது.		

वाल्मेऽप्येतेन यत्कर्षं कृतं राम महाबल । तन्न वर्णयितुं शक्यमिति बालतयाऽस्य ते ॥

महाबल	"மஹாபலிஷ்டராகிய	अस्य	இவனுடைய
राम	ஸ்ரீராம!	कर्म	நடவடிக்கை
एतेन	இவனால்	यद्	எதுவோ
वाल्मे अपि	சிறு குழந்தையாயி ருக்கையிலே	तद्	அதையும்
बालतया	குழந்தைத்தனத் தினால்	ते	தேவரிருக்கு
कृतं	செய்யப்பட்டதையும்	वर्णयितुं	எதையும் விடாமற் சொல்வதற்கு
		न शक्यम्	முடியாது.

यदि वाऽस्ति ह्यभिप्रायस्तच्छ्रोतुं तव राघव । समाधाय मतिं राम निशामय वदाम्यहम् ॥

राघव	“ஹே ராகவா!	तव	தேவரீருக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	तत् वा	அதையும்
अहं	நான்	श्रोतु	கேட்க
मतिं हि	ஞாபகத்திலிருப்பதை	अभिप्रायः	நிருவுள்ளம்
समाधाय	கொண்டு [மட்டும்]	अस्ति यद्	இருக்குமானால்
वदामि	இயம்புகிறேன்.	निशामय	திருச்செவிகாப்பீராக.

सूर्यदत्तवरस्वर्णः सुमेरुर्नाम पर्वतः । यत्र राज्यं प्रशास्यस्य केसरी नाम वै पिता ॥१९॥

सूर्यदत्तवरस्वर्णः	“சூர்யனளித்தவரத் தால் சுவர்ணமாய் லினங்கும்	अस्य	இவனது
सुमेरुः	சுமேரு	पिता	தந்தையாகிய
नाम	என்கிற	केसरी नाम	கேஸரி என்பவன்
पर्वतः	ஒரு மலையுண்டு.	यत्र	அந்த இடில்
		राज्यं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
		प्रशासति वै	செய்துவந்தான்.

तस्य भार्या बभूवैषा ह्यञ्जनेति परिश्रुता । जनयामास तस्यां वै वायुरात्मजमुत्तमम् ॥२०॥

अञ्जना	“அஞ்சனை	बभूव	இருந்தாள்.
इति	என்று	तस्यां वै	அவளிடத்திலேயே
परिश्रुता	பெயர்கொண்ட	वायुः हि	வாயுதேவனே
एषा	இவள்	उत्तमं	உத்தமனான
तस्य	அவனுக்கு	आमजं	ஒரு புதல்வனை
भार्या	மனைவியாக	जनयामास	உண்டுபண்ணினார்.

शालिशुकनिभाभासं प्राप्तुमासुं तदाऽञ्जना । फलान्याहृतुकामा वै निष्क्रान्ता गहनेचरा ॥

तदा	“அப்பொழுதே	आहृतुकामा	கொண்டுவரவேண்டு மென்கிற எண்ணம்
शालिशुक- निभाभासं }	நெக்கதீர் கிறமுள் வனாய் லினங்கும்	निष्क्रान्ता	கொண்டவளாய் விட்டடைவிட்டு வெ
असुं वै	இவனையே	गहनेचरा	ளிப்புறப்பட்டவளாய் காட்டிற்குப் போயிருந்தாள்.
अञ्जना प्राप्तु	அஞ்சனை பெற்றான்.		
फलानि	பழங்களை		

एष मातृवियोगाच्च क्षुधया च भृशार्दितः । रुरोद शिशुरत्यर्थं शिशुः शरवणे यथा ॥२१॥

एषः	“இந்த	शरवणे	சாவணத்தில்
शिशुः	குழந்தை	शिशुः	குழந்தை (ஷண்முகக் கடவுள்)
मातृवियोगाच्च	தாய்பக்கத்திலில்லா மைவாலும்	यथा च	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
क्षुधया च	பசியாலும்	अत्यर्थं	அதிகமாக
भृशार्दितः	அதிகமாய் வருத்திய தாய்	रुरोद	அழுதது.



तदोद्यन्तं विवस्वन्तं जपापुणोत्करोपमम् । ददर्श फललोभाच्च ह्युत्पपात रविं प्रति ॥ २३ ॥

तदा	“ அப்பொழுது	ददर्श	கண்டது.
जपापुणोत्करोपनं	ஜபாபுஷ்பங்களின்	फललोभात् च	பழத்திலாசையால்
	குறியலுக்கு நிகராய்	रविं हि	சூர்யபகவாணையே
उद्यन्तं	உதயமாகிற	प्रति	நோக்கி
विवस्वन्तं	சூர்யபகவாணை	उत्पपात	பறந்துசென்றது.

बालार्काभिमुखो बालो बालार्क इव मूर्तिमान् । ग्रहीतुकामो बालार्कं पृवतेऽम्बरमध्यगः॥

बालार्कः इव	“ பாலசூர்யனே	अम्बरमध्यगः	ஆகாயமார்க்கத்தில்
मूर्तिमान्	உருவெடுத்துவந்தது		செல்லுகிறதாய்
बालः	குழந்தை [போன்ற	बाडा ६भिमुखः	{ இளஞ்சூர்யன்
बालार्क	இளஞ்சூர்யனை		{ இருக்குமிடத்தை
ग्रहीतुकामः	கையில்கொள்ள		{ நோக்கி
	ஆசைகொண்டதாய்	पृवते	பறந்துசென்றது.

एतस्मिन्नुत्तमाने तु शिशुभावे हनूमति । देवदानवयक्षाणां विस्मयः सुमहानभूत् ॥ २४ ॥

शिशुभावे	“ கிறுகுழந்தையா	देवदानवयक्षाणां	{ தேவர்களுக்கும்,
	யிருக்கும்		{ தானவர்களுக்கும்,
हनूमति	ஹனுமான்		{ யக்ஷர்களுக்கும்
एतस्मिन्	இப்படி	सुमहान्	அத்யந்த
पुवमाने तु	பறந்துசெல்லுதையில்	विस्मयः	ஆச்சர்யம்
		अभूत्	உண்டாயிற்று.

नाप्येवं वेगवान्वायुर्गरुडो वा मनस्तथा । यथाऽयं वायुपुत्रस्तु क्रपतेऽम्बरमुत्तमम् ॥ २५ ॥

अयं	“ இந்த	क्रपते	செங்கின்றானே
वायुपुत्रः	வாயுபுத்தல்வன்	तथा	அப்படிப்பட்டதாகிய
तु	இப்பொழுது	वेगवान्	வேகமுடையதாக
एवं	இவ்விதமாய்	मनः वा	மனமாவது
उत्तमं	சிறந்த	गरुडः	கருடனாவது
अम्बरं	ஆகாயத்தில்	वायुः अपि	வாயுவுக்கூட
यथा	எப்படி	न	இல்லை.

यदि तावच्छिशोरस्य त्वीदृशो गतिविक्रमः । यौवनं बलमासाद्य कथं वेगो भविष्यति ॥

अस्य	“ இந்த	यत्नं	பலத்தை
शिशोः	குழந்தைக்கு	आसाद्य	பெற்று
ईदृशः	இப்படிப்பட்டதாகிய	तावत्	அக்காலத்தில்
गतिविक्रमः	கமனசக்தி	वेगः तु	கமனசக்திதான்
यदि	இருக்கிறதென்றால்	कथं	எத்தன்மையதாய்
यौवनं	யௌவன	भविष्यति	இருக்குமோ.

तपनुष्वते वायुः पुनन्तं पुत्रपात्मनः । सूर्यदाहभयाद्रक्षस्तुपारचयशीतलः ॥ २८ ॥

वायुः	“வாயுபகவான்	तुपारचयशीतलः	பனிமலையெனக்
पुनन्तं	பறந்துசெல்லுகின்ற		குளிரந்தவராய்
आत्मनः	தனது		
तं पुनं	அந்தப் புதல்வனை	रक्षन्	காப்பாற்றிக்கொண்டு
सूर्यदाहभयात्	{ சூர்யன் தகித்துவிடு வரலோ என்ற அச்சத்தால்	अनुष्वते	கூடவேபறந்து சென்றனர்.

बहुयोजनसाहसं क्रमत्येष गतोऽम्बरम् । पितुर्विलाच बाल्याच्च भास्कराभ्याशमागतः ॥

एषः	“இவர்	बाह्यात् च	அறியாததன்மை
बहुयोजनसाहसं	பல ஆயிரம்போஜனை		யாலும்
	தூரம்	पितुः	தந்தையின்
क्रमति	கிளம்பிச்சென்றார்;	बाल्या च	பலத்தாலும்
अम्बरं	ஆகாசத்தை	भास्कराभ्यां	சூர்யனது சம்பீபம்
गतः	அடைந்தார்;	आगतः	போய்ச்சேர்ந்தனர்.

शिशुरेष त्वदोषज्ञ इति मत्वा दिनेश्वरः । कार्यं चात्र समायत्तमित्येवं न ददाह सः ॥

सः	“அந்த	अस्य	இவ்விஷயத்தில்
दिनेश्वरः तु	சூர்யபகவானும்	एवं	இவ்வண்ணமாய்
एषः	இது	समायत्तं	நடைபெறவேண்டிய தாயிருக்கின்ற
शिशुः	குழந்தை	कार्यं च	கார்யத்தையும்
इति	என்பதையும்	मत्वा	எண்ணி
अदोषज्ञः	தோஷமறியாதது	न ददाह	தறுப்பிக்காபலிருர்
इति	என்பதையும்		தாள்.

यमेव दिवसं ह्येष ग्रहीतुं भास्करं पुतः । तमेव दिवसं राहुर्जिघृक्षति दिवाकरम् ॥ ३१ ॥

एषः	“இவர்	तं दिवसं एव	அதேதினத்திலேயே
यं दिवसं	எந்த தினத்தில்	राहुः हि	ஹாகுவும்
भास्करं	சூர்யனை	दिवाकरं एव	சூர்யனையே
ग्रहीतुं	பிடிக்க	जिघृक्षति	பற்றவந்தான்.
पुतः	பறந்துவந்தனலோ		

अनेन स परामृष्टो राम सूर्यरथोपरि । अपक्रान्तस्ततस्त्रस्तो राहुश्चन्द्रार्कमर्दनः ॥ ३२ ॥

राम	“சூரராம!	सूर्यरथोपरि	சூர்யரதத்தின் அரு
चन्द्रार्कमर्दनः	{ சந்திரனையும் சூரிய னையும் தொட வல் வைனாகிய	परामृष्टः	பிடிக்கவந்து [கில்
		ततः	அதனால்
सः राहुः	அந்த ஹாகு	अस्रः	பயந்தவனாய்
अनेन	இவரால்	अपक्रान्तः	திரும்பிப்போய் விட்டான்.

स इन्द्रभवनं गत्वा सरोषः सिंहिकासुतः । अब्रवीद्भुकृतिं कृत्वा देवं देवगणैर्वृतम् ॥३३॥

सिंहिकासुतः	“ சிம் ஹிகையின் புதல்வனாகைய	इन्द्रभवनं	இந்திரனது வஸதியில்
सः	அவன்	गत्वा	போய்
सरोषः	கோபத்துடன்	देवगणैः	தேவகணங்களால்
	கடியனவனாய்	वृतं	சூழப்பட்டு விளங்கும்
भुकृतिं	புருவத்தை	देवं	இந்திரனை
कृत्वा	நெறித்து	अब्रवीत्	இப்படி வின்னப்பம் செய்துகொண்டான்;

बुभुक्षापनयं दत्त्वा चन्द्राकौ मम वासव । किमिदं तत्त्वया दत्तमन्यस्य बलवृत्रहन् ॥३४॥

बलवृत्रहन्	“ ‘பலாகரணையும் விரு த்திராகரணையும் அழித்த இந்திரனே ! எனக்கு பசி தணிபுமாறு சந்திரனையும் சூரிய னையும்	दत्त्वा	அளித்துவிட்டு
वासव		स्वया	உன்னால்
मम		अन्यस्य	வேறு யாரோ
बुभुक्षापनयं		तत्	அந்த [ஒருவருக்கு
चन्द्राकौ		इदं	இது
		किं	யாது காரணமாய்
		दत्तम्	அளிக்கப்பட்டிருக்க கிறது ?

अद्याहं पर्वकाले तु जिघृक्षुः सूर्यमागतः । अथान्यो राहुरासाद्य जग्राह सहसा रविम् ॥

अद्य	“ இன்று	अथ तु	அத்தருணத்திலேயே
पर्वकाले	பர்வகாலத்தில்	अन्यः	மற்றொரு
सूर्य	சூரியனை	राहुः	ராகு
जिघृक्षुः	பிடிக்க எண்ணங் கொண்டவனாய்	रवि	சூரியனை
अहं	நான்	आसाद्य	கிட்டி
आगतः	வந்துசேர்ந்தேன்.	सहसा	பலா தகராறமாய்
		जग्राह	பற்றியிருக்கிறான்.

स राहोर्वचनं श्रुत्वा वासवः संभ्रमान्वितः । उत्पपातासनं हित्वा चोद्वहन्काञ्चनीं स्रजम् ॥

काञ्चनीं	“ பொன்மயமான	वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு
स्रजं	மாலைகைய	श्रुत्वा	செவிகாய்த்து,
उद्वहन्	அணிந்திருந்த	संभ्रमान्वितः च	விஷயமின்னதென்று தெரியாதவராயே
सः	அந்த	आसनं हित्वा	ஆஸனத்தை விட்டு
वासवः	இந்திரன்	उत्पपात	எழுந்தனர்.
राहोः	ராகுவின்		

ततः कैलासकूटाभं चतुर्दन्तं मदस्रवम् । शृङ्गारधारिणं प्राशुं स्वर्णघण्टाट्टहासिनम् ॥३७॥

इन्द्रः करीन्द्रमारुह्य राहुं कृत्वा पुरःसरम् । प्रायाद्यत्नाभवत्सूर्यः सहानेन हनृपता ॥३८॥



ततः	“அப்பொழுது	क्रीन्	ஐராவதத்தின்மீது
इन्द्रः	இந்திரன்	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
कैलासकूटमं	கைலாஸமலைபோல்	राहुं	ராகுவை
चतुर्दन्तं	விளங்குகின்றதும்	पुस्तुरं	முன் செல்பவனாக
मदस्रवं	நான்கு தந்தங்களையு	कुवा	செய்துகொண்டு
	டையதும்	अनेन	இந்த
शृङ्गारधारिणं	மதஜஸ்த்தைப் பெருக்	हनुमता सह	ஹனுமாரோடுகூட
	குகின்றதும்		யிருக்கின்ற
प्रांशुं	நிருங்காரமாய் ஆவல்	सूर्यः	சூரியன்
	கரிக்கப்பெற்றதும்	यस्य अमवत्	எவ்விடத்திலிருந்தா
स्वर्गवण्टादृहासिनं	மிக்க உயரமானதும்		னோ அவ்விடத்திற்கு
	ஸ்வர்க்கமணிதளின்	प्रायात्	சென்றனர்.
	ஒலிகளால் சப்திக்க		
	ப்பெற்றதுமான		

अथातिरभसेनागाद्राहुस्तस्य वासवम् । अनेन च स वै दृष्टः प्रभावञ्छैलकूटवत् ॥३९॥

अथ	“அப்பொழுது	शैलकूटवत्	பர்வதசிகரம்போல்
राहुः	ராகு	प्रभावन्	பாய்ந்துவருகின்ற
वासवं	இந்திரனை	सः वै	அவனும்
उत्सृज्य	பின்னிருக்கவிட்டு	अनेन च	இவராலேயும்
अतिरभसेन	வெகுலேகமாய்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.
आगात्	வந்தான்.		

ततः सूर्य समुत्सृज्य राहुं फलमवेक्ष्य च । उत्पपात पुनर्व्योम ग्रहीतुं सिंहिकासुतम् ॥

राहुं	“ராகுவை	पुनः	திரும்பவும்
फलं च	ஒரு கனியெனவே	व्योम	ஆகாயத்தில்
अवेक्ष्य	எண்ணி	सिंहिकासुतं	வயிம்லிகையின்
ततः	அதனால்		புதல்வனை
सूर्य समुत्सृज्य	சூரியனை விட்டு	ग्रहीतुं उत्पपात	பிடிக்க ளைப்பினார்.

उत्सृज्यार्कमिमं राम प्रभावन्तं पुवङ्गमम् । अवेक्ष्यैवं परावृत्य मुखशेषः पराङ्मुखः ॥४१॥  
इन्द्रमाशंसमानस्तु त्रातारं सिंहिकासुतः । इन्द्र इन्द्रेति संत्रासान्मुहुर्मुहुर्भाषत ॥ ४२ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	पराङ्मुखः	புறங்காட்டியவனாய்
सिंहिकासुतः	செய்வகையின் புதல்	परावृत्य	திரும்பி
मुखशेषः	ராகு [வனாகிய	इन्द्रं तु	இந்திரனையே
पुवं	இவ்வண்ணமாய்	त्रातारं	அடைக்கலமாக
अर्कं	சூரியனை	आशंसमानः	எண்ணியவனாய்
उत्सृज्य	விட்டு	सन्वासात्	பயத்தால்
प्रभावन्तं	பாய்ந்துவருகின்ற	मुहुः मुहुः	மேல் மேலும்
इमं पुवङ्गमं	இந்த குரங்கை	इन्द्र इन्द्र	‘இந்திர, இந்திர’
अवेक्ष्य	பார்த்து	इति भाषत	என்று அலறினான்.

राहोर्विक्रोशमानस्य प्रागेवालक्षितं स्वरम् । श्रुत्वेन्द्रोवाच मा भैषीरहमेनं निषूदये ॥ ४३ ॥

इन्द्रः	"இந்திரன்	माक्	எற்கனவே
विक्रोशमानस्य	கூச்சலிடுகின்ற	आलक्षितं	தூரத்திலிருந்தே கவ
राहोः	ராஹின்		னிக்கப்பட்டவனாகிய
स्वरं	சுவரே	एनं	இவனை
श्रुत्वा	கேட்டு	निषूदये	அதம்செய்து விடுக
मा भैषीः	'நீ அஞ்சாதே,		நேன்' என்று
अहं एव	நானே	उवाच	வாக்களித்தார்.

ऐरावतं ततो दृष्ट्वा महत्तदिदमित्यपि । फलं मत्वा हस्तिराजमभिदुद्राव मारुतिः ॥ ४४ ॥

ततः	"அப்பொழுது	महत् फलं	ஒரு பெரிய கனி
मारुतिः	மாருதி	इति मत्वा	என்று எண்ணி
हस्तिराजं	கஜச்சேஷ்டத்தை	तत्	அந்த
दृष्ट्वा	கண்டு	ऐरावतं	ஐராவதத்தின் மீது
इदं अपि	இதையும்	अभिदुद्राव	பாய்ந்தனர்.

तथास्य धावतो रूपमैरावतजिघृक्षया । मुहूर्तमभवद्दोरमिन्द्राग्रचोरिव भास्वरम् ॥ ४५ ॥

तथा	"அவ்வண்ணமாய்	इव	போன்றதாய்
धावतः	பாய்ந்து வருகின்ற	भास्वरं	மிகப்பிரகாசிக்கின்ற
अस्य	இவரது		தாயும்
रूपं	உருவம்	मुहूर्तं	அச்சமயத்தில்
ऐरावतजिघृक्षया	ஐராவதத்தை பிடிக்க	घोरं	பயங்கரமாயிருக்
	எண்ணியதால்		கின்றதாயும்
इन्द्राग्रोः	இந்திராக்னிகளு	अमवत्	விளக்கிற்று.
	டைய ரூபம்		

एवमाधावमानं तु नातिक्रुद्धः शचीपतिः । हस्तान्तादतिमुक्तेन कुलिशेनाभ्यताडयत् ॥

शचीरतिः	"இந்திரன்	न	இல்லை.
एवं	இவ்வண்ணம்	तु	ஆயினும்
आधावमानं	பாய்ந்துவருபவரின்	हस्तान्तात्	கைதனிலிருந்து
	மீது	अतिमुक्तेन	விடப்பட்ட
अतिक्रुद्धः	அதிகோபங்கொண்	कुलिशेन	வஜ்ராயுதத்தால்
	டவராக	अभ्यताडयत्	மென் னத்தட்டினார்.

ततो गिरौ पपातिष इन्द्रवज्राभिताडितः । पतमानस्य चैतस्य वामो हनुरभज्यत ॥ ४७ ॥

एषः	"இவர்	पपाति	விழ்ந்தார்.
इन्द्रवज्राभि-}	இந்திரனது வஜ்ராயு	पतमानस्य	விழ்ந்த
ताडितः }	தத்தால் அடியுண்	एतस्य	இவரது
	டவராய்	वामः	இடது
ततः	அப்பொழுது	हनुरः च	தாடையும்
गिरौ	மலையின்மீது	अभज्यत	முறிபட்டிருந்தது.

तस्मिंस्तु पतिते बाले वज्रताडनविह्वले । चुक्रोधेन्द्राय पवनः प्रजानामहिताय सः ॥४८॥

ச: பவன:	“அந்த வாயுபகவான்	तु	இவ்விஷயமாய்
तरिमन्	அந்த	प्रजानां	பிரானிகளுக்கு
बाळे	குழந்தை	अहिताय	உபத்திரவம் விளை
वज्रताडनविह्वले	வஜ்ரதாடனத்தால்		விப்பதாய்
	அடிபட்டுச்சேர்ந்து	इन्द्राय	இந்திரன்மீது
पतिते	விழுந்தவளவில்	चुक्रोध	சினக்கொண்டார்.

प्रचारं स तु सङ्गृह्य प्रजास्वन्तर्गतः प्रभुः । गुहां प्रविष्टः स्वसुतं शिशुमादाय मारुतः ॥

ச:	“அந்த	सङ्गृह्य	நிறுத்திவிட்டு
प्रभुः	சாமர்ந்தியசாலியர்	स्वसुतं	தன் புதல்வனாகிய
मारुतः	வாயுபகவான் [கிய	शिशु	குழந்தையை
प्रजासु	பிரானுகளிடத்தில்	आशाय	எடுத்துக்கொண்டு
अन्तर्गतः	உட்சென்றவராய்	गुहां तु	ஒரு குகையிலேயே
प्रचरं	சஞ்சரிப்பதை	प्रविष्टः	புகுந்திருந்தார்.

विष्मूत्राशयमावृत्य प्रजानां परमार्तिकृत् । सरोध सर्वभूतानि यथा वर्षाणि वासवः ॥५०॥

सर्वभूतानि	“ஸர்வபூதங்களிடத் திலும்	परमार्तिकृत्	மிகத் துன்பத்தை விளைவிப்பவராய்
विष्मूत्राशयं	மலமூத்திரஸ்தானங் களே	वासवः	இந்திரன்
आवृत्य	ஸ்தம்பித்துவிட்டு	वर्षाणि	மழைகளை
प्रजानां	பிரானுகளுக்கு	यथा	எவ்வண்ணமோ
		सरोध	அவ்வண்ணமே
			தகைத்துவிட்டார்.

वायुप्रकोपाद्भूतानि निरुच्छ्वासानि सर्वतः । सन्धिभिर्भिद्यमानैश्च काष्ठभूतानि जज्ञिरे ॥

वायुप्रकोपात्	“வாயுவினது பெரும் கோபத்தால்	सन्धिभिः	தேகப்பூட்டுகளால்
भूतानि च	பூதங்களெல்லாம்	निरुच्छ्वासानि	மூச்சுவிடமுடியாத வைகளாய்
सर्वतः	எங்கேபார்த்தாலும்	काष्ठभूतानि	காட்டங்கன்போன்ற
भिद्यमानैः	தளர்த்துபோன	जज्ञिरे	ஆயின. [வைகளாய்

निस्वाध्यायवषट्कारं निष्क्रियं धर्मवर्जितम् । वायुप्रकोपात्तैलोक्यं निरयस्थमिवाभवत् ॥

वायुप्रकोपात्	“வாயுவினது பெரும் கோபத்தால்	निष्क्रियं	எப்படிப்பட்ட வியா பாழுமொழிந்ததாய்
लैलोक्यं	மூவுலகும்	धर्मवर्जितं	தர்மமொழிந்ததாய்
निःस्वाध्यायवषट्कारं	அத்யயனம், தேறாமம் ஒழிந்ததாய்	निरयस्थं	நாகத்திலிருப்பது
		इव	போன்றதாய் *
		अभवत्	ஆயிற்று.



ततः प्रजाः सगन्धर्वाः सदेवासुरमानुषाः । प्रजापतिं सपाधावन्दुःखिताश्च सुखेच्छया ॥

सगन्धर्वाः	“कन्तर्वाः कनोऽ कृ.य.व.र.क.रु.म.	दुःखिताः	வருத்தமுற்றவர் களாய்
सदेवा सुरमानुषाः	{ தேவர்கள், மனுஷ்யர் கனோடு கூடியவர் கருமான	सुखेच्छया	தேவறுமெனக்கயம் பெறவேண்டியதால்
प्रजाः च	பிரணஜுகனெல்லாம்	प्रजापतिं	பிரம்மதேவரிடம்
ततः	அதனால்	समाधावन्	ஒன்றுசேர்ந்து விள ரைந்துசென்றனர்.

ऊचुः प्राञ्जलयो देवा महोदरनिभोदराः । त्वया नु भगवन्मृष्टाः प्रजानाथ चतुर्विधाः ॥

देवाः	“தேவர்கள் மஹோதர வியாதியு டையவர்கன்போன்ற உதரக்களையுடைய யவர்களாய்	ऊचुः	இப்படி வின்னப்பம் செய்தார்கள்;
महोदरनिभोदराः		प्रजानाथ	‘பிரணஜுகளின் நாதரே!
प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாய்	भगवन्	ஸ்வாமியே!
		त्वया नु	தேவரீரானேயே
		चतुर्विधाः मृष्टाः	“நான்குவகைகளால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டன.

\* கருப்பையினின்றும் உண்டாகும் ஜராயுஜங்கள், முட்டையினின்றும் உண்டாகும் அண்டஜங்கள், புழுக்கத்தினாலுண்டாகும் ஸ்வேதஜங்கள், பூமியிலிருந்து உண்டாகும் உத்திஜங்கள்.

त्वया दत्तोऽयमस्माकमायुषः पवनः पतिः । सोऽस्मान्प्राणेश्वरो भूत्वा कस्मादेपोऽय सत्तम ॥  
रुोघ दुःखं जनयन्नन्तःपुर इव स्त्रियः । तस्मात्त्वां शरणं प्राप्ता वायुनोपहता वयम् ॥५६॥

सत्तम	“மஹாபூஜ்யரே!	भूत्वा	ஆகி
अस्माकं	எங்களது	अःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
आयुषः	உயிர்வாழ்வதற்கு	स्त्रियः	பெண்கள்
पतिः	பதியாகவும்	इव	போன்றவர்களாய்
प्राणेश्वरः	பிரணாதாரமாயும்	रुोघ	{ கைகால் அசைக்க வெட்டாமல் தகை ந்திருக்கின்றனர்.
अयं	இந்த	वयं	நாங்கள்
पवनः	வாயுபகவான்	वायुना	வாயுபகவானால்
त्वया	தேவரீரால்	उपहताः	பாதிக்கப்பட்டிருக் கின்றோம்.
दत्तः	அளிக்கப்பட்டார்.	तस्मात्	ஆகையால்
अथ	இப்பொழுது	त्वां	தேவரீரை
सः	அந்த	शरणं	சரணமாக
एषः	இவர்	प्राप्ताः	வந்தடைந்திருக் கின்றோம்.
अस्मान्	எங்களை		
कस्मात्	எதோகாரணத்தால்		
दुःखं	துன்பத்தை		
जनयन्	உண்டுபண்ணுகின்ற வராய்		

एतत्प्रजानां श्रुत्वा तु प्रजानाथः प्रजापतिः । कारणादिति चोक्त्वाऽसौ प्रजाः पुनरभाषत ॥

प्रजानाथः	“ பிரஜாநாதராகிய!”	कारणात् च	ஒருகாரணத்தால்
असौ प्रजापतिः	இந்த பிரம்மபிதவர்	इति	என்று [தான்
प्रजानां	பிரஜைகளுடைய	उक्तं ॥	முதலில் சொல்லி
एतत्	இதற்கு		விட்டு
श्रुत्वा	செவிசாய்ந்து	पुरः	அதன்மேல் விஸ்தார
प्रजाः	பிரஜைகளைப்பார்த்து		மாவிப்படி
तु	இவ்விஷயத்தில்	अभाषत ।	திருவாய்மலர்ந்தரு
			வினார்.

यस्मिंश्च कारणे वायुश्चुकोध च रुरोध च । प्रजाः शृणुध्वं तत्सर्वं श्रोतव्यं चात्मनः क्षमम् ॥

प्रजाः	“ பிரஜைகளே,	यस्मिन् कारणे	எந்தக்காரணத்தால்
आत्मनः	உங்களுக்கு	चुकोध	கோபங்கொண்டிருக்
क्षमं च	ஹிதமாயிருக்கிறதும்		கின்றனோ
श्रोतव्यं च	{ கேட்டறிந்துக்கொள்	रुरोध च	தகைத்திருக்கின்றனோ
	{ எவெண்டியதாயிருக்	तत् सर्वं च	அதெல்லாவற்றையும்
	கிறதும்,	शृणुध्वम्	சொல்லுகிறேன்,
वायुः	வாயுபகவான்		கேளுங்கள்.

पुत्रस्तस्याभरेशेन इन्द्रेणाय निपातितः । राहोर्वचनमास्थाय ततः स कुपितोऽनिलः ॥

तस्य पुत्रः	“ அவனது குழந்தை	अथ	அப்பொழுது
अभरेशेन	தேவர்களின் ஈசனாகிய	निपातितः	அடித்துத்தள்ளப்
इन्द्रेण	இந்திரனால்		பட்டிருக்கின்றான்.
राहोः	ராகுவினது	सः अनिलः	அந்த வாயுபகவான்
वचने	விண்ணப்பத்திற்கு	ततः कुपितः	அதனால் கோபங்கொ
आस्थाय	இணங்கி		ண்டிருக்கிறான்.

अशरीरः शरीरेषु वायुश्चरति पालयन् । शरीरं हि विना वायुं समतां याति दारुभिः ॥

वायुः	“ வாயு	शरीरं	சரீரமானது
अशरीरः	சரீரமில்லாதவனாய்	वायुं विना हि	வாயுவை விட்டுப்
शरीरेषु	சரீரங்களில்		பிரிந்ததென்றால்
पालयन्	புரூந்து பரிபாலிக்	दारुभिः	கட்டைகளோடு
	கிறவனாய்	समतां	சமத்தத்தை
चरति	சஞ்சரிக்கின்றான்.	याति	அடைகிறது.

वायुः प्राणः सुखं वायुर्वायुः सर्वमिदं जगत् । वायुना संपरित्यक्तं न सुखं विन्दते जगत् ॥

वायुः	“ வாயு	वायुः	வாயு.
प्राणः	பிராணதாரன்;	वायुना	வாயுவினால்
सुखं	நகத்திற்கு ஆதாரம்	संपरित्यक्तं	கைவிடப்பட்ட
वायुः	வாயு;	जगत्	உலகம்
इदं जगत्	இந்த உலகு	सुखं	கஷ்டப்படா
सर्वं	எல்லாவற்றிற்கும்		திருத்தலை
	ஆதாரம்	न विन्दते	பெறமுடியாது.



अथैव च परित्यक्तं वायुना जगदायुषा। अथैव ते निरुच्छवासाः काष्ठकुड्योपमाः स्थिताः॥

अथ एव "இப்பொழுதுதான்  
जगदायुषा உலகத்திற்குப் பிரா  
ணனுயிருக்கின்ற  
वायुना வாயுவினால்  
परित्यक्तं கைவிடப்பட்டது.  
ते அவர்கள்

अथ एव இப்பொழுதுதான்  
निरुच्छवासाः மூச்சில்லாதவர்களாயும்  
काष्ठकुड्योपमाः व { கட்டைகள் போன்ற  
स्थिताः { வர்களாயும் அவர்கள்  
போன்றவைகளாயும்  
கிடக்கின்றார்கள்.

तद्यामस्तत्र यत्रास्ते मारुतो रुक्प्रदो हि नः। मा विनाशं गमिष्याम अप्रसाद्यादितेः सुताः॥

अदिनेः "அதிதியின்  
सुताः புதல்வர்களே,  
तत् ஆதலால்  
अप्रसाद्य वेண்டி கோபத்தை  
नः தணிக்காததால்  
रुक्प्रदः உபாதிசையக்கொடுத்த  
मारुतः வாயு [திருக்கின்ற

यत् என்கு  
आस्ते இருக்கிறாரோ  
तत् अன்னிடத்திற்கே  
यामः செல்வோம்;  
विनाशं நாசத்தை  
मा गमिष्यामः அடையாமலிருப்போம்.

ततः प्रजाभिः सहितः प्रजापतिः सदेवगन्धर्वभुजङ्गमुखैः ।

जगाम तत्रास्यति यत्र मारुतः सुतं सुरेन्द्राभिहतं प्रगृह्य सः ॥ ६४ ॥

सः "அந்த  
मारुतः வாயு  
सुरेन्द्राभिहतं தேவேந்திரனால்  
सुतं சிசுவை [அடிபுண்ட  
प्रगृह्य வைத்துக்கொண்டு  
यत् என்கு  
आस्यति இருந்தனரோ  
तत् அன்னிடத்திற்கு

ततः அப்பொழுது  
प्रजापतिः பிரம்மதேவர்  
सदेवगन्धर्व- ) தேவர்கள், கந்தர்வர்  
भुजङ्गमुखैः ) கள், புதுங்கர்கள்,  
குஹ்யர்கள், இவர்  
களுடன்  
प्रजाभिः பிரஜைகளோடு  
सहितः கூடினவராய்  
जगाम போய்ச்சேர்ந்தார்.

ततोऽर्कवैश्वानरकाञ्चनप्रभं सुतं ततोऽसङ्गतं सदागतेः ।

चतुर्मुखो वीक्ष्य कृपापथाकरोत्सदेवगन्धर्वपियक्षराक्षसैः ॥ ६५ ॥

ततः "அன்னிடத்தில்  
सदागतेः வாயுபகவானின்  
अर्कवैश्वान- ) சூர்யன், அக்கினி,  
काञ्चनप्रभं ) சுவர்ணம் இவைக  
ளுக்குவிகரான  
காந்தையுடைய  
सुतं குழந்தையை  
तदा அப்பொழுது  
उत्सङ्गातं மடியிலே படுக்க  
வைக்கப்பட்டவனாக

चतुर्मुखः நான்குக்கடவுள்  
सदेवगन्धर्व- ) தேவர்கள், கந்தர்வர்  
पियक्षराक्षसैः ) கள், ரிஷிகள், யக்ஷ  
கள், ராக்ஷஸர்கள்,  
இவர்களோடுகூட  
वीक्ष्य பார்த்து  
अय அதன்மேல்  
कृपां மனஉருக்கத்தை  
अकरोत् கொண்டார்.

‘इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥



பத்வித: சரீ:—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். || 36 ||

ஹுமஹரபாதி:—ஹனுமார் வரம் பெற்றுகொள்வது.

தத: பிதாமஹ் டுஷ்டா வாயு: புத்ரவாதி: | சிசுக் த் சமாடாய உதஸ்யோ ஹாதுரயத: || 1 ||

தத:	"அப்பொழுது	த்	அந்த
புத்ரவாதி:	{ புத்திரன் அடியுண் டதினால் வருத்த முற்றிருந்த	சிசுக்	கைக்குழந்தையை
வாயு:	வாயுபகவான்	சமாடாய	கைபினைத்திக் கொண்டு
பிதாமஹ்	பிரம்மதேவரை	ஹாது:	பிரம்மனது
டுஷ்டா	பார்த்து	அயத:	சன்னிதானத்தில்
		உதஸ்யோ	எழுந்திருந்தனர்.

சலத்குண்டமௌலிசுகுபனியவிபூஷக: | பாடியோந்யபதவாயுஸ்திஸோபஸ்தாய வேசே || 2 ||

வாயு:	"வாயுபகவான்	திஸோபஸ்தாய	முன்றுதரம் கீழ்த்து, கீழ்த்து
சல:குண்டமௌலி-	{ கிரீடகுண்டலங்கள், பூமாலைகள், சுவர்ண	வேசே	பிரமதேவருக்கு
சுகுபனிய	ஆபரணங்கள் இவை	பாடியோ:	திருவடிகளில்
விபூஷக:	கள் அசைய	ந்யபதவ	நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

த் து வேதவிதாதேன லம்பாபரணசோபினா | வாயுஸுத்யாய ஹஸ்தேன சிசுத் த் பரிமூஷ்வான் || 3 ||

வேதவித:	"பிரமதேவர்	லம்பாபரண-	{ பெரும் ஆபரணம்
த் வாயு	அந்த வாயுபகவானை	சோபினா	{ களால் அழகுபெற்று கிளக்குகிறதும்
ஸுத்யாய	எழுந்திருக்கச்செய்து	அதேன	விசாலமுமான
த்	அந்த	ஹஸ்தேன	கையால்
சிசுத் து	குழந்தையையும்	பரிமூஷ்வான்	தடவிக் கொடுத்தார்.

ஸ்பூஷ்மாநஸ்தத: சோஸ்த சலீலம் பஞ்சயோனினா | ஜலசிக்தம் யதா சஸ்ய் புநரீவிதமாஸ்வான் || 4 ||

ஸ:	"அது	சலசிக்தம்	நீர்வாய்ச்சப்பெற்ற
அய	அப்பொழுது	சஸ்ய்	பலர்
சலீலம்	மஹாப்ரீதியுடன்	யதா	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
பஞ்சயோனினா	பிரமதேவரால்	புந:	மூன்போலவே
ஸ்பூஷ்மாந:	ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட	வீவித்	நீவித்திருப்பதை
தத:	அதனால் [வளவில்]	மாஸ்வான்	பெற்றுகொண்டேற்று.

பாணவந்தமிம் டுஷ்டா பாணோ கந்தவஹோ மூதா | சவார சர்வபூதேசு சந்நிஹ் யதா புரா || 5 ||

பாண:	"பிராணாதாரானை	மூதா	திருத்திகொண்டதால்
கந்தவஹ:	வாயுதேவர்	சர்வபூதேசு	சகல பிராணிகளிடத் திலேயும்
சந்நிஹ்	தகைத்துவிடந்த	யதா புரா	மூன்போலவே
இம்	இதை	சவார	சஞ்சரிக்கலாற்ற.
பாணவந்த	உயிருடனிருப்பதாக		
டுஷ்டா	கண்டு		

मरुद्रोधादिनिर्मुक्तास्ताः प्रजा मुदिताऽभवन् । शीतवातविनिर्मुक्ताः पद्मिन्य इव साम्बुजाः ॥

मरुद्रोधादि- निर्मुक्ताः	}	“வாயுபந்தம் முதலி யவைகளினின்று	साम्बुजाः	தாமரைப்புஷ்பங் களோடுகூடிய
ताः		அந்த [விடுபட்ட பிரஜைகள்	पद्मिन्यः इव	தாமரைஒடைகளென
प्रजाः		பணிகாற்றினின்று	मुदिताः	மகிழ்ச்சிக்கொண்டவர் களாய்
शीतवातविनिर्मुक्ताः		விடுபட்ட	अभवन्	விளங்கினார்கள்.

ततस्त्रियुग्मस्त्रिकुत्तिधामा त्रिदशार्चितः । उवाच देवता ब्रह्मा मारुतप्रियकाम्यया ॥ ७ ॥

ततः	“அப்பொழுது	त्रिदशार्चितः	தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவருமான
त्रियुगः	{ पुकम्, पोर्णम्, अग्नि वु, तिरु, செல்வம், வைராக்யம் இவை கையுடையவரும்	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
विक्रुत		मूढंमूर्तं त्रिकुल விசேஷமானவரும்	मारुतप्रिय- काम्यया }
त्रिधामा	{ मृगलकङ्कையुग्म ருப்பிடமாகக்கொண் டவரும்	देवताः	தேவதைகளுக்கு
		उवाच	இப்படி ஆஞ்ஞாபித் தார்:

भो महेन्द्रेश्वरुणप्रजेश्वरधनेश्वराः । जानतामपि वः सर्वं वक्ष्यामि श्रूयतां हितम् ॥ ८ ॥

भोः	“மேலே	वः	உங்களுக்கு
महेन्द्रेश्वर- प्रजेश्वर(धनेश्वराः)	{ மஹேந்திர, பரமசிவ, வருண, யம, குபேர முதலியதேவர்களே, தெரிந்துகொண்டவர் களாயிருந்தாலும்	हितं	நன்மை தருகிறதாகிய
जानतां अपि		सर्वं	எல்லாவற்றையும்
		वक्ष्यामि	சொல்லப்போகிறேன்.
		श्रूयताम्	கவனித்துக்கேளுங் கள்.

अनेन शिशुना कार्यं कर्तव्यं वो भविष्यति । तद्दध्वं वरान्सर्वं मारुतस्यास्य तुष्टये ॥ ९ ॥

अनेन	"இந்த	तद्	ஆதலால்
शिशुना	செவால்	सर्वं	எல்லோரும்
वः	உங்களுக்கு	अस्य	இந்த
कर्तव्यं	ஆகவேண்டியதாயி ருக்கிற	मारुतस्य	வாயுவின்
कार्यं	ஒரு பெரும் தொழில்	तुष्टये	ப்ரீதியிழ்த்தம்
भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.	वरान्	வாங்களை
		वदध्वम्	விதியுங்கள்.

ततः सहस्रनयनः प्रीतियुक्तः शुमाननः । कुशेश्यमयीं मालामुत्क्षिप्येदं वचोऽब्रवीत् ॥

ततः	"அதன்மேல்	प्रीतियुक्तः	அன்புகூர்ந்தவராய்
शुमाननः	அழகான முகமுடைய	कुशेश्यमयीं	பொற்றாமரை
सहस्रनयनः	ஆயிரக்கண்ணன்		

மாலை	மாலைபை	இர்	பின்வரும்
வக்ஷிய	கழற்றிக் கைகிலெடுத் துக்கொண்டு	வச.	ஆக்கினைபை
		அவவீத்	நியமித்தருளிஞர்:
மத்கரோத்புரவஜேன ஹுரஸ்ய யதா ஹ: । நானா வை கபிசாடூலோ பவிதா ஹுமனினி ॥			
கபிசாடூல:	"காணரோத்தமன்	ஹ:	அடியுண்டது
அஸ்ய	இவனுது	யதா	என்றிறகாரணத்தால்
ஹு:	(ஹு) தாண்ட	ஹுமான்	"ஹுமான்"
	என்னகையினின்று	ஹி	என்கிற
மத்கரோத்புரவஜேன	விழ்த்த வஜ்ராயு தத்தால்	நானா வை	பெயராலேயே
		பவிதா	விளங்கட்டும்.

அஹமஸ்ய ப்ரதாஸ்யாமி பரமம் வரமஹுதம் । இத: ப்ரஹிதி வஜ்ரஸ்ய மபாவஹ்யோ பவிப்யதி ॥ 12 ॥

அஸ்ய	"இவனுக்கு	ஹ: ப்ரஹிதி	இதுமுதல்
அஹ்	நான்	மம	எனது
அஹுதம்	அத்புதமும்	வஜ்ரஸ்ய	வஜ்ராயுதத்திற்கு
பரமம்	சுரோஷ்டமுமான	அவஹ்ய:	கொல்லமுடியாதவ
வரம்	ஒருவர்ததை		
ப்ரதாஸ்யாமி	கொடுக்கிறேன்.	பவிப்யதி	விளங்குவான்.

மார்தாண்டஸ்த்வவ்ரிதத்ர ப்ரகவாஸ்திமிராபஹ: । தைசோஸ்ய மதீயஸ்ய ததாமி ஶதிகா கலாம் ॥

திமிராபஹ:	"இருளை அழிக்கும்	மதீயஸ்ய	எனது
மார்தாண்ட:	சூர்ய	தைச:	தேஜஸின்
ப்ரகவான்	பகவான்	ஶதிகா	தூற்றிலொரு
தஸ	அப்பொழுது	கலாம்	கலையை
து	இவ்விஷயத்திலிப்படி	அஸ்ய	இவனுக்கு
அவவீத்	நியமித்தருளிஞர்:	ததாமி	கொடுக்கிறேன்.

யதா து ஶாஸ்த்ராப்யத்யேது ஶக்திரஸ்ய பவிப்யதி । ததாஸ்ய ஶாஸ்த்ரம் தாஸ்யாமி யேன வாமீ பவிப்யதி ॥

ந சாஸ்ய பவிதா கஶித்சதூஷ: ஶாஸ்த்ரதர்ஸனே ॥ 13 ॥

அஸ்ய	"இவனுக்கு	யேன	எந்த அதனால்
ஶாஸ்த்ராபி	சாஸ்திரங்களை	வாமீ	வாக்வல்லமையுடையவனும்
அத்யேது	கற்றுக்கொள்ள		
ஶக்தி:	சக்தி	பவிப்யதி	விளங்குவான்.
யதா	எப்பொழுது	ஶாஸ்த்ரதர்ஸனே	சாஸ்திரஞானத்தில்
பவிப்யதி	உண்டாகிறதே	அஸ்ய	இவனுக்கு
ததா	அப்பொழுது	ததூஷ:	இணையானவன்
ஶாஸ்த்ரம்	சாஸ்திரத்தை	கஶித்சு	மற்ற எவனொருவனும்
தாஸ்யாமி ச	நானே உபதேசிக் கிறேன்.	ந பவிதா	இருக்கமாட்டான்?



वरुणश्च वरं प्रादान्नास्य मृत्युर्भविष्यति । वर्षायुतशतेनापि मत्पाशादुदकादपि ॥

यमो दण्डादवध्यत्वमरोगित्वं च नित्यशः ॥ १५ ॥

वरुணः <sup>“</sup> வருணன்  
 अस्य இவனுக்கு  
 वर्षायुतशतेनापि <sup>‘</sup> எந்நாளிலும்  
 मत्पाशात् च எனது பாசத்தாலும்  
 उदकादपि தண்ணீராலும்  
 मृत्युः மரணம்  
 न भविष्यति உண்டாகாதிருக்கக்  
 கடவது <sup>‘</sup> என்கிற

वरं வரத்தை  
 प्रादात् தந்தருளினார்.  
 यमः யமன்  
 दण्डात् தண்டத்தால்  
 अवध्यत्வம் மரணமில்லாமையை  
 नित्यशः எந்நாளிலும் [யும்  
 अरोगित्वं திடகாத்திரத்தையும்  
 च அப்படியே தந்தரு  
 ளினார்.

वरं ददामि सन्तुष्टं अविषादं च संयुगे । गदेयं मामिका चैनं संयुगे न वधिष्यति ॥

इत्येवं वरदः प्राह तदा ह्येकाक्षिपिङ्गलः ॥ १६ ॥

तदा <sup>“</sup> அப்பொழுது  
 एकाक्षिपिङ्गलः பிங்கள வர்ணமான  
 ஒருகண்ணையுடைய  
 वरदः குபேரன்  
 सन्तुष्टः மனமகிழ்ந்தவராய்  
 एवं இப்படி  
 प्राह சொல்லியருளினார்.  
 मामिका <sup>‘</sup> என்னுடையதான  
 इयं இந்த  
 गदा च கதையும்

एवं இவனை  
 संयुगे போரில்  
 न वधिष्यति கொல்லமுடியாத  
 தாமிருக்கும்.  
 च அன்றியும்  
 संयुगे போரில்  
 अविषादं हि சோர்வு அடையாதி  
 குத்தலையும்  
 वरं इति ஒரு வரமாய்  
 ददामि நானளிக்கிறேன்.

मत्तो मदायुधानां च न वध्योऽयं भविष्यति । इत्येवं शङ्करेणापि दत्तोऽस्य परमो वरः ॥

अस्य <sup>“</sup> இவனுக்கு  
 शङ्करेण பரமசிவனால்  
 मत्तः अपि <sup>‘</sup> என்னாலும்  
 मदायुधानां च எனது ஆயுதங்களால்  
 अयं இவன் [லும்  
 न वध्यः கொல்லமுடியாதவனாக

भविष्यति இருக்கக்கடவது  
 इति என்கிற  
 एवं இப்படிப்பட்ட  
 परमः உத்திருஷ்டமான  
 वरः வரமானது  
 दत्तः தந்தருளப்பட்டது.

सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्योऽयं भविष्यति । दीर्घायुश्च महात्मा च इति ब्रह्माऽब्रवीद्वचः ॥

ब्रह्मा <sup>“</sup> பிரமதேவர்  
 अयं <sup>‘</sup> இவன்  
 सर्वेषां சகல  
 ब्रह्मदण्डानां பிரம்மதண்டங்களுக்  
 கும்  
 अवध्यः கொல்லமுடியாதவ  
 னாகவும்

महामा च மஹானுபாவனாகவும்  
 दीर्घायुः च தீர்க்காயுளையுடைய  
 யவனாகவும்  
 भविष्यति இருக்கக்கடவது  
 इति என்கிற  
 वचः ஆக்கினையை  
 अब्रवीत् நியமித்தருளினார்.

विश्वकर्मा च दृष्ट्वैनं बालसूर्योपमं शिशुम् । शिल्पिनां प्रवरः प्रादाद्वरमस्य महात्मनः ॥  
मत्कृतानि च शस्त्राणि यानि दिव्यानि संयुगे । तैरवध्यत्वमापन्नश्चिरञ्जीवी भविष्यति ॥

शिल्பினாं “சில்பிகளின்  
प्रवरः தலைவனான  
विश्वकर्मा விச்வகர்மா  
एनं இந்த  
बालसूर्योपमं பாஸூர்யூபம்போஷி  
ருக்கின்ற

शिशुं சிசுவை  
दृष्ट्वा கண்டது  
अस्य ‘இந்த  
महात्मनः மஹாத்மாவுக்கு  
मत्कृतानि என்னால் நிகழ்த்தப்  
பட்ட

दिव्यानि திவ்யமான  
शस्त्राणि சஸ்திரங்கள்  
यानि எனவகளை  
तैः அவைகளால்  
संयुगे போரில்  
अप्ययुगं மரணமில்லாமையை  
आवन्नः च அடைந்தவனாகவும்  
चिरञ्जीवी च சிரஞ்சீவியாகவும்  
भविष्यति இருக்கக்கூடியது’  
என்ற

वरं வரத்தை  
प्रादात् தந்தருளினார்.

ततः सुराणां तु वरैर्दृष्ट्वा ह्येनमलंकृतम् । चतुर्मुखस्तुष्टमना वायुमाह जगद्गुरुः ॥ २१ ॥

जगद्गुरुः “ஜகத்குருவாகிய  
चतुर्मुखः நான் முகக்கடவுள்  
ततः அப்பொழுது  
एनं இவனை  
सुराणां தேவர்களின்  
वरैः வரங்களால்  
अलंकृतं அலங்கரிக்கப்பட்ட  
பெற்றயிருப்பவனாக

दृष्ट्वा பார்த்து  
तुष्टमनाः மனமகிழ்ந்தவராய்  
तु இவ்விஷயத்தில்  
वायुं हि வாயுபகவானையும்  
பார்த்து  
आह இப்படித்திருவாய்  
மலர்ந்தருளினார்.

अमित्राणां भयकरो मित्राणामभयङ्करः । अजेयो भविता पुत्रस्तव मारुत मारुतिः ॥

मारुत “ஹே மாருத!  
तव உனது  
पुत्रः புதல்வனாகிய  
मारुतिः மாருதி  
अजेयः எவராலும் வெல்வதற்  
கரியனாகவும்

अमित्राणां சத்ருக்களுக்கு  
भयकरो பயத்தை த்தருபவ  
னாகவும்  
मित्राणां மித்திரர்களுக்கு  
अभयङ्करः அபயத்தை த்தருபவ  
னாகவும்  
भविता விளக்குவான்.

कामरूपः कामचारी कामगः पुवतां वरः । भवत्यव्याहतगतिः कीर्तिमांश्च भविष्यति ॥

कामरूपः “நினைத்த ரூபமெடுக்  
कामगः கவல்லவனாகவும்  
पुवतां நினைத்த இடம் செல்ல  
वरः வல்லவனாகவும்  
कामचारी { நினைத்த இடத்தில்  
தடைபடாது செல்ல  
வல்லவனாகவும்  
पुवतां, பாய்ந்துசெல்லுபவர்களில்

वः தலைவனாகவும்  
अव्याहतगतिः { தங்கி இளைப்பாறவே  
ண்டுமென்கிற அவன்  
தை அற்றவனாகவும்  
भवति ஆகிறான்.  
कीर्तिमान् च கீர்த்தியாகவும்  
भविष्यति விளக்கப்போகிறான்.

रावणोत्सादनार्थानि रामप्रियकराणि च । रोमहर्षकराण्येष कर्ता कर्माणि संयुगे ॥ २४ ॥

एषः च	"இவனெருவனே	रोमहर्षकराणि	அர்யபெரிய
संयुगे	போரிய		
रावणोत्सादनार्थानि	ராவணனுடைய அநி வை விளைவிப்பதும்	कराणि	காரிடங்களை
रामप्रियकराणि	ஸ்ரீராமரை மகிழ்ச் செய்கிறதமான	कर्ता	செய்தமுடிக்கப் போகிறான்.

एवमुक्त्वा तमामन्त्र्य मारुतं त्वमरैः सह । यथागतं ययुः सर्वे पितामहपुरोगमाः ॥ २५ ॥

विश्वामहपुरोगमाः	"பிதாமஹரை முன் விட்ட	मारुतं	வாயுவினிடம்
		आमन्त्र्य	விடைபெற்றுத் கொண்டு
सर्वे	எல்லோரும்	अमरैः सह	தேவர்களோடுகூட
एवं	இவ்வண்ணமாய்	यथागतं तु	வந்தவழியே
वचसा	உறிவிட்டு	ययुः	சென்றார்கள்.
तं	அந்த		

सोऽपि गन्धर्वः पुत्रं प्रगृह्य गृहमानयत् । अञ्जनायास्तमाचख्यौ वरदत्तं विनिर्गतः ॥

सः	"அந்த	अञ्जनायाः	அஞ்ஞனாதேவிக்கு
गन्धर्वः	வாயுபகவான்	वरदत्तं अपि	வரத்தனைப்பெற்றிருப் பகையும
तं	அந்த	आचख्यौ	ஸலிஸ்தாரமாகச் சொன்னார்.
पुत्रं	புதல்வனை	विनिर्गतः	அந்தச் சந்தானமாயி னார்.
प्रगृह्य	எடுத்துக்கொண்டு		
गृहं	கிருகத்திற்கு		
आनयत्	கொண்டுவந்தார்.		

प्राप्य राम वरानेष वरदानसमन्वितः । बलेनात्मनि संस्थेन सोऽपूर्यत यथार्णवः ॥ २६ ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	अर्णवः यथा	சமுத்திரமென
सः	அந்த	आत्मनि	தன்னிடத்தில்
एषः	இது	संस्थेन	குடிக்கொண்டுவீட்ட
वरान् प्राप्य	வரங்களைப் பெற்று	यथेन	சக்தியால்
वरदानसमन्वितः	{ வரனுக்கிடங்கள் பெற்றுவிளக்கு கிந்தாய்	अपूर्यत	ஸத்தோவமாயி குந்தது.

तरसा पूर्यमाणोऽपि तदा वानरपुङ्गवः । आश्रमेषु महर्षीणामपराध्यति निर्भयः ॥ २७ ॥

वानरपुङ्गवः	வானரோத்தமன்	पूर्यमाणः	மேல்கொள்ளப் பட்டவனாய்
महर्षीणां	மஹரிஷிகளுடைய	निर्भयः अपि	பயமென்பதே இல்லாதவனாயும்
आश्रमेषु	ஆசிரமங்களில்	अपराध्यति	உபத்திரவம் செய் தான்.
तदा	அப்பொழுது		
तरसा	தேகபலத்தால்		



सुग्भाण्डान्यग्निहोत्रं च वल्कलाजिनसञ्चयान् ।

भग्नविच्छिन्नविध्वस्तान्संशान्तानां करोत्ययम् ॥ २९ ॥

अयं	" இவன்	वल्कलाजिन- सञ्चयान्	மரவுரிகள், மான் கோல்கள் இவைகளின் குழியங்களையும்
संशान्तानां	பொருதாமையே தனமா கயுடையவர்களுடைய	भग्नविच्छिन्न- विध्वस्तान्	உடைந்தவைகளாகவும், உருமாறியவைகளாகவும், அங்குமிங்கும்வாரி எறியப்பட்டவைகளாகவும்
सुग्भाण्डानि	{ சூக்குழாண்ட மென்கிற வேள்கி கருவிகளையும்	करोति	செய்தான்.
अग्निहोत्रं च	அக்னிஹோத்ரத் தையும்		

एवंविधानि कर्माणि प्रावर्तत महाबलः । सर्वेषां ब्रह्मदण्डानामवध्यः शंभुना कृतः ॥ ३० ॥

सर्वेषां	" எல்லா	महाबलः	மஹாபலம் கொண்ட இவன்
ब्रह्मदण्डानां	பிரமதண்டங்களுக்கும்	एवंविधानि	இப்படிப்பட்ட
अवध्यः	மாணமில்லாதவனாக	कर्माणि	கார்பங்களி
शंभुना	பிரமதேவனால்	प्रावर्तत	செய்துவந்தான்.
कृतः	செய்யப்பட்டவனான		

जानन्त ऋषयस्तं वै क्षमन्ते तस्य शक्तिः ॥ ३१ ॥

तस्य	" அவரது	जानन्तः	ஞானவாண்டவர்கடிக
शक्तिः वै	சக்திக்காகவே	ऋषयः	ரிஷிகள்
तं	அவனை	क्षमन्ते	மன்னித்தவந்தார்கள்.

यथा केसरिणा त्वेष वायुना सोऽञ्जनासुतः । प्रतिषिद्धोऽपि मर्यादां लङ्घयत्येव वानरः ॥

सः	" அந்த	यथा	எவ்வளவுகூட
एषः	இந்த	प्रतिषिद्धः अपि	தடுக்கப்பட்டவனாக பிடுக்தும்
अञ्जनासुतः	அஞ்சனமின் புதல்	मर्यादां	கிரம்பவழியை
वानरः	வானரன் [வஞ்சிய	लङ्घयति एव	மீறியே கடத்து வந்தான்.
केसरिणा	கேசரியாலும்		
वायुना तु	வாயுவினாலும்		

ततो महर्षयः क्रुद्धा भृग्वङ्गिरसवंशजाः । शेषुरेनं रघुश्रेष्ठ नातिकुदातिमन्यवः ॥ ३२ ॥

रघुश्रेष्ठ	" ரகுத்தம,	क्रुद्धाः	கோபமுட்பட்ட தகுதி
भृग्वङ्गिरसवंशजाः	{ பிருகு, அங்கிரன், என்கிற முனிவர் களின் வம்சங்களில் பிராந்த	ततः	ஆகிலும் [வர்களாய்
		नातिकुदाति- मन्यवः	அளவுகடந்த கோப மும் ஆத்தாமையில் நாதவர்களாய்
महर्षयः	மஹரிஷிகள்	एनं	இவனை
		शेषुः	சமீபத்தார்கள்:

वाधसे यत्समाश्रित्य बलमस्मान्पुङ्गव । तदीर्घकालं वेत्तासि नास्माकं शापमोहितः ॥  
यदा ते स्मार्यते कीर्तिस्तदा ते वर्धते बलम् ॥ ३४ ॥

புவந்ம	“ஹே வானரா !	न वेत्तासि	நீ அறியாதிருக்கக்
यत्	எந்த		கடவாய்;
बलं	பலத்தை	यदा	எப்பொழுது
समाश्रित्य	ஆசிரியித்து	ते	உனது
अस्मान्	எங்களை	कीर्तिः	தேஜஸ்
वाधसे	உபத்திரகிக்கிறபோ	स्मार्यते	வினைப்பு மூட்டப்
तत्	அதை		படுகிறதோ
दीर्घकालं	வெகுநேரம்வரையில்	तदा	அப்பொழுது
अस्माकं	எங்கள்து	ते	உனது
शापमोहितः	சாபத்தால் மோலித்	बलं	பலம்
	தவனாகி	वर्धते	விளங்கும்.”

ततः स हततेजोऽजा महर्षिर्वचनौजसा । एषोऽऽश्रमाणि तान्येव मृदुभावं गतोऽचरत् ॥

ततः	“அதன்மேல்	मृदुभावं गतः	சாந்தகுணத்தை
सः एषः	அந்த இவன்		அடைந்தவனாய்
महर्षिर्वचनौजसा	முனிவர்களிட்ட சாப	तानि	அந்த
	மறியுமையால்	आश्रमाणि एव	ஆசிரமங்களிலேயே
हततेजोऽजाः	தேஜஸ்ஸும், பலமும்	अचरत्	ஸஞ்சரித்துவந்தான்.
	அடக்கிக்கிடந்தவனாய்		

अक्षरजसो राम वालिसुग्रीवयोः पिता । सर्वानराजाऽऽसीत्तेजसा भास्करप्रभः ॥

अक्षरजसो	“இப்படியிருக்கையில்	अक्षरजसः नाम	நிகழ்நஜஸ் எனப்
राम वालिसुग्रीवयोः	வாலிக்ரீவர்களின்		பெயர்கொண்டவன்
पिता	பிதாவும்	सर्वानराजा	சகல வானரர்களுக்
तेजसा	தேஜஸால்		கும் மன்னனாய்
भास्करप्रभः	சூரியனுடைய ஜோதி	आसीत्	இருந்தான்.
	யுடையவனுமான		

स च राज्यं चिरं कृत्वा वानराणां हरीश्वरः । स च ऋक्षराजा नाम कालधर्मेण सङ्गतः ॥

ऋक्षराजाः	“நிகழ்நஜஸ்	वानराणां	வானரர்களுடைய
नाम	எனப்பெயருள்ள	राज्यं	ராஜ்யப்பரிபாலனத்தை
सः	அவன்	चिरं च	நெடுங்காலம்
हरीश्वरः	வானரர்களில்	कृत्वा च	புரிந்துவிட்டு
	பெரியவன்.	कालधर्मेण	காலகதியை
सः	அவன்	सङ्गतः	அடைந்தான்.





पराक्रमोत्साहमतिप्रतापसौशील्यमाधुर्यनयानयैश्च ।

गाम्भीर्यचातुर्यसुवीर्यधैर्यहनूमतः कोऽभ्यधिकोऽस्ति लोके

॥ ४३ ॥

पराक्रमोत्साह- मतिप्रतापसौशील्य माधुर्यनयानयैः	“பராக்கிரமம், உத்ரா ஹம், புத்திப்பிரதாபம், சௌசீல்யம், மாதர் யம், பிரவிருத்தி, ரிவி ருத்தி இவைகளாலும்	लोके	உலகில்
गाम्भीर्यचातुर्य- सुवीर्यधैर्यैः च	காம்பீர்யம், சாதுர் யம், மெச்சத்தக்க வீர்யம், தைரியம் இவைகளாலும்	हनूमतः	அனுமனைக்காட் ஏஹம்
		अभ्यधिकः	மேம்பட்டவன்
		कः	எவன்
		अस्ति	இருக்கிறான்.

असौ पुनर्व्याकरणं ग्रहीष्यन्मूयोंन्मुखः प्रष्टुमनाः कपीन्द्रः ।

उद्यद्दिरेरस्तगिरिं जगाम ग्रन्थं महद्धारयनपमेयः

॥ ४४ ॥

अप्रमेयः	“அளவிடாமகிமை	धारयन्	விச்சயங்கொண்
असौ	இந்த [யுடைய		டவனாய்
कपीन्द्रः	வானரோத்தமன்	ग्रहीष्यन्	கொகித்துக்கொள்ள
पुनः	எப்படியாகிலும்		விரும்பியவனாய்
महत्	மஹத்தான	सूयोंन्मुखः	சூர்யபகவானையே
ग्रन्थं	செல்வமாகிய		பார்த்தவண்ணமாய்
व्याकरणं	வியாகரணசாஸ்திரத் தை	उद्यद्दिरेः	உதயகிரியிலிருந்து
प्रष्टुमनाः	பிரார்த்தித்து உபதே சமாயடைய	अस्तगिरिं	அஸ்தகிரிபர்யந்தம்
		जगाम	சென்றான்.

ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससंग्रहं साध्यति वै कपीन्द्रः ।

न ह्यस्य कश्चित्सदृशोऽस्ति शास्त्रे वैशारदे छन्दगतौ तथैव

॥ ४५ ॥

कपीन्द्रः	“வானரோத்தமன்	छन्दगतौ	சந்தசாஸ்திரத்திலும்
ससूत्रवृत्त्यर्थपदं	“திகமென்ற உரை வையும்த	तथा एव	அவ்வண்ணமே
ससंग्रहं महार्थं वै	சங்கிரகத்தோடுகூடிய சூபாவ்யத்தையும்	शास्त्रे	சாஸ்திரத்திலும்
साध्यति	பூர்ணமாய்ப் பெற் றிருக்கிறான்.	अस्य	இவனுக்கு
वैशारदे	வியாயசாஸ்திரத் திலும்	सदृशः	இணையானவன்
		कश्चित् हि	ஒருவனும்
		नास्ति	இல்லை.

[\*சூத்திரம், சூத்திரார்த்தத்தை விளவிக்குவதான விருத்தி, ஸ்பஷ்டமாய் சொல்லப்பட்டதையும் சொல்லப்படாததையும் விளக்குவதானவர்.]

सर्वासु विद्यासु तपोविधाने प्रस्पर्धते यो हि गुरुं सुराणाम् ।

सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् ॥ ४६ ॥

ய:	"எவன்	தपोவியா	இத்திரியதிகார ஹ
नवव्याकरणार्थवेत्ता	{ நவவியாகரணங்களை உள்ளபடி அறிந்த வனே	सुराणां	அனுஷ்டானத்திலும்
सः	அந்த	गुरुं	தேவர்களின்
अयं	இவன்	प्रसर्धते	குருவுக்கு
सर्वासु	அவகல	ते	இணையாயிருக்கிறான்.
विद्यासु	வித்ததைகளிலும்	प्रसादात् हि	தேவரீரது
		ब्रह्मा अपि	அனுக்கிரகத்தாலேயே
		भविष्यति	மஹாபரிசுத்தனாகும்
			விளக்கப்போகிறான்.

प्रवीविविक्षोरिव सागरस्य लोकान्दिधक्षोरिव पावकस्य ।

युगक्षये ह्येव यथाऽन्तकस्य हनूमतः स्थास्यति कः पुरस्तात् ॥ ४७ ॥

युगक्षये	"பிரளயகாலத்தில்	पावकस्य	அக்கினிக்கு
प्रवीविविक्षोः	{ சர்வத்தையும் முழு கப்பண்ணுமாறு பொக்கிவரும்	इव	சமமானவனும்
सागरस्य	கடலுக்கு	अन्तकस्य एव	யமனுக்கும்
इव	சமமானவனும்	यथा	சமமானவனுமான
लोकान्	உலகங்களை	हनूमतः	அனுமானுக்கு
दिधक्षोः	எரிக்க எண்ணக் கொண்ட	पुरस्तात्	முன்னே
		कः हि	எவனெருவன் தான்
		स्थास्यति	எதிர் துதிக்கவல்ல வன்.

एषेव चान्ये च महाकपीन्द्राः सुग्रीवमैन्दद्विविदाः सनीलाः ।

सतारतारेयनलाः सरम्भास्त्वत्कारणाद्राम सुरैर्हि सृष्टाः ॥ ४८ ॥

राम	"ஸ்ரீராமா!	सुग्रीवमैन्द-	{ சுக்ரீவன், மைந்தன்,
एषः	இவன்	द्विविदाः	
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே		தனிவிதன், இவர் கள் உள்விட்டவர் களுமான்
सरम्भाः	ரம்பனுள் எரிட்ட	अप्ये	அபூர்வமாயிருக்கிற
		महाकपीन्द्राः	பிரஸித்திபெற்ற வானரோத்தபர்கள்
सतारतारेयनलाः	{ தாரன், அங்கதன், நலன் இவர்களுள் எரிட்டவும்	सुरैः च	தேவதைகளாலேயே
		वकारणात् हि	தேவரீர் பொருட்டே
सनीलाः	நிலனுள் எரிட்டவும்	सृष्टाः	ஸ்கூடிக்கப்பட்ட பார்கள்.

तदेतत्कथितं सर्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि । हनूमतो बालभावे कर्मैतत्कथितं मया ॥ ४९ ॥

त्वं	"தேவரீர்	கயித்	சொல்லப்பட்டது
மா	என்னை	ஹ்மத:	அனுமாருடைய
யத்	எதை	பாலபாவே	பாலயாவஸ்தையில்
परिपृच्छसि	கேட்டருளினீரோ	एतत्	இப்படிப்பட்டதாகிய
तत्	அந்த	कर्म	ஸாஹஸ்கிருத்திய
एतत्	இது	मया	என்னால் [மும்]
सर्वं	எல்லாம்	कथितम्	சொல்லப்பட்டது."

श्रुत्वाऽगस्त्यस्य कथितं रामः सौमित्रिरेव च । विस्मयं परमं जग्मुर्वानरा राक्षसैः सह ॥

राक्षसैः सह	ராஷ்டஸர்களுடன்	कथितं	ஸம்பாஷணைக்கு
वानराः	வானரர்களும் [கூடிய	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	परमं	அதிக
सौमित्रिः एव	ஸக்த்மணரும்	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய	जगुः	அடைந்தார்கள்.

अगस्त्यस्त्वब्रवीद्रामं सर्वमेतच्छ्रुतं त्वया । दृष्टः संभाषितश्चासि राम गच्छामहे वयम् ॥

अगस्त्यः	அகஸ்தியர்	श्रुतं	சிரத்தையுடன் கேட்டு
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்		டருளப்பட்டது.
तु	இப்பொழுது இப்படி.	दृष्टः	{ பிரத்தியக்ஷத்தில்
अब्रवीत्	விண்ணப்பம்செய்து		காட்சிதந்தருளிய
	கொண்டார்:		வரையும்
राम	"ஸ்ரீராமா!	संभाषितः च	சம்பாஷணை செய்
त्वया	தேவரீரால்	असि	இருக்கீர். [தவராயும்
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்	वयं	நான்கள்
		गच्छामहे	போய்வருகிறோம்."

श्रुत्वैतद्राघवो वाक्यमगस्त्यस्योग्रतेजसः । प्राञ्जलिः प्रणतश्चापि महर्षिर्मिदमब्रवीत् ॥ ५२ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	महर्षि	மஹரிஷியைப்பார், த்து
उग्रतेजसः	மஹாதேஜஸ்வியான	इदं	பின் கண்டபடி
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய	प्राञ्जलिः च	கைகூப்பிக்கொண்டும்
एतत्	அந்த	प्रणतः अपि	வணக்கமாகவும்
वाक्यं	சொல்லுக்கு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து		ளினார்:

अद्य मे देवता हृष्टाः पितरः प्रपितामहाः । युष्माकं दर्शनादेव नित्यं तुष्टाः सवान्धवाः ॥

युष्माकं	"தேவரீர்களது	पितरः	பித்ருக்களும்
दर्शनान् एव	தரிசனத்தினாலேயே	प्रपितामहाः	ப்ரபிதாமஹாக்களும்
अद्य	இப்பொழுது	नित्यं	என்றென்றைக்கும்
मे	எனது	तुष्टाः	திருப்திகொண்டவர்
देवताः	தேவதைகளும்		களாய்
सवान्धवाः	மாதாவம்சந்தவர்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமடைவார்
	களோடுகூடிய		கள்.



विज्ञाप्यं तु ममैतद्धि तद्वदाम्यागतस्पृहः । तद्वद्विर्मम कृते कर्तव्यमनुकम्पया ॥ ५४ ॥

आगतस्पृहः	“மனதில் ஓர் அபிலா வைப்புடையவனாய்	वदामि	விண்ணப்பம்செய் கிறேன்.
तत्	அந்த	मम कृते	எனக்காக
एतत्	இந்த	तत्	அது
मम	என்னுடைய	भवद्भिः दि	உங்களாலேயே
विज्ञाप्यं	பிரகார்த்தனைப	अनुकम्पया	கருணைகொண்டு
तु	இப்பொழுது	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டும்.

पौरजानपदान्स्थाप्य स्वकार्येष्वहमागतः । क्रतूनेव करिष्यामि प्रभावाद्भवतां सताम् ॥

अहं	“நான்	सतां	பெரியோர்களான
पौ (जानपदान्)	உகரநாடுஜனங்களை	भवतां	தேவர்களது
स्वकार्येषु	அவரவர்களுக்குரிய காரியங்களில்	प्रभावान् एव	மகிமையாலேயே
स्थाप्य	நிலைப்படுத்திவிட்டு	क्रतून्	யாக்கங்களை
आगतः	வருகிறேன்.	करिष्यामि	செய்யப்போகிறேன்.

सदस्या मम यज्ञेषु भवन्तो नित्यमेव तत् । भविष्यथ महावीर्या ममानुग्रहकाङ्क्षिणः ॥

महावीर्याः	“மஹாதேஜோவான்	तत्	ஆதலால்
भवन्तः	தேவரீர்கன் [களாகிய	मम	எனது
मम	எனக்கு	यज्ञेषु	யாகங்களில்
नित्यं एव	எப்பொழுதுமே	सदस्याः	ஸதஸில் முக்கியஸ தீக்ளாக
अनुग्रहकाङ्क्षिणः	அனுக்கிரகம்செய்ய இஷ்டமுடையவர்கள்	भविष्यथ	விளக்குங்கள்.

अहं युष्मान्समाश्रित्य तपोनिर्धूतकल्मषान् । अनुग्रहीतः पितृभिर्भविष्यामि सुनिर्धूतः ॥  
तदागन्तव्यमनिशं भवद्भिरिह सङ्गतैः ॥ ५७ ॥

तपो निर्धूत- कल्मषान् }	“தவத்தால் பாபங் கள் ஒழிந்தவர்களா கிய	सुनिर्धूतः	பனக்கவலை முற்றி ஆம் ஒழிந்தவனாய்
युष्मान्	உங்களை	भविष्यामि	ஆவேன்.
समाश्रित्य	போற்றி	तत्	ஆதலால்
पितृभिः अनुग्रहीतः	பிதருக்களால் அனுக ரிசுறும் பெற்றவனாய்	भवद्भिः	உங்கள்
अहं	நான்	सङ्गतैः	அணைவராலும்
		अनिशं	அடிக்கடி
		इह	இங்கு
		आगन्तव्यम्	எழுந்தருளல்வேண்டும்.

अगस्त्याद्यास्तु तच्छ्रुत्वा ऋषयः संशितव्रताः । एवमस्त्विति तं चोत्तवा प्रयातुमुपचक्रमुः ॥

अगस्त्याद्याः	அகஸ்தியர் முதலிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
संशितव्रताः	{ குறையின்றி செய்து முடித்த விருத முடையவர்களான	एवं	‘இங்ஙனமே
ऋषयः	ரிஷிகள்	अस्तु	ஆகுக’
तत्	அதை	इति	என
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு	उत्तवा	சொல்லிவிட்டு
तं च	அவரையும் பார்த்து	प्रयातुं	புறப்பட்டுச்செல்ல
		उपचक्रमुः	வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

एवमुत्त्वा गताः सर्वे ऋषयस्ते यथागतम् । राघवश्च तमेवार्थं चिन्तयामास विस्मितः ॥

ते	அந்த	राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்
ऋषयः	ரிஷிகள்	तमेव	அதே
सर्वे	எல்லோரும்	अर्थं	விஷயத்தை
एवं	இவ்வண்ணமாய்	विस्मितः	ஆச்சர்யக்கொண்டவராக
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு		
यथागतं	வந்தவண்ணமே	चिन्तयामास	நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.
गताः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.		

ततोऽस्तं भास्करो याते विसृज्य नृपवानरान् । संध्यामुपास्य विधिवत्तदा नरवरोत्तमः ॥  
प्रवृत्तायां रजन्यां तु सोऽन्तःपुरचरोऽभवत् ॥ ६० ॥

सः	அந்த	ततः	அதன்மேல்
नरवरोत्तमः	புருஷோத்தமர்	सम्यां	ஸந்தியாவந்தனத்தை
तदा	அப்பொழுது	विधिवत्	முறைப்படி
भास्कर	சூர்யபகவான்	उपास्य	செய்தருளி
अस्ते याते }	மனத்தை அடைந்தவளவில்	रजन्यां	இரப்பொழுது
		प्रवृत्तायां तु	நடக்கும்பொழுது
नृपवानरान्	அரசர்களையும் வானர்களையும்	अन्तःपुरचाः	அந்தப்புரத்தில் எழுந்
विसृज्य	விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு	अभवत्	தருளியவராக விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
उत्तरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥



सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். || 37 ||

पौरोपस्थानम्—பரணைகள் காத்துநிற்பது.

अभिषिक्ते तु काकुत्स्थे धर्मेण विदितात्मनि । व्यतीता या निशा पूर्वा पौराणां हर्षवर्धिनी ॥

विदिताःमनि	ஸர்வக்ஞரான	पूर्वा निशा	முதல் இரவு
काकुत्स्थे	காகுஸ்தர்	पौराणां	பட்டணத்து ஜனங்
धर्मेण	தருமநெறிதவராது		களுக்கு
अभिषिक्ते तु	மகுடாபிஷேகம்	हर्षवर्धिनी	ஆனந்தத்தைப் பெரு
	கண்டருளியபோது		க்குகிறதாய்
या	எந்த ஆந்த	व्यतीता	கடந்தது.

तस्यां रजन्यां व्युष्टायां पुनरेवापरेऽहनि । वन्दिनः पर्युपातिष्ठन्सौम्या नृपतिवैश्वनि ॥

तस्यां	அந்த	सौम्याः	பிரம்மண
रजन्यां	இரவு	वन्दिनः	வந்திகள்
व्युष्टायां	கழிந்ததும்	नृपतिवैश्वनि	மன்னர்மாளிகையில்
अपरे	மறு	पुनः एव	முன்போலவே
अहनि	தினத்தில்	पर्युपातिष्ठन्	வந்துகடினார்கள்.

ते रक्तकण्ठिनः सर्वे किन्नरा इव शिशिताः । तुष्टुवृत्पतिं सुप्तं यथाकालं प्रहर्षिताः ॥३॥

ते	அவர்கள்	नृपतिं	மன்னரை
सर्वे	எல்லோரும்	प्रहर्षिताः	மறா உதனாடறங்
रक्त कण्ठिनः	மதுரமான குரளு		கொண்டவர்களாய்
	வடயவர்கள்.	यथाकालं	சரியான காலத்தில்
किन्नराः इव	கின்னரர்கள் போல	तुष्टुवृत्पतिं	புகழ்த் தபடிப்போற்
शिशिताः	சினகத்பெற்றவர்கள்.		தினர்கள்.
सुप्तं	திருக்கண் வளர்ந்து		
	கொண்டிருந்த		

वीर सौम्य प्रबुध्यस्व कौसल्याप्रीतिवर्धन

॥ ४ ॥

वीर “वीर !  
कौसल्याप्रीतिवर्धन केन शल्यं ते वीरिण्यु  
ज्ज्वलन्तमग्निं विदधस्व

सौम्य पुण्ड्रात्मा वीर !  
प्रबुध्यस्व पुनरिह मृगयस्व

जगद्धि सर्वं स्वपिति त्वयि सुप्ते नराधिप

॥ ५ ॥

नराधिप “पुण्ड्रवैराज !  
त्वयि देवर्षि !  
सुप्ते त्विह मृगयस्व

जातु सर्वं स्वपिति हि  
जगद्धि सर्वं त्वयि सुप्ते नराधिप



विक्रपस्ते यथा विष्णो रूपं चैवाश्विनोरिव । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यः प्रजापतिसमो ह्यसि ॥

ते	"தேவரீரது	इव	போன்றது.
विक्रमः	பாக்கிரமம்	बुद्ध्या	புத்தியில்
विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுநின்	बृहस्पतेः एव	பிரஹஸ்பதிக்கே
यथा	போன்றது. [டையது	तुल्यः	சமமானவர்.
रूपं च	ரூபமும்	प्रजापतिरमः हि	பிரம்மதேவரைப்
अश्विनोः	அஸ்வினீதேவர்களு		போன்றவராகவும்
	டையது	असि	வினக்குகிறீர்.

क्षमा ते पृथिवीतुलया तेजसा भास्करोपमः । वेगस्ते वायुना तुल्यो गाम्भीर्यमुदधेरिव ॥

तेजसा	"தேஜஸில்	क्षमा	பொறுமை
भास्करोपमः	சூர்யனுக்கிணையான	पृथिवीतुलया	பூமிக்கிணையானது.
गाम्भीर्यं	காம்பீர்யத்தில் [வர்.	ते	தேவரீரது
उदधेः	கடலுக்கு	वेगः	வேகம்
एव	சமமானவர்.	वायुना	வாயுவோடு
ते	தேவரீரது	तुल्यः	சமமானது.

अप्रकम्प्यो यथा स्थाणुश्चन्द्रे सौम्यत्वमीदृशम् । नेदशाः पार्थिवाः पूर्वं भवितारो नराधिप ॥

स्थाणुः	"பரமசிவன்	सौम्यत्वं	ஆனந்தத்தைப்பெருக்
यथा	போல்		கும் ஸ்வபாவம்.
अप्रकम्प्यः	எதற்கும் சலியாதவர்.	नराधिप	புருஷோத்தம !
चन्द्रे	சந்திரனொருவனிடத்	ईदृशाः	இப்படிப்பட்ட
	தில்	पार्थिवाः	மன்னவர்கள்
ईदृशं	இப்பேர்ப்பட்ட	पूर्वं	இதுவரையில்
		भवितारः न	இல்லை.

यथा त्वपतिदुर्धर्षो धर्मनित्यः प्रजाहितः । न त्वां जहाति कीर्तिश्च लक्ष्मीश्च पुरुषर्षभ ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தம !	प्रजाहितः	பிரஜைகளுக்கு ஹித
त्वं	தேவரீர்		த்தையே இயற்றுபவர்.
अतिदुर्धर्षः	எவரானும் வெல்லதற்	त्वां	தேவரீரை
	கரியவர்.	कीर्तिः च	கீர்த்தியும்
धर्मनित्यः	நிகைகொண்டிருப்பவர்.	लक्ष्मीः च	லக்ஷ்மியும்
यथा	அப்படியே	न जहाति	விட்டகலாது.

श्रीश्च धर्मश्च काकुत्स्थ त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितौ ॥ १० ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்த !	श्वयि	தேவரீரிடம்
श्रीः च	திருமகளும்	नित्यं	என்றம்
धर्मः च	தருமதேவதையும்	प्रतिष्ठितौ	நிகைகொண்டிருக்
			கின்றன."

एताश्चान्याश्च मधुरा वन्दिभिः परिकीर्तिताः ॥ ११ ॥

वन्दिभिः	வந்திகளால்	अन्याः च	மற்றவைகளும்
परिकीर्तिताः	புகழ்ந்து கூறப்பட்ட	मधुराः	காதுக்கு இனிமை
एताः च	இவைகளும்		யாயிருந்தன.

सूताश्च संस्तवैर्दिव्यैर्वाचयन्ति स्म राघवम् । स्तुतिभिः स्तूयमानाभिः प्रत्यबुध्यत राघवः॥

सूताः	சூதர்கள்	राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்
दिव्यैः	திவ்யமான	स्तूयमानाभिः	புகழ்ந்து பாடுகின்ற
संस्तवैः	ஸ்தோத்திரங்களால்	स्तुतिभिः	ஸ்தோத்திரங்களால்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	प्रत्यबुध्यत	திருக்கண்மலர்ந்த
बोचयन्ति स्म	துயிலெழுப்பினார்கள்.		ருளினார்.

स तद्दिहाय शयनं पाण्डुराच्छादनास्तृतम् । उत्तस्थौ नागशयनाद्धरिर्नारायणो यथा ॥

हरिः	ஹரியென்ற	पाण्डुराच्छादनास्तृतम्	வெளுத்த மேல்விரிப்
नारायणः	ஸ்ரீமன் நாராயணன்		புகள் விரிக்கப்பெற்ற
नागशयनात्	நாகசயனத்தினின்று	तत्	அந்த
यथा	எவ்வண்ணமோ	शयनं	சயனத்தை
	அவ்வண்ணமே	दिहाय	விட்டு
सः	அவர்	उत्तस्थौ	எழுந்தனர்.

समुत्थितं महात्मानं प्रहाः प्राञ्जलयो नराः । सलिलं भाजनैः शुभ्रैरुपतस्थुः सहस्रशः ॥

समुत्थितं	துயிலெழுந்து	प्राञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்
	வந்திருக்கும்		டவர்களால்
महात्मानं	மஹாத்மாவை	शुभ्रैः	தாவன் லிபமான
सहस्रशः	ஆனெக	भाजनैः	பாத்திரங்களோடும்
नराः	ஆள்கள்	सलिलं	சூனத்தை
प्रहाः	அத்யந்த ஆஸக்தி	उपतस्थुः	கொடுத்துக்கொத்து
	கொண்டவர்களால்		கின்றனர்.

कृतोदकशुचिर्भूत्वा काले हुतहुताशनः । देवागारं जगामाशु पुण्यमिक्ष्वाकुसेवितम् ॥

काले	உதிகாலத்தில்	भूरा	கூடு
कृतोदक-	ஸ்நானஸந்தியாவந்த	आशु	உடனே
शुचिः	ஐதிகளைச் செய்து		
	வைதிகக்கிரியை	इक्ष्वाकुसेवितं	{ இக்ஷ்வாகுக்களால்
	களுக்குவேண்டிய		{ போற்றிக்கொண்ட
	கசியுடையவராயும்		{ டப்பட்டதாகிய
हुतहुताशनः	{ பிரம்மயக்ளும் ஓளபா	पुण्यं	புண்யமான
	ஸனாதிகளைச் செய்த	देवागारं	புராணிகுத்திற்கு
	வராய்	जगाम	சென்றார்.

तत्र देवान्पितृन्विप्रानर्चयित्वा यथाविधि । बाह्यकक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम जनैर्वृतः ॥१६॥

तत्र अव்விடத்தில்  
रामः ஸ்ரீராமர்  
देवान् தேவர்களையும்  
पितृन् பித்தருதேவதைகளையும்

भर्चयित्वा பூஜித்துவிட்டு  
जनैः பரிஜனங்களால்  
वृत्तः சூழப்பட்டவராய்  
बाह्यकक्ष्यान्तरं வெளி அறைப்பிசாதே  
निर्जगाम எழுந்தருளினார்.

विप्रान् ரிஷிதேவதைகளையும்  
यथाविधि சரஸ்திரப்படி.

उपतस्थुर्महात्मानो मन्त्रिणः सपुरोहिताः । वसिष्ठप्रमुखाः सर्वे दीप्यमाना इवाग्नयः ॥

महा मानः மஹாத்மாக்களாகிய  
मन्त्रिणः மந்திரிகள்  
सर्वे எல்லோரும்  
अग्नयः इव அக்கினிகள்போல்  
दीप्यमानाः ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற

वसिष्ठप्रमुखाः வஸிஷ்டரைத்தலைமை  
यस्य யரய்  
सपुरोहिताः புரோஹிதர்களோடு  
கூடியவர்களாய்  
उपतस्थुः காத்துக்கொண்டு  
நின்றார்கள்.

क्षत्रियाश्च महात्मानो नानाजनपदेश्वराः । रामस्योपाविशन्पार्श्वे शक्रस्येव यथामराः ॥१८॥

यथा அவ்வண்ணமே  
रामस्य ஸ்ரீராமாது  
पार्श्वे பக்களில்  
शक्रस्य இந்திரனுக்கு  
अमराः தேவர்கள்  
इव எவ்வண்ணமே,  
अव்வண்ணमே

क्षत्रियाः சுத்திரியர்களும்  
महामानः च மஹாத்மாக்களு  
மாகிய  
नानाजनपदेश्वराः பரபலதேச மன்னர்  
கள்  
उपाविशन् காத்திருந்தார்கள்.

भरतो लक्ष्मणश्चात्र शत्रुघ्नश्च महायशः । उपासंचक्रिरे हृष्टा वेदास्त्रय इवाध्वरम् ॥१९॥

भरतः இங்கு  
महायशः மஹாயசஸ்வியான  
भरतः பரதரும்  
लक्ष्मणः च லக்ஷ்மணரும்  
शत्रुघ्नः च சத்ருக்ளரும்  
हृष्टा மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய்

सयः மூன்று  
वेदाः வேதங்கள்  
अध्वरं ஒரு யாகத்தை  
इव எவ்வண்ணமே,  
अव்வண்ணमே  
उपासंचक्रिरे உபாசித்து நின்றார்கள்.

याताः प्राञ्जलयो भूत्वा किङ्करा मुदिताननाः । भृत्याश्च रामपार्श्वस्था बहवः समुपाविशन् ॥

किङ्करा : சேவகர்கள்  
मुदिताननाः முகமலர்ந்தவர்களாய்  
प्राञ्जलयः கைகப்பிபவர்களாய்  
भूत्वा ஆகி  
रामपार्श्वस्थाः ராமாது பக்களிருப்பவர்களாய்

याताः ஸேவித்தார்கள்.  
भृत्याः च குடிசனும்  
बहवः அனேகர்கள்  
समुपाविशन् காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.



वानराश्च महावीर्या विंशतिः कामरूपिणः । सुग्रीवप्रमुखा राममुपासन्ते महौजसः । २१॥

महावीर्याः	மஹாவீர்யமுடைய வர்களும்	सुग्रीवप्रमुखाः	{ கக்ரீவனைத் தலைமை யாகக் கொண்ட வர்களுமான
महौजसः	மஹாதேஜோவான் களும்	विंशतिः	இருபது
कामरूपिणः	கிணைத்த உருவமெ டுக்கவல்லவர்களும்	वानरा. च रामे उपासन्ते	வானரர்களும் ஸ்ரீராமரை பொற்றிவணங்கி நின்றார்கள்.

विभीषणश्च रक्षोभिश्चतुर्भिः परिवारितः । उपासते महात्मानं धनेशमिव गुह्यकाः । २२॥

गुह्यकाः	தனபாலர்களாகிய சூழற்பகர்கள்	चतुर्भिः	நான்கு
महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
धनेशं	சூபேரனை	परिवारितः	சூழப்பட்டவராகிய
इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே	विभीषणः च उपासते	விபிஷணரும் பொற்றிநின்றார்.

तथा निगमदृद्धाश्च कुलीना ये च मानवाः । शिरसा बन्ध राजानमुपासन्ते विचक्षणाः ॥

तथा	அவ்வண்ணமே	मानवाः	மன்னர் ஆளுகைக் சூட்டப்பட்ட சூடிகள்
कुलीनाः	உத்தமகுலத்தினர் பிறந்தவர்களும்	ये च राजानं	எவர்களோ அவர்கள் மன்னரை
निगमदृद्धाः	வேதமறிந்த மஹரீயர் களும்	शिरसा बन्ध	முடிதாழ்த்தி வணங்கி கட்டிணைய எதிர்
विचक्षणाः च	மஹாசாமர்த்திய சாலிகளுமாகிய	उपासन्ते	{ பார்த்துக்கொண்டு காத்துநின்றார்.

तथा परिवृतो राजा श्रीमद्भिर्कपिसत्तमैः । राजभिश्च महावीर्यैर्वानरैश्च सराक्षसैः । २४॥

राजा	மன்னர்	वानरैः च	வானரங்களாலும்
तथा	ஆப்படியே	राजभिः	மன்னர்களாலும்
महावीर्यैः	மஹாவீர்யவான் களாகிய	श्रीमद्भिः	ஸ்ரீமாண்களாகிய
सराक्षसैः	அரக்கர்களோடுயிருக் கின்ற	कपिसत्तमैः च	மஹரீயர்களாலும்
		परिवृतः	சேவிக்கப்பட்டு விளங்கினார்.

यथा देवेश्वरो नित्यमृषिभिः समुपास्यते । अधिकस्तेन रूपेण सहस्राक्षद्विरोचते । २५॥

देवेश्वरः	இந்திரன்	तेन	அந்த
ऋषिभिः	ரிஷிகளால்	रूपेण	அவதானிசெய்தத் தால்
नित्यं	ஸர்வதா	सहस्राक्षम्	இந்திரனைக்காட்டி ஆறும்
समुपास्यते	சேவிக்கப்படுகிறான்.	अधिकः	மேம்பட்டவராகவும்
यथा	அவ்வண்ணமேயும்	विरोचते	விளங்கினார்.

तेषां समुपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः । कथ्यन्ते धर्मसंयुक्ताः पुराणैर्महात्मभिः ॥

समुपविष्टानां	விற்றிருந்த	धर्मेयुक्ताः	தர்மங்களை விளக்கு
तेषां	அவர்களுக்கு	ताः ताः	அந்தந்த [பனவாகிய]
पुराणैः	புராணங்களில்	कथाः	கதைகள்
	நிபுணர்களாகிய	सुमधुराः	மிக்க மதுரமாய்
महात्मभिः	மஹாத்மர்களால்	कथ्यन्ते	கதனம்செய்யப்பட்டன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22319



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1595

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 34 ॥

जनकादिप्रतिप्रयाणम्—ஜனகாதிகள் திரும்பிச்செல்வது.

एवमास्ते महाबाहुरहन्यहनि राघवः । प्रशासत्सर्वकार्याणि पौरजानपदेषु च ॥ १ ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவாகிய	सर्वकार्याणि च	ஸகல காரியங்களுக்கும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	पौरजानपदेषु	நகரநடுஜனங்களிடத்
अहनि अहनि	பாதிதினமும்		தில்
एवं	மேற்கண்டவண்ணமே	प्रशासत्	ஆலோசித்து ஆண்டு
आस्ते	கொலுவிருந்தார்.		வந்தார்.

ततः कतिपयाहस्तु वैदेहं मिथिलाधिपम् । राघवः प्राञ्जलिर्भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	प्राञ्जलिः ह	அஞ்சலிஹஸ்தராகவே
ततः	அனந்தரம்		
कतिपयाहस्तु	சில நாள் கழிந்ததும்	भूत्वा	ஆகி
वैदेहं	விதேஹதேசத்து	एतत्	பின்வரும்
	மன்னராகிய	वाक्यं	சொல்லை
मिथिलाधिपं	மிதிலாதிபரை நோக்கி	उवाच	சொல்லியருளினார்:

भवान् हि गतिरव्यया भवता पालिता वयम् । भवतस्तेजसोऽग्रेण रावणो निहतो मया ॥

भवतः	* தேவரீருடைய	भवता	தேவரீரால்
उग्रेण	மஹத்தரன்	वयं	நாங்கள்
तेजसा हि	தேபோபலத்தாலேயே	पालिताः	பாதுகாக்கப்படுகின்
मया	என்னால்	भवान्	தேவரீர் [நேரம்.
रावणः	ராவணன்	अव्यया	எப்போதுமிருக்கும்
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	गतिः	அபயஸ்தானம்.

इक्ष्वाकूणां च सर्वेषां मैथिलानां च सर्वशः । अतुलाः प्रीतयो राजन्संबन्धकपुरोगमाः ॥

राजन्	“மன்னரே !	सम्बन्धकपुरोगमाः	கல்யாணசம்பந்தத் தால் ஏற்பட்டதாகிய
மேயிலானா	மிதிலா நகரத்தரசர்	பிரீதய:	அனுக்கிரகங்கள்
	கருடைய	सर्वशः च	குறையற்றவை
इक्ष्वाकूणां	இக்சுவாகு வம்சத் தரசர்கள்	अतुला: च	ஒப்புயர்வில்லாதவை
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்		களாகவுமிருக்கின்றன.

तद्भवान्स्वपुरीं यातु रत्नान्यादाय पार्थिव । भरतश्च सहायार्थं पृष्ठतस्तेऽनुयास्यति ॥ ५ ॥

पार्थिव	“மன்னரே !	सहायार्थं	துணையாக
तत्	ஆதலால்	भरतः च	பரதனும்
भवान्	தேவரீர்	रत्नानि च	காணிக்கைகளை
स्वपुरीं	தமது புரிக்கு	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
यातु	எழுந்தருளலாம்.	पृष्ठतः	பக்கலில்
ते	தேவரீருக்கு	अनुयास्यति	கடவருவான்”.

स तथेति नृपः कृत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि भवतो राजन्दर्शनेन नयेन च ॥

सः	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னார் :
नृपः	மன்னர்	राजन्	“ஆரசே !
तथा इति	அப்படியேயாகுக என்று	भवतः	உனது
		दर्शनेन	தர்சனத்தாலும்
कृत्वा	அங்கீகரித்து	नयेन च	நயத்தாலும்
राघवं	ராகவரைப் பார்த்து	प्रीतः अस्मि	ஸந்தோஷமடைந்தவ னாக ஆயினேன்.
वाक्यं	இந்தச் சொல்லையும்		

यान्येतानि तु रत्नानि मदर्थं संचितानि वै । दुहित्रे तानि वै राजन्सर्वाण्येव ददामि च ॥

राजन्	“ஆரசே !	एतानि	இந்த
मदर्थं वै	எனக்காக	सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்
संचितानि	ஐவக்கப்பட்டதாகிய	तु	இப்பொழுது
रत्नानि	காணிக்கைகள்	दुहित्रे एव	புத்திரிக்கு
यानि	எவைகளோ	ददामि वै	கொடுக்கொடுத்து
तानि	அந்த		கிடுகிடுதென்”.

ततः प्रयाते जनके केकयं मातुलं प्रभुः । राघवः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ८ ॥

जनके	ஜனகர்	केकयं	முதல்தைப்
प्रयाते	திரும்பிப்போனதும்		பார்த்து
ततः	அதன்மேல்	एतत्	பின்வரும்
प्रभुः	மஹா சாமர்த்திய சாலியாகிய	वाक्यं	காக்கியத்தை
		प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भूत्वा ह	இருந்துகொண்டே
मातुलं	மாதுலனாகிய	उवाच	சொல்லியருளினார் :



इदं राज्यमहं चैव भरतश्च सलक्ष्मणः । आयत्तं त्वयि नो नाथ गतिश्च पुरुषर्षभ ॥ ९ ॥

புருஷ	"புருஷோத்தம!	அஃ	நாலும்
इदं	இந்த	सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனுடன்
आयत्तं	சொற்ப்படி நடக்கும்	भरतः	பரதனுமாகிய
राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்	नः	எங்களுக்கு
नाथ	சொந்தமாயுடைய	त्वयि एव	தேவரிடத்தில்தான்
	வரே!	गतिः	குடைக்கலஸ்தான்.

राजापि वृद्धः सन्तापं त्वदर्थमुपयास्यति । तस्माद्गमनमयैव रोचते तव पार्थिव ॥ १० ॥

पार्थिव	"மன்னரே!	तस्मात्	ஆதலால்
वृद्धः	வயது முதிர்ந்தவராகிய	अद्य एव	இப்பொழுதே
		तव	தேவரிருடைய
राजापि	மன்னரும்	गमनं	நகரத்துக்குப் புறப் பட்டுப்போவது
त्वदर्थं	உம்மை விரைத்து		
सन्तापं	மனக்கவலையை	रोचते	உசிதமெனத் தோன்று கின்றது.
उपयास्यति	கொண்டிருப்பார்.		

लक्ष्मणेनानुयात्रेण पृष्ठतोऽनुगमिष्यते । धनपादाय विपुलं रत्नानि विविधानि च ॥ ११ ॥

लक्ष्मणेन	"லக்ஷ்மணனால்	आशय	எடுத்துக்கொண்டு
विविधानि	பற்பல	अनुयात्रेण	கூடவேவருகிறவனாக
रत्नानि	காணிக்கைகளையும்	पृष्ठतः	பக்கலில்
विपुलं	வெகு	अनुगमिष्यते	பின்பற்றப்படும்.
धनं च	சீரையும்		

युधाजितु तयेत्याह गमनं प्रति राघवम् । रत्नानि च धनं चैव त्वय्येवाक्षयमस्तिवति ॥

युधाजितु	யுகாஜித்து	धनं च एव	சீரும்
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	त्वयि एव	உன்னிடத்திலேயே
गमनं प्रति	பிரயாணவிஷயத்தில்	अक्षयं	குறையாததாய்
तथा इति	"அப்படியே ஆகுக"	अस्तु	இருக்கட்டும்"
तु	மேலும் [என்றும்]	इति	என்றும்
रत्नानि च	"காணிக்கைகளும்"	आह	பதிலுரைத்தார்.

प्रदक्षिणं स राजानं कृत्वा केकयवर्धनः । रामेण हि कृतः पूर्वमभिवाद्य प्रदक्षिणम् ॥

सः	அவர்	केकयवर्धनः	கேகயதேசத்தை பரி பாஸிப்பவர்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राजानं	மன்னருக்கு
पूर्वं हि	ஸம்பிரதாயப்பிரகாரமே	प्रदक्षिणं	உபசாரமாய்க்கொண் டாடுதலை
अभिवाद्य	நமஸ்காரபூர்வமாய்		
प्रदक्षिणं	பிரதிக்ஷிணம்	कृत्वा	செய்தார்.
कृतः	செய்யப்பட்டார்.		

लक्षणेन सहायेन प्रयातः केकयेश्वरः । हतेऽसुरे यथा वृत्रे विष्णुना सह वासवः ॥१४॥

வூத் அசுரே	விருத்திரனென்ற அசுரன்	யதா	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
ஹதே	ஸற்றுரிக்கப்பட்ட	ஸஹேன	பின்பற்றிவருகின்ற
வாசவ:	இந்திரன் [போது	லக்ஷணேன	லக்ஷணத்தினாலே
விஷ்ணுநா சஹ	ஸ்ரீமஹா சிஷ்ணு வோடுகூட	கேகயேஸ்வர:	கேகயமன்னர்
		புயாத:	திரும்பிப்போனார்.

तं विमृज्य ततो रामो वयस्यमकुतोभयम् । प्रतर्दनं काशिपतिं परिव्रज्येदमब्रवीत् ॥१५॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	புரதர்நம்	பிரதர்தனென்ற
த்	அவனா	காசிபதி	காசிராஜனை
விமூஜ்ய	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு	பரிவ்ரஜ	ஆலிங்கனம்செய்து கொண்டு
தந:	அனந்தரம்	இத்	இப்படி
வயச்ய	பரமமித்திரரும்	அவ்வித்	சொல்லியருளினார்:
அகூதோபய	எதற்கும் அஞ்சாத வருமாசிய		

दर्शिता भवता प्रीतिर्दर्शितं सौहृदं परम् । उद्योगश्च कृतो राजन्भरतेन त्वया सह ॥१६॥

ராஜந்	“அரசே!	பிரீதி:	ப்ரீதியானது
பரதேன சஹ	பரதனோடுகூட	தர்ஸிதா	ப்ரத்யக்ஷத்தில் வினக்குகிறது.
தவ்யா	தேவரீரால்	பர்	பரம
உத்யோ:	ப்ரீதியானது	சௌஹ்	விசுவாசமும்
கூத:	காட்டப்பட்டது.	தர்ஸிதம்	ப்ரத்யக்ஷத்தில் வினக்குகிறது.
ச	அதனால்		
பவதா	தேவரீரால்		

तद्भवानद्य काशेय पुरीं वाराणसीं व्रज । रमणीयां त्वया गुप्तां सुप्रकाशां सुतोरणाम् ॥

காசேய	“காசிராஜரே!	சுபகாஸா	மஹா பாகாசம்கொ ண்டு வினக்குகிறதும்
பரந்	தேவரீர்	ரமணியா	மனோஹரமாயிருக் கிறதுமான
தவ	ஆதலால்	வாராணசி	வாராணஸி என்கிற
அத	இப்பொழுது	புரி	கருக்கு
தவ்யா	தேவரீரால்	வ்ரஜ	எழுந்தருளலாம்.”
குப்தா	பாதுகாக்கப்பட்ட டதும்		
சுதோரணா	அழகான தோரணக் கலையுடையதும்		

एतावदुत्था चोत्थाय काकुत्स्थः परमासनात् । पर्यष्वजत धर्मात्मा निरन्तरमुरोगतम् ॥  
विसर्जयामास तदा कौसल्यानन्दवर्धनः ॥ १८ ॥

கௌஸல்யாந்நேய்யா	பரமாஸநாத்	சிறந்த ஆஸனத்
கௌஸல்யாந்நேய்யா	ருக்கு ஆனந்தத்	தனின்று
ததைப் பெருக்கும்	உதய	எழுத்து
தருமாத்மவாகிய	உரோகி	மார்புடன் மார்பு
காகுத்தும்	நிரந்தர்	இறுக்கி
மேற்கண்டவண்ணம்	பர்ஷ்வஜத	கட்டிக்கொண்டார்.
திருவாய்மலர்ந்தரு	ததா	அப்பால்
ளிலிட்டு	விரஜயாமாஸ	வழிவிட்டனுப்பினார்.

राघवेणाभ्यनुज्ञातः काशीशोऽप्यकुतोभयः । वाराणसीं ययौ तूर्णं राघवेण विसर्जितः ॥

அகுகுதுபய:	எதற்கும் அஞ்சா	ராகவேண	ஸ்ரீராகவராலேயே
	தவராகிய	விரஜித:	வழிவிடப்பட்டவராய்
காசி ஷ: அபி	காசிராஜரும்	தூர்	உடனே
ராகவேண	ஸ்ரீராகவரால்	வாராணசி	வாராணஸிலிருந்து
அப்யனுஜாத:	போகவிடப்பட்	யயௌ	எழுந்தருளினார்.
	டவராய்		

विष्टय तं काशिपतिं त्रिशतं पृथिवीपतीन् । महसन् राघवो वाक्यमुवाच मधुराक्षरम् ॥

ராகவ:	ஸ்ரீராகவர்	மஹஸந்	மலர்ந்தமுகமுடை
த	அந்த		யவராய்
காசிபதி	காசிராஜரை	வாக்ய	ஒரு சொல்லை
விஸ்ய	விடைகொடுத்தனுப்	மதுராக்ஷர்	{ சரோத்ரோத்திரியத்
	பிவிட்டு		துக்கு சுகமாயிருக்
விஸத்	முன்னுறு		கும்வண்ணமாய்
புதிபிபதிந்	அரசர்களுக்கும்	உவா	இப்படிச் சொல்லியரு
	பார்த்து		ளினார்:

भवतां प्रीतिरव्यया तेजसा परिरक्षिता । धर्मश्च नियतो नित्यं सत्यं च भवतां सदा ॥

भवतां	“உங்களது	तेजसा च	நற்குணவீரேஷத்தா
परिरक्षिता	மனதினுள்ளேயே		லேயே
	வைத்திருக்கும்	सदा	எக்காலத்திலும்
प्रीति:	அன்பானது	धर्म:	தர்மம்
अव्यया	குறையற்றதாய்	नियत:	குறையின்றி விளங்
	விளங்குகிறது.	सत्यं च	ஸத்யமும்
भवतां	உங்களது	नित्यम्	அழியா திருக்கிறது.



युष्माकं चानुभावेन तेजसा च महात्मनाम् । हतो दुरात्मा दुर्बुद्धी रावणो राक्षसाध्वः ॥

महात्मनां	“மஹா தீமாக்களான	दुरात्मा	கெட்ட நடத்தையுடையவனும்
युष्माकं	உங்களது	दुर्बुद्धः	அவ்வுடனண்ணமுடையவனும்
तेजसा च	புண்யவிசேஷத்	राक्षसाध्वः	ராஷ்டிரசேனமாதிய
	தாலும்	रावणः	ராவணன்
अनुभावेन च	அனுக்கிரகத்தாலும்	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

हेतुमात्रमहं तत्र भवतां तेजसा हतः । रावणः सगणो युद्धे सपुत्रामात्यवान्ध्वः ॥ २३ ॥

भवतां	“உங்களது	युद्धे	போரில்
तेजसा	புண்யவிசேஷத்தால்	हतः	மாண்டான்.
रावणः	ராவணன்	तत्र	அவ்விஷயத்தில்
सगणः	கூட்டத்தாரோடும்	अहं	நான்
सपुत्रामात्य-	புத்திரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் பந் துக்களோடும் கூட	हेतुमात्रम्	வெளிப்படையான
वान्ध्वः			கருவி.

भवन्तश्च समानीता भरतेन महात्मना । श्रुत्वा जनकराजस्य काननात्तनयां हताम् ॥ २४ ॥

जनकराजस्य	“ஜனகமன்னரது	श्रुत्वा च	கேட்டதுமே
तनयां	பெண்ணை	महात्मना	மஹா தீமாவாகிய
काननात्	காட்டினின்றும்	भरतेन	பரதனால்
हतां	அபஹரித்தது	भवन्तः	நீங்கள்
	கொண்டுபோக	समानीताः	அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

उद्युक्तानां च सर्वेषां पार्थिवानां महात्मनाम् । कालो व्यतीतः सुमहान्गमनं रोचयाम्यतः ॥

उद्युक्तानां	“மஹாச்சத்தையுடையவர்களும்	कालः	காலம்
महात्मनां	மஹா தீமாக்களு	व्यतीतः	கடந்துவிட்டது.
पार्थिवानां	மன்னர்கள் [மரகிய	अतः	இங்கிருந்து
सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்	गमनं	திரும்பிப்போக
सुमहान्	வெகு	रोचयामि	நான் விடைகருகி நேன்.”

प्रत्यूचुस्तं च राजानो हर्षेण महताऽन्विताः । दिष्ट्या त्वं विजयी राम स्वराज्येऽपि प्रतिष्ठितः ॥

राजानः	அரசர்கள்	विजयी	தேவதேவத்தவராய்
महता	பரம	स्वराज्ये अपि	தேவரீராகப்பத்தி மேயே
हर्षेण	ஸந்தோஷத்தோடு	प्रतिष्ठितः	{ மகுடாபிஷேகம் பெற்ற நினைக்குகின்றீர் என்பது
अन्विताः	விளங்கியவர்களாய்	दिष्ट्या	எங்களுடைய பாக் கியவிசேஷமே.
तं च	அவரைப்பார்த்து		
प्रत्यूचुः	பதிலுரைத்தார்கள்:		
राम	‘ஸ்ரீராம!		
त्वं	தேவரீர்		

दिष्ट्या प्रत्याहृता सीता दिष्ट्या शत्रुः पराजितः ।

एष नः परमः काम एषा नः प्रीतिरुत्तमा

॥ २७ ॥

सीता	"சீதை	दिष्ट्या	இதுவும் எக்களு டைய பாக்கியமே.
प्रत्याहृता	{ சேதமாய்த்திரும்பிக் கொண்டு வரப்பட்ட டான்.	शत्रुः	சத்ரு
एषा	இது	पराजितः	வெல்லப்பட்டான்.
नः	எக்களுக்கு	एषः	இது
उत्तमा	எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதான	नः	எக்களுடைய
प्रीतिः	அனுக்கிரகம்.	परमः	எதற்கும் மேம்பட்ட
		कामः	மனோரதம். [தாகிய
		दिष्ट्या	இதுவும் எக்களு டைய பாக்கியமே.

यत्वां विजयिनं राम पश्यामो हतशत्रवम् । एतच्च युपपन्नं च यदस्मांस्त्वं प्रशंससे ॥ २८ ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	यत्	தேவரீர்
त्वां	தேவரீரை	अस्मान्	எக்களை
यत्	இவ்விதமாய்	प्रशंसे	புகழ்ந்து கொண்டா
हतशत्रवम्	சத்ருவைக் கொன்ற வரையும்	यत्	அந்த [டுகின்றீர்.
विजयिनं	வெற்றிபெற்றவராக வும்	एतत्	இது
पश्यामः	கண்குளிரப் பார்க்கப் பெற்றோம்.	त्वयि च	தேவரீர் ஒருவரிடத் திலேயே
		उपपन्नम्	ஸ்வாபாவசித்தமா யுள்ளது.

प्रशंसार्हं न जानीमः प्रशंसां वक्तुमीदृशीम् ।

आपृच्छामो गमिष्यामो हृदिस्थो नः सदा भवान

॥ २९ ॥

प्रशंसार्हं	{ "எல்லப்புகழுக்கும் இருப்பிடமாகிய மஹானே!	आपृच्छामः	விடைகேட்டுக்கொள்
ईदृशीं	இம்மாதிரியாய்	भवान्	தேவரீர்! [ளுகிறோம்.
प्रशंसां वक्तुं	புகழைச் சொல்ல	सदा	எப்பொழுதும்
न जानीमः	நாங்கள் அறிந்திலோம்;	नः	எக்களது
गमिष्यामः	போய்வருகிறேன்;	हृदिस्थः	{ ஹிருதயத்தில் குடி கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

वर्तामहे महाबाहो प्रीत्याञ्च महता वृताः । भवेच्च ते महाराज प्रीतिरस्मासु नित्यदा ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே!	महाराज	சக்கிரவர்த்தியாரே!
अत्र	இப்பொழுது	ते च	தேவரீருக்கும்
महता	மஹத்தான	अस्मासु	எக்களிடத்தில்
प्रीत्या	ஆஸக்திகொண்டு	प्रीतिः	ப்ரீதி
वृताः	சேனாவ செப்பவர் களாய்	नित्यदा	எக்காலத்திலும்
वर्तामहे	வாழ்ந்துவருகின்றோம்.	भवेत्	இருக்கவேண்டும்.

वाङ्मित्येव राजानो हर्षेण परमन्विताः । ऊचुः प्राञ्जलयः सर्वे राघवं गमनोत्सुकाः ॥  
पूजिताश्चैव रामेण जग्मुर्देशान्स्वकान्स्वकान् ॥ ३१ ॥

राजानः	மன்னர்கள்	इति	என்று
राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு	ऊचुः	ஒருவருக்கொருவர்
प्राञ्जलयः	ஆஞ்ஜலிஹஸ்தர்		பேசிக்கொண்டார்கள்.
पं	அத்யந்தம் [கனாகி	सर्वे	எல்லோரும்
हर्षेण	மனஸத்துஷ்டி	गमनोत्सुका एव	திரும்பிப்போவதில் வருத்தமுறுபவர் கனாகிவே
अन्विताः	வினக்கியவர்களாய்	स्वकान् स्वकान्	தங்கள் தங்களது
रामेण च	"ஸ்ரீராமராலேயே	देशान्	தேசங்களுக்கு
वाङ् एव	மிகவும்	जग्मुः	பிரயாணபானார்கள்.
पूजिताः	பூஜிக்கப்பட்டோம்"		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
उत्तरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22350

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1626



एकोनवत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ३१ ॥

सुग्रीवादिसम्माननम्—ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களை வேகுமதிப்பது.

ते प्रयाता महात्मानः पार्थिवाः सर्वतो दिशः । कम्पयन्तो महीं वीराः स्वपुराणि प्रहृष्टवत् ॥

ते	அந்த	दिशः	திசைகளையும்
वीराः	வீரர்களும்	प्रहृष्टवत्	பயிர்க்கச்செறியும் படியாய்
महात्मानः	மஹாத்மர்க்களுமான	कम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்து
पार्थिवाः	மன்னர்கள்		கொண்டு
महीं	முப்பதேசத்தில்	स्वपुराणि	தங்கள் ஊர்களுக்கு
सर्वतः	எல்லா	प्रयाताः	பிரயாணபானார்கள்.

अक्षौहिणीसहस्रैस्ते समुद्युक्तास्त्वनेकशः । हृष्टाः प्रतिगताः सर्वे राघवार्थे समागताः ॥

राघवार्थे	ஸ்ரீராகவருக்கு கைங் கர்யம் செவ்வதில்	अक्षौहिणीसहस्रैः	{ ஆயிரக்கணக்கான அசெழுந லரிணி கணன்பங்களால்
समुद्युक्ताः	அத்யந்த ஆஸக்தி கொண்டவர்களாய்	समागताः	குழந்துவந்திருத்தவர் கனாகிய
तु	இவ் விஷயத்தில்	ते	அவர்கள்
हृष्टाः	உற்சாஹமுடையவர் களாய்	सर्वे	எல்லோரும்
अनेकशः	அனேக	प्रतिगताः	திரும்பிச்சென்றார்கள்.



उचुस्ते च महीपाला बलदर्पसमन्विताः । न रामरावणं युद्धे पश्यामः पुरतः स्थितम् ॥  
भरतेन वयं पश्चात्समानीता निरयंकम् । हता हि राक्षसाः क्षिप्रं पार्थिवैः स्युर्न संशयः ॥  
रामस्य बाहुवीर्येण रक्षिता लक्ष्मणस्य च । सुखं पारे समुद्रस्य युद्धेऽपि विगतज्वराः ॥

ते	அவர்கள்	राक्षसाः	ஆரக்கர்கள்
उचुः	{ இவ்வனம் ஒருவருக் கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள்;	पार्थिवैः	மன்னர்களால்
रामस्य	"ஸ்ரீராமருடையவும்	क्षिप्रं	கிரைவில்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	हताः	கொல்லப்பட்டு
बाहुवीर्येण	புஜுபராக்கிரமத்தால்	स्युः	இருப்பார்கள்.
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினுடைய	संशयः न	இதற்கையமில்லை.
पारे	அக்கரையில்	भरतेन	பாதரால்
रक्षिताः	ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்	पश्चात्	காரியம் முடிந்த பின்னர்
विगतज्वराः	களாய் மனக்கவலையற்றவர்	निरयंकं	பிரயோஜனமில்லாமல்
बलदर्पसमन्विताः	பலமும் ஆத்திரமும் கொண்டுவிளங்கும்	समानीताः	வாவழைக்கப்பட்
महीपालाः	பூலோகமன்னர்களா	हि	ஆதலால் [டோம்.
वयं	நாம் [கிய	युद्धे	போரில்
सुखं	அனுகூலமாயே	स्थितं	எதிர்த்துநிற்கும்
युद्धेऽपि	போர்புரிந்திருப்போம்;	रामरावणं च	ஸ்ரீராமரையும் ராவண னையும்
		पुरतः	பிரத்தியக்ஷத்தில்
		न पश्यामः	பார்க்கும் பாக்கியம் பெறாமல் போனோம்."

एताश्चान्याश्च राजानः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयन्तः स्वराज्यानि जग्मुर्हर्षसमन्विताः ॥

तस्य	அப்பொழுது	सहस्रशः	அனேக
राजानः	அரசர்கள்	कथाः च	கதைகளையும்
हर्षसमन्विताः	ஸந்துஷ்டிகொண்ட வர்களாய்	कथयन्तः	பேசிக்கொண்டு
		स्वराज्यानि	தங்கள் ராஜ்யம் களுக்கு
एताः च	இவைகளையும்	जग्मुः	யாத்திரைசெய் தார்கள்.
अन्याः	இதர		

स्वानि राज्यानि मुख्यानि ऋद्धानि मुदितानि च ।

समृद्धधनधान्यानि पूर्णानि वसुमन्ति च

॥ ७ ॥

यथा पुराणि ते गत्वा रत्नानि विविधान्यथ । रामस्य प्रियकामार्थमुपहारान्नृपा ददुः ॥८॥

ते	அந்த	ऋद्धानि	ஸமிருத்தியான
नृपाः	மன்னர்கள்	वसुमन्ति च	செல்வங்களையுடைய
समृद्धधनधान्यानि	{ தனம், தான்யம், இவைகள் சிறையப் பெற்றவைகளும்	पूर्णानि	வைகளும் ஸர்வபாக்கியமும் பெற்றவைகளும்

मुद्रतानि च	ஸத்துஷ்டி யுடன் விளங்குகிறவைகளுமான	अथ	அதன்பின்னர்
स्वानि	தங்களுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
राज्यानि	ராஜ்யங்களில்	विकामार्थं	கைம்கர்பத்தில்
पुराणि यथा	பரடலிபுரங்களென விளங்கும்	विविधानि	ஆஸத்தியால் பற்பல
मुख्यानि	தலைமை நகர்களுக்கு	रत्नानि	திரவ்யங்களை
गत्वा	வந்துசேர்ந்து	उपहारान् यथा	காணிக்கைகளாய்
		ददुः	அனுப்பினார்கள் :

अश्वान्यानानि रत्नानि हस्तिनश्च मदोत्कटान् ।  
चन्दनानि च मुख्यानि दिव्यान्याभरणानि च  
मणिमुक्ताप्रवालास्तु दास्यो रूपसपन्विताः ।  
अजाविकांश्च विविधान्स्थानास्तु विविधान्ददुः

॥ ९ ॥

॥ १० ॥

अश्वान्	குதிரைகளையும்	मणिमुक्ताप्रवालान्	{ மணிகளையும், முத்தூக்களையும், பவழங்களையும்
यानानि	வானூறனங்களையும்	रूपसपन्विताः	ரூபவதிகளான
रत्नानि	ரத்தனங்களையும்	दास्यः च	தாதிகளையும்
मदोत्कटान्	மதப்பெருக்குற்ற	विविधान्	பற்பல
हस्तिनः च	யானைகளையும்	अजाविकान् तु	வெள்ளாடுகளையும்
चन्दनानि च	சந்தனங்களையும்	विविधान्	பற்பல
मुख्यानि	உத்கிருஷ்டங்களான	रथान् तु	ரதங்களையும்
दिव्यानि	திவ்ய	ददुः	பரிசாய்க் கொடுத்த னுப்பினார்கள்.
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்		

भरतो लक्ष्मणश्चैव शत्रुघ्नश्च महाबलाः । आदाय तानि रत्नानि स्वां पुरीं पुनरागताः ॥

महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர் களான	रत्नानि	காணிக்கைகளை
भरतः च	பரதரும்	आशय	பெற்றுக்கொண்டு
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	स्वां	தமது
शत्रुघ्नः एव	சத்ருக்னரும்	पुरीं	நகருக்கு
तानि	அந்த	पुनः	திரும்பி
		आगताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगम्य च पुरीं रम्यामयोध्यां पुरुषर्षभाः । ददुः सर्वाणि रत्नानि राघवाय महात्मने ॥

पुरुषर्षभाः	புருஷேஷ த் தமர்கள்	आगम्य	திரும்பிவந்து
रम्यां	மனோஹரமாயிருக்கின்ற	रत्नानि	காணிக்கைகள்
अयोध्यां	அயோத்தியா	सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்
पुरीं	நகருக்கு	महात्मने	மஹாத்மாவாகிய
		राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு
		ददुः	சமர்ப்பித்தார்கள்.





रामोऽपि रेमे तैः सार्धं वानरैः कामरूपिभिः । राक्षसैश्च महार्वायैर्ऋक्षैश्चैव महाबलैः ॥१८॥

ராம: அபி ஸ்ரீராமரும்  
தே: அந்த  
காமரூபிभि: நினைத்த உருவமெ  
டுக்க வல்லவர்களும்  
மஹர்வயை: மஹர்வயைகளும்  
மஹாவல: மஹாபலிவீரர்களும்

மரண

வானர: ச வானரர்களோடும்  
ராட்சை: ச ராட்சஸர்களோடும்  
஋க்ஷ: புவ கரடுகளோடும்  
சர்வ் கூடியிருப்பவராய்  
ரேமே ஆனந்தபாய் காலம்

கழிந்தார்.

एवं तेषां ययौ मासो द्वितीयः शैशिरः सुखम् । वानराणां प्रहृष्टानां राक्षसानां च सर्वशः ॥

एवं இவ்வண்ணமாய்  
सर्वशः ஸர்வபகாசத்தாயும்  
प्रहृष्टानां ஸந்தோஷமடைந்த  
வர்களையெருக்கின்ற

तेषां அந்த  
वानराणां வானரர்களுக்கும்

राक्षसानां च ராட்சஸர்களுக்கும்  
द्वितीयः இரண்டாவதாகிய  
शैशिरः मासः பஞ்சுளியாதம்  
सुखं ஸுகமாய்  
ययौ கடந்தது.

इक्ष्वाकुनगरे रम्ये परां प्रीतिमुपासताम् । रामस्य प्रीतिकरणैः कालस्तेषां सुखं ययौ ॥

रम्ये மனோஹரமான  
इक्ष्वाकुनगरे இஷ்வாகுருககாத்தில்  
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு  
प्रीतिकरणै: உபசாரங்களைச்  
परां ஸர்வோத்கிருஷ்ட

மரண

प्रीति கைங்கர்யத்தை  
उपासतां செய்துகொண்டுருந்த  
ेषां அவர்களுக்கு  
काल: காலமானது  
सुखं இனிதாய்  
ययौ கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22370



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1646

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

सुग्रीवादिविसर्जनम्—ஸுக்ரீவர் முதலியவர்களை போக விடைகொடுப்பது.

तथा स्म तेषां वसतामृक्षवानररक्षसाम् । राघवस्तु महातेजाः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

तेषां அந்த  
अक्षवानररक्षसां பிரதர்களும வானர  
களும் அரக்கர்களும்

तथा அவ்வண்ணம்  
वसतां स्म வசதித்துக்கொண்ட

ருக்கையில்

महातेजा: மஹாதேஜன்மிகிய  
राघव: ஸ்ரீராமவர்  
सुग्रीवं சுக்ரீவைப்பார்த்து  
त अवर्क्षित्यத்தில்  
इदं இன்னம்  
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஞர்:

गम्यतां सौम्य किष्किन्धां दुराधर्षां सुरासुरैः । पालयस्व सहामात्यो राज्यं निहतकण्टकम् ॥

சௌம்ய	"உத்தமமான ஸ=ஹிருத்தே!	गम्यतां	பேரவராயக.
सुरासुरैः	சுரர்கள், அசுரர்கள் இவர்களாலும்	सहामात्यः	கீர்த்திகொண்ட மந் திரிகணையுடையவனாய்
दुराधर्षां	புகவும் முடியாத	राज्यं	ராஜ்யத்தை
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு	निहतकण्टकं	குறையற்றதாய்
		पालयस्व	ரகழித்துவரக்கடவை.

अङ्गदं च महाबाहो प्रीत्या परमया युतः । पश्य त्वं हनुमन्तं च नलं च सुमहाबलम् ॥  
सुषेणं श्वशुरं वीरं तारं च बलिनां वरम् । कुमुदं चैव दुर्धर्षं नीलं चैव महाबलम् ॥ ४ ॥  
वीरं शतवलिं चैव मैन्दं द्विविदमेव च । पश्य प्रीतिसमायुक्तो गन्धमादनमेव च ॥ ५ ॥  
गजं गवाक्षं गवयं शरभं च महाबलम् । ऋक्षराजं च दुर्धर्षं जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ ६ ॥

महाबाहो	"ஹே மஹாபாகே!	नीलं एव	நீலனையும்
त्वं	நீ	वीरं	வீரனாகிய
अङ्गदं	அங்கதனை	शतवलिं च	சதபலியையும்
परमया प्रीत्या	மிகக் பிரீதியுடன்	मैन्दं एव	மேந்தனையும்
युतः च	கூடினவனாகவே	द्विविदं एव	த்விதனையும்
पश्य	ஆதரித்துவரக்கடவை.	गन्धमादनं एव	கந்தமாதனனையும்
सुमहाबलं	புகழ்பெற்ற மஹா சக்திவானாகிய	गजं	கஜனையும்
हनुमन्तं च	ஹனுமானையும்	गवाक्षं	கவாக்ஷனையும்
नलं च	நலனையும்	गवयं	கவயனையும்
श्वशुरं	சுமனாகும்	महाबलं	மஹாபலிஷ்டனாகிய
वीरं च	வீரனான	शरभं	சரபனையும்
सुषेणं च	ஸ=சேஷனையும்	महाबलं च	மஹாபலிஷ்டனும்
बलिनां	பலிஷ்டர்களில்	दुर्धर्षं च	வெல்வதற்கரியனும்
वरं	சிறந்தவனாகிய	ऋक्षराजं	ரிக்ஷரான் னனுமாகிய
तारं च	தாரனையும்	जाम्बवन्तं	ஜாம்பவானையும்
कुमुदं एव	குமுதனையும்	प्रीतिसमायुक्तः च	அன்புகூற்றதவ னாகவே
दुर्धर्षं च	வெல்வதற்கரியனும்	पश्य	ஆதரித்துவரக் கடவை.
महाबलं	மஹாபலிஷ்டனுமாகிய		

ये चेमे सुमहात्मानो मदर्थे त्वक्तजीविताः । पश्य त्वं प्रीतिसंयुक्तो मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥

ये	"எந்த	एवं च	நீயும்
इमे	இவர்கள்	प्रीतिसंयुक्तः	அன்புடைந்தவனாய்
मदर्थे च	எனக்காகவே	पश्य	ஆதரித்துவரக்கட
त्वक्तजीविताः	உயிரையுய்விடத் துணிந்த	एषां	இவர்களுக்கு [வை.
		विप्रियं	ஹிதமில்லாதகாரியத்
सुमहात्मानः	மஹாஹீர்த்ரிபெற்ற மஹாத்தமங்கள்	मा कृथाः	செய்யாதே. 7 [தையும்

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवमाश्लिष्य च पुनः पुनः । विभीषणमुवाचाय रामो मधुरया गिरा ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	விभीஷண	விபிஷணரைப்
சுமீவ்	சுகீவரை		பார்த்து
புன:புன:	பலதரம்	மதுரயா	மதுரமாயிருக்கிற
आश्लिष्य	மார்புறந்தழுவி	गिरा	சொற்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	अथ	இப்படி
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तु	இவர் விஷயத்தில்
च	பின்னர்	उवाच	நியமித்தருளினார்:

लङ्कां प्रशाधि धर्मेण धर्मवृत्तं मतो मम । पुरस्य राक्षसानां च भ्रातुर्वैश्रवणस्य च ॥९॥

त्वं	“நீ	वैश्रवणस्य च	குபேரனுக்கும்
धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞானியென	मतः	பூத்யன் ;
मम च	எனக்கும்	धर्मेण	அறநெறி தவறாது
पुत्स्य	நகரத்தினது	लङ्कां	இலங்கையை
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களுக்கும்	प्रशाधि	பரிபாலித்துவருக.
भ्रातुः	பிரதாவாகிய		

मा च बुद्धिमधमे त्वं कुर्या राजन्कथञ्चन । बुद्धिमन्तो हि राजानो ध्रुवश्चान्ति मेदिनीम् ॥

राजन्	“அரசே!	हि	ஏனென்றால்
त्वं	நீ	बुद्धिमन्तः	நியாயவழிகளிலேயே
अधमे	அதர்மத்தில்		ஒழுக்கும்
बुद्धि	புத்தியை	राजानः च	மன்னர்கள் தான்
कथञ्चन	எந்தக் கஷ்டதகைய	मेदिनी	பூமியில்
	னும்	ध्रुवं	உள்ளபடி
मा कुर्याः	செயுத்தா திருத்தல்	अश्नन्ति	யஜமானர்களாய்
	வேண்டும்.		விளக்குகிறார்கள்.

अहं च नित्यशो राजन्सुग्रीवसहितस्त्वया । स्मृत्यव्यः परया प्रीत्या गच्छ त्वं विगतश्वरः ॥

राजन्	“அரசே!	प्रीत्या च	ப்ரீதியுடனேயே
त्वया	உன்னால்	स्मृत्यव्यः	நனைக்கப்படவேண்டி
नित्यशः	ஸதா	त्वं	நீ [யவன்.
सुग्रीवसहितः	சுகீவனோடு ஐக்கியம்	विगतश्वरः	மனக்குறை ஏதுமில்
अहं	நான் [கொண்ட		லாதவனும்
परया	அதிக	गच्छ	திரும்பிப்போ.

रामस्य भापितं श्रुत्वा ऋक्षवानरराक्षसाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशंसुः पुनः पुनः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	काकुत्स्थं	காகுத்தன் தரைப் பார்
भापितं	திருவாய்க்கை	साधु साधु	‘சான்று சான்று’ [ந்து
श्रुत्वा	கேட்ட	इति	எனவும்
ऋक्षवानरराक्षसाः	நிக்ஷர்களுக்கும், வானார்	पुनः पुनः	இன்னும் இப்படியும்
	களும் ராக்ஷஸர்களும்	प्रशंसुः	போற்றிப்புகழ்ந்து
			கொண்டாடினார்கள்:



तव बुद्धिर्षहाबाहो वीर्यमद्भुतमेव च । माधुर्यं परमं राम स्वयंभोरिव नित्यदा ॥ १३ ॥

महाबाहो	"பஹாபாஹோ,	स्वयंभो:	பிரம்மதேவருக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	इव	எவ்வண்ணமோ
तव	தேவரீருடைய		அவ்வண்ணமே
बुद्धि:	துண்ணறிவு	माधुर्य एव	எல்லாரிடத்திலும்
नित्यदा	சர்வதமாயிருக்		ஸரஸமாயிருத்தலும்
वीर्यं च	வீர்யமும் [கிறதா.	परम्	பூர்ணமாயிருக்
अद्भुतं	அற்புதமானது.		கிறதா."

तेषामेवं ब्रुवाणानां वानराणां च रक्षसाम् । हनूमान्प्रवणो भूत्वा राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

तेषां	அந்த	प्रवणः	திருவழிகளில் சேலிப்
वानराणां	வானரர்களும்		பவராக
रक्षसां च	ராக்ஷஸர்களும்	भूत्वा	ஆகி
एवं	இவ்வண்ணம்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்
ब्रुवाणानां	புகழ்ந்துகொண்டாடு		பார்த்து
	கையில்	वाक्यं	ஒரு விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்:

स्नेहो मे परमो राजंस्त्वयि तिष्ठतु नित्यदा । भक्तिश्च नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छतु ॥

राजन	"அரசே!	नियता	மாறாததாக
मे	எனக்கு	च	அப்படியே இருத்தல்
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்		வேண்டும்.
स्नेहः	பற்று	वीर	வீரரே!
परमः	எதற்கும் மேம்பட்ட	भावः	நிலைப்பு
तिष्ठतु	இருக்கட்டும். [தாக	अन्यत्र	வேறெதிலும்
भक्तिः	பக்தி	न गच्छतु	செல்லாதிருத்தல்
नित्यदा	எக்காலத்திலும்		வேண்டும்.

यावद्रामकथा वीर चरिष्यति महीतले । तावच्छरीरे वत्स्यन्ति प्राणा मम न संशयः ॥

वीर	"வீரரே!	तावत्	இதுவரையில் தான்
रामकथा	ஸ்ரீராமகதை	मम प्राणाः	எனது பிராணைகள்
यावत्	எவ்வளவுகாலம்	शरीरे	சரீரத்தில்
महीतले	பூரோகத்தில்	वत्स्यन्ति	நிலைகொண்டிருக்கும்;
चरिष्यति	நிகழ்கின்றதேர	न संशयः	இதற்கையமில்லை."

एवं ब्रुवाणं रामस्तु हनूमन्तं वरासनात् । उत्थाय सस्वजे स्नेहाद्वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १७ ॥

रामः ए	ஸ்ரீராமரே	हनूमन्तं	ஹனுமானரை
वरासनात्	சிறந்த ஆஸனத்தி	स्नेहात्	ப்ரீதிப்பெருக்காலே
उत्थाय	எழுந்து [வின்று	सस्वजे	ஆலிங்கனம் செய்து
एवं	இவ்வணம்	एतत्	இந்த [கொண்டார்.
ब्रुवाणं	விண்ணப்பம் செய்து	वाक्यं तु	நியமனத்தையும்
	கொண்டும்	उवाच	விதித்தருளினார்:

एवमेतत्कपिश्रेष्ठ भविता नात्र संशयः । लोका हि यावत्स्थास्यन्ति तावत्स्थास्यति मे कथा ॥

कपिश्रेष्ठ “வானரோத்தம !  
 एतत् இது  
 एवं இப்படியே  
 भविता ஆகக்கூடவது.  
 अत्र இவ்விஷயத்தில்  
 संशयः ஸந்தேஹம்  
 न இல்லை.

लोका: லோகங்கள்  
 या:त् எவ்வளவுகாலம்  
 स्थास्यन्ति நீடித்திருக்குமோ  
 ता:त् அவ்வளவுகாலம்  
 मे எனது  
 कथा हि கதையும்  
 स्थास्यति விளங்கும்.

चरिष्यति कथा यावदेषा लोके च मामिका । तावत्ते भविता कीर्तिः शरीरेऽप्यसवस्तथा ॥

लोके “உலகில்  
 यावत् எவ்வளவுகாலம்  
 मामिका எண்ணப்பற்றிய  
 एषा இந்த [தாகிய  
 कथा கதை  
 चरिष्यति நிகழ்கின்றதே

ता:त् அதுவரையில்  
 ते உனது  
 कीर्तिः च तथा புகழும், அவ்வண்  
 शरीरे சரீரத்தில் [ணமே  
 असवः अपि பிராணன்களும்  
 भविता இருக்கட்டும்.”

ततोऽस्य हारं चन्द्राभं मुच्य कण्ठात्स राघवः । वैदूर्यतरलं कण्ठे ववन्ध च हनूमतः ॥

स: அந்த  
 राघवः च ஸ்ரீராகவரோ  
 चन्द्राभं சீதகிரணனது ஒளி  
 புடையதும்  
 वैदूर्यतरलं { ஜோதிமயமானவை  
 ரீயக்கற்களால் செய்  
 யப்பட்டதுமான

हारं ஹாரத்தை  
 कण्ठात् मुच्य கழுத்தினின்று  
 तसः அப்போது [கழுத்தி  
 अस्य இந்த  
 हनूमतः றனுமாருடைய  
 कण्ठे கழுத்தில்  
 ववन्ध அணிந்தனர்.

तेनोरसि निबद्धेन हारेण महता कपिः । रराज हेमशैलेन्द्रश्चन्द्रेणाक्रान्तमस्तकः ॥ २१ ॥

कपिः வானரசர்  
 तेन அவரால்  
 उरसि மார்பில்  
 निबद्धेन போடப்பட்ட  
 महता ஸர்வோத்திருஷ்ட  
 மான

हारेण ஹாரத்தால்  
 चन्द्रेण சந்திரனால்  
 आक्रान्तमस्तः ஒளியிசப்பெற்ற  
 சகாக்களையுடைய  
 हेमशैलेन्द्रः மேருமலையேன  
 राज விளக்கினார்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतदुत्थायोत्थाय वानराः । प्रणम्य शिरसा पादौ निर्जग्मुस्ते महाबलाः ॥

ते அந்த  
 महाबलाः மஹாபலிஷ்டர்  
 वानराः வானரர்கள் [களான  
 तु இவ்விஷயத்தில்  
 एतत् இதை  
 श्रुत्वा கவனித்து

राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய  
 पादौ திருவடிகளில்  
 शिरसा முடிதாழ்த்தி  
 उत्थाय उत्थाय விழுந்துவிழுந்து  
 प्रणम्य கமஸ்கரித்து  
 निर्जग्मुः பிரயாணமாளார்கள்.

सुग्रीवः स च रामेण परिवृक्तो महाबलः । विभीषणश्च धर्मात्मा सर्वे ते बाष्पविकृताः ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	धर्मात्मा	தருமா த்மாவாகிய
परिवृक्तः	ஆவிக் கனம் செய்யப் பெற்ற	विभीषणः च	விபிஷணரும்
		ते	அந்த
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	सर्वे	மற்ற எல்லோரும்
सः	அந்த	बाष्पविकृताः	{ கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டு துயர மடைந்தார்கள்.
सुग्रीवः च	சுகீரீவரும்		

सर्वे च ते बाष्पकलाः साश्रुनेत्रा विचेतसः । समूहा इव दुःखेन त्यजन्तो राघवं तदा ॥

ते	அந்த	समूहाः	ஸ்தம்பித்தவர்களாய்
सर्वे च	எல்லோரும்	विचेतसः	மெய்மறந்தவர்களாய்
साश्रुनेत्राः	{ கண்ணீர் பெருக்கும் நேத்திரங்களை யுடை யவர்களாய்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
		तदा	அப்பொழுது
बाष्पकलाः इव	{ கண்ணீர்ப்பெருக்கால் வாய்திறந்து பேச முடியாதவர்களாய்	दुःखेन	வருத்தத்தோடு
		त्यजन्तः	விட்டுப்பிரிந்தார்கள்.

कृतप्रसादास्तेनैवं राघवेण महात्मना । जग्मुः स्वं स्वं गृहं सर्वे देही देहमिव त्यजन् ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	देहं	உடலை
तेन	அந்த	देही त्यजन्	உயிர் விட்டுப்பிரிதல்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	इव	எவ்வண்ணமோ
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்		அவ்வண்ணமே
कृतप्रसादाः	அனுக்கிரகம்பெற்ற	स्वं स्वं	தமது தமது
सर्वे	எல்லோரும்	गृहं	கிருகத்திற்கு
		जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
उत्तरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22395

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1671

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे सप्तविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேத  
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தேழாவது  
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.





[புரா குசலவாஹ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे  
अष्टाविंशोऽह्नि उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशसर्गमारभ्य षष्ठितमसर्गपर्यन्तं  
(22396—22854 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 459]

[ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸந்திதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்  
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
இருபத்தெட்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நாற்பத்தேராவது  
ஸர்க்கம்முதல் அறுபதாவது ஸர்க்கம்வரை (22396—22854)  
கானம் செய்யப்பட்டது.  
ஆன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 459]

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தோன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४१ ॥

पुष्पकविसर्जनम्—புஷ்பகவிமானத்தை அனுப்புவது.

विसृज्य च महाबाहुर्लक्षवानरराक्षसान् । भ्रातृभिः सहितो रामः प्रसुप्तोद सुखं सुखी ॥

महाबाहुः	மகாபாகுவும்	भ्रातृभिः	பிரதாக்களுடன்
सुखी च	பற்றற்ற சூறையு	सहितः	சுடியிருப்பவரையும்
रामः	ஸ்ரீராமர் [மான		
लक्षवानरराक्षसान्	{ ரிக்ஷர்களுக்கும், வான ரக்ஷைகளுக்கும் அரக்கர் களுக்கும்	सुखं	{ ஆச்சரிதர்களின் குறை களை தீர்த்துவைத்த தினாலும்
विसृज्य	விடைகொடுத்தனுப் பியடுக்கினர்	प्रसुप्तोद	மிக்கஆனந்தங்கொண் டு விளங்கினார்.

अथापराहसमये भ्रातृभिः सह राघवः । शुश्राव मधुरां वाणीमन्तरिक्षात्प्रभाषिताम् ॥

भ्रातृभिः सह	பிரதாக்களுடன் இருக்கின்ற	मधुरां	மதுரமாயும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	प्रभाषितां	{ பேசரைச்சொல்லி அழைப்பதோடு சுடிவதுமான
अपराहसमये	ஒருநாள் பிற்பகலில்	वाणी	ஒரு பாஷையை
अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்தில்	शुश्राव	சேட்டார்.
अथ	பின்னகண்டபடி		

सौम्य राम निरीक्षस्व सौम्येन वदनेन माम् । कैलासशिखरात्प्राप्तं विदि मां पुष्पकं प्रभो ॥

सौम्य	“சேற புன்யாத்மா	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானம்
प्रभो	சேற பிரபோ! [வே!	विदि	திருவுன்னக்கொள்
राम	ஸ்ரீராம!	मां	என்னை [னாம்
मां	என்னை	सौम्येन	மலர்ந்த
कैलासशिखरात्	கைலாசசிகரத்தினின்	वदनेन	திருமுகமண்டலத்தில்
प्राप्तं	திரும்பிவந்த [ய	निरीक्षस्व	கடாவித்தருளும்.

॥ व शासनमाज्ञाय गतोऽस्मि धनदं प्रति । उपस्थातुं नरश्रेष्ठ स च मां प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

नरश्रेष्ठ	“पुत्रुஷோத்தம!	गतः	वरिष्ठ	நர ஸ்ரேஸ்தர்
सः	தேவரீருடைய	सः	अवर्	அவர் (தேவன்.)
शासनं भाषाय	சியமனத்தைப்	मां च		என்னிடமே
धनदं प्रति	குபேரருக்கு [பெற்று]	प्रत्यभाषत		இப்படிச் சொல்லியரு
उपस्थातुं	அமைசெய்ய			ளினார்:

निर्जितस्त्वं नरेन्द्रेण राघवेण महात्मना । निहत्य युधि दुर्धर्ष रावणं राक्षसेश्वरम् ॥ ५ ॥

महात्मना	“மஹாத்மாவான	रावणं	ராவணனை
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமராகிய	युधि	யுத்தத்தில்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	निहत्य	ஸம்ஹரித்து
दुर्धर्ष	எவராலும் வெல்வதற்	खं	நீ
	கரியனுயிருந்த	निर्जितः	சொந்தமரக்கிக்கொள்
राक्षसेश्वरं	ராஷஸமன்னனாகிய		ளப்பட்டாய்.

ममापि परमा प्रीतिर्हते तस्मिन्दुरात्मनि । रावणे सगणे चैव सपुत्रे सहबान्धवे ॥ ६ ॥

दुरात्मनि	“தூரத்மவாகிய	सहबान्धवे एव	இனத்தாரடனும்
तस्मिन्	அந்த	हते	ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
रावणे च	ராவணன்		தில்
सगणे	கணங்களுடனும்	मम अपि	எனக்கும்
सपुत्रे	புத்திரர்களோடும்	परमा प्रीतिः	பெரிய உதவி.

स त्वं रामेण लङ्कायां निर्जितः परमात्मना । वह सौम्य तमेव त्वमहमाज्ञापयामि ते ॥

सौम्य	“தேற செளம்ய!	सः	அந்த
त्वं	நீ	खं	நீ
परमात्मना	பரமாத்மவாகிய	त एव	அவருக்கே
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वह	வாறுமனமாக.
लङ्कायां	இலங்கையில்	ते	உன்னிடம்
निर्जितः	சுவாநீனம் செய்து	अहं	நான்
	கொள்ளப்பட்டாய்.	आज्ञापयामि	கட்டளையிடுகிறேன்.

परमो ह्येष मे कामो यत्त्वं राघवनन्दनम् । वहेलोकस्य संयानं गच्छस्व विगतज्वरः ॥

रघु	“நீ	गच्छस्व	திரும்பிப்போவாயாக.
लोकस्य	உலகத்திலுடைய	यत्	எந்த
संयानं	ஸம்சாரத்தைப்புகின்	एषः हि	இதுதான்
	திருக்கும்	मे	என்னுடைய
राघवनन्दनं	ஸ்ரீராகவரை		
वहेः	வறுத்துவரவேண்	परमः	{ என்றைக்கும் எதற்
	டும்.		கும் மேலாய் மன
विगतज्वरः	மனக்கேசம் எதுவு	कामः	{ தில் கொண்டிருந்த
	மில்லாதவனாக		மனோரதம்.

सोऽहं शासनमाज्ञाय धनदस्य महात्मनः । त्वत्सकाशमनुमाप्तो निर्विशङ्कः प्रतीक्ष माम् ॥

सः	“அந்த	अनुमाप्तः	வரலானேன்.
अहं	நான்	मां	என்னை
महात्मनः	மஹாஹுபா வரான	निर्विशङ्कः	{ எப்படிப்பட்ட ஆதேசத் பத்தையும் நினைவா தவராய்
धनदस्य	குபேரனது	प्रतीक्ष	தேவரீர் அக்கெகரித்
शासनं	நியமனத்தை		தருளும்”.
आज्ञाय	பெற்று		
त्वत्सकाशं	தேவரீருடைய எண்ணிதிங்கு		

बाढमित्येव काकुत्स्थः पुष्पकं समपूजयत् । लाजैश्चैव तथा पुण्यैर्धूपैश्चैव सुगन्धिभिः ॥१०॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தரும்	लाजैः एव	பொரிகளாலும்
बाढं एव	‘இப்படியா நியமனம்’	तथा	அவ்வண்ணமே
इति च	என்று முதலில்	पुणैः एव	புஷ்பப் பங்களாலும்
	கூறிவிட்டு உடனே	सुगन्धिभिः	ஸுகந்தமான
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை	धूपैः च	துபற்களாலும்
		समपूजयत्	ஏற்றபடி பூஜித்தார்.

गम्यतामिति चोवाच आगच्छ त्वं स्मरे यदा । सिद्धानां च गतौ सौम्य मा विषादेन योजय ॥

गम्यतां	“திரும்பிப்போய் விடவேண்டியது”	स्मरे	{ உன்னை உள்ளத்தில் நினைக்கிறேனே அப்பொழுது
इति च	என்று முதலில் கூறி விட்டு இப்படியும்	एवं	நி
उवाच	நியமித்தருளினார் :	आगच्छ	இவ்விடம் திரும்பிக்.
सौम्य	“நேற ஸௌம்ய !	विषादेन	கூசாபக்கம் பெற் ததாய்
सिद्धानां	சித்தர்களுடைய	मा योजय	நியமனதில்
गतौ	கார்வத்தில்		கொள்ளாதே”.
यदा	எப்பொழுது		

एवमस्त्विति रामेण पूजयित्वा विसर्जितम् । अभिषेतां दिशं तस्मात्प्रायात्तत्पुष्पकं तदा ॥

एव	அந்த	अभिषेतां	ஆக்கு: சிக்கப்பட்ட நாகிய
पुष्पकं	புஷ்பகவிமானம்	दिशं	பிரதேசத்திற்கு
तदा	அப்பொழுது	एवं अस्तु	‘திருவுன்னம் எப்படி யோ அப்படியேயாகுக’
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
पूजयित्वा	பூஜிக்கப்பட்டு	प्रायात्	திரும்பிப்போய்கிட் டது.
विसर्जितं	விடை கொடுத்த தனுப்பப்பட்டதாய்		
तस्मात्	அவ்விடத்திலின்று		



एवमन्तर्हिते तस्मिन्पुष्पके सुकृतात्मनि । भरतः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥१३॥

सुकृतात्मनि	மஹத்தான பாக்கியம் பெற்றுவினக்கும்	भरतः	பரதர்
तस्मिन्	அந்த	प्राञ्जलिः	கைகடப்பியவராய்
पुष्पके	புஷ்பகவிபானம்	रघुनन्दनं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணமாய்	वाक्यं	பிண்கண்ட பாஷணை யை
अन्तर्हिते	அந்தர்தானமானதும்	उवाच	விஞ்ஞாபனம் செய் தார்:

अत्यद्भुतानि दृश्यन्ते त्वयि वीर प्रशासति । अमानुषाणि सत्त्वानि व्याहृतानि मुहुर्मुहुः ॥

वीर	“வீரரே!	मुहुः मुहुः	மேன்மேலும்
त्वयि	தேவரீர்	व्याहृतानि	சொல்லிக்கொண்டா டப்பட்டவைகளாய்
प्रशासति	பரிபாலித்துவருகை	अत्यद्भुतानि	அத்யத்புதங்களாய்
सत्त्वानि	காற்பக்கன் [யில்	दृश्यन्ते	பிரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகின்றன.
अमानुषाणि	அமரனுஷமாயிருக் கின்றவைகளென		

अनामयश्च मर्त्यानां साग्रो मासो गतो ह्ययम् । जीर्णानामपि सत्त्वानां मृत्युर्नायाति राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவா!	सत्त्वानां हि	பிராணிகளுக்கும்கூட
अयं	இப்பொழுது	जीर्णानां अपि	அதிக வயதுமுதிர்ந்த வைகளாக ஆயினும்
मासः	ஒருமாதம்	मृत्युः	மரணம்
साग्रः	பூர்த்தியாய்	न आयाति	சம்பவியாமலிருக்கி றது.
गतः	சென்றிருக்கிறது.		
मर्त्यानां	மானிடர்களுக்கு		
६. नामयः च	எப்பொழுதும் ஆரோக்கியமே.		

पुत्रान्नायः प्रसूयन्ते वसुमन्तश्च मानवाः । हर्षश्चाभ्यधिको राजञ्जनस्य पुरवातिनः ॥१४॥

राजन्	“அரசே!	वसुमन्तः	{ செல்வமுடையவர் களாய் விளங்குகிறார் கள்.
नायः	ஸ்திரீகள்	जनस्य	நாட்டாருக்கும்
पुत्रान्	குழந்தைகளை	पुरस्य च	நகரத்தாருக்கும்
प्रसूयन्ते	ககமாய் பிரஸவிக் கிறார்கள்.	हर्षः	மனஸந்துஷ்டி
मानवाः च	மானிடர்கள் எல்லோ ருமே	अभ्यधिकः	ஏராளமாய்ப்பெருகி விளங்குகிறது.

काले वर्षति पर्जन्यः पातयन्नमृतं पयः । वाताश्चापि प्रवान्त्येते स्पर्शयुक्ताः सुखाः शिवाः ॥

पर्जन्यः	“இந்திரன்	पातयन्	கிழேவிழச்செய்து கொண்டு
अमृतं	இனிப்பான	काले	சரியானகாலத்தில்
पयः	தண்ணீரை	वर्षति	பொழிகிறது.

एते	இந்த	सुखाः	{ பறவிர்திரியங்க ஞக்குச் சுகமாயிருப் பவைகளாகவும்
वाताः च	{ எக்காலத்திலும் எத் திசையிலிருந்து வரும் காற்றுகள்	शिवाः अपि	{ தேச ஆரோக்கியத் தைத் தருபவையா கவும்
स्पर्शयुक्ताः	{ த்வகிந்திரியங்களுக் குச் சுகமாயிருப்ப வைகளாகவும்	प्रवन्ति	விசகின்றன.

ईदृशोऽनश्वरो राजा भवेदिति नरेश्वरः । कथयन्ति पुरे राजन्यौरजानपदास्तथा ॥१८॥

राजन्	“அரசே!	नरेश्वरः	ஜனங்களை ஆளுகின்ற வராகவும்
पुरे	பட்டணத்தில்	अनश्वरः	சாச்வதமாயிருப்ப வராகவும்
पौरजानपदाः	நகரநாடுஜனங்கள் எல்லோரும்	भवेत्	இருக்கவேண்டும்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவராகிய	इति	என்று
राजा	மன்னர்	कथयन्ति	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார் கள்.”
तथा	இம்மாதிரியே		

एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः । श्रुत्वा रामो मुदा युक्तः प्रसुमोद सुखी सुखम् ॥

सुखी	பற்றற்றத்துறவியும்	भरतेन	பாதரால்
सुखं	{ ஆச்சரிதர்களின் குறை களைத் தீர்த்துவைத் ததால்	सुमधुराः	மிக்கமதுரமாய்
मुदा	மனத்திருப்திகொ ண்டு	समीरिताः	சொல்லப்பட்டவை களான
युक्तः	விளக்குகிறவருமான	एताः	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाचः	மொழிகளை
		श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रसुमोद	இன்னுமதிகமாய் திருவுன்னமுவுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥



एवमन्तर्हिते तस्मिन्पुष्पके सुकृतात्मनि । भरतः प्राञ्जलिर्वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥१३॥

सुकृतात्मनि	மஹத்தான பாக்கியம் பெற்றுவிளங்கும்	भरतः	பரதர்
तस्मिन्	அந்த	प्राञ्जलिः	கைகடப்பியவராய்
पुष्पके	புஷ்பகவிமானம்	रघुनन्दनं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணமாய்	वाक्यं	பின் கண்ட பாவனை யை
अन्तर्हिते	அந்தர்தானமானதும்	उवाच	விக்குரபனம் செய் தார்:

अत्यद्भुतानि दृश्यन्ते त्वयि वीर प्रशासति । अमानुषाणि सत्त्वानि व्याहृतानि मुहुर्मुहुः ॥

वीर	“வீரரே !	मुहुः मुहुः	மேன்மேலும்
त्वयि	தேவரீர்	व्याहृतानि	சொல்லிக்கொண்டா டப்பட்டவைகளாய்
प्रशासति	பரிபாலித்துவருகை	अत्यद्भुतानि	அத்யத்புதங்களாய்
सत्त्वानि	காப்பங்கள் [யில்	दृश्यन्ते	பிரத்யக்ஷத்தில் காணப்படுகின்றன.
अमानुषाणि	அமானுஷமாயிருக் கின்றவைகளென		

अनामयश्च मर्त्यानां साग्रो मासो गतो ह्ययम् । जीर्णानामपि सत्त्वानां मृत्युर्नायाति राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவா !	सत्त्वानां हि	பிராணிகளுக்கும்கூட
अयं	இப்பொழுது	जीर्णानां अपि	அதிக வயதுமுதிர்ந்த வைகளாக ஆயினும்
मासः	ஒருமாதம்	मृत्युः	மரணம்
साग्रः	பூர்த்தியாய்	न आयाति	சம்பவியாமலிருக்கி றது.
गतः	சென்றிருக்கிறது.		
मर्त्यानां	மானிடர்களுக்கு		
६ नामयः च	எப்பொழுதும் ஆரோக்கியமே.		

पुत्रान्नायः प्रसूयन्ते वसुमन्तश्च मानवाः । हर्षश्चाभ्यधिको राजञ्जनस्य पुरवातिनः ॥१६॥

राजन्	“அரசே !	वसुन्तः	{ செல்வமுடையவர் களாய் விளங்குகிறார் கள்.
नायः	ஸ்திரீகள்	जनस्य	நாட்டாருக்கும்
पुत्रान्	குழந்தைகளை	पुरस्य च	நகரத்தாருக்கும்
प्रसूयन्ते	சுகமாய் பிரஸவித் கிறார்கள்.	हर्षः	மனஸ்துஷ்டி.
मानवाः च	மானிடர்கள் எல்லோ ருமே	अभ्यधिकः	ஏராளமாய்ப்பெருகி விளங்குகிறது.

काले वर्षति पर्जन्यः पातयन्नमृतं पयः । वाताश्चापि श्रवान्त्येते स्पर्शयुक्ताः सुखाः शिवाः ॥

पर्जन्यः	“இந்திரன்	पातयन्	கிழேவிழச்செய்து கொண்டு
अमृतं	இனிப்பான	काले	சரியானகாலத்தில்
पयः	தண்ணீரை	वर्षति	பெழுகிறான்.



एते	இந்த	सुखाः	{ பழியிந்திரியங்க ஒருக்குச் சுகமாயிருப் பவைகளாகவும்
वाताः च	{ எக்காலத்திலும் எத் திசையிலிருந்து வரும் காற்றுகள்	शिवाः अपि	{ தேச ஆரோக்கியத் தைத் தருபவைகளா கவும்
स्पर्शयुक्ताः	{ த்வகிந்திரியங்களுக் குச் சுகமாயிருப்ப வைகளாகவும்	प्रवन्ति	விசகின்றன.

ईदृशोऽनश्वरो राजा भवेदिति नरेश्वरः । कथयन्ति पुरे राजन्यौरजानपदास्तथा ॥१८॥

राजन्	“ அரசே !	नरेश्वरः	ஜனங்களை ஆளுகின்ற வராகவும்
पुरे	பட்டணத்தில்	अनश्वरः	சாச்வதமாயிருப்ப வராகவும்
पौरजानपदाः	நகரநாடுஜனங்கள் எல்லோரும்	भवेत्	இருக்கவேண்டும்
ईदृशः	இப்படிப்பட்டவராகிய	इति	என்று
राजा	மன்னர்	कथयन्ति	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார் கள்.”
तथा	இம்மாதிரியே		

एता वाचः सुमधुरा भरतेन समीरिताः । श्रुत्वा रामो मुदा युक्तः प्रमुमोद सुखी सुखम् ॥

सुत्री	பற்றற்றத்துறவியும்	भरतेन	பரதரால்
सुखं	{ ஆசிரிதர்களின் குறை களைத் தீர்த்துவைத் ததால்	सुमधुराः	மிக்கமதுரமாய்
मुदा	மனத்திருப்திகொ ண்டு	समीरिताः	சொல்லப்பட்டவை களான
युक्तः	விளங்குகிறவருமான	एताः	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाचः	மொழிகளை
		श्रुत्वा	கேட்டு
		प्रमुमोद	இன்னுமதிகமாய் திருவுள்ளமுவந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥



द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४२ ॥

सीतया पुनर्गङ्गातीरगमनप्रार्थनम्—ஸீதை மறுபடியும் கங்காதிர்ம் போக பிரார்த்திப்பது.

स विस्मज्य ततो रामः पुष्पकं हेमभूषितम् । प्रविवेश महाबाहुरशोकवनितां तदा ॥ १ ॥  
 चन्दनागरुचूतैश्च तुङ्गकालेयकैरपि । देवदारुवनैश्चापि समन्तादुपशोभिताम् ॥ २ ॥  
 चम्पकाशोकपुन्नागमधूकपनसासनैः । शोभितां पारिजातैश्च विधुमज्ज्वलनप्रभैः ॥ ३ ॥  
 लोध्रनीपार्जुनैर्नागैः सप्तपर्णातिमुक्तकैः । मन्दारकदलीगुल्मलताजालसमावृताम् ॥ ४ ॥  
 प्रियङ्गुभिः कदम्बैश्च तथा च वकुलैरपि । जम्बुभिर्दाडिमैश्चैव कोविदारैश्च शोभिताम् ॥ ५ ॥  
 सर्वदा कुसुमै रम्यैः फलवद्भिर्मनोरमैः । दिव्यगन्धरसोपेतैस्तरुणाङ्कुरपल्लवैः ॥ ६ ॥  
 तथैव तरुभिर्दिव्यैः शिल्पिभिः परिकल्पितैः । चारुपल्लवपुष्पाढ्यैर्मत्तभ्रमरसङ्कुलैः ॥ ७ ॥  
 कोकिलैर्भृङ्गराजैश्च नानावर्णैश्च पक्षिभिः । शोभितां शतशश्चित्रां चूतवृक्षावतंसकैः ॥ ८ ॥

ச: அந்த  
 महाबाहु: மஹாபாகுவாகிய  
 राम: ஸ்ரீராமர்  
 तदा அப்பொழுது  
 हेमभूषितं சுவர்ணமயமாய்  
 पुष्पकं புஷ்பகவிமானத்தை  
 विस्मज्य விடைகொடுத்தனுப்  
 तत: அதன்பின்னர்  
 चन्दनागरुचूतै: च { சந்தனமரங்களாலும்,  
 अक्रुमरुचूतै: च { அக்ருமரங்களாலும்,  
 मरुमरुचूतै: च { மரமரங்களாலும்,  
 तुङ्गकालेयकै: अपि { தென்னைமரங்களாலும்,  
 अक्रुमरुचூतै: च { அக்ருமரங்களாலும்,  
 मरुमरुचூतै: च { மரமரங்களாலும்,  
 देवदारुनै: च தேவதாருவனங்  
 समन्तात् நாற்புறமும்  
 उपशोभिता अपि அழகாய் விளங்குகிற  
 तदा தம, அங்குமிக்கிறதும்,

चम्पकाशोकपुन्नाग- } சண்பகம், அரோகம்,  
 मधूकपनसासनै: } புன்னாகம், மதுகம்,  
 पनसम्, अशनम्,  
 अल्लता ஜீவிகம்  
 என்கிற விருகத்தங்  
 कनारुम्  
 विधुमज्ज्वलनप्रभै: புகையின்றி எரியும்  
 தீ ஒளிக்கொண்ட  
 पारिजातै: च பாரசீகத்தங்களாலும்  
 शोभितां च விளங்குகிறதும்  
 लोध्रनीपार्जुनै: { லோத்திரம், நீபம்,  
 अर्जुनम् என்கிற  
 मरुचूतै: च { மரங்களாலும்  
 नागै: நாகமங்களாலும்  
 सप्तपर्णातिमुक्तकै: { ஸப்தபர்ணம், அதிமு  
 क्तकम् என்கிற  
 मरुचूतै: च { மரங்களாலும்,  
 मन्दारकदलीगुल्म- } மந்தாரம், கதலி என்  
 लताजालसमावृतां } கிற மரங்கள், செடி  
 கள் இவைகள் ஸமூக  
 க்களாலும், எங்கும்  
 विनयन्तुள்ளதும்  
 तथा அவ்வண்ணமே

प्रियङ्गुभिः च	பிரயங்குமாக்களா லும்
कदम्बैः च	கதம்பமாக்களாலும்
वकुलैः च	வகுனமாக்களாலும்
जम्बुभिः एव	ஜம்புவிருகைக்களா லும்
दाडिमैः अपि	தாடிமவிருகைக்களா லும்
कोविदारैः	கோவிதாரவிருகைக் களாலும்
शोभितां च	அழகுபெரிந்து விளங்குகிறதும்
तथा	அவ்வண்ணமே
शिविभिः	கோட்டிலைகளில் நிபுணர்களால்
संज्ञा	எக்காலத்திலும்
परिक्षिप्तैः	பக்தியுடன் வளர்க்கப் பட்டவைகளான
रश्मैः	அழகாயிருக்கின்ற
कुसुमैः	புஷ்பங்களாலும்
मनोरमैः	மனோஹரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்
दिव्यैः	{ அத்தயந்த ஆச்சர்யங் களாயிருக்கின்றவை களாலும்
दिव्यगन्ध- रसोपेतैः }	அமர்ணுஷ்பமாய் விளங்கும் வாஸனை வையும், ருசியையும் உடையவைகளும்
फलवतिः	பழக்களைத் தருகின்ற வைகளுமான

शातकुम्भनिभाः केचित्केचिदग्निशिखोपमाः । नीलाञ्जननिभाश्चान्ये भान्ति तत्रत्यपादपाः ॥  
सुरभीणि च पुष्पाणि माल्यानि विविधानि च ॥ ९ ॥

केचिच्च	சில
तत्रत्यपादपाः	அவ்விடத்தில் உண் டான மாக்கள்
शातकुम्भनिभाः	சுவர்ணமயமான சோ தியையுடையனவை
केचिच्च	சில [களாகவும்]
अग्निशिखोपमाः	அக்னிஜ்வாலைகளைப் போன்றவைகளாகவும்
अन्ये	சில

तरुभिः एव	மரங்களாலும்
मत्तभ्रमर- संकुलैः }	மதித்தா நீக்காரம் செய்யும் வண்டுஸமூ ஹைக்களுடனிருக் கின்ற
चाण्डाल- पुष्पादयैः }	ஏரானமான அழகு வாய்ந்த தளிர்களா லும் புஷ்பங்களா லும்
तरुण- पञ्चवैः }	புதிதாபுதிதாய் தளாக் கும் முளைகளாலும் தளிர்களாலும்
कोकिलैः च	கோகிலவிருகைக் களாலும்
मृदुराजैः	பெரும் கருவண்டு களால்
चूतवृक्षावतंसकैः	{ மாமரங்களுக்கு கண் டமாலிகளென விளங் குகின்றவைகளும்
शोभितां च	மிக்க அழகான வையும்
नानावर्णैः	பலவண்ணக்களையு டையவைகளும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்கான
पक्षिभिः	பகைகளாலும்
चितां च	அழகாயிருக்கிறது மான
अशोकवनितां	அசோக உத்தயான வனத்திற்கு
प्रविश	எழுந்தருளினர்.

नीलाञ्जननिभाः च	மைபோன்றவைகளா
भान्ति	விளங்கின. [கவும்]
विविधानि	காணுமிதமான
पुष्पाणि	புஷ்பங்கள்
माल्यानि च	மாலிகளுக்குக்கேற்றவை களாகவும்
सुरभीणि च	{ மிக்க கமழ்தல்கொண் டவைகளாகவும் விளங்கின.



दीर्घिका विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा। माणिक्यकृतसोपानाः स्फटिकान्तरकुट्टिमाः॥

दीर्घिकाः	வானிகள்	स्फटिकान्तर- कुट्टिमाः	படித்துறைகளின் தளங்கள் படிக்கற் களால் செய்யப்பட் டவைகளாய்
विविधाकाराः	{ வெவ்வேறுபாடு பரிமா ணங்கள் உடையவை களாய்	परमवारिणा	மஹா கிரேஷ்டமான ஐலத்தால்
माणिक्यकृत- सोपानाः	{ மாணிக்கக்கற்களால் செய்யப்பட்ட படித் துறைகளையுடைய வைகளாய்	पूर्णाः	நிறைந்திருந்தன.

फुलपत्रोत्पलवनाश्चक्रवाकोपशोभिताः। दात्यूहशुकसंघुष्टा हंससारसनादिताः ॥ ११ ॥

फुलपत्रोत्प- लवनाः	{ நன்றாய் விகழித்த தா மரைகளும், கருநெய்த புஷ்பங்களும் நிறைந் த ஐலக்களையுடைய வைகள்.	दात्यूहशुक- संघुष्टाः	நீர்க்காலைகளும் கிளி களும் ஏராளமாய் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று விளங்கின.
चक्रवाकोप- शोभिताः	{ சக்கிரவாகங்களால் அழகாய் விளங்கு கின்றவைகள்.	हंससार- सनादिताः	ஹம்ஸங்களும் ஸார ஸங்களும் கூவிக்களி த்து விளையாடின:

तरुभिः पुष्पवद्भिश्च तीरजैरुपशोभिताः। प्राकारैर्विविधाकारैः शोभिताश्च शिलातलैः ॥

तीर्जैः	{ கரையோரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த வைகளும்,	विविधाकारैः	பற்பல கற்பனைகளா யிருக்கின்ற
पुष्पवद्भिः च	புஷ்பங்களோடுருக் கின்றவைகளுமான	प्राकारैः	மதில்களா லும்
तरुभिः	விருகட்களால்	शिलातलैः च	{ மாங்களின் நிழலில் கட்டப்பட்டிருந்த கல்மேடைகளா லும்
उपशोभिताः	மிக்க அழகுபெற்று விளங்கின.	शोभिताः	அழகுபெற்று விளங்கின.

तत्रैव च वनोद्देशे वैदूर्यमणिसन्निभैः। शाद्वलैः परमोपेतां पुष्पितद्रुमकाननाम् ॥ १३ ॥  
तत्र सङ्घर्षजातानां वृक्षाणां पुष्पशालिनाम्। प्रस्तराः पुष्पशबला नभस्तारागणैरिव ॥  
नन्दनं हि यथेन्द्रस्य बाह्यं चैत्ररथं यथा। तथाभूतं हि रामस्य काननं सन्निवेशनम् ॥  
बहासनगृहोपेतां लतागृहसमावृताम्। अशोकवनिनां स्फीतां प्रविश्य रघुनन्दनः ॥ १६ ॥  
आसने च शुभाकारे पुष्पप्रकरभूषिते। कुयास्तरणसंवीते रामः सन्निपसाद ह ॥ १७ ॥

रघुनन्दनः वैदूर्यमणि- सन्निभैः	{ श्रीரகுந்தனன் பச்சைக்கற்கள் அமைக்கப்பெற்றது போல் விளங்கும்	शाद्वलैः	பசும்புற்களால்
		परमोपेतां	மிக்க அழகாய் விளங் கியதும்

पुष्पितद्रुम- काननां	}	அடர்ந்த புஷ்பங்களை யுடைய மரங்களையு டையதும்
वृक्षाणां सङ्घर्षजातानां		மரங்களினுடைய அசைவதால் உண்டா கும்
पुण्डरीकाक्षिणां		அதிக புஷ்பங்களினு டைய
पुण्डरीकाक्षः	}	விசித்தரபரண வர்ணக் கருடைய புஷ்பங்க ளான
प्रस्ताः		பள்ளிகள்
नभः		ஆகாசம்
तारागणैः		நகரத்திரகணங்களால்
इव		எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तस्य		அவ்விடத்திலிருக் கிறதும்
वनोद्देशे		வனத்தில் ஓரிடத்தில்
इन्द्रस्य		இந்திரனுடைய
नन्दनं		நந்தவனம்
यथा		போன்றதாயும்
चैखर्यं	}	குபேரானது உத்யான வனமாகிய சைத்ர ரதம்
यथा		போன்றதாய்
तथाभूतं		அவ்வண்ணமேயிருக் கின்றதாயும்
रामस्य		ஸ்ரீராமருக்கு
सन्निवेशः		இளைப்பாறுவதற்கு உரியதாயும்

सीतामादाय हस्तेन मधु मैरेयकं शुचि । पाययामास काकुत्स्थः शचीमिव पुरन्दरः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்
पुरन्दरः	இந்திரன்
शची	இந்திரானியை
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सीतां	சீதையை
हस्तेन	கையால்

वाह्यं हि	}	தெய்வத்வமுள்ள வருக்கு ஏற்றது மான
काननं		சோலை
तस्य हि		அதிலேயேயிருக்கிற தும்
बहुसन्- गृहोपेतं च	}	பல ஆஸனங்களோ டும் மண்டபங்களோ டும் விளக்குகிறதும்
छतागृहसमावृतां		ஸதாகிருகங்கள் அமை ந்து விளக்குகிறதும்
स्त्रीतां एव		மிக்க ஆணந்தகரபாபி ருக்கிறதான
अशोकवनिकां		அசோக உத்யான வனத்தில்
प्रविश्य		புகுந்து
रामः		ஸ்ரீராமர்
शुभाकारे		மிக்க அழகுவாய்ந்து விளக்குகிறதும்
पुण्यप्रकरमुपिते	}	புஷ்பங்களின் குவியல் களால் அலங்காரமா யிருக்கிறதும்
कुशास्त्रण- संवीते च		ரத்னகம்பனங்களும், பஞ்சவைத்துத் தை த்த நல்ல மெத்தை களும் விரிக்கப்பட் டதுமான
वासने		ஒரு ஆஸனத்தில்
सन्निवेशाद् ह		விற்றிருந்தார்.

आदाय	பற்றிக்கொண்டு
शुचि	புண்ணியம் தருகிற தும்
मधु	இனிப்பாயிருக்கிறது மான
मैरेयकं	மையேயகமென்னும் மதுவை
पाययामास	பருகச்செய்தார்.





सीताऽपि देवकार्याणि कृत्वा पौर्वाहिकानि वै । श्वश्रूणापकरोत्पूजां सर्वासामविशेषतः ॥

सीता अपि	வனிதையும்	श्वश्रूणां	மாமிமார்கள்
पौर्वाहिकानि	முன்பகலில் செய்ய வேண்டியதாகிய	सर्वासां	எல்லோருக்கும்
देवकार्याणि	தெய்வபூஜைகளை	अविशेषतः वै	ஒருவரையும் மறவாமலே
कृत्वा	செய்து	पूजां	நமஸ்காரத்தை
		अवरोत्	செய்துவந்தாள்.

अभ्यगच्छत्ततो रामं विचित्राभरणाम्बरा । त्रिविष्टपे सहस्राक्षमुपविष्टं यथा शची ॥२५॥

ततः	அதன்பேல்	विचित्राभरणाम्बरा	அழகிய ஆபரணங் களையும் ஆடை களையும் அணிந்த ஆவள்
शची	இந்திராணிதேவி	रामं	ஸ்ரீராமரை
त्रिविष्टपे	தேவலோகத்தில்	अभ्यगच्छत्	எதிர்கொண்டு
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்		கைமுத்துவந்தாள்.
सहस्राक्षं	இந்திரனை [கின்ற]		
यथा	எவ்வண்ணமோ		
	அவ்வண்ணமே		

दृष्ट्वा तु राघवः पत्नीं कल्याणेन समन्विताम् । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	च	அன்றியும்
पत्नीं	பத்னியை	साधु	"உனக்கு ஒன்ற பார்க்கிறத;
कल्याणेन	அலங்காரம்செய்து கொண்டு	साधु	எனக்கு ஏற்ற நார்க்கிறத;
समन्वितां	விளங்குகிறவளாக	इति	என்றும்
दृष्ट्वा	பார்த்து	तु	இந்த சூழத்தில்
अनुलं प्रहर्षं	அதிகஸந்தோஷத்தை	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.
लेभे	அடைந்தார்.		

अपत्यलाभो वैदेहि ममायं समुपस्थितः । किमिच्छसि वरारोहे कामः किं क्रियतां तव ॥

वरारोहे	"ஸர்வாங்ககந்தரி யாகிய	किं	எதையாவது
वैदेहि	வேறு வைதேஹி!	इच्छसि	நீ விரும்புகின்ற
मम	எனக்கு	तव	உன்னுடைய [னைபா?
अयं	இப்பொழுது	कामः	மனோசதம்
अपत्यलाभः	புத்திரபரக்கியம்	किं	என்ன?
समुपस्थितः	கிட்டியிருக்கிறது.	क्रियताम्	அது பூர்த்திசெய்யிக் கப்படும்.

स्मितं कृत्वा तु वैदेही रामं वाक्यमथाब्रवीत् । तपोवनानि पुण्यानि द्रष्टुमिच्छामि राघव ॥  
गङ्गातीरोपविष्टानामृषीणामुग्रतेजसाम् । फलमूलाशिनां देव पादमूलेषु वर्तितुम् ॥ २९ ॥

வேதே  
 து இவ்விஷயத்தில்  
 சிந்தி புன்னகை  
 குவா கொண்டு  
 ராம ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து  
 அய இந்த  
 வாய் அவ்வீத சொல்லிக் கூறினான்:  
 ராச "ஹே ராகவ!  
 தேவ ஹே நாதா!  
 புஷாநி புண்ணிய  
 தபிவாநி ஆச்சரமக்களை  
 மஹு பார்க்கவும்

एष मे परमः कापो यन्मूलफलभोजिनाम् ।

காகு:ஸ்ய "ஹே காருத்தா!  
 மூலபல- } கிழங்குகளையும் கனி  
 பிஜிநா } களையுமே ஆஹார  
 மாயுடையவர்களு  
 டைய

तपोवने एकदां अपि  
 ஒர் இரவு மட்டும்

तथेति च प्रतिज्ञातं रामेणाक्षिपृकर्मणा ।

அக்சிபு:கர்மணா எதையும் சிரமமின்றி  
 முடிக்கவல்லவராகிய  
 ராமே ஸ்ரீராமரால்  
 தயா இவ்வண்ணமாய்  
 வேதே "ஹே வைததேவி!  
 அசंश्य நிச்சயமாய்

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो मैथिलीं जनकात्मजाम् । मध्यक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम सुहृदतः ॥

காகு:ஸ்ய: காருத்தர்  
 ஜனகா:மஜா ஜனகரின் திருமகளா  
 மைதிலி: மைதிலிக்கு [கிய  
 து இவ்விஷயத்தில்  
 एवं இவ்வண்ணமாய்  
 उक्त्वा அனுமதி அளித்து  
 விட்டு

फलमूलाशिनं { கனிகளையும் கிழங்கு  
 களையுமே உண  
 வாய்க்கொண்ட  
 उग्रजनां மஹாதேஜோவான்  
 களான  
 गङ्गागिरोपविष्टानां கங்கைக்கரைவாஸி  
 களாகிய  
 ऋषीणां ரிஷிகளுடைய  
 पादमूलेषु திருவடிகளில்  
 वर्तिषु பஸியவும்  
 इच्छामि நான் ஆசைப்படுகி  
 தேன்.

अप्येकरात्रं काकुत्स्थ निवसेयं तपोवने ॥

நிவசேய் நான் தங்கியிருக்க  
 வேண்டுகிறேன்.

यत्  
 एष:  
 मे  
 परम:  
 काम:  
 எந்த  
 இது  
 என்னுடைய  
 விசேஷமான  
 பிரார்த்தனை.

विस्मया भव वेदेहि श्वो गमिष्यस्यसंशयम् ॥

அ: வ: வ: வ: நாளையே போகலாம்.  
 விஸ்வா ஆசைதீர்த்துக்கொ  
 भव ஆருக. [ண்டவளாய்  
 इति என்று  
 प्रतिज्ञातम् அனுக்கிரஹித்தரு  
 னப்பட்டது.

मध्यक्ष्यान्तरं रामो निर्जगाम सुहृदतः ॥

மய்யக்ஷ்யா:ந்ரம் நடுக்கட்டின் பிரதே  
 சத்திற்கு  
 निर्जगाम எழுந்தருளினார்.  
 राम: ஸ்ரீராமர்  
 सुहृदत: { புண்ணியர்த்மாக்  
 களால் ஸேவிக்கப்  
 பட்டு விளக்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமுன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ४३ ॥

पौरजनकुत्सननिवेदनम्—பட்டணத்துஜனங்கள் ரிந்திப்பதை தெரிவிப்பது.

तत्रोपविष्टं राजानमुपासन्ते विक्षणाः । कथानां बहुरूपाणां हास्यकाराः समन्ततः ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	समन्ततः	ஸ்கல
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருந்த	विक्षणाः	துட்பக்களையும் அறிந்த
राजानं	மன்னரை	हास्यकाराः	ஆசியக்காரர்கள்
बहुरूपाणां	பற்பல	उपासन्ते	அடிபணிந்துவின்று கொண்டிருந்தார்கள்.
कथानां	கதைகளின்		

विजयो मधुपक्षश्च काश्यपः पिङ्गलः कुटुम्बः । सुराजः कालियो भद्रो दन्तवक्त्रः सुमागधः ॥

एते कथा बहुविधाः परिहाससमन्विताः । कथयन्ति स्म संहृष्टा राश्वस्य महात्मनः ॥

विजयः	விஜயன்	एते च	இவர்கள் எல்லோரும்
मधुपक्षः	மதுமத்தன்	संहृष्टाः	அதிக மனஸ்துஷ்டி கொண்டவர்களாய்
काश्यपः	காச்யபன்	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
पिङ्गलः	பிங்கலன்	राश्वस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुटुम्बः	கூடும்	परिहाससमन्विताः	ஆனந்தத்தை வினை விக்கும்
सुराजः	சுராஜன்	बहुविधाः	பல
कालियोः	காலியன்	कथाः	கதைகள்
भद्रः	பத்திரன்	कथयन्ति स्म	சொல்லிக்கொண் டிருந்தார்கள்.
दन्तवक्त्रः	தந்தவத்திரன்		
सुमागधः	சுமராகதன், ஆகிய		

ततः कथायां कस्याश्चिद्राघवः समभाषत । काः कथा नगरे भद्र वर्तन्ते विषयेषु च ॥४॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भद्र	“ஹே பத்திர,
कस्यांचित्	எதோ ஒரு	नगरे	நகரத்திலும்
कथायां	கதையின்முடிவில்	विषयेषु च	நாடுகளிலும்
ततः	அப்போது	काः	எவ்விதமான
समभाषत	இப்படிக்கேட்டரு ளினார்:	कथाः	ஸம்பாஷணைகள்
		वर्तन्ते	நடைபெறுகின்றன?

मामाश्रितानि कान्याहुः पौरजानपदा जनाः ।

किं च सीतां समाश्रित्य भरतं किं च लक्ष्मणम्

॥ ५ ॥

पौरजानपदाः	“நகரநாடுவாசிகளாகிய	सीतां	சீதைையை
जनाः	ஜனங்கள்	समाश्रित्य	குறித்து
मां आश्रितानि	என்னைப்பற்றி	किं	என்ன?
कानि	எவைகளை	भरतं च	பரதனையும்
आहुः	பேசிக்கொள்ளுகிறார் கள்?	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்பற்றி
		किम्	என்ன?



किं नु शत्रुमुद्दिश्य कैकेयीं किं नु मातरम् । वक्तव्यतां च राजानो वरे राज्ये व्रजन्ति च ॥

शत्रुं च	“சத்ருக்களைப்பற்றி	राजानः	ஆரசர்கள்
किं नु	என்ன?	वरे	அருமையான
मातरं	தாயராகிய	राजे	ராஜ்யத்தில்
कैकेयीं च	கைகேயியையும்	वक्तव्यतां	உலகநிந்தனைக்கு
उद्दिश्य	பற்றி	व्रजन्ति	பாத்திரமாவார்கள்.”
किं नु	என்ன?		

एवमुक्ते तु रामेण भद्रः प्राञ्जलिब्रवीत् । स्थिताः कथाः शुभा राजन्वर्तन्ते पुरवासिनाम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राजन्	“ஆரசே!
एवं	இவ்வண்ணமாய்	पुरवासिनां	நகரவாசிகளுடைய
तु	இவ்விஷயத்தில்	कथाः	பேச்சுகள்
उक्ते	வினாவிப்பட்டதும்	शुभाः	அனுகூலமானவைகளாகவும்
भद्रः	பத்திரன்	स्थिताः	நல்லவைகளாகவும்
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தஞ்சி	वर्तन्ते	இருக்கின்றன.
अब्रवीत्	பதினாறுத்தான்:		

अमुं तु विजयं सौम्य दशग्रीववधार्जितम् । भूयिष्ठं स्वपुरे पौरैः कथ्यन्ते पुरुषर्षभ ॥ ८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	दशग्रीववधार्जितं	தசக்ரீவனைக்கொன்றதால் ஏற்பட்ட
सौम्य	புண்பாத்தமா!	अमुं विजयं	இந்த வெற்றியை
पौरैः	பட்டணத்து ஜனம்	भूयिष्ठं तु	மிகப்பெரியதாய்
	கனரால்	कथ्यन्ते	பேசிக்கொண்டாடப்படுகின்றன.”
स्वपुरे	அவர் நகரத்தில்		

एवमुक्तस्तु भद्रेण राघवो वाक्यमब्रवीत् । कथयस्व यथातत्त्वं सर्वं निरवशेषतः ॥ ९ ॥

भद्रेण	பத்திரனால்	अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்:
एवं	இவ்வனம்	सर्वं	“எல்லாவற்றையும்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்	यथातत्त्वं	உன்னது உன்னபடியே
	குச் செவிகாய்த்த	निरवशेषतः	ஏதொன்றையும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		ஒளிக்காமல்
तु	இவ்விஷயத்தில்	कथयस्व	நீ சொல்லவேண்டும்.
वाक्यं	இந்த ஆக்கினையை		

शुभाशुभानि वाक्यानि यान्याहुः पुरवासिनः । श्रुत्वेदानीं शुभं कुर्यां न कुर्यामशुभानि च ॥

पुरवासिन	“நகரவாசிகள்	यानि	எந்த
शुभाशुभानि च	{ புகழையிருந்தாலும் சரி, நிகழ்கின்றனவையி ருந்தாலும்கூட	वाक्यानि	வார்த்தைகளை
		इदानीं	இப்பொழுது

ஆறு:	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற புள்ளிகள்	சுரு கூர்	புகழை நான் பெரிதாய்ப் பாராட்டுவேன்.
தானி	அனைவருடைய	அருமணி நகரம்	நிந்தனைகளை நினைத்துக்கொண்டு விடுவேன்.
சுரு	கேட்டறிந்துகொண்டு		

कथयस्व च विस्वव्यो निर्भयं विगतज्वरः । कथयन्ति यथा पौराः पापा जनपदेषु च ॥

புரை:	"நகரவாசிகள் நகரத்தின்கண் வரும்நினைகளுண்டு மேயேகண்டுசொல் புறவர்களும் எப்படி	நினை வினாக்கள்:	சற்றும் கூசாமல் மனவேதனை எதுவு மில்லாதவனாய் எதையும் மறக்காதவ னாக
பாபா: ச		வினாக்கள்:	
யதா		கதயஸ்வ ச	நீ எல்லாவற்றையும் தெரிவிக்கவேண்டும்."
கதயந்தி	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற புள்ளிகள் அப்படியே		

राघवेणेवमुक्तस्तु भद्रः सुरुचिरं वचः । प्रत्युवाच महाबाहुं प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥१२॥

ராஃவேண	புரையாசுவரால்	சுருசிர	தேஜோமயமாய்வின க்கும்
புவ்	இவ்வண்ணம்	மஹாபாஹு	மஹாபாஹுவைப் பார்த்து
உரு:	நியமனம்பெற்ற	பாஜலி:	அஞ்ஜலிஹஸ்தனாகி
மரு:	பத்திரன்	வச:	இந்தச் சொல்லை
சு	இவ்விஷயத்தில்	புருவாச	பதிலாய் விண்ணப்பம் செய்தான்:
சுசுமாதி:	திருக்காலேசனை செய்தவனாக		

शृणु राजन्यथा पौराः कथयन्ति शुभाशुभम् । चत्तराणरध्यासु वनेषूपवनेषु च ॥१३॥

ராஜந்	"அரசே!	புரை:	நகரவாசிகள்
சுரு	திருச்செவிசாய்த் தருளும்.	சுபாசுபம்	புகழையும், நிந்தனைபா யும்
சு:வராணரத்யாசு	தெருச்சந்திகளிலும் கடைவீதிகளிலும்	யதா	அப்படி
வனேசு	வனங்களிலும்	கதயந்தி	{ ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற புள்ளிகள்.
உபவனேசு ச	உபவனங்களிலும்		

दुष्करं कृतवान् रामः समुद्रे सेतुबन्धनम् । अश्रुतं पूर्वकैः कैश्चिदेवैरपि सदानवैः ॥ १४ ॥

ராம:	"புரையாசுவரால்	அசுரு	காதிலும்கேட்டபா ததும்
சமூதே	சமுத்திரத்தில்	துரு:	{ மந்தவர் எவராலும் செய்யமுடியாதது மான
புவ்கை:	முன்னோர்களாலும்	செதுபுவ்	அனைத்துக்கூட
சுதானவ:	தானவர்கள் உள் லிட்ட	கூதவாந்	செய்தருளினார்.
கேசுவ	எப்படிப்பட்ட		
இவ: அபி	தேவர்களாலும்கூட		

रावणश्च दुराधर्षो हतः सवलवाहनः । वानराश्च वशं नीता ऋक्षाश्च सह राक्षसैः ॥१५॥

दुराधर्षः	“எவருக்கும் அசாத் தியான	राक्षसैः	அசர்க்கர்களோடு
रावणः	இராவணன்	सह	கூட்டுவ
सवलवाहनः च	படைகளோடுகூடின வனாகவே	वानराः च	வானரர்களும்
हतः	கொல்லப்பட்டான்,	ऋक्षाः च	஋ஷ்டர்களும்
		वशं	அடிமைத்தனத்தில்
		नीताः	சேவித்தார்கள்.

हत्वा च रावणं संख्ये सीतामाहत्य राघवः । अमर्षं पृष्ठतः कृत्वा स्ववेश्म पुनरानयत् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமவர்	अमर्षं	புண்ணியத்திலேயே
संख्ये	போசில்		நிலைகொண்ட சித்த
रावणं हत्वा	ராவணனைக்கொன்று	पृष्ठतः कृत्वा	மாறாய் [த்திற்கு
सीतां च	சீதையையும்	पुनः	மீளவும்
आहत्य	சிறைமீட்டு	स्ववेश्म	தன் வீட்டிற்கு
		आनयत्	அழைத்துவந்திருக்கிறார்.

कीदृशं हृदये तस्य सीतासम्भोगजं सुखम् । अङ्कमारोप्य तु पुरा रावणेन बलाद्धताम् ॥

पुरा	“முன்னரே	तस्य	இவருடைய
रावणेन	இராவணனால்	हृदये	மனதில்
बलात्	பலாத்காரமாய்	सीतासंभोगजं	{ சீதை தன்னுடைய வன் என்பதால் உண்டாகும்
अङ्कः	மடிமீது		
आरोप्य	ஏற்றி	सुखं	ஒப்பியிருத்தல்
हतां च	கொண்டுபோகப் பட்டவனையே	कीदृशम्	என்ன நியாயம்?

लङ्कामपि पुरा नीतामशोकवनिकां गताम् । रक्षसां वशमापन्नां कथं रामो न कुत्सते ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	गतां	இருந்தவனும்
पुरा	முன்னர்	रक्षसां	அசர்க்கர்களுடைய
लङ्कां	இலங்கைக்கு	वशं	வசத்தில்
नीतां	தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டவனும்	आपन्नां अपि	இருந்தவளுமான
अशोकवनिकां	அசோகவனத்தில்	कथं	எனோ [அவளை
		न कुत्सते	நிஷேதயாமலிருக்கிறார்?

अस्माकमपि दारेषु सहनीयं भविष्यति । यथा हि कुरुते राजा प्रजा तमनुवर्तते ॥१६॥

अस्माकं अपि	“நமக்கும்	राजा	அரசன்
दारेषु	பதனிகளிடத்தில்	यथा	எப்படி
सहनीयं	பொறுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியதாய்	कुरुते	நடக்கிறானோ;
भविष्यति	எற்படுகிறது.	प्रजा	பிரஜை
दि	எனென்றால்	तं	அதை
		अनुवर्तते	அனுஷ்டிக்கும்.



एवं बहुविधा वाचो वदन्ति पुरवासिनः । नगरेषु च सर्वेषु राजञ्जनपदेषु च ॥ २० ॥

राजन्	“அரசே!	एः	அப்படி.
पुरवासिनः	நகரவாசிகள்	बहुविधाः	இதைப்போன்ற
नगरेषु च	நகரங்களிலும்	वाचः	பேச்சுக்களை
सर्वेषु	எல்லா	वदन्ति	பேசிக்கொள்
जनपदेषु च	நாடுகளிலேயும்		அரசர்கள்”.

तस्यैवं भाषितं श्रुत्वा राघवः परमार्तवत् । उवाच सुहृदः सर्वान्कथमेतन्निवेद्यताम् ॥ २१ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
तस्य	அவனுடைய		பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணமான்	उवाच	இப்படிச் சொல்லி
भाषितं	மொழிக்கு	एतत्	“இதில் [அருளிஞர்:
श्रुत्वा	செவியாய்த்து	कथं	எது
परं	அதனால்		அபிப்பிராயமோ
आर्तवत्	விசனமுற்றவராகி	निवेद्यताम्	அது தெரிவிக்கப்
सुहृदः	ஸுஹிருத்துக்கள்		பட்டும்”.

सर्वे तु शिरसा भूमावभिवाद्य प्रणम्य च । प्रत्यूचू राघवं दीनमेवमेतन्न संशयः ॥ २२ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	प्रणम्य	ஸாக்டாக்கமாய் நம
दीनं	விசனமுற்றுக்		ஸ்காரச்செய்து
	கொண்டு	च	பின்னர்
राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு	एवं	இப்படி
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	प्रत्यूचूः	மறுமொழிகுறிஞர்
अभिवाद्य	வணங்கி	एतत्	“இதில் [கன்:
भूमौ	பூமியில் வீழ்ந்து	संशयः	அவநம்பிக்கை
		न तु	எக்கனாக்கில்லை.”

श्रुत्वा तु वाक्यं काकुत्स्थः सर्वेषां समुदीरितम् । विसर्जयामास तदा वयस्याञ्छत्रुसूदनः ॥

शत्रुसूदनः	சத்ருக்களுக்கு	वाक्यं	மொழிக்கு
	நிந்தையெழுதியும்	श्रुत्वा	நிருச்செவியாய்த்து
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	तदा	அதன்மேல்
तु	இவ்விஷயத்தில்	वयस्यान्	சபையோர்களை
सर्वेषां	எல்லாருடைய	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்
समुदीरितं	நீர்மனமெனக் கூறப்		பினர்.
	பட்ட		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥



चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்துகாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ४४ ॥

लक्ष्मणाद्यानयनम्—லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களை வரவழைப்பது.

विमुञ्च्य तु सुहृदगं बुद्ध्या निश्चित्य राघवः । समीपे द्वाःस्थमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	निश्चित्य	ஒருநீர்மானத்தைச் செய்துகொண்டு
सुहृदगं	அடியார்கூட்டத்தை	समीपे	அருகாமையில்
विमुञ्च्य	விடைகொடுத்தனுப் பிவிட்டு	आसीनः	இருக்கின்ற
बुद्ध्या	கலவரமற்ற மனதைக் கொண்டு	द्वाःस्थः	வாயிற்காப்போனுக்கு
तु	இவ்விஷயத்தில்	इदं	இந்த
		वचनं	ஆக்கிணையை
		अब्रवीत्	நியமித்தருளினார் :

शीघ्रमानय सौमित्रिं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । भरतं च महाभागं शत्रुघ्नमपराजितम् ॥ २ ॥

सौमित्रि	“ஸ”மித்ரையின் புதல்வனாகிய	भरतं	பரதனையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்	अपराजितं	அஜய்மானான
महाभागं	மஹாப்பிரசித்தனும்	शत्रुघ्नं च	சத்ருக்னனையும்
शुभलक्षणं	புண்பசாலியுமாகிய	शीघ्रं	உடனே
		आनय	அழைத்து வா ”.

रामस्य वचनं श्रुत्वा द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । लक्ष्मणस्य गृहं गत्वा प्रविवेशानिवारितः ॥

द्वाःस्थः	வாயிற்காப்போன்	श्रुत्वा	புறப்பட்டு
मूर्ध्नि	தலைமேல்	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	गृहं	மாளிகையினுள்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अनिवारितः	தடுப்பவரொருவரு மின்றி
वचनं	கட்டளைபை	प्रविवेश	போய்ச்சென்றான்.
श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு		

उवाच सुमहात्मानं वर्धयित्वा कृताञ्जलिः । द्रष्टुमिच्छति राजा त्वां गम्यतां तत्र मा चिरम्॥

सुमहात्मानं	{ எவராலும் கொண் டாடப்பட்ட சித்தி பெற்றவரிடம் அஞ்சலிஹஸ்தனாகி 'ஜயஜிஜயிபவ' என்று முதலில் கூறிவிட்டு இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான் : “மன்னர்	त्वां	தேவரீரை
कृताञ्जलिः		द्रष्टुं	பார்க்க
वर्धयित्वा		इच्छति	நிருவுள்ளங்கொண் டிருக்கிறார்.
उवाच		तव	இதில்
राजा		मा चिरं	காலதாமதம் செய்யத் தக்கதில்லை ; எழுந்தருள வேண்டும் ”.
		गम्यताम्	

बाढमित्येव सौमित्रिः श्रुत्वा राघवशासनम् । प्राद्वदथमारुह्य राघवस्य निवेशनम् ॥ ५ ॥

சௌமீத்ரி:	ஸசுத்ரமணர்	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
राघवशासनं	ஸ்ரீராகவரது சாஸனத்தை	रथं	ரதத்தில்
		आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
श्रुत्वा एव	கேட்ட சூத்ரணமே	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
बाढं	'ஸரி ; நீ போ'	निवेशनं	மாளிகைக்கு
		प्राद्वदत्	விடைந்துசென்றார்.

प्रयान्तं लक्ष्मणं दृष्ट्वा द्वाःस्थो भरतमन्तिकात् । उवाच भरतं तत्र वर्धयित्वा कृताञ्जलिः ॥  
 विनयावनतो भूत्वा राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । भरतस्तु वचः श्रुत्वा द्वाःस्थाद्रामसमीरिभम् ॥  
 उत्पपातासनात्तूर्णं पद्भ्यामेव ययौ वली । दृष्ट्वा प्रयान्तं भरतं त्वरमाणः कृताञ्जलिः ॥  
 शत्रुघ्नभवनं गत्वा ततो वाक्यमुवाच ह । एह्यागच्छ रघुश्रेष्ठ राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति ॥९॥  
 गतो हि लक्ष्मणः पूर्व भरतश्च महायशाः । श्रुत्वा तु वचनं तस्य शत्रुघ्नः परमासनात् ॥  
 शिरसा धरणीं प्राप्य प्रययौ यत्र राघवः ॥ १० ॥

द्वा:स्थ:	வாயிற்காப்போன்	वचः	நியமனத்தை
लक्ष्मणं	ஸசுத்ரமணரை	द्वा:स्थात्	வாயிற் காப்போனிடமிருந்து
प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய் விட்டவராக	श्रुत्वा तु	கேட்டசூத்ரணமே
दृष्ट्वा	கண்டு	आसनात्	ஆஸனத்தினின்று
भरतं	பரதனின்	उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.
अन्तिकात्	ஸந்திதிக்கு வந்து சேர்ந்து	पद्भ्यां एव	கால்சடைபாகவே
तस्य	அவ்விடத்தில்	तूर्णं	வேகமாய்
भरतं	பரதரை	ययौ	நடந்துசென்றார்.
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	वली	சேவகன்
वर्धयित्वा	'ஜயவிஜயிப்பவ' என்று முதலில் வாழ்த்தி	भरतं	பரதரை
विनयावनतः भूत्वा	மரியாதையுடன் நமஸ் காரம் செய்பவனாகி	प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய் விட்டவராக
उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான் :	दृष्ट्वा	கண்டு
राजा	"மன்னர்	त्वरमाणः	அதிவேகமாய் நடப்பவனாய்
त्वां	தேவரீரை	ततः	உடனே
द्रष्टुं	பார்க்க	शत्रुघ्नभवनं	சத்ருக்ஷனது மாளிகைக்கு
इच्छति	திருவுள்ளங்கொண்டிருக்கிறார்."	गत्वा	வந்துசேர்ந்து
भरतः	பரதர்	वाक्यं	விவரத்தை
रामसमीरितं	ஸ்ரீராமனால் சொல்லியனுப்பப்பட்ட	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாகி
		उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தான்:



रघुश्रेष्ठ	“ரகுத்தம!
राजा	மன்னர்
त्वां	தேவரீரை
द्रष्टुं	பார்க்க
इच्छति	திருவுள்ளங்கொண்டி
एहि	புறப்படும். [ருக்கிரர்,
भागच्छ	போய்ச்சேரும்.
पूर्वं	முதலில்
लक्ष्मणः हि	லக்ஷ்மணரும்
य	பின்னர்
महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய
भरतः	பரதரும்
गतः	போய்இருக்கிறார்கள்.”

शलुषः	சத்ருக்கனர்
तस्य	அவனது
वचनं	சொல்லை
श्रुत्वा तु	கேட்டசூதணமே
राघवः	ஸ்ரீராகவர்
यस्य	எவ்விடத்திலோ அவ்
	விடத்திற்கே
परमासनाव	சிறந்த ஆஸனத்தை
	விட்டெழுந்து
धरणीं	பூமியில்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி
प्राप्य	நமஸ்கரித்து
प्रययौ	சென்றார்.

कुमारानागताञ्छुत्वा चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियः । अवाङ्मुखो दीनमना द्वाःस्थं वचनमब्रवीत् ॥

प्रवेश्य कुमारांस्त्वं मत्समीपं त्वरान्वितः । एतेषु जीवितं मय्यमेते प्राणाः प्रिया मम ॥

दीनमनाः	கவலைப்படும் மனத்
	தராய்
अवाङ्मुखः	{ தலையைத்தொங்கப்
	போட்டுக்கொண்டி
	ருக்குமவர்
कुमारान्	மக்களை
आगतान्	வந்துவிட்டவர்களாக
श्रुत्वा	கவனித்து
एतेषु	“இவர்களிடத்தில்
मम	எனது
जीवितं	உயிரிருக்கிறது.
एते	இவர்கள்
प्राणाः	உயிர்கள்
मम	என்பொருட்டே

पियाः	அர்ப்பணமாயிருக்
	கின்றன.”
चिन्ता- व्याकुलितेन्द्रियः	{ என்று மனோபாவத்
	தால் ஒடுங்கிக்கிடக்
	கும் கருமேந்திரியங்
	களையுடையவராகி
द्वाःस्थं	வாயில்காப்போனுக்கு
वचनं	ஒரு உத்தரவை
अब्रवीत्	இப்படி நியமித்தருளி
त्वं	“நீ [ஊர்:
त्वरान्वितः	உடனேசென்றவனாய்
मत्समीपं	என்னிடம்
कुमारान्	மக்களை
प्रवेश्य	அனுப்பினிடு.”

आज्ञप्तास्तु नरेन्द्रेण कुमाराः शुक्लवाससः । प्रह्लाः प्राञ्जलयो भूत्वा विविशुस्ते समाहिताः ॥

शुक्लवाससः	பரிசுத்தமான வஸ்தி
	ரதாரிகளும்
प्रह्लाः	சொன்னசொல் மீறி
	நடவாதவர்களும்
समाहिताः	பக்திமாண்களுமாகிய
ते	அந்த
कुमाराः	இளவரசுகள்
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமரால்

तु	இவ்விஷயத்தில்
आज्ञप्ताः	நியமனம்பெற்றவர்
	களாய்
प्राञ्जलयः	அஞ்ஜலிஹஸ்தர்
	களாய்
भूत्वा	ஆகி
विविशुः	உள்ளேவந்துசேர்
	ந்தார்கள்.

ते तु दृष्ट्वा मुखं तस्य सग्रहं शशिनं यथा । सन्ध्यागतमिवादित्यं प्रभया परिवर्जितम् ॥

ते	ஆவர்கள்	சந்திராகாலத்திய
तस्य	அவருடைய	ஒளி
मुखं	திருமுகமண்டலத்தை	இழந்திருக்கும்
तु	இப்பொழுது	சூர்யனை
सग्रहं	சாசுவினால் பிடிக்கப்	போலிருக்கிறதாயும்
शशिनं	சந்திரனை [பட்ட	கவனமாய்பார்த்தார்
यथा	போலிருப்பதாயும்	கன்.

वाष्पपूर्णं च नयने दृष्ट्वा रामस्य धीमतः । हतशोभं यथा पद्मं मुखं वीक्ष्य च तस्य ते ॥

ते	ஆவர்கள்	तस्य	அவருடைய
धीमतः	தீமானாகிய	मुखं च	முகமண்டலத்தையே
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	वीक्ष्य	பார்த்துக்கொண்டு
नयने	திருக்கண்களை	वाष्पपूर्णं च	{ கண்ணிர் நிறைந்து கலக்கமுற்றிருக்கிற வைகளாகவும்
हतशोभं	சோதியிழந்த	दृष्ट्वा	கவனித்தார்கள்.
पद्मं	தாமரைமலரை		
यथा	போன்ற		

ततोऽभिवाद्य त्वरिताः पादौ रामस्य मूर्धभिः । तस्थुः समाहिताः सर्वे रामस्त्वश्रूण्यवर्तयत् ॥

सर्वे	எல்லோரும்	ततः	அதன்மேல்
त्वरिताः	{ தாமதத்திற்கு இது ஸமயமில்லையென்று அறிந்தவர்களாய்	समाहिताः	{ என்னசொல்லப்போ கிருவோ என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	तस्थुः	நின்றார்கள்.
पादौ	திருவடிகளில்	रामः तु	ஸ்ரீராமரோடுவனில்
मूर्धभिः	முடிதாழ்த்தி	अश्रूणि	கண்ணீரை
अभिवाद्य }	தமஸ்கரித்து	अश्रूण्यत्	பெருக்கினார்.

तान्परिष्वज्य बाहुभ्यामुत्थाय च महाबलः । आसनेष्वासतेत्युत्त्वा ततो वाक्यं जगाद ह ॥

महाबलः	மஹாதையசாலியர்	आसनेषु	‘ஆஸனங்களில்
	கிய அவர்	आसत	உட்காருங்கள்’
उत्थाय	எழுந்திருந்து	इति	என்று
तान्	அவர்களை	उत्त्वा	அனுமதி அளித்து
बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்		விட்டு
परिष्वज्य	அணைத்து ஆலிங்க	ततः	அதன்மேல்
	னம் செய்துகொண்டு	वाक्यं ह	விஷயத்தையும்
च	அதன்மேல்	जगाद	இப்படித் தெரிகித்
			தார் :

भवन्तो मम सर्वस्वं भवन्तो जीवितं मम । भवद्विंश कृतं राज्यं पालयामि नरेश्वराः ॥

नरेश्वराः	“புருஷோத்தமர்களே!	भवन्तः	நீங்களே.
मम	எனக்கு	कृतं	கிடைத்திருக்கும்
सर्वस्वं	ஸகலமும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
भवन्तः	நீங்களே.	भवसि	உங்களைக்கொண்டு
मम	எனக்கு	पालयामि	பரிபாலிக்கிறேன்.
जीवितं च	உயிரும்		

भवन्तः कृतशास्त्रार्था बुद्ध्या च परिनिष्ठिताः । संभूय च मदर्थोऽयम्वेष्टव्यो नरेश्वराः ॥

भवन्तः	“நீங்கள்	नरेश्वराः	புருஷோத்தமர்களே!
कृतशास्त्रार्थाः	{ நீதிகளின் துட்பங் களில் தேர்ந்தவர் கள்.	मदर्थे	எனக்காக
बुद्ध्या च	பகுத்தறிவும் சக்தி யில்	अथ च	இது
परिनिष्ठिताः	திபுணர்கள்.	संभूय	ஒன்றுகூடி
		अवेष्टव्यः	ஆலோசிக்கவேண்டிய தாயிருக்கிறது.”

तथा वदति काकुत्स्थे ह्यवधानपरायणाः । उद्दिश्यमनसः सर्वे किं नु राजाऽभिधास्यति ॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	अभिधास्यति	நியமித்தருளப்போகி றாராவென்று
तथा	இவ்வண்ணம்	उद्दिश्यमनसः	சஞ்சலப்பட்டவர்
वदति	சொன்னதும்	सर्वे हि	எல்லோரும் [கனாகி
राजा	மன்னர்	अवधानपरायणाः	செவிகொடுத்துக் காத்துநின்றார்கள்.
किं नु	எதைத்தான்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22489



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1765

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௪௫ ॥

सीतापरित्यागनियोगः—ஸீதையை பரித்யஜிக்க ஆக்கைஞ் கொடுப்பது.

तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीनचेतसाम् । उवाच वाक्यं काकुत्स्थो मुखेन परिशुष्यता ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தர்	तेषां	அவர்கள்
परिशुष्यता मुखेन	வாயிய முகத்தோடு	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
दीनचेतसां	விசராத்துடனிருப் பவர்களாய்	वाक्यं	விஷயத்தை
समुपविष्टानां	{ நியமனத்துக்காகக் காத்துக்கொண்டி ருக்கும்	उवाच	இப்படித்தெரிவித் தார்.



सर्वे शृणुत भद्रं वो मा कुरुध्वं मनोऽन्यथा । पौराणां मम सीतायां यादृशी वर्तते कथा ॥

வ:	“உங்களுக்கு	பீதை	நடைபெறுகிறது என்
பெ:	மக்கள் முண்டாகட்	செ:	பதை
	டும்.	மன:	எல்லோரும்
பौराणां	பட்டணத்து ஜனங்	கुरुध्वं	மனதில்
	களுடைய		வாங்கிக்கொள்ளுங்
मम	என்னப்பற்றியதும்		கள்.
सीतायां	சீதையைப்பற்றியது	अन्यथा	வேறுவிஷயத்தில்
	மரண	मा	செலுத்தாதிருங்கள்.
कथा	பேச்சு	शृणुत	சாவதானமாய்க்
यादृशी	என்ன		கேளுங்கள்.

पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च । वर्तते मयि वीभत्सा सा मे मर्माणि कृन्तति ॥

मयि	“என் விஷயத்தில்	वीभत्सा	கர்ணகடோரமாயிருக்
जनपदस्य	ஜனத்தினுடைய		கின்ற
पौरापवादः	லோகரபவாதம்	सा	அது
तथा च	திச்சயமாயே	मे	எனது
सुमहान्	மிகப் பிரபலமாய்	मर्माणि	மர்மஸ்தானங்களை
वर्तते	சம்பவித்திருக்கிறது.	कृन्तति	அறக்கின்றது.

अहं किल कुले जात इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । सीताऽपि सत्कुले जाता जनकानां महात्मनाम् ॥

अहं किल	“நானேவென்றால்	सीता अपि	சீதையோ
महामनां	மஹானுபாவர்களான	महामनां	மஹாத்மாக்களான
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுராஜாக்	जनकानां	ஜனகர் என்பவரின்
	களின்		வம்சத்தார்களுடைய
कुले	குலத்தில்	सत्कुले	புண்ணியபூமியில்
जातः	பிறந்தவன்;	जाता	உதித்தவன்.

जानासि त्वं यथा सौम्य दण्डके विजने वने । रावणेन हता सीता स च विध्वंसितो मया ॥

तत्र मे बुद्धिरुत्पन्ना जनकस्य सुतां प्रति । अत्रोपितामिमां सीतामानयेयं कथं पुरीम् ॥

प्रत्ययार्थं ततः सीता विवेश ज्वलनं तदा । प्रत्यक्षं तव सौमित्रे देवानां हव्यवाहनः ॥

अपापां मैथिलीमाह वायुश्चाकाशगोचरः ॥ ७ ॥

चन्द्रादित्यौ च शंसेते सुराणां सन्निधौ पुरा । ऋषीणां चैव सर्वेषामपापां जनकात्मजाम् ॥

एवं शुद्धसमाचारा देवगन्धर्वसन्निधौ । लङ्काद्वीपे महेन्द्रेण मम हस्ते निवेशिता ॥ ९ ॥

सौम्य	“ அன்புவாய்ந்த	उवञ्चं	அக்கினியில்
सौमित्रे	இலக்த்மண,	विशेष	பிரவேசித்தான் என்ப
खं	ரி		தையும்,
प्रत्यक्षं	பிரத்யக்ஷமாய்	तदा	அக்காலத்தில்
सीता	சீதை	देवानां	தேவர்களுக்கு
विजने	ஜனஸஞ்சராமில்லாத	हव्यवाहनः	{ ஹவிஸ்களைக்கொ
दण्डके	தண்டகமென்கிற		ண்டுபோகும் அக்
वने	காட்டில்		கனிபகவானும்
रावणेन	இராவணனால்	मैथिली	மைதிலியை
हता	துக்கிக்கொண்டுபோ	अपां	நிர்தோஷியென
	கப்பட்டாள்	आह	கொண்டாடினார் என்
			பதையும்,
यथा	என்பதையும்,	आकाशगोचरः	ஆகாசவாசியாகிய
सः	அவன்	वायुः च	வாயுபகவான் அப்படி
मया	என்னால்		த்தானென்றதையும்,
विध्वंसितः च	கொல்லப்பட்டா	सुराणां च	தேவர்களுடையவும்
	னென்பதையும்,	क्षीणां एव	எல்லா ரிஷிகளுடைய
			வும்
जनकस्य	ஜனகருடைய	सन्निधौ	முன்னிலையில்
सुतां	பெண்ணும்	जननःमजं	ஜனகரின் திருமகளை
अथ	அவ்விடத்தில்	अपां	நிர்தோஷியென
उषिं	சிலகாலம் வரசம்	चन्द्रादित्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்
	செய்தவனான	शसेते	புகழ்ந்துகொண்டாடி
इमां	இந்த		னார்கள் என்பதையும்,
सीतां	சீதையை	छद्मारीपे	லங்கைத்தீவில்
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	पुरा	இவைகளை த்தவிர
कथं	எப்படி	मम	எனக்கும்
आयेयं	நானழைத்துக்கொ	तव	உனக்கும்
	ண்டுப்போகலாம்?	हस्ते	மெய்ப்பிக்கும் விஷ
			யத்தில்
प्रति	என்கிறதான	देवगर्भमन्त्रिणौ	தேவகந்தர்வர்கள்
बुद्धिः	ஆலோசனை		முன்னிலையில்
मे	எனக்கு	महेन्द्रेण	மஹேந்திரனால்
तव	அப்பொழுது	एवं	இப்படி
उत्तरज्ञा	உண்டாயிற்று என்ப	शुद्ध समाचारा	களக்கமில்லாத கற்
	தையும்,		புடையவளாய்
ततः	அந்தச்சமயத்தில்	निवेशिता	நிரூபிக்கப்பட்டா
सीता	சீதை		னென்பதையும்
प्रत्यक्षं	யாவருக்கும் மெய்ப்	आनादि	அறிவாய்.
	படுமாறு		

अन्तरात्मा च मे वेत्ति सीतां शुद्धां यशस्विनीम् । ततो गृहीत्वा वैदेहीमयोध्यामहमागतः ॥

मे	“எனது உள்ளம்	ततः च	ஆனதுபற்றியே
सीतां	சினையை	वैद्हीं	வைத்தேறியை
यशस्विनीं	ஸர்வோத்திருஷ்ட	गृहीत्वा	அழைத்துக்கொண்டு
	மான	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
शुद्धां	புண்பாத்தமாவென	अहं	நான்
वेत्ति	அறியும்.	आगतः	வந்தேன்.

अयं तु मे महान्वादः शोकश्च हृति वर्तते । पौरापवादः सुमहांस्तथा जनपदस्य च ॥११॥

जनपदस्य	“ஜனத்தினுடைய	हृदि	மனதில்
पौरापवादः च	லோகாபவாதமோ	अयं	இந்த
सुमहान्	மிகப் பிரபலமாகிருக்	वादः	வதந்தி
	கிறது.	महान्	எல்லையற்ற
तथा च	அப்படியிருப்பதால்	शोऽः च	வருத்தமுண்டாக்
	தான்		குவாய்
मे	எனது	वर्तते	பாதிக்கிறது.

अकीर्तिर्यस्य गीयेत लोके भूतस्य कस्यचित् । पतत्येवाधमाँल्लोकान्यावच्छन्दः प्रकीर्त्यते ॥

यस्य	“எந்த	प्रकीर्त्यते	வழங்கத்தலைப்படு
कस्यचित्	ஒரு	सः	அவன் [கிறதோ
भूतस्य	மானிடனைப்பற்றி	यावत् एव	இதே காரணமாய்
अकीर्तिः शब्दः	வசைச் சொல்	अधमान्	நீச
गीयेत	சொல்லப்படுகிறதோ	लोकान्	உலகங்களில்
लोके	உலகில்	पतति	விழுந்துவிடுகிறது.

अकीर्तिर्निन्यते देवैः कीर्तिलोकेषु पूज्यते । कीर्त्यर्थं तु समारम्भः सर्वेषां सुमहात्मनाम् ॥

अकीर्तिः	“அபகீர்த்தியானது	लोकेषु	உலகங்களில்
निन्यते	இகழப்படுகின்றது.	सर्वेषां	ஸகல
कीर्तिः	கீர்த்தி	सुमहात्मनां	நல்ல மஹாத்மாக்களு
देवैः तु	தேவர்களாலும்	समारम्भः	பிரவிருத்தி [டைய
पूज्यते	புகழ்ந்து கொண்டா	कीर्त्यम्	புகழ் பெறுவதற்கே
	டப்படுகிறது.		உாம்.

अप्यहं जीवितं जह्यां युष्मान्वा पुरुषर्षभाः । अपशदभयाद्भीतः किं पुनर्जनकात्मजाम् ॥

पुरुषर्षभाः	“புருஷோத்தமர்	जीवितं वा	உயிரை என்றாலும்
	களே !	युष्मान् वा	உங்களையுங்கூட
अपशदभयात्	{ அபவாதத்தால்வரும்	जह्यां	ஒழித்துவிடுவேன்.
	{ கேடு தெரிந்திருக்	जनकात्मजां	ஜனகரின் புதல்வி
भीतः अपि	கின்றமைமூலம்		விஷயத்தில்
	கேடுக்குப் பாத்நிரவா	किं पुनः	யோசிக்கவேண்டியது
अहं	ஞகிவிட்டேனென்றால்		என்னவிருக்கிறது ?
	நான்		



तस्माद्भवन्तः पश्यन्तु पतितं शोकसागरे । न हि पश्याम्यहं भूतं किञ्चिद्दुःखमतोऽधिकम् ॥

तस्मात्	"ஆதலால்	भूतं	இப்பொழுது உண்
शोकसागरे	துயரக்கடலில்		டாயிருக்கிற
अहं	நான்	पतितं	கொடிய
पश्यामि	விழுந்துபடுகிறேன்.	दुःखं	துக்கத்தை
हि	ஆகையால்	अतः	கார்ட்டிலும்
भवन्तः	கீழ்கள்	अधिकं	அதிகமானதும்
पश्यन्तु	உள்ளபடி அறிவீர்	किञ्चिद्	ஏதொன்றும்
	கனாக.	न	உண்டாகமாட்டாது.

श्वस्त्वं प्रभाते सौमित्रे सुपन्नाधिष्ठितं रथम् । आरुह्य सीतामारोप्य विषयान्ते समुत्सृज ॥

सौमित्रे	"இலக்ச்மண,	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
त्वं	நீ	सीतां	சீதையை
श्वः	நாளை	आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்
प्रभाते	உதயகாலத்தில்		கொண்டு
सुपन्नाधिष्ठितं	சுமந்திரரை சாரதியர்	विषयान्ते	ராஜ்யத்தின் எல்லை
	கக்கொண்ட		ஓரத்தில்
रथं	ரதத்தில்	समुत्सृज	தனியாய் விட்டுவிடு.

गङ्गायास्तु परे पारे वाल्मीकेस्तु महात्मनः । आश्रमो दिव्यसङ्काशस्तमसातीरमाश्रितः ॥

महात्मनः	"மஹாத்மாவாகிய	गङ्गायाः	கங்காததியினது
वाल्मीकेः	வால்மீகிமுனிவரது	परे	அப்புறத்திய
दिव्यसङ्काशः	சுவர்க்கம்போலிருக்	पारे तु	கரையிலும்
	கிறதான	तमसातीरं तु	தமஸாததியின்
			நீரத்திலும்
आश्रमः	ஆசிரமமானது	आश्रितः	இருக்கிறது.

तत्रैनां विजने देशे विसृज्य रघुनन्दन । शीघ्रमागच्छ सौमित्रे कुरुष्व वचनं मम ॥ १८ ॥

रघुनन्दन	"ரகுலம்சத்தில் பிறந்	विसृज्य	விட்டுவிட்டு
	த பிள்ளையாகிய	शीघ्रं	உடனேயே
सौमित्रे	எசுத்மண !	आगच्छ	நீ திரும்பிவருக.
तव	அதில்	मम	எனது
एनां	இவளை	वचनं	நியமனத்தை
विजने	ஜனஸஞ்சரமில்லாத	कुरुष्व	செய்துமுடி.
देशे	பிரதேசத்தில்		

न चास्मि प्रतिवक्तव्यः सीतां प्रति कथञ्चन ।

तस्मात्त्वं गच्छ सौमित्रे नात्र कार्या विचारणा

॥ १९ ॥

अथ	"இந்த	प्रतिरक्त यः च	மறுமொழிக்குச் செளி
कार्या	கார்யமானது		கொடுக்கிறவனாகவும்
न विचारणा	ஆலோசிக்கவேண்டிய	न अस्मि	நானில்லை.
	தாயில்லை.	सौमित्रे	ஸௌத்ரிமண,
सीतां प्रति	சீதையைப்பற்றி	तस्मात्	ஆகையால்
कथञ्चन	எதுவரசிருந்தாலும்	एवं	நீ
		गच्छ	சொன்னபடி முடி.

अप्रीतिर्हि परा मयं त्वयैतत्प्रतिवारिते । शापिता हि मया यूयं भुजाभ्यां जीवितेन च ॥

मया	"என்னால்	एतत्	இப்பொழுது
त्वया	உன்மேலும்	प्रिवारिते	மறுத்து எதையும்
भुजाभ्यां	புஜங்கள்மேலும்		மொழியும்புகுத்தில்
जीवितेन च	உயிர்மேலும்	मयं हि	எனக்கே
यूयं	நீங்கள்	परा	அளவுகடந்த
शापिताः हि	ஆணையிட்டு சொல்லப்	अप्रीतिः	பிரதிகூலம் செய்த
	பட்டார்கள்.		தாகும்.

ये मां वाक्यान्तरे ब्रूयुरनुनेतुं कथञ्चन । अहिता नाम ते नित्यं मदभीष्टविघातनात् ॥

वाक्यान्तरे	"இந்த ஆக்கினை	ब्रूयुः	மன்றாடத்தலைப்படு
मां	என்னை [விவசயத்தில்	ते	அவர்கள் [கிருர்களோ
ये	எவர்கள்	मदभीष्टविघातनात्	என் மனோதத்திற்கு
कथञ्चन	எப்படியாவது		இடையூறுசெய்வதால்
अनुनेतुं	நல்லார் தைத சொல்லி	नित्यं	சாதவதமான
	சமாதானப்படுத்த	अहिताः नाम	பகைவர்களே.

मानयन्तु भवन्तो मां यदि मच्छासने स्थिताः । इतोऽद्य नीयतां सीता कुरुष्व वचनं मम ॥

भवन्तः	"நீங்கள்	अथ	இப்பொழுதே
मच्छासने	என்னாக்கிணையில்	इतः	இக்கிருந்து
स्थिताः	பக்தியுடையவர்கள்	नीयतां	அழைத்துக்கொண்
यदि	என்றிதபகுத்தில்		டுபோகப்பட்டும்.
मां	என்னை	मम	எனது
मानयन्तु	பெருமைப்படுத்துங்	वचनं	சியமனத்தை
सीता	சீதை [கள்]	कुरुष्व	செய்துமுடி.

पूर्वमुक्तोऽहमनया गङ्गातीरेऽहमाश्रमान् । पश्येमिति तस्याश्च कामः संवर्त्यतामयम् ॥

अहं	"நான்	आश्रमान्	ஆசிரமங்களை
पूर्व	ஏற்கனவே	पश्येयं	பார்க்கவேண்டு
अनया	இவனால்	तस्याः	அவளது [கிறேன்:]
इति	இப்படி	अयं	இந்த
उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்டி.	कामः	மனோதபானது
अहं	'நான் [ருக்கின்றேன்:]	संवर्त्यताम्	பூர்த்திசெய்துவிடப்
गङ्गातीरे	கங்கைக்கரையில்		பட்டும்."

एवमुक्त्वा तु काकुत्स्थो बाष्पेण पिहिताननः । प्रविवेश स धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः ॥

सः	ஆந்த	परिवारितः	சூழ்த்திருப்பவராய்
धर्मात्मा	தருமாத்மாவான்	तु	இவ்விஷயத்தில்
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	बाष्पेण	கண்ணீரால்
एवं	இவ்வண்ணமாய்	रिहिताननः	நனைந்திருக்கும் திரு
उक्त्वा	கியமித்தருளி		முகமுடையவராய்
भ्रातृभिः	ஸகோதரர்களுடன்	प्रविवेश	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 22513



उत्तरकाण्डे भादितः श्लोकाः 1789

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ௪௩ ॥

सीताया गङ्गातीरनयनम्—ஸீதையை கங்கக்கரைக்கு அழைத்துச்செல்வது.

ततो रजन्यां व्युष्टायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । सुमन्त्रमब्रवीद्वाक्यं मुखेन परिशुष्यता ॥१॥

ततः	அப்பொழுது	परिशुष्यता	வாடிய
रजन्यां	இரவு	मुखेन	முகத்தோடு
व्युष्टायां	கழிந்ததும்	सुमन्त्रं	சுமந்திரருக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	वाक्यं	இந்த ஆக்கிரைையை
दीनचेतनः	கிசனமடைந்தவராய்	अब्रवीत्	கியமித்தருளினார் :

सारथे तुरगाञ्छीघ्रं योजयस्व रथोत्तमे । स्वास्तीर्णं राजभवनात्सीतायाश्चासनं कुरु ॥

सारथे	“தேற சாரதே!	राजभवनात्	அரசரது அரண்மனை
रथोत्तमे	சிறந்த ரதத்தில்		யெனிருந்து
तुरगान्	குதிரைகளை	स्वास्तीर्णं	நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
शीघ्रं योजयस्व	உடனெ ஸூட்டித்		பட்டதாயிருக்கின்ற
	தயார்செய்யும்;	आसनं च	ஒரு ஆசனத்தையும்
सीतायाः	சீதாதேவியாருக்கு	कुरु	எடுக்குவாய்யும்.

सीता हि राजवचनादाश्रमं पुण्यकर्मणाम् । मया नेया महर्षीणां शीघ्रमानीयतां रथः ॥

पुण्यकर्मणां	“ புண்பாத்மர்க்களா	मया	என்னால்
	கிய	नेया	அழைத்துக்கொண்
महर्षीणां	மஹர்ஷிகளுடைய		டுப்போகப்படுகிறான்.
आश्रमं	ஆசிரமத்திற்கு	रथः	இரதமானது
राजवचनात् हि	மன்னரது ஆக்கிரை	शीघ्रं	சீக்கிரமாகவே
	யாமெனவே	आनीयताम्	கொண்டுவரப்பட்ட
सीता	சீதாபிராட்டியார்		டும்.



सुमन्त्रस्तु तथेत्युक्त्वा युक्तं परमवाजिभिः । रथं सुरुचिरप्रख्यं स्वास्तीर्णं सुखशययया ॥  
आनीयोवाच सौमित्रि मित्राणां मानवर्धनम् । रथोऽयं समनुप्राप्तो यत्कार्यं क्रियतां प्रभो ॥

सुमन्तः तु	சுமந்திரரும்	आनीय	கொண்டு வந்து
तथा	"சரி, அப்படியே செய்கிறேன் "	मित्राणां	நிறுத்தி மித்ரர்களுடைய
इति	என்று	मानवर्धनं	இஷ்டப்படியே நடக்கும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு	सौमित्रि	வசந்தமணரிடம்
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்	उवाच	இப்படித்தெரிவித் தார்:
युक्तं	பூட்டப்பெற்றதும்	प्रभो	"பிரபுவே!
सुरुचिरप्रख्यं	மிக அழகு வாய்ந்த தும்	अयं	இதோ
सुखशययया	மிருதுவான படுக்கை யால்	रथः	ரதமானது
स्वास्तीर्णं	{ மிக்க அழகாய் அலங் கரிக்கப்பட்டு வினங் குறிதருமான	समनुप्राप्तः	சிந்தமாய் வந்திருக் கின்றது.
रथं	ரதத்தை	कार्यं	திருவுள்ளம்
		यत्	எதுவோ அப்படியே
		क्रियताम्	செய்வலாம்."

एवमुक्तः सुमन्त्रेण राजवेश्मनि लक्ष्मणः । प्रविश्य सीतामासाद्य व्याजहार नरपंभः ॥

सुमन्त्रेण	சுமந்திரரால்	राजवेश्मनि	மன்னரது அரண்ம
एवं	இவ்வண்ணமாய்	प्रविश्य	புகுந்து [கிணியில்
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவியைத்த	सीतां	சீதாதேவியாரை
नरपंभः	புருஷோத்தமராகிய	आसाद्य	கண்டு
लक्ष्मणः	வசந்தமணர்	व्याजहार	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார்:

त्वया किलैष नृपतिर्वरं वै याचितः प्रभुः । नृपेण च प्रतिज्ञातमाज्ञप्तश्चाश्रमं प्रति ॥ ७ ॥

एषः	"இந்த	आज्ञप्तः वै	அறிவிக்கப்பட்டவராகவும்
प्रभुः	சர்வேச்வரராகிய	याचितः च	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவராகவும் ஆகி
नृपतिः	மன்னர்	नृपेण	மன்னரால் [நாள்.
त्वया	தேவரீரால்	प्रतिज्ञातं च	அனுமதித்தருளப் பட்டதாகவும்
आश्रमं	ஆசிராமத்திற்கு	किञ्च	தெரியவருகிறது.
प्रति	போகும்விஷயத்தில்		
वरं	மனோரதத்தை		

गङ्गातीरे मया देवी ऋषीणापाश्रवाञ्छुभान् । शीघ्रं गत्वा तु वैदेहि शासनात्पार्थिवस्य नः॥  
अरण्ये मुनिभिर्जुष्टे अवनेया भविष्यसि ॥ ८ ॥

வெஹி  
தேவி  
து  
ந:  
பார்யிவஸ்ய  
சாஸநாந்  
கங்காதிர்  
஋ஷிணா  
சுபாந்  
ஆஸ்ரமங்களுக்கு

வைதேஹி  
தேவிபாசே,  
இவ்விஷயத்தில்  
நமது  
மன்னவரது  
நியமனத்தால்  
கங்கைக்கரைபில்  
ரிஷிகளுடைய  
புண்ணிய  
ஆச்ரமங்களுக்கு

மயா  
ஷிஃ  
கவா  
சுநிநி:  
ஜுஸ்தே  
அரண்யே  
அவநேயா  
அவிஸ்யசி

என்றோடு  
இப்பொழுது  
ஏழுந்தருளி,  
முனிவர்களால்  
வலிக்கப்பட்ட  
அரண்யத்தினுள்  
அழைத்துக்கொண்டு  
போகப்பட்டவராக  
ஆகுவிடாக.

एवमुक्ता तु वैदेही लक्ष्मणेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे गमनं चाप्यरोचयत् ॥ ९ ॥

மஹர்ஸநா  
லக்ஷ்மணேந  
ஏவ்  
ஸக்ஷா  
வெஹி  
அதுலம்

மஹாத்மாவாகிய  
லக்ஷ்மணரால்  
இவ்வண்ணமாய்  
சொல்லப்பட்டதற்கு  
திருச்செவியைத்த  
வைதேஹியார்  
அத்யந்த

பஹ்  
லேபே  
அபி  
து  
கமநம்  
அரோசயத்

ஸந்தோஷத்தை  
அடைந்தார்.  
ஆன்றியும்  
உடனேயே  
பிரயாணமாகவும்  
திருவுள்ளங்கொண்டார்.

वासांसि च महार्हाणि रत्नानि विविधानि च । गृहीत्वा तानि वैदेही गमनायोपचक्रमे ॥

வெஹி  
தானி  
விவிதானி  
மஹர்ஹாணி  
ரத்னானி

வைதேஹியார்  
அந்த  
பல  
திவ்ய  
ஆபரணங்களையும்

வாஸாஸி  
கூஹித்வா  
கமநாய  
ஸபக்ரமே

ஆடைகளையும்  
எடுத்துக்கொண்டு  
பிரயாணத்திற்கு  
செத்தமாயினார்.

इमानि मुनिपत्नीनां दास्याम्याभरणान्यहम् । वस्त्राणि च महार्हाणि धनानि विविधानि च ॥  
सौमित्रिस्तु तथेत्पुत्त्वा रयमारोप्य मैथिलीम् । प्रययौ शीघ्रतुरगै रामस्याज्ञामनुस्मरन् ॥

ராமஸ்ய  
ஆஜா  
அனுஸாந்  
சுமிநி:  
து  
அஹ்

ஸ்ரீராமபிரானது  
நியமனத்தையே  
விண்ணத்துக்கொண்டி.  
இலக்ஷ்மணர்  
இவ்விஷயத்தில்  
“நான்

ஐமானி  
விவிதானி  
மஹர்ஹாணி  
அபரணானி  
தனானி  
வஸ்த்ராணி  
சுநிபதீநி

இந்த  
பல  
திவ்ய  
ஆபரணங்களையும்  
பரிசுகளையும்  
ஆடைகளையும்  
முனிபதீநிகளுக்கு

दास्यामि	தானம் செய்வப்போ கிறேன்" என்பதற்கு	शीघ्रतुगैः	வேகமாய்ச் செல்லும்
तथा इति	'திருவுன்னப்படி செய்க' என்று	रथं	குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில்
उच्चवा	சொல்லிவிட்டு	आरोप्य	எழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டு
मैथिली	மைதிலியாரை	प्रययौ	பிரயாணமானார்.

अब्रवीच्च तदा सीता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् । अशुभानि बहून्येव पश्यामि रघुनन्दन ॥

तदा	அந்தப் பிரஸக்தியில்	अब्रवीत्	இப்படி அறிவித்தான்:
सीता	சிதாபிராட்டியார்	रघुनन्दन	"ரகுநந்தன,
लक्ष्मिवर्धनं	லக்ஷ்மியின் ஆதரவு பெற்றுவினக்கும்	बहूनि	பல
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	अशुभानि एव च	அபசகுனங்களையே
		पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.

नयनं मे स्फुरत्यद्य गात्रोत्कम्पश्च जायते । हृदयं चैव सौमित्रे अस्वस्थमिव लक्षये ॥

सौमित्रे	"ஹே செளமித்ரே!	जायो	இருக்கின்றது.
अद्य	இப்பொழுது	हृदयं एव	உள்ளமும்
मे	எனது	अस्वस्थं इव	{ நிலைகொள்ளாமல் கலக்கமுற்றிருக்கிற
नयनं च	வலது கண்ணும்		தாகவே
स्फुरति	துடிக்கின்றது.	लक्षये	காண்கிறேன்.
गात्रोत्कम्पः च	உடல் நடுக்கமுற்ற தாயும்		

औत्सुक्यं परमं चापि अधृतिश्च परा मम । शून्यामेव च पश्यामि पृथिवीं पृथुलोचन ॥

पृथुलोचन	{ "புத்திராதர்பத்தால் வினக்கச்சொல்லக் கடியவரே,	अधृतिः च	க்லேசமும்
मम	எனக்கு	परा	அதிகமாயிருக்கிறது.
औत्सुक्यं च	ஆசையும்	अरि	அன்றியும்
परमं	அதிகமாயிருக்கிறது.	पृथिवीं च	பூமியையும்
		शून्यां एव	துன்பப்பட்டுக்கொ ண்டிருக்கிறதாகவே
		प.यामि	நான் எண்ணுகிறேன்.

अपि स्वस्ति भवेत्तस्य भ्रातुस्ते भ्रातृवत्सल । श्वश्रूणां चैव मे वीर सर्वासामविशेषतः ॥  
पुरे जनपदे चैव कुशलं प्राणिनामपि । इत्यञ्जलिकृता सीता देवता अभ्ययाचत ॥१७॥

भ्रातृवत्सल	"பிரதாவால் கொண் டாடப்பட்ட	स्वस्ति	{ யாதொரு விபாதிபு மில்லாத தேறு செளக்கியம்
वीर	வீரரே!	भवेत्	இருத்தல் வேண்டும் "
ते	உமக்கு	इति	என்று சொல்லிவிட்டு



सीता	சிதாபிராட்டியார்	शुद्धां	மூட்டிமார்கள்
अञ्जलिकुता	அஞ்சலிப்பிக்குண்ட	सर्वासां एव	எல்லோருக்கும்
देवताः	தேவதைகளை [வனாகி	पुरे च	நகரத்திலும்
अभिराचत	இப்படி யாசித்து வே	जनपदे एव	நாட்டிலும்
	ண்டிக்கொண்டான்:	अविशेषतः	ஸகல
तस्य	“அவரது	प्राणिनां अपि	பிராணிகளுக்கும்
आतुः च	நமையனுக்கும்	कुशलं अपि	குறையில்லா திருத்
मे	எனது		தல்வேண்டும்.”

लक्ष्मणोऽर्थं तु तं श्रुत्वा शिरसाऽऽवन्ध मैथिलीम् । शिवमित्यब्रवीद्दृष्टो हृदयेन विशुष्यता ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	हृष्टः	மனசுந் துஷ்டிக்கொண்
विशुष्यता	விசாரத்தால் தனித்		வராகி
	துக்கொண்டிருக்கும்	मैथिली	மைதிலியாரை
हृदयेन	உன்னத்தோடு	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
तं	அந்த	आवन्ध	நமஸ்கரித்து
अर्थं	மனோபாவத்தை	शिव	‘தைவானுக்கிரகம்
श्रुत्वा	அறிந்து	इति	என்று [பெறுவீராக’
तु	இவ்விஷயத்தில்	अब्रवीत्	கொன்னார்.

ततो वासमुपागम्य गोमतीतीर आश्रमे । प्रभाते पुनरुत्थाय सौमित्रिः सूतमब्रवीत् ॥१९॥

सौमित्रिः	சௌமித்ரி	पुनः	திரும்பி
गोमतीतीरे	கோமதிதீரத்தில்	उत्थाय	எழுந்து
आश्रमे	ஒரு ஆசிரமத்தில்	ततः	அதன்மேல்
वासं	தங்கியிருத்தலை	सूतं	சாரதிக்கு
उपागम्य	செய்துவிட்டு	अब्रवीत्	இப்படி நியமித்தரு
प्रभाते	உதயத்தில்		ளினார்:

योजयस्व रथं शीघ्रमद्य भागीरथीजलम् । शिरसा धारयिष्यामि त्र्यम्बकः पर्वते यथा ॥

ॐ	“இப்பொழுதே	त्र्यम्बकः	முக்கண்ணர்
रथं	இரதத்தை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
शीघ्रं	சீக்கிரம்	शिरसा	முடியில் [வண்ணமே
योजयस्व	தயார்செய்யும்,	भागीरथीजलं	கங்காஜலத்தை
पर्वतं	பரிமலதீபர்வதத்தில்	धारयिष्यामि	தரிக்கப்போகிறேன்.”

सोऽश्वान्नज्ज्वाऽथ चतुरो रथे युङ्क्त्वा मनोजवान् ।

आरोहस्वेति वैदेहीं सूतः प्राञ्जलिरब्रवीत्

॥ २१ ॥

चतुरः	மஹாசாமர் தயசாலி	अश्वान् युङ्क्त्वा	குதிரைகளைப் பூட்டி
सः सूतः	அந்த சாரதி [யாகிய	वैदेहीं	வைதேஹியாருக்கு
रथे	இரதத்தில்	आरोहस्व	‘ஏறியருளலாம்’.
राज्या	கயிற்றால்	इति	என்று
मनोजवान्	மனோவேகமாய்த்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
	செல்லவெல்ல	अब्रवीत्	அறிவித்தனர்.

सा तु सूतस्य वचनादारुरोह रथोत्तमम् । सीता सौमित्रिणा सार्धं सुमन्त्रेण च धीमता ॥  
आससाद विशालाक्षी गङ्गां पापविनाशिनीम् । अथार्धदिवसं गत्वा भागीरथ्या जलाशयम् ॥  
निरीक्ष्य लक्ष्मणो दीनः प्ररुद महस्वनः ॥ २४ ॥

सूतस्य	சூரதேவனுடைய	गङ्गा	யாத்திரைசெய்து
वचनात् तु	சொல்லிகேட்ட	पापविनाशिनीं	ஸகலபாபங்களையும்
	உடனே		போக்கவல்லதாகிய
सा	அந்த	गङ्गां	கங்கைக்கு
विशालाक्षी	விசாலாட்சிமஹா	आससाद	வந்துசேர்ந்தாள்.
	உசந்திபாகிய	अथ	அப்பொழுது
सीता	சீதை	लक्ष्मणः	இலக்ஷ்மணர்
धीमता	தீமானான	भागीरथाः	கங்கையினுடைய
सौमित्रिणा	செனமித்ரியோடும்	जलाशयं	ஐலப்பெருக்கை
सुमन्त्रेण च	சுமந்திரரோடும்	निरीक्ष्य	கண்ணுற்று
सार्धं	கூடவே	दीनः	துயரத்தை உள்ளடக்க
रथोत्तमं	சிறந்தரத்தத்தில்		கழுடியாதவராய்
आरुह	ஏறிக்கொண்டாள்.	महस्वनः	உரத்தகுரலுடன்
अर्धदिवसं	காலைப்பொழுதில்	प्ररुद	கதறி அழுதாள்.

सीता तु परमायत्ता दृष्ट्वा लक्ष्मणमातुरम् । उवाच वाक्यं धर्मज्ञा किमिदं स्थिते त्वया ॥

धर्मज्ञा	சகலதருமங்களையு	तु	இதுவிஷயத்தில்
	மறிந்த	वाक्यं	பின்னண்டசொல்லை
सीता	சீதாபிராட்டியார்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை		எனார்:
आतुरं	துக்கப்பட்டு	त्वया	“உம்மால்
	அழுகிறவராய்	इदं	இப்பொழுது
दृष्ट्वा	பார்த்து	किं	என்
परमायत्ता	அதிசயபிச்சியமுண்ட	स्थिते	வாய்கிட்டுகதறி
	யவராகி		அழப்படுகிறதா?

जाह्नवीतीरमासाद्य चिराभिलषितं मम । हर्षकाले किमर्थं मां विषादयसि लक्ष्मण ॥ २५ ॥

लक्ष्मण	“ஹே லக்ஷ்மண!	हर्षकाले	ஸந்துஷ்டயாரிருக்க
मम	என்னால்		கும்ஸமயத்தில்
चिराभिलषितं	வெகுநாளாகக்	मां	எனக்கு
	கோரப்பட்டிருந்த	किमर्थं	என்
जाह्नवीतीरं	கங்கைக்கரைக்கு	विषादयसि	விசனத்தை விளைவிக்க
आसाद्य	வந்துசேர்ந்து		கிறீர்?

नित्यं त्वं रामपार्श्वेषु वर्तसे पुरुषर्षभ । कश्चिद्विनाकृतस्तेन द्विरात्रं शोकमागतः ॥ २७ ॥

புருஷர்ஷம்	“புருஷேஷா த்தம !	द्विरात्रं	இரண்டிரவு
२७	நீர்	विनाकृतः	பிடுந் திருக்கிரீர்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	तेन	அதனால்
रामपार्श्वेषु	ஸ்ரீராமர் பக்கத்தில்	शोकं	வருத்தத்தை
वर्तसे	இருந்துக்கொண்டிருந்தீர்.	आगतः	அடைந்திருக்கிறீரா ?
		कश्चिद्	என்ன ?

ममापि दयितो रामो जीवितादपि लक्ष्मण । न चाहमेवं शोचामि मैवं त्वं बालिशो भव ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	एव	இப்படி
रामः	ஸ்ரீராமர்	न शोचामि	விசனமுறுகின்றேனில்லை.
मम च	எனக்கும்	त्वं	நீர்
जीविताद् अपि	பிராணனிலும்	एवं	இப்படி
दयितः	பிரியமானவர்.	बालिसः	குழந்தையாய்
अपि	ஆபிலும்	मा भव	இருக்கலாகாது.
अहं	நான்		

तारयस्व च मां गङ्गां दर्शयस्व च तापसान् ।

ततो मुनिभ्यो दास्यामि वासांस्याभरणानि च

॥ २९ ॥

मां	“என்னை	ततः	அவ்விடத்தில்
गङ्गां	கங்காநதியின்	मुनिभ्यः	ரிஷிகளுக்கு
तारयस्व	அக்கரையில் சேர்ப்பி	वासांसि च	ஆடைகளையும்
तापसान् च	முனிவர்களை யும்[யும்].	आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்
दर्शयस्व	தர்க்கக்கச்செய்யும்.	दास्यामि	தானம் செல்கிறேன்.

ततः कृत्वा महर्षीणां यथावदभिवादनम् । तत्र चैकां निशामुष्य यास्यामस्तां पुरीं पुनः ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	निशां	இரவு
महर्षीणां	புறநீர்ஷிகளுக்கு	तत्र च	வனித்திருந்து
यथावद्	விதிமுறைப்படி	ततः	பிறகு
अभिवादनं	நமஸ்காரத்தை	तां	அந்த
कृत्वा	செய்து விட்டு	पुरीं	நகருக்கு
एकं	ஒரு	पुनः यास्यामः	திரும்பிப்போவோம்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा प्रमृज्य नयने शुभे । नाविकानाह्वयामास लक्ष्मणः परवीरहा ॥

इयं च सज्जा नौश्चेति दाशाः प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥ ३१ ॥

परवीरहा	விஷ்ணுவின்	तत् वचनं	அந்தத் திருவாக்கை
	அம்சமாகிய	श्रुत्वा	செரமேற்கொண்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	नयने	இருகண்களை
तस्याः	அவளது	शुभे	துலக்கமாய்



புருஷ	ஹுடைத் துக்கொண்டு	இய்	‘இதேதா
நாவிஹ்	ஓடக்காரர்களுக்கு	சநா	சித்தமாயிருக்கிறது’
அஹ்யானாச	கட்டளையிட்டார்.	இதி	என்று
தாஸ: ச	தாசர்களுக்கும்	பாஸலய: ச	நாகபுப்பிக்கொண்டே
நு:	ஓடும்	அநுந்	பதினூரைத்தாசர்கள்.

திதிபுலக்ஷ்மணோ ஂஹ்நா் ஶுபா் நாவஸுபாஹத் । ஂஹ்நா் சந்தாரயாஸா லக்ஷ்மணஸ்தா் சமாஹித: ॥

லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்	சமாஹித:	மஹாபுண்யசாலியா
ஶுபா்	புண்யமான		கிய
ஂஹ்நா்	கங்காநதியை	லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்
திதிபு:	தாண்ட எண்ணக்	தா்	அந்த
	கொண்டவராய்	ஂஹ்நா்	கங்கையை
நாவ்	ஓடத்தை	சந்தாரயாஸ	கிட்டிப்போய்ச்சேர்ந்
உபாஹத்	கண்முன் கண்டார்.		தார்.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22545

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 1821



ससचत्वारिंशः सर्गः—नाற்பत्तेमूलावतु षट्कम् ॥ ४७ ॥

श्रीरामनियोगनिवेदनम्—प्रीरामातु रियमनत्तेत तेरील्लिपतु.

अथ नावं सुविस्तीर्णा नैषादी राघवानुजः । आरुह समायुक्ता पूर्वमारोप्य मैथिलीम् ॥

अथ	இப்பொழுது	நாவ்	ஓடத்தில்
ராஶ்வானுஜ:	லக்ஷ்மணர்	மேயிலி	மைதிலியாரா
நேஷாதி	குறுனுடைய,	பூர்வ	முதலில்
சுவிஸ்தீர்ணா	அதிலிஸ்தாரமாய்	அரோப்ய	ஏற்றிவைத்து, பிறகு
சமாயுக்தா	அமைக்கப்பட்ட	அரூஹ	ஏறிக்கொண்டார்.

सुमन्त्रं चैव सरथं स्थीयतामिति लक्ष्मणः । उवाच शोकसंतप्तः प्रयाहीति च नाविकम् ॥

शोकसन्तप्तः	{ मनेनैव तन्निबालं अतिक्रम्य त्वयि त्वत् कोण्डि रुक्ताम्	स्थीयतां	‘இங்கேயே இருக்கப் படவேண்டும்’
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	इति एव	என்றும்
सुमन्त्रं	சுமந்திரரைப்	च च	உடனேயே
	பார்த்து	नाविकं	ஓடக்காரனைப்
सरथं	ரதத்தை வைத்தும்	प्रयाहि	‘ஓட்டுக’ [பார்த்து
	கொண்டு	इति	என்றும்
		उवाच	நியமித்தருளினார்.

ततस्तीरमुपागम्य भागीरथ्याः स लक्ष्मणः । उवाच मैथिलीं वाक्यं प्राञ्जलिर्वाष्पसंयुतः ॥

सः	அந்த	मैथिली	மைதிலியாரைப்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		பார்த்து
भागीरथाः	கங்கையினது	वापरसंयुतः	கண்களில் நீர் ததும்ப
ततः	எதிர்	प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
तीरं	கரையை	वाक्यं	பின் கண்ட சொல்லை
उपागम्य	அடைந்து	उवाच	மொழிந்தார் :

हृद्रतं मे महच्छल्यं यस्मादायेण धीमता ।  
अस्मिन्निमित्ते वैदेहि लोकस्य वचनीकृतः  
श्रेयो हि मरणं मेऽद्य मृत्युर्वा यत्परं भवेत् ।  
न चास्मिन्नीदृशे कार्ये नियोज्यो लोकनिन्दिते

॥ ४ ॥

॥ ५ ॥

वैदेहि	“வைதேஹியாரே !	परं	முடிவாய்
महत्	மஹா கஷ்டமாயிருக்	न भवेत्	ஆகாது.
	கின்ற	हि	ஏனென்றால்
शल्यं	{ மனதை விடாது ருத்	धीमता	ஸர்வக்ஞராகிய
	திகொண்டிருக்கும்	आयेण	பூஜ்யரால்
	செய்தி	अस्मिन्	இந்த
मे	என்னுடைய	ईदृशे	இப்படிப்பட்டதாகிய
हृद्रतं	{ உள்ளத்தில் ஒளித்து	लोकनिन्दिते	உலகநிந்திதமாகிற
	வைக்கப்பட்டிருக்	कार्ये	கார્યத்தில்
	கிறது.	नियोज्यः	ஆளாக்கப்பட்டிருக்
मे	எனக்கு	यस्मात्	அதனால் [கிறேன்.
अद्य	இப்பொழுது	अस्मिन्	இந்த
मरणं	மரணம்	निमित्ते	விஷயத்தில்
श्रेयः वा	பெரும் பாக்கியம்	लोकस्य	உலகத்தாருடைய
	அல்லவா		{ சர்வதமாயிருக்கும்
यत्	என்கிற பச்சத்தில்	वचनीकृतः	{ நிந்தனைக்குப் பாத்
मृत्युः च	மரணமும்		{ திரளாயிருக்கிறேன்.

प्रसीद च न मे पापं कर्तुमर्हसि शोभने । इत्यञ्जलिकृतो भूमौ निपपात स लक्ष्मणः ॥

शोभने	“பதிலிருதரெனோ	इति	என்று சொல்லிவிட்டு
	மணியே !	सः	அந்த
मे	என்னுடைய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
पापं	குறையாக	अञ्जलिकृतः च	கைகூப்பியவண்ணமே
कर्तुं न अर्हसि	திருவுள்ளத்தில்	भूमौ	பூமியில்
	கொள்ளலாகாது.	निपपात	விழுந்து விட்டார்.
प्रसीद	என்னை அனுக		
	கிரஹித்தருளும்”		

रुदन्तं प्राञ्जलिं दृष्ट्वा काङ्क्षन्तं मृत्युमात्मनः । मैथिली भृशसंविधा लक्ष्मणं वाक्यमब्रवीत् ॥

மேயிலி	மைதிலியார்	रुदन्तं	அழுதுகொண்டிருக்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	दृष्ट्वा	பார்த்து [கிறவராய்
आत्मनः	அவருக்கு	भृशसंविधा	மிகப்பதைக்கும்
मृत्युं	மரணத்தை		மனத்தனனாகி
काङ्क्षन्तं	கோரியவராய்	वाक्यं	பின் கண்ட சொல்லை
प्राञ्जलिं	கைகடப்பியவராய்	अब्रवीत्	சொன்னாள்:

किमिदं नावगच्छामि ब्रूहि तत्त्वेन लक्ष्मण । पश्यामि त्वां न च स्वस्थमपि क्षेमं महीपते: ॥

लक्ष्मण	“ஹே லக்ஷ்மண !	इदं किं	இது என்ன ?
त्वां	உம்மை	महीपते:	மஹாராஜருக்கு
स्वस्थं न च	{ ஸ்வாஸ்தியைத் துடனி	क्षेमं अपि	குறையொன்று
	{ ருக்கின் தவராயில்லை		மிக்ளையே ?
	{ பென்பதைமாதிரம்	तत्त्वेन	உள்ளது உள்ள
पश्यामि	நான்றிலேன்		படியே
नावगच्छामि	வேறெதுவும் நான் நி	ब्रूहि	இயம்புக.
	யாமலிருக்கிறேன்.		

शापितोऽसि नरेन्द्रेण यत्त्वं सन्तापमागतः । तद्रूपाः सन्निधौ मह्यमहमाज्ञापयामि ते । ९ ॥

त्वं	“நீர்	शापितः असि	ஆணையிட்டுச் சொல்ல
सन्तापं	அதிகத்துயரத்தில்		ப்பட்டிருக்கின்றீர்.
आगतः	முழுக்கிட்டக்கிரீர்	तत्	அதை
यत्	என்கிறபடியானும்	रूपाः	வினக்கச் சொல்லியிட
सन्निधौ	{ முன்பின் நடந்தவிஷ	ते	உமக்கு
	{ யங்களை யோசிக்	अहं	நான்
	{ கையிலும்	आज्ञापयामि	இப்பொழுது ஆஞ்
नरेन्द्रेण	புருஷோத்தமரால்		ஞாபிக்கிறேன்.”
मह्यं	என்னைப்பற்றி		

वेदेह्या चोद्यमानस्तु लक्ष्मणो दीनचेतनः । अवाङ्मुखो वाष्पकलं वाक्यमेतदुवाच ह ॥

लक्ष्मणः	“லக்ஷ்மணர்	अवाङ्मुखः	தலைகுனிந்தவண்ண
वेदेह्या	வைதேஹியால்		மேயிருந்துகொண்டு
तु	இவ்விஷயத்தில்	ह	மஹாகஷ்டத்துடன்
चोद्यमानः	மன்றடிவேண்டிக்கொ	वाक्यं	சமாசாரத்தை
	ள்ளப்பட்டவராய்	एतत्	பின் கண்டவண்ண
दीनचेतनः	சிந்தைகலங்கியவராய்		பராய்
वाष्पकलं	{ கண்ணீர்ப்பெருக்கால்	उवाच	தெரிவித்தார்:
	{ வாய்திறந்துபேச		
	{ முடியாதவராய்		



श्रुत्वा परिषदो मध्ये ह्यपवादं सुदारुणम् । पुरे जनपदे चैव त्वत्कृते जनकात्मजे ॥  
 रामः सन्तप्तहृदयो मां निवेद्य गृहं गतः ॥ ११ ॥

जनकात्मजे	“ ஜனகரின் திரு மகனே !	श्रुत्वा	திருச்செவிசாய்த்த
ह्यपवादे	உம்மைப்பற்றி	रामः	ஸ்ரீராமர்
पुरे	நகரிலும்	सन्तप्तहृदयः	பற்றி எரியும் உள்ள முடையவரானார்.
जनपदे च	நாட்டிலும்	एव	தத்க்ஷணமே
सुदारुणं	கர்ணகடோரமான	मां	என்னை
अपवादं	அபவாதச்சொல்	निवेद्य	{ எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்புக்காட்டி விட்டு
परिषदः	சபையின்	गृहं हि	மாளிகையிலேயே
मध्ये	நடுவில்	गतः	இருந்துவிட்டார்.

न तानि वचनीयानि मया देवि तवाग्रतः । यानि राज्ञा हृदि न्यस्तान्यमर्पात्पृष्ठतः कृतः ॥

अमर्पात्	“ துக்கம் ஸஹிக்க முடிபரமல்	यानि	எவைகளோ
पृष्ठतः	அவ்விடத்திலேயே	तानि	அவைகள்
कृतः	தங்கிவிட்டார்.	देवि	தேஹ் தேவி !
राज्ञा	மன்னரால்	तव	தேவரீரது
हृदि	என் ஹிருதயத்தில்	अग्रतः	முன்னிலையில்
न्यस्तानि	சொல்லிப்போடப் பட்டவைகள்	मया	என்னால்
		न वचनीयानि	சொல்லத்தக்கவைகள் ஆல்ல.

सा त्वं त्यक्त्वा नृपतिना निर्दोषा मम सन्निधौ । पौरापवादभीतेन ग्राह्यं देवि न तेऽन्यथा ॥

देवि	“ தேவியாரே !	त्यक्त्वा	துறக்கப்பட்டவர்
निर्दोषा	நிர்தோஷியாகிய	ते	என்று தேவரீருக்கு
सा त्वं	பிரத்யக்ஷ மஹாலக்ஷ் மியாகிய தேவரீர்	ग्राह्यं	{ திருவுன்னத்தில் எப் பொழுதுமிருத்தல் வேண்டும்.
नृपतिना	மன்னரால்	मम	எனக்கு
पौरापवाद-}	லோகாபவாதத்துக்கு	सन्निधौ	தெரிந்தமட்டில்
भीतेन }	இடங்கொடுக்கக்கூ டாதென்கிற ஒரு காரணத்தாலேயே	अन्यथा न	வேறெதுவுமில்லை.

आश्रमान्तेषु च मया त्यक्तव्या त्वं भविष्यसि । राज्ञः शासनमाज्ञाय तवेदं किल दौर्हिदम् ॥

त्वं	“ தேவரீர்	आज्ञाय	பெற்றுக்கொண்டு
मया	என்னால்	आश्रमान्तेषु	ஆசிரமங்களின்
राज्ञः	மன்னரது		
शासनं	பிப்மனத்ததை		

त्यक्तव्या	விட்டுவிடப்பட்ட	तव	தேவரீருக்கு
भविष्यति	ஆகிறீர். [டவராக	इदं	இந்த
किल	இந்த ஒரு காரணத் தால்தான்	दौहृदम्	அபசாரம் செய்யப் பட்டது.

तदेतज्जाह्नवीतीरे ब्रह्मर्षीणां तपोवनम् । पुण्यं च रमणीयं च मा विषादं कृथाः शुभे ॥

शुभे	“ஸகலத்திலும் பாண் டித்தியம்பெற்ற உத் இதோ [தமிழாரோ! கங்கைக்கரையில் பிரம்மர்ஷிகளுடைய புண்யமாயும்	रमणीयं च	ரமணியமாயுமிருக் கின்ற
एतत्		तपोवनं	ஆச்ரமமிருக்கிறது.
जाह्नवीतीरे		तव	இப்பொழுது
ब्रह्मर्षीणां		विषादं मा कृथाः	சோகிக்கவேண்டாம்.

राज्ञो दशरथस्येष्टः पितुर्मे मुनिपुङ्गवः । सखा परमको विप्रो वाल्मीकिः सुमहायशाः ॥

सुमहायशाः	“மஹா பிரசித்தி பெற்ற சீர்த்திமானும் ஸர்வோத்தகிருஷ் டாகிய	मुनिपुङ्गवः	மஹர்ஷி
परमकः		मे	எனது
विप्रः	அந்தணருமான	पितुः	தந்தையாகிய
वाल्मीकिः	வால்மீகி	दशरथस्य	தசரத
		राज्ञः	மன்னருக்கு
		एष्टः सखा	பிரியமான தோழர்.

पादच्छायाधुपागम्य सुखमस्य महात्मनः । उपवासपरैकाग्र्या वस त्वं जनकात्मजे ॥१७॥

जनकात्मजे	“ஜனகரின் திரு மகனே!	उपवास-	பாமாத்மாவை தியா
त्वं	தேவரீர்	परैकाग्र्या }	விப்பதொன்றை
सहामनः	மஹாத்மாவாகிய		யே விஹிதமாகக்
अस्य	இவரது		கொண்டவராய்
पादच्छायां	திருவடிவாரத்தை	सुखं	வேறு கவலையின்றி
उपागम्य	ஆசரயித்து	वस	எழுந்தருளியிருக்கும்.

पतिव्रतात्वमास्थाय रामं कृत्वा सदा हृदि । श्रेयस्ते परमं देवि तथा कृत्वा भविष्यति ॥

देवि	“தேவியாரோ!	पतिव्रतात्वं	{ பர்த்மாவையே தியா னம் செய்யும் விருத த்தை
रामं	ஸ்ரீராமரை	आस्थाय	உடைத்திருக்கின்றீர்.
हृदि	உள்ளத்தில்	तथा	ஆகையால்
कृत्वा	ஆவாழ்நனம் செய்து கொண்டு	ते	தேவரீரது
परमं	எவ்வேளையிலும்	श्रेयः	பசனம்
	எதுவாகவும்	सदा	எக்காலத்திலும்
कृत्वा	பாராட்டி	भविष्यति	விளங்கப்போகிறது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அபுச்சுவாரிஷ: சரீ:—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம். || ௪௮ ||

சீதாபரித்யா:—சீதாபரித்யாகம்.

லக்ஷ்ணஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா டாரூண் ஜனகாட்மஜா | பர் விஷாட்மா஑ம்ய வுதேஹி நிபபாத ஹ || ௧ ||

ஜனகாட்மஜா	ஜனகரின் திருமக	ஸ்ருத்வா	கேட்டு
	ளாகிய	பர்	மஹா
வுதேஹி	வைதேஹியார்	விஷாட்	விசனத்தை
லக்ஷ்ணஸ்ய	லக்ஷ்ணமணரது	மா஑ம்ய	ஆடைந்து
டாரூண்	நெஞ்சை அறுக்கும்	நிபபாத	கீழே விழுந்தனர்;
வச:	சொல்லை	ஹ	என்ன கஷ்டம்!

ஸா முஹூர்த்மிவாஸஞ்ஜா வாஷ்பர்யாகுலேக்ஷணா | லக்ஷ்ணம் டீனயா வாசா உவாச ஜனகாட்மஜா ||

ஜனகாட்மஜா	ஜனகரின் திருமகளாகிய	அஸஞ்ஜா	முர்ச்சித்துக்கிடந் தவளாய் பின்னர்
ஸா	அவன்	லக்ஷ்ணம்	லக்ஷ்ணமணரைப் பார்த்து
வாஷ்பர்யாகுலேக்ஷணா	{ கண்ணீரால் கலக்க முற்ற கண்களையுடை யவளாகி	டீனயா	மனதிலிருக்கும் வியா குலத்தைக் காட்டும்
முஹூர்த்	ஒரு முஹூர்த்த	வாசா	மொழிகொண்டு
ஹ	மட்டும் [காலம்]	உவாச	நியமித்தருளினான்:

மாமிகேயம் தனுநூன் ஸுஷ்டா டு:ஸாய லக்ஷ்ண | டாட்ரா யஸ்யாஸ்தயா மேஷ டு:ஸமூர்தி: ப்ரஹ்மயதே ||

லக்ஷ்ண	"லக்ஷ்ணம்!"	அய	இப்பொழுது
யஸ்யா:	எந்த	ப்ரஹ்மயதே	காணப்படுகின்றது.
மே	என்னுடைய	தயா	ஆனபடியால்
ஹ்	அந்த	நூன்	நிச்சயமாய்
மாமிகே	மிக ஆசையுடன் போ யித்து வளர்க்கப்	டாட்ரா	பிரம்மதேவரால்
தனு:	தேஹம் [பட்ட]	டு:ஸாய	துக்கத்துக்கென்றே
டு:ஸமூர்தி:	துக்கமே வடிவெடுத்த து வந்ததென	ஸுஷ்டா	சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிருக்கிறேன்.

கி் நு பாபம் கृतம் பூர்வ கோ வா டாரீர்வியோஜித: | யாஹ் ஸுட்ஸமாசாரா த்யக்தா நுபதினா ஸதீ ||

யா	எந்த	கி் நு	என்ன
ஸுட்- ஸமாசாரா	{ எப்படிப்பட்ட ஒரு பாபத்தையும் சிந்தை யிலுமறியாத	பாபம்	பாபம்
ஸதீ	நித்தோஷியான	கூர்	செய்யப்பட்டதோ?
அஹ்	நான்	டாரீ:	ஸம்ஸாரத்தோடு
நுபதினா	மன்னரால்	க:	யாரோ ஒருவன்
த்யக்தா	தறக்கப்பட்டுவிட் டேன்.	வியோஜித: வா	{ என்னால் சேரவொரட் டாமல் பிரித்துவைக் கப்பட்டானோ, என்னமோ?
பூர்வ	பூர்வஜன்மத்தில்		



पुराहमाश्रमे वासं रामपादानुवर्तिनी । अनुरुधापि सौमित्रे दुःखे च परिवर्तिनी ॥ ५ ॥

சৌமित्रே	“ ஸக்ஷ்மண !	வாசம்	வாசத்தை
புரா	முன்பு	அனருடா	அனுபவித்துவிட்டு
அஹம்	நான்	அபி ச	இப்போதோ
ஆசிரமே	ஆசிரமத்தில்	து:கே	பெருங்கஷ்டத்தில்
ராமபாடானுவர்தினி	ஸ்ரீராமரது திருவடி களைச் சேவிப்பவளாய்	பரிவர்தினி	தள்ளிவிடப்பட்டிருக்கிறேன்.

सा कथं ह्याश्रमे सौम्य वत्स्यामि विजनीकृता ।  
आख्यास्यामि च कस्याहं दुःखं दुःखपरायणा ॥ ६ ॥

சৌம்ய	“ புண்யர்தமரே !	து:கம்	துக்கத்தை
விஜனிக்ருதா	ஏகாந்தமாய் தள்ளி விடப்பட்டவளாய்	அக்யாஸ்யாமி	சொல்லி ஆறுவேன்?
து:கபராயணா	துக்கமொன்றையே துணையாகக்கொண்ட	அசிரமே	ஆசிரமத்தில்
சா அஹம்	அந்த நான்	கஃ ஹி	எப்படித்தான்
கஸ்ய ச	யாருடன்	வத்யாமி	காலங்கழித்துவருவேன்?

किं नु वक्ष्यामि मुनिषु कर्म वा सत्कृतं च किम् । कस्मिंश्चित्कारणे त्यक्ता राघवेण महात्मना ॥

महात्मना	“ மஹாத்மாவாகிய	கி	எந்த
राघवेण च	ஸ்ரீராமவராலேயே	சக்தம்	ஆகரவுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறதாகிய
कस्मिंश्चित्	எதோ ஒரு	கம்	கார்யத்தில்
कारणे	காரணத்தைப்பற்றி	கி னு வா	என்னதான்
त्यक्ता	கைவிடப்பட்டேன்.	வக்யாமி	நான் சொல்லவிருக்கிறத?
मुनिषु	முனிவர்களிடத்தில்		

न खल्वयैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीतले । त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुर्मे परिहास्यते ॥ ८ ॥

சৌமित्रே	“ ஸக்ஷ்மண !	भर्तुः	பர்த்தாவின்து
जीवितं	உயிரை	राजवंशः	ராஜவம்சமானது
जाह्नवीतले	கங்காபிரதேசத்தில்	परिहास्यते	நித்திக்கப்படும்
अथ एव	இப்பொழுதே	तु	என்கிறபடியால்
त्यजेयं	நான் ஒழித்துவிட	न खलु	நான் மதுசெய்யலா காது.
मे	எனது [நரம்.		

यथाज्ञं कुरु सौमित्रे त्यज मां दुःखभागिनीम् । निदेशे स्थीयतां राज्ञः शृणु चेदं वचो मम ॥

சௌமீத்ரே	“ ஸக்ஷ்மண !	दुःखभागिनीं	துக்கத்திற்கே பிறந்த
राज्ञः	மன்னரது	मां च	என்னையும்
निदेशे	சாஸனத்தில்	त्यज	ஒழித்துவிடும்.
स्थीयतां	யாரும் ஈடுபட்டுகடக் கவேண்டியது.	मम	என்னுடைய
यथाज्ञं	நியமனமெப்படியோ ஆப்படியே	इदं	இந்த
कुरु	நீர்செய்துமுடியும்.	वचः	வேண்டுகோளை
		शृणु	சற்றுக்கவனித்துக் கேளும்.

श्वश्रूणामविशेषेण प्राञ्जलिप्रग्रहेण च । शिरसाऽऽवन्य चरणौ कुशलं ब्रूहि पार्थिवम् ॥

श्वश्रूणां	"மாமியார்	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
अविशेषेण	எல்லோருக்கும்	आवन्य	நமஸ்கரித்து
कुशलं च	குசலம்வினவிய	प्राञ्जलिप्रग्रहेण	கைகூப்பிக்கொண்டு
	தாகவும்		மிகவணக்கத்துடன்
पार्थिवं	மன்னருக்கு	ब्रूहि	நான் சொல்லுகிறபடி
चरणौ	திருவடிகளில்		சொல்லும்:

जानासि च यथा शुद्धा सीता तत्त्वेन राघव । भक्त्या च परया युक्ता हिता च तव नित्यशः॥

राघव	"பூரீராகவ!	तव	தேவரீருக்கு
सीता	உழவுபூமிபிணின்று	नित्यशः	எக்காலத்திலும்
	உத்பலித்தவளாய்	हिता च	சேஷமத்தையே பிரார்
शुद्धा च	அந்தக்கரணசுத்தி		த்திக்கின்றவளாய்
	யுள்ளவளாயும்	तत्त्वेन यथा	உள்ளபடியே
परया	ஸர்வோத்திருஷ்ட	जानासि	{ தேவரீர் உள்ளத்தில்
भक्त्या	பக்தியினால் [மாகிய		{ நன்றாய்த் தெரித்தி
युक्ता	தியானம்செய்பவ		{ ருக்கும்.
	ளாய்		

अहं त्यक्ता त्वया वीर अयशोभीरुणा जने । यच्च ते वचनीयं स्यादपवादसमुत्थितम् ॥ १२ ॥

वीर	"மஹா உத்தமரே!	वचनीयं	தோஷம்
त्वया	தேவரீரால்	स्यात्	உண்டாருமாயின்,
जने	பிரஜைகளிடத்தில்	मया च	என்னாலும் [அது
अयशोभीरुणा	அபகீர்த்திக்கு அஞ்	परिहर्ष्यं	தீர்த்துவிடப்பட
अहं	நான் [சியதால்		வேண்டியதுதான்;
त्यक्ता	கைவிடப்பட்டேன்.	मे	எனக்கு
यत्	ஏதேனும்	एवं हि	தேவரீரன்றோ
ते	தேவரீருக்கு	परमा	'பரமமாரும்
अपवादसमुत्थितं	லோகரபவாதத்தால்	गतिः	கதி.

वक्तव्यश्चेति नृपतिर्धर्मेण सुसमाहितः । यथा भ्रातृषु वर्तेथास्तथा पौरेषु नित्यदा ॥ १३ ॥

नृपतिः	"மன்னர்	भ्रातृषु	பிராதாக்களிடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
धर्मेण	அறநெறியில்	तथा	அவ்வண்ணமே
सुसमाहितः	மாறா ஆஸக்திகொண்	पौरेषु च	பிரஜைகளிடத்திலும்
	டிருக்கின்றவர்	वर्तेथाः	தேவரீர் நடந்துகொள்
इति	என்று		ளவேண்டும்.
वक्तव्यः	{ எல்லாராலும்சொல்லி		
	{ க்கொண்டாடப்பட		
	{ வேண்டியது.		

परमो ह्येष धर्मस्ते तस्मात्कीर्तिरनुत्तमा । यत्तु पौरजनो राजन्वर्षेण समवाप्नुयात् ॥ १४ ॥

राजन्	" 'ஹே அரசே!	तस्मात्	அதனுடையதாகும்
पौरजनः	பட்டணத்தார்	कीर्तिः	பெருத்தி
धर्मेण	நீதிநெறிக்கு தோஷம் வாராதபடி	अनुत्तमा	ஒப்புயர்வில்லாதது.
यत् तु	எதையும்	ते	தேவர்களுக்கு
समवाप्नुयात्	அடையவேண்டியபதே.	एषः	இந்த
		धर्मः हि	தருமத்தான்
		परमः	எதற்கும் மேலானது.

अहं तु नानुशोचामि स्वशरीरं नरर्षभ । यथाऽपवादं पौराणां तथैव रघुनन्दन ॥ १५ ॥

रघुनन्दन	" 'ஹே ரகுநந்தன!	अपवादं	அபவாதத்திற்கு
नरर्षभ	ஹே புருஷோத்தம!	यथा	எவ்வளவோ
अहं एव	நானும்	तथा	அவ்வளவு
तु	இப்பொழுது	स्वशरीरं	எனது சரீரத்தைப் பற்றி
पौराणां	பட்டணவாஸிகளு டைய	न ननुशोचामि	விசனப்படவில்லை.

पतिर्हि देवता नार्याः पतिर्वन्धुः पतिर्गुरुः । प्राणैरपि प्रियं तस्माद्भर्तुः कार्यं विशेषतः ॥

नार्याः	" 'ஸ்த்ரீகளுக்கு	भर्तुः	கணவனது
पतिः	கணவனே	कार्यं हि	கார્યத்தான்
देवता	தெய்வம்.	प्राणै अपि	பிராணனிலும்
पतिः बन्धुः	கணவனே பந்து.	विशेषतः	அதிகமான
पतिः गुरुः	கணவனே குரு.	प्रियम्	அருமையானது.
तस्मात्	ஆதலின்		

इति मद्रचनाद्रामो वक्तव्यो मम संग्रहः

॥ १७ ॥

मम	" 'எனது	मद्रचनात्	எனது விண்ணப்ப
	ஸம்போகம், (அதாவது உடலிரண்டாயிருந்தும் ஒரே அபிப்பிராயமுடைய இருவர் களில் ஒருவராகிய)	इति	மாரிடுப்பதால் பின்னொன்றியவண்ணமே
संग्रहः		वक्तव्यः	சொல்லிவிடப்படும்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		

निरीक्ष्य माऽद्य गच्छ त्वमृतुकालातिवर्तिनीम् ॥ १८ ॥

त्वं	" நீர்	अमृतुकालातिवर्तिनी	அருவுற்றிருக்கின்றவளாய்
मा	என்னை	निरीक्ष्य	தெரிந்துகொண்டு
अद्य	இப்பொழுது	गच्छ	செல்லும்.



एवं ब्रुवन्त्यां सीतायां लक्ष्मणो दीनचेतनः । शिरसाऽऽवृण्य धरणीं व्याहर्तुं न शशाक ह ॥

एवं	இவ்வாறு	धरणीं	தறையில்
सीतायां	சீதாப்பிராட்டியார்	आवृण्य	ஸாஷ்டாங்கமாய் விழு
ब्रुवन्त्यां	புகன்றதும்		ந்து நமஸ்கரித்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	व्याहर्तुं	பேசவும்
दीनचेतनः	மனம் நொந்தவராகி	ह	கஷ்டத்தால்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி	न शशाक	முடியாமலிருந்தார்.

प्रदक्षिणं च तां कृत्वा रुदन्नेव महास्वनः । ध्यात्वा मुहूर्तं तामाह किं मां वदसि शोभने ॥

तां	அவளுக்கு	ध्यात्वा	தியானம்செய்து
प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணத்தை	शोभने	“பதிவிருந்தாகிரோ
कृत्वा	செய்துவிட்டு		மணியே,
महास्वनः	பெரும்சூரலில்	मां	அடியேனுக்கு
रुदन् एव	வாய்விட்டு அழுதின்	वदसि	தேவரீர் நியமித்தரு
	றவராகவே		ளுகிறது
तां	அவளைப்பார்த்து	किं च	என்ன?” என்று
मुहूर्तं	ஒரு நொடிப்பொழுது	आह	விண்ணப்பம்
			செய்தார்.

दृष्टपूर्वं न ते रूपं पादौ दृष्टौ तवानघे । कथमत्र हि पश्यामि रामेण रहितां वने ॥ २१ ॥

ते	“தேவரீரது	अनघे	கிர்தோஷியே!
रूपं	திருமேனியானது	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
न दृष्टपूर्वं	{ இதற்குமுன் கண்ணு	वने	காட்டில்
	லும் பார்க்கப்பட்ட	रहितां	தனிமையாய் அனுப்பி
	தில்லை.		விடப்பட்டவரை
तव	தேவரீரது	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
पादौ हि	திருவடிகள் மாத்திரம்	कथं	நான் விசாரித்து அறி
दृष्टौ	ஸேவித்துவரப்பட்	पश्यामि	ந்துகொள்வது எப்
	டன.		படி நியாயமாகும்? ”

इत्युत्त्वा तां नमस्कृत्य पुनर्नावमुपारुहत् । आरुह्य च पुनर्नावं नाविकं चाभ्यचोदयत् ॥

इति	இப்படி	उपारुहत्	கிட்டினார்.
उत्त्वा	விண்ணப்பம் செய்து	नावं	படகில்
	விட்டு	आरुह्य	ஏறி
पुनः	திரும்பவும்	च च	தஞ்சுணமே
तां	அவரை	नाविकं	படகோட்டியை
नमस्कृत्य	நமஸ்கரித்து	पुनः	திரும்பி
नावं	படகை	अभ्यचोदयत्	நடத்தச்சொன்னார்.

स गत्वा चोत्तरं तीरं शोकभारसमन्वितः । समूढ इव दुःखेन रथमध्यारुहद्रुतम् ॥ २३ ॥

शोकभारसमन्वितः { சோகத்தின் ஆதிகத்  
தால் தவித்துக்கொ  
ண்டிருக்கும்  
ச: அவர்  
उत्तरं तीरं வாடகரைக்கு  
गत्वा வந்துசேர்ந்து

समूढः { மெய்மறந்தவராய்  
इव च இருந்தபடியால்  
दुःखेन மிகக்கஷ்டப்பட்டு  
द्रुतं சடக்கென  
रथं இரதத்தில்  
अध्यारुहत् ஏறிக்கொண்டார்.

मुहुर्मुहुः परावृत्य दृष्ट्वा सीतामनाथवत् । चेष्टतीं परतीरस्थां लक्ष्मणः प्रयायवत् ॥ २४ ॥

अथ { அப்பொழுது  
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
परीरस्थां அக்கரையிலிருக்கும்  
सीतां சிதாபிராட்டியாரை  
अनाथवत् தஞ்சமாவவரொருவ  
ரையும்காணாமல்

चेष्टतीं { படுத்துப்புரண்டுகொ  
ண்டிருக்கிறவளாய்  
मुहुः मुहुः திருப்பித் திரும்பி  
परावृत्य முகத்தைதிரும்பி  
दृष्ट्वा பார்த்துக்கொண்டே  
प्रयायौ பிரயாணமானார்.

दूरस्थं रथमालोक्य लक्ष्मणं च मुहुर्मुहुः । निरीक्षमाणां तूद्विमां सीतां शोकः समाविशत् ॥

दूरस्थं { தூரத்தில்சென்று  
விட்ட  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரையும்  
रथं च தேரையும்  
आलोक्य கவனித்த  
सीतां சிதாபிராட்டியை  
मुहुः मुहुः மென்மேலும்

निरीक्षमाणां { தற்காலதீர்மானையை  
சுந்திக்கின்றவளாய்  
तूद्विमां திகிலடைந்தவளாய்  
शोकः तु துக்கம் மாத்திரம்  
समाविशत् கூடவே குடிக்கொண்டி  
ருந்தது.

सा दुःखभारावनता यशस्विनी यशोधना नाथमपश्यती सर्ता ॥

रुोद सा बर्हिणनादिते वने महास्वनं दुःखपरायणा सर्ता ॥ २६ ॥

यशस्विनी { மஹாபிரசித்தியாய்  
यशोधना யசஸ் ஒன்றையே பா  
க்கியமாய்க்கொண்ட  
सा மஹாலக்ஷ்மியாகிய  
सा सती அந்தப் பதிவிரதை  
बर्हिणनादिते மரில்கள் கூவும்  
वने காட்டில்

नाथं { ஆதரிப்பவரொருவ  
னாய்  
अपश्यी सती காணாதவளாய்  
दुःखभारावनता { துக்கத்தின் ஆதிகத்  
தால் திடனிழந்த  
வளாய்

दुःखपरायणा { துக்கமொன்றையே  
துணையாக் கொண்  
டவளாய்

महास्वनं { பெருஞ்ஞல்பாய்ச்சி  
रुोद வாய்விட்டு அழுதான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टत्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 22589

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1865



एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४९ ॥

सीतायाः वाल्मीक्याश्रमप्रवेशः—ஸீதை வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில் பிரவேசிப்பது.

सीतां रुदन्तीं दृष्ट्वा तां तत्र वै मुनिदारकाः । प्राद्रवन्त्यत्र भगवानास्ते वाल्मीकिरुग्रधीः ॥

मुनिदारकाः	முனிமக்கள்	उग्रधीः	பெரும்புத்தியுள்ள
तत्र	அங்கத்தில்	वाल्मीकिः	வால்மீகி
रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருக்கின்ற	भगवान्	பகவான்
तां	அந்த	आस्ते	எழுந்தருளியது
सीतां	சீதாபிராட்டியாரை	यत्र	எவ்விடத்திலோ
दृष्ट्वा वै	பார்த்து	प्राद्रवन्	அவ்விடத்திற்கு
			போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

अभिवाद्य मुनेः पादौ मुनिपुत्रा महर्षये । सर्वं निवेदयामासुस्तस्यास्तु रुदितस्वनम् ॥

मुनिपुत्राः	முனிமக்கள்	सु	அவர்கள் நிர்தவரை
मुनेः	முனிவரது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
पादौ	திருவடிகளில்	महर्षये	மஹரிஷியிடம்
अभिवाद्य	விழுந்துபணிந்து	निवेदयामासुः	{ இனிவரும்விதம்
तस्याः	அவளது		{ விண்ணப்பம் செய்
रुदितस्वनं	அழுது புலம்புவதைப்பற்றி		{ தார்கள் :

अदृष्टपूर्वा भगवन्कस्याप्येषा महात्मनः । पत्नी श्रीरिव संमोहाद्विरौति विकृतानना ॥ ३ ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி !	श्रीः	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி
कस्य अपि	யாரோ ஒரு	इव	போன்றவளுமான
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு	पृथा	ஏதோ ஒரு ஸ்திரீ
पत्नी	வாழ்க்கையானவளும்	संमोहात्	கலவரமடைந்து திக்கு
अदृष्टपूर्वा	இதுவரை எங்கும் கண்டிராத	विरौति	நினை தெரியாததால்
विकृतानना	{ அப்படித்தமாயிருக்கிற திருமுகமண்டல முடையவளும்		விநிட்டுக் கதறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

भगवन्साधु पश्य त्वं देवतामिव स्वाच्युताम् । नद्यास्तु तीरे भगवन्वरस्त्री काऽपि दुःखिता ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி !	भगवन्	ஸ்வாமி,
नद्याः	நதியின்	स्वात्	ஸ்வர்க்கத்தினின்றும்
तीरे	கரையில்	पशुतां	இழந்துவந்த
तु	இப்போது	देवतां	தேவதைகளை
का अपि	யாரோ ஒரு	इव	போலிருக்கிறவளை
वरस्त्री	ஸ்திரீர்தன்மம்	त्वं	தேவரீர்
दुःखिता	{ சோகம்மேலிட்டுப் புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்.	साधु	அவச்யம்
		पश्य	நேரில்போய் பார்த்துருளவேண்டும்.



दृष्टाऽस्माभिः प्ररुदिता दृढं शोकपरायणा । अनर्हा दुःखशोकाभ्यामेका दीना ह्यनाथवत् ॥

अस्माभिः	"எங்கள்ால்	अनर्हा	தகர்தவளாயும்
प्ररुदिता	புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கிறவளாயும்	अनाथवत्	அனாதைபோல்
दृढं	அதிக	दीना	பரிதாபநிலையிலிருப்பவளாயும்
शोकपरायणा	{ மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவளாயும்	एषा हि	தான்மட்டுமிருப்பவளாயும்
दुःखशोकाभ्यां	இரு கண்களுக்கும் மனவேதனைகளுக்கும்	दृष्टा	கவனிக்கப்பட்டாள்.

न हेनां मानुषीं विद्मः सत्क्रियाऽस्याः प्रयुज्यताम् ।

आश्रमस्याविदूरे च त्वामियं शरणं गता ॥

त्रातारमिच्छते साध्वी भगवंन्नातुमर्हसि

॥ ६ ॥

एनां	"இவளை	त्वां हि	தேவரீரைத்தான்
मानुषीं	மனிதப்பெண்ணாய்	सातारं	தஞ்சமரக
न विद्मः	நரங்கள் எண்ணவில்லை.	इच्छते	நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
इयं	இந்த	भगवन्	ஸ்வாமி!
साध्वी	ஸௌந்தரியவதி	त्रातुं	ஹானியிலிருந்து
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு		தப்புவிக்க
अविदूरे	அருகில்	अर्हसि	திருவுள்ளக்கொள்ளும்.
शरणं	மிருகங்கள் வளிற்கும் ஓரிடத்தில்	अस्याः	இவளுக்கு
गता	விழுந்து படுத்துக் கிடக்கின்றாள்	सत्क्रिया	ஸக்காரமானது
च	என்கிறபடியால்	प्रयुज्यताम्	ஆக்குபிக்கப்பட்டும்.

तेषां तु वचनं श्रुत्वा बुद्ध्या निश्चित्य धर्मवित् । तपसा लब्धचक्षुष्मान्प्राद्रवद्यत्र मैथिली ॥

तपसा	தலமஹிமையால்	निश्चित्य	{ கடந்த விஷயங்களை அறிந்து செய்யவேண்டியவைகளை நிச்சயித்துக்கொண்டு
लब्धचक्षुष्मान्	பெற்ற தேஜோமயரா முனிவர்	मैथिली	மைதிலியார்
धर्मवित्	[அவர்களுடைய	यत्र	எங்கிருந்தானோ
तेषां	மொழிக்கு		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	செவியாய்த் து	प्राद्रवत्	அதிவேகமாய்ப் புறப்பட்டாள்.
श्रुत्वा	ஞான திருஷ்டியால்		
बुद्ध्या	இவ்விஷயத்தில்		
तु			

तं तु देशमभिप्रेत्य किञ्चित्पद्भ्यां महामतिः । अर्घ्यमादाय रुचिरं जाह्नवीतीरमागमत् ॥  
ददर्श राघवस्येष्टां सीतां पत्नीमनाथवत् ॥ ८ ॥

महामतिः	பெரும் புத்தியுள்ள அவர்	तं	அந்த
किञ्चित्	கொஞ்சம்	देशं तु	பிரதேசத்திற்கு
रुचिरं	கனையைத் தீர்க்க	आगमत्	வந்துசேர்ந்தார்.
अर्घ्यं	அர்க்கியத்தை	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	इष्टां	மனங்கொண்டு நடக்
पद्भ्यां	கால்நடையாகவே	पत्नीं	பத்னியாகிய [கும்
जाह्नवीतीरं	கங்கைக்கரையை	सीतां	சிதாராட்டியாரை
अभिप्रेत्य	நோக்கிச் சென்று	अनाथवत्	அனாதையாய்
		ददर्श	கண்ணுற்றார்.

विलपन्ती सुशोकाती वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः । उवाच मधुरां वार्णीं ह्लादयन्निव तेजसा ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகி	विलपन्ती	{ வீறிட்டுக் கதறிக்கொ ண்டிருக்கும் அவளை
मुनिपुङ्गवः	மஹரிஷி		ப்பார்த்து
तेजसा इव	தேஜஸினாலேயே	मधुरां	மனச்சாந்தியைத்தரு கிறதாகிய
ह्लादयन्	சாந்தகரமுர்த்தியாய் விளங்கிக்கொண்டு	वार्णीं	இனிவரும் மொழியை
सुशोकाती	அசுஹ்யமான சோகத் தால்தவித்துக்கொண்டு	उवाच	சொல்லியருளினார்:

स्तुपा दशरथस्य त्वं रामस्य महषी प्रिया । जनकस्य सुता राज्ञः स्वागतं ते पतिव्रते ॥

त्वं	“ நீர்	प्रिया	நலிதத்தையேகோரும்
जनकस्य राज्ञः	ஜனகராஜரின்	महिषी	சகவாசி;
सुता	திருமகள்;	पतिव्रते	மஹாபதிவிரதாசிரோ
दशरथस्य	தசரதருடைய	ते	உம்மை [மணியே!
स्तुपा	மருமகள்;	स्वागतम्	உபசரித்து ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

आयान्ती चासि विज्ञाता मया धर्मसमाधिना । कारणं चैव सर्वं मे हृदयेनोपलक्षितम् ॥

आयान्ती असि	“ இக்குவந்திருக்கிறீர் என்று	धर्मसमाधिना	யோகதிருஷ்டியினால்
मया	என்னால்	कारणं	வரலாறும்
विज्ञाता	தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவர்.	सर्वं एव	{ கடைபெற்றவைகளும் நடக்கப்போகிறவைக ளுமான, எல்லாமும்
अ च	தசுஷணமே	उपलक्षितम्	ஸ்பஷ்டமாய்க் காண்டு கொள்ளப்பட்டது.
मे -	எனது		
हृदयेन	நயிருதயத்தில்		

तव चैव महाभागे विदितं मम तच्चतः । सर्वं च विदितं महां त्रैलोक्ये यद्धि वर्तते ॥१२॥

தெலோக்யே	" மூவுலகிலும்	वि	ஆகையால்
यत् च	எது எது	महाभागे	மஹா புண்பவதிலே,
वर्तते	நடக்கின்றதோ	तव	உமது
सर्व एव	அது எல்லாமும்	विदितं च	கிர்த்தி எல்லாமும்
महं	எனக்கு	मम	எனக்கு
विदितं	நன்றாகத்தெரியும்;	तच्चतः	உள்ளபடி தெரியும்.

अपापां वेद्मि सीते त्वां तपोलब्धेन चक्षुषा । विस्मया भव वैदेहि सांप्रतं मयि वर्तसे ॥

वैदेहि	" விதேகராஜரின் திரு மகளாகிய	वेद्मि	நான்கண்டிருக்கி
सीते	தேற வந்தே!	सांप्रतं	இப்பொழுது [தேன்;
तपोलब्धेन	தபோபலத்தினால் பெற்ற	मयि	என்னிடத்தில்
चक्षुषा	ஞான திருவடி யால்	वर्तसे	வந்துசேர்ந்திருக்கிறீர்;
त्वां	உம்மை	विस्मया	சோகந்தெளிந்து மன ந்தேறியவளாய்
अपापां	பாபாறியிதையாக	भव	ஆகுக.

आश्रमस्याविदूरे मे तापस्यस्तपसि स्थिताः ।

तास्त्वां वत्से यथा वत्सं पालयिष्यन्ति नित्यशः

॥ १४ ॥

वत्से	" தேற வந்தே!	त्वां	உம்மை
मे	எனது	नित्यशः	எப்பொழுதும்
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு	वत्सं	(தக்கன்) குழந்தையை
अविदूरे	அருகில்	यथा	எப்படியோ அப் படியே
तपसि	தவமொன்றிலேயே	पालयिष्यन्ति	பாதுகாத்துவரு வார்கள்
स्थिताः	ஆஸக்தியுள்ள		
ताः	அந்த		
तापस्यः	துறவிப்பெண்கள்		

इदमर्थं प्रतीच्छ त्वं विस्मया विगतज्वरा । यथा स्वगृहमभ्येत्य विषादं चैव मा कृथाः ॥

इदं	" இந்த	अभ्येत्य	இருந்துகொண்டு
अर्थं	அர்க்கியத்தை	विगतज्वरा	சோகம் ஒழிந்த வளாயும்
प्रतीच्छ	நீர் கைக்கொள்ளும்.	विस्मया एव	உபசமனமான மனத்துடனணுகி
त्वं	நீர்	विषादं च	மனஸ்தாபத்தை .
स्वगृहं	உமது சொந்த மாளிகையில்	मा कृथाः	ஒழித்துவிடுக."
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே		



श्रुत्वा तु भाषितं सीता मुनेः परमपद्भुतम् । शिरसा बन्ध चरणौ तथेत्याह कृताञ्जलिः ॥

सीता	வீதாபிராட்டியார்	तु	உடனே
मुनेः	முனிவரது	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தை
परमं	ஸமயத்திற்கேற்றதாயும்	चरणौ	யாகி
अद्भुतं	எதிர்பாராத ஸம்பவமாயுமிருக்கின்ற	शिरसा	திருவடிகளில்
भाषितं	வார்த்தையை	बन्ध	முடிதாழ்த்தி
श्रुत्वा	கட்டளைபென	तथा इति	வணங்கி
	பாராட்டி	आह	‘நியமனப்படியே
			செய்கிறேன்’ என்று
			விடைதந்தனன்.

तं प्रयान्तं मुनिं सीता प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥ १७ ॥

सीता	வீதாபிராட்டியார்	मुनिं	முனிவரை
प्रयान्तं	திரும்பி நடந்து செல்லும்	प्राञ्जलिः	கைகடப்பிக்கொண்டே
तं	அந்த	पृष्ठतः	பின்பற்றி
		अन्वगात्	சென்றனன்.

तं दृष्ट्वा मुनिमायान्तं वैदेह्या मुनिपत्नयः । उपाजमुर्मुदा युक्ता वचनं चेदमब्रुवन् ॥ १८ ॥

मुनिपत्नयः	முனிபத்தினிகள்	युक्ताः	சுறுசுறுப்புடையவர்
वैदेह्या	வையதேஹியாரோடு		களாகி
आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கின்ற	उपाजमुः	எதிர்த்துக்கொண்டு
तं	அந்த	वचनं च	சென்றார்கள்.
मुनिं	முனிவரை	इदं	மனோபாவத்தையும்
दृष्ट्वा	கண்டு	अब्रुवन्	இப்படி
मुदा	மனச்சந்துவழியால்		விண்ணப்பம்
			செய்தார்கள்.

स्वागतं ते मुनिश्रेष्ठ चिरस्यागमनं च ते । अभिवाद्यामस्त्वां सर्वा उच्यतां किं च कुर्महे ॥

मुनिश्रेष्ठ	“நேற முனிபுக்கவரே!	स्वां	தேவரீரை
ते	தேவரீருக்கு	सर्वाः च	ஆனைவோரும்
	ஸ்வாகதம். (தேவரீர்	अभिवाद्यामः	நமஸ்கரிக்கின்றோம்.
स्वागतं	இங்கு வந்ததை மிகக் கொண்டாடுகிறோம்.)	किं	செய்யவேண்டிய காரியம் எதேனும் உண்டானால் அது
ते	தேவரீர்	उच्यतां	நியமித்தருளப்படட்டும்.
आगमनं	இவ்விடம் எழுந்தருளி	कुर्महे	நாங்கள் செய்ய
चिरस्य च	பலநாள் கடந்து விட்டன.		காத்திருக்கின்றோம்.”

तासां तद्वचनं श्रुत्वा वाल्मीकिरिदमब्रवीत् । सीतेयं समनुप्राप्ता पत्नी रामस्य धीमतः ॥

वाल्मीकिः  
तासां  
तत् त्वचनं  
श्रुत्वा  
इदं  
अब्रवीत्  
समनुप्राप्ता

வால்மீகிமுனிவர்  
அவர்களுடைய  
அந்த மொழிக்கு  
செவிசாய்த்து  
இப்படி  
நியமித்தருளினார்;  
“கூட வந்திருக்கும்

इयं  
धीमतः  
रामस्य  
पत्नी  
सीता

இவள்  
தீபமான  
ராமருடைய  
மனைவி;  
சீதையென பெயர்  
பூண்டவள்.

स्नुपा दशरथस्यैषा जनकस्य सुता सती । अपापा पतिना त्यक्ता परिपाल्या मया सदा ॥

पतिना  
त्यक्ता  
एषा  
जनकस्य  
सुता  
दशरथस्य  
स्नुपा

“பர்த்தானினால்  
கைவிடப்பட்ட  
இவள்  
ஜனகமஹாராஜனது  
திருமகள்;  
தசரதசக்கிரவர்த்தி  
யினது  
மருமகள்;

अपापा  
सती  
मया  
सदा  
परिपाल्या

எவ்வித பாபத்திற்கு  
மிடங்கொடாத  
புறாபதிலிருதை.  
என்னால்  
என்றென்றைக்கும்  
ஆதரவுடன் பரிபா  
லிக்கப்படவேண்டிய  
வள்.

इमां भवन्त्यः पश्यन्तु स्नेहेन परमेण हि । गौरवान्मम वाक्याच्च पूज्या वोऽस्तु विशेषतः ॥

वः च  
विशेषतः  
पूज्या  
मम  
वाक्यात्  
अस्तु

“உங்கன் எல்லோருக்  
பிரதானமாய் [ரும்  
புனைக்குத்தக்க பரத்  
திரமாகிய இவள்  
எனது  
ஆக்கியை யால்  
இங்கு வாஸம் செய்  
யட்டும்.

गौरवात् हि  
इमां  
भवन्त्यः  
परमेण  
स्नेहेन  
पश्यन्तु

மகத்துவத்திற்காக  
வே  
இவளை  
நீக்கள்  
அத்யந்த  
உள்ளன்புகொண்டு  
காத்துகொண்டு ஆத  
ரித்துவாருங்கள்.”

मुहुर्मुहुश्च वैदेहीं प्रणिधाय महायशाः । स्वमाश्रमं शिष्यवृत्तः पुनरायान्महातपाः ॥ २३ ॥

पुनः  
महायशाः  
महातपाः  
वैदेहीं  
सुहुः सुहुः

அதன்மேல்  
மிக்க புகழ்பூண்ட  
மஹரிஷி  
வைகே ஹியாரை  
மேன்மேலும்

प्रणिधाय च  
शिष्यवृत्तः  
स्व  
अश्रमं  
आयात्

தியானித்துக்கொண்  
டெர்களுடன் [டே  
தமது  
ஆசாமத்திற்கு  
எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22612

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1888



पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

दुर्वासोवचनानुवादचोदना—தூர்வாஸஸ் சொன்னதைச் சொல்லத்துண்ணவேது.

दृष्ट्वा तु मैथिलीं सीतामाश्रमे संववेशिताम् । सन्तापमगमद्वोरं लक्ष्मणो दीनचेतनः ॥ १ ॥

दीनचेतनः	சின்தை நொந்து கிடந்த	संववेशितां	{ உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட டவளாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு
मैथिलीं	மிதிலைதேசத்தில் ஆவிப்பனித்த	तु	ஆயினும்
सीतां	சிதாராட்டியை	घोरं	ஸூறிக்கமுடியாத
आश्रमे	ஆசிராமத்தில்	सन्तापं	துக்கத்தை
		अगमत्	அடைந்தார்.

अब्रवीच्च महातेजाः सुमन्त्रं मन्त्रसारयिम् । सीतासन्तापजं दुःखं पश्य रामस्य सारथे ॥

महातेजाः च	மஹாதேஜரிசாலி யாகிய	सारथे	“தேற ஸாரதி!
मन्त्रसारयिं	மந்திரியும், ஸாரதியு மான	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப் பார்த்து	सीतासन्तापजं	சிதாதேவியாரின் கஷ்ட டத்தால் தான்படும்
अब्रवीत्	கூறினார்:	दुःखं	துக்கக்கடுமையை
		पश्य	நீர் நினைத்துப்பாரும்.

ततो दुःखतरं किं नु राघवस्य भविष्यति । पर्वां शुद्धसमाचारां विमृज्य जनकात्मजाम् ॥

राघवस्य	“ஸ்ரீராகவருக்கு	विमृज्य	துறந்து
जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளும்	ततः	அதனிட
शुद्धसमाचारां	{ மஹாபுண்யமான ஒழுக்கமுடையவ ளுமான	दुःखतरं	அதிகமான கஷ்டம்
पर्वां	தருமபத்னியை	किं नु	எதுதான்
		भविष्यति	ஆகும்?

व्यक्तं दैवादहं मन्ये राघवस्य विनाभवम् । वैदेह्या सारथे नित्यं दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥

सारथे	“தேற ஸாரதி!	विनाभवं	பிரிந்து தனியாயிருத் தலென்பது
दैवं	தலை எழுத்தை	दैवाद् हि	{ ஜன்மரந்திரபாபத்திற் காக விதிக்கப்பட்ட துதானென்று
नित्यं	எக்காலத்திலும்	अहं	நான்
दुरतिक्रमं	பாவராலும் மாற்ற முடியாது.	व्यक्तं	நிஸ்ஸந்தேகமாய்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு	मन्ये	இப்பொழுது அறி ந்துகொண்டேன்
वैदेह्या	வைதேஹியரோடு		



यो हि देवान्सगन्धर्वान्पुरान्सह राक्षसैः । निहन्याद्राघवः क्रुद्धः स दैवं पर्युपासते ॥५॥

ய:	"எந்த	அசுரர்	அசுரர்களையும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	निहन्यात्	ஸம்ஹரிக்கவல்லவ
क्रुद्धः हि	கோபமுட்ப்பட்டவ		ராகிளுரோ
	ராக ஆகில்	सः	அவர்
सगन्धर्वान्	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	दैवं	விதிக்கப்பட்ட தைவ
देवान्	தேவர்களையும்		நியமனத்தை
राक्षसैः	அரக்கர்களோடு	पर्युपासते	கௌரவித்து அனு
सह	கூடிய		பலிக்கிறார்.

पुरा रामः पितुर्वाक्याद्दण्डके विजने बने । उपित्वा नव वर्षाणि पञ्च चैव महावने ॥६॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	दण्डके महावने	நண்டகமஹாவனத்
पुरा	முன்னம்	नव च	ஒன்பதோடு [தில்
पितुः	தந்தையின்	पञ्च वर्षाणि एव	ஐந்து ஆண்டுகளையும்
वाक्यात्	நியமனத்தால்	बने	வனவாசத்தில்
विजने	நிர்மாணவ்யமான	उपित्वा	கழித்தார்.

ततो दुःखतरं भूयः सीताया विप्रवासनम् । पौराणां वचनं श्रुत्वा नृशंसं प्रतिभाति मे ॥

पौराणां	"பட்டணத்தார்	विप्रवासनं	தேசபிரஸ்தமர்னது
नृशंसं	துஷ்ட [களுடைய	ततः	அதைக்காட்டிலும்
वचनं	வசனத்திற்கு	भूयः दुःखतरं	அதிகதுக்ககரமான
श्रुत्वा	உட்பட்டு	मे	எனக்கு [தாக
सीतायाः	சிதாபிராட்டியாருக்கு	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.

को नु धर्माश्रयः सूत कर्मण्यस्मिन्यशोहरे । मैथिलीं प्रति संप्राप्तः पौरैर्हीनार्थवादिभिः ॥

सूत	"தேற சாரதி!	यशोहरे	அபகித்திக்கிடமா
मैथिलीं	மைதிலியாரை		கிய
प्रति	பற்றி	अरिमन्	இந்த
पौरैः	பட்டணங்களில் நடை	कर्मणि	விஷயத்தில்
	பெறும்	धर्माश्रयः	புண்பபுருவனாகும்
हीनार्थवादिभिः	அற்பத்தனமான பித	कः नु	எவன்தான்
	ற்றைகளைக்கொண்டு	संप्राप्तः	உடன்படுகான்

एता वाचो बहुविधाः श्रुत्वा लक्ष्मणभाषिताः । सुमन्त्रः श्रद्धया प्राज्ञो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

अश्रद्धया	{ வேதாந்த சாஸ்திரம்	बहुविधाः	பலவிஷயங்கள் அடங்
	களில் முழுநம்பிக்	एताः	இந்த [கிய
	கையுடன்	वाचः श्रुत्वा	மொழிகளைகேட்ட
प्राज्ञः	பிராக்ஞராகிய	एतन्	இந்த [பிறகு
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	वाक्यं	மறுமொழியை
ए	கஷ்டப்பட்டு	उवाच	கூறினார்.
लक्ष्मणभाषिताः	லக்ஷ்மணரால் சொல்		
	லப்பட்ட		



ऋषेस्तु वचनं श्रुत्वा मामाह पुरुषर्षभः । सूत न कचिदेवं ते वक्तव्यं जनसन्निधौ ॥१५॥

புருஷர்ஷப:	"சக்கிரவர்த்தியார்	சூ	இவ்விஷயத்திலிப்படி.
ऋषे:	அந்த ரிஷிபிணுடைய	आह	சொன்னார்.
एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய	सूत	'ஹே சாரதி!
वचनं	திருவாக்கை	कचित्	ஒரிடத்திலும்
श्रुत्वा	மனதில் வாங்கிக்	जनसन्निधौ	முன்றாவது மனிதன்
	கொண்டு		முன்னிலையில்
मां	என்னைப்பார்த்து	ते	உம்மால்
		वक्तव्यं न	சொல்லத்தகுந்ததல்ல.'

तस्याहं लोकपालस्य वाच्यं तत्सुसमाहितम् । नैव जातवृत्तं कार्यमिति मे सौम्य दर्शनम् ॥

सौम्य	"ஹே ஸௌம்ய!	जातु	ஏதோ ஒருகாலத்தில்
तस्य	அவருடையவன்	कार्यं	{ ஏதோ ஒருகாரணத்
अहं	நான்.		தால் அனுபவிக்க
लोकपालस्य	லோகநாதருடைய		வேண்டிய பலன்
तत्	அந்த	अनृतं न	அனுபவிக்காமல் முடி
वाच्यं	நியமனமானது	इति	என்கிறது [யாது
सुसमाहितं एव	பாராட்டப்படவேண்	मे	எனக்கு
	டியதே.	दर्शनम्	பிரத்யக்ஷத்தில் ரூபு
			வாசியிட்டது.

सर्वथैव न वक्तव्यं मया सौम्य तवाग्रतः । यदि ते श्रवणे श्रद्धा श्रूयतां रघुनन्दन ॥१७॥

सौम्य	"புண்பாத்தமாவான	वक्तव्यं न	சொல்லலாகாது.
रघुनन्दन	ரகுமகனே,	ते	உமக்கு
मया	என்னால்	श्रवणे	சாஸ்திரவாக்கில்
सर्वथा एव	எல்லாமும்	श्रद्धा यदि	நம்பிக்கை இருந்தால்
तव	உமது	श्रूयताम्	சொல்லுகிறதைக்
अग्रतः	முன்னிலையில்		கேளும்.

यद्यप्यहं नरेन्द्रेण रहस्यं श्रावितः पुरा । तथाऽप्युदाहरिष्यामि दैवं हि दुरतिक्रमम् ॥१८॥

पुरा	"முன் ஒருகாலத்தில்	दैवं	தலை எழுத்து
नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரோடு	तथा हि	எப்படியானாலும்
रहस्यं यदि	ஏகாந்தமாயிருந்த		பாவராலும் மாற்றமு
	பேரது	दुरतिक्रमं अपि	{ டியதென்கிறதை
			மட்டும்
श्रावितः	சொல்லியதைக் கேட்	उदाहरिष्यामि	உதாஹரணத்துடன்
अहं	நான் [டறிந்த		சொல்லுகிறேன்.



येनेदमीदृशं प्राप्तं दुःखं शोकसमन्वितम् । तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य गम्भीरार्थपदं महत् ॥  
तथ्यं ब्रूहीति सौमित्रिः सूतं वाक्यमथाऽब्रवीत् ॥ १९ ॥

सौमित्रिः	ஸச்சுமணர்	गम्भीरार्थपदं	மர்மங்கலின் உட்கரு
तस्य	அவருடைய		த்தை காட்டுகிறதும்
भाषितं	வாக்காகிறதும்	तथ्यं	உண்மையானதுமான
येन	எதுகாரணமாய்	वाक्यं	தருமனதிக்கு
इदं	இந்த	श्रुत्वा	செவிசாய்த்து
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட	अथ	இப்பொழுது
शोकसमन्वितं	சோகத்தைவிளைவித்	सूतं	சாரதியைப்பார்த்து
दुःखं	கஷ்டம் [திருக்கின்ற	ब्रूहि	‘சொல்லும்’
प्राप्तं	சம்பவித்திருக்கிறதோ	इति	என்று
तत्	அந்த	अब्रवीत्	மறுமொழித்தந்தார்.
महत्	மஹத்தான		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22631

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1907



एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ५१ ॥

भृगुशपः—பிஞ்சுமஹர்ஷியின் சாபம்.

तथा सञ्जोदितः सूतो लक्ष्मणेन महात्मना । तद्वाक्यमृषिणा प्रोक्तं व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

महामना	மஹாத்மாவான	प्रोक्तं	முன்னம் மொழியப்
लक्ष्मणेन	லட்சுமணனால்		பட்ட
तथा	இவ்வண்ணம்	तत् वाक्यं	அந்த வரலாற்றை
सञ्जोदितः सूतः	ஏவப்பட்ட ஸரதி	व्याहर्तुं	விரித்துரைக்க
अृषिणा	ரிஷியால்	उपचक्रमे	ஒப்புக்கொண்டார்.

पुरा नाम्ना हि दुर्वासा अत्रेः पुत्रो महामुनिः । वसिष्ठस्याश्रमे पुण्ये वार्षिक्यं समुवाच ह ॥

पुरा	“பூர்வம்	वसिष्ठ	வஸிஷ்டருடைய
अत्रेः	அத்ரிமஹர்ஷியின்	पुण्ये	புண்ய
पुत्रः हि	புதல்வராகிய	आश्रमे ह	ஆத்ரமத்திலேயே
दुर्वासाः	தூர்வாஸர்	वार्षिक्यं	வார்ஷிகத்திற்காக*
नाम्ना	என்ற	समुवाच	வவரித்துக்கொண்
महामुनिः	மஹாமுனி		டிருந்தார்.

[\* முனிவர்கள் தக்ஷிணயனம் முதல் கான்கு பாஷங்களையும் ஒரே இடத்தில் இருப்பதாய் சங்கற்பித்துக்கொண்டு அங்களைமே செய்வது சாதுர்மாவியம் அல்லது வார்ஷிக்யமென்பது.]

तवाश्रमं महातेजाः पिता ते सुमहायशाः । पुरोहितं महात्मानं दिदृक्षुरगमस्वयम् ॥ ३ ॥

ते	“உமது	ஆசிரமத்திற்கு
மஹாஜா:	மஹாதேஜோவா	மஹாத்மாவான
	னென்ற	புரோஹிதரை
சுமஹாயசா:	மஹாப்பிரஸித்தி	நேரில்
	பெற்ற	தரிசிக்க எண்ணம்
பிதா	தந்தை	கொண்டவராய்
த	அந்த	போய்ச்சேர்ந்தார்.

स दृष्ट्वा सूर्यसङ्काशं ज्वलन्तमिव तेजसा । उपविष्टं वसिष्ठस्य सव्यपार्श्वे महामुनिम् । ४ ॥  
तौ मुनी तापसश्रेष्ठौ विनीतो ह्यभिवादयत् । स ताभ्यां पूजितो राजा स्वागतेनासनेन च ॥

पाथेन फलमूलैश्च उवास मुनिभिः सह ॥ ५ ॥

सः	“அவர்	முனிவர்களை
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய	வினயத்தடன்கூடிய
सव्यपार्श्वे	இடதுபார்க்குவத்தில்	வராய்
तेजसा	தேஜஸால்	அபிவாதனம் செய்
सूर्यसङ्काशं इव	சூர்யஸௌனவே	அவர் [தாள்.
ज्वलन्तं	ஜ்வலித்தும்கொண்டு	ரிவிகளாலும்
उपविष्टं	விற்பிறுந்த	விரும்புதோம்புகையோ
महामुनिं	மஹாமுனிவரை	ஆஸனத்தோடும் [டும்
दृष्ट्वा	கண்ணுற்று	பாத்தியத்தோடும்
राजा हि	மன்னரும்	பலமுலாதிகளோடும்
तापसश्रेष्ठौ	தொண்டர்களில் உத்	உபசரிக்கப்பட்டவ
	தமர்களாகிய	அவர்களை [ராய்
तौ	அவ்விரண்டு	கூட
		தங்கிவிரும்புந்தார்.

तेषां तत्रोपविष्टानां तास्ताः सुमधुराः कथाः । बभूवुः परमर्षीणां मध्यादित्यगतेऽहनि ॥

तस्य	“அவ்விடத்தில்	உபவிஸ்தானா
अहनि	ஒருநாள்	தா: தா:
मध्यादित्यगते	மத்தியான்னத்திற்கு	சுமதூரா:
तेषां	அந்த [மேல்	கதா:
परमर्षीणां	மஹர்ஷிகள்	வமூவ:
		கேழ்ந்தன.

ततः कथायां कस्याश्चित्प्राञ्जलिः प्रग्रहो नृपः । उवाच तं महात्मानमत्रेः पुत्रं तपोधनम् ॥

ततः	“அப்பொழுது	அந்:
कस्यांचित्	ஏதோ ஒரு	புத்:
कथायां	கதையின் முடிவில்	தபோதனம்
नृपः	மன்னர்	மஹாத்மாவுமான
प्रग्रहः	வணக்கத்துடன்	அவரை
प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	இப்படி வினாவினார்:

भगवन्किप्रमाणेन मम वंशो भविष्यति । किमायुश्च हि मे रामः पुत्राश्चान्ये किमायुषः ॥

भगवन् "ஹே பகவன்!  
मम அடியேனது  
वंशः வம்சம்  
किप्रमाणेन எவ்வளவு காலம்  
भविष्यति விளங்கும்.  
रामः ராமன்

किमायुः எவ்வளவு ஆயுளுள்  
என் னவன்.  
मे அடியேனது  
अन्ये पुत्राः இதர புத்திரர்களும்  
किमायुषः च எவ்வளவு ஆயுளுள்  
எவர்கள்?

रामस्य च सुता ये स्युस्तेषामायुः कियद्भवेत् । काम्यया भगवन्ब्रूहि वंशस्यास्य गतिं मम ॥

रामस्य "ராமனுக்கு  
सुताः புதல்வர்கள்  
ये स्युः எத்தனையோ?  
तेषां च அவர்களுக்கு  
कियत् எவ்வளவு  
आयुः ஆயுள்  
भवेत् உண்டு?  
भगवन् ஹே பகவன்!

अस्य இந்த  
वंशस्य வம்சத்தினுடைய  
गतिं தசையைப்பற்றி  
मम எனது  
काम्यया விண்ணப்பத்தை ஏற்  
றுக்கொண்டு  
ब्रूहि தேவரீர் பதில் அளிக்  
கவேண்டும்.

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं राज्ञो दशरथस्य च । दुर्वासाः सुमहातेजा व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥

सुमहातेजाः "மஹாதேஜோவா  
दुर्वासाः துவாசமஹரிஷி  
व्याहृतं சொல்லப்பட்ட  
तत् अந்த  
वाक्यं வாக்கியத்திற்கு

श्रुत्वा செவிசாய்த்து  
दशरथस्य தசரத  
राज्ञः च மன்னருக்கு மாற்  
திரம்  
व्याहर्तु சொல்ல  
उपचक्रमे உடன்பட்டார்;

मृणु राजन्पुराहृतं तदा दैवासुरे युधि । दैत्याः सुरैर्भर्त्स्यमाना भृगुपर्वा समाश्रिताः ॥

राजन् "ஹே ராஜன்!  
पुराहृतं பூர்வம் நடந்தவிருத்  
தாந்தமொன்றை  
मृणु சொல்லுகிறேன் கே  
तदा ஒரு காலத்தில் [ளும்,  
दैवासुरे தேவாசுர  
युधि யுத்தத்தில்

दैत्याः அசுரர்கள்  
सुरैः தேவர்களால்  
भर्त्स्यमानाः அடித்தோட்டப்பட்ட  
வர்களால்  
भृगुपर्वा பிரகுமுனிவரது மனை  
யானை  
समाश्रिताः அடைக்கலம் புரு  
ந்தார்கள்.

तथा दत्ताभयास्तत्र न्यवसन्नभयास्तदा

॥ १२ ॥

तदा "அப்படியான  
तथा அவளால் [படியால்  
दत्ताभयाः அபயம்கொடுக்கப்  
பட்டவர்களாய்

अभयाः அச்சமொழிந்தவர்  
களாய்  
तत्र அவ்விடத்திலேயே  
न्यवसन् வஸித் துவந்தார்கள்.



तया परिगृहीतांस्तान्दृष्ट्वा क्रुद्धः सुरेश्वरः । चक्रेण शितधारेण भृगुपत्न्याः शिरोऽहरत् ॥

சுரேசுவர:	“தேவநாதர் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு	கூடு:	கோபங்கொண்டவராய்
தான்	அவர்களை	சிததாரேண	அதிகுர்மையான
தயா	அவளால்	चक्रेण	சக்ராயுதத்தால்
परिगृहीतान्	அணுகிரகிக்கப் பட்டவர்களாய்	भृगुपत्न्या:	பிரகுமுனிவரது பத் தினியினுடைய
दृष्ट्वा	கண்டு	शिरः	தலையை
		अहरत्	அறுத்துத்தள்ளினார்.

ततस्तां निहतां दृष्ट्वा पत्नीं भृगुकुलोद्बुधः । शशाप सहसा क्रुद्धो विष्णुं रिपुकुलोद्बुधम् ॥

भृगुकुलोद्बुधः	“எவரால் அவர்வம்ச மானது அவர்பெய ராலே வழங்கத்தலை ப்பட்டதோ அந்த பிரகு மஹரிஷி	ततः	அதனால்
तां	அந்த	क्रुद्धः	கோபங்கொண் டவராகி
पत्नीं	தருமபத்னியை	सहसा	முன்பின் ஆலோசியா மலே
निहतां	கொலைபுண்டவளாக	रिपुकुलोद्बुधम्	சத்ருகுலஸம்ஹாரக ராகிய
दृष्ट्वा	பார்த்து	विष्णुं	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
		शशाप	இப்படி சாபமிட்டார்.

यस्मादवध्यां मे पत्नीमवधीः क्रोधमूर्च्छितः । तस्मात्त्वं मानुषे लोके जनिष्यसि जनार्दन ॥

तत्र पत्नीवियोगं त्वं प्राप्स्यसे बहुवार्षिकम्

जनार्दन	“தேற ஐனர்த்தனா!	यस्मात् तस्मात्	ஆதலின்
त्वं	நீ	मानुषे लोके	மானிட உலகில்
क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவனாகி	जनिष्यसि	நீ பிறக்கக்கடவாய்;
अवध्यां	கொல்லத்தகாதவ	तत्र	அவ்விடத்திலே
मे	எனது [ளான	त्वं	நீ
पत्नीं	பத்னியை	बहुवार्षिकं	பலவாண்டனவு
अवधीः	கொன்றனை.	पत्नीवियोगं	பத்தினியியோகத்தை
		प्राप्स्यसे	அடையக்கடவாய்.

एवं शापं भृगुर्दत्त्वा विष्णोः स्मृत्वा च वैभवम् ।

शापाभिहतचेताः स स्वात्मना भावितोऽभवत्

सः	“அந்த	वैभवं	மஹிமைமைய
भृगुः	பிரகுமஹரிஷி	स्मृत्वा	கினைத்து
एवं	இவ்வண்ணமாய்	शापाभिहतचेताः	சபித்ததில் பச்சாத் தாபமடைந்தவராகி
शापं	சாபத்தை		
दत्त्वा	இட்டுவிட்டு		
स्वात्मना	தனது பிறனிப்பெ ரும் தன்மையால்	भावितः च	{ இனி என்ன செய்ய லாமென கிந்திப்பவ ராகவும்
विष्णोः	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு னுடய	अभवत्	ஆனார்.

पुनरेव ययौ तापमृषिर्दुर्मददुर्मदः । विष्णुशक्तिमविद्वान्त प्रपेदे शापमूढताम् ॥ १७ ॥

ச:	“அந்த	शापमूढतां	சாபத்தால் விளையும்
अपि: एव	ரிஷியும்		அசட்டுத்தனத்திற்கு
विष्णुशक्ति	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்	प्रपेदे	ஆளானார்.
	வந்து சக்தியை	दुर्मददुर्मदः	பைத்தியக்காரனைப்
अविद्वान्	{ உள்பட மனதில்	पुनः	இன்னும் [போலாகி
	வாங்கிக்கொள்ளாத	तापं	தரபத்தை
	வராய்	ययौ	அடைந்தார்.

चिरकालमसंज्ञोऽभूच्छापान्वतपसा वृतः । दृष्ट्वा सप्तर्षयश्चैव कृपां चक्रुश्च भक्तिः ॥ १८ ॥

चिरकालं	“வெகுகாலம்	दृष्ट्वा	உணர்ந்து
अज्ञः च	தன் அறிவு இழந்தவ	भक्तिः च	விசுவாசத்தாலேயே
अमृत	இருந்தார். [ராகவே	सप्तर्षयः	சப்தரிஷிகள்
एवं	இப்படி	कृपां	கிருபை செய்வதற்
शापान्वतपसा	சாபஇருளால்		காக
वृतः	பற்றப்பட்டவராய்	चक्रुः	தேரில் வந்தார்கள்.

त्यक्तशापः पुरस्तस्थौ मन्दं भृगुरथाब्रवीत् । रक्षध्वं मां मुनिश्रेष्ठाः शापान्मत्पुरतः स्थिताः ॥

भृगुः	“பிரகுமஹரிஷி	मुनिश्रेष्ठाः	‘ஹே மஹரிஷிகளே!
पुरः	எதிரில்	मत्पुरतः	என் பக்கலில் இருந்
तस्थौ	எழுந்துநின்றார்.		துகொண்டு
त्यक्तशारः	சாபத்தை கொடுத்து	स्थिताः	உதவிபுரிபவர்களாய்
	விட்ட அவர்	मां	என்னை
मन्दं	தாழ்ந்த குரலில்	शापान्	சாபத்திலிருந்து
अथ	இப்படி	रक्षध्वम्	காப்பாற்றவேண்டும்.
अब्रवीत्	விண்ணப்பம் செய்		தார்:

श्रुत्वा तु भृगुवाक्यं तमाहुश्च परमर्षयः

परमर्षयः च	“மஹரிஷிகளும்
भृगुवाक्यं	பிரகுமஹரிஷியின்
	விண்ணப்பத்திற்கு
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து

स्तुत्यैर्ब्रह्मेशशक्राद्यैः स्तूयमानमहर्निशम् । नारायणं प्रपद्यस्व स्तोत्रैरेव च सुव्रत ॥ २१ ॥

सुव्रत	“நல்ல விரதம்	नारायणं एव	ஸ்ரீமன் நாராயண
	பூண்டவரே!		னையே
स्तुत्यैः	யாவராலும் ஒப்புக்	अहर्निशं	பகலிலும் இரவிலும்
	கொன்னப்பட்ட		இடைவிடாது ஸ்தா
ब्रह्मेशशक्राद्यैः	பிரம்ம,ருத்திர,சக்ரா	स्तोत्रैः च	ஸ்தோத்திரங்களால்
	திகளான தேவர்களால்		லேயே
स्तूयमानं	போற்றிப்புகழ் சரியா	प्रपद्यस्व	நீர் சரணமடைவீராக்.
	ன பாத்திரராகிய		



एवमुक्तस्तु ऋषिभिर्विष्णुपूजां चकार सः

॥ २२ ॥

ऋषिभिः

“ரிஷிகள்”

एवं

இவ்வண்ணமாய்

उक्तः

சொல்லப்பட்ட

सः

அவர்

विष्णुपूजां तु

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு

புராண ஒன்றையே

चकार

செய்துவந்தார்.

भृगुणाऽऽराधितो विष्णुरागतः प्राह तं भृगुम् । मा भैर्भृगोऽनृतं वाक्यं न भविष्यति ते द्विज ॥  
संमोचयसि पापान्मामहमेनं गृहीतवान् ॥ २३ ॥

भृगुणा

“பிருகுமஹர்ஷியால்

आराधितः

ஆராதிக்கப்பட்ட

विष्णुः

ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான்

तं

ஆவருக்கு

आगतः

பிரதீபகமாதார்.

भृगुं

பிருகுமஹர்ஷியை

பார்த்து

प्राह

திருவாய்மலர்ந்தருளி

னார் :

द्विज

‘பிரம்மணனாகிய

भृगो

ஹே பிருகோ !

ते

உனது

वाक्यं

மொழி

अनृतं

வீணாதாக

न भविष्यति

ஆகப்போகிறதில்லை.

अहं

நான்

एनं

இதற்கு

गृहीतवान्

உடன்படுகிறேன்.

मां

என்னைப்பற்றியதான

पापात्

பாபத்திலிருந்து

संमोचयसि

நீ விடுவிக்கப்படுவாய்

मा भैः

இனி சிந்தையுறுதல்

வேண்டாம்.’

अर्चयामास तं देवं भृगुः शापेन पीडितः

॥ २४ ॥

भृगुः

“பிருகுமஹர்ஷி

शापेन

சாபத்தினால்

पीडितः

{ கண்முன்நடக்கும்

விஷயங்களை அறியா

தவராய்

तं

அந்த

देवं

தேவர் ஒருவரையே

अर्चयामास

அர்ச்சித்தவண்ணமே

பிரபந்தார்.

तपसाऽऽराधितो देवो ब्रह्मवीक्ष्यत्तत्सलः । लोकानां स हितार्थं तु तं शापं ब्रह्ममुक्तवान् ॥

तपसा

“இத்திரியநிக்ஷிபு

ந்தோடு

आराधितः

ஆராதிக்கப்பட்ட

भक्तवत्सलः

பக்தவத்ஸலராகிய

सः

அந்த

देवः

தேவர்

तु

இவ்விஷயத்தில்

இன்னும்

उक्तवान्

விளக்கச்சொல்

பவராகி

तं

அவரிடம்

अब्रवीत्

சொல்லியருளினார் :

शापं

‘சத்தியமாய்ச்சொல்லி

விடப்பட்ட வாக்கை

लोकानां

உலகங்களுடைய

हितार्थं

உபகாரத்தின்பொ

ருட்டு

हि

கிச்சயமாய்

ब्रह्मम्

{ என்னால் ஏற்றுக்

கொள்ளப்படவேண்

டியதே.’



इति शप्तो महातेजा भृगुणा पूर्वजन्मनि । इहागतो हि पुत्रत्वं तव पार्थिवसत्तम ॥ २६ ॥

पार्थिवसत्तम	“சக்கிரவர்த்தியே!	शप्तः	{ சொல்லிவிடப்பட்ட வர்க்கைப் பரிபாலிப் பவராய்
महातेजाः हि	மஹாதேஜஸ்சியும்	इह	இவ்வுலகில்
पूर्वजन्मनि	பூர்வஜன்மத்தில்	तव पुत्रः	தேவரீரது புதல்வராக
इति	இப்படி	आगतः	அவதரித்திருக்கிறார்.
भृगुणा	பிரகுமஹரிஷியால்		

राम इत्यभिविख्यातस्त्रिषु लोकेषु मानद । तत्फलं प्राप्स्यते चापि भृगुशापकृतं महत् ॥

मानद	“மரியாதைக்கு	भृगुशापकृतं	பிரகுசாபத்தால்
त्रिषु	மூன்று [உரியவரீர்]		விளைந்த
लोकेषु	உலகக்களிலும்	तत्	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	महत्	மஹத்தான
इति	என்று	फलं च	பயனும்
अभिविख्यातः }	அழைத்துக்கொண்ட	प्राप्स्यते	அனுபவிக்கப்படப்
अपि }	டப்பட்டவராய்		போகிறது.
	ருந்தும்		

अयोध्यायाः पति रामो दीर्घकालं भविष्यति । सुखिनश्च समृद्धाश्च भविष्यन्त्यस्य येऽनुगाः॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	अनुगाः	தொண்டர்கள்
अयोध्यायाः	அயோத்தியாபுரிக்கு	ये	எவர்களுரை, அவர்கள்
पतिः	அரசராய்	सुखिनः च	நிச்சிந்தையாயும்
दीर्घकालं	வெருகாலம்	समृद्धाः च	பூர்ணபாக்கியம்
भविष्यति	விளங்குவார்.		பெற்றவர்களாயும்.
अस्य	இவருடைய	भविष्यन्ति	இருப்பார்கள்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । रामो राज्यमुपासित्वा ब्रह्मलोकं गमिष्यति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	राज्यं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
दश वर्षसहस्राणि च	பத்து ஆசிரவருஷங் களோடு	उपासित्वा	செய்துவிட்டபிறகு
दश वर्षशतानि	பத்துநூறுவருஷங் கள்	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகத்திற்கு
		गमिष्यति	செல்வார்.

समृद्धैश्चाश्वमेधैश्च इष्टा परमदुर्जयः । राजवंशाश्च बहुशो बहून्संस्थापयिष्यति ॥ ३० ॥

परमदुर्जयः	“எவராலும் வெல்வ தற்கரியராகிய அவர்	अश्वमेधैः च	அச்வமேதங்களையும்
बहुशः	பல	इष्टा च	இயற்றி
समृद्धैः	ஸகல பாக்கியங்களு டன் விளங்கும்	बहून्	அனேக
		राजवंशान् च	ராஜவம்சங்களையும்
		संस्थापयिष्यति	ஸ்தாபிப்பார்.

द्वौ पुत्रौ तु भविष्येते सीतायां राघवस्य तु । अन्यत्र न त्वयोध्यायां सत्यमेतन्न संशयः ॥

राघवस्य तु	“ஸ்ரீராகவருக்கு	ந	வெளியே
सीतायां तु	சிதாபிராட்டியத்தில்	अन्यत्र तु	வேறொருடத்திலேயே
द्वौ पुत्रौ	இரட்டைக்குமாரர்	भविष्येते	ஜனிப்பார்கள்.
	கள்	एतन्	இது
		सत्यं	ஸத்தியம்.
अयोध्यायां	அயோத்தியைக்கு	न संशयः	ஸம்சயமில்லை.

सीतायाश्च ततः पुत्रावभिषेक्ष्यति राघवः ॥ ३२ ॥

राघवः च	“ஸ்ரீராகவசே!	ततः	பிறகு
सीतायाः	சிதாபிராட்டியாரின்	अभिषेक्ष्यति	மகுடாபிஷேகம்
पुत्रौ	புதல்வர்களை		செய்வார்.’

स सर्वमखिलं राज्ञो वंशस्याह गतागतम् । आख्याय सुमहातेजास्तूष्णीमासीन्महामुनिः ॥

सुमहातेजाः	“மஹா சாமர்த்திய	अखिलं	எதையும் விடாமல்
	சாலியாகிய	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
सः	அந்த	आह	இவ்வாறு சொன்னார்.
महामुनिः	மஹரிஷி	आख्याय	சொல்லிமுடித்த
राज्ञः	மன்னருக்கு		பிறகு
वंशस्य	வம்சத்தினுடைய	तूष्णीं	மௌனமாக
गतागतं	வரலாற்றை	आसीत्	ஆயினார்.

तूष्णींभूते तदा तस्मिन् राजा दशरथो मुनौ । अभिवाद्य महात्मानौ पुनरायात्पुरोत्तमम् ॥

तदा	“அப்பொழுது	महात्मानौ	மஹாத்மாக்களான
दशरथः	தசரத	मुनौ	ரிஷிகளிருவர்க்கும்
राजा	மன்னர்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
तस्मिन्	அவர்	पुरोत्तमं	உத்தமருக்கு
तूष्णीं भूते	மௌனமாக இருந்து	पुनः	திரும்பி
	விட்டதன்மேல்	आयात्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

एतद्वचो मया तत्र मुनिना व्याहृतं पुरा । श्रुतं हृदि च निक्षिप्तं नान्यथा तद्विविष्यति ॥

पुरा	“முன்னம்	श्रुतं	கேட்டதெய்தப்பட்டது
मुनिना	ரிஷியால்	हृदि	மனதில்
एतत् वचः	இந்த விதி	निक्षिप्तं	வெளியிடாமல் வைக்
व्याहृतं	எடுத்துரைக்கப்		கப்பட்டிருந்தது.
	பட்டது.	तत्	அது
तस्य	அப்பொழுது	अन्यथा न	அவ்வாறேதான்
मया च	என்னாலும்,	भविष्यति	நடந்துதீரும்.

एवं गते न सन्तापं कर्तुमर्हसि राघव । सीतायें राघवार्थे वा दूढो भव नरोत्तम ॥३६॥

नरोत्तम	“ஹே புருஷோத் தம!	राघवार्थे वा	ஸ்ரீராகவர் விஷயத்
राघव	ஹே லக்ஷ்மண!	सन्तापं	ஸந்தாபத்தை [திலும்
एवं गते	விஷயமிப்படி இருப்	कर्तुं	கொள்ள
सीतायें	பதரல்	न अर्हसि	நீர் மனதைச்செலுத்
	சீதாபிராட்டி விஷயத்		தலாகாது.
	திலும்	दूढः	மன உறுதிகொண்ட
		भव	நீர் ஆகும்.” [வராக

श्रुत्वा तु व्याहृतं वाक्यं सूतस्य परमाद्भुतम् । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

सूतस्य	சராதியினுடைய	तु	இப்பொழுது
व्याहृतं	தான் நேரிலே	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
	கேட்டதும்	प्रहर्षं	மனத்திருப்தியை
परमाद्भुतं	{ சரியாய் அறியமுடி	लेभे	அடைந்தார்.
	யாத ாதறஸ்யங்களை	साधु	‘நன்று
	அடங்கியதுமான	साधु	நன்று’
वाक्यं श्रुत्वा	மொழியைக் கேட்டு	इति च अब्रवीत्	என்றும் புகன்றார்.

ततः संवदतोरेवं सूतलक्ष्मणयोः पथि । अस्तमर्के गते वासं गोमत्यां तावथोषतुः ॥३८॥

सूतलक्ष्मणयोः	ஸராதியும் லக்ஷ்மண	अर्के	ஸூர்யன்
एवं	இவ்விதமாக [ரும்	अस्तं गते	அஸ்தமயமானபின்பு
संवदतोः	{ ஸம்பாஷணை செய்	अथ	அப்பொழுது
	துகொண்டு செல்	ततः	அவ்விடத்திலேயே
	லுகையில்	तौ	அவ்விருவர்களும்
पथि	மார்க்கத்தில்	वासं कषतुः	இராப்பொழுதைக்
गोमत्यां	கோமதிநீரத்தில்		கழித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22669



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1945

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ५२ ॥

श्रीरामसमाधानम्—ஸ்ரீராமரை ஸமாதானிப்பது.

तत्र तां रजनीमुष्य गोमत्यां रघुनन्दनः । प्रभाते पुनरुत्थाय लक्ष्मणः प्रययौ तदा ॥१॥

रघुनन्दनः	ரகுவம்சத்தவராகிய	गोमत्यां	கோமதிநீரத்தில்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उष्य	கழித்து
तदा	அப்பொழுது	प्रभाते	மறுகான்
तां	அந்த	उत्थाय	எழுந்து
रजनीं	இரவை	पुनः	மறுபடி
तत्र	அந்த	प्रययौ	பிரயாணமாளுர்.



ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते प्रविवेश महारथः । अयोध्यां रत्नसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनावृताम् ॥ २ ॥

மஹா(த): மஹாரதராகிய ஆவர்  
 தத: ஆவ்விடத்திலிருந்து  
 அர்ஹிவசே ப்ராப்தே மத்யாஹ்ந ஸமயத்

ஹ்ஸுஸு- } மனத் திருப்திகொ  
 ஜனாவா } ண்ட மஹான்களால்  
 நிறைந்துள்ள துமான

ரத்னஸ்பூர் { எல்லாச் செல்வமும்  
 பெற்றுவிளக்குகிற  
 தாம்

அயோப்யா அயோத்திக்கு  
 ப்ரவீஷ வந்துசேர்ந்தார்.

सौमित्रिस्तु परं दैन्यं जगाम सुमहामतिः । रामपादौ समासाद्य वक्ष्यामि किमहं गतः ॥

சுமஹாமதி: பிரஸித்திபெற்ற  
 புத்திசாலியாகிய

சமாஸாத்ய அணுகி  
 வு இதுவியத்தில்

சௌமித்ரி: ஸந்தமணர்

கி யாது

गत: திரும்பிவந்துசேர்ந்து

வக்ஷாமி விண்ணப்பம் செய்

अहं "நான்

பர் அதிக

रामपादौ ஸ்ரீராமரது திருவடி  
 களை

दैव्यं மனத்தளர்ச்சியை  
 जगाम அடைந்தார்.

तस्यैवं चिन्तयानस्य भवनं शशिसन्निभम् । रामस्य परमोदारं पुरस्तात्समदृश्यत ॥ ४ ॥

புஷ் இப்படி  
 चिन्तयानस्य விசாரமுற்றவராய்  
 சென்றுகொண்டிருந்த

शशिसन्निभं சந்திரனைப்போன்ற  
 தாய்

तस्य அவருக்கு

परमोदारं மிக்க அழகுவாய்ந்த

पुरस्तात् கண்முன்

भवनं மாளிகை

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

समदृश्यत தேரற்றிற்று.

राज्ञस्तु भवनद्वारि सोऽवतीर्य रथोत्तमात् । अवाङ्मुखो दीनमनाः प्रविवेशानिवारितः ॥

ச: ஆவர்  
 राज्ञ: மன்னரது  
 भवनद्वारि மாளிகைவாயிலில்  
 रथोत्तमात् சிறந்த தேரிலின்றி  
 अवतीर्य இறங்கி

अवाङ्मुख: தலைகுவித்துகொண்டு  
 दीनमना: மனம்மொத்தவராய்  
 अनिवारित: தடையின்றி  
 वु இப்பொழுது  
 प्रविवेश உள்ளே போனார்.

स दृष्ट्वा राघवं दीनमासीनं परमासने । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां ददर्शाग्रजमग्रतः ॥ ६ ॥

ச: ஆவர்  
 राघवं ஸ்ரீராகவரை  
 दृष्ट्वा கண்டு  
 अग्रजं தமையனரை  
 नेत्राभ्यां இருகண்களிருந்து  
 अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீரைப் பிரவாஹ  
 மாய் விட்டுக்கொண்டு

दीनं சீக்கை மொத்தவராய்  
 परमासने சிறந்த ஆஸனத்தில்  
 आसीनं உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பவராய்  
 अग्रत: முதலில்  
 ददर्श कவனித்து மனதில்  
 வாங்கிக்கொண்டார்.

जग्राह चरणौ तस्य लक्ष्मणो दीनचेतनः । उवाच दीनया वाचा प्राञ्जलिः सुसमाहितः ॥

सुसमाहितः	கார்யத்தை சரியாய் முடித்துவிட்ட	प्राञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	दीनचेतनः	கிந்தை நொந்தவராய்
तस्य	அவரது	दीनया	கிந்தையின் துயரத் தை விளக்கும்
चरणौ	திருவடிகளில்	वावा	சொற்கொண்டு
जग्राह	தண்டன் ஸமர்ப்பித் தார்.	उवाच	இப்படி விண்ணப்பம் செய்தார் :

आर्यस्याज्ञां पुरस्कृत्य विसृज्य जनकात्मजाम् । गङ्गातीरे यथोद्दिष्टे वाल्मीकेराश्रमे शुचौ ॥  
पुनरप्यागतो वीर पादमूलमुपासितुम् ॥ ८ ॥

वीर	“மஹா ஹைரியசாலி யே!	वाल्मीकेः	வால்மீகிமஹரிஷி யினது
आर्यस्य	ஆரியரது	शुचौ	புண்ய
अज्ञां	ஆக்ஞையை	आश्रमे	ஆசிரமத்தில்
पुरस्कृत्य	சிறமேற்கொண்டு	विसृज्य	விட்டு
जनकात्मजा अपि	ஜனகரின் திருமகளை யும்	पादमूलं	திருவடிவாரத்தில்
गङ्गातीरे	கங்கா தீரத்தில்	उपासितुं	காத்துப் பணிவிடை செய்ய
यथोद्दिष्टे	குறிப்பிட்டவிட மாகிய	पुनः	திரும்பி
		आगतः	வந்துசேர்ந்தேன்.

मा शुचः पुरुषव्याघ्र कालस्य गतिरीदृशी । त्वद्विधा न हि शोचन्ति बुद्धिमन्तो मनस्विनः ॥

पुरुषव्याघ्र	“புருஷச் சேஷ்ட!	त्वद्विधाः	தேவரீரைப்போன்ற
मा शुचः	கிந்தைகலங்கி சோகிக் கலாகாது.	बुद्धिमन्तः	புத்திமான்களான
कालस्य	கால	मनस्विनः	மஹான்கள்
गतिः	கதி	शोचन्ति न	செய்ததற்கு பச்சாத் தரப்படார்கள்.
ईदृशी	இத்தன்மையானது ;		

सर्वे क्षयान्ता निचयाः पतनान्ताः समुच्छ्रयाः ।

संयोगा विप्रयोगान्ता मरणान्तं च जीवितम्

॥ १० ॥

सर्वे	“எல்லா	संयोगाः	ஸம்யோகங்கள்
निचयाः	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட ட ஐச்வரியங்கள்	विप्रयोगान्ताः	வியோகங்களுக்குட் பட்டவைகள்.
क्षयान्ताः	அழிவுக்குட்பட்ட வைகள்.	जीवितं च	உயிர் வாழ்க்கையும்
समुच्छ्रयाः	பெரும்பதவிகள்	मरणान्तम्	மாணத்திற்குட்ப் பட்டது.
पतनान्ताः	கீழேவிழுதலுக்குட் பட்டவைகள்.		

तस्मात्पुत्रेषु दारेषु मित्रेषु च धनेषु च । नातिप्रसङ्गः कर्तव्यो विप्रयोगो हि तैर्धुवम् ॥

तस्मात्	"ஆதலின்	धनेषु च	தனங்கள் விஷயத்
पुत्रेषु	புத்திரர்களிடத்		திலும்
	திலும்	अतिप्रसङ्गः	அதிகமான மனப்
दारेषु	களத்திரர்களிடத்	कर्तव्यः न	வைக்கலாகாது, [பற்று
	திலும்	तैः	அவைகளோடு
मित्रेषु च	மித்திரர்களிடத்	विप्रयोगः	வியோகம்
	திலும்	धुवं हि	நிச்சயமே.

शक्तस्त्वमात्मनाऽऽत्मानं विनेतुं मनसैव हि । लोकान्सर्वांश्च काकुत्स्थ किं पुनः शोकमात्मनः ॥

काकुत्स्थ	"காகுத்தஸே !	शक्तः	வல்லவர்.
एवं हि	தேவரீர் ஒருவரே	आत्मनः	தேவரீருடைய
आत्मना	தெய்வரத்தியால்	आत्मानं	மானிடப்பிரகிருதி
सर्वान्	எல்லா		ஸம்பவமான
लोकान् च	உலகங்களையும்	शोकं	மனக்கவலைப்
मनसा एव	இச்சித்தமாத்திரத்		பற்றி
	திலேயே	किं पुनः	ஒருபெரியகாரியமா
विनेतुं	அளிக்கவும், ஆடக்கி		என்ன?
	ஆளவும் ஆழிக்கவும்		

नेदृशेषु विमुह्यन्ति त्वदिधाः पुरुषर्षभाः । अपवादः स किल ते पुनरेष्यति राघव ॥१३॥

राघव	"வேறு ஸ்ரீராகவ !	किल	அப்படியிராதிரு
त्वदिधाः	தேவரீரைப்போன்ற		ந்தால்
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்கள்	ते	தேவரீருக்கு
ईदृशेषु	இவ்விதமான விஷய	सः	அந்த
	ங்களில்	अपवादः	அபவாதம்
विमुह्यन्ति न	மனநிலைகலங்கார்கள்.	पुनः	புதிதாய்
		पुनरिष्यति	உண்டாகும்.

यदर्थं मैथिली त्यक्त्वा अपवादभयान्नृप । सोऽपवादः पुरे राजन्मविष्यति न संशयः ॥

राजन्	"அடித்திரிய	त्यक्त्वा	தூறக்கப்பட்டான்
नृप	சக்கரவர்த்தியாரே !		என்கிற
अपवादभयात्	அபவாதத்தின்பயம்	सः	அந்த
यदर्थं	என்னும் காரணத்	अपवादः	அபவாதம்
	திற்காகத்தான்	पुरे	நகரில்
मैथिली	மைதிலியார்	मविष्यति	உண்டாகும்.
		संशयः न	இதற்கையமில்லை.



स त्वं पुरुषशार्दूल धैर्येण सुसमाहितः । त्यजैनां दुर्वलां बुद्धिं सन्तापं मा कुरुष्व ह ॥

புருஷசார்கூல	“தேற புருஷோத்	दुर्वलां	தளர்ச்சியான
सः	அந்த [தம!	बुद्धि	சித்தவிகாரத்தை
२३	தேவரீர்	त्यज	தேவரீர் ஒழித்தருள
धैर्येण	தேவரீயத்தைக்கொ		வேண்டும்.
सुसमाहितः	நன்றாய் மனச் [ண்டு	सन्तापं ह	ஸந்தாபத்திற்கே
	சாந்தமுடையவராகி	मा कुरुष्व	தேவரீர் இடங்கொடா
एनां	இந்த		திருக்கவேண்டும்.”

एवमुक्तः स काकुत्स्थो लक्ष्मणेन महात्मना । उवाच परया प्रीत्या सौमित्रि मित्रवत्सलः ॥

मित्रवत्सलः	அடியார்களிடத்தில்	प्रीत्या	அன்பால்
	வரத்ஸல்யமுள்ள	एवं	இப்படி.
सः काकुत्स्थः	அந்த காகுத்தர்	उक्तः	சொல்லியதற்குத்
महात्मना	மஹாத்மாவான		திருச்செவியாய்த் து
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	सौमित्रि	லக்ஷ்மணருக்கு
परया	அளவுகடந்த	उवाच	இந்தப் பதிலை அருளிச்
			செய்தார்.

एवमेतन्नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । परितोषश्च मे वीर मम कार्यानुशासने ॥ १७ ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தமர் !	परितोषः च	அதிகஸந்தேரவுந்
वीर	வீரனாகிய		தான்.
लक्ष्मण	தேற லக்ஷ்மண !	वदसि	நீ சொல்லுகிறது
मम	எனது	यथा	எதோ
कार्यानुशासने	ஆக்கிணையைச் செய்து	एतत्	இது
मे	எனக்கு [முடித்ததில்	एवम्	உண்மையே.

निवृत्तिश्चागता सौम्य सन्तापश्च निराकृतः । भवद्वाक्यैः सुखचिरैरनुनीतोऽसि लक्ष्मण ॥

सौम्य	“மஹா புண்பசாஸி	अनुनीतः	மனத்தேறியவராய்
	யாகிய	अस्मि	நான் ஆயினேன்.
लक्ष्मण	தேற லக்ஷ்மண !	सन्तापः च	ஸந்தாபமும்
सुखचिरैः	சுக அநுகூலமாயி	निराकृतः	ஒழிந்தது.
	ருக்கின்ற	निवृत्तिः च	மனத்திருப்பதும்
भवद्वाक्यैः	உன் பிரமாணங்களால்	आगता	உண்டாயிற்று.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥



त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || 43 ||

नृपशापः—சீருகமஹாராஜாவின் சாபம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं निशम्य परमाद्भुतम् । सुग्रीतश्चाभवद्रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १ ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	சுமீத:	ஸ்ரீராமர் திருப்தி
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	अभवत्	கொண்டவராகவே
परमाद्भुतं	அதி அற்புதமான	तु	ஆயினார்.
तत् वाक्यं	அந்த வாக்கியத்திற்கு	एतत् वाक्यं	அதன்மேல்
निशम्य	திருச்செவிசாய்த்து	उवाच	இந்த வாக்கியத்தை
च	அதனால்		சியமித்தருளினார்:

चत्वारो दिवसाः सौम्य कार्यं पौरजनस्य वै । अकुर्वाणस्य सौमित्रे तन्मे समाणि कृन्तति ॥

சௌம்ய	“மஹா ஆபத்தான்கள	कार्यं वै	காரியமொன்றையும்
सौमित्रे	ஹே லக்ஷ்மண!	अकुर्वाणस्य	செய்யா திருக்கிற
चत्वारः	நான்கு	मे समाणि	எனது உயிர்நிலைகளை
दिवसाः	தினங்களாக	तत्	அது
पौरजनस्य	நகரத்தாருடைய	कृन्तति	துளைக்கிறது.

आहूयन्तां प्रकृतयः पुरोधा मन्त्रिणस्तथा । कार्यार्थिनश्च पुरुषाः स्त्रियश्च पुरुषर्षभ ॥३॥

புரூபர்ஷ	“ஹே புருஷோத்தம!	कार्यार्थिनः	கேரில் மனுச்செய்ய
प्रकृतयः	அன்பர்களும்		வந்திருக்கும்
पुरोधाः	புரோகிதர்களும்	पुरुषाः च	புருஷர்களும்
मन्त्रिणः	மந்திரிகளும்	स्त्रियः च	ஸ்த்ரீகளும்
तथा	அப்படியே	आहूयन्ताम्	அழைக்கப்பட்டும்.

पौरकार्याणि यो राजा न करोति दिने दिने । संवृते नरके घोरे पतितो नात्र संशयः ॥

ய:	“எந்த	संवृते	தனிப்பட்ட
राजा	அரசன்	घोरे	கோரமான
दिने दिने	பிரதிதினமும்	नरके	நரகத்தில்
पौरकार्याणि	பிரஜைகளுடைய	पतितः	விழுந்து தனிப்பான்.
	காரியங்களை	अस	இதில்
करोति न	கவனியாமலிருக்	संशयः न	ஸந்தேதலாமேவென்
	கிறானே, அவன்		டாம்.

श्रूयते हि पुरा राजा नृगो नाम महायशः । बभूव पृथिवीपालो ब्रह्मण्यः सत्यवाक् शुचिः॥

श्रूयते हि	“திருஷ்டரத்தம் கூறு	पृथिवीपालः	பூபதியெனவும்
	கின்றேன். கேட்கப்	ब्रह्मण्यः	வேதனித்தெனவும்
	பட்டும்.	सत्यवाक्	ஸத்தியம் தவற
पुरा	பூர்வத்தில்		தவனெனவும்
नृगः नाम	நிருகன் என்ற	शुचिः	சத்தனெனவும்
राजा	ஒரு ராஜன்	महायशः	மஹா புகழ்பெற்ற
		बभूव	திருத்தான். [வனாய்

स कदाचिद्वां कोटीः सवत्साः स्वर्णभूषिताः। नृदेवो भूमिदेवेभ्यः पुष्करेषु ददौ नृपः॥

ச:	“அந்த	स्वर्णभूषिता:	{ பொன்னுபரணங்க
नृप:	சக்கிரவர்த்தியாகிய		ளால் அலங்கரிக்கப்
नृदेव:	பார்த்திவன்		பட்ட
कदाचिद्	ஒருகால்	सवत्सा:	கன்றுகளுடனேகூடிய
भूमिदेवेभ्यः	பிராமணர்களுக்கு	कोटी:	கோடிக்கணக்கான
पुष्करेषु	புஷ்கரசேதத்திரங்	गवां	பசுக்களை
	களில்	ददौ	தானஞ்செய்தான்.

ततः सङ्गाहता धेनुः सवत्सा स्पर्शिताऽनघ। ब्राह्मणस्याहिताग्नेश्च दरिद्रस्योच्छ्वर्तिनः॥

अनघ	“நேறு புண்டாத்மா !	सङ्गाह	{ போஷித்துவளர்த்து
दरिद्रस्य	தரித்திரனும்		வந்தவரிடத்திலி
उच्छ्वर्तिनः	உஞ்சுவிருத்தியால்		ருந்து
	ஜீவிப்பவனும்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
आहिताग्नेः	ஆஹிதாக்கனியுமான	गता	தப்பிவந்திருந்தது.
ब्राह्मणस्य	ஒரு அந்தணனுடைய	स्पर्शिता च	{ அதுவும் தானமாய்
सवत्सा	கன்றோடுகூடிய		கொடுத்தாவிடப்
धेनुः	ஒருபசு		பட்டது.

स नष्टां गां क्षुधार्तो वा अन्विष्यंस्तत्र तत्र च। नापश्यत्सर्वराज्येषु संवत्सरगणान्वहून्॥

क्षुधार्तः	“பசியால் துன்புறும்	बहून्	பல
स:	அவன்	संवत्सरगणान् वै	ஆண்டுகளையும்
नष्टां	காணாமற்போன	अन्विष्यन्	தேடினான்.
गां	பசுவை	न अपश्यत्	அவன் காணாமலிரு
ततः तत्र	அங்கங்கு		ந்தான்.
सर्वराज्येषु च	எல்லாதேசங்களிலும்		

ततः कनखलं गत्वा जीर्णवत्सां निरामयाम्। ददर्श गां स्वका धेनुं ब्राह्मणस्य निवेशने॥

ततः	“இந்தஸ்திடயில்	स्वकां	தனது
कनखलं	கனகலமென்னும் ஒரு	धेनुं	பசுவை
	‘கிராமத்திற்கு	जीर्णवत्सां	கன்று இளைத்திருக்க
गत्वा	வந்துசேர்ந்து	गां	தாயை [வும்]
ब्राह्मणस्य	ஒருவேதியனது	निरामयां	ஆரோக்கியமாயிருக்க
निवेशने	விட்டில்	ददर्श	கண்டான். [வும்]

अथ तां नामधेयेन स्वकेनोवाच स द्विजः। आगच्छ शबलेत्येवं सा तु शुश्राव गौः स्वरम्॥

स:	“அந்த	स्वकेन	தானிட்டதான்
द्विजः	பிராம்மணன்	शबला	சபலா (காமதேனு)
अथ	அப்பொழுது	नामधेयेन	என்ற பெயரால்
तां	அதைப்பார்த்து	इति	கூவி



பாசு	வா, என்ரு	எவ்	இப்படிப்பட்ட
உவா	கூப்பிட்டான்.	ஸ்ரீ	சுரலை
சா	அந்த	சுபாச	செவிகொடுத்து கவ
சு: து	பசுவும்		னித்தது.

तस्य तु स्वरमाज्ञाय धुधार्तस्य द्विजस्य वै । अन्वगात्पृष्ठतः सा गौर्गच्छन्तं पावकोपमम् ॥

சா	"அந்த	து	அதனால்
சு:	பசு	பாசு	அக்னிபோன்ற தே
சுபாசு	பசியால் வாடிய		ஜோமயனாய்
தசு	அந்த	கசுதன் வை	திரும்பிச்செல்லும்
தவசு	வேதியனது		அவனையே
ஸ்ரீ	சுரலை	புரத:	பின்
அசு	அறிந்துகொண்டு	அவசா	தொடர்ந்துசென்றது.

योऽपि पालयते विप्रः सोऽपि गामन्वगाद्रुतम् । गत्वा तमृषिमाचष्ट मम गौरिति सत्वरम् ॥  
स्पर्शिता राजसिंहेन मम दत्ता नृगेण ह । तयोर्ब्राह्मणयोर्वादो महानासीद्विपश्चितोः ॥१३॥

ய:	"எந்த	ராசசிஹே	ராஜோத்தமரான
விப:	பிராம்மணன்	நுரே	நிருகரால்
பாலயதே	போஷித்துவந்தானே	மம	எனக்கு
ச: அபி	அவனும்	ஸர்சிதா	தானமாய்
சா	பசுவை	ததா	கொடுக்கப்பட்டது.
துத	வேகமாய்	ஹ	இது என்ன கஷ்டம்
அவசா	பின்பற்றி ஓடினான்.	இதி	என்று
சீ	அந்த	அசு	மன்றடினான்.
ஹி	நிஷியை	விபசித:	மஹா ஞானிகளாகிய
ஸவர்	துரிதமாய்	தய:	அவ்விரு
கசா	அடைந்து	பாஹணய:	பிராம்மணர்களுக்கும்
மம	என்னுடைய	மஹா வத:	பெரிய விவாதம்
சு: அபி	பசுதான்.	அசீத	உண்டாயிற்று.

विवदन्तौ ततोऽन्योन्यं दातारमभिजग्मतुः । तौ राजभवनद्वारि न प्राप्तौ नृगशासनम् ॥

தத:	"அப்பொழுது	அபிசுமது:	போப்ச்சேந்தார்கள்.
விவதன்து	போராடிய	ராசமவனஹரி	ராஜமாளிகையிலில்
தது	இருவர்களும்	நுசாசன	நிருகனது அனுமதி
அன்து	பாஸ்பாஹாப்பி		யை
தாதார	தானம் கொடுத்தவ	ந பாது	பெறவில்லை.
	ரிடம்		

अहोरात्राण्यनेकानि वसन्तौ क्रोधमीयतुः । ऊचतुश्च महात्मानौ तावुभौ द्विजसत्तमौ ॥  
क्रुद्धौ परमसन्तप्तौ वाक्यं घोराभिसंहितम् ॥ १५ ॥

अनेकानि	“ பல	குஹீ	கோபங்கொண்ட
अहोरात्राणि	பகலும், இரவும்		வர்களாய்
वसन्तौ	காத்துக்கொண்டி.	परमसन्तप्तौ	அதிகமான வேதனை
	குந்த		பையபுடைய
तौ उभौ	அந்த இரண்டு	महामानौ च	மஹாத்மாக்கள்
द्विजसत्तमौ	பிராமணுத்தமர்கள்	घोराभिसंहितं	மிக்ககடுமையான
क्रोधं	கோபத்தை	वाक्यं	சரபத்தை
ईयतुः	அடைந்தார்கள்.	ऊचतुः	இட்டார்கள்.

अर्थिनां कार्यसिद्ध्यर्थं यस्मात्त्वं नैषि दर्शनम् । अदृश्यः सर्वभूतानां कृकलासो भविष्यसि॥

कार्यसिद्ध्यर्थं	“ ஒருகாரியத்தை	न एषि	கொடுக்காதிருக்கிறாய்
	வேண்டி.	यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்
अर्थिनां	{ யாசித்துக் காத்துக்	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக
	கொண்டிருக்கிறவர்		ளுக்கும்
त्वं	நீ	अदृश्यः	கண்களுக்கு தோற்
दर्शनं	தரிசனம்	कृकलासः	ஒணுனாய் [ருத
		भविष्यसि	ஆகக்கடவாய்.

बहुवर्षसहस्राणि बहुवर्षशतानि च । श्वश्रेऽस्मिन्कृकलासो वै दीर्घकालं वसिष्यसि ॥

श्वश्रे	“ ஒருகுழியில்	बहुवर्षशतानि च	அனேகநூறு ஆண்டு
कृकलासः	ஒணுனாகி		களுமான
अस्मिन् वै	அதிலேயே	दीर्घकालं	நீர்க்ககாலம்
बहुवर्षसहस्राणि	அனேகமாயிரம் ஆண்	वसिष्यसि	வயித்திருப்பாயாக.
	டுகளும்		

उत्पत्स्यते हि लोकेऽस्मिन्यदूनां कीर्तिवर्धनः । वासुदेव इति ख्यातो लोके पुरुषविग्रहः ॥

पुरुषविग्रहः	“ மானிட உருவங்	वासुदेवः	வாஸுதேவர்
	கொண்டவராய்	इति	என்று
यदूनां	யாதவர்களின்	ख्यातः हि	பெயருடையவராயும்
कीर्तिवर्धनः	கீர்த்திக்குக் காரண	अस्मिन्	இந்த
	கூதராய்	लोके	லோகத்தில்
लोके	உலகில்	उत्पत्स्यते	அவதரிப்பார்.

स ते मोक्षयिता राजंस्तस्माच्छापाद्भविष्यति ।  
कृता च तेन कालेन निष्कृतिस्ते भविष्यति

॥ १९ ॥

ச: "ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு  
 तेन कालेन அதற்குரியகாலத்தில்  
 भविष्यति அவதரிப்பார்.  
 राजन् அரசே!  
 ते உண்ணுடைய  
 तस्मात् அந்த

शशात् சரபத்திலிருந்து  
 मोक्षयिता விமோசனம்செய்வார்.  
 ते உண்கு  
 निष्कृतिः च பூர்வஸ்தியும்  
 कृता भविष्यति உண்டுபண்ணப்படும்.

एवं तौ शापमुत्सृज्य ब्राह्मणौ विगतज्वरौ । तां गां हि दुर्वलां वृद्धां ददतुर्ब्राह्मणाय वै ॥

एवं स राजा तं शापमुपभृङ्गे सुदारुणम्

॥ २० ॥

தौ "அவ்விரு  
 ब्राह्मणौ वै பிராமணர்களும்  
 शापं சரபத்தை  
 एवं இப்படி  
 उत्सृज्य கொடுத்துவிட்டு  
 विगतज्वरौ விவாதமொழிந்தவர்  
 கனாகி

ब्राह्मणाय ஒரு பிராமணனுக்கு  
 दुर्वलां இளைத்துப்போன  
 தாம்

वृद्धां கிழமுமரன

कार्यार्थिनां विमर्दो हि राज्ञां दोषाय कल्पते । तच्छीघ्रं दर्शनं मह्यमभिवर्तन्तु कार्यिणः ॥

कार्यार्थिनां "காரியமாய் வந்தவர்  
 களுக்கு

विमर्दः அபசாரமானது  
 राज्ञां हि அரசர்களுக்கும்  
 दोषाय பாதகத்திற்கு  
 कल्पते ஹேதுவாகிறது.  
 तत् ஆகையால்

मह्यं எனக்காக  
 दर्शनं நேரில் பார்ப்பதற்காக  
 कार्यिणः காரியமாய் வந்திருப்  
 பவர்கள்  
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்  
 अभिवर्तन्तु உள்ளே வந்து  
 சேரட்டும்.

सुकृतस्य हि कार्यस्य फलं नापैति पार्थिवः । तस्माद्दृच्छ प्रतीक्षस्व सौमित्रे कार्यवाञ्छनः॥

पार्थिवः "ஒரு பார்த்திவன்  
 सुकृतस्य புண்ய  
 कार्यस्य செய்கையின்  
 फलं நற்பயனை  
 न अपैति கோராமலிருக்கலாமா?  
 सौमित्रे லக்ஷ்மண,

तस्मान् ஆகையால்  
 दृच्छ ரீகே போ.  
 कार्यवान् காரியமாய் வந்திருக்  
 जनः हि ஐமென்றால் [கும்  
 प्रतीक्षस्व விசாரித்து அழைத்து  
 வா. "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥



चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ௫௪ ||

नृगस्य ककुलासत्वप्राप्तिः—நிருகர் ஒண்ணுருவத்தையடைவது.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परमार्थवित् । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥

परमाथर्वित्	மஹா தத்வக்ஞானி பாகிய	दीप्ततेजसं	தேஜோமயமாய் விளங்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	प्राञ्जलिः	கைகடப்பிக்கொண்டு
भाषितं	திருவாக்குக்கு	वचं	இந்த விண்ணப்பத்
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து	उवाच	செய்தருளினார்: [தை

अल्पापराधे काकुत्स्थ द्विजाभ्यां शाप ईदृशः । महानृगस्य राजर्षेयमदण्ड इवापरः ॥२॥

काकुत्स्थ	“ஹே காசுத்தே!	ईदृशः	இப்படிப்பட்டதாகிய
नृगस्य राजर्षेः	நிருகராஜரிஷியினது	शापः	சாபம்
अल्पापराधे	அபராதம் அற்பமாயி ருக்கையில்	महान्	பெரிதாய்
		अररः	மற்றொரு
द्विजाभ्यां	இரு பிராம்மணர் களுடைய	यमदण्डः	யமதண்டம்
		इव	போலிருக்கிறது.

श्रुत्वा तु पापसंयुक्तमात्मानं पुरुषर्षभ । किमुवाच नृगो राजा द्विजौ क्रोधसमन्वितौ ॥३॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	क्रोधसमन्वितौ	கோபாவேசங்கொ ண்ட
नृगः	நிருக	द्विजौ	இருபிராமணர் களுக்கு
राजा	மன்னர்	तु	இதுவிஷயமாய்
आत्मानं	தனக்கு	किं	என்ன
पापसंयुक्तं	இடப்பட்டவிபத்தை	उवाच	பதிலைச் சொன்னார்?”
श्रुत्वा	கேட்டு		

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राघवः पुनरब्रवीत् । शृणु सौम्य यथापूर्वं स राजा शापविक्षतः ॥४॥

लक्ष्मणेन	இலக்ஷ்மணனால்	सौम्य	“ஹே ஸௌம்ய,
एवं	இவ்வளம்	सः	அந்த
उक्तः	வினாவியதற்கு திருச் செவிசாய்த்த	राजा	ராஜன்
		शापविक्षतः	சாபகிசைத்தபெற்ற வராய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	यथापूर्वं	பூர்வம் நடந்தவர லாற்றை
तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி	शृणु	சொல்லுகிறேன் கேள்.
पुनः	விஸ்தாரமாய்		
अब्रवीत्	பதில்சொல்லியரு ளினார்;		

अथाध्वनि गतौ विप्रौ विज्ञाय स नृगस्तदा । आहूय मन्त्रिणः सर्वान्निगमान्सपुरोधसः ॥  
तानुवाच नृगो राजा सर्वांश्च प्रकृतीस्तथा । दुःखेन सुसमाविष्टः श्रूयतां मे समाहितैः ॥

ச: "அந்த  
நூ: நிருகன்  
விபிரௌ இருபிராமணர்களை  
ததா அப்பொழுது [யும்  
அध्वनि தொலையில்  
गतौ போய்விட்டவர்களாய்  
विज्ञाय அறிந்து  
अय அதன்மேல்  
सपुरोधस: புரோகிதர்களோடு  
सर्वान् எல்லா [கூடிய  
मन्त्रिण: மந்திரிகளையும்  
निगमान् நாடு நகரத்தார்களை  
आहूय வரவழைத்து  
दुःखेन கஷ்டத்தால்

सुसमाविष्टः மிகவருந்திக்கொண்  
नृगः நிருக [நிருந்த  
राजा ராஜன்  
तान् அந்த  
प्रकृती: ஆலோசனைசபை  
सर्वा: च எல்லாரையும்பார்த்து  
तथा இப்படி  
उवाच விதித்தான்:  
समाहितै: {மனங்களை வேறுவிட  
यन्त्रिकளில் செலுத்த  
मन्त्रिणாं நிருந்துகொண்டு  
मे எனக்கு  
श्रूयताम् காதுகொடுத்துக்  
கேட்கப்படட்டும்.

नारदः पर्वतश्चैव मम दत्त्वा महद्भयम् । गतौ त्रिभुवनं भद्रौ वायुभूतावनिन्दितौ ॥ ७ ॥

अनिन्दितौ "தேவதாரவரித  
भद्रौ புண்யவான்களாகிய  
नारदः च நாரதர் என்பவரும்  
पर्वतः एव பர்வதர் என்பவரும்  
मम எனக்கு  
महत् பெரும்

भय ஆபத்தை  
दत्त्वा விளைவித்துவிட்டு  
त्रिभुवनं தேவலோகத்திற்கு  
वायुभूतौ வாயுவேகக்கொண்ட  
गतौ போய்விட்டார்கள்.

कुमारोऽयं वसुनापि स देवोऽद्याभिषिच्यताम् । श्वभ्रं च यत्सुखस्पर्शं कियतां शिल्पिभिर्मम ॥  
यत्राहं संक्षयिष्यामि शापं ब्राह्मणनिःसृतम् ॥ ८ ॥

वसु: "வசு"  
नाम என்ற  
कुमार: இளவரசர்  
अयं இதோ இருக்கிருன்.  
स: அவன்  
अय இப்பொழுது  
देव: அரசராக  
अभिषिच्यतां மகுடாபிஷேகம் செய்  
துகாக்கப்பட்டும்.  
मम எனக்கு  
सुखस्पर्शं தகமாய்விடப்பதற்  
கேற்ற

श्वभ्रं ஒரு குகை  
यत् च எது ஆகுமோ அது  
शिल्पिभि: சில்பிகளால்  
कियतां சீருமிக்கப்பட்டும்.  
यस அதில்  
अहं நான்  
ब्राह्मणनिःसृतं பிராமணர்களால்  
விடப்பட்ட  
शापं சாபத்தை  
संक्षयिष्यामि அனுபவித்துக் காலங்  
கழிக்கிறேன்.

वर्षघ्नमेकं श्वभ्रं तु हिमघ्नमपरं तथा । ग्रीष्मघ्नं तु सुखस्पर्शमेकं कुर्वन्तु शिल्पिनः ॥ ९ ॥

शिल्पिनः " 'சிற்பிகள்  
 सुखस्पर्शं சுதமாய்வசுப்பதற்  
 एकं ஒரு [கேற்றதாய்  
 श्वभ्रं குகையை  
 वर्षघ्नं { மழைக்கால அஸௌ  
 कर्ष्यक्कन्ருக்கு இட  
 மாகாததாயும்  
 तथा அப்படியே  
 अपरं இன்னுமொன்றை

हिमघ्नं { பனிகால அஸௌகர்  
 तु யங்களுக்கிடமாகாத  
 एकं தாயும்  
 இன்னும்  
 ஒன்றை  
 ग्रीष्मघ्नं { வெயிற்கால அஸௌ  
 कर्ष्यक्कन्ருக்கிடமா  
 காததாயும்  
 तु இப்பொழுதே  
 कुर्वन्तु நிருமிக்கக்கடவார்  
 கள்.

फलवन्तश्च ये वृक्षाः पुष्पवत्यश्च या लताः । विरोप्यन्तां बहुविधाश्लयावावन्तश्च गुल्मिनः ॥

बहुविधाः " 'நாநாவிதமான  
 फलवन्तः பழக்களைத்தரும்  
 वृक्षाः மரங்கள்  
 ये च எவைகளோர் அவை  
 களும்

लताः கொடிகள், செடிகள்  
 याः च எவைகளோர், அவை  
 छायावन्तः நிழல்தரும் [களும்  
 गुल्मिनः च மரப்புதர்களும்  
 विरोप्यन्ताम् வைத்துகாப்பாற்றப்  
 படவேண்டும்.

पुष्पवत्यः புஷ்பங்களைத்தரும்

क्रियतां रमणीयं च श्वभ्राणां सर्वतो दिशम् । सुखमत्र वसिष्यामि यावत्कालस्य पर्ययः ॥

श्वभ्राणां " 'குகைகளில்  
 सर्वतो दिशं च எல்லாப் புறமும்  
 रमणीयं ரமணீயமாயிருக்கு  
 மாறு

सुखं சுதமாக  
 कालस्य கெட்டகாலத்தினது  
 पर्ययः மாறுதல்  
 यावत् வரைவில்  
 वसिष्यामि நான் வாசம்செய்கின்  
 றேன்.

क्रियतां செய்யப்பட்டும்,  
 अत्र இவ்விடத்தில்

पुष्पाणि च सुगन्धीनि क्रियन्तां तेषु नित्यशः । परिवार्य यथा मे स्युरध्यर्धं योजनं तथा ॥

सुगन्धीनि " 'நறுமண  
 पुष्पाणि च புஷ்பங்களும்  
 क्रियन्तां வைக்கப்பட்டும்,  
 तेषु இவ்விடங்களில்  
 अर्धयं योजनं அரையேஜனை தூரம்

मे எனக்கு  
 यथा எப்படியானால்  
 नित्यशः எப்பொழுதும்  
 परिवार्य ஒளிக்கிடமாகுமோ  
 तथा அப்படியே  
 स्युः இருக்கவேண்டும்.

एवं कृत्वा विधानं स सन्दिदेश वसुं तदा । धर्मनित्यः प्रजाः पुत्र क्षत्रधर्मेण पालय ॥

तदा " அப்பொழுது  
 सः அவன்  
 एवं இந்தவிதமான  
 विधानं ஏற்பாட்டை  
 कृत्वा செய்துவிட்டு  
 वसुं வசுவைப்பார்த்து

सन्दिदेश இப்படி நியமித்தருளி  
 पुत्र 'ஹே புத்ர! [நான்:  
 धर्मनित्यः தருமத்திலேயே  
 ஆஸக்தியுடையவனாக  
 प्रजा: பிரஜைகளை  
 क्षत्रधर्मेण ராஜரீதி தவறாது  
 पालय பரிபாலித்துவா.



प्रत्यक्षं ते यथा शापो द्विजाभ्यां मयि पातितः । नरश्रेष्ठ सरोपाभ्यामपराधेऽपि तादृशे ॥

नरश्रेष्ठ	“நேற புருஷோத்தம!	द्विजाभ्यां	இருபிராம்மணர்களு
अपराधे अपि	நினையாமல் செய்யப் பட்ட குற்றமாயினும்	शापः	சாபம் [டைய
तादृशे	அப்படிப்பட்ட	पातिः	சம்பவித்திருக்கிறது
मयि	என் விஷயத்தில்	यथा	என்பது
सरोपाभ्यां	கோபங்கொண்ட	ते	உனக்கு
		प्रत्यक्षम्	பிரத்தியக்ஷப் பிரமா ணமாகிறது.

मा कथास्तनुसन्तापं मत्कृतेऽपि नरर्षभ । कृतान्तः कुशलः पुत्र येनास्मि व्यसनीकृतः ॥

नरर्षभ	“நேற புருஷோத்தம!	व्यसनीकृतः	கஷ்டத்திற்குப் பாத் தீரான
पुत्र	நேற குழந்தாய்!	अस्मि	ஆயிருக்கிறேன்.
कृतान्तः	{ பூர்வஜன்மக்கிரியை களால் தப்பாது நேரிடும் பயன்	अपि	ஆனபடியால்
कुशलः	விதி	मत्कृते	எண்ணப்பற்றி
येन	என்கிறபடியால்	तनु सन्तपं मा कथाः	மனவேதனைப்பட வேண்டாம்.

प्राप्तव्यान्येव प्राप्नोति गन्तव्यान्येव गच्छति । लब्धव्यान्येव लभते दुःखानि च सुखानि च ॥  
पूर्वे जात्यन्तरे वत्स मा विषादं कुरुष्व ह ॥ १६ ॥

वत्स	“புத்திர!	लभते	அடைகிறான்.
पूर्वे जात्यन्तरे	பூர்வஜன்மத்திலுள்ள	च	ஆகையால்
सुखानि	சுகங்களை	गन्तव्यानि च एव	{ இப்படி விதிவசப் பட்டதாகிய காரியம் களையே
प्राप्तव्यानि एव	{ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்பப்பெறத்தக்க கலைகளையே	गच्छति	அனுபவிக்கிறான்.
प्राप्नोति ह	பெறுகிறான்.	विषादं	துக்கத்தை
दुःखानि	துக்கங்களை	मा कुरुष्व	நீ அடையலாகாது.
लब्धव्यानि एव	{ பாபங்களுக்கு ஏற்ப அனுபவித்தே தீர வேண்டியவைகளையே		

एवमुक्त्वा नृपस्तत्र सुतं राजा महायशः । श्वभ्रं जगाम सुकुतं वासाय पुरुषर्षभ ॥१७॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	उक्त्वा	புத்திமதிசொல்லி விட்டு
नृपः	சக்கிரவர்த்தியென	सुकुतं	கஞ்சும் கிருமிக்கப்
महायशः	மஹா பிரஸித்தி	श्वभ्रं	குகைக்கு [பட்ட
राजा	ராஜன் [பெற்ற	वासाय	வலிப்பதற்காக
तस्य	அப்பொழுது	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.
एवं	இப்படி.		
सुतं	மைந்தனுக்கு		

एवं मविश्यैव नृपस्तदानीं श्वभ्रं महारत्नविभूषितं तत् ।

सम्पादयामास तदा महात्मा शापं द्विजाभ्यां हि रुषाविमुक्तम् ॥ १८ ॥

तत्	"ஆகையால்	मविश्य	வளித் துக்கொண்டு
महामा	மஹாத்மாவாகிய	तदानीं	அக்காலத்தில்
नृः एव	சக்கிரவர்த்தியும்	द्विजाभ्यां	பிராம்மணர்களிருவர் களால்
तदा	அப்பொழுது	रुषा	கோபத்தால்
महारत्न- } विभूषितं }	தெர்த ரத்தினங்களி ழைத்து அழகாய் நிருமிக்கப்பட்ட	विमुक्तं	இடப்பட்ட
श्वभ्रं	குகையில்	शापं हि	சரபத்தையே
एवं	இப்படி	संपादयामास	இன்னுமனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22727



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2003

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५५ ॥

विमिषसिष्ठयोः परस्परं शापः—நிமியும் வஸிஷ்டரும் ஒன்றுக்கொன்று  
சாபமிட்டுக்கொள்வது.

एष ते नृगशापस्य विस्तरोऽभिहितो मया । यद्यस्ति श्रवणे श्रद्धा शृणुष्वेहापरां कथाम् ॥

मया	"என்னால்	श्रवणे	{ இன்னும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்கிற விஷயத் தில்
ते	உனக்கு	श्रद्धा	சிரத்தை
नृगशापस्य	நிருகனுடைய சாபத் தைப்பற்றிய	असि यदि	இருக்கிறதானால்
एषः	இந்த (கதை)	इह	இவ்விஷயமாய்
विस्तरः	விஸ்தரமாய்	अपरां कथां	வேறொரு கதையை
अभिहितः	சொல்லிமுடிக்கப் பட்டது.	शृणुष्व	கூறுகின்றேன் கேள்."

एवमुक्तस्तु रामेण सौमित्रिः पुनरब्रवीत् । तृप्तिराश्चर्यभूतानां कथानां नास्ति मे नृप ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अब्रवीत्	பதில் கூறினார்:
एवं	இவ்வண்ணம்	नृप	"சக்கிரவர்த்தியே!
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவியாய்த்த	मे	எனக்கு
सौमित्रिः	சைத்ரமணர்	आश्चर्यभूतानां	ஆச்சர்யமான
पुनः	திரும்பவும்	कथानां	கதைகளுக்கு
पु	அப்பொழுது இப்படி	तृप्तिः	தெயிட்டல்
		न अस्ति	கிடையாது."

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु राम इक्ष्वाकुनन्दनः । कथां परमधर्मिष्ठां व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	रामः	ராமர்
पुं	இப்படி.	तु	இப்பொழுது
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	परमधर्मिष्ठं	பரமபுண்ணியத்தை
	செவியாய்த்த	कथां	கதையை [அளிக்கும்]
इक्ष्वाकुनन्दनः	இக்ஷ்வாகுவம்சப்	व्याहर्तुं	சொல்ல
	பிள்ளையாகிய	उपचक्रमे	திருவுள்ளமுமந்தார்;

आसीद्राजा निमिर्नाम इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । पुत्रो द्वादशमो वीर्ये धर्मे च परिनिष्ठितः ॥

महात्मनां	“மஹாத்மாக்களான	धर्मे च	தர்மத்திலும்
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத்த	परिनिष्ठितः	பரமநிபுணனும்
	வர்களுடைய	निमिः	நிமி
द्वादशमः	பன்னிரண்டாவது	नाम	என்ற
	தலைமுறை	राजा	மன்னர்
पुत्रः	பிள்ளையாய்	आसीत्	இருந்தார்.
वीर्ये	வீர்யத்திலும்		

स राजा वीर्यसम्पन्नः पुरं देवपुरोपमम् । निवेशयामास तदा अभ्याशे गौतमस्य तु ॥ ५ ॥

वीर्यसम्पन्नः	“மஹாவீர்யவானாகிய	अभ्याशे तु	அருகிலேயே
सः राजा	அந்த மன்னர்	देवपुरोपमं	அமராவதி பட்டணத்
तदा	ஒருகாலத்தில்		திருக்குடிகரான
गौतमस्य	கௌதமமுனிவரு	पुरं	ஒரு நகரை
	டைய	निवेशयामास	நிர்மிக்கச்செய்தார்.

पुरस्य सुकृतं नाम वैजयन्तमिति श्रुतम् । निवेशं यत्र राजर्षिर्निमित्थक्रे महायशः ॥ ६ ॥

पुरस्य	“நகருக்கு	सुकृतं	அதிக அழகுடையந்த
			தாய்
वैजयन्तं	{ வைஜயந்தம், (இந்திர	श्रुतं	பெயர்பெற்றது.
	னது அரண்மனை	यत्र	அதில்
	யின் பெயர்)	राजर्षिः	ராஜர்ஷியென
इति	என்று	महायशः	பெயர்பெற்ற
नाम	பெயர்கொடுக்கப்	निमिः	நிமி
	பட்டது.	निवेशं चक्रे	வாஸஞ்செய்து
			உத்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य सुमहापुरम् । यजेयं दीर्घसत्रेण पितुः प्रह्लादयन्मनः ॥

सुमहापुरं	“மிகப்பிரஸித்தி	दीर्घसत्रेण	திக்கதத்திரமென்
	பெற்ற பட்டணத்தில்		சிற யாகத்தை
निवेश्य	வாஸஞ்செய்து	यजेयं	செய்யவேண்டும்
पितुः	தந்தையின் [கொண்டு		என்னும்
मनः	மனதை	बुद्धिः	கிருப்பம்
प्रह्लादयन्	ஆனந்திக்கச்செய்து	तस्य	அவருக்கு
	கொண்டு	समुत्पन्ना	உண்டாயிற்று.



ततः पितरममन्त्र्य ऽक्ष्वाकुं हि मनोः सुतम् । वसिष्ठं वरयामास पूर्वं ब्रह्मर्षिसत्तमम् ॥  
 अनन्तरं स राजर्षिर्निर्मिरिक्ष्वाकुनन्दनः । अत्रिमद्भिरसं चैव भृगुं चैव तपोधनम् ॥ ९ ॥

ततः	“அப்பொழுது	वसिष्ठं हि	வலிஷ்டரையும்
इक्ष्वाकुनन्दनः	இக்ஷ்வாகுகுருஸ்பின்	अनन्तरं	கூடவே
	னையும்	तपोधने	தபோதனராகிய
राजर्षिः च	ராஜர்ஷியுமான	अत्रिं	அத்திரிமஹரிஷியை
सः निमिः	அந்த நிமி		யும்
पूर्वं	முதலில்	अभिरसं च	அங்கிரஸ்மஹரிஷி
पितरं	தந்தையையும்		யையும்
मनोः	வைவஸ்வதமணுவின்	भृगुं एव	பிருகுமஹரிஷியையும்
सुतं	குமாரரான	आमन्त्र्य	வரவழைத்து
इक्ष्वाकुं एव	இக்ஷ்வாகுவையும்	वरयामास	அனுமதிக்கவேண்டிக்
ब्रह्मर्षिसत्तमं	பிரம்மரிஷிகளில்		கொண்டார்.
	ஜேஷ்டராகிய		

तमुवाच वसिष्ठस्तु निर्मि राजर्षिसत्तमम् । वृतोऽहं पूर्वमिन्द्रेणानन्तरं प्रतिपादय ॥ १० ॥

वसिष्ठः	“வலிஷ்டர்	पूर्वं	‘இதற்கு முன்னமே
राजर्षिसत्तमं	ராஜர்ஷிகளில் உத்த	इन्द्रेण	இந்திரனால்
सं	அந்த [மராகிய	अहं	நான்
निर्मि	நிமிஸைப்பார்த்து	वृतः	வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்.
वृ	இவ்விஷயத்திலிப்படி.		கொண்டுவிட்டேன்
उवाच	சொன்னார்:	अनन्तरं	அதுமுடிந்தபின்னர்
		प्रतिपादय	நீ ஆரம்பிக்கலாம்.”

अनन्तरं महाविप्रो गौतमः प्रत्यपूरयत् । वसिष्ठोऽपि महातेजा इन्द्रयज्ञमथाकरोत् ॥ ११ ॥

अनन्तरं	“அதன்மேல்	अथ	அப்பொழுது
महाविप्रः	பிரதித்திபெற்ற அந்த	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸியாகிய
	ணராகிய	वसिष्ठः अपि	வலிஷ்டரும்
गौतमः	கௌதமர்	इन्द्रयज्ञं	இந்திரானது யாகத்
प्रत्यपूरयत्	இதைச் செய்துமுடி		தை
	க்க ஒப்புக்கொண்டார்.	अकरोत्	நடத்தினார்.

निमिस्तु राजा विप्रांस्तान्समानीय नराधिपः । अयजद्विमवत्पार्श्वे स्वपुरस्य समीपतः ॥ १२ ॥

पञ्च वर्षसहस्राणि राजा दीक्षामुपागमत्		॥ १२ ॥	
निमिः राजा	“நிமிமன்னர்	तान्	அந்த
पञ्च वर्षसहस्राणि	ஐப்பாபிரமாண்டுகள்	विप्रान्	அந்தணர்களை
दीक्षां	திசுஷையை	समानीय	வரவழைத்து
उपागमत्	வகித்தார்.	स्वपुरस्य	தன் நகரத்திற்கு
नराधिपः	புருஷோத்தமராகிய	समीपतः	அருகே
राजा	மன்னர்	द्विमवत्पार्श्वे	இமயமலைச்சாரலில்
वृ	அப்பொழுது	अयजत्	யாகத்தைச் செய்தார்.

इन्द्रयज्ञावसाने तु वसिष्ठो भगवानृषिः । सकाशमागतो राज्ञो हौत्रं कर्तुमनिन्दितः ॥१३॥

அனிந்த:	“தேவதாஸரித	ராஜ:	அரசரது
ஈசி:	ரிஷியாகிய	ஹி:	யாக ஹெனத்ர
வசிஸ்த:	வஸிஸ்து		பாரத்தை
भगवान्	பகவான்	कर्तु	வறிக்க
इन्द्रयज्ञावसाने तु	இந்திரனது யாகம் முடிந்ததும்	सकाशं	அவரிடம்
		आगतः	எழுந்தருளினார்.

तदन्तरमथापश्यद्वौतमेनाभिपूरितम् । कोपेन महताऽऽविष्टो वसिष्ठो ब्रह्मणः सुतः ॥१४॥

ब्रह्मणः	“பிரம்மாவின்	अभिपूरितं	முடிக்கப்பட்டுவிட்ட
सुतः	புத்திரரான	अपश्यत्	கண்டார். [தாய்
वसिष्ठः	வஸிஸ்தர்	तत्	ஆகையால்
अथ	அப்பொழுது	अनन्तरं	உடனேயே
गौतमेन	கௌதமமஹரிஷி	महता	பெரும்
	யால்	कोपेन	கோபத்தால்
		आविष्टः	மெய்மறந்தவராயினார்.

स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी मुहूर्तं समुपाविशत् । तस्मिन्नहनि राजर्षिर्निद्रयाऽपहृतो भृशम् ॥

सः	“அவர்	अहनि	தினத்தில்
राज्ञः	மன்னரது	राजर्षिः	ராஜரிஷி
दर्शनाकाङ्क्षी	தர்சனத்தைக்கருதி	निद्रया	நித்திரையால்
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்	भृशं	காடமாய்
समुपाविशत्	காத்திருந்தார்.	अवहृतः	மெய்மறந்து தூங்கி
तस्मिन्	அந்த		ஞர்.

ततो मन्युर्वसिष्ठस्य प्रादुरासीन्महात्मनः । अदर्शनेन राजर्षेर्व्याहृतमुपचक्रमे ॥ १५ ॥

राजर्षेः	“ராஜரிஷியினது	मन्युः	கோபம்
अदर्शनेन	தரிசனம் கிடைக்கா	प्रादुरासीन्	அதிகரித்தது.
	மையால்	ततः	அதனால்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	व्याहृतं	சாபிட
वसिष्ठस्य	வஸிஸ்தருக்கு	उपचक्रमे	எற்பட்டார்.

यस्माच्चमन्यं वृत्त्वान्मापवज्ञाय पार्थिव । चेतनेन विनाभूतो देहस्तव भविष्यति ॥ १७ ॥

पार्थिव	“அரசனே!	यस्मात्	என்கிறகாரணத்தால்
मां	என்னை	तव	உனது
अवज्ञाय	அவமதித்து	देहः	உடல்
त्वं	நீ	चेतनेन	உயிரை
अन्यं	வேறொருவரை	विनाभूतः	கிட்டுப்பிரிந்ததாய்
वृत्त्वान्	வரித்தாய்	भविष्यति	ஆகக்கூடவது.”



ततः प्रबुद्धो राजर्षिः श्रुत्वा शापमुदाहृतम् । ब्रह्मयोनिमथोवाच संरम्भात्क्रोधमूर्च्छितः ॥

राजर्षिः	“राஜரீஷி	क्रोधमूर्च्छितः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவராய்
प्रबुद्धः	தமிழெழுந்து	संरम्भात्	மனம்கொத்தளித்த தால்
उदाहृतं	இடப்பட்ட	ब्रह्मयोनि	பிரம்மபுத்திரருக்கு, (வஸிஷ்டருக்கு)
शापं	சாபத்தை	मथ	இப்படி
श्रुत्वा	உணர்ந்து	उवाच	சாபமிட்டார்:
ततः	அதனால்		

अजानतः शयानस्य क्रोधेन कलुषीकृतः । मुक्तवान्मयि शापाग्निं यमदण्डमिवापरम् ॥

अजानतः	“உடம்புதெரியாமல்	यमदण्डं	யமதண்டத்தை
शयानस्य	தயிலுள்ளவில்	इव	போன்றதும்
क्रोधेन	சினத்தினால்	अपरं	முடிவானதுமான
कलुषीकृतः	அபசாரத்துக்கானாகி	शापाग्निं	சாபத்தினைய
मयि	என்மீது	मुक्तवान्	விடுத்தார்.

तस्मात्तवापि ब्रह्मर्षे चेतनेन विनाकृतः । देहः सुरुचिरप्रख्यो भविष्यति न संशयः ॥

ब्रह्मर्षे	“ஹே பிரம்மரீஷி	देहः अपि	உடலும்
तस्मात्	ஆகையால் [யே!	चेतनेन	உயிரை
तव	உம்முடைய	विनाकृतः	விட்டு நீக்கியதாய்
सुरुचिःप्रख्यः	தேஜோமயமாய் விளங்கும்	भविष्यति	ஆகக்கூடவது.
		न संशयः	இதற்கையமில்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22747



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2023

पट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௨ ॥

उर्वशीशापः—உர்வசீசாபம்.

रामस्य भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं राघवं दीप्ततेजसम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भाषितं	திருவாக்குக்கு	दीप्ततेजः	தேஜோமயமாய் விளங்கும்
श्रुत्वा	செவியாய்த்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப் பார்த்து
परवीरहा	மற்றொரு விஷ்ணு அம்சமாகிய	वाक्यं	ஒருவிண்ணப்பத்தை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उवाच	செய்தார்.



निक्षिप्तदेहौ काकुस्थ कथं तौ द्विजार्थिभौ । पुनर्देहेन संयोगं जग्मतुर्देवसंमतौ ॥ २ ॥

காகுஸ்த	“ஹே காகுத்த !	निक्षिप्तदेहौ	உடலொழிந்தவர்
देवसंमतौ	தேவர்களுடனும் கொ	पुनः	மறுத்து [கனாய்
	ண்டாடப்பட்ட	कथं	எவ்விதமாக
तौ	அவ்விரு	देहेन	சரித்துடன்
द्विजार्थिभौ	பிராம்மணனும்	संयोगं	இருத்தலை
	அரசனும்	जग्मतुः	பெற்றார்கள் ?

लक्ष्मणेनैवमुक्तस्तु रामश्चेद्वाकुनन्दनः । पत्युवाच महातेजा लक्ष्मणं पुरुषर्षभः ॥ ३ ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்	इक्ष्वाकुनन्दनः च	இக்ஷ்வாகுனன
पुं	இவ்வண்ணமாய்		பிள்ளையுமாகிய
उक्तः	கிணவியதற்கு திருச்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	செவிராய்த்த	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு
पुरुषर्षभः	புருஷேதா த்தமரும்	तु	இது விஷயத்திலிந்த
महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்	पत्युवाच	பதினை அருளிச்செய்
			தார்:

तौ परस्परशापेन देहावुत्सृज्य धार्मिकौ । अभूतां नृपविप्रर्षीं वायुभूतौ तपोधनौ ॥ ४ ॥

धार्मिकौ	“தருமிஷ்டர்களும்	परस्परशापेन	ஒருவருக்கொருவர்
तपोधनौ	தபோதனர்களனுமாகிய		சாபமிட்டதனால்
तौ	அவ்விரு	देहौ उत्सृज्य	உடல்களை தீத்து
नृपविप्रर्षी	மன்னரும், பிரம்ம	वायुभूतौ	வாயுவடிவம் கொண்
	ரிஷியும்		டவர்களாய்
		अभूतम्	ஆனார்கள்.

अशरीरः शरीरस्य कृतेऽन्यस्य महामुनिः । वसिष्ठः सुमहातेजा जगाम पितुरन्तिकम् ॥

सुमहातेजाः	“பிரசித்திபெற்ற ம	अन्वस्य	வேறொரு
	ஹாதேஜோவானாகிய	शरीरस्य	சரித்திற்காக
वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	पितुः	தந்தையின்
महामुनिः	மஹரிஷி	अन्तिकं	ஸன்னிதிக்கு
अशरीरः	சரிமொழிந்தவராய்	जगाम	எழுந்தருளினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ देवदेवस्य धर्मवित् । पितामहमथोवाच वायुभूत इदं वचः ॥ ६ ॥

धर्मवित्	“தருமவித்தாகிய	ततः	அதன்மேல்
सः	அவர்	पितामहं	பிரம்மாவின்மீடம்
वायुभूतः	வாயுவடிவமாகவே	अथ	இப்பொழுது
	இருந்துகொண்டு	वचः	பிரசித்தனையை
देवदेवस्य	பிரம்மனுடைய	इदं	இவ்வண்ணமாய்
पादौ	திருவடிகளில்	उवाच	கிண்ணப்பப் செய்
अभिवाद्य	விழுந்து நமஸ்கரித்து		தார்:

भगवन्निमिशापेन विदेहोऽस्मि कृतः यमो । देहस्यान्यस्य सद्भावे प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥७॥

प्रभो	“எதையும் செய்ய	शशरस्य	சரீரத்திற்கு
भगवन्	பகவானே ! [ஸல்ல	सद्भावे	உயிர் புறும் விஷயத்
निमिशापेन	நிமிர்நது சரபத்தால்		தில்
विदेहः	உடலைவிட்டு உயிர்	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
	பிரிந்ததாய்	कर्तुं	செய்ய
कृतः यमि	நான் ஆயினேன்.	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம்
अन्यस्य	வேறொரு		கொள்ளவேண்டும்.

तमुवाच ततो ब्रह्मा स्वयम्भूरमितप्रमः । मित्रावरुणजं तेजः प्रविश त्वं महायशः ॥ ८ ॥

महायशः	“மஹாயசஸ்வியும்	उवाच	இவ்வனம் அனுக்கிர
अन्तिप्रमः	அமிதமான தேஜோ	त्वं	‘நீ [கித்தருளினார்:
	மயரும்	मित्रावरुणं	மித்திரன், வருணன்,
ब्रह्मा	ஸ்ருஷ்டகர்த்தாவு		என்னும் தேவர்க
स्वयम्भूः	பிரம்மதேவர் [மரகிய	तेजः	ளால் ஏற்பட்ட
ततः	அப்பொழுது	प्रविश	விரிவத்தில்
			பிரவேசிப்பாயாக.

अयोनिजस्तं भविता तत्रापि द्विजसत्तम । धर्मेण महता युक्तः पुनरेष्यसि मे वशम् ॥९॥

द्विजसत्तम	“பிராம்மணச்சேஷ்ட !	महता	மஹா
त्वं	நீ	धर्मेण	தர்மநெறியோடு
अयोनिजः अपि	{ அயோநிஜனாகவே(ஒரு	युक्तः	விளங்குகிறவனாய்
	{ சரீரத்தின்வழியாகப்	पुनः	திரும்பவும்
	{ பிறவாதவனாகவே)	मे	எனது
भविता	விளங்குவாய்.	वशं	அதினத்திற்கு
तस्य	அப்பொழுது	एष्यसि	ஆளாகுவாய்.

एवमुक्तस्तु देवेन चाभिवाद्य प्रदक्षिणम् । कृत्वा पितामहं तूर्णं प्रययौ वरुणालयम् ॥१०॥

देवेन	“பிரபமாவினால்	च	அதன்மேல்
एवं	இவ்விதமாய்	अभिवाद्य	நாமம் சொல்லி நமஸ்
तु	இவ்விஷயத்தில்		கரித்துவிட்டு
उक्तः	நியமனம்பெற்ற அவர்	वरुणालयं	வருணனு ஆலயத்
पितामहं	பிரம்மதேவரை		திற்கு
प्रदक्षिणं	பிரதிக்கிணம்	तूर्णं	விரைவாக
कृत्वा	செய்து	प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

तमेव कालं मित्रोऽपि वरुणत्वमकारयत् । क्षीरोदेन सहोपेतः पूज्यमानः सुरोत्तमैः ॥११॥

तं कालं एव	“அதேகாலத்தில்	सुरोत्तमैः अपि	தேவோத்தமர்
मित्रः	{ மித்திரனென்னும்	पूज्यमानः	களாலும்
	{ ஒரு தேவன் (வருண		கொண்டாடப்பட்ட
	{ னது தோழன்)	वरुणत्वं	வனாய்
क्षीरोदेन	க்ஷீரஸமுத்திரத்தில்		வருணனு அதிகா
सहोपेतः	இருந்துகொண்டு	कारयत्	ரத்தை
			செலுத்திவந்தான்.

एतस्मिन्नेव काले तु उर्वशी परमाप्सराः । यदृच्छया समुद्रेशपाययौ सखिभिर्वृता ॥१२॥

एतस्मिन् एव काले	“அதேஸமயத்தில்	वृता	சூழப்பெற்றவளாய்
परमाप्सराः	அப்ஸராஸ்களில்மு	यदृच्छा	தற்செயலாய்
	தன்னைப்பானவளான	समुदेशं	கடற்கரைக்கு
उर्वशी तु	ஊர்வசியும்	आययौ	வந்தான்.
सखिभिः	தோழிமரர்களால்		

तां दृष्ट्वा रूपसम्पन्नां क्रीडन्तीं वरुणालये । आविशत्परमो हर्षो वरुणं चोर्वशीकृते ॥१३॥

रूपसम्पन्नां	“அழகுவாய்ந்து	दृष्ट्वा च	கண்ணுற்றதால்
वरुणालये	வருணலயத்தில்	उर्वशीकृते	ஊர்வசியிடு
क्रीडन्तीं	{ உல்லாசமாய்ப் பொழு	वरुणं	வருணனுக்கு
	{ ளைப்போக்கிக்கொ	परमः	அதிக
	{ ண்டிருந்து	हर्षः	காதல்
तां	அவளை	आविशत्	உண்டாவிற்று.

स तां पञ्चपलाशार्क्षीं पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । वरुणो वरयामास मैथुनायाः परोवराम् ॥१४॥

सः वरुणः	“அந்த வருணன்	अपरोवरां	அப்ஸரோத்தமியு
	செந்தாமரைபிதழ்		மான.
पञ्चपलाशार्क्षी	{ போன்ற கண்களுந்	तां	அவளை
	{ தவளும்	मैथुनाय	சம்போகத்திற்கு
पूर्णचन्द्रनिभाननां	முழுமதிபோன்ற	वरयामास	வேண்டினான்.
	முகமுடையவளும்.		

प्रत्युवाच ततः सा तु वरुणं प्राञ्जलिः स्थिता । मित्रेणाहं वृता साक्षात्पूर्वमेव सुरेश्वर ॥

सा	“அவள்	पूँ तु	முன்னமேயே
प्राञ्जलिः	சைகூப்பிக்கொண்டு	अहं	நான்
वरुणं	வருணனைநோக்கி	मित्रेण	மித்திரனால்
ततः	அப்பொழுது	साक्षात्	நேராக
प्रत्युवाच	இங்ஙனம் பதிலு	वृता	வரிக்கப்பட்டு
	ரைத்தான் :	स्थिता एव	ஏற்றுக்கொண்டவ
सुरेश्वर	‘தேவோத்தம!		ளாயும் இருக்கிறேன்.’

वरुणस्त्वब्रवीद्वाक्यं कन्दर्पशरपीडितः । इदं तेजः समुत्सृक्ष्ये कुम्भेऽस्मिन्देवनिमिते ॥

वरुणः	“வருணன்	अस्मिन्	‘இந்த
कन्दर्पशर- }	அனங்கனது அம்பு	देवनिमिते	தெய்வஸ்குஷ்டயாகிய
पीडितः तु }	களால் மெய்மறந்து	कुम्भे	கும்பத்தில்
	இருந்ததால்	इदं	இந்த
वाक्यं	இந்த வாக்கியத்தை	तेजः	வீர்வத்தை
अब्रवीत्	சொன்னான் :	समुत्सृक्ष्ये	விட்டுவைக்கிறேன்.



एवमुत्सृज्य सुश्रोणि त्वय्यहं वरवर्णिनि । कृतकामो भविष्यामि यदि नेच्छसि सङ्गमम् ॥

सुश्रोणि	“அழகு வாய்ந்த ஐகனக்களை யுடைய	अहं	நான்
वरवर्णिनि	பெண்மணியே !	एवं	இப்படி
सङ्गमं	புணர்ச்சிக்கு	उत्सृज्य	ஸ்கலிதமாக்கிவிட்டு
इच्छसि न	நீ சம்பதிக்கவில்லை	त्वयि	உன் னிடத்தில்
यदि	என்கிறதால்	कृतकामः	ஆசையைத் தீர்த்துக் கொண்டவனாய்
		भविष्यामि	ஆகுவேன்.

तस्य तल्लोकपालस्य वरुणस्य सुभाषितम् । उर्वशी परमप्रीता श्रुत्वा वाक्यमुवाच ह ॥

तस्य	“அந்த	उर्वशी ह	ஊர்வசியும்
लोकपालस्य	திடீரால்களுள்	परमप्रीता	அதிகஸந்துஷ்டி கொண்டவளாகி
वरुणस्य	வருணனது	वाक्यं	இம்மொழியை
तत्	அந்த	उवाच	பதிலாய் உரைத்தாள் :
सुभाषितं	ஸரஸ்மானமொழியை		
श्रुत्वा	கேட்டு		

काममेतद्भवत्वेवं हृदयं मे त्वयि स्थितम् । भावश्चाभ्यधिकस्तुभ्यं देहो मित्रस्य तु प्रभो ॥

प्रभो	“ஸ்வாமி !	स्थितं	நாடி யிருக்கிறது.
देहः तु	சரீரமொன்று மாத் திரம்	तुभ्यं च	தேவரீருக்கும்
मित्रस्य	மித்திரனுக்கு அதின மாயிருக்கின்றது.	भावः	காதல்
मे हृदयं	என் காதல்	अभ्यधिकः	அதிகமே ;
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	एतत्	இப்பொழுது
		कामं एवं	திருவுள்ளப் பகாரமே
		भवतु	நடைபெறட்டும்.

उर्वश्या एवमुक्तस्तु रेतस्तन्महद्भुतम् । उलदग्निशिखाप्रख्यं तस्मिन्कुम्भे ह्यपासृजत् ॥

उर्वश्या	“ஊர்வசியால்	उलद	எரிவிற
एवं	இவ்வாறு	अग्निशिखाप्रख्यं हि	அக்ஷிஜ்வாலிபோன் றதுமான்
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செவிராய்த்த அவன்	तत्	அந்த
तु	அப்பொழுது	रेतः	வீர்யத்தை
महत्	மஹிமைபொருந்தி யதும்	तस्मिन्	அந்த
भुतं	அற்புதமானதும்	कुम्भे	கும்பத்தில்
		अपासृजत्	விட்டுவிட்டான்.

उर्वशी त्वगमत्तत्र मित्रो वै यत्र देवता । तां तु मित्रः सुसंकम्य उर्वशीमिदमब्रवीत् ॥२१॥

देवता	“தைவத்தன்மை கொண்ட	मित्रः	மித்திரதேவன்
उर्वशी तु	ஊர்வசியும்	यत्र	எவ்விடத்திலிருந் தானே

तत्र वै	அவ்விடத்திற்கே	सुसंकरप	சேரில் கண்டு
अगमत्	போய்ச்சேர்ந்தாள்.	तां	அவளைப்பார்த்து
मिलः	மித்திரதேவன்	तु	இதுவிஷயத்தில்
उर्वशी	ஊர்வசியை	इदं	இப்படி
		अवतीत्	கூறினார்:

मया निमन्त्रिता पूर्वं कस्माच्चमवसर्जिता । पतिमन्यं वृतवती तस्माच्चं दुष्टचारिणी ॥२२॥

पूर्वं	“முதலில்	अन्यं	மற்றொருவனை
मया	என்னால்	पतिं	கணவனாக
निमन्त्रिता	வரிக்கப்பட்டு சம்மதித்திருந்த	वृतवती	மனமொப்பிக்கொண்டவளாகின்றவளே
त्वं	நீ	तस्मात्	அதனால்
कस्मात्	எதனால்	त्वं	நீ
अवसर्जिता	உதறிதள்ளியிட்டு	दुष्टचारिणी	கற்பழிந்தவளாயினே.

अनेन दुष्कुतेन त्वं मत्कोपकलुषीकृता । मनुष्यलोकमास्थाय कश्चित्कालं निवत्स्यसि ॥

अनेन	“இந்த	मनुष्यलोकं	மனுஷ்யலோகத்தில்
दुष्कुतेन	குற்றத்தினால்	आस्थाय	இருந்துகொண்டு
मत्कोपकलुषीकृता	எனது கோபத்திற் குப்பாத்திரமாயினே.	कञ्चिद्	சில
त्वं	நீ	कालं	காலம்
		निवत्स्यसि	வளிக்கக்கடவாய்.

बुधस्य पुत्रो राजर्षिः काशिराजः पुरुरवाः । तमद्य गच्छ दुर्वुद्धे स ते भर्ता भविष्यति ॥

दुर्वुद्धे	“மறிகெட்ட மாதே!	अद्य	இப்பொழுது
पुरु(वाः	புருாவஸ் என்னும்	तं	அவனிடம்
राजर्षिः	ராஜரிஷி	गच्छ	போய்ச்சேர்.
बुधस्य	புதனது	सः	அவன்
पुलः	புத்திரன்.	ते	உனக்கு
काशिराजः	{ காசிராஜனாக விளங்கி கிக்கொண்டிருக்கின்றான்.	भर्ता	கணவனாக
		भविष्यति	ஆகு வான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22771

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2047



सप्तपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ५७ ॥

वसिष्ठस्य मैत्रावरुणित्वेनोत्पत्तिः—வஸிஷ்டர் மித்திராவருணர்களுக்கு  
புத்திரனாக ஜனிப்பது.

तां श्रुत्वा दिव्यसङ्काशां कथामद्भुतदर्शनाम् । लक्ष्मणः परमप्रीतो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	श्रुत्वा	செவியுற்று
दिव्यसङ्काशां	அமா லுஷ்யசக்தி படைத்தவர்களுக்கு ஒத்ததும்	परमप्रीतः	அதிக ஸந்தோஷ மடைந்தவராக
अद्भुतदर्शनां	ஆச்சர்யகரமானது மரண	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப் பார்த்து
तां	அந்த	वाक्यं	இந்த விண்ணப்பத் தை
कथां	விருத்தரந்தை	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்:

निक्षिप्तदेहौ काकुत्स्थ कथं तौ द्विजपार्थिवौ । पुनर्देहेन संयोगं जग्मतुर्देवसंमतौ ॥ २ ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தரே!	निक्षिप्तदेहौ	உடலொழிந்தவர்
देवसंमतौ	தேவர்களாலும் கொண்டாடப்பட்ட	पुनः	மறுத்து [களாய்
तौ	அவ்விரு	कथं	எவ்விதமாக
द्विजपार्थिवौ	பிரம்மணரும் மன்னரும்	देहेन	சரீரத்துடன்
		संयोगं	இருத்தலை
		जग्मतुः	பெற்றார்கள்?*

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा रामः सत्यपराक्रमः । तां कथां कथयामास वसिष्ठस्य महात्मनः ॥

तस्य	அவருடைய	वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய
तत् भाषितं	அந்த மொழிக்கு	तां	அந்த
श्रुत्वा	செவியாய்த்த	कथां	கதையை
सत्यपराक्रमः	ஸத்யபராக்கரமாகிய	कथयामास	விவரமாகக்கூறலாகி
रामः	ஸ்ரீராமர்		ஞர்:
महात्मनः	மஹாஹுபாவரான		

यस्तु कुम्भो रघुश्रेष्ठ तेजःपूर्णो महात्मनोः । तस्मिंस्तेजोमयौ विप्रौ सम्भूतावृषिसत्तमौ ॥

रघुश्रेष्ठ	“ஹே ரகுத்தம!	तस्मिन्	அதனின்தும்
यः	எந்த	तेजोमयौ	தேஜோமயமான
कुम्भः	கும்பம்	विप्रौ	இரு பிரம்மண
महात्मनोः	இரு மஹாஹுபாவர் கருடைய	ऋषिसत्तमौ	மஹரிஷிகள்
तेजःपूर्णः तु	வீரயங்களால் பரிபூர் ணமாக இருந்ததோ	सम्भूतौ	உற்பலித்தனர்கள்.



पूर्व समभवत्तत्र ह्यगस्त्यो भगवानृषिः । नाहं सुतस्तवेत्युक्त्वा मित्रं तस्मादपाक्रमत् ॥५॥

பூர்வம் முதலில்  
தவ அதில்  
பகவானுரீசிய பகவானுரீசிய  
அகஸ்திய அகஸ்திய  
ஈபி: ஹி ரிஷியே  
சமமவத் கோற்றினார்.  
மித் மித்திரனை நோக்கி  
அஹ் நான்

தவ உனது  
பூர்வ: புத்திரன்  
ந அல்லன்?  
ஐதி என்று  
அநவா சாற்றிவிட்டு  
தஸ்யா அவ்விடத்திலிருந்து  
அபாக்ரமத் வெளியே புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

तद्धि तेजस्तु मित्रस्य उर्वश्या: पूर्वमाहितम् । तस्मिन्समभवत्कुम्भे तत्तेजो यत्र वारुणम् ॥

ஹி ஏனெனில்  
யத் கும்தே எந்தக் கும்பத்தில்  
பூர்வம் முதலில்  
மித்ரஸ்ய மித்திரனது  
தத் அந்த  
தேஜ: வீர்யமிருந்ததே  
தஸ்மிந் து அதிலேயே

தத் அந்த  
உர்வஸ்யா: உயர்வசியின்  
அஹித் அபகாரத்தால் விளைந்  
ததும்  
வாருண் வரூணனதுமாகிய  
தேஜ: வீர்யம்  
சமமவத் கலக்கப்பட்டது.

कस्यचित्स्वथ कालस्य मित्रावारुणसम्भवः । वसिष्ठस्तेजसा युक्तो जज्ञे चैश्वराकुदैवतम् ॥

तमिक्ष्वाकुर्महातेजा जातमात्रमनिन्दितम् । वव्रे पुरोहितं सौम्य वंशस्यास्य भवाय नः ॥

சௌம்ய "நேற செனம்ய!  
அதன் பின்னர்  
கஸ்சித் காலஸ்ய து சிலகாலஞ்சென்று  
மித்ராவரூணசம்மவ: மித்திரனும் வரூண  
னும் நேறதுவாய்

ஜாதமாஸ்தே பிறப்புடைய  
தே அதுவரை  
அஸ்ய வ்ஸஸ்ய இந்தக் குலத்திற்கு  
ந: நமது  
அவாய் வ செஷமத்தின் பொ

தேஜஸா தேஜஸால்  
யுக்த: வினங்கும்  
வஸிஸ்த: வலிவிட்டார்  
ஜஜ்ஜ உற்பவித்தனர்.  
மஹாஜா: மஹாதேஜோவானுரீசிய  
இக்ஷ்வாகு: இக்ஷ்வாகுமஹாராஜா  
அநிநிதந் கல்மஷமற்ற

இக்ஷ்வாகு: { இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்  
கனால் கைவமென  
பூஜிக்க உரிய  
புரோஹிதராக  
வவ்ரே ஆராய்ந்தெடுத்து  
வரித்தார்.

एवं त्वपूर्वदेहस्य वसिष्ठस्य महात्मनः । कथितो निर्गमः सौम्य निमे: शृणु यथाऽभवत् ॥

சௌம்ய "நேற செனம்ய!  
மஹாத்மாவான  
வஸிஸ்த: வலிவிட்டருக்கு  
ஏவ் இப்படி  
அபூர்வமான சரீரத்  
தினது  
கயித: வரலாறு கூறினேன்.

நிமே: நிமிசின்  
நிர்ம: உயிர்ப்போகமானது  
யதா அமவத் எவ்விதம் முடிந்த  
தோ அதை  
சு இப்பொழுது  
சுரூபின்தேன் கேள்.

हृष्टा विदेहं राजानमृषयः सर्व एव ते । तं ततो योजयामासुर्यागदीक्षां मनीषिणः ॥१०॥

மனிஷிண:	"மஹா பாண்டித்திய முன்ன	விதேஃ	சரீரமற்றவராய்
தே	அந்த	ஹ்ருஷ்டா எவ	கண்டும்
஋ஷய:	ரிஷிகள்	தத:	அப்படியிருக்கையிலும்
சर्वே	எல்லோரும்	யாகாதிक्षा	யாகதீகைசூதைய
तं	அந்த	யோஜயாமாஸு:	பூர்த்திசெய்ய நிச்ச
राजानं	மன்னரை		பித்தார்கள்.

तं च देहं नरेन्द्रस्य रक्षन्ति स्म द्विजोत्तमाः । गन्धैर्माल्यैश्च वस्त्रैश्च पौरभृत्यसमन्विताः ॥

பौरभृत्य- } சமन्விता: }	"பட்டணத்து ஜனங் களோடும், மந்திரி மார்களுடன்கூடிய	देहं	உடலை
द्विजोत्तमा:	பிராமணேந்தமர்கள்	गन्धै: च	கந்தங்களாலும்
नरेन्द्रस्य	மன்னரது	माल्यै: च	புஷ்பங்களாலும்
तं	அந்த	वस्त्रै: च	வஸ்திரங்களாலும்
		रक्षन्ति स्म	அழியாதவண்ணம் காப்பாற்றிவந்தார்கள்.

ततो यज्ञे समाप्ते तु भृगुस्तत्रेदमब्रवीत् । आनयिष्यामि ते चेतस्तुष्टोऽस्मि तव पार्थिव ॥

तव	"அப்பொழுது	तव	உன்விஷயத்தில்
यज्ञे	யஞ்ஞம்	शुष्ट:	அகமகிழ்ந்தவனாய்
समाप्ते तु	முடிந்ததும்	अस्मि	ஆயினேன்.
भृगु:	பிரகு மஹரிஷி	ते	உன் ஜனாடைய
इदं	இப்படி	चेत:	ஜீவாத்மாவை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு	तत:	மீளவும்
पार्थिव	'ராஜனே' [வினா:]	आनयिष्यामि	உண்டாக்குகிறேன்.

सुप्रीताश्च सुराः सर्वे निमेषेतस्तथाऽब्रुवन् । वरं वरय राजर्षे क ते चेतो निरूप्यताम् ॥

सुरा:	"தேவர்கள்	राजर्षे	'அரசர்பெருமானே,
सर्वे च	எல்லோரும்	ते चेत:	உனது ஜீவாத்மா
सुप्रीता:	அதிகப்பீதிவைத்தவர் களாகி	क	எங்கிருக்கவேண்டுமோ, அது
निमेष:	நிமிஷினது	निरूप्यतां	உன்னால் நிச்சயிக் கப்படட்டும்;
चेत:	ஜீவாத்மாவைப் பார்த்து	वरं	விருப்பமான வரத்தை
तथा	இப்படி	वरय	வேண்டுக'.
अब्रुवन्	சொல்லியருளினார்கள்:		



एवमुक्तः सुरैः सर्वैर्निमेषेतस्तदाऽब्रवीत् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वसेयं सुरसत्तमाः ॥ १४ ॥

சுரே:	“தேவர்கள்	அவதி	இப்படிப்பதினாரைத்
சर्वै:	எல்லோராலும்	சுரவத்தமா:	தேவ தேவோத்
एवं	இவ்வண்ணம்		தமர்களே!
उक्तः	நியமனம்பெற்ற	सर्वभूतानां	எல்லா பிராணிக
निमेष:	நிமிஷினது		ஒரடைய
चेतः	ஜீவாத்மா	नेत्रेषु	நேத்திரங்களில்
तदा	அப்பொழுது	वसेयम्	நான் வசிக்கிறாக்க
			வேண்டுகின்றேன்.

बाढमित्येव विबुधा निमेषेतस्तदाऽब्रुवन् । नेत्रेषु सर्वभूतानां वायुभूतश्चरिष्यसि ॥ १५ ॥

ததா	“அப்பொழுது	बाढ एव	‘அங்கனமேயாகுக.
विबुधा:	அமரர்கள்	वायुभूतः	வாயுவடிவமாகி
निमेष:	நிமிஷினது	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக
चेतः	ஜீவாத்மாவைப்		ஒரடைய
इति	இப்படி [பார்ந்து	नेत्रेषु	நேத்திரங்களில்
अब्रुवन्	நியமித்தருளினார்கள்;	चरिष्यसि	நீ ஸஞ்சரிக்கக்கடவை.

त्वक्तुने च निमिष्यन्ति चक्षुषि पृथिवीपते । वायुभूतेन चरता विश्रमार्थं मुहुर्मुहुः ॥ १६ ॥

पृथिवीपते	“தேவ பார்த்திவ!	विश्रमार्थं च	இளைப்பாறுதற்
वायुभूतेन	வாயுவடிவமாக	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி [காகவே
चरता	ஸஞ்சரிப்பதால்	चक्षुषि	கண்களை
त्वक्तुने	உன்நிமித்தமாய்	निमिष्यन्ति	இமைகொட்டுவார்
			கள்.

एवमुक्त्वा तु विबुधाः सर्वे जगुर्यथागतम् । ऋषयोऽपि महात्मानो निमेदेहं समाहरन् ॥

विबुधा:	“அமரர்கள்	महात्मानः	மஹாத்மாக்களான
सर्वे	எல்லோரும்	ऋषयः अपि	ரிஷிகளும்
एवं	இங்ஙனம்	निमेष:	நிமிஷினது
उक्त्वा तु	நியமித்தருளியிட்டு	देहं	உடலை
यथागतं	வந்தவண்ணமே	समाहरन्	எடுத்துவந்தார்கள்.
जगुः	திரும்பிப் போனார்கள்.		

अरणिं तत्र निक्षिप्य मथनं चक्रुर्ओजसा । मन्त्रहोमैर्महात्मनः पुत्रहेतोर्निमेस्तदा ॥ १८ ॥

महात्मनः	“மஹாத்மாவான	तस्य	அந்த
निमेष:	நிமிக்கு	अरणिं	அரணிக்கட்டையில்
तदा	அப்பொழுது	निक्षिप्य	வைத்து
पुत्रहेतोः	புத்திரனுண்டாவதன்	ओजसा	ஆண்டையால்
	பொருட்டு	मन्त्रहोमैः	மந்திரஜபங்களோடு
		मथनं चक्रुः	கடைந்தார்கள்.



अरण्यां मध्यमानायां प्रादुर्भूतो महात्पाः । मथनाभिथिरित्याहुर्जननाज्जनकोऽभवत् ॥  
यस्माद्विदेहात्सम्भूतो वैदेहस्तु ततः स्मृतः ॥ १९ ॥

अरण्यां	"அரணிகட்டை	जननात्	ஜனரித்ததனால்
मध्यमानायां	கடையப்பட்டவளவில்	जनकः	ஜனகரெனவும்
महात्पाः	மஹாதேஜேரமய	अभवत्	வினங்கினார்.
प्रादुर्भूतः	ஒரு புருஷன் [ராகிய உற்பலித்தனர்.	तः	அதுவும் தவிர
मथनात्	மதனம் செய்து	विदेहात्	உயிர் பிரிந்த உடலினை
मिथिः	மிதி [உண்டானதால்		ருந்து
इति	என்று	सम्भूतः	பிறந்தவர்
आहुः	உலகத்தார்கள் வழங் கினார்கள்.	यस्मात्	ஆனபடியால்
		वैदेहः तु	வைகேதஹரெனவும்
		स्मृतः	அழைக்கப்படலானார்.

एवं विदेहराजश्च जनकः पूर्वकोऽभवत् । मिथिर्नाम महातेजास्तेनायं मैथिलोऽभवत् ॥ २० ॥

एवं	"இப்படி	अभवत्	ஆனார்.
महातेजाः	மஹாதேஜோவானான்	तेन च	அவராலேதான்
	கிய	अयं	இக்காலத்திய
मिथिः	மிதி	जनकः	ஜனகர்
नाम	என்பவர்		மைதிலர் (மிதியின்
पूर्वकः	குலத்தலைவரான முதல்	मैथिरः	{ குலத்தில் தேவான்றிய வர்) என்ற
विदेहराजः	விதேஹராஜனாய்	अभात्	நாமதேயம் பெற்றார்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22791



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2067

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५८ ॥

ययातिचरितम्—யயாதிமஹாராஜனின் சரிதம்.

एवं ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणः परवीरहा । प्रत्युवाच महात्मानं झलन्तमिव तेजसा ॥ १ ॥

एवं	இவ்வாறு	लक्ष्मणं	கொழுந்துவிட்டு எகி
रामे	ராமர்		யும் தீயை
ब्रुवति तु	சொல்லியபின்னர்	इव	போன்ற
परवीरहा	இன்னொரு விஷ்ணு அம்சமாகிய	महात्मानं	மஹாத்மாவான அவரைப் பார்த்து
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रत्युवाच	மீளவும் இவ்வணம்
तेजसा	தேஜஸால்		வினாவினார்.

महद्भुतमाश्चर्यं विदेहस्य पुरातनम् । निवृत्तं राजशार्दूल वसिष्ठस्य निमेषः सह ॥ २ ॥

राजशार्दूल	“ நேற ராஜோத்தம !	विदेहस्य	விதேஹராஜனைப்
वसिष्ठस्य	வயிஷ்டரைப்பற்றிய தும்	पुरातनं	பற்றியதுமான
निमेषः	நிமிஷைப்பற்றியதும்	महत्	பூர்வசரித்திரம்
सह	ஒரேகாலத்தில்	अद्भुतं	மிகவும்
निवृत्तं	அடைபெற்றதும்	आश्चर्यम्	அற்புதமாயும் ஆச்சர்யகரமாய் மிருக்கிறது.

निमिस्तु क्षत्रियः शूरो विशेषेण च दीक्षितः । न क्षमां कृतवान्राजा वसिष्ठस्य महात्मनः ॥

क्षत्रियः	“ கூத்திரியரும்	निमिः	நிமி
शूरः	சூரரும்	राजा तु	மன்னர்கூட
विशेषेण	முக்கியமாக	महात्मनः	மஹாத்மாவான
दीक्षितः च	யாகதிசைக்கொண்டி. ருந்தவருமான	वसिष्ठस्य	வயிஷ்டரிடத்தில்
		क्षमां	மன்னிப்பை
		न कृतवान्	ஏனோ புரியவில்லை. ? ”

एवमुक्तस्तु तेनायं श्रीमान्क्षत्रियपुङ्गवः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं सर्वशास्त्रविशारदम् ॥

रामो रमयतां श्रेष्ठो भ्रातरं दीप्ततेजसम्

॥ ४ ॥

तेन	அவரால்	श्रेष्ठः तु	முதன்மையருமான
एवं	இவ்வாறு	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तः	{ வினாவப்பட்டதற்கு திருச்செவிகாய்த்த வராகிய	सर्वशास्त्र- विशारदः } दीप्ततेजसं	{ ஸகல சாஸ்திரக்களி தும் திபுணராய் தேஜஸால் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கின்ற தம்மியாகிய லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
अयं	இந்த	भ्रातरं	தம்பியாகிய
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
क्षत्रियपुङ्गवः	ராஜோத்தமரும்	वाक्यं	இந்த சமஸமொழியை
रमयतां	{ பக்தியுடன் கொண் டாடப்படுபவர்களுக் குள்	उवाच	சொல்லியருளினார் :

सौमित्रे दुःसहो रोपो यथा क्षान्तो ययातिना । सत्त्वं गुणं पुस्कृत्य तं निबोध समाहितः ॥

सौमित्रे	“ நேற ஸக்திமண !	पुस्कृत्य	பாசாட்டி
रोपः	கேரபமென்பது	क्षान्तः	பொறுமைவானது
दुःसहः	அனவுக்குள்ளடங்கி மிருப்பது அருமை.	समाहितः	அனுஷ்டிக்கப்பட்டது
ययातिना	யயாதியால்	यया	எப்படியோ
सत्त्वं	ஸத்து	तं	அதை
गुणं	குணத்தையே	निबोध	சொல்லுகிறேன், கேள்.

नहुषस्य सुतो राजा ययातिः पौरवर्धनः । तस्य भार्याद्वयं सौम्य रूपेणाप्रतिमं भुवि ॥

சௌம்ய	"ஜேறு செனம்ய!	ராஜா	ஒரு மன்னரிருந்தார்.
नहुषः	நகுஷமஹாராஜரின்	तस्य	அவருக்கு
सुतः	புத்திரராய்	भुवि	உலகில்
पौरवर्धनः	{ ஜனங்களுக்கு ஸகல நன்மைகளையுமளிப் பவராய்	रूपेण	அழகில்
ययातिः	யயா தியென	अप्रतिमं	ஒப்புயர்வில்லாத
		भार्याद्वयम्	இரண்டு மனைவிகளு ண்டு.

एका तु तस्य राजर्षेर्नाहुषस्य पुरस्कृता । शर्मिष्ठा नाम दैतेयी दुहिता वृषपर्वणः ॥ ७ ॥

नाहुषस्य	"நகுஷனின் புதல்வ ரான	शर्मिष्ठा नाम	சர்மிஷ்டை எனப் பெயர் பூண்டவள்.
तस्य	அந்த	वृषपर्वणः दुहिता	விருஷபர்வனென்ற அகரராஜனது மகள்.
राजर्षेः	ராஜர்ஷிக்கு	पुरस्कृता	ப்ரீதியுடன் கொண்டா டப்பட்டவள்.
एका तु	ஒருத்தியோ		
दैतेयी	அகரராஜர் திப்பெண்.		

सुता तूशनसः पत्नी ययातेः पुरुषर्षभ । न तु सा दयिता राज्ञो देवयानी सुमध्यमा ॥ ८ ॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தம!	सुमध्यमा	நிகரற்ற ஸௌந்தரிய முடையவள்.
राज्ञः	மன்னருக்கு	तु	அப்படியிருந்தும்
पत्नी तु	மற்றொருபத்தினியோ	सा	அவள்
उशनसः	சுக்கிராசாரியருடைய	ययातेः	யயா தியினது
सुता	புதல்வி.	दयिता न	ப்ரீதிபெற்றவனில்லை.
देवयानी	தேவயாநி யெனப் பெயர் பூண்டவள்.		

तयोः पुत्रौ तु सम्भूतौ रूपवन्तौ समाहितौ । शर्मिष्ठाऽजनयत्पूरं देवयानी यदुं तदा ॥ ९ ॥

तयोः	"அவர்களிருவரிடத்	सम्भूतौ	பிறந்தனர்.
समाहितौ	குறையற்ற [தினும்	शर्मिष्ठा	சர்மிஷ்டை
रूपवन्तौ	வடிவமுள்ளவர் களாய்	पूरं	பூரு என்பவனையும்
पुत्रौ	இரண்டு குமாரர்கள்	देवयानी	தேவயாநி
तदा	அக்காலத்தில்	यदुं तु	யது என்பவனையும்
		अजनयत्	பெற்றாள்.

पूरस्तु दयितो राज्ञो गुणैर्मातृकृतेन च । ततो दुःखसमाविष्टो यदुर्मातरमब्रवीत् ॥ १० ॥

पूरः तु	"பூருவோவெனில்	दयितः	ப்ரீதிக்குப் பாத்திரான
गुणैः	திறந்த சற்குணம் களாலும்	ततः	அதனால் [என்.
मातृकृतेन च	தாயினிடமுள்ள அன் பின்மிசுதியாலும்	यदुः	யது
राज्ञः	மன்னரது	दुःखसमाविष्टः	துக்கம் அதிகரித்தவ
		म-तः	மாதாவிடம் [என
		अब्रवीत्	இப்படி முறையிட் டான்.



भार्गवस्य कुले जाता देवस्याक्षिष्टकर्मणः । सहसे हृदतं दुःखमवमानं च दुःसहम् ॥११॥

अक्षिष्टकर्मणः	“ஏதையும் அனாயாஸ மாய் முடிக்கவல்ல	दुःखं	பொறுத்ததற்கரிய
देवस्य	தேவத்தன்மை	अवमानं	தான அவமானமாகிற
भार्गवस्य	கொண்ட { பிரகுளின் புதல்வரு டைய (அக்கிராசாரி யருடைய)	दुःखं च	கஷ்டத்தையும்
कुले	குலத்தில்	हृदतं	மனதினுள்ளேயே
जाता	பிறந்த தீ	सहसे	இருத்திக்கொண்டு சகித்திருக்கின்றனை.

आवां च सहितौ देवि प्रविशाम हुताशनम् । राजा तु रमतां सार्धं दैत्यपुत्र्या बहुक्षपाः ॥

देवि	“ஆம்மா !	राजा	மன்னர்
आवां च	நாமிருவரும்	दैत्यपुत्र्या	அசுரர் மகன் ஒருவ னோடேயே
सहितौ	ஒன்றுகூடி	सार्धं	கூடி
तु	இப்பொழுது	बहुक्षपाः	வெருகாலம்
हुताशनं	அக்கினியில்	रमताम्	மகிழ்ந்துவாழட்டும்.
प्रविशाम	விழுந்து இறப்போம்.		

यदि वा सहनीयं ते मामनुज्ञातुमर्हसि । क्षम त्वं न क्षमिष्येऽहं मरिष्यामि न संशयः ॥

ते	“தேவரீருக்கு	मरिष्यामि	உயிரைப்பொழித்த விடுகிறேன்.
सहनीयं वा यदि	{ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்கிற பசுதத்தில்	न संशयः	இதற்கு சந்தேஹ மில்லை.
त्वं	தேவரீர்	मां	எனக்கு
क्षम	அடக்கிக்கிடவும்.	अनुज्ञातुं	அனுமதியளிக்க
अहं	நான்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.”
क्षमिष्ये न	பொறுத்திறேன்.		

पुत्रस्य भाषितं श्रुत्वा परमात्मस्य रोदतः । देवयानी तु संकुद्धा सस्मार पितरं तदा ॥

परमात्मस्य	“மிகவும் நொந்து	तु	இவ்விவசத்தில்
रोदतः	அழுதுகொண்டிருக்கிற	संकुद्धा	மிகச்சினம் கொண்ட வளாகி
पुत्रस्य	புத்திரானது	तदा	அச்சமடத்தில்
भाषितं	மொழிக்கு	पितरं	தந்தையை
पुत्र्या	செவிசரய்த்த	सस्मार	மனதில் நினைத்தாள்.
देवयानी	தேவயானி		

इक्षितं तदभिज्ञाय दुहितुर्भागिवस्तदा । आगतस्त्वरितं तत्र देवयानी तु यत्र सा ॥ १५ ॥

भागवः	“பிருகுளின் புத்தி ரர் (சக்கிரசாரியர்)	तु	உடனே
दुहितुः	புதல்வியின து	सा	அந்த
तत्	அந்த	देवयानी	தேவயானி
इक्षितं	மனோபாவத்தை	यत्र	எங்கிருந்தன்னோர்
तदा	அத்தருணத்தில்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
अभिज्ञाय	அறிந்து	त्वरितं	விரைந்து
		आगतः	வந்துசேர்ந்தனர்.

दृष्ट्वा चापकृतिस्थां तामप्रहृष्टामचेतनाम् । पिता दुहितरं वाक्यं किमेतदिति चाब्रवीत् ॥

पिता	“தந்தை	दृष्ट्वा	கண்டு
दुहितरं च	பெண்ணையும்	तां	அவளைப்பார்த்து
अप्रहृतिस्थां	ஸ்வபாவத்திற்கு மனரூப்	एतत्	இது
		किं	யாதுகாரணம்
अप्रहृष्टां	உற்சாகமின்றி	इति	என்கிற
अचेतनां च	மெய்மறந்திருப்பவ ளாயும்	वाक्यं	கேள்வியை
		अब्रवीत्	கேட்டார்.

पृच्छन्तमसकृत् वै भार्गवं दीप्ततेजसम् । देवयानी तु संक्रुद्धा पितरं वाक्यमब्रवीत् ॥ १७ ॥

संकुद्धा	“மிகச்சினங்கொண்ட தேவயானியும் [ருந்த	पितरं वै	தந்தையுமாகிய
देवयानी तु	பலதரம்	भार्गवं	சக்கிரசாரியரைப்
असकृत्	வினாவுகின்ற	वाक्यं	விஷயத்தை [பார்த்து
पृच्छन्तं	அந்த	अब्रवीत्	இங்ஙனம்கொரிவித் தனை:
तं	தேஜோமயமும்		

अहमग्निं विषं तीक्ष्णमपो वा मुनिसत्तम । भक्षयिष्ये प्रवेक्ष्यामि न तु शक्ष्यामि जीवितुम् ॥

मुनिसत्तम	“நேற மஹரிஷியே!	अग्निं	நெருப்பிலாவது
अहं	நான்	अपः	ஜலத்திலாவது
तीक्ष्णं	திசுஷ்ணமான	प्रवेक्ष्यामि	குறித்துவிடப்போகி
विषं	விஷத்தை	तु	இளியும் [நேன்.
भक्षयिष्ये	அருந்திவிடப்போகி	जीवितुं	உயிரைவைத்திருக்க
वा	அல்லது [நேன்.	शक्ष्यामि न	மாட்டேன்.

न मां त्वमवजानीषे दुःखितामवमानिताम् । वृक्षस्यावज्ञया ब्रह्मं शिष्यन्ते वृक्षजीविनः ॥

वृक्षम्	“நேற வேதவித்தே!	वृक्षस्य	மூலங்கொடுத்திருக்கிற
एवं	தேவரீர்		மூள்ள
मां	என்னை	अवज्ञया	அலக்யத்தினால்
अवमानितां	அவமானமடைந்து		விருஷத்தின் ஸா
दुःखितां	{ துக்கத்தை அனுப வித்துக்கொண்ட ருப்பவனாக	वृक्षजीविनः	{ ராமசங்கள் (அதாவ து இலைகள், காய் கனிகள்)
अवजानीषे न	கவனியா திருக்கிறீர்.	शिष्यन्ते	அழிகின்றன.

अवज्ञया च राजर्षिः परिभूय च भार्गव । मय्यवज्ञां प्रयुङ्गे हि न च मां बहु मन्यते ॥

भार्गव	“பிரகு மஹரிஷியின்	மா	என்னை
राजर्षिः	ராஜரிஷி [புத்திரரோ!	बहुमन्यते न	மேலாக மதியா திருக்
अवज्ञया हि	அலக்ஷ்யத்தினு	च	ஆன்றியும் [கருர்.
	லன்றோ	मयि	என்னிடத்தில்
परिभूय च	வெட்கப்படுதற்பொ	अवज्ञां च	அலக்ஷ்யத்தையும்
	ருட்டே	प्रयुङ्गे	காட்டுகருர்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कोपेनाभिपरिप्लुतः । व्याहर्तुमुपचक्राम भार्गवो नहुषात्मजम् ॥२१॥

तस्याः	“அவளது	कोपेन	கோபத்தால்
तत्	அந்த	अभिपरिप्लुतः	மெய்மறந்தவராகி
वचनं	மொழிக்கு	नहुषात्मजं	நகுஷரின் புதல்வனை
श्रुत्वा	செவிகாய்த்த		(உயர்தியை)
भार्गवः	பார்க்கவர் (சக்கிரா	व्याहर्तुं	இங்ஙனம் சபிக்க
	சாரியர்)	उपचक्राम	தலைப்பட்டார்.

यस्मान्मामवजानीपे नाहुष त्वं दुरात्मवान् । जरया परया जीर्णः शैथिल्यमुपयास्यसि ॥

नाहुष	“அஹே நகுஷபுத்திரா!	पया	மிக்க
त्वं	நீ	जरया	ஜராவஸ்தைகொண்டு
दुरात्मवान्	கெட்ட மதியுடையோ	जीर्णः	விருத்தாப்பியனாகி!
मां	என்னை [இது	शैथिल्यं	வார்த்திக ஸ்திணத்
अवजानीपे	அலக்ஷ்யம் பண்ணு		தை (துர்பலத்தை)
	கருய்	उपयास्यसि	அடைவக்கடவாய்.
यस्मात्	என்கிற காரணத்தால்		

एवमुक्त्वा दुहितरं समाश्वास्य च भार्गवः । पुनर्जगाम ब्रह्मर्षिर्भवनं स्वं महायशः ॥२३॥

महायशः	“மஹாபுகழ்	दुहितरं च	புத்திரிடையும்
	படைத்த	समाश्वास्य	சமாதானப்படுத்தி
ब्रह्मर्षिः	பிரமரிஷியரசு		விட்டு
भार्गवः	சக்கிராசாரியர்	स्वं	தனது
एवं	இப்படி	भवनं	திருப்பிடத்திற்கு
उक्त्वा	சபித்துவிட்டு	पुनः	திரும்பி
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥





एकोनपष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 49 ||

पूरो राज्याभिषेकः—பூராவின் ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा तूशनसं क्रुद्धं तदातो नहुषात्मजः । जरां परमिकां प्राप्य यदुं वचनमब्रवीत् ॥

नहुषात्मजः तु	“நகுஷரின் புதல்வ	जरां	ஜராவஸ்தையை
	ரும்	प्राप्य	அடைந்து
उशनसं	சுக்கிராசாரியரால்	तदातः	அதனால் மிகவருத்த
	விளைந்த		முற்றவராகி
क्रुद्धं	குருகாரியத்திற்கு	यदुं	யதுவை அழைத்து
श्रुत्वा	உடன்பட்டு	वचनं	இந்த ஆக்கிணையை
परमिकां	மிக்க	अब्रवीत्	சொன்னார்:

यतस्त्वमसि धर्मज्ञो मदर्थं प्रतिगृह्यताम् । जरां परमिकां पुत्र भोगै रंस्ये महायशाः ॥ २ ॥  
न तावत्कृतकृत्योऽस्मि विषयेषु नरर्षभ । अनुभूय तथा कामं ततः प्राप्स्याम्यहं जराम् ॥

नरर्षभ	“தேற புருஷோத்தம!	जरां	மூப்பை
पुत्र	மகனே!	मर्थं	எனக்காக
त्वं	நீ	प्रतिगृह्यतां	நீ வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும்;
धर्मज्ञः	தருமங்களை உணர்ந்த வனென	भोगैः	இன்பங்களால்
महायशाः	மிகப் பிரசித்திபெற்ற வனாய்	रंस्ये	திருப்தியடைகிறேன்.
असि	விளக்குகின்றனை.	तथा	அவ்வண்ணமாய்
विषयेषु	செற்றின்பங்களில்	कामं	மனோபீஷ்டத்தை
तावत्	இன்னும்	अनुभूय	அனுபவித்து விட்டு
कृतकृत्यः	ஆசைபோழிந்தவனாய்	अहं	நான்
अस्मि न	நான் ஆகவில்லை.	जरां	மூப்பை
यतः	ஆகையால்	ततः	மீளவும்
परमिकां	அதிக	प्राप्स्यामि	பெற்றுக்கொண்டு விடுகிறேன்.

यदुस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रत्युवाच नरर्षभम् । पुत्रस्ते दयितः पूरुः प्रतिगृह्णातु वै जराम् ॥४॥

तद्वचनं	“அவரது மொழிக்கு	ते	‘உமக்கு
श्रुत्वा	செவிகாய்த்த	दयितः	மிக்க அருமைவாண
यदुः	யது	पुत्रः	புத்திரனாகிய
नरर्षभं	மன்னரைப்பார்த்து	पूरुः	பூரு
प्रत्युवाच	இப்படி பதில்சொன் னான்:	जरां वै	கிழத்தனத்தையும்
		प्रतिगृह्णातु	வாங்கிக்கொள்ள ட்டும்.

बहिष्कृतोऽहमर्थेषु सन्निकर्षाच्च पार्थिव । प्रतिगृह्णातु वै राजन्कः सदाश्नाति भोजनम् ॥

பார்திவ	“சக்கரவர்த்தியாகிய	बहिष्कृतः	பகிஷ்கரிக்கப்பட்டி-
राजन्	மன்னரே!		ருக்கிறேன்.
अहं च	நானே	कः	எவனொருவன்
अर्थेषु	ப்ரமேயங்களில்	भोजनं वै	ஸர்ஸபாக்யத்தையும்
सन्निकर्षात्	பந்துத்துவத்திலி	सह आश्नाति	கூடவிருந்து அனுப
	ருந்து		விக்கிறானே அவன்
		प्रतिगृह्णातु	ஏற்றுக்கொள்ளட்டும்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राजा पूरुमथाब्रवीत् । इयं जरा महाबाहो मर्त्यं प्रतिगृह्यताम् ॥ ६ ॥

तस्य	“அவனது	महाबाहो	‘ஹே மஹாபாஹோ!
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	इयं	இந்த
श्रुत्वा अथ	செவிகாய்த்த	जरा	கிழந்தனமானது
राजा	மன்னர்	मर्त्यं	எனக்காக
पूरुं	பூருவைப்பார்த்து	प्रतिगृह्यताम्	உன்னால் வாங்கிக்கொ
अब्रवीत्	இங்ஙனம் வியமித்த		ள்ளப்படவேண்டும்.
	ருளினார்:		

नाहुषेणैवमुक्तस्तु पूरुः प्राञ्जलिरब्रवीत् ।

धन्योऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि शासनेऽस्मि तव स्थितः

॥ ७ ॥

नाहुषेण	“நகுஷணது புதல்வ	धन्यः अस्मि	‘தன்னியன் ஆயினேன்.
एवं	இங்ஙனம் [ரால்	अनुगृहीतः	அனுக்கிரகிக்கப்
उक्तः	சொல்லியதற்குச்		பெற்றவன்
	செவிகாய்த்த	अस्मि	ஆயினேன்.
पूरुः तु	பூருவோவென்றால்	तव	தேவரீரது
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாய்	शासने	நிபமணத்தில்
अब्रवीत्	இப்படி பதில் உரைத்	स्थितः अस्मि	சனியா பக்தியுடைய
	தான்.		வன்.

पूरोर्वचनमाज्ञाय नाहुषः परया मुदा । प्रह्वममुलं लेभे जरां संक्रामयच्च ताम् ॥ ८ ॥

नाहुषः	“நகுஷரின் புதல்வன்	प्रह्वं	ஆனந்தத்தை
पूरोः	பூருவின்	लेभे	அடைந்தான்.
वचनं	அங்கிகாரத்தை	तां	அந்த
आज्ञाय	ஏற்றுக்கொண்டு	जरां च	மூப்பையும்
परया	பரிபூர்ண	संक्रामयत्	மார்த்தி ஒப்புவித்
मुदा	மனஸ்துஷ்டியால்		தான்.
अमुलं	அளவற்ற		

ततः स राजा तर्हणः प्राप्य यज्ञान्दहस्रशः । बहुवर्षसहस्राणि पालयामास मेदिनीम् ॥

तः	“அதன்மேல்	प्राप्य	செய்து
सः राजा	அந்த மன்னன்	बहुवर्ष- } +हस्राणि }	அனேக ஆயிரவருஷங் கள் வரையில்
तर्हणः	யௌவனம் பெற்றவ னாய்	मेदिनीं	பூமியை
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காக	पालयामास	பரிபாலித்துவந்த னன்.
यज्ञान्	யாகங்களை		

अथ दीर्घस्य कालस्य राजा पूरुमयाव्रवीत् । आनयस्व जरां पुत्र न्यासं निर्यातयस्व मे ॥

अथ	“இப்படி	पुत्र	‘வத்ஸ!
दीर्घस्य कालस्य	வெகுநேரம் சென்ற பின்னர்	जरां	ஐரையை
राजा	மன்னன்	आनयस्व	மாற்றிவிடு.
पूरं	பூருவைப் பார்த்து	न्यासं	வைப்பாக வைத்திருப்
अथ	இப்படி	मे	எனக்கு [பதை
उ व्रवीत्	கூறினான்:	निर्यातयस्व	திரும்பிக்கொடுத்து விடு.

न्यासभूता मया पुत्र त्वयि संक्रामिता जरा ।

तस्मात्प्रतिगृहीष्यामि तां जरां मा व्यथां कृथाः ॥ ११ ॥

पुत्र	“வத்ஸ!	संक्रामिता	ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்
जरा	மூப்பு	तस्मात्	ஆதலால் [கது.
मया	என்னால்	तां जरां	அந்த ஐரையை
त्वयि	உன்றிடத்தில்	प्रतिगृहीष्यामि	திரும்பிப்பெற்றுக் கொள்கிறேன்.
न्यासभूता	{ மறுபடி பெற்றுக்கொ ள்ளவேண்டியவைப் பாக	व्यथां	மனச்சஞ்சலத்திற்கு
		मा कृथाः	இடங்கொடாதே.

प्रीतश्चास्मि महाबाहो शासनस्य प्रतिग्रहात् । त्वां चाहमभिपेक्ष्यामि प्रीतियुक्तो नराधिपम् ॥

महाबाहो	“ஹே மஹாபாகுவே!	प्रीतियुक्तः	அனுகந்திக்கவேண்
शासनस्य	சாஸனத்திற்கு	अहं च	நானே [டியவனாகிய
प्रतिग्रहात्	கண்பம் வைத்த கார ணத்தால்	त्वां च	உன்னை மாத்நிரம்
प्रीतः अस्मि	திருப்தி அடைந்தேன்.	अहं च	அரசனாக
		अभिपेक्ष्यामि	அபிஷேகஞ்செய்திக் கிறேன்.

एवमुक्त्वा सुतं पूरं ययातिर्नहुपात्मजः । देवयानीसुतं क्रुद्धो राजा वाक्यमुवाच ह ॥ १३ ॥

नहुपात्मजः	“நஹுவுடனது குமார	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
ययातिः	யயாதி [ன	देवयानीसुतं	தேவயானியின் புத்தி ரனைப்பார்த்து
राजा	மன்னன்	क्रुद्धः ह	மிகக் கோபங்கொண்ட வனாகி
पूरं	பூருவென்ற	वाक्यं	இந்த மொழியை
सुतं	புதல்வனுக்கு	उवाच	கூறினான்:
एवं	இவ்வளவும்		



राक्षसस्त्वं मया जातः क्षत्ररूपो दुरासदः । प्रतिहंसि ममाज्ञां यत्प्रजार्थे विफलो भव ॥

எவ்	“நீ	பாஜா	ஆக்ஷேபனைய
दुरासदः	துஸ்ஸஹமான	प्रतिहंसि	அலக்தயஞ்செய்தனை.
राक्षसः	பேய்.	यत्	ஆதலின்
मया	என்னால்	प्रजार्थे	ஸந்தறிவிஷயத்தில்
क्षत्ररूपः	கூத்திரியனாய்	विफलः	சூன்னியனாக
जातः	பிறந்தனை.	भव	ஆகக்கடவாய்.
मम	எனது		

पितरं गुरुभूतं मां यस्मात्प्रपन्नमन्यसे । राक्षसान्यातुधानांस्त्वं जनयिष्यसि दारुणान् ॥

எவ்	“நீ	எவ்	நீ
गुरुभूतं	குருவும்	दारुणान्	மிகக்கொடியவர்களும்
पितरं	பிதாவுமான	यातुधानान्	பேய்போன்றவர்களு
मां	என்னை		மான
अवमन्यसे	இகழ்ந்தனை.	राक्षसान्	ராக்ஷஸர்களை
यस्मात्	ஆதலின்	जनयिष्यसि	பெறுவாய்.

न तु सोमकुलोत्पन्ने वंशे स्यास्यति दुर्मतेः । वंशोऽपि भवतस्तुल्यो दुर्विनीतो भविष्यति ॥

दुर्मतेः	“துஷ்டனாகிய உனது	भविष्यति	ஆகும்.
वंशः अपि	வம்சமோ வென்றால்	सोमकुलोत्पन्ने	சந்திரகுலத்தொடர்ச்
भवतः तु	உனக்கே		செய்கிய
तुल्यः	நிகரானதாய்	वंशे	வம்சத்தில்
दुर्विनीतः	பொல்லாததாய்	न स्यास्यति	இராது.

तमेवमुक्त्वा राजर्षिः पूरुं राज्यविवर्धनम् । अभिषेकेन सम्पूज्य आश्रयं प्रविवेश ह ॥ १७॥

राजर्षिः	“ராஜர்ஷி	अभिषेकेन	பட்டாபிஷேகம்
तं	அவனை		செய்வதால்
एवं	இவ்வளவும்	संपूज्य	கொள்கித்தவிட்டு
उक्त्वा	சபித்துவிட்டு	आश्रयं	வாண்பொஸ்தாச்சிர
पूरुं	பூருவை		மத்தை
राज्यविवर्धनं	ராஜ்யபரிபாஸைத்ததை	प्रविवेश	பெற்றார்.
	வளர்க்கின்றவனாய்	ह	கான்!

ततः कालेन महता दिष्टान्तमुपजग्मिवान् । त्रिदिवं सङ्गतो राजा ययातिर्नहुषात्मजः ॥

नहुषात्मजः	“நகுஷபுத்திரராகிய	ततः	பின்னர்
ययातिः	யயாதி	दिष्टान्तं	ஆயுள் முடிவை
राजा	மன்னர்	उपजग्मिवान्	அறிந்தகொண்டு
महता कालेन	வெகுநேரங்கடந்த	त्रिदिवं	தேவதோகத்தை
		सङ्गतः	அடைந்தார்.

पुरुषकार तद्राज्यं धर्मेण महता वृतः । प्रतिष्ठाने पुरवरे काशिराज्ये महायज्ञाः ॥ १९ ॥

महाः शाः	"महाराज्यं तद्विवा	महा	मஹத்தான
पुरुः	ब्रु [क्रिय	धर्मेण	தருமநெறியால்
काशिराज्ये	काशिराज्यத்தில்	वृतः	பாதுகாக்கப்பட்ட
प्रतिष्ठाने	பிரதிஸ்தானமென்		வனம்
	னும்	तत् राज्यं	அந்த அரசாட்சியை
पुरवरे	சிறந்த பட்டணத்தில்	चकार	செய்துவந்தனன்.

यदुस्तु जनयामास यातुधानान्सहस्रशः । पुरे क्रौञ्चवने दुर्गे राजवंशबहिष्कृतः ॥ २० ॥

राजवंशबहिष्कृतः	"இராஜவம்சத்தினின்	पुरे	நகரத்தில்
	து விலக்கப்பட்ட	सहस्रशः	அநேக
यदुः तु	யதுவென்பவனோ	यातुधानान्	அரக்கர்களை
दुर्गे	துர்க்கமான	जनयामास	பெற்றான்.
क्रौञ्चवने	கிரௌஞ்சவனமென்ற		

एष तूशनसा मुक्तः शापोत्सर्गो ययातिना । धारितः क्षत्रधर्मेण यं निमिष्य न चक्षमे ॥

तूशनसा	"சுக்கிராசாரியரால்	धारितः	பொறுத்துக்கொள்
मुक्तः	கொடுக்கப்பட்ட		ளப்பட்டது.
एषः	இந்த	निमिः च	நிமிஷோ
शापोत्सर्गः तु	சரபமொழியும்	यं	அப்படிப்பட்டது
ययातिना	யயாதியால்		எதுவோ அதை
क्षत्रधर्मेण	சுத்திரியதருமத்தை	न चक्षमे	பொறுத்துக்கொள்ள
	மேற்கொண்டு		வில்லை.

एतत्ते सर्वमाख्यातं दर्शनं सर्वकारिणाम् । अनुवर्तामहे सौम्य दोषो न स्याद्यथा नृगे ॥

सौम्य	"தேற செளம்ய!	यथा	எப்படிப்பட்டதோ,
दर्शनं	பிரத்யக்ஷபிரமாண		அப்படிப்பட்டதான
एतत्	இது [மான	दोषः	குற்றமானது
सर्वं	எல்லாமும்	न स्यात्	ஏற்படவேண்டாம்.
ते	உனக்கு	सर्वकारिणं	கார்யமாய் வந்தவர்
आख्यातं	விபரமாகக்கூறப்		கள் எல்லோருக்கும்
	பட்டது.	अनुवर्तामहे	செவிகொடுத்து
नृगे	சிருகராஜன் விஷயத்		விசாரிப்போம்.
	தில்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनषष्ठितमः सर्गः ॥



षष्ठितमः सर्गः—அறுபதாவது ஸர்க்கம். || 60 ||

महर्षिसमागमः—மஹரிஷிகள் வருவது.

तयोः संवदतोरेवं रामलक्ष्मणयोस्तदा । वासन्तिकी निशा प्राप्ता न शीता न च घर्मदा ॥

तदा	அப்பொழுது	शीता न	அதிகக் குளிர்ச்சி இல்
तयोः	அந்த		லாததும்
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமரும், லக்ஷ்மணரும்	घर्मदा न	அதிக வெப்பமில்லாததும்
एवं	இப்படி	वासन्तिकी च	வஸந்தகாலத்தியதுமான
संवदतोः	ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில்	निशा	இரப்பொழுது
		प्राप्ता	நடைபெற்றது.

ततः प्रभाते विमले कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् । अभिचक्राम काकुत्स्थो दर्शनं पौरकार्यवित् ॥

ततः	அப்பொழுது	पौर्वाहिकीं	பிராதக்காலத்தில்
विमले	நிர்மலமான		செய்யவேண்டிய
प्रभाते	பிராதக்காலத்தில்	क्रियां	கரியையை
पौरकार्यवित्	ராஜ்யவிவஹாரங்களில் நிபுணராகிய	कृत्वा	செய்துமுடித்து
		दर्शनं	விசாரித்தற்பொருட்டு
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	अभिचक्राम	எழுந்தருளினார்.

ततः सुमन्त्रस्त्वागम्य राघवं वाक्यमब्रवीत् । एते निवारिता राजन्द्वारि तिष्ठन्ति तापसाः॥

ततः	அப்பொழுது	राजन्	"சக்கிரவர்த்தியே !
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	द्वारि	வாசலில்
राघवं	ஸ்ரீராகவரிடம்	तापसाः	தவசிகள்
आगम्य	வந்துசேர்ந்து	तिष्ठन्ति	வந்திருக்கிறார்கள்.
वाक्यं तु	இந்த மொழியை	एते	இவர்கள்
अब्रवीत्	மொழிந்தார் :	निवारिताः	ஒதுக்கி விந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

भार्गवच्यवनं चैव पुरस्कृत्य महर्षयः । दर्शनं ते महाराज्योदयन्ति कृतवराः ॥

प्रीयमाणा नरव्याघ्र यमुनातीरवासिनः

॥ ४ ॥

नरव्याघ्र	"ஹே புருஷோத்தம !	प्रीयमाणाः च	விசுவாஸத்தைக் காட்டுபவர்களையும்
यमुनातीरवासिनः	பமுனாதிக்கரைகளில் வாஸம் செய்கின்ற		
ते	அந்த	कृतवराः एव	அவஸாப்படுபவர்களையும்
महर्षयः	மஹரிஷிகள்	महाराजः	மஹாராஜரின்
भार्गव-}	பிரகுபுத்திரரான	दर्शनं	தரிசனத்தை
च्यवन-}	சயவன முனிவரை	चोदयन्ति	பிரார்த்திக்கின்ற
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டிவந்து		றார்கள்."



तस्य तद्वचः श्रुत्वा रामः प्रावाच धर्मवित् । प्रवेक्ष्यन्तां महाभागा भार्गवप्रमुखा द्विजाः ॥

धर्मवित्	தருமனிடத்தாகிய	भार्गवप्रमुखाः	பார்க்கவருடன் வந்தி
रामः	ஸ்ரீராமர்		ருக்கின்றவர்களுமான
तस्य	அவரது	द्विजाः	பிரம்மகுலத்தவர்கள்
तद्वचनं	அவ்வார்த்ததையை	प्रवेक्ष्यन्तां	உள்ளே அழைத்து
श्रुत्वा	செனியுற்று		வரப்படட்டும் என்று
महाभागाः	“மஹாபுண்பாத்து	प्रोवाच	நியமித்தருளினார்.
	மாக்களும்		

राज्ञस्त्वाज्ञां पुरस्कृत्य द्वाःस्थो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रवेशयामास तदा तापसान्मुदुरासदान् ॥

द्वाःस्थः	வாயிலோன்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
राज्ञः	ராஜாது	तदा	அப்பொழுது
आज्ञां	சாஸனத்தை	सुदुरासदान्	மிக்க ஒளிபெற்று
पुरस्कृत्य	சிரமேற்கொண்டு	तापसान्	தவசிகளை [விளங்கும்
तु	உடனே	प्रवेशयामास	உள்ளே செல்லவிடுத்தனன்.
मूर्ध्नि	முடிமேல்		

शतं समधिकं तत्र दीप्यमानं स्वतेजसा । प्रविष्टं राजभवनं तापसानां महात्मनाम् ॥ ७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	स्वतेजसा	அவர்கள் தேஜஸால்
महात्मनां	மஹாத்மாக்களான	समाधिकं	மிக்கவும்
तापसानां	தவசிகளின்	दीप्यमानं	ஜ்வலித்துக்கொண்டு
शतं	நூறு	राजभवनं	ராஜமாளிகையில்
		प्रविष्टम्	வந்துசேர்ந்தது.

ते द्विजाः पूर्णकलशैः सर्वतीर्थान्मुसक्तुतैः । गृहीत्वा फलमूलं च रामस्याभ्याहरन्बहु ॥

ते द्विजाः	அந்த பிரம்மகுலத் தவர்கள்	बहु	பற்பல
सर्वतीर्थान्मु- सक्तुतैः	ஸகல புண்ணிய தீர்த்தங்களால், பந்திரங்கள் ஜூடிக்கப்பட்ட	फलमूलं च	கனிகளையும், கிழங்குகளையும்
पूर्णकलशैः	பூர்ணகும்பங்களோடு	गृहीत्वा	கொண்டுவந்து
		रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
		अभ्याहरन्	ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

प्रतिगृह्य तु तत्सर्वं रामः प्रीतिपुरस्कृतः । तीर्थोदकानि सर्वाणि फलानि विविधानि च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	विविधानि	பலவகை
प्रीतिपुरस्कृतः	பேருவகை பூண்ட	फलानि च	பழக்களையும்
सर्वाणि	எல்லா [வராக	तत्	அந்த
तीर्थोदकानि	புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
		प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டார்.

उवाच च महाबाहुः सर्वानेव महामुनीन् । इमान्यासनमुख्यानि यथार्हमुपविश्यताम् ॥

மஹாபாஹு:	மஹாபாஹு =	यथाई च	ஏற்றலாதே
महामुनीन्	மஹாமுனிவர்கள்	उपविश्यतां	உட்காரச்ப்பட்டும்
सर्वान् एव	எல்லோரையும்		என்று
इमानि	"இந்த பார்த்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்த
आसनमुख्यानि	மிறந்த ஆஸனங்களில்		ருளினார்:

रामस्य भाषितं श्रुत्वा सर्व एव महर्षयः । वृषीषु रुचिराख्यासु निषेदुः काञ्चनीषु ते ॥

ராமசு	ஸ்ரீராமரது	काञ्चनीषु	பொன்மயமான
भाषितं	திருவாய்க்குக்கு	रुचिराख्यासु	அதிக அழகுவாய்ந்த
श्रुत्वा	செவ்சாய்ந்த	वृषीषु	ஆஸனங்களில்
ते महर्षयः	அந்த மஹர்ஷிகள்	निषेदुः	உட்கார்ந்துகொண்
सर्वे एव	எல்லோருமே		டார்கள்.

उपविष्टानृषींस्तत्र दृष्ट्वा परपुरुञ्जयः । प्रयतः प्राञ्जलिर्भूत्वा राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥१२॥

उपविष्टानृषींस्तत्र	மஹாபராக்கிரம	उपविष्टान्	விற்றிருந்த
दृष्ट्वा	சாலியாகிய	ऋषीन्	ரிஷிகளை
परपुरुञ्जयः	ஸ்ரீராகவர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रयतः	அப்பொழுது	वाक्यं	இந்த மொழியை
प्राञ्जलिः भूत्वा	வணக்கமும், ஒடுக்க முழுடையவராய்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு
	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		ளினார்:

किमागमनकार्यं वः किं करोमि समाहितः । आज्ञाप्योऽहं महर्षीणां सर्वकामकरः सुखम् ॥

किमागमनकार्यं	"எழுந்தருளியிருக்	सर्वकामकरः	{ ஸகல மனோதங்களை
वः	கும் காரியம்		யும் பூர்த்திசெய்ய
किं	என்ன?	अहं	வேண்டியவனாகிய
महर्षीणां	மஹர்ஷிகளுக்கு	वः	நான்
आज्ञाप्यः	ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட வனாய்	करोमि	உங்களுக்கு
सुखं	குதுகலந்துடனும்		இப்பொழுது செய்து
समाहितः	பக்தியுடையவ னாகவும்	किम्	முடிக்கவேண்டியது
			என்ன?

इदं राज्यं च सकलं जीवितं च हृदि स्थितम् । सर्वमेतद्द्विजार्थं मे सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥

इदं राज्यं	"இந்த ராஜ்யமும்	एतत्	இது
सकलं	ஒவ்வொன்றும்	स्थितं	ஸ்திராய் நாட்டப்
सर्वं	எல்லாமும்		பெற்றிருக்கிறது.
जीवितं च	உயிரும்	एतत्	இது
द्विजार्थं	அந்தணர்களின் ஸ்வா	सत्यं च	ஸத்யமென்றே
मे	எனது [மியும்	वः	உங்களுக்கு
हृदि	ஹிருதயத்தில்	ब्रवीमि	வாக்களிக்கிறேன்."



तस्य तद्वचनं श्रुत्वा साधुकारो महानभूत् । ऋषीणामुग्रतपसां यमुनातीरवासिनाम् ॥

तस्य अवரது  
तद्वचनं திருவாக்குக்கு  
श्रुत्वा செவிசாய்த்தவனவில்  
उग्रतपसां மஹா வைராக்கிய  
முடையவர்களும்

यमुनातीर- }  
वासिनां } யமுனாதிக்கரைபில்  
வாஸஞ்செய்கின்ற  
வர்களுமான

ऋषीणां ரிஷிகளுடைய

महान् பெரிய

साधुकारः 'நன்று', 'நன்று'

என்றகொண்டாட்டம்

अभूत् ஏற்பட்டது.

उचुश्च ते महात्मानो हर्षेण महताऽऽवृताः । उपपन्नं नरश्रेष्ठ तवैव भुवि नान्यतः ॥ १६ ॥

ते महात्मानः அந்த மஹாத்மாக்கள்

महता அதி

हर्षेण ஸந்தோஷத்தால்

आवृताः மனம் பொங்கியவர்

களாகி

उचुः இப்படி பேசினார்கள்:

बहवः पार्थिवा राजनतिक्रान्ता महाबलाः । कार्यस्य गौरवं मत्वा प्रतिज्ञां नाभ्यरोचयन् ॥

राजन् "சக்கிரவர்த்தியாரே!  
अतिक्रान्ताः இதுவரையிலுள்ளவர்

களும்

महाबलाः அதிபலிஷ்டர்களு

बहवः அனேக [மான

पार्थिवाः பூபதிகள்

कार्यस्य கார்யத்தின்

गौरवं முடிவு அசாதத்திய

मत्वा எண்ணி [மென்பதை

प्रतिज्ञां உடன்படுவதற்கு

न अभ्यरोचयन् இஷ்டப்படவில்லை.

त्वया पुनर्ब्राह्मणगौरवादियं कृता प्रतिज्ञा ह्यनवेक्ष्य कारणम् ।

ततश्च कर्ता ह्यसि नात्र संशयो महाभयात्तुमृषीस्त्वमर्हसि

॥ १८ ॥

त्वया पुनः "தேவரீரால் மீத

कारणं உத்தேசத்தை [திரம்

अनवेक्ष्य च விசாரித்தறியாமலும்

ब्राह्मणगौरवात् பிராமணர்களிடமு

ள்ள கௌரவத்தாலே

इयं प्रतिज्ञा இந்த பிரதிக்கை

कृता தந்தருளப்பட்டது.

ततः ஆதலால்

कर्ता காரியத்தைச் செய்து மு

டிக்கவேண்டியவராய்

असि ஆகிறீர்.

अस इति

संशयः न ஸம்சயமில்லை.

खं हि தேவரீரே

ऋषीन् முனிவர்களை

महाभयात् பேராபத்திலிருந்து

वातु பரதுகாத் தருள

अर्हसि திருவுள்ளங்கொள்ள

வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 22854

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2130

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे अष्टाविंशेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத  
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தெட்டாவது  
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.





[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசத்ரிதாவஸ்வமேதயந்நவாடே ட்வாவி்ஷதி டிநேபு ஸீநே ஸ்ரீமத்ராமாயணே  
 ஃகோந்விஸேஃஹி ஁த்ரகாண்டே ஃகபஃஹிதமஸர்ஃமாரஃய அஃதிதமஸர்ஃபர்யந்  
 (22855—23334 ஃஸ்தோகா:) ஸீதம | தஸிந் டிநே ஸீதா: ஃஸ்தோகா: 480]

[ஆதிபிள் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸ்கந்திபிள் அச்வமேதயாகதாலையில்  
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
 இருபத்தொன்பதாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் அறுபத்தொராவது  
 ஸர்க்கம்முதல் எண்பதாவது ஸர்க்கம்வரை (22855—23334)

கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 480]

ஃகபஃஹிதம: ஸர்ஃ—அறுபத்தொராவது ஸர்க்கம். || ௨? ||

லவணபீடானிவெதநம்—லவணஸ்ரணுடைய உபத்திரவத்தை தெரிவித்தல்.

ஃவ் ஃவஃஹிர்ஃபிபி: காகுதஸ்தர் வாக்யமவ்ரவீத் | கி் கார்ய் ஃவூத் ஃமுநயோ ஃமய் தாவதபைது வ: ||

காகுதஸ்தர்:	காகுதஸ்தர்	கார்ய்	செய்யவேண்டிய
ஃபிபி:	முனிவர்களால்		கார்யம்
ஃவ்	இப்படி	கி்	என்ன?
ஃவஃஹி:	சொல்லப்பட்டவன்	ஃவூத்	தீங்கள் அருளிச்செய்க.
	வில்	வ:	உங்களுடைய
வாக்ய்	இந்த வாக்யத்தை	ஃமய்	அச்சத்தை
அவ்ரவீத்	சொல்லி அருளினார்:	தாவத்	இவ்வளவோடு
ஃமுநய:	"முனிகளா!	அபைது	ஒழித்துவிடுக."

ததா ஃவஃஹி காகுதஸ்தே ஃமர்ஃவோ வாக்யமவ்ரவீத் | ஃமயானா் ஃமூநு யந்மூலம் ஃதேஸ்ய ச நரேஸ்வர ||

காகுதஸ்தே	காகுதஸ்தர்	நரேஸ்வர	"புருஷோத்தம!
ததா	அவ்வாறு	ஃதேஸ்ய ச	தேசத்திற்கே
ஃவஃஹி	கூறியதும்	ஃமயானா்	விபத்துக்களுக்கு
ஃமர்ஃவ:	பார்க்கவமுனிவர்	யத்	எது
வாக்ய்	இந்த மொழியை	ஃமூலம்	முலமோ அதை
அவ்ரவீத்	கூறினார்:	ஃமூநு	உரைக்கின்றேன்
			கேளும்.

ஃபூர்வ் க்ருதயுஃ ராஜந்ஃதேய: ஃசுமஃஹவல: | ஃலோபுத்ரோஃஃமவஜ்ஜ்யேஸ்தோ ஃமஃபுர்நாஃம ஃமஃஹஸுர: || ௩ ||  
 ஃவ்ரஃஹ்ணயஸ்த் ஃசரண்யஸ்த் ஃபுஃத்யா ச ஃபரிநிஃஹித: | ஃசுரேஸ்த் ஃபரமோஃதாரே: ஃப்ரீதிஸ்தஸ்யாதுலாஃஃமவத் ||

ராஜந்	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	ஃவ்ரஃஹ்ணய: ச	{ பிரம்மஞ்ஞானமுடைய
ஃபூர்வ்	பூர்வம்		வரனவும் (அல்லது
க்ருதயுஃ	கிருதயுகத்திலே		பிரம்மணர்களிடத்
ஃசுமஃஹவல:	மஹாபலிஷ்டனென		தில் பக்தியுள்ளவ
	கியாதிபெற்றவனும்		னெனவும்)

शरणः च	{ அடைக்கலம் புருந் தேரையாதரிக்கும் உயல்புடையோனெ னவும்	उष्टः	ஜேஷ்டனும்
बुद्ध्या	தர்மபுத்தியால்	मधुः	மதுவென
परिनिष्ठितः च	மிகத்தேர்ச்சியடைந் தவனெனவும்	नाम च	பெயர் பூண்டவனு பான
महापुरुः	{ மனிதஸ்வபாவங்களு க்கு மிஞ்சினவனென ப்பெயர்பெற்றவனுய்	दैत्यः	தூர் ஆரக்கன்
लोलापुलः	லோலையென்பவனின் புதல்வனும்	अभवत्	இருந்தான்.
		तस्य	அவனுக்கு
		पमोदरैः	மஹான்களான
		सुरैः	தேவர்களானும்
		अनुज्ञा	மஹத்தான
		प्रीतिः	அனுக்கிரகம்
		अभवत्	ஏற்பட்டது.

स मधुरीयसम्पन्नो धर्मे च सुसमाहितः । बहुमानाच्च रुद्रेण दत्तस्तस्याद्भुतो वरः ॥ ५ ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவனுக்கு
मधुः	மதுவானவன்	रुद्रेण च	ருத்திரதேவராலேயே
वीर्यसम्पन्नः	வீரியசம்பன்னன்.	बहुमानात्	அபிமானத்தால்
च	அன்றியும்	अद्भुतः	அற்புதமான
धर्मे	தருமத்தில்	वरः	வரமொன்று
सुसमाहितः	ஊக்கக்கொண்டவன்.	दत्तः	தந்தருளப்பட்டது.

शूलं शूलादिनिष्कृष्य महावीर्यं महाप्रभम् । ददौ महात्मा सुप्रीतो वाक्यं चैतदुवाच ह ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவாகிய	शूलं	சூலமொன்றை
	இவர்	विनिष्कृष्य	பிரித்தெடுத்த
सुप्रीतः	உபகாரகுணமுடை யவராகி	ददौ	சம்மானமாய் தந்தனர்.
शूलात्	(சிலையுதமாகிய)	च	அன்றியும்
	சூலத்திலிருந்து	एतत्	இந்த
महावीर्यं	சிறந்த வீர்யமுடை யதும்	वाक्यं	வாக்கியத்தையும்
महाप्रभं	சிறந்த சோதியுடை யதுமான	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
		ह	காண்! [ஹிநர்.

त्वयाऽयमतुलो धर्मो मत्प्रसादात्कृतः शुभः । प्रीत्या परमया युक्तो ददाम्यायुधमुत्तमम् ॥

त्वया	“உன்னால்	परमया	அத்தியந்த
अयं	இந்த	प्रीत्या	அபிமானத்தால்
धर्मः	தருமமானது	युक्तः	அனுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டியவனாகி
अतुलः	அதவிதீயமாய் அனு ஷ்டிக்கப்பட்டது.	उत्तमं	உத்தமமான
मत्प्रसादात्	என் அனுக்கிரகத்தால்	आयुधं	ஆயுதத்தை
शुभः	பாக்கியம் பெற்றதாய்	ददामि	சம்மானமாய் அளிக் கின்றேன்.
कृतः	ஏற்பட்டுவிட்டது.		

यावत्सुरैश्च विप्रैश्च न विरुध्यैर्महासुर । तावच्छूलं तवेदं स्यादन्यथा नाशमेष्यति ॥ ८ ॥

महासुर	“‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	इदं	இந்த
सुरैः च	தேவர்களுடனும்	शूलं	சூலம்
विप्रैः च	பிராம்மணர்களுடனும்	तव	உன்னுடையதாய்
		स्यात्	விளங்கும்.
		अन्यथा	அப்படி இல்லாத பட்சத்தில்
यावत्	எவ்வளவுகாலம்		
न विरुध्ये:	விடுவதம் ஏற்படவில்லை	नाशं	கண்ணுக்குப் புலப்படாததாய்
	‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘		
तावत्	அதுவரை	एष्यति	மறைந்துவிடும்.

यश्च त्वामभियुञ्जीत युद्धाय विगतज्वरः । तं शूलो भस्मसात्कृत्वा पुनरेष्यति ते करम् ॥

यः च	“‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	शूलः	சூலமானது
युद्धाय	யுத்தத்திற்கு	भस्मसात्कृत्वा	சாம்பலாக்கி
विगतज्वरः	பயமின்றி	ते	உனது
त्वां	உன்னை	करं	கையில்
अभियुञ्जीत	மேல்லிமுத்து தாக்கி	पुनः	மறுபடியும்
ते	அவனை [னால்]	एष्यति	வந்துசேரும்.’

एवं रुद्राद्वरं लब्ध्वा भूय एव महासुरः । प्रणिपत्य महादेवं वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १० ॥

महासुरः	“‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	मूयः एव	மறுபடியும்
रुद्रात्	சிவபெருமானிடமிருந்து	महादेवं	மஹாதேவனை
		प्रणिपत्य	பக்தியுடனடிபணித்து
एवं	இவ்வாறு	एतन्	இந்த [சமஸ்கரித்து]
वरं	வரத்தை	वाक्यं ह	வாய்த்தையும்
लब्ध्वा	பெற்றபின்னர்	उवाच	மொழிந்தான்:

भगवन्मम वंशस्य शूलमेतदनुत्तमम् । भवेत्तु सततं देव सुराणामाश्वरो ह्यसि ॥ ११ ॥

सुराणां तु	“‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	शूलं	சூலமானது
ईश्वरः	தேவரீராய்	सततं	எப்பொழுதும்
असि	இருக்கிறீர்.	मम	எனது
हि	என்னைப்படியால்	वंशस्य	வம்சத்துக்குரியதாய்
भगवन्	‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	भवेत्	இருக்க அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.’
एतत्	இந்த		
अनुत्तमं	இணையிலாத		

तं ब्रुवाणं मधुं देवः सर्वभूतपतिः शिवः । प्रत्युवाच महातेजा नैतदेवं भविष्यति ॥ १२ ॥

महातेजाः	“‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘ ‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘‘	तं मधुं	அச்ச மதுவுக்கு
सर्वभूतपतिः	ஸர்வபூதங்களுக்கும் பதியுமாகிய	प्रत्युवाच	இந்த பதிலை சொல்லி
		एतत्	‘இது [யருளினார்:]
शिवः देवः	சிவபெருமான்	एवं	இவ்வளம்
ब्रुवाणं	பிரார்த்திக்கும்	न भविष्यति	இருக்கமுடியாது.



मा भूते विफला वाणी मत्प्रसादकृता शुभा । भवतः पुत्रमेकं तु शूलमेतद्भविष्यते ॥

तु	" ஆனபோதிலும்	मा भूत	ஆகவேண்டாம்.
ते	உன்னுடைய	भवतः	உனது
मःप्रसादकृता	என் அனுக்கிரகத் தால் விளைந்ததும்	एकं	ஒரு
शुभा	சிறந்ததுமான	पुत्रं	புதல்வனை
वाणी	வேண்டுகோள்	एतन्	இந்த
विफला	வினா தாய்	शूलं	சூலமானது
		भविष्यते	காத்துக்கிடக்கும்.

यावत्करस्थः शूलोऽयं भविष्यति सुतस्य ते । अवध्यः सर्वभूतानां शूलहस्तो भविष्यति॥

अयं	" இந்த	शूलहस्तः	சூலத்தைக் கையிலேந் தியவனாய்
शूलः	சூலமானது	यावत्	எதுவரையில் இருக்கி ருளே அதுவரையில்
ते	உனது	सर्वभूतानां	எப்படிப்பட்ட பிர ணிகளுக்கும்
सुतस्य	ஒரு குமரனுக்கு	अवध्यः	கொல்லமுடியாதவனாய்
करस्थः	கையிலிருப்பதாய்	भविष्यति	இருப்பான்.
भविष्यति	இருக்கும்.		

एवं मधुर्वरं लब्ध्वा देवात्सुमहदद्भुतम् । भवनं सोऽसुरश्रेष्ठः कारयामास सुप्रभम् ॥१५॥

सः	" அந்த	अद्भुतं	அற்புதமுமான
असुरश्रेष्ठः	அஸுரோத்தமனாகிய	वरं लब्ध्वा	வரத்தைப் பெற்று
मधुः	மது	सुप्रभं	மிகச்சிறந்த
देवात्	தேவரிடமிருந்து	भवनं	மாளிகையென்றை
एवं	இப்படிப்பட்ட	कारयामास	நிருமாணம் செய்து
सुमहत्	அதிபலத்தானதும்		கொண்டான்.

तस्य पत्नी महाभागा प्रिया कुम्भीनसीति या । तस्याः पुत्रो महावीर्यो लवणो नाम दारुणः॥  
बाल्यात्मभृति दुष्टात्मा पापान्येव समाचरत् ॥ १६ ॥

कुम्भीनसी	" கும்பினவியி	लवणः	லவணன்
इति	என்பவள்	नाम	என்பவன்.
या	எவளோ அவள்	महावीर्यः	மஹா வீர்யசாலி;
तस्य	அவனது	दारुणः	கொடியவன்.
प्रिया	மனதிற்கெனிய	बाल्यात्	சிறு பிராயம்
पत्नी	மணியாள் ;	प्रभृति	முதற்கொண்டு
महाभागा	பலதா தம்முத்தியுடை	दुष्टात्मा	துஷ்டனாய்
तस्याः	அவளுடைய [வவன்.	पापानि एव	பாவங்களையே
पुत्रः	புத்திரன்	समाचरत्	புரிந்துவந்தான்.

तं पुत्रं दुर्विनीतं तु दृष्ट्वा दुःखसमन्वितः । मधुः स शोकमापेदे न चैनं किञ्चिदब्रवीत् ॥

மது: "மது  
த் அந்த  
புத் திரை  
துவினிதம் துர்மார்த்தத்தில் வி  
முந் துபோனவனாக

दृष्ट्वा कண்டு  
तु இதுவிஷயத்தில்

स विहाय त्विमं लोकं प्रविष्टो वरुणालयम् । शूलं निवेद्य लवणे वरं तस्मै न्यवेदयत् ॥

ச: "அவன்  
லவணே லவணலிடத்தில்  
சூல் குலத்தை  
निवेद्य ஒப்புவித்துவிட்டு  
तस्मै அவனுக்கு  
वरं வரத்தைப்பற்றி

दुःखसमन्वितः மனம் நொத்தவனாய்  
शोकं கஷ்டத்தை  
आपेदे அடைந்தான்.  
स: அவன்  
एवं இவனைப்பார்த்து  
किञ्चित् च ஒன்றும்  
न अब्रवीत् பேசாமலிருந்தான்.

न्यवेदयत् எல்லாவற்றையும் தெ  
ரியச்சொன்னான்.  
तु இந்த ஸ்திதியில்  
इमं लोकं இந்த உலகத்தை  
विहाय விட்டொழித்து  
वरुणालयं வருணலயத்தில்  
प्रविष्टः போய்த்தங்கிலிட்டான்.

स प्रभावेन शूलस्य दौरात्म्येनात्मनस्तथा । सन्तापयति लोकांस्त्रीन्विशेषेण च तापसान् ॥

ச: "அவன்  
तथा அப்படிப்பட்டதான  
आत्मनः தனது  
दौरात्म्येन துர்குணத்தினாலும்  
शूलस्य குலத்தின்  
प्रभावेन மறியமையாலும்

लोक् लोकांस् त्र्यं மூவுலகங்களையும்  
विशेषेण அவற்றிலும் விசேஷ  
மாய்  
तापसान् च முனிவர்களை யே  
सन्तापयति துன்புறுத்திவருகின்  
ருன்.

एवंप्रभावो लवणः शूलं चैव तथाविधम् । श्रुत्वा प्रमाणं काकुत्स्थ त्वं हि नः परमा गतिः ॥

காகு:ஸ்த் "காகுத்தரே!  
लवणः एव லவணனும்  
एवंप्रभावः இத்தன்மையன்.  
शूलं च குலமும்  
तथाविधं அத்தன்மையது  
न: எங்களுக்கு

त्वं हि தேவரீர்தான்  
परमा परமமான  
गतिः கதி.  
श्रुत्वा } திருச்செங்கையத்த  
प्रमाणम् } தேவரீர் திருவுள்ளப்  
படி செய்து.

बहवः पार्थिवा राम भयार्तैर्ऋषिभिः पुरा । अभयं याचिता वीर व्रातारं न च विद्महे ॥

வீர "தனிவி ராமகிய  
राम ஹே ராம!  
पुरा இதுகாலம்  
भयार्तैः ஏக்கம்பிடித்த  
ऋषिभिः முனிவர்களால்  
बहवः பல  
पार्थिवा: பார்த்திவர்கள்

अभयं அ. யமளிக்துர  
याचिता: வேண்டிக்கொள்ளப்  
பட்டார்கள்.  
व्रातारं च { அஞ்செனென்று அபய  
மளிப்பவர் ஒருவரை  
யும்  
विद्महे न காணவில்லை.

ते वयं रावणं श्रुत्वा हतं सवलवाहनम् । त्रातारं विब्रहे तात नान्यं भुवि नराधिपम् ॥

तात	"மஹா பூதம்,	श्रुत्वा	அறிந்து
ते	அந்த	त्रातारं	கைகொடுத்து காப்ப
वयं	நங்கள்		வரை
रावणं	ராவணனை	विब्रहे	கண்டு கொண்டோம்.
सवलवाहनं	சேனைகள் வாஹனம்	भुवि	உலகில் இப்படிப்
	களுடன்	नान्यं	மற்றொரு [பட்ட
हतं	வதைபுண்டவனாக	नराधिपं	மன்னனை
		त	அறிந்திலோம்.

तत्परित्रातुमिच्छामो लवणाद्भयपीडितान् ॥ २३ ॥

तत्	"ஆதலின்	भयपीडितान्	அஞ்சித்துன்புறுபவர்
लवणात्	லவணனிடமிருந்து	परितान्	பாதுகாத்தருள [களை
		इच्छामः	வேண்டுகின்றோம்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22877



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2153

द्विषष्ठितमः सर्गः—அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ६२ ॥

लवणवधार्थं शत्रुघ्नप्रेषणम्—லவணஸூரனை வதைக்க சத்ருக்கினை யனுப்புவது.

तयोक्ते तानृपीत्रामः प्रत्युवाच कृताञ्जलिः । किमाहारः किमाचारो लवणः क च वर्तते ॥

तथा	இங்ஙனம்	प्रत्युवाच	இப்படி கிறுவினார்:
उक्ते	பிரார்த்திக்கப்பட்ட	लवणः च	"லவணன்
	வனவில்	क	எங்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்	वर्तते	வளிக்கிறான்?
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டே	किमाहारः	அவனது ஆஹாரம்
तान्	அந்த		எத்தன்மையானது?
क्षपीन्	முனிவர்களைப்	किमाचारः	அவனது ஆசாரம் எத்
	பார்த்து		தன்மையானது?"

राघवस्य वचः श्रुत्वा ऋषयः सर्वे एव ते । ततो निवेदयामासुर्लवणो ववृधे यथा ॥ २ ॥

ते	அந்த	ततः	அதன்மேல்
ऋषयः	ரிஷிகள்	लवणः	லவணன்
सर्वे एव	எல்லோரும்	ववृधे	வளர்ந்து வருகிறது
राघवस्य	ஸ்ரீராமவாது	यथा	எப்படியோ அதை
वचः	திருவாக்குக்கு		இப்படி.
श्रुत्वा	செவியப்பட்டு	निवेदयामासुः	விவரமாய்ச் சொன்
			னார்கள்.



आहारः संसृजानि विशेषेण च तापसाः । आचारो रौद्रता नित्यं वासो मधुवने तथा ॥

संसृजानि	“ஸகல பிராணிகளும்	नित्यं	என்றும்
विशेषेण	முதன்மையாய்	रौद्रता तथा	தினம் செய்தலே
तापसाः च	தவசிகளுந்தான்	आचारः	ஆசாரம்
आहारः	ஆஹாரம்.	मधुवने	மதுவனத்தில்
		वासः	வளிக்கின்றான்.

हत्वा बहुसहस्राणि सिंहव्याघ्रमृगद्विपान् । मानुषांश्चैव कुरुते नित्यमाहारमाह्निकम् ॥ ४ ॥

सिंहव्याघ्र-}	“கிங்கங்களையும்	हत्वा	கொன்று
मृगद्विपान् }	புலிகளையும் மான்களை	नित्यं	என்றும்
	யும் மதயான்களையும்	आह्निकं एव	ஒருநாள் தவராகு
मानुषान् च	மரணிடர்களையும்	आहारं	ஆகாரமாக
बहुसहस्राणि	ஆயிரமாயிரமாய்	कुरुते	கொள்கிறான்.

ततोऽन्तराणि सृजानि खादते स महाबलः । संहारे समनुप्राप्ते व्यादितास्य इवान्तकः ॥

ततः	“அதுவும் தவிர	अन्तकः इव	யமனெனவே
सः	அந்த	संहारे	ஸம்ஹரிப்பதில்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டன்	समनुप्राप्ते	தலைப்பட்டிருக்கையில்
व्यादितास्यः	வாயைத்திறந்து	अन्तराणि	இடையிலுள்ள
	கொண்டு	सृजानि	ஸ்தவங்களை
		खादते	விழுக்கிறிருக்கிறான்.

शूलहस्तो रिपून्सर्वांश्चिदहत्येष दुर्मतिः

॥ ६ ॥

एषः दुर्मतिः	“இந்தத்துஷ்டன்	रिपून्	எதிர்ப்பவர்கள்
शूलहस्तः	சூலத்தைக் கையிலே	सर्वान्	எவர்களையும்
	நதியவனுய்	निर्दहति	வாட்டுகிறான்.”

तच्छ्रुत्वा राघवो वाक्यमुवाच स महामुनीन् । घातयिष्यामि तद्रक्षो ह्यपगच्छतु वो भयम् ॥

तत्	அதற்கு	तत्	“அந்த
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்த	रक्षः	தரக்களை
सः	அந்த	घातयिष्यामि	ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேன்.
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		
महामुनीन्	மஹாரிஷிகளைப்	हि	ஆனதால்
	பார்த்து	वः	உக்களது
वाक्यं	இந்த மொழியை	भयं	பயம்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	अपगच्छतु	ஒழியட்டும்.”
	னார்:		

प्रतिज्ञाय तथा तेषां मुनीनामुग्रतेजसाम् । स भ्रातृन्सहितान्सर्वानुवाच रघुनन्दनः ॥८॥

सः	அந்த	प्रतिज्ञाय	வாக்களித்துவிட்டு
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்	सहितान्	கூடியிருக்கும்
तेषां	அந்த	भ्रातृन्	ஸகோதரர்கள்
उग्रतेजसां	உக்கிரதேஜஸ்சி	सर्वान्	எல்லோரையும்
मुनीनां	ரிஷிகளுக்கு [கனான		பார்த்து
तथा	ஆவ்வண்ணம்	उवाच	இப்படி வினாவினார்:

को हन्ता लवणं वीरः कस्यांशः स विधीयताम् । भरतस्य महाबाहोः शत्रुघ्नस्य च धीमतः ॥

लवणं	“ ஸவணனை	धीमतः	திமானான
हन्ता	வதைக்கும்	शत्रुघ्नस्य च	சத்ருக்ஷணுக்கா ?
वीरः	வீரன்	कस्यांशः	யாரின் அம்சமாய்
कः	எவன் ?	सः	அது
महाबाहोः	மஹாபாகுவான	विधीयताम्	விதிக்கப்பட்டும் ? ”
भरतस्य	பரதனுக்கா		

राघवेणैवमुक्तस्तु भरतो वाक्यमब्रवीत् । अहमेनं वधिष्यामि ममांशः स विधीयताम् ॥

राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	एनं	“ இவனை
एवं	இவ்வண்ணம்	अहं	நான்
उक्तः	வினாவிடதற்குச் செவி சாய்த்த	वधिष्यामि	வதைக்கின்றேன்.
भरतः	பரதர்	सः	அது
तु	இவ்விஷயத்தில் இந்த	मम	எனது
वाक्यं	மொழியை	अंशः	அம்சமாக
अब्रवीत्	சொன்னார்:	विधीयताम्	நியமித்தருளப்பட்ட டும்.”

भरतस्य वचः श्रुत्वा धैर्यशौर्यसमन्वितम् । लक्ष्मणावरजस्तस्थौ हित्वा सौवर्णमासनम् ॥

भरतस्य	பரதருடைய	लक्ष्मणावरजः	லக்ஷ்மணருடன் பிறந் த சத்ருக்ஷர்
धैर्यशौर्य- समन्वितं	தையமும் செளர்ய மும் பூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள	सौवर्णं	கவர்ணமயமான
वचः	வாக்ை	आसनं	ஆஸனத்தை
श्रुत्वा	செவிபுற்ற	हित्वा	விட்டு
		तस्थौ	எழுந்துவின்றார்.

शत्रुघ्नस्त्वब्रवीद्वाक्यं प्रणिपत्य नराधिपम् । कृतकर्मा महाबाहुर्मध्यमो रघुनन्दनः ॥ १२ ॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷர்	महाबाहुः	“ மஹாபாகுவும்
नराधिपं	புருஷோத்தமரை	मध्यमः	நடுவில் பிறந்தவருமா கிய
प्रणिपत्य	தண்டன் ஸமர்ப்பித்து	रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர் (பரதர்)
तु	இதுவிஷயத்திலிந்த	कृतकर्मा	{ ஸ்ரீலாகத்தின் அம்ச புருஷர்த்தக்களை காணப்பெற்றவர்.
वाक्यं	வாக்யத்தை		
अब्रवीत्	சொன்னார்:		

आर्येण हि पुरा शून्या त्वयोध्या रक्षिता पुरी । सन्तापं हृदये कृत्वा आर्यस्यागमनं प्रति ॥

पुरा तु	“இதற்குமுன்	आगमनं प्रति	திரும்பிவந்துசேரு
त्वया शून्या	தேவரீரில்லாத		வதை எதிர்பார்த்து
अयोध्या पुरी	அயோத்தியாபுரி	सन्तापं हि	குறையையே
आर्येण	பெரியவரால்	हृदये	மனதில்
आर्यस्य	பெரியவருடைய	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
		रक्षिता	பரிபாஷிக்கப்பட்டது.

दुःखानि च बहूनीह ह्यनुभूतानि पार्थिव । शयानो दुःखशय्यासु नन्दिग्रामे महामनाः ॥

पार्थिव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	महामनाः	மதறாத்தமா (பரதர்)
इह	இவ்விடையத்தில்	नन्दिग्रामे	நந்திகிராமத்தில்
बहूनि च	பற்பல	दुःखशय्यासु	காடுமுரடான படுக்
दुःखानि हि	கஷ்டங்களும்		கைகளில்
अनुभूतानि	அனுபவிக்கப்பட்டன.	शयानः	படுத்திருந்தார்.

फलमूलाशनो भूत्वा जटी चीरधरस्तथा । अनुभूयेदृशं दुःखमेष राघवनन्दनः ।

प्रेष्ये मयि स्थिते राजन् भूयः क्लेशमाप्नुयात् ॥ १५ ॥

तथा	“அவ்வண்ணம்	स्थिते	ஆக்கினையே காத்தி
भूत्वा	ஆகி		ருக்குப்பொழுது
जटी	சடைமுடியாய்	एषः	இந்த
चीरवाः	மரவுரியாய்	राघवनन्दनः	ஸ்ரீராகவந்தனர்
फलमूलाशनः	கனிகாய்களையே உண		(பரதர்)
	வாய்க்கொண்டார்.	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!	दुःखं	கஷ்டத்தை
मयि प्रेष्ये	என்னை அனுப்பும்	अनुभूय	அனுபவித்துவிட்டு
	விடையத்தில்	भूयः	மீளவும்
		क्लेशं	கஷ்டத்தை
		न आप्नुयात्	அடையவேண்டாம்.

तथा ब्रुवति शत्रुघ्ने राघवः पुनरब्रवीत् । एवं भवतु काकुत्स्थ क्रियतां मम शासनम् ॥

शत्रुघ्ने	“சத்துருக்கினர்	काकुत्स्थ	‘சத்துருக்கினா!
तथा	இப்படி	एवं	அப்படியே
ब्रुवति	விண்ணப்பஞ்செய்	भवतु	ஆகட்டும்
	கையில்	मम	எனது
पुनः	அதன்மேல்	शासनं	சாஸனமானது
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	क्रियताम्	செய்துமுடிக்கப்
अब्रवीन्	இப்படி அருளினார்.		பட்டும்!



राज्ये त्वामभिषेक्ष्यामि मयोस्तु नगरे शुभे । निवेशय महाबाहो भक्तं यद्यवेक्षसे ॥ १७ ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே!	अभिषेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகஞ்செய்
भरतं	பரதனை	मयोः	மதுவின் [கின்றேன்.
अवेक्षसे	பெருமைப்படுத்துகின்றாய்	शुभे	அழகான
		नगरे	நகரத்திலும்
यदि	என்பதால்	राज्ये	ராஜ்யத்திலும்
त्वां	உன்னை	निवेशय	ஆஸக்தியுடனிரு
तु	இப்பொழுதே		ந்துவா :

शूरस्त्वं कृतविद्यश्च समर्थश्च निवेशने । नगरं यमुनाजुष्टं तथा जनपदाञ्छुभान् ॥ १८ ॥

श्वं च	“நீயும்	नगरं हि	நகரத்தையும்
शूरः	சூன்.	तथा	அப்படியே
च	அன்றியும்	शुभान्	நல்ல
कृतविद्यः	கற்றறிந்துதேறின வித்பன்னன்.	जनपदान्	ராஜ்யத்துஜனங்களை
	யமனின் உடன்பிறந்தாளாகிய யமுனா	निवेशने च	{ புதிய நகரங்களை நிர்மாணிக்கும் விஷயத்தில்
यमुनाजुष्टं	{ நதியால் ஸேவிக்கப்பெற்ற	समर्थः च	வேண்டிய ஸாமர்த்தியமுடையவன்.

यो हि वंशं समुत्पात्य पार्थिवस्य पुनः क्षये । न विधत्ते नृपं तत्र नरकं स हि गच्छति ॥

यः	“எவனொருவன்	नृपं	ஒரு ராஜனை
पार्थिवस्य	பார்த்திவனது	न विधत्ते	வியமிக்காதிருக்கிறான்
वंशं	வம்சத்தை		வே
क्षये	நாசஞ்செய்வதில்	सः	அவன்
समुत्पात्य	பிரித்துவிட்டு	नरकं	நரகத்தை
तत्र	அதற்கு	गच्छति	அடைகிறான்;
पुनः	புதிதாய்	हि	இது பிரவரித்தம்.

स त्वं हत्वा मधुसुतं लवणं पापनिश्चयम् । राज्यं प्रशाधि धर्मेण वाक्यं मे यद्यवेक्षसे ॥

मे	“எனது	पापनिश्चयं	மஹாபாபிபுமான
वाक्यं	வாக்கை	लवणं	லவணனை
अवेक्षसे	கொளரவம் செய்கிறாய்	हत्वा	கொன்று
यदि	என்றால்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
सः	அந்த	धर्मेण	நீதிமுறை தவறாது
त्वं	நீ	प्रशाधि	பரிபாலித்துவருவாயாக.
मधुसुतं	மதுவின் மகனும்		

उत्तरं च न वक्तव्यं शूर वाक्पान्तरे मा । बालेन पूर्वजस्याज्ञा कर्तव्या नात्र संशयः ॥

पूर्वजस्य	"முத்தவனுடைய	च	ஆதலால்
आज्ञा	ஆக்கியபாணது	शूर	நேறு குரனே!
वालेन	இனையவனால்	मम	எனது
कर्त्या	செய்தே நீரவேண்டி	वाक्पान्तरे	வாக்புவியத்தில்
	யது.	उत्तरं	மறுவாக்கு
अत्र न संशयः	இதில் ஐயமில்லை.	न वक्तव्यम्	சொல்லலாகாது.

अभिपेकं च काकुत्स्थ प्रतीच्छस्व मयोद्यतम् । वसिष्ठपमुखैर्विप्रैर्विधिपन्त्रपुरस्कृतम् ॥२२॥

काकुत्स्थ	"நேறு காகுத்தா!	विधिपन्त्र-}	வேதபிரமாணங்க
मया	என்னால்	पुरस्कृतं }	ளேண்டும் வேதவாக்
उद्यतं च	உத்தேசிக்கப்பட்ட		குதளேண்டும் முறைப்
	தும்		படி நடைபெறும்
वसिष्ठपमुखैः	வஸிஷ்டர் முதலான	अभिपेकं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
विप्रैः	அந்தணர்களால்	प्रतीच्छस्व	ஒப்புக்கொள்ளுக."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विष्टुतमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22899



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2175

त्रिष्टुतमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ६३ ॥

शत्रुघ्नாभिपेकः दिव्यास्त्रदानं च—சத்துரீக்கினாபிஷேகமும், சிறந்த அஸ்திரம் கொடுப்பதும்.

एवमुक्तस्तु रामेण परां व्रीडासुवागमत् । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो मन्दं मन्दमुवाच ह ॥ १ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	व्रीडां	நாணத்தை
एवं	இவ்வண்ணமாய்	उवागमत्	அடைந்தார்.
उक्तः	ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட	मन्दं मन्दं ह	மிகக் தாழ்ந்த குரலி
वीर्यसम्पन्नः	வீரியஸம்பன்னராகிய		லேயே
शत्रुघ्नः	சத்துரக்கினர்	तु	இதவிஷயத்திலிப்படி
परां	அளவற்ற	उवाच	பதிலுரைத்தார்:

अधर्मं विद्य काकुत्स्थ ह्यस्मिन्नर्थे नरेश्वर । कथं तिष्ठत्सु ज्येष्ठेषु कनीयानभिपिच्यते ॥

काकुत्स्थ	"ககுஸ்தவம்சத்திய	कथं	எப்படி கியாயமாகும்?
नरेश्वर	புருஷோத்தம!	अस्मिन्	இந்த
ज्येष्ठेषु	முத்தேதார்கள்	अर्थे	விஷயத்தில்
तिष्ठत्सु	இருக்கையில்	अधर्मं	கியாயவிரুদ্ধமென்
कनीयान्	இனையோன்		பதை
अभिपिच्यते	பட்டாபிஷேகம் செய்	विद्य वि	நாம் அறிந்திருக்கி
	யப்படுகின்றதென்றது		றோமல்லவா?

अवश्यं करणीयं च शासनं पुरुषर्षभ । तव चैव महाभाग शासनं दुरतिक्रमम् ॥ ३ ॥

மஹாபா  
தவ  
शासनं च एव  
दुरतिक्रमं

“புண்யா த்மாஸே!  
தேவரீருடைய  
நியமனமே  
அதிக்கிரமிக்கத்தக்க  
தில்லை.

पुरुषर्षभ  
च  
शासनं  
अवश्यं  
करणीयम्

தேற புருஷோத்தம!  
ஆனதால்  
உத்தரவானது  
அவச்யமாய்  
செய்தே தீரவேண்டி  
யதாயிருக்கிறது.

त्वत्तो मया श्रुतं वीर श्रुतिभ्यश्च मया श्रुतम् । नोत्तरं हि मया वाच्यं मध्यमे प्रतिजानति ॥

मध्यमे  
प्रतिजानति  
उत्तरं  
मया  
न वाच्यं हि  
वीर

“நடுவிலவர், (பாதர்)  
{ இது விஷயத்தில் ஓர்  
விண்ணப்பஞ்செய்  
திருக்கையில்  
அதல்லாத ஒரு பதி  
வானது  
என்னால்  
சொல்லத்தகாததே.  
தேற வீரா!

त्वत्तः  
मया  
श्रुतं  
मया  
श्रुतिभ्यः च  
श्रुतम्

தேவரீரிடமிருந்து  
என்னால்  
இது கேட்டறியப்பட்ட  
திருக்கிறது.  
என்னால்  
வேதங்களைக்கொ  
ண்டும்  
அறியப்பட்டிருக்  
கிறது.

व्याहृतं दुर्वचो घोरं हन्तास्मि लवणं मृधे । तस्येयं मे दुरुक्तस्य दुर्गतिः पुरुषर्षभ ॥ ५ ॥

मृधे  
लवणं  
हन्तास्मि  
व्याहृतं  
दुर्वचः  
घोरं

“போரில்  
லவணனை  
நான் வதைக்கின்  
தேன் என்று  
சொல்லியது  
நிந்தனைக்குரியது.  
விஷமாய் முடிந்தது.

पुरुषर्षभ  
दुरुक्तस्य  
तस्य  
मे  
इयं  
दुर्गतिः

தேற புருஷோத்தம!  
சொல்லக்கூடாததை  
சொல்லிவிட்ட  
அந்த  
எனக்கு  
இந்த  
கஷ்டம் விளைந்தது.

उत्तरं हि न वक्तव्यं ज्येष्ठेनाभिहिते पुनः । अर्धसहितं चैव परलोकविवर्जितम् ॥ ६ ॥

ज्येष्ठेन  
अभिहिते  
पुनः

“முத்தவரால்  
{ அபிப்பிராயம் தெரி  
விக்கப்பட்டிருக்கை  
யில்  
அதன்மேல்

अर्धसहितं च  
परलोकविवर्जितं एव  
उत्तरं  
न वक्तव्यं हि

அர்தம் சக்தமும்  
பரலோக விருத்தமு  
மான்  
வேறு மொழியானது  
சொல்லத்தகாததே.

सोऽहं द्वितीयं काकुत्स्थ न वक्ष्यामि तवोत्तरम् । मा द्वितीयेन दण्डो वै निपतेन्मयि मानद ॥

मानद  
काकुत्स्थ  
सः  
अहं  
तव

{ “அகந்தையை வே  
ரோடறுக்கவல்லவ  
ராகிய  
காகுத்த!  
அந்த  
நான்  
தேவரீருக்கு

द्वितीयं  
उत्तरं  
न वक्ष्यामि  
मयि  
द्वितीयेन  
दण्डः वै  
मा निपतेन्

வேறு  
பதிலை  
சொல்லப்போகிறதில்  
என் விஷயத்தில் [லை,  
புதிதாய்  
ஒரு தண்டனை  
எற்படவேண்டாம்.



कामकारो ह्यहं राजंस्तवास्मि पुरुषर्षभ । अधर्मं जहि काकुत्स्थ मत्कृते रघुनन्दन ॥ ८ ॥

ர஘ுநந்தன	“ஹே ராகுநந்தன!	காமகார:	மனோபிஷ்டப்படி
காகுதஸ்ய	ஹே காகுத்தா!		நடக்கிறவனாய்
ராஜந்	ஹே சக்கிரவர்த்தி	அஃ	இருக்கிறேன்.
	யாரே!	மாத்ருதே	என்னியதில்
புருஷர்ஷப	ஹே புருஷோத்தம!	அதம்	அதருமத்தை
அஃ ஹி	நானே	जहि	{ நிவாரணஞ்செய்ய
तव	தேவரீரது		தேவரீர் அருள் புரிய
			வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु शूरेण शत्रुघ्नेन महात्मना । उवाच रामः संहृष्टो भरतं लक्ष्मणं तथा ॥ ९ ॥

शूरेण	சூரரும்	संहृष्टः	மனத்திருப்தி
महात्मना	மஹாத்மாவுமான		கொண்டவராகி
शत्रुघ्नेन	சத்ருருக்கினரால்	भरतं	பாதசையும்
तु	இதுவிஷயத்தில்	लक्ष्मणं तथा	லக்ஷ்மணனையும்
एवं	இப்படி		பார்த்து
उक्तः	விண்ணப்பம் செய்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	கொள்ளப்பட்ட		ஞர்:
रामः	புரீராமர்		

सम्भारानभिषेकस्य आनयध्वं समाहिताः । अद्यैव पुरुषव्याघ्रमभिषेक्ष्यामि राघवम् ॥  
पुरोहितं च काकुत्स्थं नैगमानृत्विजस्तथा । मन्त्रिणश्चैव तान्सर्वानानयध्वं ममाज्ञया ॥ ११ ॥

अभिषेकस्य	“அபிஷேகத்திற்குவே	मम	எனது
सम्भारान्	சாமான்களை [ண்டிய	आज्ञा	ஆக்கிணையக்கொ
समाहिताः	ஆஸக்தியுடையவர்		ண்டு
	களாய்	पुरोहितं च	புரோஹிதனையும்
आनयध्वं	நீங்கள் சேகரியுங்கள்.	ऋत्विजः तथा	ரித்துவிக்குகளையும்
काकुत्स्थं	காகுத்தனும்	तान्	அந்த
पुरुषव्याघ्रं	நரசர்த்துலனுமான	सर्वान्	எல்லா
राघवं	சத்ருருக்கணனுக்கு	नैगमान् च	பட்டணத்திலுள்ள
अद्य एव	இன்றே		பிரபுக்களையும்
अभिषेक्ष्यामि	மருடாபிஷேகஞ்செய்	मन्त्रिणः एव	மந்திரிகளையும்
	விக்கப்போகிறேன்.	आनयध्वम्	வரவழியுங்கள்.”

राज्ञः शासनमाज्ञाय तथाऽकुर्वन्महाराथाः

॥ १२ ॥

महाराथाः	சூரர்கள்	आज्ञाय	கிரமேற்கொண்டு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்திடாரது	तथा	அங்குணமே
शासनं	நாஸனத்தை	अकुर्वन्	செய்துமுடித்தார்கள்.

अभिषेकसमारम्भं पुरस्कृत्य पुरोधसम् । प्रिष्टा राजभवनं राजानो ब्राह्मणास्तथा ॥

अभिषेकसमारम्भं	மகுடாபிஷேகத்தை ஆரம்பித்த	राजानः	ராஜர்க்களும்
पुरोधसं	புரோஹிதரை	ब्राह्मणाः तथा	ஆந்தணர்களும்
पुरस्कृत्य	பின்பற்றி	राजभवं	இராஜமாளிகைக்கு
		प्रिष्टाः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तथाऽभिषेको ववृधे शत्रुघ्नस्य महात्मनः । सम्पर्हर्षकरः श्रीमान्नाघवस्य पुरस्य च ॥१४॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	सम्पर्हर्षकरः	அத்தியானந்தத்தை விளைவிக்கிறதாயும்
शत्रुघ्नस्य	சத்துருக்கினருடைய	श्रीमान् तथा	மஹா மங்களகரமாய்
अभिषेकः	மகுடாபிஷேகமானது		வினக்குகிறதாயும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கும்	ववृधे	நடந்தேறியது.
पुरस्य च	நகருக்கும்		

अभिषिक्तस्तु शत्रुघ्नो बभौ चादित्यसन्निभः । अभिषिक्तः पुरा स्कन्दः सेन्द्रैरिव मरुद्गणैः ॥

आदित्यसन्निभः	சூரியனெனவினக்கும்	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	मरुद्गणैः	தேவர்களால்
तु	இப்பொழுது	अभिषिक्तः	அபிஷேகம் செய்யப் பெற்ற
अभिषिक्तः	மகுடாபிஷேகம் செய் யப்பெற்றவராய்	स्कन्दः इव च	சுப்பிரமணியக்கடவுள் போலவே
पुरा	முன்னம்	बभौ	வினக்கினார்.

अभिषिक्ते तु शत्रुघ्ने रामेणाक्लिष्टकर्मणा । पौराः प्रमुदिताश्चासन्ब्राह्मणाश्च बहुश्रुताः ॥

अक्लिष्टकर्मणा	{ “எண்ணியதை எண்ணியபடி முடிக்கவல்லவராகிய	पौराः च	பட்டணத்துஜனங்களும்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	बहुश्रुताः	மஹாவேதவித்துக்களான
शत्रुघ्ने	சத்துருக்கினர்	ब्राह्मणाः च	பிரம்மணர்களும்
अभिषिक्ते तु	அபிஷேகம்செய்யப் பெற்றதும்	प्रमुदिताः	மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய்
		आसन्	ஆனார்கள்.

कौसल्या च सुमित्रा च मङ्गलं कैकयी तथा । चक्रुस्त राजभवने याथान्या राजयोषितः ॥

कौसल्या च	“கோஸலையும்	राजयोषितः	ராஜஸ்திரிகள்
सुमित्रा च	சுமித்திரையும்	याः	எவர்களோ
कैकयी तथा	கைகேயியும்	ताः च	ஆவர்களும்
राजभवने	ராஜமாளிகையில்	मङ्गलं	ஆசிர்வாதத்தை
अन्याः	மற்ற	चक्रुः	செய்தார்கள்.

ऋपयश्च महात्मानो यमुनातीरवासिनः । हतं लवणमाशंसुः शत्रुघ्नस्याभिपेचनात् ॥१८॥

யமுனாதிர்வாசின: யமுனாநீர் வாசிகளான

மஹாத்மாபாவர்களா

கிய

ऋपयः முனிவர்கள்

शत्रुघ्नस्य சத்ருக்கினருக்கு

अभिपेचनात् च மருடாழிஷைகமான

திரிருந்து

लवणं லவணனை

हतं ஒழிந்துபோய் விட்ட

தாய்

आशंसुः எண்ணினார்கள்.

ततोऽभिषिक्तं शत्रुघ्नमङ्कमारोप्य राधवः । उवाच मधुरां वार्णां तेजस्तस्याभिपूरयन् ॥

ततः அப்பொழுது

अभिषिक्तं மருடஞ்சூடிய

शत्रुघ्नं சத்துருக்கினரை

राधवः ஸ்ரீராதவர்

अङ्कं மடிமீது

आरोप्य உட்காரவைத்துக்

तस्य அவருக்கு [கொண்டு

तेजः உற்சாகத்தை

अभिपूरयन् விருத்திசெய்கின்ற

வராய்

मधुरां மதுரமாயிருக்கிற

वार्णां ஒருமொழியை

उवाच திருவாய்மலர்

தருளினார்:

अयं शरस्त्वमोघस्ते दिव्यः परपुरञ्जयः

अयं “இதோ இருக்கும்

शरः சரமானது

अमोघः ஒருபொழுதும் வீண்

போகாதது.

॥ २० ॥

दिव्यः தெய்வத்தன்மை

கொண்டது;

तु இதுவிஷயத்தில்

ते உனக்கு

परपुरञ्जयः சத்ருக்காததை

வெல்லவல்லதாகும்.

अनेन लवणं सौम्य हन्तासि रघुनन्दन

सौम्य “ஹே சௌமிய!

रघुनन्दन ஹே ரகுந்தன!

॥ २१ ॥

अनेन இசைஸ்

लवणं லவணனை

हन्तासि நீ ஹதஞ்செய்வதாகும்.

सृष्टः शरोऽयं काकुत्स्थ यदा शेते महार्णवे । स्वयम्भूरजितो देवो यं नापश्यन्सुरासुराः ॥

अदृश्यः सर्वभूतानां तेनायं तु शोत्तमः

॥ २२ ॥

काकुत्स्थ “ஹே காகுத்த!

महार्णवे பெருங்கடலில்

शेते यदा பள்ளிகொண்டிருந்த

अयं இந்த [பொழுது

शरः சரமானது

सृष्टः படைக்கப்பட்டது.

यं அதை

स्वयम्भूः देवः பிரம்மதேவரும்

अजितः சிவனாரும்

सुरासुराः தேவர்களும் ஆகார

களும்

न अपश्यन् கண்ணெடுத்தப்

பார்க்கமுடியாது.

तु இந்த ஸ்திதியில்

तेन அக்கூட்டத்தில்

अयं இந்த

शोत्तमः சேர்த்தமமானது

सर्वभूतानां எந்த பிராணிகளுக்

கும்

अदृश्यः கண்ணுக்குப்புலப்

படாதது.



सृष्टः क्रोधाभिभूतेन विनाशार्थं दुरात्मनोः । मधुकैटभयोर्वीर विधाते वर्तमानयोः ॥

सृष्टुकामेन लोकांस्त्रीस्तौ चानेन हतौ युधि ॥ २३ ॥

वीर "தேற வீர!  
விधाते இடைபூறு செய்வ  
தில்  
வர்தமானयो: தலைபிட்டுக்கொண்டி  
ருந்த  
தூராத்தமாக்கலான  
மது, கைடபன் என்ற  
மதுகே:மயோ: இந்த இருவர்களு  
டைய  
வினாசार्थம் எம்மொர நிமித்தம்

क्रोधाभिभूतेन கோபாவேசத்தால்  
सृष्टः படைக்கப்பட்டது.  
वीर முன்று  
लोकान् உலகங்களை  
सृष्टुकामेन ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி  
யதால்  
अनेन இதனால்  
युधि போரில்  
तौ च அவ்விருவர்களும்  
हतौ கொல்லப்பட்டார்கள்.

तौ हत्वा जनभोगार्थं कैटभं तु मधुं तथा । अनेन शरमुख्येन ततो लोकांश्चकार सः ॥

स: "மஹாவீஷ்ணு  
तौ அவ்விருவர்களாகிய  
मधुं तथा மதுவென்பவனையும்  
कैटभं तु கைடபனைன்பவனை  
अनेन இந்த [யும்  
शरमुख्येन ஸர்வோத்தகிருஷ்ட  
மரண சரத்தால்

जनभोगार्थம் ஜனங்களின் நன்மைக்  
காக  
हत्वा கொன்று  
ततः அதன்மேல்  
लोकान् உலகங்களை  
चकार சிருஷ்டித்தருளினார்.

नायं मया शरः पूर्वं रावणस्य वधार्थिना । मुक्तः शत्रुघ्न भूतानां महास्त्रासो भवेदिति ॥

शरघ्न "தேற சத்துருக்களை!  
पूर्वं இதுவரையில்  
रावणस्य ராவணனுடைய  
वधार्थिना வதையில்:அவர்க்கொ  
मया என்னால் [ண்ட  
भूतानां பிராணிகளுக்கு  
महान् மஹத்தான

नायः நடுக்கம்  
भवेत् விளையும்  
इति என்கிற காரணத்தால்  
अयं இந்த  
शरः சரமானது  
न मुक्तः பிரயோகிக்கப்பட  
வில்லை.

यच्च तस्य महच्छूलं त्र्यम्बकेन महात्मना । दत्तं शत्रुविनाशाय मधोरायुधमुत्तमम् ॥ २४ ॥

स तं निक्षिप्य भवने पूज्यमानं पुनः पुनः । दिशः सर्वाः समासाद्य प्राप्नोत्याहारमुत्तमम् ॥

महात्मना "மஹாத்மாவான  
त्र्यम्बके: முக்கண்ணரால்  
तस्य அந்த  
मधो: மதுவுக்கு  
शत्रुविनाशाय சத்ருவிநாசம் செய்  
வதின்பொருட்டு  
उत्तमம் உத்தமமான  
आयुधे ஆயுதமாய்

महत् மஹத்தான  
शूलं குலபானது  
दत्तं அளிக்கப்பட்டது.  
यत् च இக்காரணத்தினால்  
सः அவன் [லேயே  
तं அதை  
पूज्यमानं பூஜிக்கப்பெற்றதாய்  
अने விட்டில்



एतत्ते सर्वमाख्यातं शूलस्य च विपर्ययः । श्रीमतः शितिकण्ठस्य कृत्यं हि दुरतिक्रमम् ॥

ते	“உனக்கு	கூல்ய் ஹி	செயலும்
श्रीमतः	ஸ்ரீமாநான	विपर्ययः च	பரிஹாரமும்
शितिकण्ठस्य	சிவபிராநது	एतत्	இது
शूलस्य	சூலத்தின்	सर्व	எல்லாமும்
दुरतिक्रमं	தவிர்த்தக்கூடாத	आख्यातम्	விரித்துக்கூறப் பட்டது”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22931



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2207

चतुःषष्टितमः सर्गः—अथपத்துकालாவது ஸர்க்கம். ॥ ६४ ॥

शत्रुघ्नप्रस्थानम्—சத்ருக்னன் புறப்பவேது

एवमुक्त्वा च काकुत्स्थं प्रशस्य च पुनः पुनः । पुनरेवापरं वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	पुनः एव	மீனவும்
काकुत्स्थं	சத்துருக்கினனை	अपरं	மற்றொரு
पुनः पुनः	பலவாறு	वाक्यं	மொழியை
प्रशस्य च	கொண்டாடி	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.
एवं	இவ்வண்ணம்		
उक्त्वा च	நியமித்தருளி		

इमान्यश्वसहस्राणि चत्वारि पुरुषर्षभ । रथानां द्वे सहस्रे च गजानां शतमुत्तमम् ॥ २ ॥

अन्तरे ण्यवीथ्यश्च नानापण्योपशोभिताः । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं तथैव नटनर्तकाः ॥

पुरुषर्षभ	“தேற புருஷோத்தம !	अन्तरे	இவைகளினிடையில்
इमानि	இந்த	नानापण्योप-)	பற்பலவிடைப்பண்டங்
चत्वारि	நான்கு	शोभिताः }	களால் மிக்க அழகா
अश्वसहस्राणि च	குதிரைகளினாயிரமும்		பிருக்கும்
रथानां	ரதங்களின்	ण्यवीथ्यः च	விடைப்பண்டங்களின்
द्वे	இரண்டு		கடைகளும்
सहस्रे	ஆயிரமும்	नटनर्तकाः तथा	நடகர்களும் நர்த்தகர்
गजानां	கஜங்களின்		களும்
शतं उत्तमं एव	உத்தமத்தங்களின்	काकुत्स्थं	காகுத்தனை
	நானும்	अनुगच्छन्तु	அவஸர்பிக்கட்டும்.

हिरण्यस्य सुवर्णस्य नियुतं पुरुषर्षभ । आदाय गच्छ शत्रुघ्न पर्याप्तिधनवाहनः ॥ ४ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம,	सुवर्णस्य	நரணயத்தின்
शत्रुघ्न	தேற சத்துருக்கின !	नियुतं	பத்தாயிரம் கோடி.
पर्याप्त-	வேண்டியமட்டும் தன		களையும்
धनवाहनः }	ங்களையும் காஹனங்	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
	களைபுமுடையவனாய்	गच्छ	போ.
हिरण्यस्य	தங்க		



बलं च सुभृतं वीर हृष्टपुष्टमनुद्धतम् । सम्भाषासम्प्रदानेन रञ्जयस्व नरोत्तम ॥ ५ ॥

वीर	“ ஹே வீர !	अनुद्धतं	அடங்கி நடக்கிற
नरोत्तम	ஹே புருஷோத்தம !		தரகவும்
बलं	சேனையை		மனத்திருப்தி கொண்
सुभृतं	நன்றாய்ப் பேரவழிக்கப் பட்டதாயும்	हृष्टपुष्टं च	டதரகவும் தோஷர ஹிதமாயிருக்கிற தரகவும்
सम्भाषा- सम्प्रदानेन }	சல்லாப சம்பாஷணை களை செய்வதால்	रञ्जयस्व	ஸந்தோஷப்படுத் திவா.

न ह्यर्थास्तत्र तिष्ठन्ति न दारा न च बान्धवाः । सुप्रीतो भृत्यवर्गश्च यत्र तिष्ठति राघव ॥

राघव	“ ஸ்ரீராகவ !	दाराः बान्धवाः च	கனத்ர பந்துவர்க்கங்
यत्र	எவ்விடத்தில்	न	இல்லை. [கனம்
तिष्ठति	இருக்கிறதோ,	सुप्रीतः	சுபிரீதன ப்ரிதிவைத்
तत्र	அவ்விடத்தில்		துள்ள
अर्थाः हि	செவ்வங்களும்	भृत्यवर्गः च	பிருத்யவர்க்கமும்
न तिष्ठति	இப்பொழுது இல்லை.	न	இல்லை.

ततो हृष्टजनाकीर्णां प्रस्थाप्य महतीं चमूं । एक एव धनुष्पाणिर्गच्छ त्वं मधुनो वनम् ॥

ततः	“ ஆகையால்	प्रस्थाप्य	அனுப்பி அருகிலிருக்
महतीं	பெரும்	त्वं	நீ [கச்செய்து
चमूं	ஸையத்தையும்	धनुष्पाणिः	ஆயுதபாணியாய்
	திருப்திகொண்ட	एकः एव	தனியாகவே
हृष्टजनाकीर्णां	ஐனசமூகத்தையும் முன்னிட்டு	मधुनः वनं	மதுவனத்திற்கு
		गच्छ	போய்ச்சேர்.

यथा त्वां न प्रजानाति गच्छन्तं युद्धकाङ्क्षिणम् । लवणस्तु मधोः पुत्रस्तथा गच्छेत्सङ्कितम् ॥

मधोः	“ மதுவின்	गच्छन्तं	வருவதை
पुत्रः	புத்திரனான	न प्रजानाति	முன்னமே தெரிவா திருக்கிறது
लवणः	லவணன்		
त्वां	உன்னை	यथा तु	எப்படி ஆனாலுமே
अशङ्कितं	பயபற்றவனாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
युद्धकाङ्क्षिणं	போரைக்கோரியவ னாய்	गच्छेः	நீ போய்ச்சேரவே ண்டு.

न तस्य मृत्युरन्योऽस्ति कश्चिद्धि पुरुषर्षभ । दर्शनं योऽभिगच्छेत स वध्यो लवणेन हि ॥

पुरुषर्षभ	“ ஹே புருஷோத்தம !	दर्शनं	முன் காக்காத
तस्य	அவனுக்கு		பிருக்கையில்
मृत्युः	மாணமானது	अभिगच्छेत	அவனை அணுகுவது
अन्यः	மற்றப்படியாய் வேறு	यः	எவனோ
कश्चित् न अस्ति	ஒன்றும் இல்லை.	सः	அவன்
हि	ஏனெனில்	लवणेन	லவணனால்
		वध्यः	கொல்லப்படுகிறான்.

स हि ग्रीष्मेऽप्याते तु वर्षारत्र उपागते । इत्यास्त्वं लवणं सौम्य स हि कालोऽस्य दुर्मतेः॥

சௌம்ய	"ஜேஷ்ட ஷௌமிய !	காலம்	லவணனை
ச:	அந்த	ஹ்யா:	வழைதசெய்க;
எவ்	நீ	ஹி	ஏனெனில்
கிரீष्மே	கோடைக்காலம்	அஸ்ய	இந்த
அப்யாते	கழிந்து	துர்மதே:	துஷ்டனுக்கு
வर्षारत्रे	மாரிகாலம்	ச: ஹி	அதுவே
उपागते तु	துவக்கியவுடனே	கால:	ஏற்றசமயம்.

महर्षीस्तु पुरस्कृत्य प्रयान्तु तव सैनिकाः । यथा ग्रीष्मावशेषेण तरेयुर्जाह्नवीजलम् ॥११॥

तव सैनिकाः	"உனது சேனிகள்	जाह्नवीजलं	கங்காநதியின் ஜலத்
तु	இப்பொழுதே		தை
महर्षीन्	மஹரிஷிகளை	ग्रीष्मावशेषेण यथा	கோடைக்காலம் முடி
पुरस्कृत्य	தொடர்ந்து		யும்முன்னமேயே
प्रयान्तु	பிரயாணமாகவே	तरेयुः	கடக்கவேண்டும்

तत्र स्थाप्य बलं सर्वं नदीतीरे समाहितः । अग्रतो धनुषा सार्धं गच्छ त्वं लघुविक्रमः ॥

तत्र	"அந்த	धनुषा सार्धं	கில்லுங்கையுமாய்
नदीतीरे	நதிக்கரையில்	समाहितः	மனஞ்சிறுதருவனாய்
सर्वं बलं	எல்லா சேனையையும்	लघुविक्रमः	வேகமாய் நடந்து
स्थाप्य	நிறுத்திவிட்டு	अग्रतः	முந்தி
त्वं	நீ	गच्छ	போய்ச்சேர்."

एवमुक्तस्तु रामेण शत्रुघ्नस्तान्महाबलान् । सेनामुख्यान्समानीय ततो वाक्यमुवाच ह ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	तान् महाबलान्	அந்த மஹாபலிஷ்டர்
एवं	இங்ஙனம்		களான
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட	सेनामुख्यान्	சேனைத்தலைவர்களை
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கனர்	समानीय	அழைப்பிடுத்து
ततः	அதனால்	वाक्यं ह	இந்த மொழியையையும்
तु	உடனே	उवाच	சொன்னார்;

एते वो गणिता वासा यत्र तत्र निवत्स्यथ ।

स्थातव्यं चाविरोधेन यथा बाधा न कस्यचित्

॥ १४ ॥

एते	"இவர்கள்	निवत्स्यथ	நீங்கள் தங்கவேண்டும்.
वः	உங்களுக்கு	अविरोधेन	ஆக்கிரமிப்படியும்
वासाः	இறங்குமிடங்களாய்	कस्यचित्	ஒருவர்க்கும்
यत्र	எந்த இடங்களை	बाधा	இடைபூறு
गणिताः	விதிக்கின்றார்களோ	न यथा च	ஆகாதவண்ணமாயும்
तत्र	அவ்விடங்களில்	स्थातव्यम्	இருக்க வேண்டியது."

तथा तांस्तु समाज्ञाय प्रस्थाप्य च महद्बलम् ।  
कौसल्यां च सुमित्रां च कैकेयीं चाभ्यवादयत्

॥ १५ ॥

தான்  
தயா  
சமாஜாய  
மஹ் பலம்  
புரஸ்தாய து  
அவர்களை  
அவ்வண்ணம்  
நியமித்தருளி  
பெரும் சேனையையும்  
பிரயாணப்படுத்தி  
அனுப்பிவிட்டு

கௌஸல்யையும்  
சுமித் திரையையும்  
கைகேயியையும்  
ஸாஷ்டாங்கமாக  
நமஸ்கரிஞ்செய்தார்.

रामं प्रदक्षिणीकृत्य शिरसाऽभिप्रणम्य च । रामेण चाभ्यनुज्ञातः शत्रुघ्नः शत्रुतापनः ॥

शत्रुतापनः { சத் துருக்களைத்  
தவிக்கச்செய்ய வல்ல  
வராகிய  
शत्रुघ्नः சத் துருக்கினர்  
रामं ஸ்ரீராமரை  
प्रदक्षिणीकृत्य பிரதிக்ஷணஞ்செய்து

च { பின்னர்  
शिरसा முடிதாழ்த்தி  
अभिप्रणम्य ஸாஷ்டாங்கமாக  
रामेण நமஸ்கரித்து  
अभ्यनुज्ञातः ஸ்ரீராமரால்  
போகவிடைபெற்றார்.

लक्ष्मणं भरतं चैव प्रणिपत्य कृताञ्जलिः । पुरोहितं वसिष्ठं च शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥

प्रदक्षिणमथो कृत्वा निर्जगाम महाबलः

॥ १७ ॥

महाबलः மஹாபலிவீட்டரும்  
प्रयतात्मवान् தன்னடக்கமுள்ளவரு  
शत्रुघ्नः சத் துருக்கினர் [மர  
भरतं பரதரையும்  
लक्ष्मणं एव லக்ஷ்மணரையும்  
पुरोहितं புரோஹிதரான  
वसिष्ठं च வஸிஷ்டரையும்

कृताञ्जलिः அஞ்சலிஹஸ்தராகி  
प्रदक्षिणं कृत्वा பிரதிக்ஷணஞ்செய்து  
प्रणिपत्य ஸாஷ்டாங்கமாக  
नमस्कரித்துவிட்டு  
अथो அதன்மேல்  
निर्जगाम அப்புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 22948



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2224

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अथपत्तितेनृतावतु ஸர்க்கம். ॥ ६५ ॥

सौदासचरितम्—ஸௌதாஸசரிதம்.

प्रस्थाप्य तु बलं सर्वं मासमत्रोपितः पथि । एक एवाशु शत्रुघ्नो जगाम त्वरितं तदा ॥

शत्रुघ्नः சத் துருக்கினர்  
आशु அப்போதே  
बलं சேனை  
सर्वं तु எல்லாவற்றையும்  
प्रस्थाप्य பிரயாணப்படுத்தி  
முந்தி அனுப்பிவிட்டு  
तदा அப்பொழுது,

मासं ஒருமாதகாலம்  
अत्र அங்கேயே  
उपितः தங்கியிருந்தார்.  
पथि வழியில்  
एकः एव தனியே  
त्वरितं வேகமாய்  
जगाम பிரயாணஞ்செய்தார்.



द्विरात्रमन्तरे शूर उष्य राघवनन्दनः । वाल्मीकेराश्रयं पुण्यमगच्छद्वासमुत्तमम् ॥ २ ॥

शूरः  
राघवनन्दनः  
अन्तरे  
द्विरात्रं  
उष्य

சூரராகிய  
ராகவந்தனன், (சத்து  
வழியில் [ருக்கினர்]  
இரண்டு இராத்திரி  
கழித்துவிட்டு  
அதன்மேல்

वाल्मीकेः  
उत्तमं  
वासं  
पुण्यं  
आश्रयं  
अगच्छत्

வால்மீகி முனிவரது  
ஸர்வோத்திமம்  
டமான  
வசதியாகிருக்கிறதும்  
பாவனமுமான  
ஆசரயத்திற்கு  
போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं वाल्मीकिं मुनिसत्तमम् । कृताञ्जलिरथो भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सः  
महात्मानं  
वाल्मीकिं  
मुनिसत्तमं  
अभिवाद्य  
अथो

அவர்  
மஹானுபாவரான  
வால்மீகி  
மஹாமுனிவரை  
ஸேவித்து  
அதன்மேல்

कृताञ्जलिः ह  
भूत्वा  
एतत्  
वाक्यं  
उवाच

அஞ்சலிஹஸ்தராகவே  
இருந்துகொண்டு  
இந்த  
ஒரு மொழியை  
புகன்றார்:

भगवन्स्तुमिच्छामि गुरोः कृत्यादिहागतः । श्वः प्रभाते गमिष्यामि प्रतीचीं वारुणीं दिशम् ॥

भगवन्  
गुरोः  
कृत्याद  
इह आगतः  
वस्तु  
इच्छामि

“ஸ்வாமி!  
ஐயனது  
ஆக்ஷேபினால்  
இங்குவந்தேன்.  
இரவு தங்கியிருக்க  
அனுமதியைப் பிரார்த்  
திக்கிறேன்.

श्वः  
प्रभाते  
वारुणीं  
प्रतीचीं  
दिशं  
गमिष्यामि

நாளே  
உதயத்தில்  
வருணனதாகிய  
மேற்கு  
பிரதேசத்திற்கு  
புறப்பட்டுப் போகி  
றேன்”.

शत्रुघ्नस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुङ्गवः । प्रत्युवाच महात्मानं स्वागतं ते महायशः ॥

मुनिपुङ्गवः  
शत्रुघ्नस्य  
वचः  
श्रुत्वा  
महात्मानं

மஹரிஷி  
சத்துருக்கனருடைய  
வாக்குக்கு  
திருச்செவிகாய்த்து  
மஹாத்மானைப்  
பார்த்து (சத்துருக்  
கினைப்பார்த்து)

प्रहस्य  
प्रत्युवाच  
महायशः  
ते स्वागतम्

புன்னகைகொண்டு  
இப்படி திருவாய்மலர்  
ந்தருளினார்:  
“பெரும் புகழ்பெற்ற  
வனே!  
நீ இவ்விடம் வந்ததில்  
மிகச் சந்தோஷம்.

स्वमाश्रयमिदं सौम्य राघवाणां कुलस्य हि । आसनं पार्श्वमर्घ्यं च निर्विशङ्कं प्रतीच्छ मे ॥

सौम्य  
इदं  
आश्रयं  
राघवाणां  
कुलस्य हि  
स्व

“சேற ஸௌம்ய!  
இந்த  
ஆசிரயம்  
ராகவர்களின்  
குலத்தவருக்கே  
சொந்தமானது.

मे  
आसनं  
पार्श्वं  
अर्घ्यं च  
निर्विशङ्कः  
प्रतीच्छ

எனது  
அசனத்தையும்  
பாத்தியத்தையும்  
அர்க்கியத்தையும்  
கடச்சமின்றி  
பெற்றுக்கொள்”.

प्रतिगृह्य तदा पूजां फलमूलं च भोजनम् । भक्षयामास कोकुत्स्थस्तृप्तिं च परमां गतः ॥

காகுதூர்  
ததா  
பூஜா  
புதிதூர்  
பசுந்தாமாயனிக்கப்  
பட்ட

फलमूलं च  
भक्षयामास  
परमां  
तृप्तिं च  
गतः  
कनि, किडुक्कुकिनयुम्  
புதித்தார்.  
பரம  
திருப்தியையும்  
அடைந்தார்.

स भुक्त्वा फलमूलं च महर्षिं तमुवाच ह । इयं यज्ञविभूतिस्ते कस्याश्रमसमीपतः ॥ ८ ॥

ச:  
फलमूलं च  
भुक्त्वा  
तं  
महर्षिं ह  
ஆகர்  
கனிகிழங்குகளையும்  
புதித்துவிட்டு  
அந்த  
மஹர்ஷியைப்  
பார்த்து

ते  
आश्रमसमीपतः  
इयं  
यज्ञविभूतिः  
कस्य  
“தேவரீரது  
ஆசிரமத்திற்கு ஸமீ  
பத்தில்  
இதோ காணப்படுகிற  
யज्ञவிபூதி:  
சொமுடையாய் விளங்  
கும் யாகசாலை

उवाच  
तत्तस्य भाषितं श्रुत्वा वाल्मीकिर्वाक्यमब्रवीत् । शशुघ्न शृणु यस्येदं बभूवायतनं पुरा ॥

वाल्मीकिः  
तस्य  
तत् भाषितं  
श्रुत्वा  
वाक्यं  
अब्रवीत्  
வால்மீகி முனிவர்  
அவரது  
அந்த வாக்குக்கு  
திருச்செவியசய்த்து  
இந்த மொழியை  
திருவாய்மலர்ந்தருளி  
னார்:

शशुघ्न  
पुरा  
इदं  
आयतनं  
यस्य बभूव  
शृणु  
யாகசாலை  
யாருடையது?  
“தேவ சத்ருக்கு!  
முன்காலத்தில்  
இந்த  
யாகசாலை  
யாருடையதாய்  
இருந்ததோ அதை  
சொல்லுகிறேன் கேள்.

युष्माकं पूर्वको राजा सुदासस्तस्य भूपतेः । पुत्रो वीरसहो नाम वीर्यवानतिधार्मिकः ॥

युष्माकं  
पूर्वकः  
सुदासः  
राजा  
“உங்களின்  
முன்னோர்களில் ஒரு  
சுதாஸரென்று [வராய்  
ஒரு சக்கிரவர்த்தியி  
ருந்தார்.

अतिधार्मिकः  
वीरसहः नाम  
तस्य  
भूपतेः  
पुत्रः  
மஹா தர்மவீரனு  
மான  
வீரஸஹரென்பவர்  
அந்த  
சக்கிரவர்த்தியினது  
புதல்வர்.

स बाल एव सौदासो मृगयामुपचक्रमे । चञ्चूर्यमाणं ददशे स शूरो राक्षसद्वयम् ॥११॥

सः  
सौदासः  
बालः एव  
मृगयां  
उपचक्रमे  
“அந்த  
ஸுதாஸரின் புதல்வர்  
(வீரஸஹர்)  
பெணவனப்பிராயம்  
முதற்கொண்டே  
வேட்டையாட  
தலைப்பட்டார்.

सः शूरो  
चञ्चूर्यमाणं  
राक्षसद्वयं  
ददशे  
அந்தச் சூர்  
விட்டுகிட்டுப் பாய்ந்  
தோடும்  
பேட்களுள் ஒரு ஜதை  
யை  
ஒருசமயம் கண்டார்.

शार्दूलरूपिणौ घोरौ मृगान्वहुसहस्रशः । भक्षमाणावसन्तुष्टौ पर्याप्तिं नैव जग्मतुः ॥१२॥

शार्दूलरूपिणौ	“வேங்கை வடிவமாய்	भक्षमाणी	தின் றுகொண்டும்
घोरौ	பார்க்கப் பயங்கரமாயி	असन्तुष्टौ	திருப்தியடையாத
	ருந்த இதை	पर्याप्तिं	ஒய்வு [தாய்
वहुसहस्रशः	ஆயிரமாயிரமாய்	एव	என்பதை
मृगान्	விலக்குகளை	न जग्मतुः	அடையவில்லை.

स तु तौ राक्षसौ दृष्ट्वा निर्मगं च वनं कृतम् । क्रोधेन महताऽऽविष्टो जघानैकं महेषुणा ॥

सः	“அவர்	कृतं च	செய்யப்படுகிறதை
तौ	அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து [யும்
राक्षसौ तु	பேய்களின் இதையை	महता क्रोधेन	அதிகக் கோபத்தால்
	யும்	आविष्टः	மெய்மறந்தவராய்
वनं	வனத்தை	एकं	இதையிலொன்றை
निर्मगं	விலக்குகள் ஒழிந்த	महेषुणा	ஒரு பெரியபாணத்
	தாய்	जघान	கொன்றனர். [தால்

विनिपात्य तमेकं तु सौदासः पुरुषर्षभ । विज्वरो विगतामर्षो हतं रक्षो ब्रुवैक्षत ॥१३॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	विगतामर्षः	கோபமொழிந்த
सौदासः	{ ஸௌதாஸர் (சுதாஸ		வராய்
	{ ருடைய புத்திரர்	विज्वरः	அமைதிபெற்றவராய்
	{ வீரஸஹர்)	हतं	கொலையுண்டு கிடப்
तं	அந்த		பதை
एकं	இதையிலொன்றை	रक्षः हि	ஓர் அரக்கனது உரு
विनिपात्य तु	கொன்றுவிழ்த்திய		வழுடையதாயும்
	பின்னர்	ब्रुवैक्षत	கவனித்தார்.

निरीक्षमाणं तं दृष्ट्वा सहायं तस्य रक्षसः । सन्तापमकरोद्धोरं सौदातं चेदमब्रवीत् ॥१५॥

तस्य	“அந்த	घोरं	தார்க்கமுடியாதவண்
राक्षसः	மற்றொரு அரக்கனது		ணமாய்
सहायं	துணைவனுக்கு	सन्तापं अकरोत्	உள்ளங்கொடுத்தது.
निरीक्षमाणं	கவனித்துப்பார்த்	तं	அவரைப்பார்த்து
	துக்கொண்டிருக்கிற	इदं च	இதையும்
सौदासः	ஸௌதாஸரை	अब्रवीत्	புகன்றது:
दृष्ट्वा	பார்த்து		

यस्मादनपराधं त्वं सहायं मम जग्निवान् । तस्मात्तवापि पापिष्ठ प्रदास्यामि प्रतिक्रियाम् ॥

त्वं	“நீ	यस्मान् तस्मान्	ஆதலால்
अनपराधं	ஒரு அபராதமுஞ்	पापिष्ठ	தேற பாபி
	செய்யாத	तव अपि	உனக்கும்
मम	எனது	प्रतिक्रियां	பிரதியபகாரத்தை
सहायं	துணைவனை	प्रदास्यामि	இனிச் செய்தே தீரு
जग्निवान्	கொலைபுரிந்தனை.		வேன்.



एवमुक्त्वा तु तद्रक्षस्तत्रैवान्तरधीयत । कालपर्याययोगेन राजा मित्रसहोऽभवत् ॥ १७ ॥

तत्	“அந்த	அந்தரधीயத	அந்தர்த்தரணமாயி
ரक्ष:	அரக்கன்		னன்.
து	இதுவிஷயத்தில்	‘மக்சஹ:	மித்திரஸஹர்
ஏவ்	இப்படி		(விரஸஹர்)
உக்தவா	சொல்லிவிட்டு	காலபர்யாயயோக	காலக்கிரமத்தில்
தல	அவ்விடத்தில்	ராஜ:	அரசராக
ஏவ	உடனேயே	அभवत्	ஆயினார்.

राजा तु यजते यज्ञस्याश्रमसमीपतः । अश्वमेधं महायज्ञं तं वसिष्ठोऽभ्यपालयत् ॥ १८ ॥

राजा तु	“அரசராய் இருக்கை	த	அந்த
अस्य	இந்த [18]	अश्वमेधं	அச்வமேதமென்ற
आश्रमसमीपतः	ஆச்சிரமத்திற்கருகில்	महायज्ञं	மஹாயாகத்தை
यज्ञं	ஒரு யாகத்தை	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்
यमो	இயற்றினார்.	अभ्यपालयत्	நடத்திவைத்தார்.

तत्र यज्ञो महानासीद्वहुवर्षगणायुतः । समृद्धः परया लक्ष्म्या देवयज्ञसमोऽभवत् ॥ १९ ॥

तत्र	“அப்பொழுது	परया	அதிக
यज्ञः	யாகமானது	लक्ष्म्या	செல்வத்தால்
महान्	வெகுப்பெரிதாய்	समृद्धः	செழுமையாய்
बहुवर्षगणायुतः	பல்லாண்டளவு நடை பெற்றதாய்	देवयज्ञसमः	தேவர்களது யாகமோ வென
आसीन्	வினங்கிற்று.	अभवत्	இருந்தது.

अथावसाने यज्ञस्य पूर्ववैरमनुस्मरन् । वसिष्ठरूपी राजानमिति होवाच राक्षसः ॥ २० ॥

राक्षसः	“அரக்கன்	वसिष्ठरूपी ह	{ வஸிஷ்டமுனிவராக வே வேடம் பூண்டவ னப்
अथ	அப்பொழுது	राजानं	அரசனருகில்சென்று
यज्ञस्य	யாகத்தின்	इति	இப்படி
अवसाने	முடிவில்	उवाच	புகன்றான்:
पूर्ववैरं	பழைய வைரத்தை		
अनुस्मरन्	எண்ணி		

अस्य यज्ञस्य जातोऽन्तो सामिपं भोजनं मम । दीयतामिह शीघ्रं वै नात्र कार्या विचारणा ॥

अस्य	“இந்த	सामिपं	மாளிட வன்மிச்சிர
यज्ञस्य	யாகத்திற்கு	भोजनं	உணவானது [மான
अन्तः	ஸமாப்தி	दीयतां	அளிக்கப்படவேண்
जातः	ஏற்பட்டுவிட்டது.	अत्र	இதில் [மும்.
इह	ஆகையால்	विचारणा	முன்பின் ஆலோசனை என்பது
शीघ्रं वै	இப்போதே	न कार्या	செய்யக்கூடாது.
मम	எனக்கு		

तच्छ्रुत्वा व्याहृतं वाक्यं रक्षसा ब्रह्मरूपिणा । भक्ष्यसंस्कारकुशलमुवाच पृथिवीपतिः ॥

पृथिवीपतिः  
ब्रह्मरूपिणा  
रक्षसा  
व्याहृतं  
तत्

“சக்கிரவர்த்தி  
பிராய்மணவடிவமெ  
டுத்துக்கொண்டிருந்த  
அரக்கனால்  
சொல்லப்பட்டதாகிய  
அந்த

वाक्यं  
श्रुत्वा  
भक्ष्य-संस्कार-  
कुशलं  
उवाच

வாக்கியத்திற்கு  
செவிசாய்த்து  
சமையல் வேலையில்  
சமர்த்தனைப் பார்த்து  
இப்படி நியமித்தரு  
வினார்:

हविष्यं सामिपं स्वादु यथा भवति भोजनम् । तथा कुरुष्व शीघ्रं वै परितुष्येद्यथा गुरुः ॥

गुरुः  
परितुष्येत्  
यथा  
हविष्यं  
भोजनं

“புரோஹிதர்  
திருப்தி அடையவே  
ண்டும்  
என்கிற காரணத்தால்  
நைவேத்யமாகும்  
போஜனமானது

स्वादु  
सामिपं  
भवति यथा तथा  
शीघ्रं वै  
कुरुष्व

ருசியாயிருக்கிறதாயும்  
நரமாமிசங்கலந்த  
தாகவும்  
இருக்கும்படியாய்  
சீக்கிரத்திலேயே  
சித்தஞ்செய்வாயாக.

शासनात्पार्थिवेन्द्रस्य सूदः संभ्रान्तमानसः । स राक्षसः पुनस्तत्र सूद्वेषमथाकरोत् ॥

स मानुषमयो मांसं पार्थिवाय न्यवेदयत् । इदं स्वादु हविष्यं च सामिपं चान्नमाहृतम् ॥

तसः  
संभ्रान्तमानसः  
सः  
राक्षसः  
पुनः  
सूद्वेषं  
अकरोत्  
सः  
सूदः  
पार्थिवेन्द्रस्य  
अथ  
मानुषं

“அப்பொழுது  
இஷ்டப்படியெல்லா  
மெங்கும் புகவல்லவ  
னாகிய  
அந்த  
அரக்கன்  
மீளவும்  
சமையற்காரனாகிய  
மாறுவேஷத்தை  
பூண்டுகொண்டிரு  
அந்த [த்தான்.  
சமையற்காரன்  
சக்கிரவர்த்தியினது  
இப்படிப்பட்ட  
மானிட

मांसं  
शासनात्  
पार्थिवस्य  
अथो  
न्यवेदयत्  
इदं  
हविष्यं  
अन्नं  
सामिपं च  
स्वादु च  
आहृतम्

மாமிசத்தைப்பற்றிய  
தாகிய  
சாஸனத்தைப்பெற்று  
விட்டிருந்தபடியால்  
அரசனுக்கு இப்பொ  
இப்படி [ழுது  
அறிவித்தான்:  
‘இதோ  
அற்பணத்திற்கு வே  
போஜனம் [ண்டிய  
மானிட ஊன்மிசரம்  
செய்யப்பட்டும்  
ருசியாயிருக்கும் வண்  
ணமாயும்  
கொண்டுவரப்பட்டி  
ருக்கிறது.’

स भोजनं वसिष्ठाय पत्न्या सार्धमुपाहरत् । मदयन्त्या नरव्याघ्र सामिपं रक्षसा हृतम् ॥

नरव्याघ्र  
सः  
वसिष्ठाय  
रक्षसा  
हृतं

“தேஹ புருஷோத்தம!  
அவர்  
வனிஷ்டருக்கு  
அரக்கனால்  
கொண்டுவரப்பட்டி  
ருந்த

सामिपं  
भोजनं  
पत्न्या  
मदयन्त्या  
सार्धं  
उपाहरत्

மானிடமாம்சமிசர  
போஜனத்தை [மாகிய  
பத்தினியான  
மதயந்தியுடன்  
கூடவே  
பரிமாறினான்.

ज्ञात्वा तदामिषं विप्रो मानुषं भोजनागतम् । क्रोधेन महताऽऽविष्टो व्याहृतमुपचक्रमे ॥

விபு: "அந்தணர்  
भोजनागतं போஜனமாக கிடைத்  
திருக்கும்

तत् अन्त  
मानुषं மானிட  
आमिषं ஊனுடனிருப்பதாய்

यस्मात्त्वं भोजनं राजन्मपैतदातुमिच्छसि । तस्माद्भोजनमेतते भविष्यति न संशयः ॥

राजन् "ஹே மன்னனே!  
त्वं நீ  
मम எனக்கு  
एतत् भोजनं இந்த போஜனத்தை  
दातु அளிக்க  
इच्छसि எண்ணினாய்.

स राजा सह पत्न्या वै प्रणिपत्य मुहुर्मुहुः । पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥

स: "அந்த  
राजा மன்னவர்  
पत्न्या மனைவரட்டியோடு  
सह वै கூடவே  
वसिष्ठं வஸிஷ்டரை  
मुहुः मुहुः பலதரம்  
प्रणिपत्य வணங்கி

यस्मात् तस्मात् ஆகலின்  
एतत् இது ஒன்றே  
ते உனக்கு  
भोजनம் உணவாய்  
भविष्यति இருக்கக்கூடவது.  
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥

पुनः அதன்மேல்  
ब्रह्मरूपिणा பிராம்மணவேஷம்  
उक्तं கொண்டுருந்தவனால்  
यत् நியமிக்கப்பட்டது  
प्रोवाच எதுவோ அதை  
விண்ணப்பம் செய்தார்.

तच्छ्रुत्वा पार्थिवेन्द्रस्य रक्षसा विकृतं च तत् । पुनः प्रोवाच राजानं वसिष्ठः पुरुषर्षभम् ॥

रक्षसा च "அரக்கனாலேயே  
पार्थिवेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியா  
குக்கு

तत् अन्त  
विकृतं அமைப்பானிதமேற்பட்  
முருப்பதை

श्रुत्वा கேட்டறிந்துகொண்டு

मया रोषपरीतेन यदिदं व्याहृतं वचः । नैतच्छक्यं वृथा कर्तुं प्रदास्यामि च ते वरम् ॥

रोषपरीतेन "கோபாவேசத்தினி  
मया என்னால் [ருந்த  
इदं वचः இந்த வாக்கானது  
व्याहृतं சொல்லிக்கிடப்பட்  
यत् எதுவோ [உது  
एतत् இது

वसिष्ठः வஸிஷ்டர்  
तत् அதனால்  
पुनः மீளவும்  
पुरुषर्षभं புருஷோத்தமரான  
राजानं மன்னரைப்பார்த்து  
प्रोवाच இப்படித் திருவாய்  
மலர்ந்தருளினார்:

वृथा வீணாக  
कर्तुं செய்வ  
न शक्यं च முடியாதிருந்ததாலும்  
ते உனக்கு  
वरं ஒரு வரத்தை  
प्रदास्यामि அளிக்கின்றேன்.



कालो द्वादश वर्षाणि शापस्यान्तो भविष्यति । मत्प्रसादाच्च राजेन्द्र व्यतीतं न स्मरिष्यसि ॥

द्वादश वर्षाणि	"பன்னிரண்டு	வ	அன்றியும்
கால:	முடியவும்	ரஜேந்	அரசர்க்கரசே,
शापस्य	சாபத்திற்கு	மாபசாத:	என் அனுக்கிரகத்தி
अन्तः	முடிவு	व्यतीतं	நடந்தேறியதை [னால்
भविष्यति	ஏற்படும் ;	न स्मरिष्यसि	நீ நினைக்கமாட்டாய்.'

एवं स राजा तं शापमुपभुज्यारिसूदनः । प्रतिलेभे पुना राज्यं प्रजाश्चैवान्वपालयत् ॥३३॥

अरिसूदनः	"சத்துருசம்ஹார	उभुज्य	அனுபவித்துவிட்டு
सः	அந்த [கராகிய	पुनः	மீளவும்
राजा	மன்னர்	राज्यं	ராஜ்யபாரத்தை
तं	அந்த	प्रतिभे	பெற்றார்.
शापं	சாபத்தை	प्रजाः च एव	பிரஜைகளையும்
एवं	இப்படி	अन्वपालयत्	பரிபாலித்துவந்தார்

तस्य कल्माषपादस्य यज्ञस्यायतनं शुभम् । आश्रमस्य समीपेऽस्य यन्मां पृच्छसि राघव ॥

राघव	"நேற ராகவ, (சத்து ருக்கினை)	आयन्	சாலைபயப்பற்றி
अस्य	அந்த	मां	என்னை
आश्रमस्य	ஆசிரமத்திற்கு	पृच्छसि	நீ வினவினாயோ அது
समीपे	ஸமீபத்தில்	तस्य	அந்த
यत्	எந்த	कल्माषपादस्य	{ கல்மாஷபாதரோன
शुभं	அழகுவாய்ந்த		{ இன்னொரு பெயர்
यज्ञस्य	யாக		{ பூண்ட வீரஸஹ
			{ ருடையது."

तस्य तां पार्थिवेन्द्रस्य कथां श्रुत्वा सुदारुणाम् । विवेश पर्णशालायां महर्षिमभिवाद्य च ॥

तस्य	அந்த	श्रुत्वा	செவ்சாய்த்து
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியினது	च	அதன்மேல்
सुदारुणां	அதிமனோவேதனை பைத்தருஹதாகிய	महर्षि	மஹரிஷியை
तां	அந்த	अभिवाद्य	பணிந்து
कथां	கதைக்கு	पर्णशालायां	பர்ணசாலைக்குள்
		विवेश	புகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये  
उत्तरकाण्डे पञ्चषष्ठितमः सर्गः ॥



पट्षष्टितमः सर्गः—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். || ६६ ||

कुशलवोत्पत्तिः—குசலவர்களுது உற்பத்தி.

यामेव रात्रिं शत्रुघ्नः पर्णशालामुपाविशत् । तामेव रात्रिं सीताऽपि प्रसूता दारकद्वयम् ॥

शत्रुघ्नः	சத் துருக்கினர்	तां एष	அதே
यां एव	எந்த ஒரு	रात्रिं	இரவில்
रात्रिं	இரவில்	सीता अपि	சீதா பிராட்டியாரும்
पर्णशालां	பர்ணசாலையில்	दारकद्वयं	இரட்டை ஆண்பின்
उपाविशत्	தங்கியிருந்தனரோர்;	प्रसूता	பெற்றார். [களை களை]

ततोऽर्धरात्रसमये बालका मुनिदारकाः । वाल्मीकेः प्रियमाचख्युः सीतायाः प्रसवं शुभम् ॥

ततः	அப்பொழுது	सीतायाः	சீதா பிராட்டியாரது
अर्धरात्रसमये	அர்த்தராத்திரியில்	शुभं प्रसवं	ஸுகபிரஸவமாகிற
मुनिदारकाः	முனிசுமாரர்களாகிய	प्रियं	நல்ல செய்தியை
बालकाः	சீடர்கள்	आचख्युः	இப்படித் தெரிவித்
वाल्मीकेः	வால்மீகி முனிவருக்கு		தார்கள்.

भगवन्नामपत्नी सा प्रसूता दारकद्वयम् । ततो रक्षां महातेजः कुरु भूतविनाशिनीम् ॥३॥

महातेजः	“மஹாதேஜஸ்வியா”	प्रसूता	பெற்றனர்.
	சிய	ततः	ஆதலால்
भगवन्	ஹே பகவன் !	भूतविनाशिनीं	பேய்பிசாசுகளுக்கு
सा	அந்த		விஞ்சகரமாகிய
रामपत्नी	ஸ்ரீராமபிரானது	रक्षां	ரசூபபந்தனத்தை
	தருமபத்னியார்		தேவரீர் செய்யத்திரு
दारकद्वयं	இரட்டை ஆண்பின்	कुरु	{ வுள்ளக்கொள்ள வேண்டும்.”
	களை களை		

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा महर्षिः समुपागमत् । जगाम तत्र हृष्टात्मा ददर्श च कुमारकौ ॥

भूतघ्नीं चाकरोत्ताभ्यां रक्षां रक्षोविनाशिनीम् ॥ ४ ॥

महर्षिः	மஹரிஷி	हृष्टात्मा	உன்னம் பூரித்தவராய்
तेषां	அவர்களுடைய	ददर्श	கண்குளிரக்கடக்கித்
तत्	அந்த		தருளினார்.
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு	ताभ्यां च	அவ்விருவர்களுக்கும்
श्रुत्वा	திருச்செவியசாய்த்து	भूतघ्नीं	பேய்பிசாசுகளை ஒழிக்
	{ அவ்வாறு மே செய்வ		கிறதாயும்
समुपागमत्	{ தாய் ஒப்புக்கொண்	रक्षोविनाशिनीं	ரசூசுகளுக்கு விஞ்ச
	டார்.		கரமுமாகிய
तत्र	அவ்விடத்திற்கு	रक्षां	ரசூபபந்தத்தை
जगाम	எழுந்தருளினார்.		
कुमारकौ च	இரு ராஜகுமாரர்	अकरोत्	செய்தருளினார்.
	களையும்		

कुशमुष्टिमुपादाय लवं चैव तु स द्विजः । वाल्मीकिः प्रददौ ताभ्यां रक्षां भूतविनाशिनीम् ॥

ச: द्विजः	அந்த அந்தணராகிய	उपादाय	கையிலெடுத்து
वाल्मीकिः	வால்மீகிமுனிவர்	ताभ्यां	அவ்விரண்டிற்கும்
तु	அப்பொழுது	भूतविनाशिनीं	பேய்ப்பிசாசங்களுக்கு
कुशमुष्टि च	{ ஒரு முடி அளவு தர்ப் பையின் நுனிப்பா கத்தையும்		வினாசகரமாகிய
लवं एव	அவ்வளவே தர்ப்பை யின் அடிப்பாகத்தையும்	रक्षां	ராஷாபந்தனத்தை
		प्रदौ	இப்படிச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

यस्तयोः पूर्वजो जातः स कुशैर्मन्त्रसत्कुतैः । निर्माजिनीयस्तु तदा कुश इत्यस्य नाम तत् ॥

तदा	“அப்பொழுது	कुतैः	நுனித்தர்ப்பை
तयोः	அவ்விருவர்களில்		களால்
पूर्वजः	முத்தவனுப்	निर्माजिनीयः	துடைக்கப்படவேண் டும்.
जातः	பிறந்தவன்		
यः	எவனோ	तत्	அக்காரணத்தால்
सः तु	அவன் தான்	अस्य	இவனுக்கு
मन्त्रसत्कुतैः	மந்திரங்கனால் ஜடிக் கப்பட்ட	कुशः इति	குசன் என்கிற
		नाम	பெயரிருக்கட்டும்.

यश्चावरो भवेत्ताभ्यां लवेन स समाहितः । निर्माजिनीयो वृद्धाभिर्लव इत्येव नामतः ॥

ताभ्यां	“அவ்விருவர்களில்	लवेन	அடித்தர்ப்பையால்
यः	எந்த	निर्माजिनीयः	துடைக்கப்பட்டட்டும்.
समाहितः	புணர்வாத்மா	च	ஆகையால்
अवरो भवेत्	இளை யவனோ	लवः	லவன்
सः	அவன்	इति एव	என்கிறதையே
वृद्धाभिः	கிழவிகளால்	नामतः	பெயராய் பெறட்டும்.

एवं कुशलवौ नाम्ना तावुभौ यमजातकौ । मत्कुताभ्यां च नामभ्यां ख्यातियुक्तौ भविष्यतः ॥

यमजातकौ	“இரட்டையாய்ப் பிறந்த	नाम्ना	பெயர் பூண்டவர்
तौ	அந்த		களாய்
उभौ	இருவர்களும்	मत्कुताभ्यां	என்னுடையபட்ட
एवं	இப்படியே	नामभ्यां च	பெயர்களைக்கொண் டே
कुशलवौ	குசன் லவன் என	ख्यातियुक्तौ	பிரதிபெற்றவர்க
		भविष्यतः	வாழ்வார்கள்.” [ளாய்

तां रक्षां जगृहुस्ताश्च मुनिहस्तात्समाहिताः । अकुर्वथ ततो रक्षां तयोर्विगतकल्मषाः ॥

विगतकल्मषाः	தேரவநிறிதைகளா	ततः	அதன்மேல்
ताः	அந்த ஸ்த்ரீகள் [கிய	समाहिताः च	ஆஸக்தியுடையவர்
मुनिहस्तात्	முனிவரது கையி		களாகவே
तां	அந்த [வின்று	रक्षां	ராஷாபந்தத்தை
रक्षां	ராஷாபந்தை	तयोः च	அவ்விருவர்களுக்கும்
जगृहुः	கையேந்தி வாங்கிக் கொண்டனர்:	अकुर्वन्	செய்தார்கள்.



तथा तां क्रियमाणां च रक्षां गोत्रं च नाम च । सङ्कीर्तनं च रामस्य सीतायाः प्रसवौ शुभौ ॥  
अर्धरात्रे तु शत्रुघ्नः शुश्राव सुमहत्प्रियम् । पर्णशालां ततो गत्वा मातर्दिष्टयेति चाब्रवीत् ॥

शत्रुघ्नः சத்ருக்ஞர்  
அர்धராत्रே நடுநிசியில்  
सीतायाः வீதாப்ரதாட்டியயாரு  
டைய

शुभौ प्रसवौ तु பெற்ற இரு புண்யாத்  
மாக்கள் விஷயத்தில்

तथा क्रियमाणां अभ्यாस  
செய்யப்படுகின்ற

तां रक्षां च राक्षसपந்தनத்தையும்  
रामस्य श्रीरामருடைய  
नाम च பெயர் ஒன்றையே  
गोत्रं च ஸர்வ பாக்கியமாயும்  
सुमहत् மிக்க

प्रियं च இனிமையாகவும்  
सङ्कीर्तनं திருப்பித்திருப்பிச்  
சொல்லப்படுவதையும்  
शुश्राव கேட்டார்.

ततः அதன்மேல்  
पर्णशालां பர்ணசாலைக்குள்  
गत्वा சென்று  
मातः 'மேறு ஸர்வக்ளாக  
மாதாவே'

इति च என்றழைத்தும்  
दिष्टया 'நான் இன்று இக்கிரு  
க்க அந்தப் பாக்கியம்  
பெற்றேன்'  
अब्रवीत् என்று சொன்னார்.

तथा तस्य प्रहृष्टस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । व्यतीता वार्षिकी रात्रिः श्रावणी लघुविक्रमा ॥

तथा अभ्यாस  
प्रहृष्टस्य சந்தோஷமாயிருந்த  
तस्य அந்த  
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய  
शत्रुघ्नस्य சத்ருக்ஞருக்கு  
वार्षिकी மாரிகாலத்தியதும்

श्रावणी ஸ்ராவணிமாதத்தியதும்  
लघुविक्रमा { அழைவைவிடக் குறை  
ந்த நாழிகையுள்ள  
துமாகிய  
रात्रिः இரவு  
व्यतीता கழிந்தது.

प्रभाते सुमहावीर्यः कृत्वा पौर्वाहिकीं क्रियाम् ।

मुनिं प्राञ्जलिरामन्त्रय ययौ पश्चान्मुखः पुनः

॥ १३ ॥

सुमहावीर्यः பெயர்பெற்ற வீர்யவா  
னாகிய அவர்  
प्रभाते விடியற்காலையில்  
पौर्वाहिकी உதயத்தில் செய்ய  
வேண்டிய

क्रियां வைதிகக் காரியத்தை  
कृत्वा செய்துவிட்டு

मुनिं முனிகுரீடம்  
प्राञ्जलिः அஞ்சலிநமஸ்தராய்  
आमन्त्रय போக விடைபெற்றுக்  
पुनः அதன்மேல் [கொண்டு  
पश्चान्मुखः மேற்குமுடிய  
ययौ எழுந்தருளினார்.

स गत्वा यमुनातीरं सप्तरात्रोपितः पथि । ऋषीणां पुण्यकूर्तिनामाश्रमे वासमभ्ययात् ॥

सः அவர்  
पथि வழியில்  
सप्तरात्रोपितः ஏழு இரவுகள் தரம்  
தித்ததாய்  
यमुनातीरं யமுனாதிரத்திற்கு

गत्वा போய்ச்சேர்ந்து  
पुण्यकूर्तिनां மகப் பிரசித்திபெற்ற  
புண்யாத்மாக்களான  
ऋषीणां ரிஷிகளுடைய  
आश्रमे ஆசிரமத்தில்  
वासमभ्ययात् வலிக்கலானார்.



असङ्ख्येयानि कर्माणि यान्यस्य रघुनन्दन । इक्ष्वाकुवंशप्रभवे यद्वृत्तं तच्छृणुष्व मे ॥ ४ ॥

रघुनन्दन	"தேவ ராகுநந்தன !	இக்ஷ்வாகுவம்சப்
अस्य	அவனது	தொருவர் விஷயத்தில்
कर्माणि	ஸாஹஸ்ச்செய்கைகள்	எது
यानि	எவைகளோர் ஆவைகளே	நடந்ததோ
असंख्येयानि	கணக்கிட்டுக் கூறமுடியாதது.	அதை
		நான் கூறுகின்றேன்
		கேளுமே.

अयोध्यायां पुरा राजा युवनाश्वसुतो बली । मान्धातेति स विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

पुरा	"பூர்வம்	युवनाश्वसुतः	யுவனாச்வசுன்பவ
अयोध्यायां	அயோத்தியில்		ரீன் புத்திரர்.
मान्धाता	மான்தாதா	बली	அதிகாரமந்தியசாலி.
इति	என்னும்	वीर्यवान्	வீரயவானென
राजा	மூர் அரசர் இருந்தார்.	त्रिषु	மூன்று
सः	அவர்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
		विख्यातः	புகழ்பெற்றவர்.

स कृत्वा पृथिवीं कृत्स्नां शासने पृथिवीपतिः । सुरलोकमितो जेतुमुद्योगमकरोन्नृपः ॥

सः नृपः	"ஆந்த மன்னர்	इतः	இம்மண்ணுலகை
पृथिवीं	மண்ணுலகை		விட்டு
कृत्स्नां	ஆணைத்தையும்	सुरलोकं	தேவலோகத்தை
शासने	ஆக்கியையில்	जेतुं	வெற்றிகொள்ள
कृत्वा	நிறுத்தி	उद्योगं	உத்தியோகத்தை
पृथिवीपतिः	பூலோகசக்கிரவர்த்தி	अकरोत्	செய்யலானார்.
	யாகி		

इन्द्रस्य च भयं तीव्रं सुराणां च महात्मनाम् । मान्धातरि कृतोद्योगे देवलोकजिगीषया ॥

देवलोकजिगीषया	{ "தேவலோகத்தை வெற்றிகொள்ள எண்ணங்கொண்டதால்	इन्द्रस्य च	இந்திரனுக்கும்
		महात्मनां	பஹாத்மாக்களான
		सुराणां च	தேவர்களுக்கும்
		तीव्रं	அதிக
		अयम्	மனக்கவலை ஏற்பட்டது.
मान्धातरि	மான்தாதா		
कृतोद्योगे	யத்தனத்தவளவில்		

अर्धासनेन शक्रस्य राज्यार्थेन च पार्थिवः । वन्द्यमानः सुरगणैः प्रतिज्ञामधिरोह्य ॥ ८ ॥

शक्रस्य	"இந்திரனுடைய	वन्द्यमानः	வணக்கப்படும்
अर्धासनेन	அர்த்தாசனத்தினாலும்	पार्थिवः	மன்னனாகவேன்
			என்கிற
राज्यार्थेन च	அரசாட்சியின் பாதியாலும்	प्रतिज्ञां	பாத்தயதையை
सुरगणैः	தேவகணங்களால்	अधिरोह्य	கொடுக்கலாயினான்.



तस्य पापमभिप्रायं विदित्वा पाकशासनः । सान्त्वपूर्वमिदं वाक्यमुवाच युवनाश्वजम् ॥९॥

पाकशासनः	“தேவேந்திரர்	युनाश्वजं	யுனாஸ்வர் புத்திரரிடம்
तस्य	உவனது	सान्त्वपूर्व	நல்வார்த்தையாய்
अभिप्रायं	உத்தேசமான	इदं	இனிவரும்
पापं	நீயச்செயலை	वाक्यं	மொழியை
विदित्वा	அறிந்த	उवाच	சொன்னார் :

राजा त्वं मानुषे लोके न तावत्पुरुषर्षभ । अकृत्वा पृथिवीं वश्यां देवराज्यमिहेच्छसि ॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷே! தம்ப!	वश्यां	வசப்படுத்திக் கொள்
त्वं	நீ		கிறதை
मानुषे	மானிட	अकृत्वा	முடிக்காமல்
लोके	உலகில்	इह	இப்பொழுதே
तावत्	இன்னும்	देवराज्यं	தேவலோகஸாம்ராஜ்யத்திற்கு
राजा	பிரபுவாக		
न	ஆகவில்லை.	इच्छसि	ஆசைப்படுக்கின்ற
पृथिवीं	பூமியை		கையே.

यदि वीर समग्रा ते मेदिनी निखिला वशे । देवराज्यं कुरुष्वेह सभृत्यवलवाहनः ॥११॥

वीर	“ஹே வீர!	सभृत्यवलवाहनः	{ பிருத்தியர்கள், சேனைகள், வாஹனங்கள் இவைகளையெல்லாம்
ते वशे	உனது வசத்தில்		வாங்க
मेदिनी	பூலோகம்	देवराज्यं	தேவலோக அரசாட்சி
निखिला	பாக்கியின்றி		செய்ய
समग्रा	முழுமையும்	कुरुष्व	நீ செலுத்தலாகும்.
यदि	இருக்குமானால்		
इह	இப்பொழுது		

इन्द्रमेवं ब्रुवाणं तं मान्धाता वाक्यमब्रवीत् । क मे शक्र प्रतिहतं शासनं पृथिवीतले ॥१२॥

मान्धाता	“மாந்தாதா	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :
एवं	இவ்வண்ணம்	शक्र	‘ஹே தேவேந்திர!
ब्रुवाणं	உரைக்கும்	पृथिवीतले	பூலோகத்தில்
तं	அந்த	मे शासनं	எனது ஆக்கை
इदं	இந்திரனைப்பார்த்து	प्रतिहतं	செல்லாத இடம்
वाक्यं	இந்தமொழியை	क	என்கு உன்னது?

तमुवाच सहस्राक्षो लवणो नाम राक्षसः । मधुपुत्रो मधुवने न चाज्ञां कुरुतेऽनघ ॥१३॥

सहस्राक्षः	“தேவேந்திரர்	लवणः	லவணன்
तं	அவருக்கு	नाम	என்ற
उवाच	இப்படி பதிலுரைத்தார் :	राक्षसः	அரக்கன்
अनघ	‘பாபமற்றவனே!	आज्ञां	கட்டளைக்கு
मधुवने	மதுவனத்தில்	न कुरु च	கெடுப்படிந்து நடக்க
मधुपुत्रः	மதுவென்பவனது		வில்லையே.



चिरायमाणे दूते तु राजा क्रोधसमन्वितः । अर्दयामास तद्रक्षः शरवृष्ट्या समन्ततः ॥

ராஜா	“மன்னர்	தவ்	அந்த
दूते	தூதன்	रक्षः	அரக்கனை
चिरायमाणे तु	திரும்பிவராததால்	शरवृष्ट्या	அம்புமாரியால்
क्रोधसमन्वितः	மிக்க கோபங்கொண்	समन्ततः	நாற்புறமும்
	டவராய்	अर्दयामास	துன்புறுத்தினார்.

ततः प्रहस्य तद्रक्षः शूलं जग्राह पाणिना । वधाय सानुबन्धस्य मुमोचायुधमुत्तमम् ॥२०॥

तव	“அந்த	सानुबन्धस्य	நிக்குசெய்துகொ
रक्षः	அரக்கன்		ண்டிருப்பவருடைய
ततः	அப்போது	वधाय	வதைப்பின்பொருட்டு
प्रहस्य	நகைத்து	उत्तमं	உத்தம
शूलं	சூலத்தை	आयुधं	ஆயுதத்தை
पाणिना	கையில்	मुमोच	விடுத்தான்.
जग्राह	எடுத்துக்கொண்		
	டான்.		

तच्छूलं दीप्यमानं तु समृत्यवलवाहनम् । भस्मीकृत्वा नृपं भूयो लवणस्यागमत्करम् ॥

तव	“அந்த	नृपं	மன்னரை
शूलं	சூலம்	भस्मीकृत्वा	சாம்பலாய் எரித்து
तु	உடனே		விட்டு
दीप्यमानं	கொழுந்துவிட்டு எரி	भूयः	மீளவும்
	கிறதாகி	लवणस्य	லவணனுடைய
समृत्यवल-}	பிருத்தியர்கள், சேனை	करं	கையில்
वाहनं }	கள் வாஹனங்கள்	आगमन्	வந்து சேர்ந்தது.
	இவைகளேனாகுபட		

एवं स राजा सुमहान्हतः सबलवाहनः । शूलस्य तु बलं सौम्य अप्रमेयमनुत्तमम् ॥२१॥

सुमहान्	“மஹாபலிஷ்டனெ	हवः	கொல்லப்பட்டார்.
	னப்பெயர்பெற்ற	सौम्य	தேற னெனமிய,
सः	அந்த	शूलस्य	சூலத்தினது
राजा	மன்னர்	बलं	உக்கிரமானது
सबलवाहनः तु	சேனைகளுடனும் வர	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாதது.
	வாஹனங்களுடனும்	अप्रमेयम्	எதையும் செய்யவல்
एवं	இப்படி.		லது.

श्वः प्रभाते तु लवणं वधिष्यसि न संशयः । अग्रहीतायुधं सिमं ध्रुवो हि विजयस्तव ॥  
लोकानां स्वस्ति चैव स्यात्कृते कर्मणि च त्वया ॥ २३ ॥



சு	“இப்படி இருந்த போதிலும்	तव	உனது
अः	நானே	विजयः	வெற்றியும்
प्रभाते	காலையில்	धुवः ६	எவர்க்கும் அசைக்க வும் முடியாதே.
लवणं	லவணனை	त्वया	உன்னால்
अगृहीतायुधं	கையில் ஆயுதமில்லா திருக்கிறவனாய்	कर्मणि	பெரிய காரியம்
क्षिप्रं	அப்போதே	कृते च	செய்துமுடிக்கப் பட்டதும்
वधिव्यसि	நீ கொண்டுவிடுவாய்.	लोकानां च एव	எல்லா லோகங்களுக்
न संशयः	இதற்கையமில்லை.	स्वस्ति	நன்மை [கும்
		इरात्	வினே வித்ததாகும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23021



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2297

अष्टपष्ठितमः सर्गः—अथपத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ६८ ॥

लवणशत्रुघ्नविवादः—லவணசத்ருக்களானது விவாதம்.

कथां कथयतां तेषां जयं चाकाङ्क्षतां शुभम् । व्यतीता रजनी शीघ्रं शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥

महात्मनः	மஹாத்மாவான	कथां	ஸம்பாவுணையை
शत्रुघ्नस्य	சத்ருருக்கினருக்கு	तेषां	அவர்கள்
रजनी	இராப்பொழுது	कथयतां	சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில்
शुभं	நன்மைசெய்யும்	शीघ्रं	பொழுதுதெரியாத வண்ணம்
जयं च	ஜயமொன்றையே	व्यतीता	கழிந்தது.
आकांक्षतां	ஸதா விஷயமாய்க் கொண்ட		

ततः प्रभाते विमले क्रूरकर्मा स राक्षसः । निर्गतस्तु पुराद्दीरो भक्ष्याहारप्रचोदितः ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	राक्षसः सु	அரக்கனும்
विमले	தெளிவான	भक्ष्याहार- }	உணவுதேட ஆவல்
प्रभाते	சூரியோதயமானதும்	प्रचोदितः }	கொண்டவனாகி
क्रूरकर्मा	துன்மர்க்கனும்	पुरात्	விட்டிலிருந்து
वीरः	தீரனுமாகிய	निर्गतः	வெளியேபோயிருந் ந்தான்.
सः	அந்த		

एतस्मिन्नन्तरे वीरः शत्रुघ्नो यमुनां नदीम् । तीर्त्वा मधुपुरद्वारि धनुष्पाणिरतिष्ठत ॥३॥

एतस्मिन् अन्तरे	இதேசமயத்தில்	मधुपुरद्वारि	மதுகினது வீட்டு வாயிலில்
वीरः	வீரராகிய	धनुष्पाणिः	வில்லும் கையுமாக
शत्रुघ्नः	சத்ருருக்கினர்	अतिष्ठत	காத்துக்கொண் டிருந்தார்.
यमुनां नदीं	யமுனாநதியை		
तीर्त्वा	தாண்டி		

ततोऽर्धदिवसे प्राप्ते कृतकर्मा स राक्षसः । आगच्छद्बहुसाहसं प्राणिनां भारमुद्धहन् ॥४॥

अर्धदिवसे	நடுப்பகல்	बहुसाहसं	அனேகாபிரம்
प्राप्ते	நடைபெறுகையில்	प्राणिनां	பிராணிகளுடைய
कृतकर्मा	போனகாரியத்தை	भरं	மூட்டைய
	முடித்துக்கொண்டு	उद्धहन्	சுமந்துகொண்டு
सः	அந்த	ततः	அவ்விடத்திற்கு
राक्षसः	அரக்கன்	आगच्छन्	திரும்பிவந்தான்.

ततो ददर्श शत्रुघ्नं स्थितं द्वारि धृतायुधम् । तमुवाच ततो रक्षः किमनेन करिष्यसि ॥५॥

ततः	அப்பொழுது	रक्षः	அரக்கன்
शत्रुघ्नं	சத்துருக்கினை	तं	அவரைப் பார்த்து
द्वारि	வாயிலில்	उवाच	இப்படிப் புகன்றான் :
धृतायुधं	ஆயுதபாணியாக	अनेन	“இதனால்
स्थितं	நின்றுகொண்டிருப்	करिष्यसि	நீ செய்யப்போகிறது
दर्शं	கண்டான். [பதை	किम्	என்ன ?
ततः	அதன்மேல்		

ईदृशानां सहस्राणि सायुधानां नराधम । भक्षितानि मया रोषात्कालमाकाङ्क्षसे नु किम् ॥

नराधम	“மாணிடப்பதரே !	भक्षितानि	விழுங்கிவிடப்பட்ட
मया	என்		முருக்கிறார்கள்.
रोषात्	ஆக்கிரஹத்தால்	कालं	யமனிடம்
ईदृशानां	இத்தன்மையான	आकांक्षसे	போய்ச்சேரா நிச்சயித்
सायुधानां	ஆயுதபாணிகளான		துவிட்டாயா
सहस्राणि	பலர்	किं नु	என்ன ?

आहारश्चाप्यसम्पूर्णो ममायं पुरुषाधम । स्वयं प्रविष्टोऽद्य मुखं कथं यास्यसि दुर्मते ॥७॥

पुरुषाधम	“மாணிடப்புழுவே !	दुर्मते	நேற மூட !
मम अपि	எனக்கோ	अद्य	இப்பொழுது
अयं	இப்பொழுது	स्वयं	நீதானாகவே
आहारः च	ஆஹாரமும்	मुखं प्रविष्टः	வாயில்விழ
असंपूर्णः	ஸம்பூர்ணமாகக்கிடை	कथं	என்
	கக்கில்லை.	यास्यसि	வந்திருக்கின்றனை ? ”

तस्यैवं भाषमाणस्य हसतश्च मुहुर्मुहुः । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो रोषाद्भूष्यवासृजत् ॥ ८ ॥

वीर्यसम्पन्नः	வீரகாமணியான	एवं	இப்படி
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினை	भाषमाणस्य च	பேசியபொழுது
मुहुःमुहुः	அடிக்கடி	रोषात्	ரோஷத்தால்
तस्य	அவன்	अभूणि	கண்ணீரை
हसतः	எளனம்பண்ணுகிற	अवासृजत्	பெருக்கினார்.
	வாய்ப்		

तस्य रोषाभिभूतस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । तेजोमया मरीच्यस्तु सर्वगात्रैर्विनिष्पतन् ॥९॥

रोषாभिभூतस्य கோபாபிவசங்கொண்ட  
மஹாத்மாவான  
तस्य அந்த  
शत्रुघ्नस्य சத்ருருக்கினரது  
सर्वगात्रैः तु ஸகல ஆவயவங்களி  
லிருந்தும்

तेजोमया: { மாஸிட சரீரமாவிருக்  
கையிலும் சோதி  
மயமான  
मरीच्यः கிரணங்கள்  
विनिष्पतन् வெளிப்பட்டன.

उवाच च सुसंकुदः शत्रुघ्नस्तं निशाचरम् । योद्धुमिच्छामि दुर्वुद्धे द्वन्द्वयुद्धं त्वया सह ॥

सुसंकुदः अतिசிறந்தங்கொண்ட  
ருந்த  
शत्रुघ्नः சத்ருருக்கினர்  
तं அந்த  
निशाचरं ஆரக்களைப்பார்த்து  
उवाच இப்படி உரைத்தார்:

दुर्वुद्धे “நேற துஷ்டா!  
त्वया सह உன்னுடன்  
द्वन्द्वयुद्धं च தொந்தயுத்தத்தையே  
योद्धुं செய்யும்  
इच्छामि தீர்மானத்துடன்  
நான் வந்திருக்கிறேன்.

पुत्रो दशरथस्याहं भ्राता रामस्य धीमतः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो वधाकाङ्क्षी तवागतः ॥

नित्यशत्रुघ्नः { “எப்பொழுதும் சத்  
ருக்களை சம்ஹாரம்  
செய்யும்  
शत्रुघ्नः சத்ருக்களெனப்  
अहं நான் [பெயர்பூண்ட  
दशरथस्य தசரதரின்  
पुत्रः புதல்வன்.

धीमतः தீமானான  
रामस्य ஸ்ரீராமபிரானது  
भ्राता சோதரன்.  
तव உன்னுடைய  
वधाकाङ्क्षी வதையை உத்தேச  
மாங்க்கொண்டு  
आगतः நான் வந்திருக்கிறேன்.

तस्य मे युद्धकामस्य द्वन्द्वयुद्धं प्रदीयताम् । शत्रुस्त्वं सर्वभूतानां न मे जीवनामिष्यसि ॥

युद्धकामस्य “ஆமராத ஆவல்  
तस्य அந்த [கொண்ட  
मे எனக்கு  
द्वन्द्वयुद्धं தொந்தயுத்தத்திற்கு  
प्रदीयतां இணக்கிவிடவேண்டி  
யது.

सर्वभूतानां ஸகலபிராணிகளுக்  
கும்  
शत्रुः சத்ருவாயிருக்கின்ற  
मे என்னிடமிருந்து [னை.  
जीवन् உயிருடன்  
न ममिष्यसि நீ திருப்பிப்போக  
முடியாது”:

तस्मिंस्तथा ब्रुवाणे तु राक्षसः प्रहसन्निव । प्रत्युवाच नरश्रेष्ठं दिष्ट्या प्राप्तोऽसि दुर्मते ॥

तथा ஆவ்விதமாக  
तस्मिन् அவர்  
ब्रुवाणे तु பேசியபொழுது  
राक्षसः ஆரக்கன்  
प्रहसन् इव திரஸ்காரம் செய்து  
கொண்டே

नरश्रेष्ठं புருஷோத்தமரைப்  
பார்த்து  
प्रत्युवाच இப்படிப் பதிலுரைத்  
दुर्मते “நேற முடா! [நான்:  
दिष्ट्या தெய்வா தீனமாக  
प्राप्तः अस्मि நீ இங்கு வந்து  
சேர்ந்தனை.



मम मातृष्वसुभ्राता रावणो राक्षसाधिपः । हतो रामेण दुर्बुद्धे स्त्रीहेतोः पुरुषाधमः ॥ १४ ॥

दुर्बुद्धे "தேற மூடா!  
पुरुषाधम தேற மா னிடப்பதரே!  
राक्षसाधिपः ராக்ஷஸமன்னரும்  
मम எனக்கு  
मातृष्वसु: தாய்வழியாக

भ्राता ஆப்தபந்துவுமாகிய  
रावणः ராவணனார்  
स्त्रीहेतोः ஒருபெண்ணிமித்தமாக  
रामेण ராமனென்பவனால்  
हतः கொல்லப்பட்டார்.

तच्च सर्वं मया क्षान्तं रावणस्य कुलक्षयम् । अवज्ञां पुरतः कृत्वा मया यूयं विशेषतः ॥

रावणस्य "ராவணரது  
कुलक्षयं குல் அழிவாகிய  
तच्च அது  
सर्वं च எல்லாமும்  
मया என்னால்  
क्षान्तं மன்னித்துவிடப்  
பட்டது.

पुरतः அதன்மேல்  
यूयं } முக்கியமாய்  
विशेषतः } நீங்கள் என்கிறதினா  
मया என்னால் [லேயே  
अवज्ञां அலகறியமாய்  
कृत्वा இருந்துவிடப்பட்ட  
டது.

निहताश्च हि मे सर्वे परिभूतास्तृणं यथा । भूताश्चैव भविष्याश्च यूयं च पुरुषाधमाः ॥

यूयं च "நீங்களாகும்  
पुरुषाधमाः च மா னிடப்பதர்களும்  
भूताः च एव { தெய்வ ஸங்கல்ப்பத்  
தாலுண்டான சேத  
னங்கள் அசேதனங்  
களெல்லாமும்  
तृणं यथा அற்பமென

परिभूता: விட்டுவிடப்பட்டிருக்  
கிறார்கள்.  
भविष्याः கண்முன்கிட்டியவர்  
सर्वे च எல்லோருமே [கள்  
मे निहता: என்னால் கொன்றுவி  
டப்பட்டார்கள்.  
हि இது பிரசித்தம்.

तस्य ते युद्धकामस्य युद्धं दास्यामि दुर्मते । तिष्ठ त्वं च मुहूर्तं तु यावदायुधमानये ॥

ईप्सितं यादृशं तुभ्यं सज्जये यावदायुधम्  
दुर्मते "தேற மூடா!

युद्धकामस्य யுத்தத்திற்காக வந்த  
ருக்கும்  
तस्य அந்த  
ते உன்னுடன்  
युद्धं ஆடாடுவதற்கு  
दास्यामि நான் இணங்குகி  
றேன்.  
आयुधं ஆயுதத்தை  
मुहूर्तं तु ஒரு கொடியிலேயே

॥ १७ ॥  
आनये { இதோ எடுத்துக்  
கொண்டு வந்து விடுகி  
றேன்.  
एवं நீ  
यावत् च அதுவரையில்மா த்  
तिष्ठ பொறுத்திரு. [திரம்  
यावत् அதற்குள்  
तुभ्यं உனக்கு  
ईप्सितं இக்டமாயிருக்கிற  
आयुधं ஆயுதம்  
यादृशं எனுவாகிறதோ அதை  
समये நீ கைப்பற்று.

तमुवाचाथ शत्रुघ्नः क मे जीवन्गमिष्यसि । शत्रुघ्नश्छया दृष्टो न मोक्तव्यः कृतात्मना ॥

शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	கृतात्मனா	புத்திரசாலியான ஒரு வனாக
अथ	அதன்மேல்		
तं	அவனைப்பார்த்து	शत्रुघ्ना	தற்செயலாய்
उवाच	இப்படிப் பேசினார்:	दृष्टः	கண்முன் அகப் பட்டுக்கொண்ட
मे	"என்னைத் தகாண்டி.		
जीवन्	உயிரோடு	शत्रुः	சத்துரு
गमिष्यसि	நீ திரும்பிப்போய்விடு	न मोक्तव्यः	தப்பி ஒடிவிடச்செய்
क	எப்படியாகும்? [வது		பக்கடாது.

यो हि विह्वलया बुद्ध्या प्रसरं शत्रवे ददौ । स हतो मन्दबुद्धित्वाद्यथा कापुरुषस्तथा ॥

कापुरुषः	"பயங்காளி	प्रसरं ददौ	அவனிஷ்டப்படி வேறி டம் செல்லக்கூடுகளுன்.
यः	எவனோ அவன்		
मन्दबुद्धित्वात्	மூடபுத்தியால்	यथा तथा	அப்படியாகில்
विह्वलया बुद्ध्या	அசட்டுத்தனத்தினால்	सः हि	அவனே
शत्रवे	சத்துருவுக்கு [ஆம்	हः	மாண்டுபோகிறான் "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे अष्टषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23040

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2316



एकोनसप्ततितमः सर्गः—அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௬௭ ॥

लवणवधः—லவணவதம்.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य शत्रुघ्नस्य महात्मनः । क्रोधमाहारयत्तीव्रं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ॥

तस्य	அந்த	तीव्रं	அடக்கமுடியாத
महात्मनः	மஹத்தமாவான	क्रोधं	கோபத்திற்கு
शत्रुघ्नस्य	சத்துருக்கினரின்	आहारयत्	ஆளானான்.
तत्	அந்த	तिष्ठ तिष्ठ	நில் நில்
भाषितं	சொல்லி	इति च	என்று மரத்திரம்
श्रुत्वा	கேட்டு	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पाणौ पाणिं विनिष्पिष्य दन्तान्कटकटाप्य च । लवणो रघुशार्दूलमाह्वयामास चासकृत् ॥

लवणः	லவணசுரன்	दन्तान्	பற்களை
असकृत्	பலதரம்	कटकटाप्य च	கடகடவெனக் கடித்
पाणौ	கைகளில்	रघुशार्दूलं	ரகுசார்தூலரை [தும்
पाणिं	கையை	आह्वयामास	போருக்கு அழைத்
विनिष्पिष्य च	போட்டு அதைந்தும்		தான்.

तपाहयन्तं सौमित्रिर्लवणं घोरदर्शनम् । शत्रुघ्नो देवशत्रुघ्न इदं वचनमब्रवीत् ॥ ३ ॥

சௌமित्रி:	சுமித்திரா தேவியின்	பாஹயந்த்	பொருக்கழைக்கின்ற
	புதல்வரும்	தீ	ஆந்த
देवशत्रुघ्नः	தேவசத்ருருக்களின்	लवणं	லவணனைப்பார்த்து
	ஸம்ஹாரகருமாயிய	इदं	இனிவருமாறு
शत्रुघ्नः	சத்ருருக்கினர்	वचनं	வசனத்தை
घोरदर्शनं	கோரருட்சாய்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

न शत्रुघ्नस्तथा जातो यथाऽन्ये निर्जितास्त्वया । तदद्य बाणाभिहतो व्रज त्वं यमसादनम् ॥

अन्ये	“சாதாரண மனிதர்	न जातः	பிறந்திருக்கவில்லை.
त्वया	உன்னால் [கள்	तत्	ஆகையால்
निर्जिताः	தேற்கடிக்கப்பட்ட	अद्य	இப்பொழுது
	டார்கள்.	त्वं	நீ
यथा तथा	என்றாலும் அப்பொ	बाणाभिहतः	பாணத்தாஸடியுண்டு
	ழுது	यमसादनं	யமஸூலகுக்கு
शत्रुघ्नः	சத்ருருக்கினனென்ற	व्रज	போய்ச்சேர்.
	நான்		

ऋषयोऽप्यथ पापात्मन्यया त्वां निहतं रणे । पश्यन्तु विषा विद्वांसस्त्रिदशा इव रावणम् ॥

पापःमन्	“ஹ பாபி!	रावणं इव	ராவணனை எப்படி
अद्य	இப்பொழுது		யோ அப்படியே,
मया	என்னால்	ऋषयः	ரிஷிகளும்
रणे	போரில்	विद्वांसः	வித்வாம்சர்களாகிய
निहतं	கொலையுண்ட	विषाः भि	அந்தணர்களும்
त्वां	உன்னை,	पश्यन्तु	பார்த்துக் களிப்
त्रिदशाः	வண்ணவர்கள்		படையட்டும்.

त्वयि मद्बाणनिर्दग्धे पतितेऽद्य निशाचर । पुरे जनपदे चापि क्षेममेव भविष्यति ॥ ६ ॥

निशाचर	“ஹே நிசாசர்!	पतिः	மாண்டுவிழவும்
अद्य	இப்பொழுது	पुर च	நகரத்திலும்
त्वयि	நீ	जनपदे अपि	நாட்டிலும்
मद्बाणनिर्दग्धे	என்பாணத்தாலெறி	क्षेमं एव	சேதமம்
	யுண்டு	भविष्यति	உண்டாகப்போகிறது.

अद्य मद्बाहुनिष्क्रान्तः शरो वज्रनिभाननः । प्रवेक्ष्यते ते हृदयं पद्ममंशुरिवार्कजः ॥ ७ ॥

अर्कजः	“சூரியனிடமுண்டா	मद्बाहुनिष्क्रान्तः	எனது கையினின்று
	கிய		கிளம்பிவரும்
अंशुः	கிரணம்	वज्रनिभाननः	வஜ்ராயுதம்போன்ற
पद्मं	தாமரை மலரில்		கருடைய
इव	எவ்வண்ணமோ	शरः	சரமானது
	அவ்வண்ணமே	ते	உனது
अद्य	இப்பொழுது	हृदयं	இருதயத்தில்
		प्रवेक्ष्यते	புகப்போகிறது. n



एवमुक्तो महावृक्षं लवणः क्रोधमूर्च्छितः । शत्रुघ्नोरसि चिक्षेप स च तं शतधाऽच्छिनत् ॥

एवं	இப்படியாய்	शत्रुघ्नोरसि	சத்துருக்கினருடைய
उक्तः	சொல்லப்பட்டதைக்		மார்பில்
	கேட்ட	चिक्षेप	விடுத்தான்.
लवणः	லவணன்	सः च	அவரோ
क्रोधमूर्च्छितः	கோபம் தலைக்கேறிய	तं	அதை
	வனாகி	शतधा	பலதுண்டுகளாய்
महावृक्षं	மிகப்பெரிய மரமொ	अच्छिनत्	பிளந்துதள்ளி
	ன்றை		விட்டார்.

तद्गृष्टा विफलं कर्म राक्षसः पुनरेव तु । पादपान्सुबहून्वृक्ष शत्रुघ्नायासृजद्वली ॥ ९ ॥

बली	அதிபலிவந்தனாகிய	तु	இருந்தாலும்
राक्षसः	அரக்கன்	पुनः पुन	மீளவும்
तत्	அந்த	सुबहून् पादपान	பல வீருகூடங்களை
कर्म	செய்த காரியத்தை	वृक्ष	கையால் பெயர்த்தெ
विफलं	நிஷ்பரியோஜனமாகி		டுத்து
	விட்டதாய்	शत्रुघ्नाय	சத்துருக்கினன்மீது
गृष्टा	கவனித்து	असृजत्	தாக்கினான்.

शत्रुघ्नश्चापि तेजस्वी वृक्षानापततो बहून् । त्रिभिश्चतुर्भिरेकैकं चिच्छेद् नतपर्वभिः ॥ १० ॥

तेजस्वी	மஹா சாமர்த்திய	त्रिभिः	மூன்று
	சாலியாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
शत्रुघ्नः अपि	சத்துருக்கினரும்	नतपर्वभिः	{ வளைந்த கணுக்
आरततः	மேலேவந்து விழுந்து		{ கள் தடையாய்
	கொண்டிருக்கும்		{ இசைக்கப்பெற்ற
बहून् वृक्षान् च	பல மரங்களையும்		{ பகழிகளால்
एकैकं	ஒவ்வொன்றாய்	चिच्छेद्	செதித்துத்தள்ளினார்.

ततो बाणमयं वर्षं व्यसृजद्राक्षसोरसि । शत्रुघ्नो वीर्यसम्पन्नो विव्यथे न स राक्षसः ॥

वीर्यसम्पन्नः	வீரசிகாமணியாகிய	व्यसृजत्	பொழிந்தார்.
शत्रुघ्नः	சத்துருக்கினர்	ततः	அப்படியும்
राक्षसोरसि	அரக்கனது மார்பில்	सः	அந்த
बाणमयं	அம்புமயமான	राक्षसः	அரக்கன்
वर्षं	மாரியை	न विव्यथे	சற்றும் சளைக்கவில்லை.

ततः प्रहस्य लवणो वृक्षमुत्पात्य वीर्यवान् । शिरस्यभ्यहनच्छूरं सस्ताङ्गः स मुमोह वै ॥

वीर्यवान्	வீரியவானாகிய	शिरसि	தலையில்
लवणः	லவணன்	अभ्यहनत्	புடைத்தான்.
प्रहस्य	நகைத்து	ततः	அதனால்
वृक्षं	ஒரு மரத்தை	सः वै	அவரும்
उत्पात्य	பெயர்த்தெடுத்து	सस्ताङ्गः	அங்கத்தனர்த்து
शूरं	ஞாரை	मुमोह	மூர்ச்சை அடைந்தார்.

तस्मिन्निपतिते वीरे हाहाकारो महानभूत् । ऋषीणां देवसङ्घानां गन्धर्वाप्सरसां तथा ॥

तस्मिन्	அந்த	गन्धर्वाप्सरसां	} கந்தர்வர்களுடைய வும் அப்ஸரசுக ளுடையவும்
वीरे	வீரர்	तथा	
निपतिते	கிழிவிழுந்து விடவும்	महान्	ஒரு பெரிய
ऋषीणां	ரிஷிகளுடையவும்	हाहाकारः	ஹாஹா என்று அழும்புக்குரல்
देवसङ्घानां	தேவக்கூட்டங்களு டையவும்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

तमवज्ञाय तु हतं शत्रुघ्नं भुवि पातितम् । रक्षो लब्धान्तरमपि न विवेश स्वमालयम् ॥  
नापि शूलं प्रजग्राह तं दृष्ट्वा भुवि पातितम् । ततो हत इति ज्ञात्वा तान्भक्षान्समुदावहत् ॥

रक्षः	அரக்கன்	न विवेश	புகவில்லை.
हतं	அடியுண்டு	ततः	இன்னொருதரம்
भुवि	தரையில்	भुवि	தரையில்
पातितं	விழுந்து படுத்துக்	पातितं	படுத்திருக்கும்
तं	அந்த [கிடக்கும்]	तं	அவரை
शत्रुघ्नं	சத்ருருக்கினரை	दृष्ट्वा	உற்றுப்பார்த்து
अवज्ञाय तु	ஒரு பொருட்டாய் கொன்னாததால்	हतः	இறந்துவிட்டார்
लब्धान्तरं अपि	{ தக்க அவகாசம் கிடைத்திருக்கையி லும்கூட	इति	என்று
शूलं		ज्ञात्वा	ரிச்சயித்துக்கொண்டு
न प्रजग्राह	குலத்தை கைக்கொள்ளவில்லை.	तान्	அந்த
स्वमालयं अपि	தனது வீட்டிற் குன்னேகூட	भक्षान्	உணவுகளை
		समुदावहत्	தாக்கிச்சுமந்து கொண்டான்.

सुहृतांलब्धसंज्ञस्तु पुनस्तस्थौ धृतायुधः । शत्रुघ्नो वै पुरद्वारि ऋषिभिः सम्प्रपूजितः ॥

ऋषिभिः वै	ரிஷிகளாலும்	लब्धसंज्ञः	தன்னறிவுபெற்றவ ராய்
तु	இதுவிஷயத்தில்	पुनः	மீளவும்
सम्प्रपूजितः	ஏற்றவரென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவ	धृतायुधः	ஆயுதபாணியாகி
शत्रुघ्नः	சத்ருருக்கினர் [ரான	पुरद्वारि	வீட்டின்வாயிலில்
सुहृतां	ஒரு முகூர்த்தகாலத் தில்	तस्थौ	மறித்துநின்றவிட் டார்.

ततो दिव्यममोघं तं जग्राह शरमुत्तमम् । ज्वलन्तं तेजसा घोरं पूरयन्तं दिशो दश ॥१७॥  
वज्राननं वज्रवेगं मेरुमन्दरसन्निभम् । नतं पर्वसु सर्वेषु संयुगेष्वपराजितम् ॥ १८ ॥  
असृक्चन्दनदिग्धाङ्गं चारुपत्रं पतत्रिणम् । दानवेन्द्राचलेन्द्राणामसुराणां च दारणम् ॥

ततः	அப்பொழுது	अरराजितं	அஜேயமானதும்
असूक्छन्द- } दिग्वाङ्गं }	அங்கமெல்லாம் சிவப்புசந்தனம் பூசுபெற்றதும்	दानवेन्द्रा- } चलेन्द्राणां }	தானவேந்திரர்களாகி ய பருவத ராஜாக் களுக்கும்
चास्पत्रं	அழகிய பசுவங்கள் கட்டப்பட்ட	असुराणां च	அசுரர்களுக்கும்
पतलिणं	பாணமாயும்	दारणं	உருவழிக்கவல்லதும்
वज्राननं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கொப் பானகர்மையுடை யதும்	उत्तमं	உச்சிருஷ்டமாய்
वज्रवेगं	{ வஜ்ராயுதத்திற்கொப் பான ஆற்றலுடை யதும்	अमोघं	வீண்போகாததாய்
मेरुमन्दरसन्निभं	{ மேருமலை மந்தரமலை இவைகளுக்கொப் பானதும்	विश्यं	தெய்வத்தன்மை கொண்டதாய்
सर्वेषु पर्वसु	எல்லா கணுக்களிலும்	घोरं	போற்றிவணங்கத்தக் கதுமான
नतं	{ வளைத்து தட்டை யாய் இசைக்கப்பட் டுள்ளதும்	तं	அந்த
संयुगेषु	யுத்தங்களில்	शरं	ஆம்பை
		तेजसा	சோதியால்
		दश	பத்து
		दिशः	திசைகளிலும்
		पृथ्वन्तं	பரவியதாய்
		उवलन्तं	ஜாஜ்வல்யமாய் ஜ்வலி க்கும்படியாய்
		जमाह	கையிலெடுத்தார்.

तं दीप्तमिव कालाग्निं युगान्ते समुपस्थिते । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि परित्रासमुपागमन् ॥

भूतानि	உயிர்கள்	दीप्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்
सर्वाणि	எல்லாமும்		டிருக்கிறதாய்
तं	அதை	दृष्ट्वा	கண்ணுற்று
युगान्ते	ஒரு யுகத்தின் முடிவு	परित्रासं	எக்தத்தை
समुपस्थिते	வருகையில்	उपागमन्	அடைந்தார்கள்.
कालाग्निं इव	காலாக்னியென		

सदेवासुरगन्धर्व मुनिभिः साप्सरोगणम् । जगद्धि सर्वमस्वस्थं पितामहमुपस्थितम् ॥ २१ ॥

जगत्	உலகம்	साप्सरोगणं	அப்ஸரகணங்களோ
सर्वं	எல்லாமும்		டும்
अस्वस्थं	நெஞ்சம் தடுமாறி யதாகி	मुनिभिः हि	முனிவர்களோடும்
सदेवासुर- } गन्धर्वं }	தேவர்கள், அசுரர் கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களோடும்	पितामहं	பிரம்மதேவரிடம்
.	.	उपस्थितम्	போய்ச்சேர்ந்தது.
.	.		



उवाच देवदेवेशं वरदं प्रपितामहम् । कच्चिल्लोकक्षयो देव सम्भाषो वा युगक्षयः ॥ २२ ॥

देवदेवेशं	தேவதேவேசரென்ற	देव	“தேற ஸ்வாமி !
वरदं	வரதரான	लोकक्षयः	உலகமழியுக்காலமா ?
प्रपितामहं	பிரம்மதேவரைப் பார்த்து	वा	அல்லது
उवाच	அவர்கள் இப்படி விண் ணப்பஞ்செய்தார்கள் :	युगक्षयः	யுகபிரளயகாலம்
		संशयः	வந்து விட்ட தர
		कच्चित्	என்ன ?

नेदृशं दृष्टपूर्वं च न श्रुतं प्रपितामह । देवानां भयसम्मोहो लोकानां संक्षयं प्रति ॥ २३ ॥

प्रपितामह	“தேற பிரம்மதேவரே !	संक्षयं	நாசகாலமாயிருப்பதை
ईदृशं	இப்படிப்பட்டது	प्रति	உத்தேசித்து
दृष्टपूर्वं न	இதுகாலம் கண்டது மில்லை.	देवानां	தேவர்களுக்கு
श्रुतं च न	கேட்டதுமில்லை.	भयसम्मोहः	யாதும் தோற்றது ஏக் கம்பிடித்து விட்டது.”
लोकानां	உலகங்களுக்கு		

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा लोकपितामहः । भयकारणमाचष्ट देवानामभयङ्करः ॥

उवाच मधुरां वार्णीं मृणुध्वं सर्वदेवताः ॥ २४ ॥

देवानां	தேவர்களுக்கு	आचष्ट	ஞான திருவழியால் கண்டுகொண்டார்.
अभयङ्करः	அபயமளிக்கும்	मधुरां	மதுர
लोकपितामहः	லோகபிதாமஹராகிய	वार्णीं	வாக்காக
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்	उवाच	இந்தப் பதிலை திருவா ய்மலர்ந்தருளினார் :
तेषां	அவர்களுடைய	सर्वदेवताः	“ஸகல தேவர்கள் !
तत् वचनं	அந்த விண்ணப்பத் திற்கு	मृणुध्वम्	சொல்லுகின்றேன் செவிக்கொள்க.
श्रुत्वा	திருச்செவிய்த்து		
भयकारणं	பயத்தின் தோற்றத்தை		

वधाय लवणस्याजौ शरः शत्रुघ्नधारितः । तेजसा तस्य सम्मूढाः सर्वे स्म सुरसत्तमाः ॥

लवणस्य	“லவணாகரனது	तस्य	அதன்
वधाय	கொலைநிமித்தமாய்	तेजसा	சோதியால்
आजौ	விட்டெறிகிற உத்தே சத்தில்	सुरसत्तमाः	தேவோத்தமர்கள்
शरः	ஒரு சரமானது	सर्वे	எல்லோரும்
शत्रुघ्नधारितः	சத்ருக்ஷணனாகையிலே டுக்கப்பட்டிருக்கிறது.	सम्मूढाः स्म	ஏக்கமாயிருக்கிறார் கள்.

एष पूर्वस्य देवस्य लोककर्तुः सनातनः । शरस्तेजोमयो वत्सा येन वै भयमागतम् ॥२६॥

வத்சா:	“ஹே வத்சர்களே !	லோககர்து:	லோககர்த்தாவாகிய
एष:	இந்த	देवस्य	பரமாத்மாவின்னுடை
तेजोमयः	தேஜோமயமானதும்		யது.
सनातनः	பழமையானதுமான	येन वै	இதனால்தான்
शरः	சரம்	भयं	பயம்
पूर्वस्य	எதற்கும் முந்தியிருந் தவரும்	आगतम्	எற்பட்டது.

एष वै कैटभस्यार्थे मधुनश्च महाशरः । सृष्टो महात्मना तेन वधार्थे दैत्ययोस्तयोः ॥२७॥

तेन	“அந்த	दैत्ययो:	அசுர்க்களாகிய
महात्मना	பரமாத்மாவின்	कैटभस्य	கைடபனென்பவனு
एष:	இந்த		டையவும்
महाशरः	மஹாசரமானது	मधुनः च	மதுவென்பவனுடைய
अर्थे वै	உத்தேசத்தில்	वधार्थे	வதைக்காக [வும்
तयोः	அவ்விரண்டு	सृष्टः	உடைக்கப்பட்டது.

एक एव प्रजानाति विष्णुस्तेजोमयं शरम् । एषा एव तनुः पूर्वा विष्णोस्तस्य महात्मनः ॥

विष्णुः	“விஷ்ணுபகவான்	एषा	இது
एकः एव	ஒருவர்மாதிரம்	पूर्वा	பூர்வத்தில்
तेजोमयं	தேஜோமயமாகிய	तस्य	அந்த
शरं	சரத்தை	महात्मनः	பரமாத்மாவாகிய
प्रजानाति	உள்ளபடி அறிவார்.	विष्णोः	விஷ்ணுபகவானது
		तनुः एव	சரமாயேயிருந்தது.

इतो गच्छत पश्यध्वं वध्यमानं महात्मना । रामानुजेन वीरेण लवणं राक्षसोत्तमम् ॥२८॥

इतः	“இவ்விடமிருந்து	रामानुजेन	சத்துருக்கினரால்
गच्छत	அவ்விடம் செல்லுங் கள்.	राक्षसोत्तमं	ராஷ்டஸத்தலைவனாகிய
		लवणं	லவணனை
महात्मना	மஹாத்மாவும்	वध्यमानं	வதைக்கப்படுகிறதை
वीरेण	வீரருமாகிய	पश्यध्वम्	நேரில் பாருக்கன்.”

तस्य ते देवदेवस्य निशम्य वचनं सुराः । आजगम्यत्र युध्येते शत्रुघ्नलवणाबुधौ ॥२९॥

ते	அந்த	उभौ	இருவர்களாகிய
सुराः	தேவர்கள்	शत्रुघ्नलवणौ	சத்துருக்கினரும் லவணரும்
तस्य	அந்த	युध्येते	சமர்புரிவது
देवदेवस्य	பிரம்மதேவரது	यत्	எவ்விடத்திலோ
वचनं	வரனத்தை		அவ்விடத்திற்கு
निशम्य	கேட்டு,	आजगम्यः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तं शरं दिव्यसङ्काशं शत्रुघ्नकरधारितम् । ददृशुः सर्वभूतानि युगान्ताग्निमिवोत्थितम् ॥

सर्वभूतानि	எல்லா உயிர்களும்	इव	போலவே
शत्रुघ्नकरधारितं	சத் துருக்கினனது கையிலிருக்கிறதும்	उत्थितं	ஜோலித்துக்கொண் டிருக்கிறதுமான
दिव्यसङ्काशं	ஜோதிமயமாய் விளங் குக்கிறதும்	तं शरं	அந்த சரத்தை
युगान्ताग्नि	பிரளயகாலாக்னியை	दृशुः	பார்த்தார்கள்.

आकाशमावृतं दृष्ट्वा देवैर्हि रघुनन्दनः । सिंहनादं भृशं कृत्वा ददर्श लवणं पुनः ॥३२॥

रघुनन्दनः	சத் துருக்கினர்	दृष्ट्वा	கவனித்து
देवैः हि	தேவர்களாலேயே	भृशं	உரக்க
आकाशं	ஆகாசத்தை	सिंहनादं कृत्वा	ஒரு சிங்கநாதத்தைச்
आवृतं	இடைவெளியின்றி நிரம்பியிருக்கிறதாய்	पुनः	மீண்டும் [செய்து]
		लवणं	லவணனை
		दर्श	விழித்துப்பார்த்தார்.

आहूतश्च पुनस्तेन शत्रुघ्नेन महात्मना । लवणः क्रोधसंयुक्तो युद्धाय समुपस्थितः ॥३३॥

तेन	அந்த	क्रोधसंयुक्तः	கோபமதிகரித்தவ
महात्मना	மஹாத்மாவான	पुनः	மீளவும் [ஓகி]
शत्रुघ्नेन	சத் துருக்கினரால்	युद्धाय च	யுத்தத்திற்கே
आहूतः	அழைக்கப்பட்ட	समुपस्थितः	எதிர்த்துவந்தான்.
लवणः	லவணன்		

आकर्णात्स विकृष्याय तद्धनुर्धन्विनां वरः । तं मुमोच महाबाणं लवणस्य महोरसि ॥

धन्विनां	வில்லாளிகளுக்குள்	आकर्णात् विकृष्या	காதளவு இழுத்து
वरः	சிறந்தவராகிய	तं	அந்த
सः	அவர்	महाबाणं	மஹாபாணத்தை
तत्	அந்த	लवणस्य	லவணனது
धनुः	கோதண்டத்தை	महोरसि	அகன்ற மார்பில்
अथ	அப்பொழுது	मुमोच	விடுத்தார்.

उरस्तस्य विदीर्याशु प्रविवेश रसातलम्

आशु	தட்சணமே
तस्य	அவனது
उरः	மார்பை
विदीर्य	செதித்துப்பிளந்து விட்டு

॥ ३५ ॥

रसातलं	{ (கீழுலகங்களில் நான் காவது உலகமாகிய) ரஸாதலத்தில்
प्रविवेश	புகுந்தது.

गत्वा रसातलं दिव्यः शरो विबुधपूजितः । पुनरेवागमत्पूर्णमिक्ष्वाकुकुलनन्दनम् ॥ ३६ ॥

विबुधपूजितः	ஞானவாண்களால் புகழப்பெற்றதும்	पुनः एव	மீளவும்
दिव्यः	தெய்வத்தன்மைகொ	तुणं	சடக்கென
शरः	சரம் [ண்டதுமான	इक्ष्वाकुकुल- नन्दनं	{ இக்ஷ்வாகுகுலந்தன ரிடம் (சத் துருக்கின ரிடம்)
रसातलं	ரஸாதலத்தை	आगमत्	வந்துசேர்ந்தது.
गत्वा	கிட்டிவிட்டு		



शत्रुघ्नशरनिर्भिन्नो लवणः स निशाचरः । पपात सहसा भूमौ वज्राहत इवाचलः ॥ ३७ ॥

शत्रுघ்நசரநிர்भिந்ந:	சத்ருநுக் கிநரது சரத் தரல் பிளவுண்ட	வஜ்ரஹத:	வஜ்ரஹதத்தினால்
ச:	அந்த	அவ்ஹ:	மலைபென [அடியுண்ட]
நிஷாசா:	நிசாசரனாகிய	சஹா	சடக்கென
லவண:	லவணன்	பூமௌ	தரையில்
		பபாத	விழுந்துமாண்டான்.

तच्च शूलं महत्तेन हते लवणराक्षसे । पश्यतां सर्वदेवानां रुद्रस्य वशमन्वगात् ॥ ३८ ॥

தென	அவரால்	சர்வதேவானா்	தேவர்கள் எல்லோரு டைய
லவணராஷசே	லவணசான்	பச்யதா்	பிரத்தியக்ஷத்தில்
ஹதே ச	மாண்டதுமே	ரூத்ச்ய	சிவபெருமானது
தத்	அந்த	வசம்	ஸன்னதிக்கு
சஹத்	மஹத்தான	அந்வகாத்	போய்ச்சேர்ந்தது.
சூலம்	சூலமானது		

एकेषुपातेन भृशं निपात्य लोकत्रयस्यापि रघुप्रवीरः ।

विनिर्वभावुत्तमचापवाणस्तमः प्रणुद्येव सहस्ररश्मिः ॥ ३९ ॥

उत्तमचापवाणः	உத்தமமான வில்லை யும் அம்பையமுடைய	निरालय	கொன்று தள்ளியிட்டு
रघुप्रवीरः	ரஹுத்தமர் (சத்ருக்ஷர்)	लोकत्रयस्य अपि	மூவுலகுக்கும்
एकेषुपातेन	ஒரே பாணத்தைப்பிரா யோகித்ததாலே	तमः	இருளை
	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாயிருக்கும்வண்ண மாய்	प्रणुद्य	போக்கியிடும்
भृशं		सहस्ररश्मिः इव	ஸஹஸ்ரக்ஷிரணசூரிய பகவானென
		विनिर्वभौ	விளங்கினார்.

ततो हि देवा ऋषिपन्नगाश्च प्रपूजिरे ह्यप्सरसश्च सर्वाः ।

दिष्ट्या जयो दाशरथेरवाप्तो लोकाश्च सर्वे प्रवदन्ति तुष्टाः ॥ ४० ॥

ततः	அக்காலத்தில்	लोकाः	உலகத்தவர்கள்
देवाः हि	தேவர்களும்	सर्वे च	எல்லோருமே
ऋषिपन्नगाः च	ரிஷிகளும் பன்னகர் களும்	दाशरथेः	சத்ருக்ஷனுக்கு
अप्सरसः च	அப்ஸரஸ்களுமாகிய	जयः अवाप्तः	வெற்றிப் பரப்பதமா
सर्वाः हि	எல்லோருமே	दिष्ट्या	பாக்கென [எனது]
प्रपूजिरे	{ ஒரு நல்லகாரியம் முடிந்ததென எண் ணிக்கொண்டார்கள்.	तुष्टाः	உள்ளக்கொரித்தவர் களாய்
		प्रवदन्ति	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23080

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2356



सप्ततितमः सर्गः—எழுபதாவது ஸர்க்கம். || 30 ||

मधुपुर्यां प्रजापालनम्—மதுபுரியில் அரசாளுவது.

इते तु लवणे देवाः सेन्द्राः साग्निपुरोगमाः । ऊचुः सुमधुरां वाणीं शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् ॥

लवणे	லவணம்	शत्रुतापनं	சத்ருக்களைக்கதறி
इते तु	வதைதுண்டபின்னர்		அடிக்கும்
साग्निपुरोगमाः	அக்னிபகவாணைத்தலை	शत्रुघ्नं	சத்ருக்னரைப்பார்த்த
	மைவாயுடையவர்களும்	वाणीं	இந்த மொழியை [து
सेन्द्राः	இந்திரனோடிருத்தவர்	सुमधुरां	மிக்க மதுரமாய்
देवाः	தேவர்கள் [கனும்	ऊचुः	கூறினார்கள்:

दिष्ट्या ते विजयो वत्स दिष्ट्या लवणराक्षसः । हतः पुरुषशार्दूल वरं वरय सुव्रत ॥ 2 ॥

सुव्रत	“தேற புண்யாத்மா!	लवणराक्षसः	லவணாசுரன்
पुरुषशार्दूल	தேற புருஷோத்தம!	हतः	மாண்டது
वत्स	தேற வத்ஸ!	दिष्ट्या	எங்கள் பரக்கடவிசே
ते	உனக்கு		உதம்.
विजयः	வெற்றி உண்டானது	वरं	வேண்டுமென்கிற வர
दिष्ट्या	தெய்வஸங்கல்பம்.	वरय	கேட்பாயாக. [த்தை

वरदास्तु महाबाहो सर्व एव समागताः । विजयाकाङ्क्षिणस्तुभ्यममोघं दर्शनं हि नः ॥ 3 ॥

महाबाहो	“தேற மஹாபாஹோ!	अमोघं	எனோய்ப் போக
तुभ्यं	உனக்கு		எல்லை
विजयाकाङ्क्षिणः	{ வெற்றியைப்பிரார்த்தி த்தக்கொண்டிருந் தேரம்.	हि	என்கிறபடியால்
		सर्वे एव	நான்கள் எல்லோரும்
		तु	இவ்விஷயத்தில்
नः	எக்கனது	वरदाः	வரமளிக்கிறதாய்
दर्शनं	பிரார்த்தனை	समागताः	இங்கு வந்திருக்கி றோம்.”

देवानां भाषितं श्रुत्वा शूरो मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । प्रत्युवाच महाबाहुः शत्रुघ्नः प्रयतात्मवान् ॥

प्रयतात्मवान्	{ கொண்ட முயற்சியை கைவிடாது முடிக்க வல்ல	भाषितं	திருவாக்குக்கு
महाबाहुः	மகாபராக்கிரம	श्रुत्वा	செவியாய்த்து
शूरो	சூரராகிய	मूर्ध्नि	முடிமீது
शत्रुघ्नः	சத்ருக்கினர்	कृताञ्जलिः	கைகூப்பிவைத்துக் கொண்டு
देवानां	தேவர்களுடைய	प्रत्युवाच	இப்படிவேண்டிக் கொண்டார்:

इयं मधुपुरी रम्या मधुरा देवनिर्मिता । निवेशं प्राप्नुयाच्छीघ्रमेव मेऽस्तु वरः परः ॥५॥

मधुरा	“மதுரையெனப் பெயர்கொண்டதும்	निवेशं	ஜனஸந்தாரத்தை
रम्या	ரமணியமாய்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
देवनिर्मिता	தேவர்களால் நிருமிக் கப்பட்டதுமான	एवः	இந்த
इयं मधुपुरी	இந்த மதுபுரியானது	वरः	வரமொன்றே
शीघ्रं	இப்போதே	मे	எனக்கு
		परः	ஸ்ர்வமுமாக
		अस्तु	இருக்கட்டும் ”

तं देवाः प्रीतमनसो बाढमित्येव राघवम् । भविष्यति पुरा रम्या शूरसेना न संशयः ॥

देवाः	தேவர்கள்	शूरसेना	சூரசேனா வீரர்களால்
प्रीतमनसः	மனஸந்துஷ்டிகொண்		நிறையப்பெற்று
तं	அந்த [டவர்களாக	रम्या	மனோஹரமாயும்
राघवं	ராகவரை (சத்ருக்கி னரை)ப் பார்த்து	भविष्यति	ஆகும்.
बाढं एव	“அப்படியே ஆகும்.	न संशयः	இதற்கையமில்லை”
पुरी च	புரியானது	इति	என்றார்கள்.

ते तथोक्त्वा महात्मानो दिवपारुहस्तदा । शत्रुघ्नोऽपि महातेजास्तां सेनां समुपानयत् ॥

तदा	அப்பொழுது	आरुहुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
ते	அந்த	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்தியான
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்	शत्रुघ्नः अपि	சத்ருக்ளரும்
तथा	அவ்வண்ணம்	तां सेनां	அந்தச் சேனையை
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	समुपानयत्	வந்துசேர நியமித்
दिवं	விண்ணுலகத்திற்கு		தருளினார்.

सा सेना शीघ्रमागच्छच्छ्रुत्वा शत्रुघ्नशासनम् । निवेशनं च शत्रुघ्नः श्रावणेन समारभत् ॥

सा	அந்த	आगच्छत्	வந்துசேர்ந்தது.
सेना	சேனை	शत्रुघ्नः	சத்ருக்ளர்
शत्रुघ्नशासनं	சத்ருக்ளரது ஆக்கி னையை	श्रावणेन	சிராவணமாஸத்தில்
		निवेशनं च	நகரப்புகுவேசத்தை யும்
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	समारभत्	செய்தருளினார்.
शीघ्रं	உடனே		

सा पुरा दिव्यसङ्काशा वर्षे द्वादशमे शुभे । निविष्टा शूरसेनानां विषयश्चाकुतोभयः ॥

पुरा	பூர்வம்	सा	அது
द्वादशमे	பன்னிரண்டு	शूरसेनानां	சூரசேனர்களுக்கு
वर्षे	ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்	निविष्टा	வாஸஸ்தானமான
		विषयः च	தேசமெல்லாமும்
शुभे	பாக்கியவிஷயத்தில்	अकुतोभयः	{ எப்படிப்பட்ட பயத் திற்கும் நிவாரண மாய் விளங்கிற்று.
दिव्यसङ्काशा	தெய்வத்தன்மைக்கு ஸமானமான		





तथा	அவ்வண்ணமே	नानादेशागतैः	பலதேசங்களிலிருந்து
अन्यैः	மற்ற		வந்து குடியேறிய
शोमनीयैः	புண்பாத்மாக்களாய்	वणिग्भिः च	வியாபாரிகளாலும்
	போற்றிக்கொண்டா	उपशोभितां	மனோஹரமாயிருக்கிற
देवमानुषैः च	டத்தக்க மானிடர்	निरीक्ष्य	கண்டு [தரவும்
	களாலும்	परं	பரம
शोभितां	அழகாயிருக்கிறதா	हयं	ஆனந்தத்தை
	யும்	उवागमत्	அடைந்தார்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना निवेश्य मधुरां पुरीम् । रामपादौ निरीक्षेऽहं वर्षे द्वादश आगते ॥

मधुरां	மதுர	रामपादौ	ஸ்ரீராமரது திருவடி
पुरीं	நகரை		களை
निवेश्य	ஸ்தாபித்து	निरीक्षे	இப்போதே தரிசிக்க
द्वादशे	பன்னிரண்டு		வேண்டுமென்கிற
वर्षे	ஆண்டுகள்	बुद्धिः	எண்ணம்
आगते	கழியவும்	तरव	அவருக்கு
अहं	நான்	समुत्पन्ना	உண்டாயிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23096

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2372



एकसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம். ॥ 31 ॥

वाल्मीकिना शबुघ्नप्रशंसनम्—வால்மீகிமுனிவர் சத்ருக்கினரை புகழ்வது.

ततो द्वादशमे वर्षे शत्रुघ्नो रामपालिताम् । अयोध्यां चकमे गन्तुमल्पभृत्यवलानुगः ॥१॥

द्वादशमे	பன்னிரண்டாவது	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
वर्षे	வத்ஸரத்திலே	अदामृत्य- }	ஸ்வல்பம் பிருத்தியாக
शबुघ्नः	சத்ருக்கினர்	बलानुगः }	னையும், சேனையையும்
ततः	அங்கிருந்து		கட்டிக்கொண்டு
रामपालितां	ஸ்ரீராமரால் பரிபா	गन्तुं	போக
	லிக்கப்பட்ட	चकमे	யத்தனப்பட்டார்.

ततो मन्त्रिपुरोगांश्च बलमुख्यान्निवर्त्य च । जगाम हयमुख्यैश्च रथानां च शतेन सः ॥२॥

सः	அவர்	निवर्त्य	நிறுத்திவிட்டு
मन्त्रिपुरोगान् च	மந்திரிப்பிரதானிகளை	हयमुख्यैः च	குதிரைகளில் சிறந்த
	யும்		வைகளோடும்
बलमुख्यान् च	சேனைத்தலைவர்களை	रथानां	ரதங்களில்
	யும்	शतेन च	ஹரோடும்
ततः	அங்கிடத்திலேயே	जगाम	பிரயாணமாளார்.



स गत्वा गणितान्वासान्सप्ताष्टौ रघुनन्दनः । वाल्मीक्याश्रममागत्य वासं चक्रे महायशः ॥

सः	அந்த	वासान्	இடங்களில்
महायशः	மஹாயசஸ்ஸீயான	गत्वा	தங்கிவிட்டு
रघुनन्दनः	சத்ருக்கினர்	वाल्मीक्याश्रमं	வால்மீகிமுனிவரின்
गणितान्	உத்தேசித்திருந்த		ஆசிரமத்திற்கு
	வண்ணமே	आगत्य	வந்துசேர்ந்து
सप्ताष्टौ	ஏழெட்டு	वासं चक्रे	ஒரு இரவு தங்கினார்.

सोऽभिवाद्य ततः पादौ वाल्मीकेः पुरुषर्षभः । पाद्यमर्घ्यं तथाऽऽतिथ्यं जमाह मुनिहस्ततः ॥

सः पुरुषर्षभः	அந்த புருஷோத்தமர்	मुनिहस्ततः	முனிவர் கையினின்று
ततः	அப்பொழுது	पाद्यं	பாத்தியத்தையும்
वाल्मीकेः	வால்மீகிமுனிவரது	अर्घ्यं	அர்க்கியத்தையும்
पादौ	திருவடிகளில்	आतिथ्यं तथा	அதிதிபூஜையையும்
अभिवाद्य	விழுந்து தண்டன்	जमाह	பெற்றுக்கொண்டார்.
	ஸமர்ப்பித்து		

बहुरूपाः सुमधुराः कथास्तत्र सहस्रशः । कथयामास स मुनिः शत्रुघ्नाय महात्मने ॥ ५ ॥

सः	அந்த	सुमधुराः	இனிய
मुनिः	முனிவர்	बहुरूपाः	பலவிஷயங்களைப்
महात्मने	மஹாத்மாவாகிய	कथाः	கதைகளை [பற்றிய
शत्रुघ्नाय	சத்ருக்கினருக்கு	तस्य	அப்பொழுது
सहस्रशः	அனேக	कथयामास	சொன்னார்.

उवाच च मुनिर्वाक्यं लवणस्य वधाश्रितम् । सुदुष्करं कृतं कर्म लवणं निघ्नता त्वया ॥

मुनिः	முனிவர்	निघ्नता	மரணமேற்படுத்திய
लवणस्य	லவணனுடைய	त्वया	உன்னால்
वधाश्रितं	வதைப்பற்றிய	सुदुष्करं	எவராலும் செய்து
	தான		முடித்தற்கரிய
वाक्यं च	இந்த வாக்கியத்தை	कर्म	பெரியகாரியமானது
उवाच	சொன்னார் : [யும்	कृतम्	செய்துமுடிக்கப்
लवणं	“லவணனுக்கு		பட்டது.

बहवः पार्थिवाः सौम्य इताः सबलवाहनाः । लवणेन महाबाहो युध्यमाना दुरात्मना ॥

सौम्य	“ஹே செளம்ய !	बहवः	பல
महाबाहो	ஹே மஹாபாகோ !	पार्थिवाः	மன்னர்கள்
दुरात्मना	தூராத்மாவான	सबलवाहनाः	சேனைகளோடும்
लवणेन	லவணனுடனே		வாஹனங்களோடும்
युध्यमानाः	போர்செய்த	इताः	மடிந்தார்கள்.



स त्वया निहतः पापो लीलया पुरुषर्षभ । जगतश्च भयं तत्र प्रशान्तं तव तेजसा ॥ ८ ॥

புருஷர்ஷ  
தவ  
தேஜஸி  
தவ்யா  
லீலயா  
ஸ:

“ஹே புருஷோத்தம!  
உனது  
தேஜஸினால்  
உன்னால்  
விளையாட்டாய்  
அந்த

पापः  
निहतः  
तत्र  
जगतः च  
भयं  
प्रशान्तम्

பாபி  
கொல்லப்பட்டான்.  
அதிலிருந்தே  
உலகுக்கே  
பயம்  
ஒழிந்தது.

रावणस्य वधो घोरो यत्नेन महता कृतः । इदं तु सुमहत्कर्म त्वया कृतमयन्नतः ॥ ९ ॥

ராவணஸ  
வோர:

“ராவணனுடைய  
பார்க்கப் பயக்கரமாயி  
ருந்த

सुमहत्  
कर्म  
इदं तु  
त्वया  
अयन्नतः  
कृतम्

மஹா பெரிய  
காரியமாகும்  
இதுவொவென்றால்  
உன்னால்  
அலச்யமாய்  
செய்துமுடிக்கப்பட்  
டது.

प्रीतिश्चास्मिन्परा जाता देवानां लवणे हते । भूतानां चैव सर्वेषां जगतश्च प्रियं कृतम् ॥

அஸிம்  
லவணே  
ஹதே  
சர்வேஷா  
பூதானா  
ஜகத: ச

“அந்த  
லவணன்  
கொல்லப்பட்டதில்  
ஸகல  
பூதங்களுக்கும்  
உலகுக்கும்

प्रियं कृतं  
च  
देवानां  
परा  
प्रीतिः  
जाता

நன்மை விளைந்தது.  
என்கிறதினால்  
தேவர்களுக்கு  
பரம  
திருப்தி  
ஏற்பட்டது.

तच्च युद्धं मया दृष्टं यथावत्पुरुषर्षभ । सभायां वासवस्याथ उपविष्टेन राघव ॥ ११ ॥

புருஷர்ஷ  
ராஃவ  
தத்  
யுத்தம்  
யதாவத் ச  
அத

“ஹே புருஷோத்தம!  
ஹே சத்ருக்கள!  
அந்த  
யுத்தம்  
முற்றிலும்  
அப்பொழுது

वासवस्य  
सभायां  
उपविष्टेन  
मया  
दृष्टम्

இந்திரனது  
ஸபையில்  
தங்கியிருந்த  
என்னால்  
ஞானநிருஷ்டியால்  
அறிவப்பட்டது.

ममापि परमा प्रीतिर्हृदि शत्रुघ्न वर्तते । उपाग्रास्यामि ते मूर्ध्नि स्नेहस्यैषा परा गतिः ॥

சுருத்  
மம அபி  
ஹதி  
பரமா  
பிரிதி:  
வர்ததே  
தே

“ஹே சத்ருக்கள!  
எனக்கும்  
உள்ளத்தில்  
பரம  
திருப்தி  
உண்டாயிருக்கிறது.  
உனது

मूर्ध्नि  
उपाग्रास्यामि  
स्नेहस्य  
एषा  
परा  
गतिः

உச்சியில்  
முகருகின்றேன்.  
கினைகத்திற்கு  
இது ஒன்றுதான்  
ஸர்வோத்திருஷ்ட  
மாகிய  
கைம்மாறு.”

इत्युत्त्वा मूर्ध्नि शत्रुघ्नमुपाघ्राय महामुनिः । आतिथ्यमकरोत्तस्य ये च तस्य पदानुगाः ॥

महामुनिः	மஹரிஷி	तस्य	அவருக்கும்
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ணரிடம்	तस्य	அவரது
इति	இவ்வண்ணம்	पदानुगाः	பரிஜனங்கள்
उत्त्वा	கூறியிட்டு	ये च	எவர்களோ அவர்களு
मूर्ध्नि	உச்சி	आतिथ्यं	அதிதிபூஜையை[க்கும்
उपाघ्राय	மோந்து	अकरोत्	செய்தருளினார்.

स भुक्तवाक्षरश्रेष्ठो गीतमाधुर्यमुत्तमम् । शुभाव रामचरितं तस्मिन्काले यथाक्रमम् ॥१४॥

तन्त्रीलयसमायुक्तं त्रिस्थानकरणान्वितम् । संस्कृतं लक्षणोपेतं समतालसमन्वितम् ॥

तस्मिन् काले	அந்தக் காலத்தில்	समताल-	தாளத்திற்கேற்றபடி
सः	அந்த	समन्वितं }	இசை ஒத்திருக்கிற
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமர்		தாயும்
भुक्तवान्	போஜனமானபிறகு	संस्कृतं	ஸம்ஸ்கிருதபாஷை
यथाक्रमं	{ எப்படிப்பட்ட குறைக் கும் இடங்கொடாத தாய்	लक्षणोपेतं	ஒரு லக்ஷணம் அமை யப்பெற்றதாயும்
तन्त्रीलय-	வினையின் லயத்துட	उत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
समायुक्तं }	ன் வாசிக்கப்படுகிற தாயும்	रामचरितं	ஸ்ரீராமரது கிருத்திய க்களைப்பற்றியதாயும்
त्रिस्थान-	பாட்டில் 'தரீஸ்தான'	गीतमाधुर्यं	மனோஹரமாயிருக் கின்ற பாட்டை
करणान्वितं }	மென்கிற ஸ்வரபேத ங்களில் நியுணர்வம் பெற்று விளக்குகிற தாயும்	शुभाव	கேட்டார்.

तान्यक्षराणि सत्यानि यथावृत्तानि पूर्वशः । श्रुत्वा पुरुषशार्दूलो विसंज्ञो बाष्पलोचनः ॥

पुरुषशार्दूलः	புருஷோத்தமர்	तानि	அந்த
पूर्वशः	முன்னடந்த	अक्षराणि	சுவீலகங்களை
यथावृत्तानि	விஷயங்களின் விபரம் களை	शुभाव	கேட்டு
सत्यानि	உண்மை விளங்கும் வண்ணமாயிருக்கின்ற	विसंज्ञः	மெய்மறந்தவராய்
		बाष्पलोचनः	ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கலுற்றார்.

स मुहूर्तमिवासंज्ञो विनिश्चस्य मुहुर्मुहुः । तस्मिन्गीते यथावृत्तं वर्तमानमिवाशृणोत् ॥१५॥

तस्मिन्	அந்த	असंज्ञः	மயக்கந்தெளிந்தவராக
गीते	பாடல் ஒய்ந்த வள	यथावृत्तं	முன்னடந்ததை
मुहुः मुहुः	பலதரம் [வில்	वर्तमानं इव	{ இப்பொழுது நடை பெறுகிற துபோலிரு க்கிறதாய்
विनिश्चस्य	பெருமூச்செறிந்து	अशृणोत्	அறியாதார்.
मुहूर्तं इव	ஒரு முகூர்த்தத்திலே		
सः	அவர்		



पदानुगाथ ये राज्ञस्तां श्रुत्वा गीतिसम्पदम् । अवाङ्मुखाश्च दीनाश्च आश्चर्यमिति चाब्रुवन्॥

राज्ञः	மன்னரது	गीतिः	அற்புதமான பாட்டு
पदानुगाः	பரிஜனங்கள்	श्रुत्वा	கேட்டு [டை
ये च	எவர்களோர் ஆவர்கள்	अवाङ्मुखाश्च	{ இது ஒரு அமர்மான மான சம்பவமாயே இருக்கிறது
अवाङ्मुखाः च	தலைகுனிந்தவண்ண மே	इति	என்று
दीनाः	மெச்சி அனுபவிக்க சின்றவர்களாகவே	अब्रुवन्	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
तां	அந்த		

परस्परं च ये तत्र सैनिकाः सम्बभाषिरे । किमिदं क च वर्तामः किमेतत्स्वप्नदर्शनम् ॥

तत्र	அப்பொழுது	इदं किं	"இது என்ன ?
सैनिकाः	சேனைகள்	क च	எங்கே
ये च	எவர்களோர் ஆவர்கள்	वर्तामः	நாமிருக்கின்றோம் ?
परस्परं	ஒருவர்க்கொருவர்	एतत्	இது
संबभाषिरे	இங்ஙனம் பேசிக்கொ ண்டார்கள் :	स्वप्नदर्शनं	தூக்கத்திற் கனவா
		किम्	என்ன ?

अर्थो यो नः पुरा दृष्टस्तमाश्रमपदे पुनः । शृणुमः किमिदं स्वप्नो गीतवद्भयानुत्तमम् ॥

अर्थः	"விஷயம்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்விலலாதபடி
यः	ஒவ்வொன்றும்	गीतवद्	பாட்டாய்ப் புனைக்கப் பட்டதாய்
पुरा	முன்	शृणुमः	நாம் இப்பொழுது கேட்கின்றோம்.
नः	நமக்கு	इदं	இது
दृष्टः	கட்புலனுயிருந்தது.	स्वप्नः किम्	ஸ்வப்னமா என்ன ?"
आश्रमपदे	ஆச்சிரமத்தில்		
तं	அதை		
पुनः	மீளவும்		

विस्मयं ते परं गत्वा शत्रुघ्नमिदमब्रुवन् । साधु पृच्छ नरश्रेष्ठ वाल्मीकिं मुनिपुङ्गवम् ॥२१॥

ते	ஆவர்கள்	अब्रुवन्	விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்:
परं	அதிகப்பட்ட	नरश्रेष्ठ	"ஹே புருஷோத்தம!
विस्मयं	விஷயத்தின் உண்மை தெரியாத நிலைமையை	साधु	ஹே புண்டாதம!
गत्वा	அடைந்து	वाल्मीकिं	வால்மீகி
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷினரிடம்	मुनिपुङ्गवं	முனிபுங்கவரை
इदं	இங்ஙனம்	पृच्छ	{ இதுவிஷயத்தில் பிரசி னைசெய்யத் திருவுள் ளம் கொள்ளவேண் டும்."



शत्रुघ्नस्त्वब्रवीत्सर्वान्कौतूहलसमन्वितान् । सैनिका न क्षमोऽस्माकं परिप्रष्टुमिहेदृशः ॥२२॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஞன்	सैनिकाः	“ஸைனிகர்க்கான் !
तु	இதுவிஷயத்தில்	एह	இப்பொழுது
कौतूहलसमन्वितान्	உண்மையை அறிய விரும்பிய	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட தானது
सर्वान्	எல்லாரையும்பார்த்து	परिप्रष्टुं	கேட்டறிவதற்கு
अब्रवीत्	இப்படிப் பதிலுரைத் தார்:	अस्माकं	நமக்கு
		न क्षमः	தகாது.

आश्चर्याणि बहूनीह भवन्त्यस्याश्रमे मुनेः । न तु कौतूहलायुक्तमन्वेष्टुं तं महामुनिम् ॥

इह	“ இவ்வுலகில்	कौतूहलात्	{ நிமித்தமில்லாத விஷயங்களை அறியவேண்டுமென்கிற ஆவாவினால்
अस्य	இந்த	तु	இதுவிஷயமாய்
मुनेः	முனிவரது	तं महामुनिम्	அந்த மஹரிஷியை
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்	अन्वेष्टुं	கேட்டறிவதற்கு
आश्चर्याणि	கேட்கக்கூடாத அநாதைகளால்	न युक्तम्	இடமில்லை.”
बहूनि भवन्ति	அனேகம் உண்டு.		

एवं तद्वाक्यमुत्त्वा च सैनिकावधुनन्दनः । अभिवाद्य महर्षिं तं स्वं निवेशं ययौ तदा ॥

रघुनन्दनः	ரகுநந்தனன் (சத்ருக்ஞன்)	तं महर्षिं	அந்த மஹரிஷியை
तत्	அப்பொழுது [என்]	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு
सैनिकान्	ஸைனிகர்களுக்கு	तदा	அதன்மேல்
एवं	இப்படி	स्वं	தனது
वाक्यं	தர்மவெறியை	निवेशं ययौ	விடுதிக்கு எழுந்தருளினார்.
उत्त्वा च	புகன்றுவிட்டு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23120



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2396

द्विसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ७२ ॥

श्रीरामशत्रुघ्नसमागमः—ஸ்ரீராமரும் சத்ருக்கினரும் ஸந்திப்பது.

तं शयानं नरव्याघ्रं निद्रा नाभ्यागमत्तदा । चिन्तयन्तमनेकार्थं रामगीतमनुत्तमम् ॥ १ ॥

शयानं	சயனித்துக்கொண்டிருந்தவரும்	चिन्तयन्तं	சிந்தனை செய்குகொண்டிருந்தவருமான
अनुत्तमं	ஒப்பியர்வில்லாத	तं	அந்த
रामगीतं	ஸ்ரீராமகீதத்தை	नरव्याघ्रं	புருஷோத்தமருக்கு
अनेकार्थं	பலவிஷயங்கள் அடங்கியதாய்	तदा	அதனால்
		निद्रा न अभ्यागमत्	நித்திரை வரவில்லை.

तस्य शब्दं सुमधुरं तन्त्रीलयसमन्वितम् । श्रुत्वा रात्रिर्जगामाशु शत्रुघ्नस्य महात्मनः ॥२॥

तन्त्रीलयसमन्वितं	விண்ணியின் லயத்துடன் விசைசுந்து	महात्मनः	மஹாத்மாவான
सुमधुरं	அதிமனோஹரமாயி	शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்ஞனருக்கு
शब्दं	கானத்திற்கு [ருந்த	रात्रिः	அர்த்தராத்திரி
श्रुत्वा	செவிசாய்த்து	आशु	பொழுது தெரியாத வண்ணம்
तस्य	அந்த	जगाम	கழிந்தது.

तस्यां निशायां व्युष्टायां कृत्वा पौर्वाहिकक्रमम् ।

उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं शत्रुघ्नो मुनिपुङ्गवम्

॥ ३ ॥

तस्यां	அந்த	मुनिपुङ्गवं	மஹரிஷியைப் பார்த்து
निशायां	இரவுகழிந்து	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தாவி
व्युष्टायां	ஞர்யோதயமானதும்	वाक्यं	இந்த மொழியை
शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஞன்	उवाच	சொன்னார்.
पौर्वाहिकं क्रमं	பிராதக்காலநியமத்தை		
कृत्वा	செய்துமுடித்துவிட்டு		

भगवन्द्रष्टुमिच्छामि राघवं रघुनन्दनम् । त्वयाऽनुज्ञातुमिच्छामि सहैभिः संशितव्रतैः ॥४॥

भावन्	“ஹே பகவன் !	त्वया	தேவரீராலும்
रघुनन्दनं	ரகுந்தனராகிய	संशितव्रतैः	புண்யாத்மாக்களான
राघवं	புரீராகவரை	एभिः सह	தோழர்களாலும்
द्रष्टुं	தரிசிக்க	अनुज्ञातुं	உத்தரவுகொடுக்க
इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்”

इत्येवं वादिनं तं तु शत्रुघ्नं शत्रुतापनम् । वाल्मीकिः सम्परिष्वज्य विससर्ज च राघवम् ॥

वाल्मीकिः	வால்மீகிமுனிவர்	राघवं तु	ரகுப்பிள்ளையுமாகிய
इति एवं	இவ்வண்ணமாய்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஞரை
वादिनं	கேட்ட	सम्परिष्वज्य	இறுக்கக்கட்டியிணைத்து ஆஸிங்கனம்செய்து
तं	அந்த	विससर्ज	போகவிடை தந்தருளி னார்.
शत्रुतापनं च	சத்ருக்களைத்தவிக்கச் செய்பவரும்		

सोऽभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं रथमारुह्य सुप्रभम् । अयोध्यामगमत्तूर्णं राघवोऽसुकदर्शनः ॥ ६ ॥

सः	அவர்	आरुह्य	ஏறி
मुनिश्रेष्ठं	மஹரிஷியை	राघवोऽसुकदर्शनः	{ ராகவரை தரிசிப்ப தையே கித்திக்கின்ற வராய்
अभिवाद्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து விட்டு	तूर्णं	அதிசிக்கிரமம்
सुप्रभं	சோதிமயமாகத்துலங் குகின்ற	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
रथं	ரதத்தில்	अगमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

स प्रविष्टः पुरीं रम्यां श्रीमानिक्ष्वाकुनन्दनः । प्रविवेश महाबाहुयत्र रामो महाद्युतिः ॥

ச: அவர்  
ரம்யா அழகுபெற்று விளங்கு  
புரீ நகரில் [கும்  
ப்ரவிஷ்ட: புகுந்தார்.  
श्रीमान् சிமாணம்  
इक्ष्वाकुनन्दनः இஷ்வாகுப்பிள்ளை  
யும்

महाबहु: மஹாபாசுவம்  
महाद्युति: மஹாபிரபாவசாலையு  
மான்  
राम: ஸ்ரீராமர்  
यत्र எங்கிருந்தனரோ  
அவ்விடத்திற்கு  
प्रविवेश போய்ச்சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं रामं सत्यपराक्रमम् ॥

ச: அவர்  
तेजसा தேஜஸால்  
अञ्जलि: ஸோதிமயமாக விளங்கு  
சுகிறவரும்  
महात्मानं மஹாத்மாவும்  
सत्यपराक्रमं வினோகாத பராக்ரமம்  
சாலியுமான

रामं ஸ்ரீராமருக்கு  
प्राञ्जलि: அஞ்சலிஹஸ்தராகி  
अभिवाद्य சேவித்து  
वाक्यं இந்த மொழியை  
उवाच சொன்னார்:

यथाऽऽज्ञप्तं महाराज सर्वं तत्कृतवानहम् । हतः स लवणः पापः पुरी चास्य निवेशिता ॥

महाराज "மஹாராஜ்ஜே!  
अहं நான்  
सत् அந்த  
आज्ञप्तं நியமனம்  
सर्वं எல்லாவற்றையும்  
यथा நியமித்தவாறே  
कृतवान् செய்துமுடித்தேன்.

स: पाप: அந்த பாபியாகிய  
लवण: லவணன்  
हत: கொல்லப்பட்டான்.  
अस्य இவனது  
पुरी च நகரமும்  
निवेशिता நூதனமாக நிருமாணி  
க்கப்பட்டிருக்கிறது.

द्वादशैते गता वर्षास्त्वां विना रघुनन्दन । नोत्सहेयमहं वस्तु त्वया विरहितो नृप ॥१०॥

रघुनन्दन "ஹே ராகுந்தன!  
त्वां विना தேவரீரை விட்டுப்  
பிரிந்து  
एते द्वादश இந்தப் பன்னிரண்டு  
वर्षा: ஆண்டுகள்  
गता: போய்விட்டன.  
नृप ஹே லோகநாத!

अहं நான்  
स्वया தேவரீரால்  
विरहित: தனித்துபிரித்துவைக்  
கப்பட்டவனாய்  
वस्तु வஸிக்க  
न उत्सहेयम् விரும்பேன்.

स मे प्रसादं काकुत्स्थ कुह्वामितविक्रम । मातृहीनो यथा वत्सो न चिरं प्रवसाम्यहम् ॥

मातृहीन: "தாயை விட்டுப்  
பிரிந்த

न प्रसामि தனித்துவேறு காட்டி  
अमितविक्रम ல் வாஸஞ்செய்யேன்;  
எதையும் செய்து  
काकुत्स्थ முடிக்கவல்லவராகிய  
मे காசுத்தரே!  
प्रसादं எனக்கு  
कुह्वर्य பேருதவியை  
நியமித்தருள்க, n

वत्स: கன்று  
यथा போலிருக்கும்  
स: அந்த  
अहं நான்  
चिरं வெகுகாலம்



एवं ब्रुवाणं शत्रुघ्नं परिष्वज्येदमब्रवीत् । मा विषादं कृथाः शूर नैतत्क्षत्रियचेष्टितम् ॥१२॥

एवं	இங்ஙனம்	शूर	“ஹே சூர்!
ब्रुवाणं	உரைசெய்த	विषादं	வியாகுலத்திற்கு
शत्रुघ्नं	சத்ருக்கிணரை	मा कृथाः	இடங்கொடாதே.
परिष्वज्य	அணைத்து ஆலிங்க	एतत्	இது
इदं	இப்படி. [எம் செய்தது	क्षत्रियचेष्टितं	சுத்திரியனது நடவ
अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்:	न	ஆகாது. [டிக்கை

नावसीदन्ति राजानो विप्रवासेषु राघव । प्रजा नः परिपाल्या हि क्षत्रधर्मेण राघव ॥

राघव	“ஹே சத்ருக்கின!	राघव	ஹே சத்ருக்கின!
राजानः	வேந்தர்கள்	नः	நமது
विप्रवासेषु	{ தம்மவரைவிட்டு இதர தேசங்களில் வளித் திருக்கவேண்டிய காரியங்களில்	क्षत्रधर्मेण	சுத்திரியதர்மத்தை பேற்கொண்டு
न अबसीदन्ति	விசனமுதமாட்டார் கள்.	प्रजाः	பிரஜைகள்
		परिपाल्याः हि	பரிபா லிக்கப்படவே ண்டியவர்களுல்லவா?

काले काले तु मां वीर ह्ययोध्यामवलोकितुम् । आगच्छ त्वं नरश्रेष्ठ गन्तासि च पुरं तव ॥

नरश्रेष्ठ	“ஹே புருஷோத்தம!	तु	ஆளுநாம்
वीर	ஹே வீர!	काले काले	அப்போதைக்கப்போ
तव	உனது	मां	என்னை [அ
पुरं	நகருக்கு	अवलोकितुं	பார்க்க
गन्तासि हि	நீ திரும்பிப்போக வேண்டும்.	अयोध्यां च	அயோத்தியாபுரிக்கும்
		एवं आगच्छ	நீ வரலாம்.

ममापि त्वं सुदयितः प्राणैरपि न संशयः । अवश्यं करणीयं च राज्यस्य परिपालनम् ॥

त्वं च	“நீயும்	अपि	இருந்தாலும்
मम	எனக்கு	राजस्य	ராஜ்யத்தினது
प्राणैः अपि	ப்ராணனிலும்	परिपालनं	பரிபா லனம்
सुदयितः	அதிகப் பிரியமான வன்.	अवश्यं	அவச்யமாய்
न संशयः	இதற்கையமில்லை.	करणीयम्	செய்தே தீரவேண்டிய காரியம்.

तस्माच्चं वस काकुत्स्थ समरात्रं मया सह । ऊर्ध्वं गन्तासि मधुरां सभृत्यवलवाहनः ॥

काकुत्स्थ	“ஹே சத்ருக்கின!	सभृत्य-	{ பரிஜனங்களோடும்;
तस्मात्	ஆகலின்	वलवाहनः }	ஸைன்யங்களோடும்
त्वं	நீ		வாஹனங்களோடும்
मया सह	என்னோடுகூட		கூடினவனாய்
समरात्रं	ஏழு இரவு	मधुरां	மதுராபுரிக்கு
वस	தங்கியிரு.	गन्तासि	நீ திரும்பிச்செல்வா
ऊर्ध्वं,	பிறகு		யாக.”

रामस्यैतद्वचः श्रुत्वा धर्मयुक्तं मनोगतम् । शत्रुघ्नो दीनया वाचा बाढमित्येव चाब्रवीत् ॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்னர்	शुःवा	சிரமேற்கொண்டு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	दीनया	தழுதழுத்த
मनोगतं	மனோபிஷ்டமாயும்	वाचा	குரலுடன்
धर्मयुक्तं च	தர்மானுஷாரமாயு மிருக்கும்	बाढं इति एव	{ "திருவாக்குக்கு மறு வாக்குண்டோ" என்று
एतत्	அந்த	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்.
वचः	உத்திரவை		

सप्तरात्रं च काकुत्स्थो राघवस्य यथाज्ञया । उप्य तत्र महेष्वासो गमनायोपचक्रमे ॥

महेष्वासः	மஹாபேர்வீராகிய	उप्य	வனித்துவிட்டு
काकुत्स्थः	சத்ருக்னர்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
राघवस्य	ஸ்ரீராகவரது	गमनाय	பிரயாணமாகப்போக
वाज्ञया यथा	ஆக்ஷேபின்படியே	उपचक्रमे	வேண்டிய முன் ஏற்பா
सप्तरात्रं च	ஏழு இரவு மட்டும்		டுகளைச்செய்யவானார்.

आमन्त्र्य तु महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । भरतं लक्ष्मणं चैव महारथमुपारुहत् ॥१९॥

सत्यपराक्रमं	{ எக்காலத்திலும் வீ ணாகாத பராக்ரமம் படைத்த	लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணரிடத்திலும்
महात्मानं	மஹாத்மாவாகிய	आमन्त्र्य	சொல்லி விடைபெற் றுக்கொண்டு
रामं तु	ஸ்ரீராமரிடத்திலும்	महारथं	மஹத்தான ரதத்தின் மீது
भरतं च	பரதரிடத்திலும்	उपारुहत्	ஏறிக்கொண்டார்.

दूरं ताभ्यामनुगतो लक्ष्मणेन महात्मना । भरतेन च शत्रुघ्नो जगामाशु पुरं ततः ॥२०॥

शत्रुघ्नः	சத்ருக்னர்	अनुगतः	கடவந்து வழிவிடப் பட்டவராய்
ताम्-	அவ்விருவர்களாகிய	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
महात्मना	மஹாத்மாவான	पुरं	நகருக்கு
भरतेन	பரதராலும்	आशु	சீக்கிரமாய்
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.
दूरं	வெகுதூரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्विसप्ततितमः सर्गः ॥



त्रिसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 53 ||

मृतबालकद्विजविलापः—குழந்தையிறந்த அந்தணரின் விவாபம்.

प्रस्थाप्य तु स शत्रुघ्नं भ्रातृभ्यां सह राघवः । प्रमुमोद सुखी राज्यं धर्मेण परिपालयन् ॥

सः	அந்த	धर्मेण	தர்மமாய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	परिपालयन्	பரிபாலித்துக் கொண்டு
शत्रुघ्नं	சத்ருக்ஷிணரை	सुखी	மனக்குறையில்லாத வராய்
प्रस्थाप्य तु	அனுப்பிவிட்டு	प्रमुमोद	ஸந்தோஷமாயிருந்து வந்தார்.
भ्रातृभ्यां सह	இரு சகோதரர்களு		
राज्यं	ராஜ்யத்தை [டனே]		

ततः कतिपयाहसु वृद्धो जानपदो द्विजः । मृतं बालमुपादाय राजदारमुपागमत् ॥ २ ॥

कतिपयाहसु	சிலதினங்களுக்கு	मृतं	மரணமடைந்த
ततः	பிறகு	बालं	சிறுவனொருவனை
जानपदः	காட்டுப்புறத்தானாகிய	उपादाय	எடுத்துக்கொண்டு
वृद्धः द्विजः	ஒரு கிழப்பிசைம்ம ணன்	राजदारं	ராஜமாளிகைவாயிலில்
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தான்.

रुदन्बहुविधा वाचः स्नेहदुःखसमन्विताः । असकृत्पुत्र पुत्रेति वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ३ ॥

असकृत्	அடிக்கடி	बहुविधाः	பல
पुत्र	'ஐயோ மகனே	वाचः	வார்த்தைகளை
पुत्र	மகனே'	रुदन्	அலறி ஊனையிட்டுக் கொண்டு
इति	என்றும்	एतत्	இந்த
स्नेहदुःख- } समन्विताः }	புத்திரனிடமன்புட னும் அவன் இறந்த தால் துயரத்துடனு மிருக்கும்	वाक्यं	மொழியையும்
		उवाच ह	மொழிந்தான்:

किं नु मे दुष्कृतं कर्म पुरा देहान्तरे कृतम् । यदहं पुत्रमेकं त्वां पश्यामि निधनं गतम् ॥

अप्राप्तयौवनं बालं पञ्चवर्षसमन्वितम् । अकाले कालमापन्नं मम दुःखाय पुत्रक ॥ ५ ॥

मे	எனது	अप्राप्तयौवनं	பெளவனபருவம்முடி பாதவனும்
पुरा देहान्तरे	முர்வஜன்மத்தில்	पञ्चवर्षसमन्वितं	ஐந்துவயதுள்ள
किं नु	எனக்குத்தெரியாத ஏதோ ஒன்று	बालं	சகலும்
दुष्कृतं कर्म	பாபச்செயல்	पुत्रं एकं	ஏகபுத்திரனுமாகிய
कृतं	நேர்ந்திருக்கவேண்	त्वां	உன்னை
पुनरु	குழந்தாய்! [டும்.	अकाले	அகாலத்தில்
यत्	அதனால்தான்	कालमापन्नं	யமனிடம் சிக்கிக் கொண்டவனாய்
मम	எனக்கு	निधनं गतं	பிணமாய்கிடக்கிறதை
दुःखाय	துக்கமுண்டாகுவ தின்பொருட்டே	अहं	நான்
:		पश्यामि	பார்த்துப்படுகிறேன்.





न ह्यन्यविषयस्थानां बालानां मृत्युतो भयम् । त्वं राज्ञीविषयस्त्वेन बालं मृत्युवशं गतम् ॥

अन्यविषयस्थां “மற்ற ராஜ்யங்களிலு  
 बालानां சிறுவர்களுக்கு [ள்ள  
 मृत्युः யமனிடமிருந்து  
 न भयं हि நீங்கு உண்டாகாமலி  
 குக்கிறபடியால்

राजन् राज्ञे !

राजद्वारि मरिष्यामि पत्न्या सार्धपनाथवत् ।

अनाथवत् “ரகதிற்கும் ராஜனைப்  
 பொருதவனாய்

पत्न्या सार्धं மனைவியுடன் கூட

राजद्वारि राजमाஸिकेकवार्यसि

मरिष्यामि நான் உயிரைவிடுகின்  
 றேன்.

मृत्युवशं யமன் கையில்

गतं சிக்கிக்கொண்ட

एनं இந்த

बालं சிசுவை

त्वं நீர்

जीवयस्व பிழைப்பிக்கவேண்டும்.

ब्रह्महत्यां ततो राम समुपेत्य सुखी भव ॥

राम ஹே ராம!

तः அதனால்

ब्रह्महत्यां பிரம்மஹத்திதோஷத்

समुपेत्य அடைந்து [தை

सुखी சுகமாக

भव வாழ்ந்திரும்.

भ्रातृभिः सहितो राजन्दीर्घमायुरवाप्स्यसि । उपिताः स सुखं राज्ये तवास्मिन्सुपहावला ॥

सुमहावत { “மற்றாபிரசித்திபெ  
 ற்ற சாமர்த்தியசாலி  
 யாகிய

राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!

भ्रातृभिः सहितः தம்பிரமர்களுகூட

दीर्घ आयुः நீர்க்காயுளை

अवाप्स्यसि நீர் அடையும்.

तव உமது

अस्मिन् இந்த

राज्ये ராஜ்யத்தில்

सुखं சுகமாக

उपिताः स வாழ்ந்தோம்.

इदं तु पतितं ह्यस्मात्तव राम वशे स्थिताः । कालस्य वशमापन्नाः स्वल्पं हि न हि नः सुखम् ॥

तु “இப்பொழுது

इदं இது

पतितं சம்பவித்திருக்கிறது.

अस्मात् இதிலிருந்து

राम ஹே ராம!

तव உமது

वशे ஆளுகையில்

स्थिताः हि இருப்பவர்களும்

कालस्य யமனுடைய

वशं आपन्नाः { ஆளுகையால் தன்பு.  
 றுபவர்களாயிருக்  
 கின்றார்கள்.

नः எங்களுக்கு

सुखं हि சேஷமென்பதே

स्वल्पं हि கொஞ்சமேனும்

न இல்லை.

संपत्त्यनाथो विषय इक्ष्वाकूणां महात्मनाम् । रामं नाथमिहासाद्य बालान्तकरणं ध्रुवम् ॥

इह “இவ்வுலகில்

महात्मनां மகாத்மாக்களான

इक्ष्वाकूणां இசுத்வாகுவம்சத்த  
 வர்களுடைய

विषयः ராஜ்யமானது

राम ராமரை

ध्रुवं நிச்சயமாய்

बालान्तकरणं { சிசுக்களுக்கு மாண  
 மேற்பட்டதற்குக்  
 காரணபூதான

नाथं ராதராய்

आसाद्य அடைந்து

संप्रति இப்பொழுது

अनाथः கேவலமாயிருக்கிறது.

राजदोषैर्विपद्यन्ते प्रजा ह्यविधिपालिताः । असदृचे तु नृपतावकाले म्रियते जनः ॥१६॥

नृती	" ஓர் அரசன்	अविधिपालिताः	அதர்மத்துடன் பரி
असदृचे	தியத்தொழில்களை		பாஸிக்கப்பட்ட
	புரியும்படித்தில்		
तु	அதனால்	प्रजाः	குடி கள்
जनः	துரைத்தனத்திற்கு	राजोपैः हि	ராஜாவினது பாபங்
	உட்பட்ட மனிதன்		களாலேயே
अकाले	அகாலத்தில்	विपद्यन्ते	விபத்தை அடைகிறார்
म्रियते	மரணமடைகிறான்.		கள்.

यदा पुरेष्वयुक्तानि जना जनपदेषु च । कुर्वते न च रक्षाऽस्ति तदा कालकृतं भयम् ॥

यदा	" இதிலுடையென்றால்	कुर्वते	செய்யத்தலைப்பட்டு
पुरेषु	நகரங்களிலும்		விட்டார்கள்.
जनपदेषु च	நாடுகளிலும்	रक्षा	தடுத்துப்பாதுகாக்கி
जनाः	ஜனங்கள்	न अस्ति	இல்லை. [நது
अयुक्तानि	அசாஸ்திரகிருத்தியங்	तदा च	என்றாலும்
	களை	कालकृतं	யமனால் விளையும்
		भयम्	ஆபத்துண்டு.

सुव्यक्तं राजदोषो हि भविष्यति न संशयः । पुरे जनपदे चापि ततो बालवधो ह्ययम् ॥

अयं	" இந்த	जनपदे अपि	நாட்டிலும்
बालवधः	சிகமரணம்	राजदोषः हि	இராஜனது பாவம்
सुव्यक्तं	பிரத்தியகூத்திலேற்		தான்
	பட்டிருக்கிறது.	भविष्यति	இப்பொழுது ஸம்ப
ततः	என்கிறதால்		வித்திருக்கிறது.
पुरे च	நகரிலும்	न संशयः	இதற்கு ஐயமில்லை."

एवं बहुविधैर्वाक्यैरुपरुध्य मुहुर्मुहुः । राजानं दुःखसंतप्तः सुतं तमुपगृहते ॥ १७ ॥

दुःखसन्तप्तः	துயரம் தாக்காதவனா	वाक्यैः	சொற்கொண்டு
	யிருந்த அவன்	उपरुध्य	விண்ணப்பம் செய்து
राजानं	அரசனை	तं	அந்த [விட்டு
एवं	இவ்வாறு	सुतं	மகனை
मुहुः मुहुः	மேன்மேலும்	उपगृहते	கட்டியனைத்தவண்ண
बहुविधैः	பலவித		மேயிருந்தான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्रिसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23159

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2435





चतुःसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ ७४ ॥

नारदवाक्यम्—நாரதவசனம்.

तथा तु करुणं तस्य द्विजस्य परिदेवनम् । शुश्राव राघवः सर्वं दुःखशोकसमन्वितम् ॥

राघवः तथा	ஸ்ரீராகவரும்	करुणं	கருணைக்குரியதுமான
तस्य	அந்த	परिदेवनं	புலம்பல்
द्विजस्य	பிராம்மணனது	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
दुःखशोक- } समन्वितं }	சகிக்கமுடியாததுய ரத்தால் விளைந்ததும்	तु	இப்பொழுது
		शुश्राव	செவிகொண்டார்.

स दुःखेन च सन्तप्तो मन्त्रिणस्तानुपाह्वयत् । वसिष्ठं वामदेवं च भ्रातरौ सहनैगमान् ॥

सः	அவர்	वामदेवं	வாமதேவரையும்
दुःखेन	துக்கத்தினால்	सहनैगमान्	வேதவித்துக்களையும்
सन्तप्तः	தவிப்புண்டவராகி	भ्रातरौ च	பிரதாக்களையும்
तान् मन्त्रिणः च	அந்த மந்திரிமார்களை	उपाह्वयत्	அழைத்துவரச்
वसिष्ठं च	வலிஷ்டரையும் [யும்		சொன்னார்.

ततो द्विजा वसिष्ठेन सार्धमष्टौ प्रवेशिताः । राजानं देवसङ्काशं वर्धस्वेति ततोऽब्रुवन् ॥३॥

ततः	அதனால்	ततः	உடனே
वसिष्ठेन	வலிஷ்டருடன்	देवसङ्काशं	தெய்வத்தன்மை
सार्धं	கூட	राजानं	மன்னரை [படைத்த
अष्टौ	எட்டு	वर्धस्व	பல்லாண்டுபல்லாண்டு
द्विजाः	பிராம்மணர்கள்	इति	என்று
प्रवेशिताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.	अब्रुवन्	ஆசீர்வதித்தார்கள்.

मार्कण्डेयोऽथ मौद्गल्यो वामदेवश्च काश्यपः । कात्यायनोऽथ जाबालिगौतमो नारदस्तथा॥

एते द्विजर्षभाः सर्वे आसनेषूपवेशिताः

॥ ४ ॥

एते	இந்த	कात्यायनः च	காத்தியாயனரும்
द्विजर्षभाः	தவிஜோத்தமர்களாகிய	जाबालिः अथ	ஜாபாலியும்
		गौतमः	கௌதமரும்
मार्कण्डेयः	மார்க்கண்டேயரும்	नारदः तथा	நாரதருபாகிய
मौद्गल्यः अथ	மௌத்தல்யரும்	सर्वे	எல்லோரும்
वामदेवः	வாமதேவரும்	आसनेषु	ஆசனங்களில்
काश्यपः च	காச்யபரும்	उपवेशिताः	விற்றிருந்தார்கள்.

महर्षीन्समनुप्राप्तानभिवाद्य कृताञ्जलिः । मन्त्रिणो नैगमांश्चैव यथार्हमनुकूलतः ॥ ५ ॥

समनुप्राप्तान्	வந்திருக்கும்	अभिवाद्य	கொண்டாடி
नैगमान्	வேதவித்துக்களான	यथाहं	அவரவர்களுக்கேற்ற
महर्षीन् एव	மஹரிஷிகளையும்		வண்ணம்
मन्त्रिणः च	மந்திரிமார்களையும்	अनुकूलतः	அனுகூலமாய்ப்பசரித்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		தார்.

तेषां समुपविष्टानां सर्वेषां दीप्ततेजसाम् । राघवः सर्वमाचष्टे द्विजोऽयमुपरोधते ॥ ६ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अयं	இந்த
दीप्ततेजसां	தேஜோமயமாய் ஜவ வித்துக்கொண்டு	द्विजः	பிராம்மணன்
समुपविष्टानां	வந்திருந்த	उपरोधो	வருந்தி வேண்டிக் கொள்ளுகிறான்.
तेषां	அவர்கள்	सर्वं	என்ற யாவற்றையும்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	आचष्टे	அறிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राज्ञो दीनस्य नारदः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमृषीणां सन्निधौ नृपम् ॥

नारदः	நாரதமுனிவர்	ऋषीणां	முனிவர்களது
दीनस्य	விபரமடைந்து பரிதவிக்கும்	सन्निधौ	மத்தியில்
तस्य	அந்த	नृपं	மன்னரைப்பார்த்து
राज्ञः	மன்னரது	शुभं	ஜிதகரமாகிய
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	वाक्यं	இனிவரும் மொழியை
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த் து	प्रत्युवाच	பதிலாய் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

शृणु राजन्ययाऽकाले प्राप्तो बालस्य संक्षयः । श्रुत्वा कर्तव्यतां राजन्कुरुष्व रघुनन्दन ॥

राजन्	“ஹே ராஜரே!	शृणु	கூறுகின்றேன் திருச் செவியாய்த்தருள்க.
बालस्य	பாலனுக்கு	राजन्	ஹே ராஜரே!
संक्षयः	முடிவு	रघुनन्दन	ஹே ரகுநந்தன!
अकाले	அகாலத்தில்	शुचा	செளியுற்றபின்னர்
प्राप्तः	கேர்ந்தது.	कर्तव्यतां	செய்யத்தருவதை
यथा	ஏன் என்பதை	कुरुष्व	செய்தருள்க.

पुरा कृतयुगे राजन्ब्राह्मणा वै तपस्विनः । अब्राह्मणस्तदा राजन्न तपस्वी कथञ्चन ॥९॥

राजन्	“ஹே ராஜரே!	राजन्	ஹே ராஜரே!
पुरा	பூர்வம்	तदा	அக்காலத்தில்
कृतयुगे	கிருதயுகத்திலே	अब्राह्मणः	பிராம்மணனில்லாத இதரஜாதியான்
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்	कथञ्चन	என்னபாடுபட்டாலும்
वै	மாத்திரமே	तपस्वी न	தவம்புரிய அதிகாரமு டையவனாய் ஆகான்.
तपस्विनः	தவம்புரியும் அதிகார முடையவர்கள்.		

तस्मिन्पुगे प्रज्वलिते ब्रह्मभूते त्वनावृते । अमृत्यवस्तदा सर्वे जज्ञिरे दीर्घदर्शिनः ॥१०॥

तस्मिन् पुगे	அந்த யுகம்	तदा	அக்காரணத்தால்
ब्रह्मभूते	{ பிரம்மத்தை தியா னிப்பது ஒன்றையே ஸதா ஸர்வமுமாயி ருப்பதாயும் ஜாதியிசரமில்லாத தாயும்	तु	அக்காலத்தில்
अनावृते		सर्वे	எல்லோரும்
जज्ञिरे		दीर्घदर्शिनः	பூர்வவிவேகிகளாய்
प्रज्वलिते	விளங்குகையில்	अमृत्यवः	மரணமில்லாதவர் களாய்
		जज्ञिरे	விளங்கினார்கள்.

ततस्त्रेतायुगं नाम मानवानां वपुष्मताम् । क्षत्रियास्तत्र जायन्ते पूर्वेण तपसाऽन्विताः ॥

ततः	"அதன்பிறகு	क्षत्रियाः	சூத்திரியர்கள்
वपुष्मतां	சீரமுள்ள	तपसा	தவத்தால்
मानवानां	மனிதர்களுடைய	अन्विताः	மேன்மைபெற்றவர் களாய்
त्रेतायुगं नाम	த்ரேதாயுகம் என்பது.	जायन्ते	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட டார்கள்.
तस्य	அதில்		
पूर्वेण	முதலில்		

वीर्येण तपसा चैव तेऽधिकाः पूर्वजन्मनि । मानवा ये महात्मानस्त्वत्र त्रेतायुगे युगे ॥

पूर्वजन्मनि	"முந்திய யுகப்பிறப் பில்	त्रेतायुगे	த்ரேதாயுகமென்ப படும்
ये	எந்த	युगे तु	யுகத்திலும்
मानवाः	மனிதர்கள்	वीर्येण च	தேஜஸாலும்
महात्मानः	மஹாத்மாக்களோ	तपसा एव	தவத்தாலும்
ते	அவர்கள்	अधिकाः	மேன்மைபெற்றவர் கள்.
अस्य	இந்த		

ब्रह्म क्षत्रं च तत्सर्वं यत्पूर्वमपरं च यत् । युगयोरुभयोरासीत्समवीर्यसमन्वितम् ॥ १३ ॥

यत्	"எதொன்று	तत्सर्वं	அதெல்லாமும்
ब्रह्म च	பிரம்மணனுக்கு மட்டும்	उभयोः	இரண்டு
पूर्वं	முதலிலிருந்ததோ	युगयोः	யுகங்களிலும்
यत्	எதொன்று	समवीर्यसमन्वितं	சமமான பயனை தருகின்றதாய்
क्षत्रं च	சூத்திரியனுக்கும்	आसीत्	ஆயிற்று.
अपरं	பின் ஏற்பட்டதோ		

अपश्यंस्तु न ते सर्वे विशेषमधिकं ततः । स्थापनं चक्रिरे तत्र चातुर्वर्ण्यस्य सम्मतम् ॥

ततः	"ஆனதால்	तत्र	அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
तु	அப்பொழுது	चातुर्वर्ण्यस्य	நான்கு வர்ணத்தவ ருக்கும்
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்	सम्मतं	ஆசாரபெதத்தை
अधिकं	அதிகமான	स्थापनं	விதைய்
विशेषं	வித்தியாஸத்தை	चक्रिरे	ஏற்படுத்தினார்கள்.
अपश्यन् न	காணவில்லை.		

तस्मिन् युगे प्रज्जलिते धर्मभूते ह्यनावृते । अधर्मः पादमेकं तु पातयत्पृथिवीतले ॥ १५ ॥

तस्मिन् युगे	"அந்த யுகம்	हि	அக்காணத்தால்
धर्मभूते	{ தர்மம் ஒன்றே ஸதா ஸர்வமுமாய் இருப் பதாகவும்	तु	அப்பொழுது
अनावृते	ஜாதிமிச்சரமில்லாத தாயும்	अधर्मः	அதர்மமானது
प्रज्जलिते	விளக்குகையில்	पृथिवीतले	பூமியில்
		पादं एकं	நான்கில் ஒரு பாகத்
		पातयत्	நாட்டிற்று. [தை



अधर्मेण हि संयुक्तस्तेजो मन्दं भविष्यति

॥ १६ ॥

अधर्मेण "அதர்மத்துடன்  
 संयुक्तः मिश्रப்பட்டுவிட்டது  
 हि என்றால்

तेजः சக்தியானது  
 मन्दं குறைந்ததாய்  
 भविष्यति ஆகும்.

आमिषं यच्च पूर्वेषां राजसं च मलं भृशम् । अनृतं नाम तद्भूतं पादेन पृथिवीतले ॥ १७ ॥

पृथिवीतले "பூமியில்  
 पादेन ஒரு பாதத்தால்  
 भूतं ஏற்பட்டது  
 यत् எந்த  
 अनृतं விவஸையம்  
 नाम என்கிற  
 आमिषं ஜீவனோபாயமோ

तत् அது  
 पूर्वेषां கருதயுகத்தவர்  
 राजसं च களுக்கு  
 भृशं ராஜஸகுணத்தைப்  
 मलं च மிக்க [பற்றியதாயும்  
 தனமானதாயுமிருந்தது.

अनृतं पातयित्वा तु पादमेकमधर्मतः । ततः प्रादुष्कृतं पूर्वमायुषः परिनिष्ठितम् ॥ १८ ॥

अधर्मतः "அதர்மத்தால்  
 एकं ஒரு  
 पादं பாதத்தை  
 पातयित्वा நாட்டிவிட்டு  
 ततः அதனால்  
 अनृतं பயிர்த்தொழில்

प्रादुष्कृतं பிரத்யக்ஷமாய் காணப்பட்டது.  
 तु அத்துடன்  
 पूर्व முதலில்  
 आयुषः ஆயுசுக்கு  
 परिनिष्ठितम् தடுமாற்றமடைந்தது.

पतिते त्वनृते तस्मिन्नधर्मे च महीतले । शुभान्येवाचरल्लोकः सत्यधर्मपरायणः ॥ १९ ॥

तस्मिन् "அந்த  
 महीतले பூமியானது  
 अधर्मे அதர்மத்தின் பயனாய்  
 अनृते பயிர்த்தொழிலில்  
 पतितो तु கழிந்துகிடக்கையில்

लोकः உலகம்  
 सत्यधर्म- } ஸத்தியமான தர்மம்  
 परायणः } ஒன்றை மட்டும் கை  
 விடாததாய்  
 शुभानि एव நன்மைகளையே  
 आचत् நாடிற்று.

त्रेतायुगे च वर्तन्ते ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्च ये । तपोऽतप्यन्त ते सर्वे शुश्रूषामपरे जनाः ॥

त्रेतायुगे "த்ரேதாயுகத்தில்  
 ब्राह्मणाः च பிராம்மணர்களும்  
 क्षत्रियाः च கூத்திரியர்களும்  
 तपः தவம் புரிதலை  
 अतप्यन्त அனுஷ்டித்தார்கள்.  
 शुश्रूषां பணியிடை செய்ததுக்கு

अपरे இதரஜாதி  
 जनाः ஜனங்கள்  
 ये எவர்களோ  
 ते அவர்கள்  
 सर्वे எல்லோரும்  
 वर्तन्ते இருந்தார்கள்.

स धर्मः परमस्तेषां वैश्यशूद्रं समागमत् । पूजां च सर्ववर्णानां शूद्राश्चक्रुर्विशेषतः ॥ २१ ॥

तेषां	“அவர்களுடைய	சூதா:	சூத்தர்கள்
ச:	அந்த	விசேஷ:	முக்கியமாய்
धर्म:	கடமையானது	सर्ववर्णानां च	ஸகலவர்ணத்தவர்
वैश्यशूद्रं	வைசியசூத்திரஜாதி		களுக்கும்
परम:	சரியாய் [யாரிடம்	पूजां	ஊழியஞ்செய்தலை
समागमत्	நடைபெற்றது.	चक्रु:	அனுஷ்டித்தார்கள்.

एतस्मिन्नन्तरे तेषामधर्मे चानृते च ह । ततः पूर्वं भृशं द्रासमगमन्नपसत्तम ॥ २२ ॥

नृपसत्तम	“ஹே ராஜேந்தம!	पूर्व च	பயனானதும்
ततः	அதன்மேல்	अनृते ह	பயிர்ந்தொழிலிலும்
एतस्मिन्	இதன்	भृशं	அதிக
अन्तरे	முடிவிலே	द्रासं	சூறைந்த பலனை
तेषां	அவர்களுடைய	अगमन्	அவர்கள் அடைந்
अधर्मे च	அதனும்த்தின்		தார்கள்.

ततः पादमधर्मः स द्वितीयमवतारयत् । ततो द्वापरसंज्ञाऽस्य युगस्य समजायत ॥ २३ ॥

ततः	“அப்பொழுது	ततः	அதிவிருந்து
स:	அந்த	अस्य	அந்த
अधर्मः	அதர்மமானது	युगस्य	யுகத்திற்கு
द्वितीयं	இரண்டாவது	द्वापरसंज्ञा	துவாபரயுகமெனும்
पादं	பாதத்தை		பெயர்
अवतारयत्	ஊன்றியிடும்	समजायत	பெறும்.

तस्मिन्द्वापरसंज्ञे तु वर्तमाने युगक्षये । अधर्मश्चानृतं चैव ववृधे पुरुषर्षभ ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம!	वर्तमाने तु	வந்தவளவில்
तस्मिन्	அந்த	अधर्मः	அதர்மமாகிய
द्वापरसंज्ञे	துவாபரயுகமென்ற	अनृतं च एव	பயிர்ந்தொழிலும்
युगक्षये च	யுகமுடிவும்	ववृधे	வளரும்.

तस्मिन्द्वापरसंख्याते तपो वैश्यान्समाविशत् । त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्क्रमाद्वै तप आविशत् ॥

तस्मिन्	“அந்த	युगेभ्यः	யுகங்களிலும்
द्वापरसंख्याते	துவாபரயுகத்தில்	क्रमात् वै	முறையே
तपः	தவம்புரிதல்	तपः	தவம்புரிதல்
वैश्यान्	வைசியர்களுக்கு	स्त्रीन्	முன்று
समाविशत्	உரியதாய்விடுகிறது.	वर्णान्	வர்ணத்தவர்களுக்கும்
त्रिभ्यः	மூன்று	आविशत्	உரியதாய்விடும்.

त्रिभ्यो युगेभ्यस्त्रीन्वर्णान्वर्षश्च परिनिष्ठितः । न शूद्रो लभते धर्मं युगतस्तु न र्षभ ॥२६॥

नरर्षभ "ஹே புருஷோத்தம!  
विभ्यः மூன்று  
युगेभ्यः யுகங்களிலும்  
स्त्रीन् மூன்று  
वर्णान् च வர்ணத்தவர்களுக்கும்

धर्मः தவம்புரிதல்  
परिनिष्ठितः ஏற்றது.  
युगतः இந்த யுகங்களில்  
शूद्रः तु சூத்திரன் மட்டும்  
धर्मं தவம்புரிய  
न लभते பாத்திரானாகான்.

हीनवर्णो नृपश्रेष्ठ तप्यते सुमहत्तपः

॥ २७ ॥

नृपश्रेष्ठ "ஹே ராஜோத்தம!  
हीनवर्णः கீழ்க்குலத்தவனொரு  
வன்

सुमहत् நிகவும் உக்கிரமான  
तपः தவத்தை  
तप्यते இயற்றுகிறான்.

भविष्यच्छूद्रयोन्यां वै तपश्चर्या कलौ युगे । अधर्मः परमो राजन्दापरे शूद्रजन्मनः ॥२८॥

राजन् "ஹே மன்னரே!  
कलौ युगे கலியுகத்தில்  
शूद्रयोण्यां वै சூத்திரஜாதியில் பிறந்  
தவனிடத்திலும்  
तपश्चर्या தவம்புரிதல்

भविष्यत् அனுஷ்டானத்திற்கு  
வரும்.  
शूद्रजन्मनः சூத்திரஜாதியானுக்கு  
दापरे தவப்பயுகத்தில்  
परमः இது பரம  
अधर्मः அதருமம்.

स वै विषयपर्यन्ते तव राजन्महातपाः । अद्य तप्यति दुर्बुद्धिस्तेन बालवधो ह्ययम् ॥२९॥

राजन् "ஹே மன்னரே!  
तव தேவரீரது  
विषयपर्यन्ते वै ராஜ்யத்தின் எல்லையி  
सः அந்த [லேயே  
दुर्बुद्धिः மூடன்  
अद्य இப்பொழுது

महातपाः பெருந்தவம் புரிந்தவ  
னாகி  
तप्यति தவமியற்றுகின்றான்.  
तेन हि அக்காரணத்தினா  
अयं இந்த [லேயே  
बालवधः பாலகனது மாணம்.

यो ह्यधर्ममकार्यं वा विषये पार्थिवस्य तु । करोति चाश्रीमूलं तत्पुरे वा दुर्मतिर्नरः ॥

क्षिप्रं च नरकं याति स च राजा न संशयः ॥ ३० ॥

यः "எவனேனுமொரு  
दुर्मतिः புத்திறீனனான  
नरः மனிதன்  
अधर्मं तु தருமவிரோதமான  
காரியத்தையேனும்  
अकार्यं वा செய்யத்தகாத செய்  
கையையேனும்  
पार्थिवस्य ஒரு ராஜனது  
पुरे நகரிலோ  
विषये वा நாட்டிலோ

करोति हि செய்வானாகில்  
तत् च இதுதான்  
क्षिप्रं உடனேயே  
अश्रीमूलं ஹீர்த்தசைகளுக்குக்  
காரணமாகின்றது.  
सः அந்த  
राजा च மன்னனும்  
नरकं च நரகத்தையே  
याति அடைகிறான்.  
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.



अधीतस्य च तप्तस्य कर्पणः सुकृतस्य च । षष्ठं भजति भागं तु प्रजा धर्मेण पाश्यन् ॥  
 षड्भागस्य च भोक्ताऽपौ रक्षते न प्रजाः कथम् ॥ ३१ ॥

अधीतस्य च	“வேதாத்தியனத்தி னுடையவும்	भजति	அனுபவிக்கின்றான்.
तप्तस्य च	தவத்தினுடையவும்	षड्भागस्य	ஆறிலொருபாகத்திற்கு
सुकृतस्य तु	ஸுகிருதத்தினுடைய	भोक्ता च	உரிமையுடைய
कर्पणः	பலனின் [வும்	“ஓ	பார்த்திவனாகும்
षष्ठं भागं	ஆறிலொருபாகத்தை	प्रजाः	இவன்
धर्मेण	அறநெறி தவறாது	रक्षते न	பிரஜைகளை
प्रजाः	பிரஜைகளை		பாதுகாக்காதிருக்கிறது
पालयन्	பரிபாலிக்கின்றவன்	कथम्	எவ்வளவாகும்?

स त्वं पुष्पशार्दूल मार्गस्व विषयं स्वकम् । दुष्कृतं यत्र पश्येथास्तत्र यत्रं समाचर ॥

पुष्पशार्दूल	“ஹே புருஷோத்தம!	दुष्कृतं	பாபச்செயலை
सः	இப்படிப்பட்ட	पश्येथाः	நேரில் பாரும்.
त्वं	தேவரீர்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
स्वकं	உமது	एव	அவ்விடத்தில்
विषयं	தேரத்தில்	यत्र	வேண்டிய வகையை
मार्गस्व	தேடும்.	समाचर	செய்தருளும்.

एवं चेद्धर्मवृद्धिश्च नृणां चायुर्विवर्धनम् । भविष्यति नरश्रेष्ठ बालस्यास्य च जीवितम् ॥

नरश्रेष्ठ	“ஹே புருஷோத்தம!	आयुर्विवर्धनं च	நீர்க்காயுளும்
एवं	இவ்வளம்	अस्य	இந்த
चेत्	ஆகில்	बालस्य	பாலகனுக்கு
धर्मवृद्धिः च	தருமத்தின் ஏற்றமும்	जीवितं च	மறுபடி பிழைத்தெ
नृणां	மனிதர்களுக்கு	भविष्यति	விடையும்.” [முவதும்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

उत्तरकाण्डे चतुःसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23192



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2468

पञ्चसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ 34 ॥

शूद्रमुन्यन्वेषणम्—குத்திரமுனியை தேவேது.

नारदस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे लक्ष्मणं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	अतुलं प्रहर्षं	மிக சந்தோஷத்தை
नारदस्य	நாரதருடைய	लेभे	அடைந்தார்.
अमृतमयं	நுவிதகரமாகிய	च	உடனே
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	लक्ष्मणं	எகத்தமணரிடம்
श्रुत्वा	திருக்கெவிராய்த்து	इदं	இவ்வளம்
तु	அதன்மேல்	अब्रवीत्	நியமித்தருளினார்.

गच्छ सौम्य द्विजश्रेष्ठं समाश्वासय सुव्रतम् । बालस्य तु शरीरं तत्तैलद्रोण्यां निधापय ॥

சௌம்ய	"மேலு நல்லபிள்ளைய்!	वाक्य	பாலகனுடைய
गच्छ	இவ்விடமிருந்து செல்.	तत्	அந்த
सुव्रतं	தர்பரீலராகிய	शरीरं तु	பிரேதத்தையும்
द्विजश्रेष्ठं	பிராம்மணோத்தமரை	तैलद्रोण्यां	எண்ணெய்க்கொப்பரை
समाश्वासय	பொறுத்திருக்கும்படி. சமாதானம் செய்.		யில்
		विशय	அமிழ்த்திவை.

गन्धैश्च परमोदारैस्तैलैश्चापि सुगन्धिभिः । यथा न क्षीयते बालस्तथा सौम्य विधीयताम् ॥

சௌம்ய	"மேலு நல்லபிள்ளைய்!	सुगन्धिभिः	மிக வாசனையான
बालः	சிறுவன்	तैलैः च अपि	தைலங்களாலும்
यथा	எப்படி யானால்	क्षीयते न	அழுகிப்போகாமலிரு
परमोदारैः	அதிசுகமான	तथा	அப்படியே [ப்பரணோ
गन्धैः च	சுகந்தங்களாலும்	विधीयताम्	செய்யப்பட்டும்.

यथा शरीरो बालस्य गुप्तः सन् क्लिष्टकर्मणः । विपत्तिः परिभेदो वा न भवेच्च तथा कुरु ॥

क्लिष्टकर्मणः	"வாடிக்கிடக்கும்	विपत्तिः च	தளர்ச்சி அடைந்ததா
बालस्य	பாலகனுது		கவாவது
शरीरः	பிரேதமானது	परिभेदः वा	உருமாறினதாகவா
गुप्तः सन्	ஐக்கிரதையுடன் பா		வது
	துகக்கப்பட்டதாய்	भवेत् न	ஆகாமலிருக்குமோ
यथा	எப்படிச்செய்தால்	तथा	அப்படியே
		कुरु	நீ செய்யவேண்டும்."

एवमादिश्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् । मनसा पुष्पकं दध्यावागच्छेति महायशः ॥

महायशः	மஹாயசஸ்வியான	आदिश्य	நியமித்தருளியபின்னர்
काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	पुष्पकं	புஷ்பகவிமானத்தை
शुभलक्षणं	மஹாநற்குணசாலி	आगच्छ	"இவ்விடம் வா"
	யான	इति	என்று
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு	मनसा दध्यौ	திருவுள்ளத்திற்கருதி
एवं	இப்படி		ஊர்.

इक्षितं स तु विज्ञाय पुष्पको हेमभूषितः । आजगाम मुहूर्तेन समीपं राघवस्य वै ॥ ६ ॥

हेमभूषितः	சுவர்ணத்தாலலங்கரி	विज्ञाय	சரமேற்கொண்டு
सः	அந்த [க்கப்பட்ட	मुहूर्तेन वै	தசஷணமே
पुष्पकः तु	புஷ்பகவிமானமும்	राघवस्य	ஸ்ரீராகவாது
इक्षितं	திருவுள்ளத்தின்	समीपं	ஸன்னிதானத்திற்கு
	அபிராயத்தை	आजगाम	வந்துசேர்ந்தது.

सोऽब्रवीत्प्रणतो भूत्वा अयमस्मि नराधिप । वश्यस्तव महाबाहो किङ्करः समुपस्थितः ॥

ச:	அது	தவ	தேவரீரது
प्रणतः	அடிபணிந்து நமஸ்க	वश्यः	அதிகாரப்படி நடக்கும்
भूत्वा	ஆகி [ரிக்கின்றதாய்	किङ्करः	அடிமைமயான
अब्रवीत्	இப்படி விண்ணப்பம்	अयं	இந்த
	செய்தது:	अस्मि	நான்
महाबाहो	"ஹே மஹாபாகுலே!	समुपस्थितः	இதோ வந்து காத்தி
नराधिप	ஹே புருஷோத்தம!		ருக்கின்றேன்."

भापितं रुचिरं श्रुत्वा पुष्पकस्य नराधिपः । अभिवाद्य महर्षीस्तान्विमानं सोऽध्यरोहत ॥  
धनुर्गृहीत्वा तूणी च खड्गं च रुचिरप्रभम् । निक्षिप्य नगरे वीरौ सौमित्रिभरताबुधौ ॥

ச:	அந்த	नगरे	நகரத்தில்
नराधिपः	புருஷோத்தமர்	निक्षिप्य	தங்கிடிகுக்கும்படி
पुष्पकस्य	புஷ்பகவிமானத்தி		நியமித்தருளினிட்டு
	னுடைய	धनुः	சேரதண்டத்தையும்
रुचिरं	மதுரமாயிருக்கிற	तूणी	இரு அம்புறுத்துணி
भापितं	விண்ணப்பத்திற்கு		களையும்
श्रुत्वा	செவியாய்த் துவிட்டு	रुचिरप्रभं	{ கண்கூச்சம்வண்ணம்
तान्	அந்த		பளபளவென நிருக்
महर्षीन्	மஹரிஷிகளை		கின்ற
अभिवाद्य	வணங்கிவிடைபெற்று	खड्गं च	கட்கத்தையும்
वीरौ	வீரர்களான [விட்டு	गृहीत्वा	கையிலெடுத்துக்
सौमित्रिभरतौ	ஸக்திமணர் பரதர்		கொண்டு
	ஆகிய	विमानं	புஷ்பகவிமானத்தில்
उभौ च	இவ்விருவரையும்	अध्यरोहत	எழுந்தருளினார்.

प्रायात्प्रतीचीं हरितं विचिन्वंश ततस्ततः । उत्तरामगमच्छ्रीमान्दिशं हिमवता वृताम् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகுமவர்	विचिन्वन्	தேடிப்பார்த்தார்.
प्रायात्	வெகுவாய்	च	பின்னர்
ततः ततः	எல்லாவிடங்களிலும்	हिमवता	ஹிமயமலையால்
हरितं	பசுமையான	वृतां	தடுக்கப்பட்ட
प्रतीचीं	மேற்றிசையை	उत्तरां दिशं	வடதிசைக்கு
		अगमत्	போய்ச்சேர்ந்தார்.

अपश्यमानस्तत्रापि स्वल्पमप्यथ दुष्कृतम् । पूर्वामपि दिशं सर्वामथापश्यन्नराधिपः ॥११॥

नराधिपः	மன்னர்	अथ	அவ்வண்ணமே
अथ	அதன்மேல்	तत्रापि	அங்கேயும்
पूर्वां	கிழக்கு	दुष्कृतं	அகருமமானதாய்
दिशं	திக்கில்	स्वल्पं अवि	எதொன்றையும்
सर्वां अपि	எங்கும்	अपश्यमानः	காணவில்லை.
अपश्यत्	ஆராய்ந்துபார்த்தார்.		



प्रविशुद्धसमाचारामादर्शतलनिर्मलाम् । पुष्पकस्थो महाबाहुस्तदाऽपश्यन्नराधिपः ॥१२॥

तदा	அப்பொழுது	आदर्शतलनिर्मला	கண்ணாடிபோல்
महाबाहुः	மஹாபாகுவாகிய		தீர்மலமாயும்
नराधिपः	மன்னர்	प्रविशुद्धसमाचारां	சுற்றமற்ற நல்லொழு
पुष्पकस्थः	புஷ்பகவிமானத்தி		க்கமுடையதாயும்
	லிருந்தவாரே	अपश्यत्	கண்டார்.

दक्षिणां दिशमाक्रामत्ततो राजर्षिनन्दनः । शैलस्योत्तरे पार्श्वे ददर्श सुमहत्सरः ॥ १३ ॥

राजर्षिनन्दनः	ராஜரிஷியின் புதல்வ	शैलस्य	ஒரு மலையினது
	ராகிய ஆவார்	उत्तरे पार्श्वे	வடபாகத்தில்
दक्षिणां	தெற்கு	सुमहत् च	மிக்க பொலிவுற்று
दिशं	திசையில்		விளங்கும்
आक्रामत्	எங்கும் தேடிப்பார்த்	सरः	ஒரு பொய்கையை
ततः	அவ்விடத்தில் [கார்.	ददर्श	கண்டார்.

तस्मिन्सरसि तप्यन्तं तापसं सुमहत्तपः । ददर्श राघवः श्रीमल्लम्बमानमधोमुखम् ॥१४॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		கும்
अधोमुखं	தலைகீழாக	तापसं	ஒரு தபஸ்வியை
लम्बमानं	தொங்கிக்கொண்டு	तस्मिन्	அந்த
सुमहत्	மிகக்கொடிய	सरसि	பொய்கையில்
तपः	தபத்தை	ददर्श	கண்டார்.

राघवस्तमुपागम्य तप्यन्तं तप उत्तमम् । उवाच स तदा वाक्यं धन्यस्त्वमसि सुव्रत ॥

कस्यां योन्यां तपोवृद्ध वर्तसे दृढविक्रम । कौतूहलाच्चां पृच्छामि रामो दाशरथिर्हहम् ॥

कोऽर्थो मनीषितस्तुभ्यं स्वर्गलाभः परोऽथ वा । वराश्रयो यदर्थं त्वं तपस्यसि सुदुष्करम् ॥

यमाश्रित्य तपस्तप्तं श्रोतुमिच्छामि तापस ॥ १७ ॥

ब्राह्मणो वाऽसि भद्रं ते क्षत्रियो वाऽसि दुर्जयः । वैश्यस्तृतीयवर्णो वा शूद्रो वा सत्यवाग्भव ॥

सः	அந்த	रामः	ராமனெனும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अहं त्वां	நான் உம்மை
उत्तमं तपः	பெரும் தபத்தை	कौतूहलाच्चां	{ விவசயம் அறிந்து
तप्यन्तं	இயற்றிக்கொண்டிருக்		கொள்ளவேண்டுமெ
तं उपागम्य	ஆவனை அணுகி [கும்	पृच्छामि	ன்கிற ஆவாவினால்
तदा	அப்பொழுது	सुव्रत	வினாவுகின்றேன்.
वाक्यं	இந்த மொழியை		மஹத்தான விருதத்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तः	தை அனுஷ்டிக்கின்ற
	னார் :	धन्यः	நீர் [வரே,
दाशरथिः	“தகரதரின் புதல்வனா		மிக்க மகிமைபெற்ற
	கிய		வராய்

असि	விளங்குகிறீர்.	यं आश्रित्य	எவரை உத்தேசித்து
इदविक्रम	தர ண ண மையுள்ள	तपः	தவம்
तपोवृद्ध	மஹா தபஸ்வியே,	तप्तं	புரியப்பட்டது?
कस्यां योन्यां	எந்த வர்ணத்தில்	ब्राह्मणः वा असि	வேதியராயிருந்தால்
वर्तते	நீர் பிறந்துவளர்ந்தீர்?	ते भद्रं	நீர் இனிது வாழ்க.
तुभ्यं	உமக்கு	श्रुतियः वा	சுத்திரியனாகில்
मनीषितः	மனோபிஷ்டமாகிற	दुर्जयः असि	வெல்வதற்கரியனாகி
अर्थः कः	பயன் யாது?	तृतीयः	மூன்றாவது [நீர்.
एवं	நீர்	वर्णः	வர்ணத்தவனு
यद्वयं	எதை உத்தேசித்து	वैश्यः वा	வைச்யனு என்ன?
सुदुष्करं	அரியபெரிய காரியத்	शूद्रः वा	சூத்திரனு என்ன?
तपस्यसि	புரிவின் நீர்? [தை	तापस	தபஸ்வியே
परः	ஸர்வோத்திருஷ்டமா	सत्यवाक् हि	உள்ளபடி உண்மை
	கிய	भव	இரும் [பேசுபவராயே
स्वर्गलामः कथं	ஸ்வர்க்கம் புகவா?	श्रोतुं	பதினுக்குச்செனி
वराध्वयः वा	வேறுவரத்தை உத்		கொடுக்க
	தேசித்தா என்ன?	इच्छामि	காத்துநிற்கின்றேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठसप्ततितमः सर्गः ॥

अ दितः श्लोकाः 23210



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2486

षट्सप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ 36 ॥

शम्बूकवधः—சம்பூகவதம்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामस्याक्षिष्टकर्मणः । अवाकिञ्चरास्तथा भूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

अक्षिष्टकर्मणः	{ எந்தக் காரியத்தை யும் சுகமாய் முடிக்க வல்லவரான	तथा	இன்னும்
तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	अवाकिञ्चराः	தனையை கிழே போட்
तत् वचनं श्रुत्वा	அம்மொழியைக்கேட்டு,	भूत्वा	ஆக, [டவராய்
		एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை
		उवाच ह	பதிலையுரைத்தார்:

शूद्रयोन्यां प्रजातोऽस्मि तप उग्रं समास्थितः । देवत्वं प्रार्थये राम सशरीरो महायशः ॥

राम	“ஹே ஸ்ரீராம!	महायशः	அந் ஆதரவுடன்
शूद्रयोन्यां	சூத்திரஜாதியில்		பாராட்டப்பட்ட
अस्मि प्रजातः	நான் ஜனினத்தவன்.	सशरीरः	சரீரத்துடன்
उग्रं	உக்கிரமன	देवत्वं	தேவபதனியை
तपः	தவத்தை	प्रार्थये	நான் பிரார்த்திக்
समास्थितः	ஸ்வமுமாய் கைப்		கின்றேன்.
	பற்றியவனாம்		

न मिथ्याऽहं वदे राम देवलोकजिगीषया । शूद्रं मां विद्धि काकुत्स्थ शम्बूको नाम नामतः ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	மா	என்னை
देवलो- } जिगीषया }	தேவலோகத்தை அ டையவேண்டுகின்	शूद्रं	சூத்திரனாய்
अहं	நான் [தபடியால்]	विद्धि	திருவுள்ளத்தில்
मिथ्या	பொய்	शम्बूकः	சம்புகன் [கொள்ளும்.
न वदे	புகலேன்.	नाम	என
काकुत्स्थ	கேற காசூத்த!	नामतः	பெயர் பெற்றவன்”.

भाषतस्तस्य शूद्रस्य खड्गं सुरुचिरप्रभम् । निष्कृष्य कोशाद्विमलं शिरश्चिच्छेद राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	खड्गं	கட்கத்தை
शूद्रस्य	சூத்திரன்	कोशात्	உறையினின்றும்
भाषतः	இப்படிப் புகன்றதும்	निष्कृष्य	உருவி
विमलं	வெண்மையான	तस्य	அவனது
सुरुचिरप्रभं	கண்கூசும்வண்ணம் ஒளிகொண்ட	शिरः	சிரத்தை
		चिच्छेद	வெட்டி, த்தள்ளினார்.

तस्मिञ्छूद्रे हते देवाः सेन्द्राः साग्निपुरोगमाः । साधु साध्विति काकुत्स्थं प्रशशंसुर्मुहुर्मुहुः॥

सेन्द्राः	இந்திரனோடுகூடி யிருப்பவர்களும்	हते	மாண்டதும்
		साधु	‘நன்று
		साधु	நன்று’
साग्निपुरोगमाः	{ அக்னிபகவானுடன் கூடியிருப்பவர்களு மான	इति	என
देवाः	தேவர்கள்	सुहुः सुहुः	பலவாறு
तस्मिन् शूद्रे	அந்த சூத்திரன்	काकुत्स्थं	காசூத்தரை
		प्रशशंसुः	கொண்டாடினார்கள்.

पुष्पवृष्टिर्महत्यासीदिव्यानां सुसुगन्धिनाम् । पुष्पाणां वायुमुक्तानां सर्वतः प्रपपात ह ॥

दिव्यानां	மனோஹரபாஸிருக் கின்றனவும்	पुष्पाणां	புஷ்பங்களுடைய
सुसुगन्धिनां	அற்புதமான நல்ல வாசனைபுடையனவும்	पुष्पवृष्टिः	பூமாரி
		सर्वतः	எங்கு பார்த்தாலும்
		प्रपपात	தூளிக்கிடந்தது
वायुमुक्तानां	{ வாழ்பவகவாளுடெத் தகொண்டுபோகப் பட்டனவும்	महती	அதியற்புதமாய்
		आसीत्	இருந்தது.
		ह	காண்!

सुप्रीताश्चाब्रुवन्नाम देवाः सत्यपराक्रमम् । सुरकार्यभिदं सौम्य सुकृतं ते महामते ॥ ७ ॥

देवाः	விண்ணவர்கள்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
सुप्रीताः	பரம திருப்தி கொண்டவர்களாகி	अब्रुवन्	இங்ஙனம் அருளிச் செய்தனர்:
सत्यपराक्रमं	வீண்போகாத பராக் கிரமமுடைய	महामते	“உதாரகுணமுடைய
		सौम्य	புண்பரத்மாவே!



தேவரீருக்கு	சுரகாய் வ	தேவர்களுக்கு ஆக
அடைந்த பேருதவி		வேண்டிய காரியம்
யை மறவாத்தன்மை	இஃம்	இது.
யுடையதாய்		

गृहाण च वरं सौम्य यच्चमिच्छस्यरिन्दम । स्वर्गभाङ्गन हि शूद्रोऽयं त्वत्कृते रघुनन्दन ॥

அரிந்தம்	"எப்பொழுது ஐயம் பெறும்	ந	ஆகவில்லை.
ரஹுந்ந	ரகுப்பிள்ளையாகிய	ஹி	ஆனதுபற்றி
சௌம்ய	புண்யாத்தமாவே!	வ்	தேவரீர்
யக்ருதே	தேவரீர் செய்தருளி	யத்	எதை
சூத்	ஞத்திரனாகும் [யதில்	இச்சி	திருவுள்ளத்தில் வை
அய்	இவன்		த்திருக்கின்றிரே
स्वर्गभाक्	ஸ்வர்க்கபுரத்திற்குரி	वरं च	அந்த அபிப்பிராயத்
	மைபுடையவனாய்	गृहाण	தெ
			சொல்லியருள்க.

देवानां भाषितं श्रुत्वा राघवः सुसमाहितः । उवाच प्राञ्जलिर्वाक्यं सहस्राक्षं पुरन्दरम् ॥

சுசமாஹி :	மகாபிரசித்திபெற்ற	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
	புண்யாத்தமாவாகிய	सहस्राक्षं	ஆயிரம்கண்ணனான
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	पुरन्दरं	இந்திரனைப் பார்த்து
देवानां	தேவர்களின்	वाक्यं	இந்த மொழியை
भाषितं	மொழிக்கு	उवाच	திருவாய்மலர்ந்த
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்		ருளிஞர்:

यदि देवाः प्रसन्ना मे द्विजपुत्रः स जीवतु । दिशन्तु वरमेतन्म ईप्सितं परमं मम ॥१०॥

தேவா:	"தேவர்கள்	जीवतु	பிழைத்தெழுக.
मे	எனக்கு	मम	எனது
प्रसन्ना:	அனுக்கொஹம் செய்	परमं	மூக்கியமான
	கிறவர்கள்	ईप्सितं	மனோபிஷ்டமாயிருக்
यदि	ஆகில்	एतत्	அந்த [கிறதாகிய
सः	அந்த	वरं	பரிசை
द्विजपुत्रः	அந்தணனது புதல்	मे	எனக்கு
	வன்	दिशन्तु	தந்தருள்க.

ममापचाराद्यातोऽसौ ब्राह्मणस्यैकपुत्रकः । अप्राप्तकालः कालेन नीतो वैवस्वतक्षयम् ॥

ब्राह्मणस्य	"அந்தணரது	अप्राप्तकालः	குழந்தைப்பருவத்தி
एकपुत्रः	ஏகபுத்திரன்	असौ	இவன் [விருக்கும்
कालेन	யமனால்	मम	எனது
वैवस्वतक्षयं	யமனோகத்திற்கு	अपचारात्	அபசாரத்தினால்
नीतः	எடுத்துக்கொண்டு	यातः	இக்கதியை அடைந்த
	போய்விடப்பட்டான்.		வன்.

तं जीवयत भद्रं वो नानृतं कर्तुमर्हथ । द्विजस्य संश्रुतोऽर्थो मे जीवयिष्यामि ते सुतम् ॥

தெ	“அவனை	மே	எனது
जीवयत	பிழைப்பூட்டுக.	अर्थः	கடமை
वः	உங்களுக்கு	संश्रुतः	வாக்களிக்கப்பட்டது.
भद्रं	இதுவே சாபல்ய	द्विजस्य	வேதியனுக்கு
ते	உமது [மாகும்.	अनृतं	புகன்றவாக்கு பொய்
सुतं	மகனை		மொழியாவதை
जीवयिष्यामि	பிழைப்பூட்டுகிறேன்	कर्तुं	நீங்கள்
	என்று	अर्हथ न	செய்யலாகாது.”

राघवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा विबुधसत्तमाः । प्रयुचू राघवं प्रीता देवाः प्रीतिसमन्वितम् ॥

विबुधसत्तमाः	மகாஞ்ஞானிகளாகிய	वाक्यं	திருவாக்குக்கு
देवाः	தேவர்கள்	श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்து
राघवस्य	ஸ்ரீராகவாது		பிரத்புகாரம்செய்யக்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रीताः	கடமைப்பட்டவர்
प्रीतिसमन्वितं	ப்ரீதிகாரணமாய்		களாகி
	உள்ளமுருகுவரும்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
तत्	அந்த	प्रयुचूः	இந்தப்பதினை திருவாய்
			மலர்ந்தருளினார்.

निर्वृतो भव काकुत्स्थ सोऽस्मिन्नहनि बालकः । जीवितं प्राप्तवान्भूयः समेतश्चापि बन्धुभिः॥

काकुत्स्थ	“ஹே காகுத்தரே !	प्राप्तवान्	கண்டவனாய்
सः	அந்த	बन्धुभिः अपि	பந்துக்களோடேயும்
बालकः	பாலகன்	समेतः	போய்ச்சேர்ந்து
अस्मिन्	இந்த		விட்டான்.
अहनि च	ஸுதினத்திலேயே	निर्वृतः	மனக்கவலையொழிந்த
भूयः	திரும்பவும்		வராய்
जीवितं	உயிரை	भव	ஆகும்.

यस्मिन्मुहूर्ते काकुत्स्थ शूद्रोऽयं विनिपातितः । तस्मिन्मुहूर्ते बालोऽसौ जीवेन समयुज्यत ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காகுத்தரே !	तस्मिन्	அதே
अयं शूद्रः	இந்த சூத்திரன்	मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்
यस्मिन्	எந்த	असौ	இந்த
मुहूर्ते	முகூர்த்தத்தில்	बालः	பாலகன்
विनिपातितः	ஸம்ஹரிக்கப்பட்டா	जीवेन	உயிருடன்
	னே	समयुज्यत	வாழ்ந்துவருகிறான்.

स्वस्ति प्राप्नुहि भद्रं ते साधु याम नरर्षभ । अगस्त्यस्याश्रमपदं द्रष्टुमिच्छाम राघव ॥

नरर्षभ	“ஹே புருஷோத்தம !	साधु	சரியாய்
राघव	ஹே ராகவ !	भद्रं	காரியமித்தி ஆகி
ते	தேவரீருக்கு		விட்டது

स्वस्ति	ஸுக்ந்தையே	इच्छामः	{ நரங்கள் எண்ணம்
प्राप्नुहि	நீர் அனுபவிப்பிராக.		{ கொண்டிருக்கின்
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியரது		{ நோம்.
आश्रमपदं	தபேரவனத்தை	याम	{ நேராய் நரங்கள் அவ்
द्रष्टुं	தரிசிக்க		{ விடம் செல்லுகின்
			{ நோம்.

तस्य दीक्षा समाप्ता हि ब्रह्मर्षेः सुमहायुतेः । द्वादशं हि गतं वर्षं जलशय्यां समासतः ॥

तस्य	“அந்த	समासतः हि	கழியும் வகையை சந்
सुमहायुतेः	மஹாபிரபாவரபி		நேனுமுணராமலே
	யாகிய	गतं	கழிந்துவிட்டது.
ब्रह्मर्षेः	பிரம்மரிஷிக்கு		{ தபலில் காயக்கேர
जलशय्यां	ஜலத்திலேயே சயனித்	दीक्षा हि	{ த்திற்கு ஸங்கல்பித்
	திருத்தலில்		{ துக்கொண்டிருந்த
द्वादशं	பன்னிரண்டு		{ காலமும்
वर्षं	வருஷகாலம்	समाप्ता	முடிவுபெற்றது.

काकुत्स्थ तद्ब्रमिष्यामो मुनिं समभिनन्दितुम् । त्वं चाप्यागच्छ भद्रं ते द्रष्टुं तमृषिसत्तमम् ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காசுத்தரே!	तं ऋषिसत्तमं	அந்த மஹரிஷியிடம்
मुनिं	ரிஷியை	द्रष्टुं	தரிசிக்க
समभिनन्दितुं	கண்டு போற்றுவ	आगच्छ	கூடவர திருவுள்ளம்
तत्	அவ்விடத்திற்கு[தற்கு		கொள்ளவேண்டும்.
गमिष्यामः	போகிறோம்.	ते ऋषि	தேவரீருக்கும்
त्वं च	தேவரீரும்	भद्रम्	நன்மை விளையும்.”

स तथेति प्रतिज्ञाय देवानां रघुनन्दनः । आरुरोह विमानं तं पुष्पकं हेमभूषितम् ॥१९॥

सः	அந்த	हेमभूषितं	ஸவர்ணத்தாலலம்
रघुनन्दनः	ரகுந்தனர்		கரிக்கப்பட்டதான
देवानां	தேவர்களுக்கு	तं	அந்த
तथा	அவ்வண்ணமே	पुष्पकं विमानं	புஷ்பகவிமானத்தில்
इति	செய்வதாகி	आरुरोह	எறிஞர்.
प्रतिज्ञाय	உடன்பட்டு		

ततो देवाः प्रयातास्ते विमानैर्वहुविस्तरैः । रामोऽप्यनुजगामाशु कुम्भयोनेस्तपोवनम् ॥

ते देवाः	அந்த விண்ணவர்கள்	तपोवनं	தபேரவனத்திற்கு
बहुविस्तरैः	பலவகையான	आशु	விவரவில்
विमानैः	விமானங்களிலேறிக்	प्रयाताः	சென்றார்கள்.
	கொண்டு	रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்
ततः	இவ்விடத்திலிருந்து	अनुजगाम	பிந்தொடர்ந்து
कुम्भयोनेः	அகஸ்தியமுனிவரது		சென்றார்.



दृष्ट्वा तु देवान्संप्राप्तानगस्त्यस्तपसां निधिः । अर्चयामास धर्मात्मा सर्वोस्तानविशेषतः ॥

தபஸா் நிதி:	தபோநிதியானவரும்	दृष्ट्वा	கண்டு
धर्माःमा	தருபாத்தமாவுமாகிய	तान्	அவர்கள்
अगस्त्यः	அகஸ்தியர்	सर्वान् तु	எல்லோரையும்
संप्राप्तान्	நேரில் எழுந்தருளியி	अविशेषतः	ஒசேமா திரியாய்
	ருக்கும்		உபசரித்து
देवान्	தேவர்களை	अर्चयामास	பூஜித்தார்.

प्रतिगृह्य ततः पूजां सम्पूज्य च महामुनिम् । जग्मुस्ते त्रिदशा दृष्ट्वा नाकपृष्ठं सहानुगैः ॥

தே	அந்த	संपूज्य	உபசரித்துவிட்டு
त्रिदशाः	தேவர்கள்	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
पूजां	பூஜையை	सहानुगैः	கூடவந்தவர்களுடன்
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு	नाकपृष्ठं	தேவலோகத்திற்கு
दृष्ट्वा	ப்ரீதியுற்றவர்களாய்	जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
महामुनिं च	மகாமுனிவரையும்		

गतेषु तेषु काकुत्स्थः पुष्पकादवरुह्य च । ततोऽभिवादयामास ह्यगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

தேபு	அவர்கள்	ततः	உடனே
गतेषु च	சென்றபின்னர்	ऋषिसत्तमं	மகாமுனிவராகிய
काकुत्स्थः हि	காகுத்தஸ்தரும்	अगस्त्यं	அகஸ்தியரை
पुष्पकात्	புஷ்பகவிமானத்தி	अभिवादयामास	அடிபணித்து வணங்
अवरुह्य	இறங்கி [வின்று		கினார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । आतिथ्यं परमं प्राप्य निषसाद नराधिपः ॥

ச:	அந்த	महात्मानं	மஹாதேஜானவ
नराधिपः	மன்னர்	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து
तेजसा	மகிமைபெறும்	परमं	சரியான
	கொழுந்துவிட்டெரி	आतिथ्यं	அதிதிபூஜையை
ज्वलन्तं इव	யும் தீயைப்போல்	प्राप्य	பெற்றபின்னர்
	சோதியாய்வினங்கும்	निषसाद	உட்கார்த்தார்.

तमुवाच महातेजाः कुम्भयोनिर्महातपाः । स्वागतं ते नरश्रेष्ठ दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥

மஹாதேஜா:	மஹாதேஜோவானும்	प्राप्तः अपि	தேவரீர் எழுந்தருளி
महातपाः	மகாதபஸ்வியுமான		விருக்கிறீர் என்பது
कुम्भयोनिः	அகஸ்தியர்	दिष्ट्या	எனது பாக்கிய விசே
तं	அவரைப்பார்த்து		ஷம்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி	ते	தேவரீருக்கு
	னார்:		நான் செய்யும் வழி
नरश्रेष्ठ	“நேறு புருஷோத்தம!	स्वागतम्	பாட்டை ஏற்றுக்
राघव	நேறு ராகவ!		கொன்னவேண்டுந்.

त्वं मे बहुमतो राम गुणैर्बहुभिरुत्तमैः । अतिथिः पूजनीयश्च मम नित्यं हृदि स्थितः ॥

ராம	“ஹே ஸ்ரீராம!	बहुमतः	ஸர்வமுமாய்
बहुभिः	எண்ணிறந்த	मम	எனது
उत्तमैः	உத்தம	हृदि	உள்ளத்தில்
गुणैः	குணங்களால்	स्थितः च	{ ஆவாஹனம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக் கிறவருமாகிய
पूजनीयः	பூஜிக்கத்தக்க பெரி யோராய்	एवं	தேவரீர்
नित्यं	எப்பொழுதும்	अतिथिः	அதிதியாய் விளங்கு கிறீர்.
मे	எனக்கு		

सुरा हि कथयन्ति त्वामागतं शूद्रघातिनम् । ब्राह्मणस्य तु धर्मेण त्वया जीवापितः सुतः ॥

ब्राह्मणस्य	“பிராம்மணனது	एवं	தேவரீரை
सुतः	மகன்	शूद्रघातिनं	குத்திரனைக் கொன் றவராயும்
त्वया	தேவரீரால்	आगतं हि	இங்கு எழுந்தருளி யிருப்பவராகவும்
जीवापितः	பிழைப்பூட்டப்பட் டான் என்றும்	सुराः	தேவர்கள்
तु	இது விஷயத்தில்	कथयन्ति	சொன்னார்கள்.
धर्मेण	தர்மவிதிப்பிரகாரம்		

उष्यतां चेह रजनी सकाशे मम राघव । प्रभाते पुष्पकेण त्वं गन्तासि पुरमेव हि ॥२८॥

राघव	“ஹே ராகவா!	एवं	தேவரீர்
इह च	இவ்விடத்திலேயே	प्रभाते एव	நாளைக் காலைிலேயே
मम	என்	पुष्पकेण	புஷ்பகவிமானத் திலேறிக்கொண்டு
सकाशे हि	அருகேயே	पुरं	நகரத்திற்கு
रजनी	இன்றிரவு	गन्तासि	எழுந்தருள்க.
उष्यतां	இருந்து கழிக்கப் பட்டும்.		

त्वं हि नारायणः श्रीमांस्त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । त्वं प्रभुः सर्वभूतानां पुरुषस्त्वं सनातनः ॥

त्वयि	“தேவரீரிடத்தில்	एवं	தேவரீர்
सर्वं	ஸகலமும்	सनातनः पुरुषः	ஆதிபுருஷன்.
प्रतिष्ठितं	ஆடங்கிபிருக்கிறது.	एवं	தேவரீர்
सर्वभूतानां	ஸகல பூதங்களுக்கும்	श्रीमान्	ஸ்ரீயின் பதியான
एवं	தேவரீர்	नारायणः हि	ஸ்ரீமக்நாராயண
प्रभुः	பிரபு.		ஸ்ரீமத்தி.





प्रतिगृह्य ततो रामस्तदाभरणमुत्तमम् । आगमं तस्य दीप्तस्य प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ३४ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः एव	அதன்பின்னரே
उत्तमं	உத்தமமான	दीप्तस्य	ஜோதிமயமாய்
तत्	அந்த	तस्य	அதின் [விளங்கும்]
आभरणं	ஆபரணத்தை	आगमं	வரலாற்றை
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு	प्रष्टु उपचक्रमे	வினவலாயினர்.

अत्यद्भुतमिदं दिव्यं वपुषा युक्तमुत्तमम् । कथं भगवता प्राप्तं कुतो वा केन वा हृतम् ॥

वपुषा	“உருவத்தால்	कुतः वा	எவ்வகையிலோ
उत्तमं	எதற்கும் மேலாய்	केन वा	எக்காரணத்தாலோ
युक्तं	விளங்குகிறது	हृतं	கையேந்தி வாங்கப்பட்ட
अत्यद्भुतं	அற்புதமான		டிருக்கிறதுமாயி
दिव्यं	அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறது	इदं	இது
		कथं	எங்ஙனம்
भगवता	தேவரீரால்	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது?

कुतूहलितया ब्रह्मन्पृच्छामि त्वां महायशः । आश्चर्याणां बहूनां हि निधिः परमको भवान् ॥

भवान् हि	“தேவரீரோ	महायशः	மகாயசஸ்வியாகிய
आश्चर्याणां	ஆச்சரிய விஷயக் களின்	ब्रह्मन्	மஹரிஷியே,
बहूनां	எண்ணிறந்ததற்கு	कुतूहलितया	{ விஷயங்களை கேட்ட
परमको:	ஸர்வோத்திருஷ்ட		{ நியவேணுமெனும்
	மாய	त्वां	{ அவாவினும்
निधिः	சமுத்திரம்.	पृच्छामि	தேவரீரை
			நான் வினாவலானேன்.”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे मुनिर्वाक्यमथाब्रवीत् । शृणु राम यथावृत्तं पुरा त्रेतायुगे युगे ॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	त्रेतायुगे	திரேதாயுகமெனப்
एवं	இங்ஙனம்		படும்
ब्रुवति	கேட்டருளியதும்	युगे	யுகத்தில்
मुनिः	ரிஷி	पुरा	முன்னொருகால்
अथ	பின்வரும்	यथावृत्तं	கடைபெற்ற ஒரு விஷ
वाक्यं	மொழியை		யத்தின் விவரத்தை
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி	शृणु	கேட்பிராக.”
राम	“ஹே ஸ்ரீராம! [ஓர்:		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षट्सप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23247

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2523



सप्तसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தேழாவது ஸர்க்கம். || ७७ ||

स्वर्गिप्रश्नः—அகஸ்தியமுனி தீவ்லியபுருடனிடத்தில் கேள்ப்பது

पुरा त्वेतायुगे राम ह्यरण्यं बहुविस्तरम् । समन्ताद्योजनशतं निर्मगं पक्षिवर्जितम् ॥ १ ॥

ராம	“ஹே ஸ்ரீராம!	யோனசதம்	நாறுயோஜனை நூரம்
லெதாயுगे	தீவ்லதாயுகத்தில்		வரையில்
पुरा	முன்பு	निमृगं	மிருகங்கள் யாதுமில்
बहुविस्तरं	அதிகவிஸ்திரண		லாததாய்
	முன்னதாய்	पक्षिवर्जितं हि	பறவைகள் யாதுமில்
			லாததாயும்
समन्तात्	சுற்றி எல்லாப்பக்கங்	अरण्यम्	ஓர் ஆரண்யமாயிருந்
	களிலும்		தது.

तस्मिन्निर्मानुषेऽरण्ये कुर्वाणस्तप उच्यते । अहमाक्रमितुं सौम्य तदरण्यमुपागमम् ॥ २ ॥

सौम्य	“ஹே புண்யாத்மா	कुर्वाणः	இயற்றிக்கொண்டி-
तस्मिन्	அந்த [வே!	अहं	நான் [ருந்த
निर्मानुषे	நிர்மாணுஷ்யமான	आक्रमितुं	சுற்றிப்பார்ப்பதற்கு
अरण्ये	ஆரண்யத்தில்	तत् अरण्यं	அந்த ஆரண்யத்தில்
उच्यते	ஒரு மிகப்பெரிய	उपागमम्	ஒருகாலத்தில் எங்
तपः	தவத்தை		கும் அணைந்திருந்தேன்.

तस्य रूपमरण्यस्य निर्देष्टुं न शशाक ह । फलमूलैः सुखास्वादैर्वहुरूपैश्च काननैः ॥ ३ ॥

फलमूलैः च	“பழக்களாலும் கிழங்	अरण्यस्य	ஆரண்யத்தினுடைய
	குதளாலும்	रूपं	அமைப்பை
सुखास्वादैः	மனோஹரமாய்		
बहुरूपैः	பலவகைப்பட்டவை	निर्देष्टुं ह	{ இத்தன்மையதென
	களையிருக்கும்		மனதில் வாங்கிக்
काननैः	உபவனங்களால்	न शशाक	கொள்வதற்கும்
तस्य	அந்த		அஸாத்நியமாயிருந்
			தது.

तस्यारण्यस्य मध्ये तु सरो योजनमायतम् । हंसकारण्डवाकीर्णं चक्रवाकोपशोभितम् ॥ ५ ॥

पशोत्पलसमाकीर्णं समतिक्रान्तशैवलम् । तदाश्चर्यमिवात्यर्थं सुखास्वादमनुत्तमम् ॥ ५ ॥

अरजस्कं तथाऽक्षोभ्यं श्रीमत्पक्षिगणायुतम् । सर्वापे तस्य सरसो महद्भुतमाश्रमम् ॥ ६ ॥

तस्य	“அப்பொழுது	चक्रव.क.प-	சக்ரவாகங்களால்
अरण्यस्य	அந்த	शोभितं	} அழகுபெற்றதும்
मध्ये	ஆரண்யத்தினுடைய	पशोत्पल-	} தாமரை நெய்தல்
योजनं	மத்தியில்	समाकीर्णं	} இவைகளால் எங்கும்
आश्रितं	ஒரு யோஜனை		நிறையப்பெற்றதும்
हंसकारण्डवा-}	ஹம்ஸங்கள், காரண்	समतिक्रान्त-	} பாசி என்பதையே
कीर्णं }	டவங்கள், இவைகளால்	शैवलं	} கண்டிராததும்
	நிறையப்பெற்றதும்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாதபடி
		अत्यर्थं	அதிக





अथापश्यं मुहूर्तात्तु दिव्यमद्भुतदर्शनम् । विमानं परमोदारं हंसयुक्तं मनोजवम् ॥ ११ ॥

मुहूर्तात् अथ	" முகூர்த்தகாலமானதும்	परमोदारं	அதிகுதிரசாலமாயிருக்கிறதாய்
तु	உடனே	हंसयुक्तं	அன்னப்பறவைகளால் வகிக்கப்பெற்றதாய்
विमानं	ஓர் விமானத்தை	मनोजवं	மனோவேகமாயிருக்கின்றதாயும்
दिवं	அமர்நுஷ்யமாய்	अपश्यम्	நான் கண்டேன்.
अद्भुतदर्शनं	அற்புதக்காட்சி தருகின்றதாய்		

अत्यर्थं स्वर्गिणं तत्र विमाने रघुनन्दन । उपास्तेऽप्सरसां वीर सहस्रं दिव्यभूषणम् ॥

रघुनन्दन	" நேற ரகுந்தன !	दिव्यभूषणं	திவ்யமான பூஷணங்களைடுத்தவர்களாய்
वीर	நேற வீர !	स्वर्गिणं	{ இறந்து ஸ்வர்க்கவாலியாயிருக்குமொருவரை
तत्र	அந்த	अत्यर्थं	அதிகுதிரத்தையுடன்
विमाने	விமானத்தில்	उपास्ते	சேவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.
अप्सरसां	அப்ஸரசஸ்களின்		
सहस्रं	ஆயிரவர்கள்		

गायन्ति दिव्यगेयानि वादयन्ति तथाऽपराः । मृदङ्गवीणापणवाभृत्यन्ति च तथाऽपराः ॥

दिव्यगेयानि	" மதுரமான தீதங்க பாடினார்கள். [களை	वादयन्ति	முழக்கினார்கள்.
गायन्ति	அப்படி. உ வேறுசிலர்	तथा	அப்படியே
तथा अपराः	மிருதங்கங்களையும்,	अपराः च	வேறுசிலரும்
मृदङ्ग- } वीणापणवान् }	விளைகளையும், பணவமென்ற வாத்தியங்களை யும்	नृत्यन्ति	நர்த்தனமாடினார்கள்.

अपराश्चन्द्रश्म्याभैर्हேमदण्डैश्च चामरैः । दोधुयुर्वदनं तस्य पुण्डरीकनिभेक्षणम् ॥ १४ ॥

अपराः च	" வேறுசிலரும்	चन्द्रश्म्याभैः	சந்திரசிரணம் போன்ற சோபையுடைய
तस्य	அவரது	हेमदण्डैः	பொன்னுலாளை கைப் பிடிக்கையுடைய
पुण्डरीकनि- } भेक्षणं }	செந்தாமரைமலர் போன்ற நேத்திரங்களுள்ளதான	चामरैः	சாமரங்களால்
वदनं	முகமண்டலத்தை	दोधुयुः	விசினார்கள்.

ततः सिंहासनं त्यक्त्वा मेरुकूटपिवांशुमान । पश्यतो मे तदा राम विमानादवरोह च ॥

तं शवं भक्षयामास स स्वर्गी रघुनन्दन	॥ १५ ॥	पश्यतः	பார்த்துக்கொண்டே நிற்கையில்
रघुनन्दन	" நேற ரகுந்தன !	स्वर्गी	ஸ்வர்க்கவாலியாயி
राम	நேற ராம !	सः	ஆவர் [ருக்கும்
तदा	அப்பொழுது		
मे	நான்		

சிவான	சிம்மாசனத்தை	விமானா	விமானத்தினின்று
அனுமான்	சூரியபகவான்	அவரது	இறங்கி
மேருட	மேருகூடமெனும்	தத:	அவ்விடத்தில்
	சிகரத்தை	த	அந்த
இவ	எப்படியோ அப்படி	தத: ச	பிணத்தையே
தவா	விட்டெழுந்து [யே	மதயாமா	புதித்தார்.

तथा भुक्त्वा यथाकापं मांसं बहुसुपीवरम् । अवतीर्य सरः स्वर्गी संस्पृष्टमुपचक्रमे ॥ १६ ॥

சுரீ	“இறந்து ஸ்வர்க்கத் திரிசுக்குமவர்	யதா தம	வேண்டிய அளவு
ததா	அப்படியே	சுதவா	தன்றுவிட்டு
ததுசுரீவர்	அதிகமாயும் சூசிகா மாயும் கொழுப் புன்னதரயுமிருக்கும்	சம்ஸு	கைகால் கழுவ
மாஸ	மாம்சத்தை	சர:	தடாகத்தில்
		அவதீரீ	இறங்க
		உபசுக்ரமே	ஆரம்பித்தார்.

उपसृश्य यथान्यायं स स्वर्गी रघुपुङ्गव । आरोहुमुपचक्राम विमानवरमुत्तमम् ॥ १७ ॥

ரதுபுங்	“ஹே ரகூத்தம!	உபசுசு	ஆசமனஞ்செய்துவிட்
சுரீ	இறந்து ஸ்வர்க்கவர் வரியாகிய	உதம	மிகப்பெரியதான [டு
ச:	அவர்	விமானவர்	விமானசிரேஷ்டத்தில்
யதானாய	சாஸ்திரோத்தமாய்	அரோஹு	ஏறிக்கொள்வதற்கு
		உபசுக்ரம	வழிநடந்தார்.

तमहं देवसङ्काशमारोहन्तमुदीक्ष्य वै । अथाहमब्रुवं वाक्यं स्वर्गिणं पुरुषर्षभ ॥ १८ ॥

புருஷம்	“ஹே புருஷோத்தம!	அரோஹன்	விமானத்திலேறப்போ
அஃ	நான்	த	அவரை [ஐதவருமாகிய
சுரீ	இறந்து ஸ்வர்க்கவர் வரியாயிருப்பவரும்	உதீசு	போய் நேரில்நிரிசித்து
தேவசங்கா	தேவர்களைப்போலி ருப்பவரும்	அஃ	நான்
		அத வாசு	இந்த மொழியை
		அவஸு	விண்ணப்பஞ்செய் தேன்;

को भवान्देवसङ्काश आहारश्च विगर्हितः । त्वयेदं भुज्यते सौम्य किमर्थं वक्तुमर्हसि ॥

தேவசங்கா:	“தேவத்தன்மையு	ததா	தேவரீரால்
அவான் க:	தேவரீர் யார்? [டைய	சுததே	புசிக்கப்பட்டது.
அஹர்: ச	உணவோ	கிமத	அந்தரங்கம்
விஹித:	இகழ்த்தக்கதாயிருக் கிறது.	வக்து	விளக்கத்திருவாய் மலர
சௌ	ஹே புண்பாத்தமா!	அஃசி	திருவுள்ளம்கொள்ள
ஹ்	இது		வேண்டும்.”

कस्य स्यादीदृशो भाव आहारो देवसम्मतः । आश्चर्यं वर्धते सौम्य श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥

சௌம்ய	"தேற புண்யாத்மா !	कस्य	யாருக்கு
तत्रैवतः	உண்மையில்	स्यात्	ஏற்படும் என்கிற
देवसम्मतः	தேவர்கள் ஒப்புக் கொண்டு	आश्चर्यं	விஷயம் தெரியாமல் பிரமித்து நிற்கும்
भावः	நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற தூமாயிய	वर्धते	வளருகிறது. [கிளைமை]
ईदृशः आहारः	இப்படிப்பட்ட உணவு	श्रोतुं	திருவாக்கைக் கேட்க
		इच्छामि	காத்து நிற்கின்றேன்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्तसप्ततितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23267



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2543

अष्टसप्ततितमः सर्गः—எழுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ७८ ॥

श्वेतराजोपाख्यानम्—சுவேதமஹாராஜனின் சரித்திரம்.

श्रुत्वा तु भणितं वाक्यं मम राम शुभाक्षरम् । प्राञ्जलिः प्रत्युवाचेदं स स्वर्गी रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	"தேற ரகுநந்தன !	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
राम	தேற ராம !	शुभाक्षरं	இனிபமொழியாபிடுங்கிற
स्वर्गी	ஸ்வர்க்கவாஸியாகிய		
सः	ஆவர்	इदं	பின்வரும்
मम	எனது	वाक्यं	மொழியை
भणितं	பேச்சை	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்த்தருளி
श्रुत्वा तु	கேட்டருளியபின்னர்		ஓர் :

शृणु ब्रह्मन्पुत्रावृत्तं ममैतत्सुखदुःखयोः । दुरतिक्रमणीयं हि यथा पृच्छसि मां द्विज ॥

द्विज	"தேற வேதிய !	पृच्छसि	தேவரீர் கேட்டருளி
ब्रह्मन्	முனிவரே !		விரோ
मम	எனது	पुत्रावृत्तं	பூர்வீகத்தில் நடை பெற்றதும்
सुखदुःखयोः	சுகம் துக்கம் இவ்விர ண்டையும்பற்றி	दुरतिक्रमणीयं हि	விலக்கமுடியாமலிருக்க
यथा	எதை	पुतत्	ஆதை [கிறதூமாயிய
मां	என்னை	शृणु	கூறுகின்றேன், கேளும்.

पुरा वैदर्भको राजा पिता मम महायशः । सुदेव इति विख्यातस्त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥

पुरा	"பூர்வத்தில்	वैदर्भकः	விதர்ப்பதேசத்தரசர்.
मम	எனது	त्रिषु	மூன்று
राजा	பிரபுவும்	लोकेषु	உலகங்களிலும்
पिता	பிதாவுமாயிய	वीर्यवान् इति	வீர்யவந்தரென
सुदेवः	ஸுதேவரென்பவர்	विख्यातः	பிக்க பிரசித்தி பெற்றவர்.
महायशः	மகா புகழ்பெற்ற		



तस्य पुत्रद्वयं ब्रह्मन्दाभ्यां स्त्रीभ्यामजायत । अहं श्वेत इति ख्यातो यवीयान्सुरथोऽभवत् ॥

ब्रह्मन् “‘‘‘‘‘  
तस्य “‘‘  
द्वाभ्यां “‘  
स्त्रीभ्यां “‘  
पुत्रद्वयं “‘  
अजायत “‘

अः “  
श्वेतः “  
इति “  
ख्यातः “  
यवीयान् “  
सुरथः “  
अभवत् “

ततः पितरि स्वयाति पौरा मामभ्यपेचयन् । तत्राहं कृतवाचाज्यं धर्म्यं च सुसमाहितः ॥

पितरि “  
स्वयाति ततः “  
पौराः “  
मां “  
अभ्यपेचयन् “

तत्र “  
अहं “  
सुसमाहितः “  
धर्म्यं च “  
राज्यं “  
कृतवान् “

एवं वर्षसहस्राणि समतीतानि सुव्रत । राज्यं कारयतो ब्रह्मन्प्रजा धर्मेण रक्षतः ॥ ६ ॥

सुव्रत “  
ब्रह्मन् “  
“

प्रजाः “  
धर्मेण “  
रक्षतः “

एवं “  
राज्यं “  
कारयतः “

वर्षसहस्राणि “  
समतीतानि “

सोऽहं निमित्ते कस्मिंश्चिद्विज्ञातायुर्द्विजोत्तम । कालधर्मं हृदि न्यस्य ततो वनमुपागमम् ॥

द्विजोत्तम “  
सः “  
अहं “  
कस्मिंश्चित् “  
निमित्ते “  
विज्ञातायुः “

कालधर्मं “  
हृदि “  
न्यस्य “  
ततः “  
वनं “  
उपागमम् “

सोऽहं वनमिदं दुर्गं मृगपक्षिविवर्जितम् । तपश्चतुर्विधं प्रविष्टोऽस्मि सर्मापे सरसः शुभे ॥ ८ ॥

सः अहं “  
सरसः “  
शुभे “  
सर्मापे “  
ततः “

चतुर्विधं “  
मृगपक्षिविवर्जितं “  
दुर्गं “  
हृदं “  
वनं “  
प्रविष्टः अस्मि “

भ्रातरं सुरथं राज्ये ह्यभिषिच्य महीपतिम् । इदं सरः समासाद्य तपस्तप्तं मया चिरम् ॥

भ्रातरं "தம்பியாகிய  
सुरथं हि ஸுரதனையே  
राज्ये ராஜ்யத்தில்  
महीपतिं மஹிபதியாய்  
अभिषिच्य முடிசூட்டினிட்டு  
इदं இந்த

सरः தடாகத்தை  
समासाद्य அடைந்து  
मया என்னால்  
चिरं வெகுகாலம் வரைக்  
तपः தவம் [கும்  
तप्तम् புரியப்பட்டது.

सोऽहं वर्षसहस्राणि तपस्वीणि महावने । तप्त्वा सुदुष्करं प्राप्तो ब्रह्मलोकमनुत्तमम् ॥१०॥

सः "அந்த  
अहं நான்  
महावने பெருங்கரணில்  
वीणि மூன்று  
वर्षसहस्राणि ஆயிரமரண்டளவு  
सुदुष्करं மகாபிரயாசைடான

तपः தவத்தை  
तपः३ புரிந்து  
अनुत्तमं ஸர்வோத்தமமாக  
ब्रह्मलोकं பிரம்மலோகத்தை  
प्राप्तः அடைந்தேன்.

तस्य मे स्वर्गभूतस्य क्षुतिपासे दिजोत्तम । बाधेते परमोदार ततोऽहं व्यथितेन्द्रियः ॥  
गत्वा त्रिभुवनश्रेष्ठं पितामहमुवाच ह ॥ ११ ॥

परमोदार "அதி அன்பு காட்டு  
द्विजोत्तम பிரமணசிகரமணியே,  
स्वर्गभूतस्य ஸ்வர்க்கவாஸம்  
तस्य அந்த [பெற்ற  
मे எனக்கு  
क्षुतिपासे பசியும் தாகமும்  
बाधेते ஓயா துன்பமியற்  
ततः அதனால் [நினை.

ह ऐயோ  
अहं நான்  
व्यथितेन्द्रियः இத்திரியங்களெல்  
त्रिभुवनश्रेष्ठं லாம் தனர்தவனால்  
पितामहं பிரம்மதேவரிடம்  
गत्वा சென்று  
उवाच இங்ஙனம் விண்ணப்  
பம் செய்தேன்:

भगवन्ब्रह्मलोकोऽयं क्षुतिपासाविवर्जितः । कस्यायं कर्मणः पाकः क्षुतिपासानुगो ह्यहम् ॥

भगवन् "ஸ்வாமி!  
अयं இந்த  
ब्रह्मलोकः பிரம்மலோகம்  
क्षुतिपासा- } பசி, தாகங்களுக்கிட  
विवर्जितः } மில்லாதது.  
अहं हि நானே

क्षुतिपासानुगः { பசிக்கும் தாகத்திற்  
अयं पाकः { கும் அடிமையாயி  
कस्य { रुक्किरेன்.  
कर्मणः { இந்த தலையெழுத்து  
எந்த  
பூர்வகருத்யத்துடை  
யது?

आहारः कश्च मे देव तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १२ ॥

पितामह देव "ஹே பிரம்மதேவரே!  
मे எனக்கு  
आहारः कः च உணவு எது?

मे எனக்கு  
तव அத  
ब्रूहि சொல்லியருள்க.



पितामहस्तु मामाह तवाहारः सुदेवज । स्वादूनि स्वानि मांसानि तानि भक्षय नित्यशः ॥

பிதாமஹ:	“பிரம்மதேவர்	स्वादूनि	ருசிகரமாயிருக்கின்ற
तु	இதுவிஷயத்தில்		வைகளுமான
मां	எண்ணிப்பார்த்து	मांसानि	சரித்தரைகளை
आह	இப்படி அருளிஞர்.	नित्यशः	நாள்தோறும்
सुदेवज	ஸுதேவன் மைந்த	भक्षय	நீ தின்னவேண்டும்.
तानि	அந்த [னே!	तव	உனக்கு
स्वानि	உன்னுடையதாயிருக்	आहारः	உணவிதுவே.
	கிறவைகளும்		

स्वशरीरं त्वया पुष्टं कुर्वता तप उत्तमम् । अनुसं रोहते श्वेत न कदाचिन्महामते ॥ १५ ॥

महामते	“சூழ்ந்தபுத்தியு	उत्तमं	உத்தமமான
	டைய	तपं	தவத்தை
श्वेत	தேற சுவேத!	कुर्वता	புரிந்துகொண்டிருந்த
कदाचि	முன்னமேயே	त्वया	உன்னால்
अनुसं	விதைக்காதது	स्वशरीरं	உனது உடல்
रोहते न	இப்பொழுது முளைக்	पुष्टम्	அதிஆதரவுடன் போ
	காது.		ஷித்துவாப்பட்டது.

दत्तं न तेऽस्ति सूक्ष्मोऽपि तप एव निषेवसे । तेन स्वर्गगतो वत्स बाध्यसे भुत्पिपासया ॥

वत्स	“தேற வத்ஸ!	दत्तं	சரிசார்ப்பணம்
तपः एव	தெய்வத்தயானத்தை	न अस्ति	உண்டாகவில்லை.
	மாதிரும்	तेन	அதனால்
सूक्ष्मः	நாஜுக்காய்செய்கின்	भुत्पिपासया	பசிதாகங்களால்
निषेवसे	நீ புரிந்தனை. [றவனாய்	स्वर्गतः अपि	ஸ்வர்க்கவாலியாகியும்
ते	உனக்கு	बाध्यसे	நீ வாதைப்படுகின்
			றனை.

स त्वं सुपुष्टमाहारैः स्वशरीरमनुत्तमम् । भक्षयित्वाऽमृतरसं तेन तृप्तिर्भविष्यति ॥ १७ ॥

सः त्वं	“அந்த நீ	अमृतरसं	அமிருதமாய்
आहारैः	பல உணவுகளால்	भक्षयिचा	தின்றவிட்டு
सुपुष्टं	அதி ஆதரவுடன் போ	तेन	அதனால்
	ஷித்துவந்த	तृप्तिः	இனி ஆதாரம் தே
स्वशरीरं	உனது பிரேதத்தை		வைகில்லை எனும்பத
अनुत्तमं	ஸர்வோத்திருஷ்ட	भविष्यति	உண்டாகும். [விட்டல்
	மான		

यदा तु तद्धनं श्वेत अगस्त्यः सुमहानृषिः । आगमिष्यति दुर्धर्षस्तदा कृच्छ्रादिमोक्ष्यसे ॥

श्वेत	“தேற சுவேத!	सुमहान्	மகாபிரசித்தபெற்றவ
तु	இருந்தாலும்	अगस्त्यः ऋषिः	அகஸ்தியரிஷி [ராகிய
तत् वनं	அவ்வனத்திற்கு	आगमिष्यति	எழுந்தருளுகிறாரோ
यदा	எப்பொழுது	तदा	அப்பொழுது
दुर्धर्षः	எவருக்குமேம்பட்ட	कृच्छ्रादि	வாதையிலிருந்து
	வரென	विमोक्ष्यसे	விடுமாசனமடைவாய்.



स हि तारयितुं सौम्य शक्तः सुरगणानपि । किं पुनस्त्वां महाबाहो ध्रुतिपासावशं गतम् ॥

சௌம்ய	“கிதருத	பசியாலும் தாகத்தா
மகாபாஹோ	சாமர்த்தியசாலியே!	லும் வாதைப்படுபவ
ச: ஹி	அவரோ	ளாய்
சுரகாணா அபி	தேவர்குழாக்களையும்	கஷ்டப்பட்டுக்கொண்
தாரயிது	தூர்தசைகளினின்று	டிருக்கிற
	விடுவிக்க	
சக்த:	கிறமுள்ளவர்.	உன் விஷயத்தில்
		கி் புன: கேட்கவேண்டுமோ?

सोऽहं भगवतः श्रुत्वा देवदेवस्य निश्चयम् । आहारं गर्हितं कुर्मि स्वशरीरं द्विजोत्तम ॥

द्विजोत्तम	“ஹே த்விஜோத்	निश्चयं	தீர்மானத்தை
	தம!	श्रुत्वा	ஏற்றுக்கொண்டு
ச:	அந்த	गर्हितं	நிக்ருஷ்டமான
அஹ்	நான்	स्वशरीरं	எனது உடலை
பகவத:	மகாபூஜ்யராகிய	आहारं	உணவாய்
தேவதேவ	தேவர்களுக்கும் தேவ	कुर्मि	உட்கொண்டுவருகி
	ருடைய		தேன்.

बहून्वर्षगणान्ब्रह्मन्भुज्यमानमिदं मया । क्षयं नाभ्येति ब्रह्मर्षे तृप्तिश्चापि ममोत्तमा ॥२१॥

बहून्	“வேதவித்தாகிய	इदं	இதற்கு
ब्रह्मर्षे	வேதியமுனிவரே!	क्षयं च	இளைத்தலென்பதும்
मया	என்னால்	मम	எனக்கு
बहून्	அனேக	उत्तमा	மகாப்பெரிதாகிய
वर्षगणान्	ஆண்டுகளாய்	तृप्तिः अपि	{ போதும் இனி வேண்
भुज्यमानं	புகித்துவாப்படுகிற		{ டாமெனும் தெவிட்
	தாகிய	न अभ्येति	{ டலும்
			ஏற்படவில்லை.

तस्य मे कृच्छ्रभूतस्य कृच्छ्रादस्माद्विमोचय । अन्येषां न गतिर्ह्यत्र कुम्भयोनिमृते द्विजम् ॥

कृच्छ्रभूतस्य	“தூர்தசையிலிருக்	कुम्भयोनि	இத விஷயத்தில்
तस्य	அந்த [ரும்	द्विजं	அகஸ்தியரொனும்
मे	எனக்கு	अस्ते	வேதியரை
अस्मात्	இந்த	अन्येषां	அன்றி
कृच्छ्रात्	கஷ்டத்தினின்று	गतिः	வேறு எவர்களுக்கும்
विमोचय	தேவரீர் விடுதலை தந்		அடைக்கலஸ்தான
	தருளவேண்டும்.		மாகுமென்பது
हि	ஏனெனில்	व	முடியாது.

इदमाभरणं सौम्य तारणार्थं द्विजोत्तम । प्रतिवृद्धीष्व भद्रं ते प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ २३ ॥

சௌம்ய	" 'ஹே புண்யா த்மா !	மத்	தெய்வானுக்கிரஹம்
द्विजोत्तम	வேதியர்பெருமானே !		வினையும்.
प्रसादं	பேருதனியை	इदं	இதோ இருக்கும்
कर्तुं	செய்ய	आभरणं	ஆபரணத்தை
अर्हसि	தேவரீர் தயவுபண்ண	तारणार्थं	தூதசையினின்று வி
	வேண்டும்.		மோசனஞ்செய்தருளி
ते	தேவரீருக்கு	प्रतिवृद्धीष्व	யதற்கு கைம்மாருத
			தேவரீர் பெற்றுக்
			கொள்ளவேண்டும்.

इदं तावत्सुवर्णं च धनं वस्त्राणि च द्विज । भक्ष्यं भोज्यं च ब्रह्मर्षे ददात्याभरणानि च ॥

द्विज	" 'வேதியராகிய	वस्त्राणि	ஆடைகளையும்
ब्रह्मर्षे	வேதவித்தாரும்	भक्ष्यं च	பசுப்யத்தையும்
	முனிவரே !	भोज्यं	போஜனத்தையும்
इदं तावत्	இதுவோவெனில்	आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்
सुवर्णं च	பொன்னையும்	ददाति	அளிக்கும்.
धनं च	பொருளையும்		

सर्वान्कामान्प्रयच्छामि भोगांश्च मुनिपुङ्गव । तारणे भगवन्मह्यं प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ २४ ॥

मुनिपुङ्गव	" 'முனிவர்பெருமா	भगवन्	ஸ்வாமியே !
	னே !	तारणे	தூதசையினின்று வி
कामान्	ஆசைப்படுகின்ற		டுவிக்கும் விவயத்தில்
भोगान्	ஐயிகபோகங்கள்	मह्यं	எனக்கு
सर्वान् च	எல்லாவற்றையும்	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
प्रयच्छामि	நான் ஒழித்து	कर्तुं	செய்ய
	விடுகிறேன்.	अर्हसि	திருவுள்ளம் கொள்ள
			வேண்டும்.

तस्याहं स्वर्गिणो वाक्यं श्रुत्वा दुःखसमन्वितम् । तारणायोपजग्राह तदाभरणमुत्तमम् ॥

अहं	" நான்	तत्	அந்த
स्वर्गिणः	ஸ்வர்க்கவாஸியாகும்	उत्तमं	உத்தமமான
तस्य	இவருடைய	आभरणं	ஆபரணத்தை
दुःखसमन्वितं	கஷ்டத்தை வினங்கக்	तारणाय	தூதசையினின்று வி
	காட்டுகின்ற		டுவித்ததன்பொருட்டு
वाक्यं	மொழியை	उपजग्राह	மனமொப்பிக்கொண்
श्रुत्वा	கேட்டு		டேன்.

यो द्विजाल्लभते ज्ञानं स तं विचेन पूजयेत् । अन्यथा ज्ञानदर्शी स्यान्नरकं भवति ध्रुवम् ॥

यः	"எவன்	பூஜயே	ஸன் மானிக்கவேண்
द्विजात्	பிராம்மணனிடமி		டும்.
	ருந்து	ज्ञानदर्शी	உபதேசம் பெற்றவன்
ज्ञानं	உபதேசத்தை	अन्यथा	அப்படிச் செய்யாது
लभते	பெறுகிறானே	स्यात्	இருந்தால்
सः	அவன்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
तं	அவரை	नरकं	நரகத்தை
विचेन	திரல்பத்தால்	भवति	அடைகிறான்.

मया प्रतिगृहीते तु तस्मिन्नाभरणे शुभे । मानुषः पूर्वको देहो राजर्षेर्विननाश इ ॥२८॥

मया	"என்னால்	राजर्षेः	ராஜரிஷியினுடைய
तस्मिन्	அந்த	पूर्वकः	முன்னிருந்த
शुभे	அழகுவாய்ந்த	मानुषः देहः	மானிடதேஹம்
आभरणे	ஆபரணமானது	विननाश	அழிந்துபோயிற்று.
प्रतिगृहीते तु	கையில் வாங்கப்பட்ட	इ	காண்.
	வளவில்		

प्रणष्टे तु शरीरेऽसौ राजर्षिः परया मुदा । वृत्तः प्रमुदितो राजा जगाम त्रिदिवं सुखम् ॥

असौ	"அந்த	प्रमुदितः	உத்ஸாஹக்கொண்ட
राजा	சுத்திரியராகும்		வராய்
राजर्षिः	ராஜரிஷி	सुखं	மனக்கவையொழிந்து
शरीरे	உடல்	वृत्तः	மனத்திருப்தி
प्रणष्टे तु	அழிந்த உடன்		கொண்டவராய்
परया	அளவுகடந்த	त्रिदिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
मुदा	ஸந்தேரவுத்தால்	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तेनेदं शक्रतुल्येन दिव्यमाभरणं मम । तस्मिन्निमित्ते काकुत्स्थ दत्तमद्भुतदर्शनम् ॥३०॥

काकुत्स्थ	"வேறு காகுத்ஸ்தரே !	तस्मिन्	அந்த
अद्भुतदर्शनं	தெய்வத்தன்மை	निमित्ते	பிரஸக்தியில்
	கொண்டதும்	मम	எனக்கு
दिः	அழகுவாய்ந்ததுமான	शक्रतुल्येन	தூந்திரனுக்கொப்பான
इदं	அந்த	तेन	அவரால்
आभरणं	ஆபரணமானது	दत्तम्	பரிசாகளிக்கப்பட்ட
			து."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टसप्ततितमः सर्गः ॥





एकोनाशीतितमः सर्गः—எழுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். || 39 ||

दण्डराज्यनिवेशकथनम्—தண்டமாஹாராஜன் அரசாண்டதைச் சொல்வது.

तदद्भुततमं वाक्यं श्रुत्वाऽगस्त्यस्य राघवः । गौरवादिस्मयाच्चैव पुनः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	गौरवात् च	விஷயத்தின் மகத்வத் தாலும்
अगस्त्यस्य	அகஸ்தியருடைய		
अद्भुततमं	அதி ஆச்சர்யகரமான	स्मियात् एव	{ தெரிந்த கொள்ளவே ண்டிய விஷயமிருந் தமையாலும்
तत्	அந்த	पुनः प्रष्टुं	மீளவும் வினாவ திருவுள்ளங்கொண் கொண்டார்;
वाक्यं	மொழிக்கு	प्रचक्रमे	
शुः	திருச்செவிராய்த்து		

भगवंस्तद्वनं घोरं तपस्तप्यति यत्र सः । श्वेतो वैदर्भको राजा कथं स्यादमृगद्विजम् ॥२॥

भगवन्	“ஸ்வாமி!	तप्यति	புரிந்தாரோ
यत्र	எதில்	तत्	அந்த
वैदर्भकः	விதர்ப்பதேசத்திய	वनं	வனமானது
राजा	மன்னராகிய	घोरं	பயங்கரமாய்
सः	அந்த	अमृगद्विजं	மிருகங்கள், பகலிகள்
श्वेतः	சுவேதர்	कथं	எப்படி. [இல்லாததாய்
तपः	தவத்தை	स्यात्	ஆயிற்று?

तद्वनं स कथं राजा शून्यं मनुजवर्जितम् । तपश्चर्तुं प्रविष्टः स श्रोतुमिच्छामि तच्चतः ॥

सः राजा	“அந்த மன்னர்	मनुजवर्जित	மனுஷ்யஸஞ்சார மில்லாததாய்
तपः चर्तुं	தவம்புரிய		
प्रविष्टः	புகுந்தார்.	कथं	என் செய்தார்?
सः	அவர்	तपतः	சரியாய்
तत् वनं	அவ்வனத்தை	श्रोतुं	அறிய
शून्यं	பாலவராலும் கைவிடப் பட்டதாய்	इच्छामि	சுவலுடனிருக்கி றேன்.”

रामस्य वचनं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । वाक्यं परमतेजस्वी वक्तुमेवोपचक्रमे ॥ ४ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परमतेजस्वी	மஹாதேஜோவானு கிய அவர்
कौतूहल- )	விஷயம் தெரிந்து		
समन्वितं )	கொள்ளவேண்டும் என்கிறதை விளக்கம் காட்டுகிற	शु वा	திருச்செவிராய்த்து
		वाक्यं वक्तुं	பதிலைச் சொல்ல
वचनं	திருவாக்குக்கு	उपचक्रमे एव	உடனே திருவுள்ளம் பற்றினார்.





तस्मादण्डे महाबाहो यन्नवान्भव पुत्रक । धर्मो हि परमो लोके कुर्वतस्ते भविष्यति ॥

महाबाहो	"मஹா சாமர்த்திய சாலியாகிய	भव	இருக்கவேண்டும் ;
पुत्रक	குழந்தாய்!	हि	என்றால்
तस्मात्	ஆனதால்	लोके	உலகில்
दण्डे	தண்டிக்கும் விஷயத் தில்	कुर्वतः	அப்படிச்செய்யும்
यन्नवान्	வெகுஜாகாதபடி டையவனாக	ते	உனக்கு
		परमः	மேலான
		धर्मः	தருமமானது
		भविष्यति	விளையும்.

इति तं बहु सन्दिश्य मनुः पुत्रं समाधिना । जगाम त्रिदिवं हृष्टो ब्रह्मलोकं सनातनम् ॥

मनुः	"மனுவானவர்	हृष्टः	உள்ளக்குளிர்ந்தவராக
तं	அந்த	समाधिना	புண்ணியத்தால் [இ]
पुत्रं	புத்திரனுக்கு	सनातनं	அனாதியான
इति	இப்படி	ब्रह्मलोकं	பிரம்மலோகமெனும்
बहु	சாமாய்	त्रिदिवं	சுவர்க்கலோகத்திற்கு
सन्दिश्य	உபதேசித்துவிட்டு	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

प्रयाते त्रिदिवं तस्मिन्निश्वाकुरमितप्रभः । जनयिष्ये कथं पुत्रानिति चिन्तापरोऽभवत् ॥

तस्मिन्	"அவர்	पुत्रान्	புதல்வர்களை
त्रिदिवं	சுவர்க்கத்தை	कथं	எவ்வளம்
प्रयाते	அடைந்தபின்னர்	जनयिष्ये	நான் பெறுவேன்
अमितप्रभः	அமிததேஜோவானான் கிய	इति	என்று
		चिन्तापः	சிந்தை கொண்டவ
इक्ष्वाकुः	இக்ஷ்வாகுவானவர்	अभवत्	இருந்தார். [ராய்]

कर्मभिर्बहुरूपैश्च तैस्तैर्मनुसुतः सुतान् । जनयामास धर्मात्मा शतं देवसुतोपमान् ॥ १३ ॥

धर्मात्मा	"புண்யசாலியாகிய	देवसुतोपमान्	தெய்வகுமாரர்களுக் கெப்பான
मनुसुतः	மனுயின் புதல்வர்		
तैः तैः	அந்தந்த	शतं	நூறு
बहुरूपैः	பலவகையான	सुतान्	குமாரர்களை
कर्मभिः च	வைதிகக்கிரியைகளால் லேயே	जनयामास	பெற்றனர்.

तेषामवरजस्तात सर्वेषां रघुनन्दन । मूढश्चाकृतविद्यश्च न शुश्रूषति पूर्वजान् ॥ १४ ॥

तात	"பூனாக்குரிய	मूढः च	பிறவிமுடனாயும்
रघुनन्दन	ரகுநந்தன!	अकृतविद्यः च	படிப்பே வராதவனாயும்
तेषां	அவர்கள்		
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	पूर्वजान्	முத்தவர்களுக்கு
अवरजः	கடைசியில் பிறந்த புத்திரன்	न शुश्रूषति	அடங்காதிருந்தான்.



नाम तस्य च दण्डेति पिता चक्रेऽल्पमेधसः । अवश्यं दण्डपतनं शरीरेऽस्य भविष्यति ॥

अस्य "இவனுடைய  
शरीरं தேகபலத்தில்  
दण्डपतनं இறுமாப்பால் வரும்  
अवश्यं அவச்யமாய் [அழிவு]  
भविष्यति உண்டாகப்போகிறது  
इति என்கிறபடியால்

अल्पमेधसः ஞானகுன்யனான  
तस्य அவனுக்கு  
पिता च தந்தையே  
दण्ड தண்டன் என்ற  
नाम चक्रे பெயரை இட்டார்.

अपश्यमानस्तं देशं घोरं पुत्रस्य राघव । विन्ध्यशैवलयोर्मध्ये राज्यं प्रादादरिन्दम ॥

अरिन्दम "அஜேயராகிய  
राघव ஹே ராகவ!  
तं அந்த  
घोरं கொடியவனை  
अपश्यमानः சீர்திருத்த வழி கா  
[அதிகந்த அவர்]

विन्ध्यशैवलयोः விந்தியமலைக்கும்  
[சைவலமலைக்கும்]  
मध्ये இடையில்  
देशं ஒரு தேசத்தை  
पुत्रस्य புதல்வனுடைய  
राज्यं ஆளுகைக்குள் பட்ட  
प्रादात् தந்தருளினார்: [தாய்]

स दण्डस्तत्र राजाऽभूद्रम्ये पर्वतरोधसि । पुरं चापतिमं राम न्यवेशयदनुत्तमम् ॥ १७ ॥

राम "ஸ்ரீராம!  
सः அந்த  
दण्डः தண்டன்  
रम्ये மனோஹரமாயிருக்  
पर्वतरोधसि மலைச்சரிவில் [கின்ற]  
अपतिमं च இணையில்லாததும்

अनुत्तमं மஹாச்ரேஷ்டமும்  
पुरं ஒரு நகரை [மரண]  
न्यवेशयत् நிர்மாணம் செய்  
तत्र அதற்கு [தான்,  
राजा அரசனாய்  
अभूत् இருந்தான்.

पुरस्य चाकरोन्नाम मधुमन्तमिति प्रभो । पुरोहितं तूशनसं वरयामास सुव्रतम् ॥ १८ ॥

प्रभो "என்றுமுள்ளவரே!  
पुरस्य பட்டணத்திற்கு  
मधुमन्तं மதுமந்தம்  
इति என்கிற  
नाम च பெயரையே

अकरोत् இட்டான்.  
सुव्रतं மஹா பெயர்பெற்ற  
[தருமாத்மாவாகிய]  
उशनसं तु சுக்கிராசாரியரையே  
पुरोहितं குலகுருவாய்  
वरयामास வரித்தான்.

एवं स राजा तद्राज्यमकरोत्सपुरोहितः । प्रहृष्टमनुजाकीर्णं देवराजो यथा दिवि ॥ १९ ॥

एवं "இப்படி  
सपुरोहितः புரோஹிதருடனிருக்  
सः राजा அந்த மன்னன் [கும்]  
तत् राज्यं அந்த ராஜ்யத்தை  
दिवि விண்ணிலகில்  
देवराजः இந்திரன்

यथा எவ்வண்ணமோ அவ்  
[வண்ணமே]  
[ஸந்துஷ்டிகொண்ட]  
प्रहृष्टमनुजाकीर्णं { தாய் பரிஜனங்களால்  
[நிறைந்ததாய்]  
अकरोत् அரசாண்டு வந்தான்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनाशीतितमः सर्गः ॥

अशीतितमः सर्गः—எண்பதாவது ஸர்க்கம். || ௨௦ ||

शुक्रकन्याधर्षणम्—சக்கிராசாரியரது புதல்வியின் கற்பழிப்பது.

एतदाख्याय रामाय महर्षिः कुम्भसम्भवः । अस्यामेवापरं वाक्यं कथाशामुपचक्रमे ॥

कुम्भसम्भवः	கும்பபேரளியாகிய	अस्यां एव	இதே
महर्षिः	முனிவர் பெருமான்	कथायां	கதையில்
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	अपरं वाक्यं	இதரவிஷயத்தை
एवम्	இதை	उपचक्रमे	இப்படிச் சொல்லி
आख्याय	சொல்லியபின்னர்		முடித்தார்:

ततः स दण्डः काकुत्स्थ बहुवर्षगणायुतम् । अकोत्तत्र दान्तात्मा राज्यं निहतकण्टकम् ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காகுத்தரே !	ततः	அதனால்
सः	அந்த	तस्य राज्यं	அந்த ராஜ்யத்தை
दण्डः	தண்டன்	निहतकण्टकं	எதிரிகளின் உபத்திரவமில்லாததாய்
दान्तात्मा	{ சுயபிரயத்னமில்லாமல் சர்வராஜினமாய் விட்டுவிட்டவனாய்	बहुवर्षगणायुतं	அனேகவருஷகாலம்
		अकरोत्	ஆண்டுவித்தான்.

अथ काले तु कस्मिंश्चिद्राजा भार्गवमाश्रमम् । रमणीयमुपाक्रामचैत्रे मासि मनोहरे ॥ ३ ॥

मनोहरे	“எவருக்குமின்பம் தருவதாகிய	राजा	மன்னன்
चैत्रे मासि	சித்திரமாஸத்தில்	रमणीयं	ரமணியமானதும்
अथ	அப்பொழுது	भार्गवं तु	சக்கிராசாரியருக்குடையதமான
कस्मिंश्चित् काले	ஒரு காலத்தில்	आश्रमं	ஆசிரமத்தில்
		उपाक्रामत्	உலாவினான்.

तत्र भार्गवकन्यां स रूपेणाप्रतिमां भुवि । विचरन्तीं वनोद्देशे दण्डोऽपश्यदनुत्तमाम् । ४॥

सः दण्डः	“அந்த தண்டன்	अनुत्तमां	ஸர்வோத்திருஷ்ட
तस्य	அவ்விடத்தில்		மயிருப்பவளும்
वनोद्देशे	ஆசிரமத்தில் ஓரிடத்	विचरन्तीं	உலாவிக்கொண்டு
रूपेण	அழகால் [தில்		மிருக்கின்ற
भुवि	உலகில்	भार्गवकन्यां	சக்கிராசாரியருடைய
अप्रतिमां	இனையில்லாதவளாயும்	अपश्यत्	கண்டான்.

स दृष्ट्वा तां सुदुर्मेधा अनङ्गशरपीडितः । अभिगम्य सुसंवितां कन्यां वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

सुदुर्मेधाः	“மஹா முடனாகிய	सुसंवितां	அதிகமாய் நடுக்கிக்
सः	அவன்		கொண்டிருந்த
तां	அவளை	कन्यां	கன்னிகையை
दृष्ट्वा	பார்த்து	अभिगम्य	அணுகி
अनङ्गशरपीडितः	மன்மதபாணங்களுக்கடிமைப்பட்டவனாகி	वचनं	இந்த மொழியை
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்;



कुतस्त्वमसि सुश्रोणि कस्य वाऽसि सुता शुभे । पीडितोऽहमनङ्गेन गच्छामि त्वां शुभानने॥

सुश्रोणि	“‘அழகு வாய்ந்த பிந்தட்டுகளை யுடை யவனே !	कस्य सुता अत्रि	எவருடைய பெண் ?
खं	நீ	अहं	நான்
कुतः	எங்கிருந்து	अनङ्गेन	மன்மதனால்
असि	வந்தாய் ?	पीडितः	வாட்டப்படுகிறேன்.
शुभे	ஸ்தீரத்தனமே !	शुभानने	ஸந்தரி !
वा	அன்றியும்	त्वां	உன்னை
		गच्छामि	ஸம்போகம் செய்யப் போகிறேன்.’

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य मोहोन्मत्तस्य कामिनः । भार्गवी प्रत्युवाचेदं वचः सा नुनयं नृपम् ॥

मोहोन्मत्तस्य	“ஸக்கமத்தினுடை தலைக்கேறியவனும்	भार्गवी च	சக்கிராசாரியருடைய புதல்வியும்
कामिनः	காமா துரனுமாகிய	नृपं	மன்னனுக்கு
तस्य	அவன்	इदं सा नुनयं	இந்த உசிதமாயிருக்
एवं	இப்படி	वचः	மொழியை [கின்ற
ब्रुवाणस्य	மொழிகையில்	प्रत्युवाच	பதிலாய்ச்சொன்னான் :

भार्गवस्य सुतां विद्धि देवस्याक्षिष्टकर्मणः । अरजां नाम राजेन्द्र ज्येष्ठामाश्रमवासिनीम् ॥

राजेन्द्र	“‘ராஜோத்தம !	सुतां	பெண்ணை என்னை
अक्षिष्टकर्मणः	லேசில் எதையும் முடி க்கவல்லவரும்	आश्रमवासिनीं	ஆசிரமவாஸியென் றும்
देवस्य	பூஜ்யருமாகிய	अरजां नाम	அரஜையெனப் பெயர்
भार्गवस्य	சக்கிராசாரியருடைய	विद्धि	பூண்டவளென்றும் நீர் அறிக.
ज्येष्ठां	முத்த		

मा मां स्पृश बलाद्राजन्कन्या पितृवशा ह्यहम् ।

गुरुः पिता मे राजेन्द्र त्वं च शिष्यो महात्मनः ॥

व्यसनं सुमहत्कुदः स ते दद्यान्महातपाः

॥ ९ ॥

राजन्	“‘அரசே !	सः	அந்த
अहं	நான்	महातपाः	மஹாதபஸ்வீ
पितृवशा	பிதாவுக்கு அடக்கி	कुदः हि	கினங்கொண்டவ ராகில்
कन्या	கன்னிகை [நடக்கும்	ते	உமக்கு
राजेन्द्र	ராஜோத்தம !	सुमहत्	தாக்கமுடியாத
पिता	தந்தை	व्यसनं	துன்பத்தை
मे	எனக்கு	दद्यात्	விளைவிப்பார்.
गुरुः	அத்தியட்சர்	बलात्	வலியால்
खं च	தேவரீரும்	मां	என்னை
महात्मनः	மஹாத்மாவினுடைய	मा स्पृश	நிண்டேல்.
शिष्यः	சீடர்.		



यदि वाऽन्यन्मया कार्यं धर्मदृष्टेन सत्यथा । वरयस्व नृपश्रेष्ठ पितरं मे महाद्युतिम् ॥१०॥

नृपश्रेष्ठ	“சாஜோத்தம!	महाद्युति	மஹாப்ரபாவசாலியா
मया	என்னால்	पितरं	தந்தையினிடம் [கிய
अन्यत्	மற்றப்படி	धर्मदृष्टेन	தர்மவழியாய்
कार्यं	செய்யத்தக்கதாகிறது	सत्यथा	நேர்முறையில்
यदि वा	என்றிதபடித்தில்	वरयस्व	தேவரீர் யாசித்து அ
मे	எனது		னுமதிபெறவேண்டும்.

अन्यथा तु फलं तुभ्यं भवेद्दोराभिसंहितम् । क्रोधेन हि पिता मेऽसौ त्रैलोक्यमपि निर्देहेत् ॥

अन्यथा तु	“அப்படிச் செய்யாத படித்தில்	मे	எனது
तुभ्यं	தேவரீருக்கு	पिता	தந்தையாகிய
दोराभिसंहितं	மிக்க கொடியதான	असौ	இவர்
फलं	பயன்	क्रोधेन हि	கோபங்கொண்டால்
भवेत्	விளையும்.	त्रैलोक्यं अपि	மூவுலகங்களையும்
		निर्देहेत्	எரித்துவிடுவார்.

दास्यते चानवद्याङ्ग तव मां याचतः पिता ॥ १२ ॥

अनवद्याङ्ग	“தோஷரஹிதமாய் உள்ள அங்கங்களை யுடையவரே!	तव च	தேவரீருக்கே
पिता	தந்தை	मां	என்னை
याचतः	யாசிக்கும்	दास्यते	{ பாணிக்ரஹணமாய் கொடுத்தாலும் கொ டுக்கலாம்.

एवं ब्रुवाणामरजां दण्डः कामवशं गतः । प्रत्युवाच मदोन्मत्तः शिरस्याधाय चाञ्जलिम् ॥

कामवशं गतः	“காமா தூண்டும்	अरजां	அரணையைப்பார்க்கு
मदोन्मत्तः च	கொழுப்பு தலைக்கேறி யவனுமான	शिरसि	முடிமீது
दण्डः	தண்டன்	अञ्जलिं च	அஞ்சலியை
एवं	இங்ஙனம்	आधाय	வைத்து
ब्रुवाणं	மொழிந்த	प्रत्युवाच	இப்படி பதிலுரைத் தான்.

प्रसादं कुरु सुश्रोणि न कालं क्षेममर्हसि । त्वत्कृते हि मम प्राणा विदीर्यन्ते वरानने ॥

सुश्रोणि	“அழகிய பின்னட்டு கனையுடையவளே!	अर्हसि न	நீ இஷ்டப்படலா
प्रसादं	அபிமானத்தை	हि	எனெனில் [காது;
कुरु	காட்டுவாயாக.	वरानने	மிக்க சோதி படைத்த
कालं	எற்ற இச்சமயத்தை	मम	எனது [மாதே!
क्षेमुं	திரஸ்கரித்துத் தள்ளி விட	प्राणाः	பிராணங்கள்
		त्वत्कृते	உன்பொருட்டு
		विदीर्यन्ते	பிளந்துபோகின்றன.

त्वां प्राप्य मे वधो वा स्याच्छापो वा यदि दारुणः ।

भक्तं भजस्व मां भीरु भजमानं सुविह्वलम्

॥ १५ ॥

भीरु	"அஞ்சி நடுக்கமுற்றி ருக்கும் பெண்ணே !	शापः वा	சாபந்தானாகட்டும்
त्वां	உன்னை	स्यात्	எது வந்தாலும் வரட்டும்.
प्राप्य	அடைந்த பின்னர்	सुविह्वलं	முற்றும் மெய்மறந்து
मे	எனக்கு	भजमानं भक्तं	உன்னபடி ஆனை கொண்டுவிட்ட
वधः वा	மரணந்தானாகட்டும்	मां	என்னை
यदि	இல்லாதபடியில்	भजस्व	ஏற்றுக்கொள்க."
दारुणः	கொடியதாகிய		

एवमुक्त्वा तु तां कन्यां दोभ्यां गृह्य बलाद्गली । विस्फुरन्ती यथाकामं मैथुनायोपचक्रमे ॥

एवं	"இங்ஙனம்	गृह्य	பிடித்து இழுத்து
उक्त्वा तु	சொல்லியதுமே	विस्फुरन्ती	நடுங்கி முரண்டிக்கொ
बली	பலிவீட்டனாகிய அவன்	तां	அவளை [ண்டிருந்த
दोभ्यां	இரு கைகளாலும்	यथा कामं	தன்னிஷ்டப்படி
कन्यां	கன்னிகையை	मैथुनाय	ஸம்போகம்செய்ய
बलात्	வலிய	उपचक्रमे	தலைப்பட்டுவிட்டான்.

तमनर्थं महाघोरं दण्डः कृत्वा सुदारुणम् । नगरं प्रययावाशु मधुमन्तमनुत्तमम् ॥ १७ ॥

दण्डः	"தண்டன்	अनुत्तमं	மிகச் சிறந்த
सुदारुणं	அஸஹ்யமானதும்	मधुमन्तं	மதுமந்தமென்கிற
महाघोरं	மிக்க கொடியதுமான	नगरं	நகருக்கு
तं	அந்த	आशु	விரைவில்
अनर्थं	அபசாரத்தை	प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்துவிட் டான்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு		

अरजाऽपि रुदन्ती सा आश्रमस्याविदूरतः । प्रतीक्षते स सन्त्रस्ता पितरं देवसन्निभम् ॥

सा	"அந்த	रुदन्ती	அழுதுகொண்டே
अरजा अरि	அரையோ	देवसन्निभं	தெய்வத்துக்கு
आश्रमस्य	ஆசிரமத்தின்	पितरं	தந்தையை [கிரகான
अविदूरतः	அருகில்	प्रतीक्षते स	எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தாள்."
सन्त्रस्ता	ஏக்கம்பிடித்தவனாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे अशी ततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23334

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2610

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनत्रिंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸங்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் இருபத்தொன்பதாவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.





[ புரா குசலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாஶ்வமேத்யஜ்ஜவாடே ட்வாந்ரிஷதி டிநேஸு ஶீதே ஶ்ரீமட்ராமாயணே  
 த்ரிஷே஽ஹி ஁ததரகாணடே ஁காஶீதீதீதமஸரீமாரஶ்ய அஶ்நவதீதமஸரீபரீயந்ந்  
 (23333—23739 ஶ்லோகா:) ஶீதம | தஸின் டிநே ஶீதா: ஶ்லோகா: 405 ]

[ ஆதீயில் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமஸந்நிதீயில் அஸ்வமேதயாகஸாலேயில்  
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
 முப்பதாவது தினத்தில் உத்ரகாண்டத்தில் எண்பத்தேராவது  
 ஸர்க்கப்முதல் தொண்ணூற்றெட்டாவது ஸர்க்கப்வரை  
 (23335—23739) காணம் செய்யப்பட்டது.  
 அன்று காணம் செய்யப்பட்ட கலோக சங்கியை 405 ]

஁காஶீதீதம: ஶரீ:—எண்பத்தேராவது ஸர்க்கம் || 41 ||

தஷ்டஷாப:—தண்டமஹாராஜனின் சாபம்.

ஸ ஶுஹீதா஁பஸுத்ய தேஶ்பீரமீதபஶ: | ஶ்யமாஶ்ரமீ ஶிஷ்யவூத: ஶுதார்த: ஶந்யவர்தத || 1 ||

அமீதபஶ:	“அமிதமான தேஜோ மயமாய் விளங்கும்	ஸ்	தனது
ஸ:	அந்த	அஶ்ரமீ	ஆஸ்ரமத்திற்கு
தேஶ்பீ:	பூஜாஶ்ஹராகிய முனி வர்	ஷிஷ்யவூத:	சீடர்களால் புடை சூழப்பட்டவராய்
ஸுஹீதா	ஒருமுகர்த்த காலத் தில்	ஶுதார்த:	பசியால் வாட்டமுற்ற வராய்
தபஸுத்ய	விஷயத்தை அறிந்து கொண்டு	ஸந்யவர்தத	திரும்பி எழுந்தருளி னார்:

ஸோ஽பஷ்யதரஜா டீநாந் ரஜஸா ஶமபிபுதாம | ஁யோதஸ்தாமிவாருணயஸ்தாந் பரீயூபே ந விராஜதீம ||

ஸ:	“அவர்	அரூணயஸ்தாந்	ஞாயபகவானால்
அரஜாந்	அரணஜையை		மறைக்கப்பட்டு
ரஜஸா	துஷணமான கிருத் யத்தால்	விராஜதீ ந	ஒளி ஒழிந்த
தீநாந்	துயரமுன்னவளாய்	தபோஸ்தாந் இவ	சந்திரிகையைப்போல்
பரீயூபே	அருணோதயகாலத்தில்	ஸமபிபுதாந்	ஒளி ஒழிந்தவளாய்
		அரஷ்யத்	கண்டார்.

தஸ்ய ரோப: ஶமபவதஸுதார்தஸ்ய விஷேபத: | நிர்தஹந்நிவ லோகாந்ஸு஁ஷ்ஷிஷ்யாந்ஸுததவாச இ ||

ஶுதார்தஸ்ய	“பசியால் வாட்ட மடைந்திருந்த	லோகாந் ச	உலகங்களையும்
தஸ்ய	அவருக்கு	நிர்தஹந்	எரித்துவிடுகின்றவர்
விஷேபத:	அதிகமான	இவ	போலாகி
ரோப:	கோபாவேசம்	ஷிஷ்யாந்	சீடர்களைப்பார்த்து
ஸமபவத்	உண்டாயிற்று.	ஏதத்	பின்வருவதை
தீந்	முன்று	தஸாச	மொழிந்தார்
		இ	காண்.



पश्यध्वं विपरीतस्य दण्डस्याविजितात्मनः । विपत्तिं घोरसङ्काशां क्रुद्धामग्निशिखामिव ॥

अविजितात्मनः	" <sup>1</sup> மனப்போக்கை அடக்காது	अग्निशिखां	அக்னிஜ்வாலையை
विपरीतस्य	அதர்மத்தொழிலில் துணிந்துவிட்ட	इव	போன்ற
दण्डस्य	தண்டனுக்கு	घोरसङ्काशां	பயங்கரமான
क्रुद्धां	மஹாகடுமையாய்க்கொ ழுந்துவிட்டெரியும்	विपत्तिं	ஆபத்தை
		पश्यध्वम्	இதேய பாருங்கள்.

क्षयोऽस्य दुर्मतेः प्राप्तः सानुगस्य दुरात्मनः । यः प्रदीप्तां हुताशस्य शिखां वै स्पृष्टुमिच्छति॥

यः	" <sup>1</sup> எவன்	दुर्मतेः	அப்படிப்பட்ட மூட
हुताशस्य	அக்னியினது	दुरात्मनः	துஷ்டனும் [னும்]
प्रदीप्तां	கொழுந்துவிட்டெரி யும்	सानुगस्य	பரிவாரஜனக்களுட னிருப்பவனுமான
शिखां	ஜ்வாலையை	अस्य	அவனுக்கு
स्पृष्टुं	கையால் தீண்ட	क्षयः	நாசம்
इच्छति वै	துணிந்துவிட்டானே	प्राप्तः	கிட்டுவிட்டது.

यस्मात्स कृतवान्पापमीदृशं घोरसंहितम् । तस्मात्प्राप्स्यति दुर्मेधाः फलं पापस्य कर्मणः ॥

सः	" <sup>1</sup> அந்த	यस्मात् तस्मात्	என்கிறபடியால்
दुर्मेधाः	மூடன்	पापस्य	பாப
ईदृशं	இப்படிப்பட்ட	कर्मणः	கிருத்தியத்தினுடைய
घोरसंहितं	அசுந்தையமான	फलं	பயனை
पापं	பாபச்செயலை	प्राप्स्यति	இதோ அடையப் போகிறான்.
कृतवान्	செய்துவிட்டான்		

सप्तरात्रेण राजाऽसौ सभृत्यबलवाहनः । पापकर्मसमाचारो बधं प्राप्स्यति दुर्मतिः ॥ ७ ॥

असौ	" <sup>1</sup> இந்த	सभृत्यबल-}	பிருத்யர்கள், சைன்
दुर्मतिः	மூடனும்	वाहनः }	யங்கள் இவைகளோ டும் வாலுனைக்களோ டும் கூடினவனுய்
पापकर्मसमाचारः	பாபத்தொழிலைப் பு ரிந்துவிட்டவனுமான	सप्तरात्रेण	ஏழுதினங்களுக்குள்
राजा	மன்னன்	बधं	மரணத்தை
		प्राप्स्यति	அடைவான்.

समन्ताद्योजनशतं विषयं चास्य दुर्मतेः । धक्ष्यते पांसुवर्षेण महता पाकशासनः ॥ ८ ॥

पाकशासनः	" <sup>1</sup> இந்திரன்	योजनशतं च	துறுயோஜனை வரைக்கும்
अस्य	இந்த	महता	பிரம்மாண்டமான
दुर्मतेः	துஷ்டனுடைய	पांसुवर्षेण	மண்மாரியால்
विषयं	தேசத்தை	धक्ष्यते	அழித்துவிடுவான்.
समन्तात्	எல்லாப்பக்கங்களி லும்		

सर्वसत्त्वानि यानीह स्थावराणि चराणि च । महता पांसुवर्षेण विलयं सर्वतोऽगमन् ॥

इह  
सर्वसत्त्वानि  
चराणि  
स्थावराणि च  
यानि

" இவ்விடத்தில்  
ஸகலஜீவன்களும்  
சரங்களுக்கும்  
அசரங்களுக்கும்  
எவைகளோட அவைகள்

महता  
पांसुवर्षेण  
सर्वतः  
विलयं  
अगमन्

கொடிய  
மண்மாரியால்  
முற்றிலும்  
நாசத்தை  
பெறும்.

दण्डस्य विषयो यावत्तावत्सर्वसमुच्छ्रयम् । पांसुवर्षमिवालक्ष्यं सप्तरात्रं भविष्यति ॥१०॥

दण्डस्य  
विषयः  
यावत्  
तावत्

" தண்டனது  
தேசம்  
எவ்வளவோ  
அவ்வளவும்

पांसुवर्ष  
आलक्ष्यं  
सर्वसमुच्छ्रयं इव  
सप्तरात्रं  
भविष्यति

மண்மாரி  
பிரத்யக்ஷமாய்  
முழுவிசேடியென  
ஏழு ராத்திரி  
பொழியும்.

इत्युक्त्वा क्रोधताम्राक्षस्तदाश्रमनिवासिनम् । जनं जनपदान्तेषु स्थीयतामिति चाब्रवीत् ॥

क्रोधताम्राक्षः  
इति उक्त्वा  
तदाश्रम-  
निवासिनं

{ " கோபத்தால் சிவந்த  
கண்களையுற்றவராயி  
ருந்த அவர்  
இப்படிச் சபித்து  
விட்டு  
அந்த ஆசிரமத்தில்  
குடி கொண்டிருந்த

जनं च  
जनपदान्तेषु  
स्थीयतां  
इति  
अब्रवीत्

ஜனத்தையும் பார்த்து  
'தேசத்திற்கு வெளிப்  
பிரதேசங்களில்  
குடி கொண்டுவிட  
வேண்டியது'  
என்று  
விதித்தருளினார்.

श्रुत्वा तूशनसो वाक्यं सोऽश्रमावसथो जनः ।

निष्क्रान्तो विषयात्तस्मात्स्थानं चक्रेऽथ बाह्यतः

॥ १२ ॥

तूशनसः  
वाक्यं  
श्रुत्वा  
तु  
आश्रमावसथः  
सः  
जनः

"சுக்ராசாரியருடைய  
ஆக்கிரை  
சிரமேற்கொண்டு  
உடனே  
ஆசிரமத்தில் குடியி  
அந்த [ருந்த  
ஜனமானது

तस्मात्  
विषयात्  
निष्क्रान्तः  
बाह्यतः  
अथ  
स्थानं  
चक्रे

அந்த  
தேசத்திலிருந்து  
அப்புறப்பட்டதாய்  
வெளியில்  
அப்பொழுது  
தங்குமிடத்தை  
செய்துகொண்டது.

स तथोक्त्वा मुनिजनमरजामिदमब्रवीत् । इहैव वस दुर्मेधे आश्रमे सुसमाहिता ॥ १३ ॥

सः  
मुनिजनं  
तथा  
उक्त्वा  
अरजां  
इदं  
अब्रवीत्

" அவர்  
முனிஜனத்திற்கு  
அவ்வண்ணமாய்  
நியமித்தருளிய  
பின்னர்  
அரஜையைப்பார்த்து  
இப்படி  
சபித்தார்.

दुर्मेधे  
आश्रमे  
इह एव  
सुसमाहिता  
वस

'தேற முடமே!  
ஆசிரமத்தில்  
இவ்விடத்திலேயே  
ஒன்றப்பட்ட மனத்தி  
னளாய் தெய்வத்  
யானமே ஸ்திர செய்  
கின்றவளாய்  
நீ இருந்துவா.



इदं योजनपर्यन्तं सरः सुरुचिरप्रभम् । अरजे विज्वरा भुङ्क्ष्व काञ्चिच्च प्रतीक्ष्यताम् ॥

अरजे	“‘தேற அரஜையே!	योजन-	ஒரு யோஜனைக்குள்
विज्वरा	வேறுகவலை ஒழிந்த வளர்ப்	पर्यन्तं च }	பட்ட பிரதேசத் தையும்
सुरुचिरप्रभं	{ अति इल्लिम्भयार्थं शोषितं तु कंकोरं युक्तं च	भुङ्क्ष्व	நீ சொந்தமாய் அனு பளித்துவா;
सरः	பொய்கையையும்	अस	இது விஷயத்தில்
इदं	இந்த	कालः	நற்காலமானது
		प्रतीक्ष्यताम्	எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டும்.

त्वत्समीपे च ये सत्त्वा वासमेष्यन्ति तां निशाम् ।

अवध्याः पांसुवर्षेण ते भविष्यन्ति नित्यदा

इत्युक्त्वा भार्गवो वासमन्यत्र समकारयत्

॥ १५ ॥

पांसुवर्षेण	“‘மண்மாரியால்	अवध्याः	துன்புறுதவைகளாய்
तां निशां च	அந்த இரவிலும்	भविष्यन्ति	இருக்கக்கடவது’
नित्यदा	எக்காலத்திலும்	इति	என்று
त्वत्समीपे	உன்னருகில்	उक्त्वा	சபித்துவிட்டு
ये	எந்த	भार्गवः	சக்கிராசாரியார்
सरशः	ஜீவன்கள்	अन्यस	வேறிடத்தில்
वासं	சூழலாய்	वातं	வாஸஸ்தானத்தை
एष्यन्ति	இருக்கின்றனவோ	समकारयत्	ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.
ते	அவைகள்		

तच्च राज्यं नरेन्द्रस्य समृत्यवलवाहनम् । सप्ताहाद्रस्मसाद्भूतं यथोक्तं ब्रह्मवादिना ॥

नरेन्द्रस्य	“‘மன்னவனது	सप्ताहात्	ஏழுநாளான்குள்
तत् राज्यं	அந்த ராஜ்யமானது	ब्रह्मवादिना	பிரம்மவித்தால்
समृत्यवल-}	பிருத்தியர்கள், னைன்	यथोक्तं	சரிக்கப்பட்டவண்ண
वाहनं च }	பக்கன், இவர்களோ		மே
	டும் வாஹனங்களுட		
	னும் கூடியதாய்	भस्मसात् भूतम्	பஸ்மமாய்விட்டது.

तस्यासौ दण्डविषयो विन्ध्यशैवलयोर्नृप । शप्तो ब्रह्मर्षिणा तेन वैधर्म्ये सहिते कृते ॥

नृप	“‘மன்னரே!	असौ	இந்த
वैधर्म्यं	அக்ரமமான	विन्ध्यशैवलयोः	{ வந்தியசைவலமலை
कृते	செயல்		{ களுக்கு மத்தியி
सहिते	ஏற்பட்டவளவில்		ருக்கும்
तेन	அந்த	दण्डविषयः	தண்டனது தேசமா
ब्रह्मर्षिणा	பிரம்மவித்தால்		னது
तस्य	அந்த (ஆர்ஷம்)	शप्तः	சரிக்கப்பட்டது.



ततःप्रभृति काकुत्स्थ दण्डकारण्यमुच्यते । तपस्विनः स्थिता ह्यत्र जनस्थानमतोऽभवत् ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காசுத்தரே !	अस	இவ்விடத்தில்
ततःप्रभृति	அன்றுதொட்டு	तपस्विनः हि	தபஸ்விகளும்
दण्डकारण्यं	‘தண்டகாரண்ய’	स्थिताः	வாஸம்செய்தார்கள்.
	மென்று	अतः	அக்காரணத்தால்
उच्यो	பெர்வழங்கலாயிற்று;	जनस्थानं	‘ஜனஸ்தான’மென்றும்
		अभवत्	பெயர் உண்டாயிற்று.

एतत्ते सर्वमाख्यातं यन्मां पृच्छसि राघव । सन्ध्यामुपासितुं वीर समयो ह्यतिवर्तते ॥

वीर	“ஹே வீர !	सर्वं	முற்றும்
राघव	ஹே ஸ்ரீராகவ !	आख्यातं	சொல்லப்பட்டுவிட்டது.
मां	என்னை	सन्ध्यां	ஸந்தியாவந்தனத்தை
यत्	எதை	उपासितुं	உபாஸிக்க
पृच्छसि	கேட்டருளினீரோ	समयः हि	ஏற்றகாலமும்
ते	தேவரீருக்கு	अतिवर्तते	அதிக்ரமித்துவிட்
एतत्	இது		டது.

एते महर्षयः सर्वे पूर्णकुम्भाः समन्ततः । कृतोदका नरव्याघ्र आदित्यं पर्युपासते ॥

नरव्याघ्र	“ஹே புருஷோத்தம !	कृतोदकाः	ஸந்தியாவந்தனங்களை
एते	இந்த		முடித்தவர்களால்
महर्षयः	மஹரிஷிகள்	पूर्णकुम्भाः	பூர்ணகும்பமுடைய
सर्वे	எல்லோரும்		வர்களால்
समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்	आदित्यं	சூர்யபகவானை
		पर्युपासते	ஆசத்திபுடன் உபா
			ஸித்திக்குர்கள்.

स तैर्ब्राह्मणमभ्यस्तं सहितैर्ब्रह्मविचक्षुः । रविरस्तं गतो राम गच्छोदकमुपस्पृश ॥ २१ ॥

राम	“ஹே ஸ்ரீராம !	सः	அந்த
अभ्यस्तं	சூரியாஸ்தமனமாகும்	रविः	சூரியன்
	வேளையில்	अस्तं	அஸ்தமனமடிக்ரு
तैः	அந்த	गतः	போய்விட்டார்.
ब्रह्मविचक्षुः	பிரம்மவித்துக்களால்	गच्छ	தேவரீரும் எழுந்தரு
सहितैः	எல்லாரும் சேர்ந்து		ளுக.
ब्राह्मणं	உபாஸனை புரியப்	उदकं	ஸந்தியாவந்தனத்தை
	பட்டது.	उपस्पृश	செய்யும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23355

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2631







அபிவாடியாப்ரவீதராமோ மஹிர் கும்தசம்மவம் । அபூச்சே சுவர் புரீர் டன்து மாமனுஜாதுமஹீசி ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	புரீர்	நகரத்திற்கு
கும்தசம்மவ்	கும்பயோனியாகிய	டன்து	போக
மஹிர்	முனிவர் பெருமானை	அபூச்சே	நான் அனுமதிபெற இங் கிலே வந்திருக்கிறேன்.
அபிவாடி	நமஸ்கரித்து அபிவர தனஞ்செய்து	மா	என்னை
அப்ரவீத்	இங்ஙனம் திருகாய் மலர்ந்தருளினார்:	அனுஜாத்	போகவிடைதந்தருள தேவரீர் திருவுள்ளம்
சுவர்	"எனது	அஹீசி	கொள்ளவேண்டும்.

தன்யோஸ்த்யனுதூஹீதோஸ்தி தர்சனேன மஹாத்மன: । த்ருத் சீவாடிப்யாமி பாவநார்த்மிஹாத்மன: ॥

மஹாத்மன:	"மஹாத்மாவினுடைய	ஆத்மன: பூவ	அடியேனுக்கும்
தர்சனேன	தர்சனத்தால்	பாவநார்த்	புண்ணியம் ஏற்பட வேண்டியதற்காக
தன்ய:	தன்யனாய்	த்ருத்	ஸேவிக்க
அஸ்தி	ஆனேன்.	ஹ	இவ்விடத்திற்கு
அனுதூஹீத: ச	கிருதார்த்தனாயும்	அடிப்யாமி	இனியும் வந்துபோக றேன்."
அஸ்தி	ஆனேன்.		

ததா வததி காகுத்யே வாக்யமங்ஜுததர்சனம் । தவாத் பரமபிரீதோ தர்மநேத்ரஸ்தபாதின: ॥ ௮ ॥

காகுத்யே	காகுதஸ்தர்	தர்மநேத்ர:	தர்மத்தையே கண்க
ததா	அவ்வண்ணமாய்		ளாயுடையவரும்
அங்ஜுததர்சனம்	{ அமாணுஷ்யமாயிருக் கும் நற்குணத்தை விளக்கக்காட்டுகிற	தபாதின:	தபேதனருமாகிய
வாக்யம்	மொழியை	பரமபிரீத:	அவர்
வததி	உரைசெய்யவும்		அளவுகடந்த உள்ளம்
		தவாத்	பூரித்தவாகி
			இப்படிப் பதில்தந்த ருளினார்:

அத்யங்ஜுதமிதத் வாக்யம் தவ ராம துபாக்ஷரம் । பாவந: சர்வபூதானா த்வமேவ ரதூநந்ந ॥ ௯ ॥

ராம	"ஹே ஸ்ரீராம!	அத்யங்ஜுத்	அதிகிதீதரமாயிருக்கி றது.
தவ	தேவரீரது	ரதூநந்ந	ஹே ரகுந்தன!
இதத்	இந்த	தவ் பூவ	தேவரீரொருவரே
துபாக்ஷர்	மேலான தருமத்தை விளக்கக்காட்டும்	சர்வபூதானா	சகல பிராணிகளுக் கும்
வாக்யம்	மொழியானது	பாவந:	புண்ணியமளிப்பவர்.





அபிவாத ஸுநிதேஃ தாந் சரீஸ்தபுதநாந் । அத்யாரோஹததவ்யர: புஷ்பகம் ஹேமபூஸிதம் ॥

ஸுநிதேஃ	முநிவர்பெருமானி	அத்யர:	சரந்தமனத்தராய்
தாந்	அந்த [டத்திலும்	ஹேமபூஸிதம்	சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
தபுதநாந்	தபேதநர்கள்	தத்	அந்த
சரீஸ்த	எல்லோரிடத்திலும்	புஷ்பகம்	புஷ்பகவிமானத்தில்
அபிவாத	கைகூப்பினை	அத்யாரோஹத்	ஏறினர்.
	பெற்றுக்கொண்டு		

தம் த்ரயாந்தம் ஸுநிதாந் ஹாஸிவாதீ: சமந்த: । அபூஜயந்மஹேந்ராஹம் சஹஸாஸ்திவாமர: ॥ 16 ॥

ஸுநிதாந்: ஹி	முநிகணக்களுந்	அமர:	தேவர்கள்
த்ரயாந்தம்	பிரயாணமாபிசுக்கிற வரும்	சஹஸாஸ்தி	இந்திரனை
மஹேந்ராஹம்	மஹேந்ரஹத்திரஹத்தொப்பானவருமான	ஹி	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
தம்	அவரை	அஸிவாதீ:	ஆசிரவாதங்களால்
சமந்த:	நாற்புறமும் வின்று	அபூஜயந்	பேற்றிப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

ஸ்வஸ்தி: ச தததே ராம: புஷ்பகே ஹேமபூஸிதே । சாஸி மேவசமீபஸ்தி யதா ஜலதராகமே ॥ 17 ॥

ஹேமபூஸிதே	சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட	ராம:	ஸ்ரீராமர்
புஷ்பகே	புஷ்பகவிமானத்தில்	ஜலதராகமே	வருவதாகத்திலே
ஸ்வஸ்தி:	சுகமாய் எழுந்தருளி யிருந்த	மேவசமீபஸ்தி:	மேகக்கவிடையிலிருக்கும்
ச:	அந்த	சாஸி யதா	சந்திரனை
		தததே	விளக்கினார்.

ததோர்ஹதீவசே த்ராதே பூஜயமானஸ்ததஸ்தத: । அயோத்யா த்ராதே காசுதஸ்தி மத்யகத்யாமவாஹத் ॥

தத:	பிறகு	த்ராதே	ஆனதும்
காசுதஸ்தி:	காசுதஸ்தர்	அயோத்யா	அயோத்தியாபுரியை
தத: தத:	அங்கங்கே	த்ராதே	தடைந்து
பூஜயமான:	பேற்றி உபசரிக்கப்பட்டவராய்	மத்யகத்யா	திருமாளிகையின் கடுக்கட்டில்
அர்ஹதீவசே	மத்தியானகாலம்	அவாஹத்	இறக்கினார்.

ததோ விஸுஜய ருசிரம் புஷ்பகம் காஸாமி தத் । விஸர்ஜயிதா கசுதேதி ஸஸ்தி தேஸ்திவிதி ச த்ரத: ॥

கத்யாந்தரவிநிஸிதம் த்ராதே: ராமோர்ஹதீவச: । லக்ஷ்மணம் த்ரதே சீவ தத்வா தோ லபுவிதமோ ॥

மமாஸமனமாஸ்தாய சந்தாபயத மா சிரம் ॥ 20 ॥

த்ரத:	பிரபுவானவர்	காஸாமி	நினைத்தவிடமெல்லாம்
தத:	அதன்மேல்		செல்லவல்லதுமான
ருசிரம் ச	சோதிமயமாய் விளங்குகிறதும்	தத்	அந்த
		புஷ்பகம்	புஷ்பகவிமானத்தை



विस्मय	தன்னனைத்திலிருந்த தைவிட்டு
ते	'உனக்கு
स्वस्ति	நல்வாழ்வு
अस्तु	இருக்கக்கடவது'
इति च	என்றும்
गच्छ	'நீ போய்விடலாம்'
इति	என்றும்
वितर्जयिष्या	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு
कथान्तरविनिक्षिप्तं	நடுக்கட்டுக்காவலா ளாகிய
द्वाःस्थः	வாயிலோனைப்
रामः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து

वचः	இந்த ஆக்ஞையை
अववीत्	நியமித்தருளினார் :
लघुत्रिमौ	"வேகசாதிகளாகிய
तौ	இவ்விருவர்களான
भरतं च	பரதனிடமும்
लक्ष्मणं एव	இலட்சுமணனிடமும்
गवा	சென்று
मम	எனது
आगमनं	வரவை
आश्रय	தெரியப்படுத்தி
शब्दापयत	அழைத்துவாருங்கள்.
मा चिरम्	காலதாமதம் வேண்ட டாம்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्व्यशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23375

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2651



अश्वीतितमः सर्गः—எண்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

राजसूयाकरणनिर्धारणम्—ராஜஸூயம் செய்யவேண்டாமென்று நிர்ணயிப்பது.

तच्छ्रुत्वा भाषितं तस्य रामस्याक्रिष्टकर्मणः । द्वाःस्थः कुमारवाहूय राघवाय न्यवेदयत् ॥

द्वाःस्थः	வாயிற்காப்போன்
अक्रिष्टकर्मणः	இக்டப்படி எதையும் முடிக்கவல்லவராகிய
तस्य	அந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
तत् भाषितं	அந்தத் திருவாக்கை

शुवा	சுரமேற்கொண்டு
कुमारौ	இனவரசர்களிருவர் களையும்
आहूय	அழைத்துக்கொண்டு
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு [வந்து
न्यवेदयत्	தெரியப்படுத்தினான்.

दृष्ट्वा तु राघवः प्राप्तौ प्रियौ भरतलक्ष्मणौ । परिष्वज्य तदा रामो वाक्यमेतदुवाच ह ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்
प्राप्तौ	ஸன்னிதியில் வந்திருக்கும்
प्रियौ	அன்பிற்குரியவர்களா கிய
भरतलक्ष्मणौ	பரதரையும் லக்ஷ்ம ணரையும்
दृष्ट्वा	கண்டு

रामः	ஸ்ரீராமர்
तदा	அப்பொழுது
परिष्वज्य तु	ஆலிக்கனம் செய்து
एतत्	இந்த [விட்டு
वाक्यं	மொழியை
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
ह	காண்.



कृतं मया यथा तथ्यं दिनकार्यमनुत्तमम् । धर्मसेतुमतो भूयः कर्तुमिच्छामि राघवौ ॥ ३ ॥

राघवौ	“ நேற ராகவர்களே !	कृतं	செய்தமுடிக்கப்பட்ட
अनुत्तमं	பெரிய		டது.
द्विजं यथै	வேதியரது கார்யமா	अतः	இதைக்காட்டினும்
	எனது	भूयः	பெருதாயிருக்கின்ற
मया	என்னால்	धर्मसेतुं	ராஜரூபயாகத்தை
तथ्यं यथा	வாக்களித்தவண்ண	कर्तुं	செய்ய
	மே	इच्छामि	உத்தேசிக்கின்றேன்.

अक्षय्यश्चाव्ययश्चैव धर्मसेतुमतो मम । धर्मप्रसाधकं ह्येतत्सर्वपापप्रणाशनम् ॥ ४ ॥

धर्मसेतुः च एव	“ ராஜரூபயாக	मतः	தணிபு.
	உள்ளதுதான்	एतत् हि	இது ஒன்றுதான்
अक्षय्यः	சாகவதமான	धर्मप्रसाधकं च	தருமத்தின் பூர்த்தி
अव्ययः	புண்ணியபலனை அளிக்		யாகின்றது.
	கவல்லது என்பது	सर्वपापप्रणाशनम्	எப்படிப்பட்ட பாப
मम	எனது		மும் ஒழிக்கவல்லது.

युवाभ्यामात्मभूताभ्यां राजसूयमनुत्तमम् । सहितो यष्टुमिच्छामि तत्र धर्मो हि शाश्वतः ॥

आत्मभूताभ्यां	“ என்னிடம் மனப்	राजसूयं	ராஜரூபயாகத்தை
	பூர்வமாய் பக்தி	यष्टुं	புரிய
	வைத்திருக்கும்	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.
युवाभ्यां	உங்களிருவர்களோடு	तत्र	அதில்
सहितः	சேர்ந்திருந்து	शाश्वतः	சாகவதமான
अनुत्तमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मः हि	புண்ணியம் ஏற்படு
	தான்		மல்லவா?

इष्टा तु राजसूयेन मित्रः शत्रुनिर्वहणः । सुहृतेन सुयज्ञेन वरुणत्वमुपागमत् ॥ ६ ॥

शत्रुनिर्वहणः	“ சத்ருதம்ஹாசகராகிய	राजसूयेन	ராஜரூபயாகத்தை
मित्रः	மித்திரனென்பவர்	इष्टा तु	செய்தமுடித்ததா
सुहृतेन	மஹாபெரிய யாகமும்		லேயே
सुयज्ञेन	மஹாபுண்யகருத்யமு	वरुणं	வருணபதவியை
	மான	उपागमत्	பெற்றனர்.

सोमश्च राजसूयेन इष्टा धर्मेण धर्मवित् । प्राप्तश्च सर्वलोकेषु कीर्तिस्थानं च शाश्वतम् ॥

धर्मवित्	“ தருமவித்தாகிய	सर्वलोकेषु च	எல்லா உலகங்களி
सोमः च	ஸோமனும்		லும்
धर्मेण	தர்மத்தை அளிக்க	कीर्तिस्थानं	யாகும் விரும்புமிட
	வல்லதாகிய		மாகிய
राजसूयेन	ராஜரூபயாகத்தையு	शाश्वतं	வைகுண்டத்தை
इष्टा च	செய்தமுடித்ததா	प्राप्तः	பெற்றனர்.
	லேயே		

अस्मिन्नहनि यच्छेयश्चिन्त्यतां तन्मया सह । हितं चायतियुक्तं च प्रयतौ कर्तुमर्हथः ॥

यत्	“எது	हितं च	உசிதமானதும்
श्रेयः	மோசூதத்தை அளிக்க	आयतियुक्तं	மேலான பலனை த்தரு
तत्	அது [வல்லதோ		வதுமானதையே
मया सह	என்னுடன்கூட	प्रयतौ	{ தீர்க்காலோசனை செய்
अस्मिन्	இந்த		{ து ஒரு தீர்மானத்
अहनि च	சுதினத்திலேயே		{ திற்குவந்தவர்களாய்
चिन्त्यतां	{ ஆலோசித்து நிவ்நர்	कर्तुं अर्हथः	{ நீங்கள் இருவரும் செ
	{ யிக்கப்படவேண்டி		{ ய்துமுடிக்கவேண்டி
	யது.		யது.”

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वाक्यं वाक्यविशारदः । भरतः प्राञ्जलिभूत्वा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

वाक्यविशारदः	{ மொழிகளின் துட்	वाक्यं	திருவாக்கை
	{ பங்களை அறிவதில்	श्रुत्वा	கேட்டு
	நிபுணராகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
भरतः	பரதர்	भूत्वा	ஆகி
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	एतत् वाक्यं	இந்த மொழியை
तु	இவ்விஷயத்தில்	उवाच	கிஞ்ஞாபனம்
एतत्	இந்த	ह	கான்! [செய்தார் :

त्वयि धर्मः परः साधो त्वयि सर्वा वसुधरा । प्रतिष्ठिता महाबाहो यशश्चामितविक्रम ॥

धर्मित- विक्रम	{ “இவ்வளவு இத்தன்	परः	முடிவுபெற்றுவிட்ட
	{ மையதெனக் கண்ட	वसुधरा	உலகம் [ருக்கிறது.
	நியமுடிபாத கிக்	सर्वा	எல்லாமும்
	கிரமம் படைத்த	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
महाबाहो	மஹா சாமர்த்யசாலி	प्रतिष्ठिता	ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்
	பாகிய		கிறது.
साधो	ஹிதம்செய்பவரே!	यशः	ப்ரத்யுபகாரம் ஆளிக்
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்		கும் தன்மையும்
धर्मः	புண்யகருத்யங்களின்	च	அப்படியே ஸ்தாபிக்
	பயனான து		கப்பட்டிருக்கிறது.

महीपालाश्च सर्वे त्वां प्रजापतिमिवामराः । निरीक्षन्ते महात्मानं लोकनाथं यथा वयम् ॥

त्वां	“தேவரீரை	लोकनाथं	மூவுலகிற்கும்
महीपाताः	மஹீபாலர்கள்		நாதனான
सर्वे	எல்லோரும்	महात्मानं यथा	பரமபுருஷனென்றே
अमराः	தேவர்கள்	निरीक्षन्ते	அறிந்திருக்கின்றார்கள்.
प्रजापति	பிரம்மதேவனை	वयं च	நாக்களுமறிந்திருக்
इव	எவ்வண்ணமோ		கின்றோம்.
	ஆவ்வண்ணமே		

प्रजाश्च पितृवद्राजन्पश्यन्ति त्वां महाबल । पृथिव्या गतिभूतोऽसि प्राणिनामपि राघव ॥

மஹாபலசாலியாகிய  
ராஃவ  
ராஜன்  
பிராணிகள்  
தேவரீரை  
பிதாவெனவே

பாவித்துநடந்து  
வருகிறார்கள்.  
பृथிவ்யா:  
பிராணி அபி  
கதிபூத:  
அசி

स त्वमेवंविधं यज्ञमाहर्ताऽसि कथं नृप । पृथिव्यां राजवंशानां विनाशो यत्र दृश्यते ॥

நூப  
பृथிவ்யா  
ராஜவ்ஸானா  
வினாஸ:  
யஜ்  
தூஸ்யதே  
एवंविधं

யஜ்  
ஸ:  
எவ்  
அஹதா அசி  
கயம்  
யாகத்தை  
பாத்தியசுஷ்மஹாவிஷ்  
தேவரீர் [ஹுவாகிய  
அஹுஷ்டிப்பவராய்  
ஆகிறீர் என்பது  
எக்வனம் தருதியா  
கும்?

पृथिव्यां ये च पुरुषा राजन्यौरुपमागताः । सर्वेषां भविता तत्र क्षयः सर्वान्तकोपमः ॥

ராஜன்  
புரீவ்யா  
புரீஷ்  
அகாஸ:  
புரீஷா:  
யே ச

सर्वेषां  
सर्वान्तकोपमः  
क्षयः  
तत्र  
भविता

स त्वं पुरुषशार्दूल गुणैरतुलविक्रम । पृथिवीं नार्हसे हन्तुं वशे हि तव वर्तते ॥ १५ ॥

அதுலவிக்ரம்  
புரீஷாஷ்டூல்  
குணை:  
தவ வஸே  
வர்ததே

हि  
सः  
त्वं  
पृथिवीं  
हन्तुं  
न अर्हसे

भरतस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वाऽमृतमयं तदा । प्रहर्षमतुलं लेभे रामः सत्यपराक्रमः ॥ १६ ॥

சத்யபராக்கிரமரான  
ராம:  
ததா  
து  
பரதஸ்ய  
அமர்தமயம்

तत्  
वाक्यं  
श्रुत्वा  
अतुलं  
प्रहर्षं  
लेभे



उवाच च शुभं वाक्यं कैकेयानन्दवर्धनम् । प्रीतोऽस्मि परितुष्टोऽस्मि तवाद्य वचनेऽनघा॥

கைகேயா- நந்தவர்த்தனம்	கைகேயியின் ஆனந் தத்தை விருத்தி செய்யும் அவரைப் பார்த்து	அநவ அவ தவ வசனம்	"நிரபராதியே! இப்பொழுது உனது மொழியில்
शुभं वाक्यं च उवाच	சுபமாயிருக்கின்ற இந்த மொழியையும் திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:	प्रीतः अस्मि परितुष्टः अस्मि	திருப்தியடைந்தவனானேன். மகிழ்ச்சிகொண்டவ ஆயினேன். [ஐயம்]

इदं वचनमस्तीव त्वया धर्मसमाहितम् । व्याहृतं पुरुषव्याघ्र पृथिव्याः परिपालनम् ॥ १८ ॥

पुरुषव्याघ्र त्वया व्याहृतं इदं वचनं अस्तीव	"தேற புருஷோத்தம! உன்னால் மொழியப்பட்ட இந்த வார்த்தை மஹாபிரயோஜனத் தை அளிக்கத்தக்கது.	धर्मसमाहितं पृथिव्याः परिपालनम्	தருமத்திற்கு ஒத்தி ருக்கின்றது. உலகுக்கு நன்மை பயப்பது.
---	---	---------------------------------------	--

एष्यदस्मदभिप्रायाद्राजसूयात्क्रतूचमात् । निवर्तयामि धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च ॥ १९ ॥

धर्मज्ञ तव सुव्याहृतेन च एष्यत्	"தருமமறிந்தவனே! உனது { நன்மை விளைவிக்கும் மொழியைக்கேட்ட தால் { நான் ஆதரவை வைத்திருந்தாலும் (ஆர்ஷம்)	राजसूयात् क्रतूचमात् अस्मदभिप्रायात् निवर्तयामि	ராஜசூயமெனும் பெரியயாகம் செய்ய வேண்டுமென்ற எனது உத்தேசத்தி யிருந்து திரும்பிவிட்டேன்.
--	--	--	---

वालानां तु शुभं वाक्यं ग्राह्यं लक्ष्मणपूर्वज । तस्माच्छृणोमि ते वाक्यं साधुयुक्तं महामते॥

महामते लक्ष्मणपूर्वज ते वाक्यं वालानां वाक्यं तु	"மஹாபுத்திரமானே! லக்ஷ்மணனுக்கு உனது [முத்தவனே! வாக்கியமானது இளைப்பவர்களுடைய மொழியாயிருந்த போதும்தான்	साधुयुक्तं शुभं ग्राह्यं तस्मात् शृणोमि	தருமத்தை ஒத்திருக் கிறது. உசிதமாயிருக்கிறது. ஏற்றுக்கொள்ளவேண் டியதாகயிருக்கிறது. ஆனதால் நீ சொல்லியபடியே நான் செய்கிறேன்."
---	--	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे त्र्यशीतितमः सर्गः ॥



चतुरशीतितमः सर्गः—எண்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் || ௧௪ ||

वृत्राख्यानवर्णनम्—விருத்திராஸ்யரணது சரிதத்தைச் சொல்லுவது.

तथोक्तवति रामे तु भरते च महात्मनि । लक्ष्मणोऽथ शुभं वाक्यमुवाच रघुनन्दनम् ॥

ராமே து	ஸ்ரீராமரும்	ரஹுநந்	ரகுநத்தனரைப்பார்த்து
மஹாத்மனிய	மஹாத்மாவாகிய	வாய்	ஒரு மொழியை [து
பரதே ச	பரதரும்	அथ	இப்படி
தथा	ஆங்கனம்	शुभं	மனதைக்கவரும்
उक्तवति	ஸம்பாஷிக்கையில்		வண்ணமாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उवाच	விண்ணப்பம் செய்
			தார்:

अश्वमेधो महायज्ञः पावनः सर्वपापनाम् । पावनस्तव दुर्धर्षो रोचनां रघुनन्दन ॥ २ ॥

ரஹுநந்	“ரகுநத்தன!	दुर्धर्षः	இணைபற்றது.
अश्वमेधः	அச்வமேதமெனும்	पावनः	அயமே பாபநாஸிதமா
महायज्ञः	மஹாயாகமானது	तव	தேவரீருடைய [னது.
सर्वपापनां	ஸர்வபாபங்களுக்கும்	रोचनाम्	திருவுள்ளத்தில்
पावनः	பாபச்சித்தமானது.		கிணக்கலாமே.

श्रूयते हि पुरा वृत्तं वासवे सुमहात्मनि । ब्रह्महत्याऽऽवृत्तः शक्रो हयमेधेन पावितः ॥ ३ ॥

சுமஹாத்மனி	“மஹாயசஸ்வியாகிய	ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்திதோஷ
वासवे हि	இந்திரன்விஷயமாக		த்தால்
पुरावृत्तं	பழைய கதை [வே	आवृत्तः	மூழ்ப்பட்டிருந்த
श्रूयते	கேட்கப்பட்டிருக்	शक्रः	இந்திரன்
	கிறது.	हयमेधेन	அச்வமேதயாகத்தால்
		पावितः	புனிதனாயினான்.

पुरा किल महाबाहो देवासुरसमागमे । वृत्रो नाम महानासीदैतेयो लोकसंमतः ॥ ४ ॥

மஹாபாஹோ	“ஹே மஹாபாகுவே!	महान्	ஒரு மஹாத்மா
पुरा	முன்பு	आसीत्	இருந்தான்.
देवासुर- } समागमे }	தேவர்களும், அசுரர் களும் ஒத்துவாழ் கையில்	दैतेयः	அசுரனாகிய பிறர்
		किन्	இருந்தாலும் [தவன்.
वृत्रः	விருத்திரன்		{ உலகத்தவர்களால்
नाम	என்ற	लोकसंमतः	{ புத்தது கொண்டா டப்பட்டவன்.

विस्तीर्णो योजनशतमुच्छ्रितस्त्रिगुणं ततः । अनुरागेण लोकांस्त्रीन्स्नेहात्पश्यति सर्वतः ॥

யோஜனசத	“நூறு யோஜனை	स्त्रीन् लोकां	முன்று உலகங்களை
विस्तीर्णः	அகலமும்	सर्वतः	முற்றிலும்
ततः	அதைக்காட்டிலும்	स्नेहात्	ஜீவகருணைத்தால்
त्रिगुणं	மும்மடங்கு	अनुरागेण	விசுவாசத்துடனே
उच्छ्रितः	உயரமுமுள்ள அவன்	पश्यति	குளிரப்பார்த்தான்.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च बुद्ध्या च परिनिष्ठितः । शशास पृथिवीं स्फीतां धर्मेण सुसमाहितः ॥

धर्मज्ञः च “தர்மமறிந்தவன் ;

कृतज्ञः च நன்றி மறவாதவன் ;

बुद्ध्या च புத்தியாலோ

परिनिष्ठितः மஹாநிபுணன் ;

सुसमाहितः மஹாபுண்யசாலியாய்

धर्मेण நீதிமுறைப்படி

स्फीतां ஏராளமாயிருக்கின்ற

पृथिवीं உலகை

शशास ஆண்டுவந்தான்.

तस्मिन्प्रशासति तदा सर्वकामदुघा मही । रसवन्ति प्रसूतानि मूलानि च फलानि च ॥

तस्मिन् “அவன்

प्रशासति ஆண்டுவருகையில்

मही பூமியானது

सर्वकामदुघा { வேண்டியவை பாவற்  
றையும் அளிக்கிற  
தாயிருந்தது.

तदा அக்காலத்தில்

मूलानि च கிழக்குகளும்

फलानि च பழங்களும்

रसवन्ति சுவையுள்ளனவாய்

प्रसूतानि உண்டாயின.

अकृष्टपच्या पृथिवी सुसंपन्ना महात्मनः । स राज्यं तादृशं भुङ्क्ते स्फीतमद्भुतदर्शनम् ॥

महात्मनः “மஹாத்மாவினது

पृथिवी பூமியானது

अकृष्टपच्या { உழவு முதலான பயிர்  
தொழிலின்றி தானே  
விளைகின்றதாய்

सुसंपन्ना மிக்க செழிப்பாயி

सः அவன் [ருந்தது.

तादृशं அப்படிப்பட்ட

राज्यं ராஜ்யத்தை

स्फीतं { ஸர்வ பாக்கியங்களை  
பெற்று விளைங்குகிற  
தாய்

अद्भुतदर्शनं அதிக ஆச்சர்யகரமாயிருக்கிறதாயும்

भुङ्क्ते ஆண்டுவந்தான்.

तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना तपः कुर्यामनुत्तमम् । तपो हि परमं श्रेयः सम्मोहमितरत्सुखम् ॥

तपः “தவம்

परमं ஸர்வோத்திருஷ்ட

மான

श्रेयः பயனை அனிக்கவல்ல

इतरत् மற்ற [து.

सुखं சுகமானது

सम्मोहं மதிமயக்கத்தின்

காரணம்

हि என்கிறபடியால்

अनुत्तमं நிகரற்றதாயிருக்கின்ற

तपः தவத்தை

कुर्यां நான் செய்வேதிர

வேண்டுமென்ற

बुद्धिः எண்ணம்

तस्य அவனுக்கு

समुत्पन्ना உண்டாயிற்று.

स निक्षिप्य सुतं ज्येष्ठं पौत्रेषु मधुरेश्वरम् । तप उग्रं समातिष्ठत्तापयन्सर्वदेवताः ॥ १० ॥

सः “அவன்

ज्येष्ठं सुतं மூத்த குமாரனை

मधुरेश्वरं மதுராபுரிமன்னனாய்

पौत्रेषु பட்டணத்துஅனங்க

எரிடத்தில்

निक्षिप्य பொறுப்புச்சாட்டி

விட்டு

सर्वदेवताः எல்லாதேவதை

களையும்

तापयन् தபிக்கச்செய்கின்ற

வரைய்

उग्रं உ. க்கிரமமான

तपः தவத்தை

समातिष्ठत् புரிந்துவந்தான்.



तपस्तप्यति वृत्रे तु वासवः परमार्तिवत् । विष्णुं समुपसंक्रम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ११ ॥

வூத்	“ விருத்திரன்	विष्णुं	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
तपः	தவத்தை	समुपक्रम्य	போய்நேரில் தர்சித்து
तप्यति तु	இயற்றிவருகையில்	एवम्	இந்த
वासवः	இந்திரன்	वाक्यं	மொழியை
परमार्तिवत्	அதிக வியாகுல	उवाच	விண்ணப்பம் செய்
	மடைந்தவனாய்	ह	காண் ! [காண்.

तपस्यता महाबाहो लोका वृत्रेण निर्जिताः । बलवान्स हि धर्मात्मा नैनं शक्यामि शसितुम् ॥

महाबाहो	“தேஹ மஹாபாகுவே!	सः हि	அவனே
तपस्यता	கடுந்தவம்புரியும்	धर्मात्मा	தருமநெறிதவருத
वृत्रेण	விருத்திரனால்	बलवान्	பலிஷ்டன்.
लोकाः	உலகங்கள்	एनं शसितुं	இவனை அடக்க
निर्जिताः	சுவாதினமாக்கிக் கொள்	न शक्यामि	நான் உரிமையில்லாத
	ள்ளப்படுகின்றன.		வனாயிருக்கின்றேன்.

यद्यसौ तप आतिष्ठेद्भूय एवासुरेश्वरः । यावद्लोका धरिष्यन्ति तावदस्य वशानुगाः ॥

असौ	“ இந்த	लोकाः	உலகங்கள்
असुरेश्वरः	அசுரமன்னன்	यावत् तावत्	எவ்வளவோர் அவ்வள
भूयः एव	இன்னமும்	अस्य	இவனது [வும்
तपः	தவத்தை	वशानुगाः	அதினத்திற்குள் பட்ட
आतिष्ठेत्	புரிந்தவருகிறான்		னவாய்
यदि	என்கிறபகூத்தில்	धरिष्यन्ति	எற்பட்டுவிடும்.

तं चैनं परमोदारमुपेक्षसि महाबलम् । क्षणं हि न भवेद्वृत्रः क्रुद्धे त्वयि सुरेश्वर ॥ १४ ॥

परमोदारं	“சமீப மனத்தனாய்	सुरेश्वर	தேவர்கள் தொழுந்
महाबलं	முாட்டுத்தைரியமு		தேவரே!
	டையவனாயிருக்கும்	त्वयि	தேவரிடத்தில்
तं	அந்த	क्रुद्धे	கோபம் குடிசெண்
एनं च	இவனையும்	वृषः हि	விருத்திரன்குட்படால்
उपेक्षसि	தேவரீர் உபேகசித்து	क्षणं	கூணமேனும்
	உருகிறீர்.	न भवेत्	உயிருடனிரான்.

यदा हि प्रीतिसंयोगं त्वया विष्णो समागतः । तदाप्रभृति लोकानां नायत्वमुपलब्धवान् ॥

विष्णो	“ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே!	यदा हि	எப்பொழுதோ
		तदा प्रभृति	அன்றதொடங்கி
त्वया	தேவரீரால்	लोकानां	உலகங்களுக்கு
प्रीतिसंयोगं	அன்புக்குரியவனாயி	नायः	நாதனாயிருத்தலை
	ருத்தலை	उपलब्धवान्	மனதில் கொண்டிருக்க
समागतः	அடைந்தவனாகிறான்		கின்றான்.

स त्वं प्रसादं देवानां कुरुष्व सुप्रमाहितः । त्वत्कृतेन हि सर्वं स्यात्प्रशान्तमरुजं जगत् ॥

सः त्वं	"அந்தத் தேவரீர்	சர்	எல்லாமும்
सुप्रमाहितः	அருன்புரிய திருவுன் னம் பற்றியவராய்	त्वःकोन हि	தேவரீரின் திருவினை யாட்டாலேயே
देवानां	தேவர்களுக்கு	अरुजं	இடையருதவண்ண மாய் மாறுபாடின்றி
प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை	प्रशान्तं	அடக்கத்துடனிருப் பதாய்
कुरुष्व	செய்தருள்க.	स्यात्	இருந் தவருகிறது.
जगत्	உலகு		

इमे हि सर्वे विष्णो त्वां निरीक्षन्ते दिवौकसः । वृत्रघातेन महता त्वेषां साह्यं कुरुष्व ह ॥

विष्णो	"ஹே மஹானிஷ்ணு	महता	பெருங்காரியமாகிய
त्वां	தேவரீரை [வே!	वृत्रघाते	விருத்திரனைக் கொல்வ தால்
इमे	இந்த	एषां	இவர்களுக்கு
दिवौकसः	தேவர்கள்	सु ह	இதுவிஷயத்திலும்
सर्वे हि	எல்லோருமே	साह्यं	கைகொடுத்துகாத்தலை
निरीक्षन्ते	வேண்டிவந்திருக்கின் ருர்கள்.	कुरुष्व	தேவரீர் செய்தருள்க.

त्वया हि नित्यशः साह्यं कृतमेषां महात्मनाम् । असह्यमिदमन्येषामगतीनां गतिर्भवान् ॥

इदं	"இது	एषां	இந்த
अन्येषां	இதர்களுக்கு	महात्मनां	மஹாத்மாக்களுக்கு
असह्यं	அஸஹ்யமானது.	नित्यशः	எக்காலத்திலும்
भवान् हि	தேவரீர் ஒருவரே	साह्यं	ஸஹாயமானது
अगतीनां	கதியற்றவர்களுக்கு	त्वया	தேவரீரால்
गतिः	கதி.	कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்கி றது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुरशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23413



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2689

पञ्चाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

वृत्रासुरवधः—விருத்திராஸுரவதம்.

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा शत्रुनिवर्हणः । वृत्रघातमशेषेण कथयेत्याह सुव्रत ॥ १ ॥

शत्रुनिवर्हणः	சத்ருக்களை ஜயிக்க வல்ல ஆவார்	आह	ஆக்ரோபித்தார் :
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	सुव्रत	"மெச்சத்தக்க விருதம்பூண்டவனே!
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	वृत्रघातं	விருத்திரவதத்தைப் பற்றியதை
श्रुत्वा	திருச்செவிராய்த்து	अशेषेण	எதையும்விடாமல்
इति	இங்ஙனம்	कथय	விரிவரய் வினம்பு வாயாக."
तु	இவ்விஷயத்தில்		

राघवेणैवमुक्तस्तु सुमित्रानन्दवर्धनः । भूय एव कथां दिव्यां कथयामास सुव्रतः ॥ २ ॥

सुव्रतः	புண்யகதைகளில்	उक्तः	நியமனம்பெற்றவராய்
	நிபுணராகிய	दिवां	அமா ஜலக்ஷயசக்தியை
सुमित्रानन्द- वर्धनः	ஸுமித்ராநதேவியின்		நன்றூ விளக்கக்காட்
	ஆனந்தத்தை விருத்	कथां	கதையை [டுகிற
	திசெய்யுமவர்	भूयः एव	மஹாலிபியாய்
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	तु	இந்த ப்ரஸக்தியில்
एवं	இங்ஙனம்	कथयामास	உரைத்தார்.

सहस्राक्षवचः श्रुत्वा सर्वेषां च दिवौकसाम् । विष्णुर्देवानुवाचेदं सर्वानिन्द्रपुरोगमान् ॥

विष्णुः	“மஹாலிஷ்டனுவான	इन्द्रपुरोगमान्	இந்திரனைத் தலைமை
दिवौकसं	தேவர்கள் [வர்		யாய்க்கொண்ட
सर्वेषां च	எல்லாருடையதுமாய்	देवान्	தேவர்கள்
सहस्राक्षवचः	இந்திரன் செய்த	सर्वान्	எல்லோரையும்
	விண்ணப்பத்தை		பார்த்து
श्रुत्वा	செவிக்கொண்டு	इदं	பின்வருகிறபடி
		उवाच	பதில் தந்தருளினார் :

पूर्व सौहृदबद्धोऽस्मि वृत्रस्य तु महात्मनः । तेन युष्मत्प्रियार्थं हि नाहं हन्मि महासुरम् ॥

महात्मनः	“மஹாத்மாவாகிய	तेन	அக்காரணத்தால்
वृत्रस्य तु	விருத்திரனுக்கு	युष्मत्प्रियार्थं हि	உங்களது சேஷமத்
पूर्व	வெகுநேரமாக		திற்காவதுங்கூட
सौहृदबद्धः	அன்பால் அடவிதம்	महासुरं	நீதிநெறிபுரளாத
	செய்ய மனமொப்		அதனை
	பாதவனுப்	अहं	நான்
अस्मि	நானிருக்கின்றேன்	न हन्मि	வதைக்கமாட்டேன்.

अवश्यं करणीयं च भवतां सुखमुत्तमम् । तस्मादुपायमाख्यास्ये येन वृत्रो निह्न्यते ॥

भवतां च	“உங்களுக்குப்	तस्मात्	ஆகையினால்
उत्तमं	முக்கியமாயிருக்கின்ற	येन	என்னசெய்தால்
	தாகிய	वृत्रः	விருத்திரன்
सुखं	ஆபத்தினின்றும் விடு	निह्न्यते	ஸம்மூர்க்கப்படுவா
	தனையானது		இது அந்த
अवश्यं	அவச்யமாய்	उपायं	உபாயத்தை
करणीयं	செய்யவேண்டியதாகி	आख्यास्ये	உரைக்கின்றேன்.
	ருக்கிறது.		

त्रिधाभूतं करिष्यामि ह्यात्मानं सुरसत्तमाः । तेन वृत्रं सहस्राक्षो बधिष्यति न संशयः ॥

सुरसत्तमाः	“தேவர்கள் !	करिष्यामि	நான் செய்கின்றேன்.
आत्मानं	என்னை	तेन	அதனால்
	மூன்று அச்சங்களாய்	सहस्राक्षः	இந்திரன்
त्रिधाभूतं	பிரித்துக்கொடுத்தபரி	वृत्रं हि	விருத்திரனையும்கூட
	யாய் வேறிடங்களில்	बधिष्यति	இனி வெல்லலாம்.
	ஆகி, பரித்திருத்தல்	न संशयः	இதற்கு ஐயமில்லை.



एकांशो वासवं यातु द्वितीयो वज्रमेव तु । तृतीयो भूतलं शक्रस्तदा वृत्रं वधिष्यति ॥

एकांशः	“ஒரு அம்சமானது	यातु	பிரவேசித்திருக்க
वासवं	இந்திரனிடத்திலும்		கட்டும்.
द्वितीयः	இரண்டாவதானது	तदा	பிறகு
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தினிடத்தி	शक्रः एव	இந்திரனே
तृतीयः	மூன்றாவதானது[லும்	वृत्रं	விருத்திரனை
भूतलं तु	பூமிபினிடத்திலும்	वधिष्यति	வதைக்கமுடியும்.”

तथा ब्रुवति देवेशे देवा वाक्यमथाब्रुवन् । एवमेतन्न सन्देहो यथा वदसि दैत्यहन् ॥ ८ ॥

देवेशे	“தேவதேவர்	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.
तथा	அவ்விதமாய்	दैत्यहन्	‘அகரஸம்ஹாராக!
ब्रुवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி	यथा वदसि	தேவரீர் நியமித்தது
	விட்டபொழுது		எதுவோ
देवाः	தேவர்கள்	एतत्	இது
अथ	பின்வரும்	एवं	அங்ஙனமேயாகட்டும்.
वाक्यं	மொழியை	सन्देहः न	ஆபத்து ஒழிந்தது.

भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामो वृत्तासुरवधैषिणः । भजस्व परमोदार वासवं स्वेन तेजसा ॥ ९ ॥

ते	“தேவரீருக்கு	वासवं	இந்திரனை
भद्रं	(எங்களை) காத்தருளு	स्वेन	தேவரீரது
	கிறது என்பது	तेजसा	தேஜஸைக்கொண்டு
अस्तु	{ எப்பொழுதும் திரு	भजस्व	காத்தருளும்.
	{ வள்ளத்திலிருக்க	वृत्तासुर-	{ விருத்திராகரனுடைய
	{ வேண்டும்.	वधैषिणः }	{ வதைபை பிரார்த்
परमोदार	{ வேண்டியபைபெல்		{ திக்கும் நாங்கள்
	{ ளாம் அனிக்கவல்ல	गमिष्यामः	{ போகவிடை கொள்ளு
	{ வரே!		{ கின்றோம்.”

ततः सर्वे महात्मानः सहस्राक्षपुरोगमाः । तदरण्यमुपाक्रामन् यत्र वृत्रो महासुरः ॥ १० ॥

सहस्राक्षपुरोगमाः	“இந்திரனைத் தலைமை	महासुरः	மஹாகரணாகிய
	யாப்க்கொண்ட	वृत्रः	விருத்திரன்
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்	यत्र	எவ்விடத்திலோ
सर्वे	எல்லோரும்	तत् अरण्यं	அவ்வாணயத்திற்கு
ततः	அங்கிருந்து	उपाक्रमान्	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

तेऽपश्यंस्तेजसा भूतं तप्यन्तमसुरोत्तमम् । पिवन्तमिव लोकांस्त्रीभिर्दहन्तमिवाम्बरम् ॥ ११ ॥

ते	“அவர்கள்	भूतं	உருக்கொண்டவனாய்
असुरोत्तमं	அசுரோத்தமனை	प्रीन्	மூன்று
	{ கிட்டியனாகவொண்	लोकान्	{ உகைக்கனையும்
तेजसा	{ ணைநற்குணசக்தி	पिबन्तं	{ னிழுக்கிவிடுகிறவன்
	{ யால்	इव	{ போலவும்

५.२४	ஆகாயத்தை	तप्यन्	அருந்தவம் புரிபவ
निःहन्तं } इव }	கொளுத்திவிடுகிற வன் பிபாலவும்	अपश्यन्	கண்டார்கள்.

दृष्ट्वैव चासुरश्रेष्ठं देवास्त्रासमुपागमन् । कथमेनं वधिष्यामः कथं न स्यात्पराजयः ॥१२॥

देवाः च	“தேவர்கள்	वधिष्यामः	நாம் வதைப்போம்?
असुरश्रेष्ठं	அஸ்-ரோத்தமனை	पराजयः	அபரஜயம்
दृष्ट्वा एव	கண்டமாதிரித்தி லேயே	न स्यात्	உண்டாகாதிருக்கிறது
एनं	‘இவனை	कथं	எவ்விதம்?’ என்கிற
कथं	எங்ஙனம்	सासं	ஏக்கத்தை
		उपागमन्	அடைந்தார்கள்.

तेषां चिन्तयतां तत्र सहस्राक्षः पुरन्दरः । वज्रं प्रगृह्य पाणिभ्यां प्राहिणोद्वृत्तमूर्धनि ॥

तेषां	“ஆவர்கள்	वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
तत्र	அப்பொழுது	पाणिभ्यां	இருகைகளாலும்
चिन्तयतां	கவலைமில் முழுகிக் கிடக்கையில்	प्रगृह्य	சேர்த்துத் தூக்கி
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணனாகிய	वृत्तमूर्धनि	விருத்திராகரன் முடிமீது
पुरन्दरः	இந்திரன்	प्राहिणोत्	தாக்கினான்.

कालाग्निनेव घोरेण तप्तेनेव महार्चिषा । पतता वृत्तशिरसा जगत्त्रासमुपागमत् ॥ १४ ॥

महार्चिषा	“புகையின்றிக் கொ ழுத்துவிட்டெரியும்	घोरेण	புஜிக்கவேண்டியதும்
कालाग्निना इव	பிரளயாக்கனி போன்ற தாய்	पतता एव	அடியுண்டு கிழிவிழு ந்து கிடப்பதுமான
तप्तेन	{ தேவநரஹிதமாய் தவம்புரிந்ததால் விளையும் தேஜோமய மாய்வினங்குவதும்	वृत्तशिरसा	விருத்திரவது சி ரால்
		जगत्	உலகமானது
		त्रासं	கவலையை
		उपागमत्	அடைந்தது.

असम्भाव्यं वधं तस्य वृत्रस्य विबुधाधिपः । चिन्तयानो जगामाशु लोकस्यान्तं महायशः ॥

अशयशः	“மஹா யசஸ்விபாகிய	असम्भाव्यं	அடுக்காத கார்யம் என்று
विबुधाधिपः	தேவேசன்	चिन्तयानः	ஏக்கம் பிடித்தவனாய்
तस्य	அந்த	लोकस्य	உலகத்தின்
वृत्रस्य	விருத்திரனுக்கு	अन्तं	எல்லைக்கு
वधं	நாசம்விளைவித்து விட்டதை	आशु	வினாவில்
		जगाम	பிரயாணமானான்.

तमिन्द्रं ब्रह्महत्याऽऽशु गच्छन्तमनुगच्छति । अपतचास्य गात्रेषु तमिन्द्रं दुःखमाविशत् ॥

ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தியானது	गात्रेषु	அவயவங்களில்
गच्छन्तं	கடந்துகொண்டிருக்க	अपतत्	ஒட்டிக்கொண்டது.
तं इन्द्रं	அந்த இந்திரனை [கும்	च	அதனால்
आशु	தத்சுஷணமே	तं इन्द्रं	அந்த இந்திரனை
अनुगच्छति	கூடச்சென்றது.	दुःखं	மூடேதவித்தனமானது
अस्य	இவனது	आविशत्	மேற்கொண்டுவிட்டது.

हतारयः प्रनष्टेन्द्रा देवाः साभिपुरोगमाः । विष्णुं त्रिभुवनेशानं मुहुर्मुहुरपूजयन् ॥ १७ ॥

साभिपुरोगमाः	“அக்னிபகவானைத் தலைமையாக்கொண்ட	त्रिभुवनेशानं	த்ரிலோகாதிபதியான
देवाः	தேவர்கள்	विष्णुं	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை
हतारयः	சத்ருக்களின் பாதை	मुहुः मुहुः	இன்னும் பலவாராய்
	ஒழிந்தவர்களாய்		இப்படி
प्रनष्टेन्द्राः	இந்திரனை இழந்தவர்	अपूजयन्	பேற்றிப் புகழ்ந்து
	களாய்		ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

त्वं गतिः परमेशान पूर्वजो जगतः पिता । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥ १८ ॥

परमेशान	“உமக்கு மேற்பட்ட	गतिः	கதி ;
	வரில்லாத ஈசனே !	सर्वभूतानां	ஸர்வ ஜீவன்களுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	रक्षार्थं	நன்மை புரிவதற்காக
पूर्वजः	அனாதியாயிருப்பவர் ;	विष्णुः	விஷ்ணுபாவத்தை
जगतः	உலகுக்கு	उपजग्मिवान्	வெளிப்படையாய்
पिता	பிதா ;		காட்டியருளுகின்றீர்.

इतश्चायं त्वया वृत्रो ब्रह्महत्या च वासवम् । बाधते सुरशार्दूल मोक्षं तस्या विनिर्दिश ॥

सुरशार्दूल	“ஹே தேவோத்தம !	ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தியானது
अयं	இந்த	बाधते	வாட்டி வதைக்கின்ற
वृत्रः	விருத்திரன்	तस्याः	அதிலிருந்து [து.
त्वया च	தேவரீராலேயே	मोक्षं	விடுதலைக்கு
इतः	கொல்லப்பட்டான்.		{ வழிகாட்டத் திருவுள்
च	இப்படியிருந்தும்	विनिर्दिश	ளம் கொள்ளவேண்
वासवं	இந்திரனை		டு..’

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा देवानां विष्णुरब्रवीत् । मामेव यजतां शक्रः पावयिष्यामि वज्रिणम् ॥

विष्णुः	“ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு	अब्रवीत्	இந்த பதிலைத் திருவா
	வானவர்		ய்மலர்ந்தருளினார்:
तेषां	அந்த	शक्रः	‘இந்திரன்
देवानां	தேவர்களுடைய	मां एव	என்னைக்குறித்தே
तत्	அந்த	यजतां	யக்கும் செய்யட்டும்.
वचनं	விண்ணப்பத்திற்கு	वज्रिणं	இந்திரனை
श्रुत्वा	செவிகாய்ந்து	पावयिष्यामि	நான் புனிதனாகு
			கிறேன்.



पुण्येन हयमेधेन मामिष्ट्वा पाकशासनः । पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

பாஷாஸன:	“இந்திரன் எண்ணை	देवानां	தேவர்களுக்கு
मां		इन्द्रत्वं	அரசனாயிருக்கும் பதவியை
इष्ट्वा	உபாஸித்தா		
पुण्येन	புனிகமண	अकुतोभयं	எப்படிப்பட்ட கஷ்ட மும் இல்லாதபடி
हयमेधेन	அசுவமேதயாகம்		
पुनः	மீளவும் [செல்வதினால்	एष्यति	பெறுவான்.

एवं सन्दिश्य तां वार्णां देवानाममृतोपमाम् । जगाम विष्णुर्देवेशः स्तूयमानस्त्रिविष्टपम् ॥

स्तूयमानः	“பொற்றிப்புறப் பெற்ற	अमृतो मम	அமிருதத்திற்கு சம மரபிருக்கின்ற
देवेशः	தேவர் தேவராசிய	तां वार्णां	அந்த திருவாக்கை
विष्णुः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு	सन्दिश्य	திருவாய்மலர்த்தருளி விட்டு
एवं	இவ்வண்ணமாய்	त्रिविष्टपं	இந்திரனாகத்திற்கு
देवा तां	தேவர்களுக்கு	जगाम	எழுந்தருளினார்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षष्ठाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23435

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2711



षडशीतितमः सर्गः—எண்பத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ ८६ ॥

इन्द्रस्य ब्रह्महत्यातरणम्—இந்திரன் பிரம்மஹத்தியிலிருந்து விதேலை பெறுவது.

तदा वृत्रवधं सर्वमखिलेन स लक्ष्मणः । कथयित्वा नरश्रेष्ठः कथाशेषं प्रचक्रमे ॥ १ ॥

सः	அந்த	कथयित्वा	சொல்லிவிட்டு
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமராகிய	कथाशेषं	கதைசின் முடிவை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
तदा	அப்பொழுது	अखिलेन	எதையும் விடாமல்
वृत्रवधं	விருத்திராகரவாதத் தைப்பற்றிடதை	प्रचक्रमे	தீட்டிச்சொல்லி முடித்தார்:

ततो हते महार्वीर्ये वृत्रे देवभयङ्करे । ब्रह्महत्यावृतः शक्रः संज्ञां लेभे न वृत्रहा ॥ २ ॥

देवभयङ्करे	“தேவர்களுக்குப் பய த்தை உண்டுபண்ணி னவனும்	वृत्रहा	விருத்திரனைக்கொன்ற
महार्वीर्ये	மஹாவீர்யவா னுமான	शक्रः	இந்திரன்
वृत्रे	விருத்திராகரன்	ब्रह्महत्यावृतः	பிரம்மஹத்தியால் சூழப்பட்டவனாகி
हते	கொல்லப்பட்ட	संज्ञां	தன்னறிவை
ततः	பின்னர்	न लेभे	பெறாமலிருந்தான்.

सोऽन्तर्माश्रित्य लोकानां नष्टसंज्ञो विचेतनः । कालं तत्रावसत्कश्चिद्वेष्टमान इवोरगः ॥३॥

सः	"அவன்	नष्टसंज्ञः	தன்னறிவு இழந்தவனாய்
लोकानां	உலகங்களின்	वेष्टमानः	ஆடக்கி, ஒடுக்கி, சுருண்டு கிடக்கும்
अन्तं	எல்லையை	उरगः इव	பாம்புபோல்
आश्रित्य	அடைந்து	विचेतनः	{ அவாயவங்களை ஆட்டி- அசைக்கமுடியாத வனாய்
तत्र	அவ்விடத்தில்	अवसत्	வயலித்தான்.
कश्चित्	சில		
कालं	காலம்		

अथ नष्टे सहस्राक्ष उद्दिश्यमभवज्जगत् । भूमिश्च ध्वस्तसङ्काशा निस्नेहा शुष्ककानना ॥

अथ	"அப்படி	भूमिः च	பூமியும்
सहस्राक्षे	இந்திரன்	ध्वस्तसङ्काशा	நசுபட்டைந்தவண்ண மேயிருந்தது.
नष्टे	சுந்ணித்துகிடக்கை	निस्नेहा	நரப்பசையற்றதாய்
जगत्	உலகம் [யில்	शुष्ककानना	காடுகள் உலர்ந்துகிடந்தன.
उद्दिश्यं	துன்பத்தை அடைந்த		
अभवत्	ஆனது. [தாக		

निस्त्रोतसथ ते सर्वे हृदाश्च सरितस्तथा । संक्षोभश्चैव सत्त्वानामनावृष्टिकृतोऽभवत् ॥

हृदाः च	"மடுக்களும்	संक्षोभः च	மனக்கலக்கமும்
सरितः तथा	நதிகளும்		உண்டாயிற்று.
ते सर्वे	அவையெல்லாம்	अनावृष्टिकृतः एव	சூறாமகாதசையும்
निस्त्रोतसः च	நீர்வற்றியிருந்தன.	अभवत्	உண்டாயிற்று.
सत्त्वानां	பிராணிகளுக்கு		

क्षीयमाणे तु लोकेऽस्मिन्संभ्रान्तमनसः सुराः । यदुक्तं विष्णुना पूर्वं तं यज्ञं समुपानयन् ॥

अस्मिन्	"இந்த	विष्णुना	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால்
लोके	உலகமானது	पूर्वं	முன்னமேயே
क्षीयमाणे तु	சுந்ணதசையை	उक्तं	சொல்லப்பட்டதாகி
	அடைந்தபோது	यत्	எதுவோ [யது
संभ्रान्तमनसः	ஏக்கப்பிடித்துக் கிடந்த	तं	அந்த
सुराः	தேவர்கள்	यज्ञं	யாகத்தை
		समुपानयन्	ஆரம்பித்தார்கள்.

ततः सर्वे सुरगणाः सोपाध्यायाः सहर्षिभिः । तं देशं समुपाजग्मुर्यत्रेन्द्रो भयमोहितः ॥

ततः	"அப்பொழுது	भयमोहितः	பயத்தால் தன்னறிவு இழந்துகிடக்கும்
सुरगणाः	தேவகணங்கள்	इन्द्रः	இந்திரன்
सर्वे	எல்லோரும்	यस	எங்கே
सोपाध्यायाः	உபாத்தியாயர்	तं	அந்த
	களோடும்	देशं	இடத்திற்கு
सहर्षिभिः	நிஷிகளோடும் கூடின	समुपाजग्मुः	பேரய்ச் சேர்ந்தார்கள்.
	வர்களாய்		

ते तु दृष्ट्वा सहस्राक्षमावृतं ब्रह्महत्याया । तं पुरस्कृत्य देवेशमश्वमेधमुपाक्रमन् ॥ ८ ॥

ते	“அவர்கள்	देवेशं	தேவேசராகும் ஸ்ரீ
सहस्राक्षया	பிரம்மஹத்தியால்		மஹானிஷ்டனுவை
आवृत्	சூழப்பட்டிருக்கும்	पुरस्कृत्य	முதலில் ஆராதித்து
सहस्राक्षं	இந்திரனை	तु	அதன்பின்னர் [விட்டு
दृष्ट्वा	கண்டு	अश्वमेध	அச்வமேதயாகத்தை
तं	அந்த	उपाक्रमन्	செய்யத்தொடங்கி
			னார்கள்.

ततोऽश्वमेधः सुमहान्महेन्द्रस्य महात्मनः । ववृधे ब्रह्महत्यायाः पावनार्थं नरेश्वर ॥ ९ ॥

नरेश्वर	“புருஷோத்தம!	पावनार्थं	புனிதனாகும்
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய		பொருட்டு
महेन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு	ततः	அப்பொழுது
ब्रह्महत्यायाः	பிரம்மஹத்திதேவதத்	सुमहान्	மஹாமேன்மையான
	தினின்	अश्वमेधः	அச்வமேதயாகமா
		ववृधे	நடைபெற்றது. [னது

ततो यज्ञे समाप्ते तु ब्रह्महत्या महात्मनः । अभिगम्याब्रवीद्वाक्यं क मे स्थानं विधास्यथ ॥

ततः	“அப்பொழுது	अब्रवीत्	சொல்லிற்று:
यज्ञे	யாகமானது	मे	‘எனக்கு
समाप्ते तु	முடிவுபெற்றதும்	स्थानं	இருக்குமிடமானது
ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தியானது	क	எங்கே என்று
महात्मनः	தேவர்களை	विधास्यथ	நீங்களே செய்யத்தரு
अभिगम्य	நேரில்வந்து தர்கித்து		ளவேண்டும்.’
वाक्यं	குந்த மொழியை		

ते तामूचुस्तदा देवास्तुष्टाः प्रीतिसमन्विताः । चतुर्था विभजात्मानपात्मनैव दुरासदे ॥

ते	“அந்த	उचुः	இங்ஙனம் செய்யத்தரு
देवाः	தேவர்கள்		வினார்கள் :
प्रीतिसमन्विताः	மனத்திருப்திகொண்டவர்களாய்	दुरासदे	‘துன்பஹமான
		आसना एव	சிதாகவே [மாதே!
तुष्टाः	மகிழ்ச்சிகொண்டவர்	आमानं	உண்டை
तां	அவளுக்கு [கனாய்	चतुर्था	நான்கு பகுதிகளாக
तथा	அப்பொழுது	विभज	பகுத்துக்கொள்.’

देवानां भाषितं श्रुत्वा ब्रह्महत्या महात्मनाम् । सन्निधौ स्थानमन्यत्र वरयामास दुर्वसा ॥

महात्मनां	“மஹாத்மர்களான	दुर्वा	சீரமேற்கொண்டு
देवानां	தேவர்களுடைய	देवानां	தேவர்களுடைய
भाषितं	திருவாய்க்கை	सन्निधौ	ஸன்னிதியில்
दुर्वसा	எங்கிருந்தா துமஸஹ்	अन्यत्र	இதர
	யமாயிருக்கும்	स्थानं	வலிக்குமிடத்தை
ब्रह्महत्या	பிரம்மஹத்தியான	वरयामास	தானே ஏற்படுத்திக்
	வன்		கொண்டான்.



एकेनांशेन वत्स्यामि पूर्णोदासु नदीषु वै । चतुरो वार्षिकान्मासान्दर्पणी कामचारिणी ॥

चतुः	“நான்கு	दर्पणी	கொட்டத்தை அடக்
वार्षिकान्	மழைகால		குகிறவளும்கூட
मासान्	மாஸங்களில்		
पूर्णोदासु	வெள்ளப்பெருக்கெ	कामचारिणी	{ எனக்கு இஷ்டமான இடத்தில் வளிக்க உரிமையுடையவளு மான நான்
नदीषु	நதிகளில்		
एकेन अंशेन वै	ஒரு அம்சத்தினால்	वत्स्यामि	வலிப்பேன்.

भूम्यामहं सर्वकालमेकेनांशेन दुर्वसा । वसिष्यामि न सन्देहः सत्येनैतद्वशीमि वः ॥१४॥

दुर्वसा	“எக்கிருந்தாலும் அ ஸஹ்யமாயிருக்கும்	वसिष्यामि	வாஸம் செய்வேன்.
अहं	நான்	न सन्देहः	இதற்கையமில்லை.
सर्वकालं	எக்காலத்திலும்	वः	உங்களுக்கு
एकेन अंशेन	ஒரு அம்சத்தால்	एतत्	இதை
भूम्यां	பூமியில்	सत्येन	பிரமணமாய்
		वशीमि	சொல்லுகிறேன்.

योऽयमंशस्तृतीयो मे स्त्रीषु यौवनशालिषु । त्रिरात्रं दर्पपूर्णासु वसिष्ये दर्पघातिनी ॥१५॥

मे	“என்னுடைய	यौवनशालिषु	யௌவனபருவத்தில்
तृतीयः	மூன்றாவது		இருக்கின்றவர்களும்
अंशः	அம்சமானது	दर्पपूर्णासु	பூப்படைந்திருக்கின்ற வர்களுமான
यः	எதுவோ		
अयं	இதுவும்	स्त्रीषु	ஸ்த்ரீகளிடத்தில்
दर्पघातिनी	கொட்டத்தை அடக் குகிறவளுமான நான்	विराजं	மூன்றிரவு
		वसिष्ये	வலிப்பேன்.

हन्तारो ब्राह्मणान्ये तु मृषापूर्वमदृषकान् । तांश्चतुर्थेन भागेन संश्रयिष्ये सुरर्षभाः ॥१६॥

सुरर्षभाः	“தேவோத்தமர்கான் !	हन्तारः	தன்புறுத்துகிறவர்
चतुर्थेन	நான்காவது	ये च	எவர்களோ [கள்]
भागेन	அம்சத்தால்	तान् तु	அவர்களிடத்திலேயே
अदृषकान्	தூஷணக்கிடமாகாத	संश्रयिष्ये	நான் குடி கொண்டு வலிப்பேன்.
ब्राह्मणान्	வேதியர்களை		
मृषापूर्व	நிஷ்காரணமாய்		

प्रयुचुस्तां ततो देवा यथा वदसि दुर्वसे । तथा भवतु तत्सर्वं साधयस्व यदीप्सितम् ॥

ततः	“அதன்மேல்	यथा	எப்படி
देवाः	தேவர்கள்	वदसि	சொன்னாயோ
तां	அவளுக்கு	तथा	அப்படியே
प्रयुचुः	இப்படி பதிலளித்தார் கள் :	भवतु	இருக்கட்டும்.
		ईप्सितं	உத்தேசம்
		यत्	எதுவோ
दुर्वसे	{ ‘எக்கிருந்தாலும் அஸஹ்யமாயிருக் கும் மாதே !	तत्सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
		साधयस्व	நீ செய்தமுடிப்பாயாக.

ततः प्रीत्याऽन्विता देवाः सहस्राक्षं ववन्दिरे । विज्वरः स च पूतात्मा वासवः समपद्यत ॥

ततः	"அதன்பிறகு	सः	அந்த
प्रीत्या अन्विताः	மனத்ருப்திகொண்ட வர்களான	वासवः च	இந்திரனும்
देवाः	தேவர்கள்	पूतात्मा	பரிசுத்தனாகி
सहस्राक्षं	இந்திரனை	विज्वरः	கஷ்டமிவிர்த்திபெற்ற வனாய்
ववन्दिरे	வணங்கினின்றார்கள்.	समपद्यत	விளங்கினான்.

प्रशान्तं च जगत्सर्वं सहस्राक्षे प्रतिष्ठिते । यज्ञं चाद्भुतसङ्काशं तदा शक्रोऽभ्यपूजयत् ॥

सहस्राक्षे	"இந்திரன்	तदा	அப்பொழுது
प्रतिष्ठिते च	தன் ஸ்தானத்தைப்	शक्रः च	இந்திரனும்
जगत्	உலகம் [பெற்றதும்	यज्ञं	யாகத்தை
सर्वं	எல்லாமும்	अद्भुतसङ्काशं	மஹா ஆச்சர்யகரமாய் பிருக்கிறதாய்
प्रशान्तं	கஷ்டமிருத்தியைக் கண்டது.	अभ्यपूजयत्	கொண்டாடினான்.

ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावो रघुनन्दन । यजस्व सुमहाभाग इयमेधेन पार्थिव ॥ २० ॥

सुमहाभाग	"மஹா பாக்கிய சாலியே!	प्रभावः	பிரபாவமானது
रघुनन्दन	நேற ரகுநந்தன!	ईदृशः	இத்தன்மையது.
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே!	हि	ஆனபடியால்
अश्वमेधस्य	அச்வமேதயாகத் திருகு	हयमेधेन } यजस्व }	அச்வமேதயாகத்தைச் செய்த திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23455



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2731

सप्तशीतितमः सर्गः—எண்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

इलोपाख्यानम्—இலமஹாராஜனின் சரிதம்.

तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणेनोक्तं वाक्यं वाक्यविशारदः । प्रत्युवाच महातेजाः प्रहसन्राघवो वचः ॥

महातेजाः	மஹா தேஜோவானும்	वाक्यं	மொழியை
वाक्यविशारदः	வாக்கியவிபுணரு மாகிய	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवः	ரீராகவர்	प्रहसन्	உதலாஹக்கொண் டவராய்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	वचः	பின்வரும் தர்மமியம னத்தை
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	प्रत्युवाच	உத்தரமாய் அருளிச் செய்தனர்.
तत्,	அந்த		

एवमेव नरश्रेष्ठ यथा वदसि लक्ष्मण । वृत्रघातमशेषेण वाजिमेषफलं च यत् ॥ २ ॥

नरश्रेष्ठ	“ஹே புருஷோத்தம!	यत् च	எதுவோ அது
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !		
वृत्रघातं	விரூத்திரனது வதை பைப்பற்றியதும்	यथा वदसि	நீ சொல்லுகிறபடி.
वाजिमेषफलं	{ அச்சுவமேதயாகத்தால் விளையும் புண்பத்தை ப்பற்றியதும்	अशेषेण	முற்றிலும்
		एवं एव	உண்மையே.

श्रूयते हि पुरा सौम्य कर्दमस्य प्रजापतेः । पुत्रो बाह्लीश्वरः श्रीमानिलो नाम सुधार्मिकः॥

सौम्य	“ஹே ஸௌம்ய !	पुत्रः	ஒரு புத்திரனிருந் தான்.
पुरा	இதையும் தவிர	बाह्लीश्वरः	பாற்றலிகேதசத் தரசன்.
श्रूयो हि	இன்னுமொரு வதந்தியுண்டு.	श्रीमान्	ஸர்வபாக்கியங்களை யும் பெற்றவன்.
प्रजापतेः	பிரஜாபதிகளில் ஒருவ	सुधार्मिकः	மஹா பிரக்யாதி பெற்ற தர்மிஷ்டன்.
कर्दमस्य	கர்தமருக்கு [ராகிய		
इलः	இலன்		
नाम	எனப் பெயர்கொண்ட		

स राजा पृथिवीं सर्वां वशे कृत्वा महायशः । राज्यं चैव नरव्याघ्र पुत्रवत्पर्यपालयत् ॥

नरव्याघ्र	“புருஷோத்தம!	वशे	வசத்தில்
महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
सः राजा	அந்த மன்னன்	राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்
पृथिवीं	பூமி	पुत्रवत् एव	புத்திரனைப்போலவே
सर्वां	முழுவதையும்	पर्यपालयत्	பரிபாலித்துவந்தான்.

सुरैश्च परमोदारैर्देवैश्च महाधनैः । नागराक्षसगन्धर्वैश्च सुमहात्मभिः ॥

पूज्यते नित्यशः सौम्य भयार्तै रघुनन्दन ॥ ५ ॥

सौम्य	“ஸௌம்ய !	भयार्तैः	உன்னத்தில் பயம் கொண்ட
रघुनन्दन	ரகுந்தன !	नागराक्षस-	} நாகர்கள், ராக்ஷஸர் கன், கந்தர்வர்கள் இவர்களாலும்
परमोदारैः	மஹா உதாரகுண முன்ன	गन्धर्वैः	
सुरैः च	தேவர்களாலும்	सुमहात्मभिः	பிரக்யாதிபெற்ற
महाधनैः	மஹா தனவான்களா விய	यक्षैः च	யக்ஷர்களாலும்
देवैः च	அஸ்ரர்களாலும்	नित्यशः	எக்கரஸத்திலும்
		पूज्यते	வணங்கப்பட்டு வந்தான்.



अविभ्यंश्च त्रयो लोकाः सरोपस्य महात्मनः ॥ ६ ॥

சரோபஸ்ய	"கடுஞ்சினங்கொண்ட	லோக: ச	உலகங்களும்
महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு	अविभ्यन्	அஞ்சி நடுக்கின.
स्य:	முன்று		

स राजा तादृशो ह्यासीद्धर्मे वीर्ये च निष्ठितः । बुद्ध्या च परमोदारो बाह्लीकेशो महायशः॥

महायशः	"மஹாபெயர்பெற்ற	निष्ठितः	ஸோகப்பிரசித்தி
बाह्लीकेशः	பாஹ்லிகதேசத்		கொண்டவனாயும்
सः	அந்த [தரசனான	बुद्ध्या	புத்தியால்
राजा	மன்னன்	परमोदारः च	{ எவருக்கும் மேன்மை
तादृशः	அப்படிப்பட்டவனாய்		{ பெற்று விளங்குகிற
धर्मे हि	தருமத்திலும்	आसीत्	{ வனாயும்
वीर्ये च	வீர்யத்திலும்		இருந்தான்;

स प्रचक्रे महाबाहुर्मृगायां रुचिरे वने । चैत्रे मनोरमे मासि सभृत्यवलवाहनः ॥ ८ ॥

महाबाहुः	"மாஹாபாஹுவான	मनोरमे	மனோஹரமாயிருக்
सः	அவன்	चैत्रे	சித்திர [கும்
सभृत्यवद-}	பிருத்யர்கள், ஸைன்	मासि	மாஸத்தில்
वाहनः }	யங்கள் இவர்களோ	रुचिरे	அழகான
	டும் வாஹனங்களோ	वने	வனத்தில்
	டும் கூடி	मृगायां	மேட்டையாட
		प्रचक्रे	தலைப்பட்டான்.

प्रज्ज्ञे च नृपोऽरण्ये मृगाञ्छतसहस्रशः । हतैव वृत्तिर्नाभूच्च राज्ञस्तस्य महात्मनः ॥ ९ ॥

नृपः च	"மன்னனும்	राज्ञः	மன்னனுக்கு
अरण्ये	அரண்யத்தில்	हृवा एव	மாய்த்துக் கிழே
मृगान्	மிருகங்களை		தன்னியும்
शतसहस्रशः	நூறுபிரக்கணக்காய்	वृत्तिः	{ போதம் இனிவேண்
प्रज्ज्ञे	சுட்டான்.		{ டாம் என்னும் தெ
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	न अभूत् च	{ விட்டல்
तस्य	அந்த		எற்படவுமில்லை.

नानामृगाणामयुतं वध्यमाने महात्मना । यत्र जातो महासेनस्तं देशमुपचक्रमे ॥ १० ॥

महामना	"மஹாத்மாவினால்	जातः	பிறந்தது
नानामृगाणां	பலவிதமிருகங்களின்	यत्र	எங்கே
अयुतं	அனேகம்	तं	அந்த
वध्यमानं	கொல்லப்பட்டது.	देश	பிரதேசத்தில்
महासेनः	சுப்பிரமணியக்	उपचक्रमे	வந்துசென்றதார்.
	கடவுள்		

तस्मिन्प्रदेशे देवेशः शैलराजसुतां हरः । रमयामास दुर्धर्षः सर्वैरनुचरैः सह ॥ ११ ॥

तस्मिन्	“அந்த	सर्वैः	எல்லோரோடும்
प्रदेशे	பிரதேசத்தில்	सह	கூட
दुर्धर्षः	அருகே செல்லமுடி	शैलराजसुतां	இமயமலையின் பெண்
देवेशः	தேவேசனாகும் [யாத		னை (பார்வதியை)
हरः	பரமேசுவரர்	रमयामास	உத்சாஹப்படுத்திக்
अनुचरैः	பரிஜனங்கள்		கொண்டிருந்தார்.

कृत्वा स्त्रीरूपमात्मानमुमेशो गोपतिध्वजः । देव्याः प्रियचिकीर्षुः संस्तस्मिन्पर्वतनिक्षेरे ॥

गोपतिध्वजः	“விருஷபத்வஜராகிய	पर्वतनिक्षेरे	மலையின் ஒரு நீருற்ற
उमेशः	உமரபதி		பிரதேசத்தில்
आत्मानं	தன்னை	देव्याः	மனைவிக்கு
स्त्रीरूपं	பெண்ணுருவமாய்	प्रियचिकीर्षुः सन्	ஆனந்தம் விளைவித்
कृत्वा	செய்துகொண்டு		துக்கொண்டிருந்தார்.
तस्मिन्	அந்த		

ये तु तत्र वनोद्देशे सत्त्वाः पुरुषवादिनः । यच्च किञ्चन तत्सर्वं नारीसंज्ञं बभूव ह ॥ १३ ॥

तस्य	“அந்த	किञ्चन	இதரமானதும்
वनोद्देशे	வனப் பிரதேசத்தில்	यत् च	எதுவோ
पुरुषवादिनः	ஆண் இனமென	तत्	அக்கிருந்த
	வழங்கப்படும்	सर्वं ह	எல்லாமும்
सत्त्वाः	ஜீவன்கள்	नारीसंज्ञं	பெண்பாலாய்
ये तु	எவைகளேனா அவை	बभूव	விளங்கின.
	களும்		

एतस्मिन्नन्तरे राजा स इलः कर्दमात्मजः । निघ्नमृगसहस्राणि तं देशमुपचक्रमे ॥ १४ ॥

एतस्मिन्	“இதே	सः	அந்த
अन्तरे	ஸமயத்தில்	इलः	இலனெனும்
तं	அந்த	राजा	மன்னன்
देशं	பிரதேசத்திற்கு	सृगसहस्राणि	பலவிலக்குகளை
कर्दमात्मजः	கர்த்தமப்பிரஜரபதி	निघ्न	கொன்றுகொண்டே
	யின் புதல்வனாகிய	उपचक्रमे	போய்ச்சேர்ந்தான்.

स दृष्ट्वा स्त्रीकृतं सर्वं सव्यालमृगपक्षिकम् । आत्मानं स्त्रीकृतं चैव सानुगं रघुनन्दन ॥

तस्य दुःखं महत्तुर्मासीद्दृष्ट्वाऽऽत्मानं तथा गतम् । उमापतिश्च तत्कर्म ज्ञात्वा त्रासमुपागमत् ॥

रघुनन्दन	“நேற ரகுநந்தன்!	सानुगं	பரிஜனக்களுள் ளிட்ட
सः	அவன்	आत्मानं	தானும்
सव्यालमृगपक्षिकं	பாம்புகள், மிருகங்கள்,	स्त्रीकृतं च एव	பெண்ணுருவமாய்
	பக்சிகள் உள்ளிட்ட		மாறியிருப்பதையும்
सर्वं	எல்லாமும்	दृष्ट्वा	கண்டு
स्त्रीकृतं च	பெண்ணுருவமாயி	आत्मानं	தனக்கு
	ருப்பதையும்	तथा	இவ்வண்ணமாய்

गत्	ஸம்பவித்துவிட்டதை	आसीत्	உண்டாயிற்று.
वृष्टा	{ மாற்றிக்கொள்ள தன் அலாகாத காரிய மென நிச்சயித்துக் கொண்டு	उमापते:	உமாபதியினுடைய
तस्य	அவனுக்கு	कर्म च	செய்கைதான்
महत्	ஸற்றுக்க ஒண்ணாக	तत्	இது என்று
दुःखं	துக்கமானது	ज्ञात्वा	உணர்ந்து
		सासं	அச்சத்தை
		उपागमत्	அடைந்தான்.

ततो देवं महात्मानं शितिकण्ठं कर्पादिनम् । जगाम शरणं राजा समृत्यवलवाहनः ॥१७॥

ततः	“அதனால்	कर्पादिनं	சடையனும்
राजा	மன்னன்	शितिकण्ठं	செதிகண்டனும்
समृत्यवल-	பிருத்தியர்களுக்கும்	महात्मानं	மஹாத்மாவுமாகிய
वाहनः	சையங்களுக்கும்	देवं	தேவரை
	வாஹனங்களுக்கும்	शरणं	சரணமாக
	கூடினவனாய்	जगाम	அடைந்தான்.

ततः प्रहस्य वरदः सह देव्या महेश्वरः । प्रजापतिमुतं वाक्यमुवाच वरदः स्वयम् ॥१८॥

ततः	“அதன்மேல்	प्रजापतिमुतं	{ பிரஜாபதிகளுள் ஒரு வரின் புதல்வனாகிய இலணைப்பார்த்து புண்ணகை செய்து இந்த மொழியை திருவாய்மலர்த்தரு ‘நானே [எரினார்: வரம் கொடுக்கிறவ னாக ஆகிறேன்.
देव्या	மணியுடன்	प्रहस्य	
सह	கூடபிருந்தவராகிய	वाक्यं	
महेश्वरः	மஹேஸ்வரர்	उवाच	
वरदः	அனுகூலம் செய்ய வேண்டியவராகி	स्वयं	
		वरदः	

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ राजर्षे कर्दमेय महाबल । पुरुषत्वमृते सौम्य वरं वरय सुव्रत ॥ १९ ॥

राजर्षे	“ராஜரிஷயே!	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு.
महाबल	மஹாபலவானே!	पुरुषः	புருஷனாய் ஆய்கிடு வதை
सुव्रत	நல்ல விருதம் பூண்ட	ऋते	ஒழிய வேறு ஏதேனும்
सौम्य	புண்பா த்மாவே!	वरं	வரத்தை
कर्दमेय	கர்தமரின் புதல்வனே!	वरय	கேட்பாயாக!
उत्तिष्ठ	எழுந்திரு.		

ततः स राजा दुःखार्तिः प्रत्याख्यातो महात्मना । न च जग्राह स्त्रीभूतो वरमन्यं सुरोत्तमात् ॥

महात्मना	“மஹாத்மாவினால்	ततः	அதனால்
प्रत्याख्यातः	{ வேண்டியதைக் கொடு க்கமாட்டேனென்று மறுக்கப்பட்டவனாய்	दुःखार्तिः	துக்காக்கிராந்தனாய்
स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவமடைந்	सुरोत्तमात्	தேவச்சேஷ்டரிடமி
सः	அந்த [திருந்த	अन्यं	இதர எந்த [ருந்து
राजा	மன்னன்	वरं च	வரத்தையும்
		न जग्राह	வேண்டிக்கொள்ள வில்லை.



ततः शोकेन महता शैलराजसुतां नृपः । प्रणिपत्य हुमां देवीं सर्वेणैवान्तरात्मना ॥ २१ ॥

ततः	“ அதன்மேல்	சைலராஜசுதா	இமயமலையின் புதல்
नृपः	மன்னன்		வியாகிய
महता	ஸலிக்கமுடியாத	उमा	உமா
शोकेन	சோகத்தால்	देवी हि	தேவியாரையே
सर्वेण एव	எல்லாப் பிரகாரத்	प्रणिपत्य	முடிதாழ்த்திவணங்கி
	தாலும்		ப்பிரார்த்தித்தான்:
अन्तरात्मना	உள்ளமுருகி		

ईशे वराणां वरदे लोकानामसि भामिनी । अमोघदर्शने देवि भज सौम्येन चक्षुषा ॥

ईशे	“ எதையும் செய்ய வல்ல தேவீ !	अमोघदर्शने	வினோத தர்சனத் தையுடைய
वराणां	வரங்களுடைய	देवि	தாயே!
वरदे	அளித்தலாகும் பேரு தனிபுரியும் தேவீ !	सौम्येन	குளிர்ந்த
लोकानां	உலகங்களுக்கு	चक्षुषा	கண்ணால்
भामिनी	} அனுகூலமும் செய் பும் மாதாய் தேவரீர் வினக்குகிறீர்.	भज	கடாகழித்தருள்க.
असि			

हृदतं तस्य राजर्षेर्विज्ञाय हरसन्निधौ । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं देवी रुद्रस्य सम्मता ॥ २३ ॥

हरसन्निधौ	“ சிவபெருமானது ஸன்னிதானத்தில்	हृदतं	மனதிற் கொண்ட கருத்தை
रुद्रस्य	சிவபெருமானது	विज्ञाय	அறிந் துகொண்டு
सम्मता	அன்பிற்குப் பாத் தீரமாகிய	हरसन्निधौ	பாபசிவனிடத்தில்
देवी	தேவியார்	शुभं	அனுகூலமாயின
तस्य	அந்த	वाक्यं	இந்த மொழியை
राजर्षेः	ராஜரிஷியினது	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :

अर्धस्य देवो वरदो वरार्धस्य तव हृदम् । तस्मादर्थं गृहाण त्वं स्त्रीपुंसोऽर्यावदिच्छसि ॥

देवः	“ மஹாதேவர்	तस्मात्	ஆனபடியால்
अर्धस्य	பாதிக்கு	त्वं	நீ
वरदः	வரமளிக்க உரிமையு	अर्थं	பாதியை
तव	உனக்கு [டையவர்.	गृहाण	பெற்றுக்கொள்.
वरार्धस्य हि	வரத்தின் பாதிக்கு மாதீரம்	स्त्रीपुंसोः	ஸ்திரீபுருஷருபங்களி ரண்டையும்
अहं	நான் உரிமையுடைய வன்.	यावत्	எவ்வளவுகாலம்
		इच्छसि	நீ வேண்டுகின்றனை ?

तदद्भुततरं श्रुत्वा देव्या वरमनुत्तमम् । सम्प्रहृष्टमना भूत्वा राजा वाक्यमथाब्रवीत् ॥२५॥

ராஜா	"மன்னன்	சுர்த்	பெரிதாய்ப் பாராட்டி
देव्या:	தேவியாரது	सम्प्रहृष्टमना:	குளிர்ந்த மனத்தனய்
अद्भुततरं	யிகழுச்சர்யமானதும்	भूत्वा	ஆகி
अनुत्तमं	இணையற்ற துமாகிய	अथ	இந்த
तत् वरं	அந்த வாகம்பாறை	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		अब्रवीत्	செய்தகொண்டான்:

यदि देवि प्रसन्ना मे रूपेणाप्रतिमा भुवि । मासं स्त्रीत्वमुपासित्वा मासं स्यां पुरुषः पुनः ॥

देवि	"தாயே!	मासं	ஒருமாஸைகாலத்தை
मे	எனக்கு	स्त्रीत्वं	பெண்ணுருவமாய்
प्रसन्ना	அருள் புரிகின்றவராய்	उपासि वा	கழித்துவிட்டு
यदि	ஆகிறபொழுத்தில்	पुनः	மீளவும்
भुवि	உலகில்	मासं	ஒருமாஸைகாலம்
रूपेण	ரூபத்தால்	पुरुषः	ஆணுருவம்கொண்டவனாய்
अप्रतिमा	விகாரற்றவண்ணமாய்	स्याम्	நானிருக்கக்கடவேன்."

ईप्सितं तस्य विज्ञाय देवी सुरचिरानना । प्रत्युवाच शुभं वाक्यमेवमेव भविष्यति ॥२७॥

सुरचिरानना	{ "மஹாதேஜோமய மாய் விளங்கும் முகமுடைய	विज्ञाय	அறித்துகொண்டு
देवी	தேவியார்	शुभं	எற்றபடியிருக்கும்
तस्य	அவனது	वाक्यं	இந்தமொழியை
ईप्सितं	இஷ்டத்தை	प्रत्युवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
		एवं एव	"அங்ஙனமே [ஓர்:
		भविष्यति	ஆகுக.

राजन्पुरुषभूतस्त्वं स्त्रीभावं न स्मरिष्यसि । स्त्रीभूतश्च परं मासं न स्मरिष्यसि पौरुषम् ॥

राजन्	"ஹே ராஜனே!	परं	மற்றொரு
च	ஆயினும்	मासं	மாஸத்தில்
पुरुषभूतः	ஆணுருவம்கொண்ட	स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவம்கொண்டவனாய்
त्वं	நீ	पौरुषं	ஆணுருவத்துடனான
स्त्रीभावं	பெண்ணாயிருந்ததை	न स्मरिष्यसि	நீ ஸ்மரிக்கமாட்டாய்."
न स्मरिष्यसि	ஸ்மரிக்கமாட்டாய்;		

एवं स राजा पुरुषो मासं भूत्वाऽथ कार्दमिः । त्रैलोक्यसुन्दरी नारी मासमेकमिलाऽभवत् ॥

स: राजा	"அந்த மன்னன்	भूत्वा	வாழ்ந்துவிட்டு
एवं	இப்படியாய்	अथ	அதன்மேல்
मासं	ஒருமாதகாலம்	एकं मासं	ஒருமாதகாலம்
कार्दमिः	{ கர்த்தமப்ராஜாபதியின் புத்திரன் கார்த்தமி என்று	त्रैलोक्यसुन्दरी	த்ரிலோகசுந்தரியான
पुरुषः	ஆண் உருவம்கொண்டவனாய்	इला	இலா என்னும்
		नारी	பெண்மணியாய்
		अभवत्	விளங்கினான்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे सप्ताशीतितमः सर्गः ॥

अष्टाशीतितमः सर्गः—எண்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். || ८८ ||

किंपुरुषोत्पत्तिः—கிம்புருஷோத்பத்தி.

तां कथामिलसम्बन्धां रामेण समुदीरिताम् । लक्ष्मणो भरतश्चैव श्रुत्वा परमविस्मितौ ॥

ராமேண	ஸ்ரீராமரால்	भरतः च	பரதரும்
समुदीरितां	சொல்லப்பட்டதும்	लक्ष्मणः एव	லக்ஷ்மணரும்
इलसम्बन्धां	இலணைப்பற்றியது	परमविस्मितौ	மிகவும் கொண்டாடி
तां	அந்த [மாகிய		ஞானர்கள்.
कथां श्रुत्वा	கதையைக் கேட்டு,		

तौ रामं प्राञ्जली भूत्वा तस्य राज्ञो महात्मनः । विस्तरं तस्य भावस्य तदा पप्रच्छतुः पुनः ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	महात्मनः	மஹாத்மாவான
प्राञ्जली	அஞ்சலிஹஸ்தர்	राज्ञः	மன்னனுடையவும்
भूत्वा	ஆகி [களாய்	तस्य	அதன்
पुनः	மீளவும்	भावस्य	உட்கருத்தினுடைய
तदा	அப்பொழுது	विस्तरं	விவரத்தை [வும்
तस्य	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
		पप्रच्छतुः	இப்படி வினாவினார்கள் :

कथं स राजा स्त्रीभूतो वर्तयामास दुर्गतिः । पुरुषः स यदा भूतः कां वृत्तिं वर्तयत्यसौ ॥

சஃ	“அந்த	पुरुषः भूतः	ஆணுருவங்கொண்டிருந்தது
दुर्गतिः	துர் தசையடைந்து	यदा	எப்பொழுதோ அப்
स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவங்	कां	என்ன [பொழுது
राजा	மன்னன் [கொண்ட	वृत्तिं	விருத்தியை
कथं	எப்படி	वर्तयति	ஆளுகிறது தனுவந்
वर्तयामास	வாழ்ந்துவந்தான் ?		தான் ? ”
सः असौ	அந்த ஐயவன்		

तयोस्तद्भाषितं श्रुत्वा कौतूहलसमन्वितम् । कथयामास काकुत्स्थस्तस्य राज्ञो यथागतम् ॥

காகுத்யஃ	காகுதஸ்தர்	भाषितं	விண்ணப்பத்திற்கு
तथोः	அவ்விருவர்களது	श्रुत्वा	திருச்செவிராய்த்து
कौतूहल- } समन्वितं }	விவரம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற அவாவை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற	तस्य राज्ञः	அந்த மன்னனுக்கு
	அந்த	यथागतं	நடைபெற்ற காரியமெதுவோ அதை
		कथयामास	இப்படி விரிவாய்ச் சொல்லியருளினார் :

तमेव प्रथमं मासं स्त्रीभूत्वा लोकसुन्दरी । ताभिः परिवृता स्त्रीभिर्ये च पूर्वपदानुगाः ॥५॥

தம்	“அந்த	पूर्वपदानुगाः	முன்னிலைமையிடுப
प्रथमं	முதல்	ये	பரிஜனங்களையிருந்
मासं एव	மாதத்திலேயே	स्त्रीभिः	எவர்களோ [தவர்கள்
लोकसुन्दरी	லோகசுந்தரியாக		பெண்ணுருவம்
स्त्रीभूत्वा	பெண்ணுருவங்		கொண்ட
	கொண்டவளாய்	ताभिः च	அவர்களாலேயே
		परिवृता	சூழப்பட்டுவிளக்கினாள்.



तत्काननं विगाह्याशु विजह् लोकोन्दरी । द्रुपगुल्मलताकीर्णं पद्भ्यां पद्मदलेक्षणा ॥ ६ ॥

पद्मदलेक्षणा	“தாமரையின் தனம் போன்ற கண்களுற்ற	तन्	அந்த
லோகஸுन्दரி	லோகசுந்தரி	கானனம்	காட்டில்
द्रुपगुल्म- लताकीर्णं }	விருகுலங்களாலும், புதர்களாலும், கொ டிகளாலும் நிறைந் துள்ள	आशु	உடனேயே
		पद्भ्यां	கால்நடைபாய்
		विगाह्य	புகுந்து
		विजह्	உல்லாசமாய் காலம் கழித்தான்.

वाहनानि च सर्वाणि सा त्यक्त्वा वै समन्ततः । पर्वताभोगविवरे तस्मिन्नेमे इला तदा ॥

तदा	“அப்பொழுது	तस्मिन्	அந்த
सा इला	அந்த இலை என்பவள்	पर्वताभोग- विवरे }	மலையின் அடிவாரத் தைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்தில்
वाहनानि	வாஹனங்கள்	रेमे	விளையாட்டாய் காலம் கழித்தான்.
सर्वाणि च	எல்லாவற்றையும்		
समन्ततः वै	முற்றிலுமே		
त्यक्त्वा	ஒழித்துவிட்டு		

अथ तस्मिन्वनोद्देशे पर्वतस्याविदूरतः । सरः सुरुचिरप्रख्यं नानापक्षिगणैर्युतम् ॥ ८ ॥

अथ	“அப்பொழுது	नानापक्षिगणैः	பலவகை பக்சிகளால் களால்
तस्मिन्	அந்த	युतं	ஸேவிக்கப்பெற்றதும்
वनोद्देशे	வனப் பிரதேசத்தில்	सुरुचिरप्रख्यं	அதிமனோஹரமாய் விளங்குகிறதமான
पर्वतस्य	பர்வதத்திற்கு	सरः	ஒரு பொய்கை இருத் தது.
अविदूरतः	ஸமீபத்தில்		

ददर्श सा त्विला तस्मिन्बुधं सोमसुतं ततः । ज्वलन्तं स्वेन वपुषा पूर्णसोममिवोदितम् ॥

तपन्तं च तपस्तीव्रमम्भोमध्ये दुरासदम् । यशस्करं कामकरं तारुण्ये पर्यवस्थितम् ॥ १० ॥

तस्मिन् तु	“அவ்விடத்திலேயே	तीव्रं	தீவ்ரமாகிருக்கிறதும்
सा	அந்த	दुरासदं	இணையில்லாதிருக் கிறதும்
इला	இலை என்பவள்		
ततः	அப்பொழுது	यशस्करं	{ மஹத்தான புகழை தாத்தக்கதாயிருக் கிறதமான
सोमसुतं	சந்திரனது புத்திர	तपः	தவத்தை
बुधं	புதனை [னாகும்	तपन्तं	புர்கின்றவனாகும்
स्वेन	தனது	तारुण्ये	பெளவன உருவத்தில்
वपुषा	ரூபத்தால்	पर्यवस्थितं	இருக்கின்றவனாகவும்
उदितं	அப்பொழுதே உதயமா கும்	कामकरं च	{ ஆசை கொள்ளத்தக்க வடிவமுகொன்னத் தக்கவனாகவும்
पूर्णसोमं इव	பூர்ணசந்திரனைப் போலவே	दर्श	கண்டான்.
ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் விளங்குகிறவனாகும்		
अम्भोमध्ये	ஜலத்தின் மத்தியில்		

सा तं जलाशयं सर्वं शोभयामास विस्मिता । सहगैः पूर्वपुरुषैः स्त्रीभूतै रघुनन्दन ॥११॥

रघुनन्दन पूर्वपुरुषैः	"தேவ ரகுநந்தன ! முன்பு ஆணுருவம் கொண்டிருந்தவர்களும்	सा विस्मिता	அவள் தடுமாற்றமடைந்த மனத்தினளாய்
स्त्रीभूतैः	{ பெண்ணுருவம் கொ ண்டிருப்பவர்களு மான	सर्वं तं जलाशयं शोभयामास	முற்றிலும் அந்த அசட்டுத்தனத்தில் சித்தப்பிரமை கொண் டுவிட்டாள்.
सहगैः	பரிஜனங்களோடு		

बुधस्तु तां समीक्षयैव कामबाणनिपीडितः । नोपलेभे तदाऽऽत्मानं सञ्चाल तदाऽम्भसि॥

बुधः तु तां समीक्ष्य एव	"புதனும் அவளை பார்த்தமாதிரித் திலேயே	भावानं न उपलेभे तदा अम्भसि	முன்பின் ஆலோசிக் கும் அறிவை பெறவில்லை. அதனால் ஐலத்தில்
कामबाण- निपीडितः }	{ காமபாணங்களுக்கு வசப்பட்டு மெய் மறந்தவனாகி	संचाल	{ இங்குமங்கும் நடந்த கொண்டிருக்கும் வண்ணமே இருந்து விட்டான்.
तत्	அந்த		

इलां निरीक्षमाणस्तु त्रैलोक्याभ्यधिकां शुभाम् ।

चिन्तां समभ्यतिक्रामत्का न्वयं देवताधिका

॥ १३ ॥

त्रैलोक्याभ्यधिकां	"மூவுலகங்களிலும் இணையில்லாத	देवताधिका	தேவதைகளிலும்மேம் பட்டவளாயிருக்கும்
शुभां इलां	வடிவமுகவாய்த் இளையை	इयं का तु चिन्तां	இவள் யாரோ என்கிற சிந்தையில்
निरीक्षमाणः तु	{ கண்கொட்டாமல் பார்த்தவண்ணமே இருக்கும் அவன்	समभ्यतिक्रामत्	மனதை முற்றிலும் நாட்டிவிட்டான்.

न देवीषु न नागीषु नासुरीष्वप्सरःसु च । दृष्ट्वा मया काचिद्रूपेणानेन शोभिता ॥

देवीषु न नागीषु न असुरीषु अप्सरसु च	"தேவஸ்த்ரீகளிலாயி னும் நாகஸ்த்ரீகளிலாயி னும் அஸுரஸ்த்ரீகளிலா யினும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளிலா யினும்	अनेन रूपेण शोभिता काचि मया न दृष्ट्वा	இந்த பிறவிக்குணம் கொண்டு தேஜோமயமாய் எவளும் [விளங்கும் என்னால் இதற்குமுன் பார்க்கப் படவில்லை.
--	--	--	---

सदृशीयं मम भवेद्यदि नान्यपरिग्रहः । इति बुद्धिं समास्थाय जलात्कूलमुपागमत् ॥१५॥

अन्यपरिग्रहः } “வேறொருவனை பதி  
न यदि } याय் அடையப்பட  
வில்லை என்கிறபடியே

इयं இவள் [த்தில்

मम எனக்கு

सदृशी भवेत् இணையாய் ஆகலாம்

आश्रमं समुपागम्य ततस्ताः प्रमदोत्तमाः । शब्दापयत धर्मात्मा तार्थेन च ववन्दिरे ॥

धर्मात्मा “தருமா த்மாவாகும்

ததः அவன்

आश्रमं அவ்விடத்திலிருந்து

समुपागम्य ஆசிரமத்திற்கு

प्रमदोत्तमाः போய்ச் சேர்ந்து

ஸ்தீரத்தினங்களாகும்

इति என்கிற  
बुद्धिं எண்ணத்தில்  
समास्थाय மனதைச் செலுத்தி  
जलात् ஜலத்தினின்றும்  
कूलं கரையில்  
उपागमत् ஏறினான்.

ताः च அவர்களை மட்டும்

शब्दापयत கூறியழைத்தான்.

ताः च அவர்களும்

एवं இவனிடம்

ववन्दिरे வந்து வணங்கி

பின்புரர்கள்.

स ताः पप्रच्छ धर्मात्मा कस्यैषा लोकसुन्दरी । किमर्थमागता चैव सत्यमाख्यात मा चिरम् ॥

धर्मात्मा “தருமா த்மாவாகும்

सः அவன்

ताः அவர்களைப் பார்த்து

पप्रच्छ இப்படி வினாவினான்:

लोकसुन्दरी ‘லோகஸுந்தரியா

एषा இவள் [கும்

कस्य யாருக்குச்சொந்தம்?

आगता இங்குவந்திருக்கிறா

किमर्थं யாதுகாரணம்?

सत्यं உண்மையானதை

मा चिरं காலதாமதமின்றி

आख्यात च एव சொல்லலாமோ?

शुभं तु तस्य तद्वाक्यं मधुरं मधुराक्षरम् । श्रुत्वा स्त्रियश्च ताः सर्वा ऊचुर्मधुरया गिरा ॥

ताः स्त्रियः “அந்த ஸ்திரீகள்

सर्वः च எல்லோரும்

तस्य அவனது

शुभं நல்லதாயும்

मधुरं மதுரமாயும்

मधुराक्षरं तु { ச்ரோத்ரோத்திரியத்

திற்கு ஸுகம்தரு

கிறதாயுமிருக்கிற

तत् वाक्यं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு

मधुरया மதுரமான

गिरा சொர்க்கொண்டு

ऊचुः பதிலுரைத்தார்கள்.

अस्माकमेवा सुश्रोणी प्रभुत्वे वर्तते सदा । अपतिः काननान्तेषु सहास्माभिश्चरत्यसौ ॥

सदा “எக்காலத்திலும்

सुश्रोणी { யாவரும் கொண்டா

டத்தக்க மார்க்கத்

திலிருக்கிறவளும்

अपतिः இன்னும் மணம் புரி

யாதவளுமாயி

एषा இவள்

अस्माकं எங்களுடைய

प्रभुत्वे உஜ்ஜமானத்வத்தில்

वर्तते இருக்கிறான்.

काननान्तेषु வனப்பாதேசங்களில்

अस्माभिः எங்களுோடு

सह கூடவே

असौ இவள்

चरति திரிந்து காலக்கழிக்

கின்றாள்.



तद्वाक्यमव्यक्तपदं तासां स्त्रीणां निश्चय च । विद्यामावर्तिनीं पुण्याभावर्तयत स द्विजः ॥

ச:	“அந்த	புण्या	{ பயபத்தியுடன் தனக்
द्विजः	விஷத்திரியன்		{ குள்ளேயே ஜபிக்க
तासां	அந்த		{ வேண்டியதான
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளது	भावर्तिनीं	{ தெரியாத விஷயங்
अव्यक्तपदं	நன்கு விளக்காதபதங்		{ களை ஞானதிரூஷ்
	களையுடையதான		{ டிக்குத் தெரியும்
सत्	அந்த		{ வண்ணம் செய்யும்
वाक्यं	மொழியை	विद्यां	மஹாஜபத்தை
निश्चय	கேட்டு	भावर्तयत्	ஜபிக்கலானான்.
च	அதனால்		

सोऽर्थं विदित्वा सकलं तस्य राज्ञो यथागतम् । सर्वा एव स्त्रियस्ताश्च वभाषे मुनिपुङ्गवः॥

सः	“அந்த	विदित्वा	உன்னபடி அறிந்து
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்		கொண்டு
तस्य	அந்த	ताः	அந்த
राज्ञः	மன்னனது	स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்
यथागतं	பூர்வவிருத்தார்த்தத்	सर्वाः एव	எல்லோரையும்
	தையும்		பார்த்து
अर्थं	அதன்காரணத்தையும்	वभाषे	இப்படி ஆக்ஞாபித்
सकलं च	முற்றிலும்		தான்:

यत्र किंपुरुषा भद्रा अवसन्शैलरोधसि । वासं शैलवरे रम्ये यूयं तत्र गमिष्यथ ॥ २२ ॥

शैलरोधसि	“மலைத்தாழ்வாரத்தில்	रम्ये	மனோஹரமாயிருக்
भद्राः	மஹாபாக்கியசாலிக		கின்ற
किंपुरुषाः	கிம்புருஷர்கள் [ளாகிய	शैलवरे	மலைப்ரதேசத்தில்
यत्र	எவ்விடத்தில்	यूयं	நீங்கள்
अवसन्	வஸித்தார்களோ	वासं	குடியாய்
तत्र	அதே	गमिष्यथ	பேராயிருக்கவேண்டும்.

मूलपत्रफलैः सर्वा वर्तयिष्यथ नित्यदा । स्त्रियः किंपुरुषान्नाम भर्तृन्समुपलप्स्यथ ॥ २३ ॥

सर्वाः	“எல்லோரும்	वर्तयिष्यथ	நீங்கள் வாழ்ந்துவா
नित्यदा	எப்பொழுதும்		வேண்டியது.
स्त्रियः	பெண்ணுருவங்கொ	किंपुरुषान्	கிம்புருஷர்கள்
	ண்டவர்களாகவே	नाम	என்கிற
मूलपत्रफलैः	காய், இலை, பழக்களை	भर्तृन्	பர்த்தாக்களை
	க்கொண்டே	समुपलप्स्यथ	பெறக்கடவீர்கள்

तां श्रुत्वा सोमपुत्रस्य वाचं किंपुरुषीकृताः । उपासाञ्चक्रिरे शैलं बभ्रुस्ता बहुलास्तदा ॥

ததா	“அப்பொழுது	श्रुत्वा	எற்றுக்கொண்டு
ताः	அந்த	किंपुरुषीकृताः	{ கிம்புருஷரென்னும் தேவஜாதிப்பெண்க ளாகி
बभ्रुः	ஸ்திரீகள்	शैलं	மலையில்
बहुलाः	பலரும்	उपासाञ्चक्रिरे	{ தெய்வத்யானத்தில் காலம் கழித்து வந் தார்கள்.”
सोमपुत्रस्य	சந்திரபகவானின் புதல்வனுடைய		
तां	அந்த		
वाचं	நியமனத்தை		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे अष्टाशीतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23508



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2784

एकोनवतितमः सर्गः—எண்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௭ ॥

पुरुषवस उत्पत्तिः—புருவஸ்ஸின் உத்பத்தி.

श्रुत्वा किंपुरुषोत्पत्तिं लक्ष्मणो भरतस्तदा । आश्चर्यमिति चाब्रूतासुभौ रामं जनेश्वरम् ॥

तदा	அப்பொழுது	जनेश्वरं	புருஷோத்தமராகிய
किंपुरुषोत्पत्तिं	கிம்புருஷராய்	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
भरतः	பரதரும் [விட்டதை	आश्चर्यं	‘இதுவும் ஒரு தெய்வ தீனஸம்பவமே’
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருமாகிய	इति	என்று
उभौ च	இருவரும்	अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

अथ रामः कथामेतां भूय एव महायशः । कथयामास धर्मात्मा प्रजापतिमुतस्य वै ॥२॥

अथ	அதன்மேல்	प्रजापति- सुतस्य वै	{ பிரஜாபதிகளில் ஒரு வரின் புதல்வரைப் பற்றியதான
धर्मात्मा	தருமா த்மாவென	भूयः एव	பாக்கிபுருக்கிறதாகிய
महायशः	பெயர்பெற்ற	एतां कथां	பின்னரும் கதையை
रामः	ஸ்ரீராமர்	कथयामास	சொல்லியருளினார்:

सर्वास्ता विद्वता दृष्ट्वा किंनरीक्षपिसत्तमः । उवाच रूपसम्पन्नां तां स्त्रियं प्रहसन्निव ॥३॥

ऋषिसत्तमः	“முனிவர் பெருமான்	प्रहसन्	மெனொதரியம்
ताः	அவர்கள்		பெற்றவனாகி
सर्वाः	எல்லோரும்	रूपसम्पन्नां	அழகியாகிய
किन्नरीः	கிந்நரிகளாய்	तां	அந்த
विद्वताः	அப்புறம்போய் விட்	स्त्रियं	பெண்ணைப் பார்த்து
दृष्ट्वा	கண்டு, [டவர்களாக	उवाच	இங்ஙனம் மொழிக்
इव	சற்று		தார்:

सोमस्याहं सुदयितः सुतः सुरचिरानने । भजस्व मां वगरोहे भक्त्या स्निग्धेन चक्षुषा ॥

सुरचिरानने	{ “அத்புத ஜோதிமய மாய் விளங்கும் முக முள்ள மாதே! ஸ்திரீதன்மே! நான் சந்திரபகவானது அத்யந்த அன்பிற்குப் பாத்திரனாகிய	सुतः	மகன்.
वगरोहे		मां	என்னை
अहं		भक्त्या	பக்தியோடும்
सोमसः		स्निग्धेन	ஆன்போடும்
सुदयितः		चक्षुषा	உத்ஸாஹத்தோடும்
		भजस्व	ஏற்றுக்கொள்க.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा शून्ये स्वजनवर्जिता । इला सुरचिरप्रख्यं प्रत्युवाच महाग्रहम् । ५॥

स्वजनवर्जिता	{ “தன்னினத்தார் ஒருவரையும் காண திருந்த இலை என்பவள் எவருமில்லாத ஏகாந் தமான இடத்தில் தசு அவரது சுருசி(புக்ஷ்யம்) { சற்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதபடி ஸ்ப ஷ்டமாய்	तत् वचनं	{ தன்னிப்பிராயத்திற் கொத்திருக்கிறதான அம்மொழியை श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு महाग्रहं { நவக்கிரஹங்களில் ஒரு மஹாக்கிரஹ மாகிய அவரைப் பார்த்து प्रत्युवाच பதினரைத்தான்:
--------------	--	----------	--

अहं कामचरी सौम्य तवास्मि वशवर्तिनी । प्रशाधि मां सोमसुत यथेच्छसि तथा कुरु ॥

सौम्य	“புண்பாத்தமாவே!	वशवर्तिनी	திருவுள்ளப்படியே
सोमसुत	சந்திரபகவானின் புத்திரரே!	अस्मि	ஐங்குறேன்.
कामचरी	{ என்னிஷ்டம்போல நடக்க உரிமைகொ ண்ட अहं நான் तव தேவர்க்கு	यथा इच्छसि	தேவரீர் திருவுள்ளத்தி லிருப்பது எதுவோ तथा அவ்வண்ணமே कुरु செய்தருள்க. मां என்னை प्रशाधि ஆள அருள் புரிக.

तस्यास्तदद्भुतप्रख्यं श्रुत्वा हर्षमुपागतः । स वै कामी सह तथा रेमे चन्द्रमसः सुतः ॥७॥

चन्द्रमसः	“சந்திரபகவானது	हर्षं	மகிழ்ச்சியை
सुतः सः	புதல்வனாகிய அவன்	उपागतः	அடைந்தவனாகி
तस्याः	அவளது	तथा सह	அவ்ளாடுகூட
तत्	அந்த	कामी वै	{ மனைவியிடத்தில் அதிகப்பற்றுள்ள कण्वनाकि रेमे ஸுகமாய் காலங்க ழித்தான்.
अद्भुतप्रख्यं	{ அத்யத்புதமாய் உள் ளது உள்ளபடியே சொல்லியதை श्रुत्वा கேட்டு		



बुधस्य माधो मासस्तामिनां रुचिराननाम् । गतो रमयतोऽत्यर्थं क्षणवत्तस्य कामिनः ॥

रुचिराननां	“தேஜோமயமாய் விளங்கும்முகமுடைய	तरय	அந்த
तां	அந்த	बुधस्य	புதனுக்கு
इत्तां	இதை என்பவளை	माधवः	வைகாசி
रमयतः	அனுபவித்துக்கொண்	मासः	மாதமானது
अत्यर्थं	அதிக [குருக்கும்	क्षणवत्	ஒருநொடிப்பொழுதாய்
कामिनः	பாரியாதின்னான்	गवः	கழிந்தபோயிற்று.

अथ मासे तु सम्पूर्णे पूर्णेंदुसदृशाननः । प्रजापतिसुतः श्रीमाञ्छयने प्रत्यबुध्यत ॥९॥

अथ	“இப்படியாய்	धीनान्	ஸ்ரீமானாய்
मासे	ஒருமாதம்	प्रजापतिसुतः	பிரஜாபதிகளில் ஒருவரின் புதல்வனாய்,
संपूर्णे तु	ஸ்ரீமாதாகியபின்னர்	शयने	1. நுக்கையில்
पूर्णेंदुसदृशाननः	முழுமதிபோன்ற முகத்தினனாய்	प्रत्यबुध्यत	கண்விழித்தெழுந்திருந்தான்.

सोऽपश्यत्सोमजं तत्र तपन्तं सलिलाशये । ऊर्ध्वबाहुं निरालम्बं ते राजा प्रत्यभाषत ॥

सः	“அவன்	तपन्तं	தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	सोमजं	சந்திரன் புதல்வனை
सलिलाशये	ஐமடுவில்	अपश्यत्	கண்டான்.
ऊर्ध्वबाहुं	கைகளையெடுத்துக் கொண்டவனாய்	राजा	மன்னன்
निरालम्बं	நிராதரமாக நிற்கின்றவனாய்	तं	அவனைப்பார்த்து
		प्रत्यभाषत	இப்படிப்பேசினான்.

भगवन्पर्वतं दुर्गं प्रविष्टोऽस्मि सहायुगः । न तु पश्यामि तत्सैन्यं क नु ते मामका गताः ॥

भगवन्	“ஸ்வாமி!	सैन्यं	ஸைன்யத்தை
सहायुगः	பரிவாஜனங்களுடன் கூடினவனாய்	तु	இப்பொழுது
दुर्गं	புருவது கஷ்டமாயி	न पश्यामि	கான் காணவில்லை.
पर्वतं	மலைக்கு [ருக்கின்ற	ते	அந்த
प्रविष्टः अस्मि	கான் வந்தேன்.	मामकाः	என்னைச்சேர்ந்தவர்
तत्	அந்த	क नु गताः	கன்கேயிருக்கிறார்களா?

तच्छ्रुत्वा तस्य राजर्षेर्नष्टसंज्ञस्य भाषितम् । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं सान्त्वयन्परया गिरा ॥

नष्टसंज्ञस्य	“முன் நடந்த விஷயங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவரமுடியாதிருந்த	सान्त्वयन्	ஹிதம்செய்யவேண்டியவனாகி
तस्य राजर्षेः	அந்த ராஜரிஷியினது	परया	கட்புக்குவரான
तत्	அந்த	गिरा	சொற்கொண்டு
भाषितं पुखा	மொழியைக்கேட்டு	शुभं	சுனுகலத்தை விடாகிக்கும்
		वाक्यं	இந்த மொழியை
		प्रत्युवाच	பதிலாய் உரைத்தான்.

अश्मवर्षेण महता भृत्यास्ते विनिपातिताः । त्वं चाश्रमपदे सुप्तो वातवर्षभयादितः ॥१३॥

தே	"உனது	வதவ்ம்மயாதித:	காற்றும்மழைக்குப்பயந்தவனாய்
भृत्याः	பிடுத்தியர்கள்	आश्रमपदे	ஆசிரமத்தின் உள்ளேயே
महता अश्मवर्षेण	பெரிய கல்மாரியால்	सुप्तः	எதுவும் தெரியாமல்
विनिपातिताः	மாண்டுவிட்டார்கள்.		நுங்கிவிட்டாய்.
त्वं च	நீ மாதிராம்		

समाश्वसिहि भद्रं ते निर्भयो विगतज्वरः । फलमूलाशनो वीर निवसेह यथासुखम् ॥

वीर	"ஹீர!	यथासुखं	யதாகுகமாய்
इह	இவ்விடத்திலேயே	निवस	வஸித்துவாய்.
विगतज्वरः	மனக்கவலையற்றவனாய்	ते	உனக்கு
निर्भयः	சங்கடங்கள் எதுவுமில்லாதவனாய்	भद्रं	நல்லகாலம் வரப்போகிறது.
फलमूलाशनः	{ பழக்களையும் கிழங்குகளையுமே உணவாய்கொண்டவனாய்	समाश्वसिहि	மனந்தேறி இரு.

स राजा तेन वाक्येन प्रत्याश्वस्तो महामतिः । प्रत्युवाच शुभं वाक्यं दीनो भृत्यक्षयाद्भ्रशम् ॥

सः	"அந்த	भृत्यक्षयात्	பிடுத்தியர்களின் அழிவாய்
महामतिः	மஹாபுத்திமானான	भृशं	மிக்க
राजा	மன்னன்	दीनः	துக்கப்படுகின்றவனாய்
तेन	அந்த	शुभं	மெச்சத்தக்கதான
वाक्येन	மொழியால்	वाक्यं	இந்த மொழியை
प्रत्याश्वस्तः	ஒருவாறு துக்கசமனம் பெற்றவனாகி	प्रत्युवाच	பதிலையுரைத்தான்:

त्यक्ष्याम्यहं स्वकं राज्यं नाहं भृत्यैर्विनाकृतः । वर्तयेयं क्षणं ब्रह्मन्समनुज्ञातुमर्हसि ॥१६॥

ब्रह्मन्	"மூலிவர் பெருமா	अहं	நான்
भृत्यैः	பரிஜனங்களால் [வே!	क्षणं	ஒரு நொடிப்பொழுது
विनाकृतः	கிட்டுப்பிரிந்த	वर्तयेयं न	உயிருடனிரேன்.
अहं	நான்	समनुज्ञातुं	இவ்விடமிருந்து
स्वकं	எனது		செல்ல அனுமதி தர
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अर्हसि	திருவுள்ளம் கொள்ள வேண்டும்.
त्यक्ष्यामि	துறந்துவிடுகின்றேன்.		

सुतो धर्मपरो ब्रह्मज्येष्ठो मम महायशः । शशविन्दुरिति ख्यातः स मे राज्यं प्रपत्स्यते ॥

ब्रह्मन्	"மஹா புண்பா த்மா	महायशः	மஹாயாஸ்ஸுடைய
शशविन्दुः	சசபிந்து [வே!	सः	அவன்
इति ख्यातः	என்பவன்	मे	எனது
मम	எனது	राज्यं	ராஜ்யத்தை
ज्येष्ठः सुतः	மூத்த குமாரன்.	प्रपत्स्यते	இப்போதிருந்தே
धर्मपराः	தர்மத்தில் ஆஸத்தியுடையவனென		வந்துக்கொள்வான்.



न हि शक्ष्याम्यहं हित्वा भृत्यदारान्मुखान्वितान्। प्रतिवक्तुं महातेजः किञ्चिदप्यशुभं वचः॥

महातेजः	" 'ஹே மஹாதேஜோ வானே !	वचः	விண்ணப்பத்தை
सुखान्वितान्	ஹிதமே புரியும்	किञ्चित् अपि	எதையும்
भृत्यदारान्	ஐனக்களையும் மனைவி	प्रतिवक्तुं	விண்ணப்பம் செய்வ
हित्वा हि	ஒழிக்கவும் [களையும்	अहं	நான் [தற்கும்
अशुभं	திருவுள்ளத்திற்கிசை யாத	न शक्ष्यामि	முடியாதிருக்கின் றேன்.

तथा ब्रुवति राजेन्द्रे बुधः परममद्भुतम् । सान्त्वपूर्वमथोवाच वासस्त इह रोचताम् ॥१९॥

राजेन्द्रे	" ராஜேந்த்ரமன்	सान्त्वपूर्व	துபரத்தைச்சமனம்
तथा	அவ்வண்ணம்	उवाच	செய்கின்ற மொழியை
ब्रुवति	மொழிந்தபோது	इह	சொன்னான் :
बुधः	புதன்	ये	' இவ்விடத்திலேயே
परमं	பரம	वासः	உன்னுடைய
अद्भुतं	அந்நத்புதமான	रोचताम्	வாஸமானது
अथ	பின்வரும்		ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்.

न सन्तापस्त्वया कार्यः कार्दमेय महाबल । संवत्सरोपितस्येह कारयिष्यामि ते हितम् ॥

कार्दमेय	" 'கர்த்தமப்பிரஜாபதி யின் புதல்வ !	संवत्सरोपितस्य	{ ஒரு வருஷம் வாஸம் செய்தவனாகிய (பின்னர்)
महाबल	மஹா தைரியசாலியே!	ते	உனக்கு
सन्तापः	பச்சாத்தாபமானது	हितं	{ அவச்யமாய் ஆகவே ண்டியதான பெருங் காரியத்தை
त्वया	உன்னால்	कारयिष्यामि	நான் செய்வேன்.
न कार्यः	வைத்துக்கொள்ளப் படவேண்டியதில்லை.		
इह	இவ்விடத்தில்		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा बुधस्याक्षिप्तकर्मणः । वासाय विदधे बुद्धिं यदुक्तं ब्रह्मवादिना ॥

अक्षिप्तकर्मणः	" எதையும் கஷ்ட மின்றிச் செய்யவல்ல	ब्रह्मवादिना	வேதவித்தால்
तस्य	அந்த	उक्तं	நியமித்தருளப்பட்
बुधस्य	புதனது	यत्	எதோ அந்த [டது
तव वचनं	அந்தவியமனத்தை	वासाय	வாஸத்திற்கு
श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு	बुद्धिं	நிச்சயத்தை
		विदधे	செய்தகொண்டான்.

मासं स स्त्री तथा भूत्वा रमयत्यनिशं शुभा । मासं पुरुषभावेन धर्मबुद्धिं चकार सः ॥

सः	" அவன்	रमयति	இன்புற்றுவாழ்வான்.
मासं	ஒருமாதகாலம்	सः	அவன்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	पुरुषभावेन	ஆணுருவத்துடனி
शुभा	செனந்தர்யவதியாகிய	मासं	மாஸத்தில் [ருக்கும்
स्त्री भूत्वा	ஸ்த்ரீயாக ஆகி	धर्मबुद्धिं	தருமத்தில் புத்தியை
अनिशं	அக்காலமெல்லாமும்	चकार	செலுத்தினான்.



ततः सा नवमे मासि इला सोमसुताः सुतम् । जनयामास सुश्रोणी पुरुरवसमूर्जितम् ॥

सा इला	“அந்த இளை என்பவள்	सोमसुता	சந்திரபகவானது
सुश्रोणी	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயேயிருந்து வந்தவளாய்	कर्जित	புதல்வனிடமிருந்து திரிலோகப் பிரசித்தி பெற்ற
ततः	அப்போதிலிருந்து	पुरुरवसं	புரூரவனென்னும்
नवमे	ஒன்பதாவது	सुतं	புதல்வனை
मासि	மாஸமுடிவில்	जनयामास	பெற்றாள்.

जातमात्रं तु सुश्रोणी पितृहस्ते न्यवेशयत् । बुधस्य समवर्णाभिमिला पुत्रं महाबलम् ॥२४॥

इका	“இளை என்பவள்	महाबलं	மஹாசக்திவானு மாகிய
सुश्रोणी तु	{ மெச்சத்தக்க நல்ல வழியிலேயே ஒழுக்கி பவளாகையால்	पुत्रं	புதல்வனை
बुधस्य	புதனுக்கு	जातमात्रं	பெற்ற உடனேயே
समवर्णाभं	{ சமமான வடிவமும் வண்ணமுமுடைய வனும்	पितृहस्ते	தந்தையின் கையில்
		न्यवेशयत्	கொடுத்தாள்.

बुधस्तु पुरुषीभूतं समाश्वस्य नराधिपम् । कथाभी रमयामास धर्मयुक्ताभिरात्मवान् ॥

आश्ववान्	“இந்திரியநீக்கிரஹ முன்ன	धर्मयुक्ताभिः	தருமமான பயன்களை
बुधः तु	புதனும்	कथाभिः	கதைகளால் [ந்தரும்]
पुरुषीभूतं	ஆணுருவக்கொண்ட	समाश्वस्य	மனந்தேறச்செய்து
नराधिपं	மன்னனை	रमयामास	காலங்கழித்து வந்தான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोननवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23533



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2809

नवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௦ ॥

अश्वमेधेनेलस्य सार्वकालिकपुंस्वप्राप्तिः—அச்வமேதயாகத்தால் இலன் எப்பொழுதும்  
புருஷனுக்குத் தன்மையையடைவது.

तथोक्तवति रामे तु तस्य जन्म तदद्भुतम् । उवाच लक्ष्मणो भूयो भरतश्च महायशः ॥

तस्य	அவனுடைய	उक्तवति तु	சொல்லுகையில்
तत्	அந்த	महायशः	மஹாபசஸ்ஸியாகிற
अद्भुतं	அத்புதமான	भरतः च	பரதரும்
जन्म	ஜனனத்தைப்பற்றி	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரும்
रामे	ஸ்ரீராமர்	भूयः	மறுபடியும்
तथा	அங்ஙனம்	उवाच	இப்படி வினாவினார் கள் : (ஆர்ஞ்சம்)

इला सा सोमपुत्रस्य संवत्सरमयोषिता । अकरोत्किं नरश्रेष्ठ तत्त्वं शंसितुमर्हसि ॥ २ ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தமர் !	सा इला	அந்த இளை என்பவன்
सोमपुत्रस्य	ஸோமபுத்திரனுக்	किं अकरोत्	என்ன செய்தான் ?
	குரியவனாய்	तत्त्वं	றுட்பத்தை
अथ	அப்பொழுது	शंसितुं	விளங்கச்சொல்ல
संवत्सरं	ஒருவருட்காலம்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம்
उषिता	வயித்திருந்த		கொள்ளவேண்டும்.”

तयोस्तद्वाक्यमाधुर्यं निशम्य परिपृच्छतोः । रामः पुनरुवाचेमां प्रजापतिसुते कथाम् ॥ ३ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रजापतिसुते	ப்ரஜாபதிகளின் ஒரு
परिपृच्छतोः	இப்படி வினாவும்		வரின் புதல்வருடைய
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	पुनः	பின்வரும்
तत् वाक्यमाधुर्यं	அம்மொழியின்	इमां कथां	இந்தக் கதையை
	அழகிற்கு	उवाच	சொல்லியருளினார் :
निशम्य	திருச்செவிகாய்த்து		

पुरुषत्वं गते शूरे बुधः परमबुद्धिमान् । संवर्त परमोदारमाजुहाव महायशाः ॥ ४ ॥  
च्यवनं भृगुपुत्रं च मुनिं चारिष्टनेमिनम् । प्रमोदनं मोदकरं तथा दुर्वाससं मुनिम् ॥ ५ ॥

शूरे	“சூரன்	भृगुपुत्रं च	பார்க்கவரையும்
पुरुषत्वं	ஆணுருவத்தை	अरिष्टनेमिनं	அரிஷ்டநேமி என்கிற
गते	அடைந்திருக்கையில்	मुनिं	முனிவரையும்
परमबुद्धिमान्	மஹாமேதாவியென	प्रमोदनं	பிரமோதனரையும்
महायशाः	மஹாபிரசித்திபெற்ற	मोदकरं	மோதகரரையும்
बुधः	புதன்	तथा	அவ்வண்ணமே
संवर्त	ஸம்வர்த்தரையும்	दुर्वाससं	துர்வாஸஸ் என்கிற
परमोदारं	பரமோதாரரையும்	मुनिं च	முனிவரையும்
च्यवनं	சயவனரையும்	आजुहाव	வரவழைத்தான்.

एतान्सर्वान्समानीय वाक्यज्ञस्तत्त्वदर्शिनः । उवाच सर्वान्सुहृदो धैर्येण सुसमाहितान् ॥

तत्त्वदर्शिनः	“தத்வமுணர்ந்தவர்	समानीय	ஒன்றுசேர்த்து
	களும்	वाक्यज्ञः	சொல்வன்மையுள்ள
सुहृदः	ககிருத்துக்களும்		அவன்
धैर्येण	பொறுமையால்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सुसमाहितान्	மஹா அசஞ்சலபக்தி		பார்த்து
	மான் களுமாகிய	उवाच	இங்ஙனம் விண்ணப்
एतान् सर्वान्	இந்த எல்லோரையும்		பம் செய்தான் :

अयं राजा महाबाहुः कर्दमस्य इलः सुतः । जानीतैनं यथाभूतं श्रेयो ह्यस्य विधीयताम् ॥

अयं	“இதோயிருக்கின்ற	यथाभूतं	முன்னடந்த விருத்
राजा	மன்னன்		தார்த்தத்தை
इलः	இளனெனப் பெயர்	जानीत	தேவரீர்கள் அறிவிர்
	பூண்டவன்;	हि	ஆனபடியால் [கள்.
महाबाहुः	மஹாவிக்ரமசாலி;	अस्य	இவனுக்கு
कर्दमस्य	கர்த்தமப்ராஜாபதி	श्रेयः	நீடித்திருக்கும்
सुतः	புதல்வன்; [பிள்ளை		பேருதவி
एनं	இவனைப்பற்றியதொன்ற	विधीयताम्	செய்தருளப்படவேண்டும்.

तेषां संवदतामेव तमाश्रममुपागमत् । कर्दमस्तु महातेजा द्विजैः सह महात्मभिः ॥ ८ ॥

तेषां	“அவர்கள்	द्विजैः सह	பிராம்மணர்களோடு
			கூட
संवदतां एव	{ இப்படி ஸம்பாஷனை செய்துகொண்டிருக்கையில்	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
		कर्दमः तु	கர்த்தமப்ராஜாபதியும்
महात्मभिः	மஹானுபாவர்களான	तं आश्रमं	அந்த ஆசிராமத்திற்கு
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்.

पुलस्त्यश्च क्रतुश्चैव वषट्कारस्तथैव च । ओङ्कारश्च महातेजास्तमाश्रममुपागमत् ॥ ९ ॥

पुलस्त्यः च	{ “பிரம்மாவின் மானவிகபுத்திரர் கிய புலஸ்தியரும்	महातेजाः	மஹாதேஜோவானாகிய
क्रतुः च एव	பிரஜாபதிகளில் ஒரு வராகிய கிருதும்	ओंकारः च	ஓம்காரமெனும்
तथा	அவ்வண்ணமே		தெய்வமும்*
वषट्कारः } च एव }	வஷ்ட் என்கிற மந் திரத்தின் தெய்வ மாகிய வஷ்ட்கார ரென்பவரும்	तं	அந்த
		आश्रमं	ஆசிராமத்திற்கு
		उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

(ஆர்ஷம்)

[\* ஓம் என்கிற மந்திரம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, ஸ்ரீமஹாதேவர், பிரம்மதேவர் மூவர்  
களுக்கும் பிரதிரிதியாயிருந்து ஏற்றக்கொள்ளும் ஓம்காரமெனும் தெய்வமும்]

ते सर्वे हृष्टमनसः परस्परसमागमे । हितैषिणो बाहलिपतेः पृथग्वाक्यान्यथाब्रुवन् ॥ १० ॥

बाहलिपतेः	“பாஹ்லிதேசாதி பதிக்கு	हृष्टमनसः	கவிகூர்ந்த மனத்தர்
			களாகி
हितैषिणः	ஹிதத்தை செய்ய எண்ணிக்கொண்ட	अथ	அப்பொழுது
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்	पृथक्	ஒருவரோடொருவர்
परस्पर(-	ஒருவரை ஒருவர் நே	वाक्यानि	பலமொழிகளை
समागमे }	ரில் கண்டுகொண்ட தில்	अब्रुवन्	பேசிக்கொண்டிருந் தார்கள்.



कर्दमस्त्वब्रवीद्वाक्यं सुतार्थं परमं हितम् । द्विजाः शृणुत मद्वाक्यं यच्छ्रेयः पार्थिवस्य हि ॥

तु	“ இச்சமயத்தில்	பார்थிவஸ்ய	மன்னனுக்கு
कर्दमः	கர்தமபிரஜாபதி	श्रेयः	நீடித்திருக்கும்
सुतार्थं	புதல்வனின் நன்மை		பேருதவி
परमं	பரம [காரணமாய்	यत् द्वि	எதொன்றாகுமோ
हितं	அனுசூலமாயிருக்கிற		அதைப்பற்றியதான
वाक्यं	இந்த மொழியை	मद्वाक्यं	அடியேனது விண்ண
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி		ப்பத்திற்கு
	னார் :	शृणुत	திருச்செவி சாய்த்த
द्विजाः	‘ வேதியர்கள் !		ருளவேண்டும்.

नान्यं पश्यामि भैषज्यमन्तरा वृषभध्वजम् । नाश्वमेधात्परो यज्ञः प्रियश्चैव महात्मनः ॥

वृषभध्वजं अन्तरा	“ மஹாதேவரைத்த	महात्मनः एव	மஹாத்மாவுக்கும்
अन्यं	மற்றொருவரை [விர		(சிவபெருமானுக்கும்)
भैषज्यं	{ இதுவிஷயத்தில் குனி	प्रियः	உள்ளக்குளிரச்செய்
	ற்கும் உரிமையுடை		கிறதான
न पश्यामि	யவராய்		
च	நானறியேன்.	परः	இதர்
	ஆனதால்	यज्ञः	யாகமானது
अश्वमेधात्	{ விஷ்ணுபகவானை தலை	न	இல்லை.
	மையாய்க்கொண்ட		
	ஸகல தேவதைகளுக்		
	கும் திருப்தியைத்த		
	ரும் அச்வமேதத்		
	தைத்தவிர		

तस्माद्यजामहे सर्वे पार्थिवायें दुरासदम् ॥ १३ ॥

तस्मात्	“ ஆதலால்	दुरासदं	இணையற்றதாயிருக்
पार्थिवायें	மன்னனது சேஷமத்		கின்ற
	திற்காக	यजामहे	வேள்வியை நாம் இப்
सर्वे	எல்லோருமாய்		போது இயற்றுவோம்.

कर्दमेनैवमुक्तास्तु सर्वे एव द्विजर्षभाः । रोचयन्ति स्म तं यज्ञं रुद्रस्याराधनं प्रति ॥ १४ ॥

कर्दमेन	“ கர்தமபிரஜாபதி	रुद्रस्य	சிவபெருமானது
	யால்	आराधनं प्रति	கடுமை தணியும் விஷ
तु	இவ்விஷயத்தில்		யத்தில்
एवं	இவ்விதமாய்	तं	அந்த
उक्ताः	உபதேசிக்கப்பட்ட	यज्ञं एव	யாகத்தையே
द्विजर्षभाः	தவிஜைத்தமர்கள்	रोचयन्ति स्म	ஏற்றுக்கொண்டார்
सर्वे	எல்லோரும்		கள்.

संवर्तस्य तु राजर्षेः शिष्यः परपुरञ्जयः । मरुत् इति विख्यातस्तं यज्ञं समुपाहरत् ॥१५॥

राजर्षेः	“राजगुरुशिष्यान्	विख्यातः तु	மஹா பிரசித்திபெற் றவருமான
संवर्तस्य	ஸம்வர்த்தருடைய	मरुत्: इति	மருத்தர் என்பவர்
शिष्यः	சிஷ்யரும்	तं यज्ञं	அந்த யாகத்தை
परपुरञ्जयः	எதிரிகளை அடக்கி ட்டவரென	समुपाहरत्	சரிவர நடத்தியருளி னார்.

ततो यज्ञो महानासीदुधाश्रमसमीपतः । रुद्रश्च परमं तोषं जगाम सुमहायशाः ॥ १६ ॥

युधाश्रमसमीपतः	“புதனது ஆசிரமத் திற்கருகில்	सुमहायशाः	மஹாயசஸ்சியென கொண்டாடப்படும்
यज्ञः	யாகமானது	रुद्रः च	சிவபெருமானும்
महान्	கோரிய பயனை அளிப்பதாய்	परमं	கார்யசித்திக்கு போது மான அளவு
आसीत्	நடைபெற்றது.	तोषं	மனத்திருப்தியை
ततः	அதனால்	जगाम	பெற்றார்.

अथ यज्ञे समाप्ते तु प्रीतः परमया मुदा । उमापतिर्द्विजान्सर्वानुवाच इलसन्निधौ ॥१७॥

यज्ञे	“யாகமானது	प्रीतः	அனுக்கிரகமளிக்கின்
समाप्ते	முடியவும்	द्विजान्	வேதியர்களை - [றவராகி
उमापतिः	உமாபதியார்	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
इलसन्निधौ	இலனது முன்னிலை யில்	तु	இவ்விஷயத்தில்
परमया	வேண்டிய அளவு	अथ	இவ்வண்ணம்
मुदा	திருப்திகொண்டு விட்டதால்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்:

प्रीतोऽस्मि हयमेधेन भक्त्या च द्विजसत्तमाः । अस्य बाह्लीपतेश्चैव किं करोमि प्रियं शुभम् ॥

द्विजसत्तमाः	“வேதியர் பெருமான் களை!	अस्य	இந்த
हयमेधेन च	அச்வமேதயாகத்தி	बाह्लीपतेः च	பாஹ்லிதேசாதிபதிக்
भक्त्या च	பக்தியாலும் [னாலும்	शुभं	அனுகூலமான [கு
प्रीतः	நான் அனுக்கிரகம் அ ளிக்கவேண்டியவனாக	प्रियं	அனுக்கிரகம்
अस्मि	ஆகிவிட்டேன்.	किं	என்ன?
		करोमि	நானதை அளிக்கின் றேன்.”

तथा वदति देवेशे द्विजास्ते सुसमाहिताः । प्रसादयन्ति देवेशं यथा स्यात्पुरुषस्त्विहा ॥

देवेशे	“பரமசிவன்	सुसमाहिताः	{ மஹா புண்பா த்மாக்க ளென திரிலோகபிரசி த்திபெற்றவர்களான
तथा	அவ்வண்ணம்		
वदति	சொல்லியருளவும்		

ते	அந்த	पुरुषः तु	ஆணுருவங்கொண்ட
द्विजाः	வேதியர்கள்		வனாகவே
देवैः	பாரசிவனை	यथा स्यात्	இருக்கக்கடவது
इहा	‘ஸ்தீருபம் பெறும் இஹை என்பவன்	प्रसादयन्ते	என்று அனுக்கிரகம் செய்யப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

ततः प्रीतो महादेवः पुरुषत्वं ददौ पुनः । इलायै स महातेजा दत्त्वा चान्तरधीयत ॥२०॥

ततः	“அதனால்	इलायै	பெண்ணுருவம் பெ றும் இஹை என்பவ
सः	அந்த	पुनः	இனிமேலாக [அங்கு
महातेजाः	மஹாதேஜேரவானு கும்	पुरुषः	ஆணுருவங்கொண்டி ருத்தலை
महादेवः	சிவபெருமான்	ददौ	அனுக்கிரகித்தருளி னார்.
प्रीतः	அனுக்கிரகமளிக்கின் றவராகி	दत्त्वा च	தந்தருளியபின்னர்
		अन्तरधीयत	அந்தர்தானமாயினார்.

निर्दृष्टे हयमेधे तु गते चादर्शनं हरे । यथागतं द्विजाः सर्वे ह्यगच्छन्दीर्घदर्शिनः ॥२१॥

हयमेधे	“அச்வமேதயாக மானது	दीर्घदर्शिनः	மஹாமேதானிகளா கும்
निर्दृष्टे तु	முடிவுபெற்றவனளி னும்	द्विजाः	வேதியர்கள்
हरे	சிவபெருமான்	सर्वे हि	எல்லோருமே
अदर्शनं	அந்தர்தானமாய்	यथागतं	வந்தவண்ணமே
गते च	போய்விடவும்	अगच्छन्	திரும்பிப்போய்விட் டார்கள்.

राजा तु बाहलिमुत्सृज्य मध्यदेशे ह्यनुत्तमम् । निवेशयामास पुरं प्रतिष्ठानं यशस्करम् ॥

राजा तु	“மன்னனும்	यशस्करं हि	மஹாதீவ்யமான
बाह्लि	பாஹ்லிதேசத்தை	प्रतिष्ठानं	பிரதிஸ்டானமென்கிற
उत्सृज्य	விட்டு	पुरं	ஒருபட்டணத்தை
मध्यदेशे	மத்தியபிரதேசத்தில்	निवेशयामास	திருமித்துக்கொண் டான்.
अनुत्तमं	இணையற்றதாய்		

शशबिन्दुस्तु राजर्षिर्बाहलिं परपुरञ्जयः । प्रतिष्ठाने इलो राजा प्रजापतिसुतो बली ॥२३॥

शशबिन्दुः तु	“சசபிந்துலோகவெ னில்	प्रजापतिपुतः	பிரஜாபதிகளில் ஒரு வரின் புதல்வனும்
बाह्लि	பாஹ்லிதேசத்தில்	बली	பலிபட்டினமான
परपुरञ्जयः	சத்ருக்களில்லாதவ னாய்	इलः	இலனைன்பவன்
राजर्षिः	ராஜரிஷியாய் விளங் கினான்.	प्रतिष्ठाने	பிரதிஸ்டானத்தில்
		राजा	மன்னனாயிருந்தான்.



स काले प्राप्तवाँल्लोकमिलो ब्राह्मणमुत्तमम् । ऐलः पुरुरवा राजा प्रतिष्ठानमवाप्तवान् ॥

ச:	"இந்த	பாபவாந்	ஆடைந்தான்.
இல:	இலனென்பவன்	புரூரவ:	புரூரவனென்னும்
காலே	காலக்ரமத்தில்	ऐलः	இலனின் புதல்வன்
अनुत्तमं	ஸர்வோத்திருஷ்ட	प्रतिष्ठानं	பிரதிஷ்டானமென் னும் நகரில்
	மாகிய	राजा	மன்னனாய்
ब्राह्मं लोकं	பிரம்மலோகத்தை	अवाप्तवान्	முடிசூட்டப்பட்டான்.
ईदृशो ह्यश्वमेधस्य प्रभावः पुरुषर्षभौ । स्त्रीभूतः पौरुषं लेभे यच्चान्यदपि दुर्लभम् ॥२५॥			
पुरुषर्षभौ	"புருஷோத்தமர்கள்,	पौरुषं	ஆணுருவங்கொண்டி- ருத்தலை
दुर्लभं च	கிடைத்தற்கரியதாயும்	लेभे	பெற்றுவிட்டான்.
अन्यत् अपि	அமாணுஷ்யமாயிருக்கிறது	वि	என்கிறபடியால்
यत्	எதுவோ அப்படியப் பட்டதான	अश्वमेधस्य	அச்வமேதத்தினு
स्त्रीभूतः	பெண்ணுருவமாய் மாறிவிட்டவன்	प्रभावः	சித்தியளிக்கும் [டைய சக்தியானது
		ईदृशः	இத்தன்மையானது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23558



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2834

एकनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேராவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

श्रीरामस्याश्वमेधसंविधानम्—புரீராமசூடைய அச்வமேதத்திற்கு  
வேண்டியவைகளைச் செய்வது.

एतदाख्याय काकुत्स्थो भ्रातृभ्याममितप्रभः । लक्ष्मणं पुनरेवाह धर्मयुक्तमिदं वचः ॥१॥

अमितप्रभः	அளவுகடந்த தேஜோ மயமாய்வினங்கும்	पुनः	அதன்மேல்
काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	लक्ष्मणं एव	லக்ஷ்மணரை மட்டும்
भ्रातृभ्यां	ஸகோதரர்களிருவ	इदं	பின்வரும் [பார்த்து
एतत्	இதை [ருக்கும்	धर्मयुक्तं	தர்மத்தை ஒத்திருக்
आख्याय	புகன்றுவிட்டு	वचः	ஆக்கியையை [ரும்
		आह	சொல்லியருளினார்:

वसिष्ठं वामदेवं च जावालिमय काश्यपम् । द्विजांश्च सर्वप्रवरानश्वमेधपुरस्कृतान् ॥ २ ॥

एतान्सर्वान्समानीय मन्त्रयित्वा च लक्ष्मण । ह्यं लक्षणसम्पन्नं विमोक्ष्यामि समाधिना ॥

लक्ष्मण	"ஜேற லக்ஷ்மண!	जावालि	ஜாவாலியையும்
एतान्	இந்த	काश्यपं च	காச்யபரையும்
वसिष्ठं	வசிஷ்டரையும்	सर्वप्रवरान्	எதிலும் பெரியோர்
वामदेवं	வாமதேவரையும்		களும்

अश्वमेध- पुस्कृतान् च } द्विजान् सर्वान् च समानीय मन्त्रयिवा च	அச்வமேதத்தில் நிபு ணர்களுமான பிராம்மணர்கள் எல்லோரையும் வரவழைத்து ஆலோசனைசெய்து விட்டு	समाधिना अथ लक्षणसम्पन्नं इयं विमोक्षयामि	அனுமதியைத் தலைக் கொண்டு அதன்மேல் சரியான குறிகளையு குதிரையை [டைய நான் விடப்போகின் றேன். "
---	--	--	--

तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा त्वरितविक्रमः । द्विजान्सर्वान्समाहूय दर्शयामास राघवम् ॥४॥

त्वरित- विक्रमः } राघवेण उक्तं तत् वाक्यं श्रुत्वा	எதையும் சிக்கிரமே செய்யவல்ல அவர் ஸ்ரீராகவரால் நியமிக்கப்பட்டதாகிய அந்த ஆக்கிரியை சிரமேற்கொண்டு	द्विजान् सर्वान् समाहूय राघवं दर्शयामास	பிராம்மணர்கள் எல்லோரையும் அழைத்துவந்து ஸ்ரீராகவருக்கு தர்சனம் செய்தித் தார்.
---	---	---	---

ते दृष्ट्वा देवसङ्काशं कृतपादाभिवन्दनम् । राघवं सुदुराधर्षमाशीभिः समपूजयन् ॥ ५ ॥

ते देवसङ्काशं सुदुराधर्षं	அவர்கள் தேவர்கள் போலிருப் பவரும் எங்கும் இணையற்ற வரானவரும்	कृतपादाभि- वन्दनं } राघवं दृष्ट्वा आशीभिः समपूजयन्	முடிதாழ்த்தி அடி பணிந்து அபிவாத னம் செய்துவிட்டு நிற்கின்றவருமான ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து ஆசிர்வாதமொழி கனால் கொண்டாடினார்கள்.
---------------------------------	--	--	--

प्राञ्जलिः स तदा भूत्वा राघवो द्विजसत्तमान् । उवाच धर्मसंयुक्तमश्वमेधाश्रितं वचः ॥ ६ ॥

तदा सः राघवः प्राञ्जलिः भूत्वा द्विजसत्तमान्	அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீராகவர் அஞ்சலிஹஸ்தராய் ஆகி பிராம்மணோத்தமர் கலிடம்	धर्मसंयुक्तं अश्वमेधाश्रितं वचः उवाच	தருமத்தோடு இசைந் திருக்கின்றதாயும் அச்வமேதத்தைப்பற் றியதுமான உத்தேசத்தை அறிவித்தார்.
--	--	---	---

ते तु रामस्य तच्छ्रुत्वा नमस्कृत्वा वृषध्वजम् । अश्वमेधं द्विजाः सर्वे पूजयन्ति स्म सर्वशः॥

ते द्विजाः सर्वे रामस्य तत् श्रुत्वा वृषध्वजं	அந்தப் பிராம்மணர் எல்லோரும் [கள் ஸ்ரீராமருடைய அதைக்கேட்டு மஹாபுண்யாத்மா வராகும் அவரை இவ்விஷயத்தில்	नमस्कृत्वा अश्वमेधं सर्वशः पूजयन्ति स्म	பேற்றிப்புசுழிந்து விட்டு அச்வமேதத்தை எல்லாப்ரகாரத்தா லும் எற்றிக்கொண்டாடி னார்கள்.
---	--	--	---

स तेषां द्विजमुख्यानां वाक्यमद्भुतदर्शनम् । अश्वमेधाश्रितं श्रुत्वा भृशं प्रीतोऽभवत्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	अश्वमेधाश्रितं	அச்வமேதத்தைப்
सः	அவர்		பற்றியதுமான
तेषां द्विजमुख्यानां	அந்தத்விஜேர்த்தமர்	वाक्यं	மொழியை
	களுடைய	श्रुत्वा	அங்கீகரித்து
अद्भुतदर्शनं	{ அத்தமையிருக்கும் தெய்வபக்தியை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதும்	भृशं	மிகவும்
		प्रीतः	மனஸந்துஷ்டிகொண் டவராய்
		अभवत्	ஆனார்.

विज्ञाय कर्म तत्तेषां रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रेषयस्व द्रुतं दूतान्सुग्रीवाय महात्मने ॥ ९ ॥

शीघ्रं महद्भिर्हरिभिर्वलिभिश्च वनाश्रयैः । सार्धमागच्छ भद्रं ते ह्यनुभोक्तुं महोत्सवम् ॥ १० ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	हरिभिः	வானரர்களாகும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	बलिभिः	பலிபீட்டர்களான
अब्रवीत्	இப்படி ஆக்ஞாபித் தருவினார்:	वनाश्रयैः च	வானரர்களோடும்
महात्मने	"மற்றாத்தமாவாகிய	तेषां	அவர்களுக்கு
सुग्रीवाय	சுக்ரீவனுக்கு	तत्	அந்த
द्रुतं	சீக்கிரத்திற்	कर्म	யாகும் நடக்கப்போகிற தென்பதை
दूतान्	தூதர்களை	विज्ञाय	அறிவித்து
प्रेषयस्व	இப்படிச்சொல்லி ஆணப்பவேண்டும்.	सार्धं	கூடவே
ते	'உனக்கு	महोत्सवं	மஹேரத்ஸவத்தை
भद्रं	மங்களமுண்டாகுக.	अनुभोक्तुं	கண்டுகளிக்க
महद्भिः	மஹான்களாகிய	शीघ्रं हि	சீக்கிரமே
		आगच्छ	ஈ வரவேண்டும்."

विभीषणश्च रक्षोभिः कामगैर्वहुभिर्दृतः । अश्वमेधं महायज्ञमायात्वतुलविक्रमः ॥ ११ ॥

अनुलविक्रमः	"இணையற்ற ஸாமர்த் தியசாலியாகிய	बहुभिः रक्षोभिः च	பல அரக்கர்களாலும்
विभीषणः	விபீஷணர்	वृतः	சூழப்பெற்றவராய்
कामगैः	நினைத்த இடமெல் லாம் செல்லவல்ல	महायज्ञं	மஹாயக்ஞமாகிய
		अश्वमेधं	அச்வமேதத்திற்கு
		आयातु	வந்துசேரவேண்டும்.

राजानश्च महाभागा ये मे प्रियचिकीर्षवः । सानुगाः क्षिप्रमायान्तु यज्ञं द्रष्टुमनुत्तमम् ॥

मे	"எனக்கு	सानुगाः	பரிவாரஜனங்களுடன் கூடி
प्रियचिकीर्षवः	நன்மையையே நாடும்	अनुत्तमं	இணையற்றதாகிய
महाभागाः	மஹாபாக்ஷியசாலி களாகிய	यज्ञं	யாகத்தை
राजानः	மன்னர்கள்	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
ये च	எவர்களோர் அவர் களும்	क्षिप्रं	விரைவில்
		आयान्तु	வந்துசேரவேண்டும்.



देशान्तरगता ये च द्विजा धर्मसमाहिताः । आमन्त्रयस्व तान्सर्वानश्वमेधाय लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மண !	ये च	எவர்களோ
धर्मसमाहिताः	{ தருமத்தின் பயனாய் புண்பம்பெற்ற பாக் கியசாலிகளாகிய	तान्	அந்த
द्विजाः	பிராம்மணர்கள்	सर्वान्	எல்லோரையும்
देशान्तरगताः	இதரதேசங்களுக்குப் போயிருக்கின்றவர்கள்	अश्वमेधाय	அச்வமேதத்திற்கு
		आमन्त्रयस्व	நி அழைத்துவா வேண்டும்.

ऋषयश्च महाबाहो आहूयन्तां तपोधनाः । देशान्तरगताः सर्वे सदाराश्च द्विजातयः ॥  
तथैव तालावचरास्तथैव नटनर्तकाः ॥ १५ ॥

महाबाहो	"ஹே மஹாபாகுவே!	सदाराश्च	பத்தினிமார்களுடன் கூடவே
तपोधनाः	தபோதனர்களாகிய	तथा	அவ்வண்ணமே
ऋषयः च	ரிஷிகளும்	तालावचराः एव	தாளத்துடன் பாடு பவர்களும்
देशान्तरगताः	இதரதேசங்களுக்குச் சென்றிருக்கும்	तथा	அவ்வண்ணமே
द्विजातयः	சூத்திரியர்கள்	नटनर्तकाः एव	நடனர்த்தகர்களும்
सर्वे	எல்லோரும்	आहूयन्ताम्	அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டும்.

यज्ञवाटश्च सुमहान्गोमत्या नैमिशे वने । आज्ञाप्यतां महाबाहो तद्धि पुण्यमनुत्तमम् ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே!	वने च	அரண்பத்திலேயே
सुमहान्	மஹாபெரியதான	तत्	அந்த
यज्ञवाटः	யாகசாலையானது	अनुत्तमं	பெயர்போன
गोमत्याः	கோமதீர்தியைச் சார்ந்த	पुण्यं हि	புண்ணியஸ்தலத்தி லேயே
नैमिशे	நைமிசமென்னும்	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட வேண்டும்.

शान्तयश्च महाबाहो प्रवर्त्यन्तां समन्ततः ॥ १७ ॥

महाबाहो	"மஹாபாகுவே!	शान्तयः च	{ ஸ்தலசத்திக்காக முதலில் செய்யும் சாத்திகருமங்களும்
समन्ततः	நாற்புறங்களிலும்	प्रवर्त्यन्ताम्	கடைபெறவேண்டும்.

शतशश्चापि धर्मज्ञाः क्रतुमुख्यमनुत्तमम् । अनुभूय महायज्ञं नैमिशे रघुनन्दन ॥ १८ ॥

तुष्टः पुष्टश्च सर्वोऽसौ मानितश्च यथाविधि । प्रतियास्यति धर्मज्ञ शीघ्रमामन्त्रयतां जनः ॥

धर्मज्ञ	"தருமமறிந்த	शतशः च	பலரும்
रघुनन्दन	ஹே ரகுநந்தன !	अनुत्तमं	எதற்கும் மேம்பட்ட தாய்
धर्मज्ञाः	தருமமறிந்தவர்களாகிய		

कनुमुखं अपि	யாகக்களில் தன்மை பெற்றதாயிருக்கும்	पुष्टः च	குறையென்பதே பின் றி
महावज्ञं	மஹாயாகத்தை	तुष्टः	மனத்திருப்திகொண் டதாய்
नैमिषे	நைமிசாரண்யத்தில்	प्रतियास्यति	திரும்பிப்போக வேண்டும்.
अनुभूय	மனத்திருப்தியுடன் அனுபவித்துவிட்டு	शीघ्रं	சீக்கிரமே
असौ सर्वः जनः च	இந்த எல்லா ஜனஸ	आनन्यताम्	அழைத் துவரவேண் டியது.
यथाविधि	முறைப்படி [முகமும் மிக்கமரியாதையுடன்		
मानितः	{ கொண்டாடப்பட் டதாய்		

शतं बाहसहस्राणां तण्डुलानां वपुष्मताम् । अयुतं तिलमुद्गानां प्रयात्वग्रे महाबल ॥२०॥  
चणकानां कुलस्थानां माषाणां लवणस्य च । अतोऽनुरूपं स्नेहं च गन्धं संक्षिप्तमेव च ॥

महाबल	“மஹா சாமர்த்திய சாலியே!	कुलस्थानां	கொள்ளுவகைகளு டையவும்
बाहसहस्राणां	பல வரிசைவாழ்நக களுடைய	माषाणां	உளுந் துவகைகளு டையவும்
शतं	அனேகமும்	लवणस्य च	உப்பினுடையவும்
वपुष्मतां	சிறந்த	अयुतं	ஏராளமான
तण्डुलानां	அரிசி முதலிய தண் டுலக்களுடையவும்	संक्षिप्तं एव च	குவியல்களும்
तिलमुद्गानां	என்னு, பயறு முதலி யவைகளுடையவும்	अतोऽनुरूपं	அதற்குத்தகுந்த அளவு
चणकानां	கடலைவகைகளுடை யவும்	स्नेहं च	என்னெண்ணை நெய்யும்
		गन्धं च	வாஸனை தரவ்யமும்
		अग्रे	முதலில்
		प्रयातु	போய்ச்சேரட்டும்.

सुवर्णकोट्यो बहुला हिरण्यस्य शतोत्तराः । अग्रतो भरतः कृत्वा गच्छत्वग्रे समाधिना ॥

भरतः	“பரதன்	अग्रतः	முதலில்
बहुलाः	அதிக	कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு
सुवर्णकोट्यः	தங்கநாணயங்களின் கோடி களையும்	अग्रे	முன்னமே
हिरण्यस्य	தூற்றுக்கணக்காய்	समाधिना	வெகுஜாக்கிரதை யுடன்
शतोत्तराः	எண்ணுவெண்டிய தொகைகளையும்	गच्छतु	செல்லட்டும்.

अन्तरा ण्यवीध्यश्च सर्वे च नदनर्तकाः । सूदा नार्यश्च बहवो नित्यं यौवनशालिनः ॥

भरतेन तु सार्य ते यान्तु सैन्यानि चाग्रतः । नैगमा बालवृद्धाश्च द्विजाश्च सुसमाहिताः ॥

ते	“அந்த	नदनर्तकाः च	நடநர்த்தகர்களும்,
अन्तरा	நம்பகத்திற்குரிய	सूदाः	பாசகர்களும்
ण्यवीध्यः च	கடைகள் வைக்கும் வியாபாரிகளும்	बहवः	அனேகம்
		नित्यं	அவச்யமாய்





ऋत्विग्भिर्लक्ष्मणं सार्धमश्वतन्त्रे नियोज्य च ।  
ततोऽभ्यगच्छत्काकुत्स्थः सह सैन्येन नैमिशम् ॥ २ ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தர்	नियोज्य	நியமித்தருளினிட்டு
ऋत्विग्भिः	ரித்விக்குகளோடும்	ततः	அதன்மேல்
सार्धं	கூட	सैन्येन सह	சைய்யத்தோடுகூட
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையே	नैमिशं	நைமிசாரண்யத்திற்கு
अश्वतन्त्रे	குதிரையின் காவலில்	अभ्यगच्छत्	வந்தார்.

यज्ञवाटं महाबाहुर्दृष्ट्वा परममद्भुतम् । प्रहर्षमतुलं लेभे श्रीमानिति वचोऽब्रवीत् ॥ ३ ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவும்	प्रहर्षं	மனத்திருப்தியை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமாகிய அவர்	लेभे	ஆடைந்தார்.
अद्भुतं	அமாணவ்யமாய் அ மையப்பெற்றிருக்கும்	परमं	மிகவும் நன்றாய்
यज्ञवाटं	யாகசாலையை	इति	என்கிற [ருக்கிறது
दृष्ट्वा	பார்த்து	वचः	சொல்லை
अतुलं	இணையில்லாத	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

नैमिशे वसतस्तस्य सर्व एव नराधिपाः । आजगुः सर्वराष्ट्रेभ्यस्तावामः प्रत्यपूजयत् ॥ ४ ॥

नैमिशे	நைமிசாரண்யத்தில்	सर्वे एव	எல்லோரும்
तस्य	அவர்	आजगुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
वसतः	எழுந்தருளியிருக்கை யில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
सर्वराष्ट्रेभ्यः	ஸகலதேசங்களிலி	ताव्	அவர்களை
नराधिपाः	மன்னவர்கள் [ருந்தும்	प्रत्यपूजयत्	நல்வரவுசொல்லிக் கொண்டாடினார்.

उपकार्या महार्हाश्च पार्थिवानां महात्मनाम् । सानुगानां नरश्रेष्ठो व्यादिदेश महामतिः ॥

महामतिः	மஹா மேதாவியாகும்	पार्थिवानां	மன்னர்களுக்கு
नरश्रेष्ठः च	புருஷோத்தமரே	महार्हाः	மஹா விலை உயர்ந்த
सानुगानां	பரிவாரஜனங்களுடன் வந்திருக்கும்	उपकार्याः	மன்னர்கள் தக்கும் விடுதிகளை
महामनां	மஹாத்மாக்களாகிய	व्यादिदेश	காட்டியருளினார்.

अन्नपानानि वस्त्राणि सानुगानां महात्मनाम् । भरतः सन्ददावाशु शत्रुघ्नसहितस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	महामनां	மஹாத்மாக்களுக்கு
आशु	தசைநமே	अन्नपानानि	அன்னபானங்களையும்
शत्रुघ्नसहितः	சத்ருக்னரோடுகூட	वस्त्राणि	ஆடைகளையும்
भरतः	பரதன்	सन्ददौ	தந்தருளினார்.
सानुगानां	பரிவாரஜனங்களுடன் விருக்கின்ற		

वानराश्च महात्मानः सुग्रीवसहितास्तदा । विप्राणां प्रणताः सर्वे चकिरे परिवेषणम् ॥

तदा	அப்பொழுது	विप्राणां	வேதியர்களுக்கு
सुग्रीवसहिताः	சுகிரீவருள் ஹிட்ட	प्रणताः	வணக்கமுடையவர்
महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய		களாய்
वानराः	வானரர்கள்	परिवेषणं	பரிமாரி உபசரித்தலை
सर्वे च	எல்லோரும்	चकिरे	செய்தார்கள்.

विभीषणश्च रक्षोभिर्वहुभिः सग्विभिर्दृतः । ऋषीणामुग्रतपसां पूजां चक्रे महात्मनाम् ॥

विभीषणः	விபீஷணர்	उग्रतपसां	உக்கிர தபஸ்திகளும்
बहुभिः	பலவகையான	महारननां च	மஹாத்மாக்களு
सग्विभिः	சூழ்மாவிகளைக் கையி		மாகிய
	வேந்திவந்த	ऋषीणां	முனிவர்களுக்கு
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	पूजां	அதிபூஜையை
दृतः	சூழப்பெற்றவராய்	चक्रे	செய்துவந்தார்.

एवं सुविहितो यज्ञो ह्यमेधोऽभ्यवर्तत । लक्ष्मणेनाभिगुप्ता च ह्यचर्या प्रवर्तत ॥ ९ ॥

एवं	இவ்வனம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
सुविहितः	எல்லாமும் ஆதர்த்து	अभिगुप्ता	பாதுகாக்கப்பட்டு
	டன் செய்யப்பட்ட		வரும்
ह्यमेधः	அச்வமேத	ह्यचर्या च	அச்வசரியையும்
यज्ञः	யாகமானது	प्रवर्तत	ஸரிவர நடத்துவர்
अभ्यवर्तत	ஒங்கிவனர்க் துவந்தது.		தது.

ईदृशं राजसिंहस्य यज्ञप्रवर्मुत्तमम् । नान्यः शब्दोऽभवत्तत्र ह्यमेधे महात्मनः ॥ १० ॥

छन्दतो देहि विस्त्रब्धो यावत्तुष्यन्ति याचकाः । तावत्सर्वाणि दत्तानि क्रतुमध्ये महात्मनः ॥

राजसिंहस्य	ராஜசிங்கருடைய	शब्दः	ஒரு பேச்சு
उत्तमं	உத்தமமான	अभवत्	இருந்தது;
यज्ञप्रवरं	மஹாயாகமானது	नान्यः	வேறெதுவுமில்லை.
ईदृशं	இத்தன்மையதாயிருந்	महात्मनः	மஹாத்மாவினது
	தது.	क्रतुमध्ये	யாகம் நடைபெறுகை
महात्मानः	மஹாத்மாவினது		யில்
तत्र	அந்த	याचकाः	பாசகர்கள்
ह्यमेधे	அச்வமேதயாகத்தில்	यावत्	எவ்வளவில்
विस्त्रब्धः	உள்ளத்தில் கூச்சமெ	तुष्यन्ति	மனத்திருப்திகொள்
	ன்பதேயில்லாதபடி		ஞவார்களோ
छन्दतः	மனம்போனபோக்	सर्वाणि	எல்லாமும்
	குப்படியே	तावत्	அவ்வளவுவரைக்கும்
देहि	'கொடு' என்கிற	दत्तानि	அளிக்கப்பட்டன.

न निस्सृतं भवत्योष्ठाद्वचनं यावदर्थिनाम् । तावद्वा न ररक्षोभिर्दत्तमेवाभ्यदृश्यत ॥ १२ ॥

यावत्	எப்பொழுது	निस्सृतं भवति	வெளிவருகிறதோ
अर्थिनां	{ ஏதேனுமொன்றை தேவையென எண் ணங்கொண்டவர் கருடைய	न तावत् वानरक्षोभिः	இல்லையோ ததச்சுணமே வானரர்களாலும் அர க்கர்களாலும்
ओष्ठात्	உதடிவின்று	दत्तं एव	கொடுக்கப்பட்டுவிட்ட
वचनं	வேண்டுகோளானது	अभ्यदृश्यत	வினங்கிற்று. [தரகவே

न कश्चिन्मलिनस्तत्र दीनो वाऽप्यथ कर्षितः । तस्मिन्यज्ञवरे राज्ञो हृष्टपुष्टजनावृते ॥ १३ ॥

राजः	மன்னரது	मलिनः	{ பாபகிருத்தியத்தை
तस्मिन्	அந்த	अपि	{ யாவது பாபசிந்தனை யாவது உடையவனா வது
हृष्टपुष्टजनावृते	{ எல்லாப்ரகாரத்தா லும் முற்றிலும் மன த்திருப்திகொண்ட ஜனங்களால் நிறை யப்பெற்றுள்ள	दीनः	{ ஏதேனுமொரு பொ ருள் இல்லை என்னும் எண்ணமுடையவனா வது
यज्ञवरे	மஹாயாகத்தில்	अथ	{
तस्य	அக்காலத்தில்	कर्षितः	{ ஏதேனுமொன்று நடைபெறவில்லை
कश्चित्	எவனேனுமொரு	या	{ என்ற மனக்குறையு டையவனாவது
		न	இல்லை.

ये च तत्र महात्मानो मुनयश्चिरजीविनः । नास्मरंस्तादृशं यज्ञं दानौघसमलङ्कृतम् ॥ १४ ॥

तत्र	அங்குலத்தில்	दानौघ-	{ தானப்ரவாஹங்களா
चिरजीविनः	வயதுமுதிர்ந்த	समलंकृतं	{ லேயே அழகுபெற்று விளங்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாக்களாகிய	तादृशं	இப்படிப்பட்ட
मुनयः	முனிவர்கள்	यज्ञं	யாகத்தை
ये च	எவர்களோர் அவர்	न अस्मरन्	கண்டதில்லை என்று எண்ணினார்கள்.

यः कृत्यवान्मुवर्णेन सुवर्णं लभते सः सः । विचार्यी लभते वित्तं रत्नार्थी रत्नमेव च ॥

सुवर्णेन	பொன்றாண்யத்தைக் கொண்டு	लभते सः	பெறுவான்:
कृत्यवान्	மனத்திருப்தி பெற வேண்டியவன்	विचार्यी	பொருள் வேண்டிய வன்
यः	எவனோ	वित्तं च	பொருளையே,
सः	அவன்	रत्नार्थी	சத்தனம் வேண்டியவன்
सुवर्णं	பொன்றாண்யத்தை	रत्नं एव च	சத்தனத்தையே
		लभते	பெறுவான்.



न शक्रस्य धनेशस्य यमस्य वरुणस्य वा । ईदृशो दृष्टपूर्वो न एवमृचुस्तपोधनाः ॥१६॥

शक्रस्य	“இந்திரனுடையதேர்	दृष्टपूर्वः न	{ இதற்கு முன் இதைப்
धनेशस्य	குபேரனுடையதேர்		போல் எதென்றை
यमस्य	யமனுடையதேர்		யும் கண்டதுமில்லை
वरुणस्य वा	அல்லது வருணனு	एवं	என்று
	டையதேர்	तपोधनाः	தபேதனர்கள்
ईदृशः	இதற்குச்சமமான	ऊचुः	ஒருவரோடொருவர்
न	இல்லை. [தாய்		பேசிக்கொண்டார்கள்.

सर्वत्र वानरास्तस्थुः सर्वत्रैव च राक्षसाः । वासोधनान्नमर्थिभ्यः पूर्णहस्ता ददुर्भुशम् ॥

सर्वत्र	எங்குபார்த்தாலும்	अर्थिभ्यः	தேட்பவர்களுக்கு
सर्वत्र एव	ஸதா	पूर्णःस्ताः	கைகள் நிறையக்
वानराः	வானரர்களும்		கொண்டவர்களாய்
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்	भुशं	அத்தியந்த ஆஸத்தி
तस्थुः	நின்று பணியிடை		யுடன்
	புரிந்துவந்தார்கள்.	ददुः	கொடுத்தார்கள்.
वासोधनाद्यं	{ வஸ்திரம், தனம், நின்		
	பண்டம் இவைகளில்		
	எதையும்.		

ईदृशो राजसिंहस्य यज्ञः सर्वगुणान्वितः । संवत्सरमयो साग्रं ववृधे नाभ्यर्हीयत ॥१८॥

राजसिंहस्य	ராஜசিংகத்தினுடைய	अथो	அப்பொழுது
सर्वगुणान्वितः	ஸகலமான பெருமை	साग्रं	ஏறக்குறைய
	கள் பெற்றுவிளங்கிய	संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்
यज्ञः	யாகமானது	ववृधे	மிக் கடத்துவந்தது.
ईदृशः	இப்படிப்பட்டதாய்	अभ्यर्हीयत	தெவிட்டல் என்பதே
		न	எத்படா திருந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे द्विनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23602



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2878

त्रिनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

वाल्मीकिना रामायणगाननियोगः—வால்மீகிமுனிவர் ராமாயணத்தை கானம்பண்ணக் கட்டினையேவது.

वर्तमाने तथाभूते यज्ञे च परमाद्भुते । सशिष्य आजगामाशु वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः ॥ १ ॥

तथाभूते	அப்படிப்பட்டதாய்	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
यज्ञे	யாகம்	सशिष्यः	சிஷ்யர்களைக் கூடின
परमाद्भुते	அதிகற்புதமாய்		வராய்
वर्तमाने च	நடைபெற்று வருகை	आशु	காலதாமதமின்றி
	யில்	आजगाम	இங்கு எழுந்தருளி
वाल्मीकिः	வால்மீகியென்னும்		ஞர்.

स दृष्टा दिव्यसङ्काशं यज्ञमद्भुतदर्शनम् । एकान्त ऋषिवाटानां चकार उदजाञ्छुभान् ॥

सः	அவர்		
यज्ञं	யாகத்தை		
दिव्यसङ्काशं	{ தெய்வத்தன்மை கொண்டு விளங்கு வதாயும்	ऋषिवाटानां	{ சிகழ்வின்தங்குவதற் காக ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ள சாலை களின் புஷ்பத்தோட் டங்களுடைய
अद्भुतदर्शनं	{ பஹு அக்புதமான தெய்வபக்தியுடன் விளங்குவதுகாயும்	एकान्ते	ஏகாந்தமாயிருப்பதில்
दृष्टा	பார்த்துவிட்டு	शुभान्	அதிசம்பமாயிருக்கின்ற
		उदजान्	ரிஷிகளின் சாலைகளில்
		चकार	இறக்கினார்.

शकटांश्च बहून्पूर्णांफलमूलैश्च शोभनान् । वाल्मीकिवाटे रुचिरेऽस्थापयन्नविदूरतः ॥ ३ ॥

शकटमूलैः	பழங்களாலும் கிழங் குகளாலும்	शकटान्	வண்டிகளை
पूर्णान् च	நிறையப்பெற்றன வைகளும்	रुचिरे	அதிக அழகுவாய்ந்து விளங்கும்
शोभनान् च	அலங்காரம் செய்யப்ப ட்டுள்ளவைகளுமான	वाल्मीकिवाटे	வால்மீகி எழுந்தருளி யிருந்த சாலையில்
बहून्	அனேக	अविदूरतः	வாயிலிலே
		अस्थापयन्	நிறுத்திவிட்டார்கள்.

स शिष्यावब्रवीद्दृष्टौ युवां गत्वा समाहितौ । कृत्स्नं रामायणं काव्यं गायेथां परया मुदा ॥  
ऋषिवाटेषु पुण्येषु ब्राह्मणावसथेषु च । रथ्यासु राजमार्गेषु पार्थिवानां गृहेषु च ॥ ५ ॥

सः	அவர்	पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய
शिष्यौ	சிஷ்யர்களிருவரையும் பார்த்து	गृहेषु च	மாளிகைகளிலும்
अवब्रू	நியமித்தருளினார்:	परया	மிக்க
युवां	"நீக்களிருவரும்	मुदा	உற்சாகத்துடன்
गत्वा	வெளியில் சென்று	दृष्टौ	நாணம் என்பதேதயில் லாதவர்களாயும்
ऋषिवाटेषु	ரிஷிகள் தங்கியிருக் கும் சாலைகளிலும்	समाहितौ च	{ அதொன்றிலேயே ஆசக்தியுடையவர் களாயும்
पुण्येषु	தருமச்சுவடிகளிலும்	रामायणं	ராமாயணமெனும்
ब्राह्मणावसथेषु	பிரம்மண அக்கிரஹா ரங்களிலும்	काव्यं	காவ்யத்தை
रथ्यासु	வீதிகள் சந்திக்கு மிடங்களிலும்	कृत्स्नं	ஆதிமுதல் அந்தம் வரைக்கும்
राजमार्गेषु	பிரபலமான வீதிகள் லும்	गायेथाम्	பாட்டாய்ப்பிரஸங்கம் செய்துவருவீர்களாக.





लोभश्चापि न कर्तव्यः स्वल्पोऽपि धनकाङ्क्षया । किं धनेनाश्रमस्थानां फलमूलोपजीविनाम् ॥

स्वल्पः अपि	" துளி ஆனவு என்ற பேரதிலும்	न अपि	ஆகவே ஆகாது.
धनकांक्षया	ஒரு பொருளில் ஆசை கொண்டு	फलमूलोप- जीविनां }	பழக்களையும், கிழக் குக்களையும் உணவாக க்கொண்டு ஜீவிக்கும்
लोभः च	{ कामக்ரோதாதிகளில் ஒன்றாகிய லோப மென்பதே	आश्रमस्थानां	பர்ணசாலைவாஸி களுக்கு
कर्तव्यः	புண்ணியச்செய்கை யாக	धनेन किम्	பொருளால் ஆவது என்ன ?

यदि पृच्छेत्स काकुत्स्थो युवां कस्येति दारकौ ।  
आवां वाल्मीकिशिष्यौ स्वं ब्रूतमेवं नराधिपम् ॥ १२ ॥

सः	" அந்த	नराधिपं	புருஷோத்தமருக்கு
काकुत्स्थः	காகுத்தர்	आवां	நாக்களிருவரும்
युवां	உங்களிருவரையும் பார்த்து	वाल्मीकिशिष्यौ	வால்மீகிமுனிவரது சிஷ்யர்களாய்
कस्य	யாருடைய	स्वः एवं	வளர்ந்துவருகின் றோம் என்கிறமட்டில்
दारकौ	புதல்வர்கள்	भूतम्	பதில் சொல்லக்கூட வீர்கள்.
इति	என்று		
पृच्छेत् यदि	கேட்கும்படித்தில்		

इमास्तन्त्रीः सुमधुराः स्थानं वा पूर्वदर्शनम् । मूर्च्छयित्वा सुमधुरं गायेथां विगतज्वरौ ॥

इमाः	" இந்த	स्थानं	{ உயர்ந்த, மத்தியம், தா ழ்ந்த என்கிற ஸங்கீ தகராதவேற்றுமையில்
सुमधुराः	மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	मूर्च्छयित्वा	தொடுத்து
तन्त्रीः	யாழின் தந்திகளை	विगतज्वरौ	அவஸாமென்பதே யில்லாதவர்களாய்
सुमधुरं	அதி இன்பகரமாய்	गायेथाम्	{ நீக்களிருவரும் பாட் டாய்ப் பிரஸங்கம்செ ய்துவருவீர்களாக.
पूर्वदर्शनं वा	{ வெகுதரமாய் ரஸித் துக்கொண்டாடப் பட்டுவருகின்ற		

आदिप्रभृति गेयं स्यान्न चावज्ञाय पार्थिवम् । पिता हि सर्वभूतानां राजा भवति धर्मतः ॥

धर्मतः	" தர்மநூல்பிரகாரம்	पार्थिवं	மன்னரை
सर्वभूतानां	ஸகல பிராணிகளுக்கு	अवज्ञाय न	அஞாதாவுசெய்யக் கூடாது.
राजा	மன்னன் [கும்	आदिप्रभृति च	ஆதிதொடங்கி
पिता	தந்தையாய்	गेयं	பாட்டானது
भवति	ஆகிறது	स्यात्	நடைபெறவேண்டும்.
हि	என்கிறபடியால்		

तद्युवां हृष्टमनसौ श्वः प्रभाते समास्थितौ । गायेथां मधुरं गेयं तन्त्रीलयसमन्वितम् ॥१५॥

तत् ஆகையால்  
யுவா நீங்களிருவரும்  
சமாஸ்திதௌ நியமனப்படியே நடக்  
கின்றவர்களால்  
ஹ்ஸ்தமனஸி உம்ஸா ஹக்ககொண்  
ஷ் நானே [டவர்களால்  
புறமோ காலையில்

तन्त्रीलयसमन्वितं யாழின் தந்திகளின்  
வயத்துக்கு ஒத்து  
மதுர் கர்ணமிருதமாயிருக்  
கின்ற  
गेयं பாட்டை  
गायेथाम् பாட்டாய்ப் பிசைக்கம்  
செய்துவருவீர்களாக.

इति सन्दिश्य बहुशो मुनिः प्राचेतसस्तदा । वाल्मीकिः परमोदारस्तूष्णीमासीन्महायशः ॥

तदा அப்பொழுது  
प्राचेतसः ப்ரசேதஸின் புதல்வ  
ரும்  
परमोदारः மஹா தருமானுஷ்டா  
னமுடையவரென  
महायशः த்ரிலோகப்ரசித்தி  
பெற்றவருமான

वाल्मीकिः வால்மீகி  
मुनिः முனிவர்  
इति இவ்வண்ணமாய்  
बहुशः பலவிதமாய்  
सन्दिश्य ஆக்குறித்துவிட்டு  
तूष्णीं மௌனத்தை  
आसीत् அடைந்தார்.

सन्दिष्टौ मुनिना तेन तावुभौ मैथिलीसुतौ । तथैव करवावेति निर्जग्मतुररिन्दमौ ॥१७॥

तेन मुनिना அந்தமு னிவரால்  
सन्दिष्टौ நியமனம்பெற்ற  
अरिन्दमौ பகைவரை அடக்கு  
तौ அந்த [பவர்களைய  
उभौ இரு  
मैथिलीसुतौ மைதிலியரின் திருக்  
குமாரர்கள்

तथा एव திருவுள்ளப்படியே  
करवाव 'நாங்களிருவரும்  
செய்கிறோம்'  
इति என்று சொல்லிவிட்டு  
निर्जग्मतुः { ஸன்னிதானத்திலி  
ருந்து வெளியே  
சென்றார்கள்.

तामद्भुतां तौ हृदये कुमारौ निवेश्य वाणीमृषिभाषितां तदा ।

समुत्सुकौ तौ सममृषतुर्निशां यथाऽश्विनौ भार्गवनीतिसंहिताम् ॥ १८ ॥

तदा அப்பொழுது  
तौ कुमारौ அவ்விரு பாலர்களும்  
अमृषिभाषितां ரிஷியால் சொல்லிய  
குணப்பட்ட

भार्गवनीति- } சக்கிராச்சரியாது நீதி  
संहिता } தர்மசாஸ்திரத்தை  
यथा எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே

अद्भुतां அத்புதமான  
तां அந்த  
वाणी திருவாக்கை  
हृदये निवेश्य மனதில் நாட்டி  
तौ அவ்விருவர்களும்  
अश्विनौ அச்வனிதேவதைகள்

समुत्सुकौ { வினைத்துவினைத்துக்  
கொண்டாடுபவர்  
களாய்  
निशां அன்று இராப்பொழு  
समं முற்றிலும் [தை  
उपतुः சுகமாய்ப் போக்கினார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्रिनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23620



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2896

चतुर्णवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றுநான்காவது ஸர்க்கம். || ௨௪ ||

कुशलवाभ्यां रामायणगानम्—குசலவர்கள் ராமாயணத்தை கானம் செய்வது.

तौ रजन्यां प्रभातायां स्नातौ हुतहुताशनौ । यथोक्तमृषिणा पूर्वं सर्वं तत्रोपगायताम् ॥

தौ	அவ்விருவர்களும்	पूर्वं	முன்னம்
रजन्यां	இரவுமுடிந்து	उक्तं	நியமித்தருளப்பட்டது
प्रभातायां	உதயத்தில்		
स्नातौ	ஸ்நானம்செய்தவர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	களாய்	यथा	சொல்லியவண்ணமே
हुत-	ஸந்தியாவந்தனம்,	तत्र	அவ்விடத்தில்
हुताशनौ }	ஸமிதா தானம் இவ்		எல்லோரும் கேட்கும்
	விரண்டையும் செய்		வண்ணமாய் பாடிப்
	துமுடித்தவர்களாய்		பிரஸங்கித்து
ऋषिणा	ரிஷியால்	उपगायताम्	வந்தார்கள்.

तां स शुश्राव काकुत्स्थः पूर्वाचार्यविनिर्मिताम् । अपूर्वा पाठ्यजातिं च गेयेन समलङ्कृताम् ॥

सः	அந்த	अपूर्वा	இதுவரையில் கேள்வி
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்		க்கு வராததும்
गेयेन	பாட்டினழகால்	पूर्वाचार्य-	பூர்வாசார்யரால் உப
समलङ्कृतां	மிக்க மனோஹரமாயி	विनिर्मितां }	தேசம் செய்யப்பட்ட
	ருக்கிறதும்		டதுமான
पाठ्यजातिं	ஸ்வர்க்களுடன் எழு	तां	அதை
	தப்படாமல் வாய்	शुश्राव	ஒருஸமயத்தில் செனி
	மொழியாபிசுக்கிற		சாய்த்து கேட்டார்.
	தும்		

प्रमाणैर्बहुभिर्युक्तां तन्त्रीलयसमन्विताम् । बालाभ्यां राघवः श्रुत्वा कौतूहलपरोऽभवत् ॥

राघवः	பூராகவர்	प्रमाणः	பிரமாணங்களைக்
बालाभ्यां	இரு பாலர்களிடமிரு		கொண்டு
	ந்து	युक्तां	செய்யப்பட்ட ஆதி
तन्त्रीलय-	யாழின் தந்திகளின்	बुद्ध्या	கேட்டு [கரவ்யத்தை
समन्वितां }	லயத்தக்கு ஒத்து	कौतूहलपरः	அதில் பாம ஆஸக்தி
बहुभिः	பல		யுடையவராய்
		अभवत्	விளங்கினார்.

अथ कर्मान्तरे राजा समाहूय महामुनीन् । पार्थिवांश्च नरव्याघ्रः पण्डितान्नैगमांस्तथा ॥  
पौराणिकाञ्छब्दविदो ये च वृद्धा दिजातयः । स्वराणां लक्षणज्ञांश्च उत्सुकान् द्विजसत्तमान् ॥



लक्षणज्ञांश्च गान्धर्वाच्चैगमांश्च विशेषतः । पादाक्षरसमासज्ञांश्च छन्दस्सु परिनिष्ठितान् ॥६॥  
 कलामात्राविभागज्ञाञ्ज्योतिषे च परं गतान् । क्रियाकल्पविदश्चैव तथा काव्यविदो जनान् ॥  
 भाषाज्ञानिज्ञितज्ञांश्च नैगमांश्चाप्यशेषतः । हेतूपचारकुशलान्वचने चापि हेतुकान् ॥ ८ ॥  
 छन्दोविदः पुराणज्ञान्वैदिकान्द्विजसत्तमान् । चित्रज्ञान् च तन्मूत्रज्ञान्गीतनृत्यविशारदान् ॥  
 शास्त्रज्ञान्भीतिनिपुणान्वेदान्तार्थप्रबोधकान् । एतान्सर्वान्सपानीय गायन्तो समचोदयत् ॥

अथ	அப்பொழுது
कर्मान्तरे	யாகத்தினிடையில்
नख्वाघः	புருஷோத்தமராகிய
राजा	மன்னர்
महामुनीन्	மஹாமுனிவர்களையும்
पारिवान् च	பார்த்திவர்களையும்
पण्डितान्	படிப்பால் ஞானத்தை அடைந்தவர்களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
नैगमान्	வேதவித்துக்களையும்
पौराणिकान्	புராணங்களில் நிபு ணர்களையும்
शब्दविदः	வையாகாணர்களையும்
द्विजासयः	சூத்திரியர்கள்
वृद्धाः	பண்டிதஞானிகளாய்
ये च	எவர்களுக்குந்தான் கனோ அவர்களையும்
स्वराणां	ஸங்கீதஸ்வரங்களு டைய
लक्षणज्ञान् च	லக்ஷணங்களை அறிந் தவர்களையும்
उत्सुकान्	அன்பிற்குப் பார்த்திர களாகும்
द्विजसत्तमान्	பிராமணோத்தமர்களை யும்
लक्षण- ज्ञान् च	அறிந்தமெழுதவும் சரியான வியாக்யா னங்கள் செய்யவும் வல்லமை கொண்ட வர்களையும்

गान्धर्वान्	{ பாட்டாளேயே ஜீவ ஜோபாயம் செய்து வருபவர்களையும்
विशेषतः	விசேஷமாய்
नैगमान् च	புராணபிராஞ் களையும்
पादाक्षर- समासज्ञान्	{ பாதம், அக்ஷரம், ஸமாஸம், இவைக ளில் நிபுணர்களையும்
छन्दस्सु	செய்யுள்களில்
परिनिष्ठितान्	பரிபூர்ணப்பயிற்சி பெற்றவர்களையும்
कलामात्रा- विभागज्ञान्	{ பாப்பிலக்கணத்திற் ஒரே ஒரு உயிரோ ழுத்தை அடங்கிய கலை, அல்லது அசை என்பதையும் இவை களை எவ்வளவு கா லம் வரைக்கும் உச் சரிக்கத்தக்கது என் கிற கிரமங்களை அறிந்தவர்களையும்
जौतिषे	{ சித்தாந்த சிரோமணி மீடாம்சை முதலிய சித்தாந்த கிரந்தங் களை
परं गतान् च	பார்க்கதர்களையும்
क्रिया कल्पविदः च एव	{ கல்பஸூத்திரமறிந் தவர்களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
काव्यविदः	காவ்யலக்ஷணங்கள் அறிந்த

जनान्	ஜனங்களையும்	वृत्त- सूत्रज्ञान्	ஒவ்வொரு ச்வேராகக் களிலும் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் எட்டு அல்லது பன்னிரண் டு அசைகளின் விதி களை அறிந்தவர் களையும்
भाषाज्ञान्	அக்காலத்தில் வழங்கி வரும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நிபுணர் களையும்	गीतवृत्त्य- विशारदान्	ஸங்கீதத்திலும் நிருத் யத்திலும் நிபுணர் களையும்
हस्तितज्ञान्	பதங்களின்பாவங்களி அறிந்தவர்களையும்	शास्त्रज्ञान्	தர்மம், அதர்மம் இ வைகளைப்பற்றிய வேதவாக்குகளை அ றிந்தவர்களையும்
अशेषतः अपि	எல்லா கார்யங்களி லும்	नीतिनिपुणान्	தர்மநிருத்தியங்களுக் குவேண்டிய வேத வாக்குகளில் நிபுணர் களையும்
नैगमान् च	புத்திசாதுர்யங்கொ ண்டவர்களையும்	वेदान्ताथ- प्रशोधकान्	வேதாந்தங்களின் துட்பங்களை விளக் கச்சொல்லி அஜ்ஞா னமாகும் இருளைப் போக்கி க்ஞானமா கும் வெளிச்சத்தை அளிக்கின்றவர் களையும்
हेतुस्वार- कुशलान् च	யுத்திவாதங்கள் சொ ல்வதிலும் அவைக ளுக்கேற்ற பதில் சொல்வதிலும் நிபு ணர்களையும்	एतान्	மேற்கண்ட
वचने	கிரந்தத்திணிடையில் ஏதேனுமொரு பா டாந்தரத்தில்	सर्वान् च	எல்லோரையும்
हेतुकान् अपि	முன்பின வாக்கியங்க ளின் நிலைகளை எடுத் துக்காட்டி நியாயவா தம் செய்பவர்களை யும்	समाहृत्य	அழைத்து
छन्दोविदः पुराणज्ञान्	வேதவித்துக்களாய் புராணங்களில் நிபுணர்களாய்	समानीय	ஸபைகூட்டி
वैदिकान्	வேதவாக்குப்படியே அனுஷ்டானமுடைய	गायन्तौ	பாடகர்களிருவர்களை யும்
द्विजसत्तमान्	பிரம்மணோத்தமர் களையும்	समचोदयन्	ஸபைபடுவதில் அழைத் துவரச்செய்து நிறுத்தினர்.
चित्तज्ञान्	காவ்யங்களின், சப்த சித்திரம், அர்த்தசித் திரம், பெயச்சித்தி ரம் என்ற மூன்று சித்திரங்களை அறிந்த வர்களையும்		

दृष्ट्वा मुनिगणाः सर्वे पार्थिवाश्च महौजसः । पिवन्त इव चक्षुभ्यो राजानं गायको च तौ ॥  
उचुः परस्परं चेदं सर्व एव समन्ततः । उभौ रामस्य सदृशौ विम्बाद्विष्वपिवोत्थितौ ॥

महौजतः	மஹாதேஜேரமயமாய் விளங்கிய	हृष्टा इदं	பார்த்து பின்வருகிறபடி
सुनिगणाः	முனிகணங்கள்	परस्यं	ஒருவருக்கொருவர்
सर्वे	எல்லோரும்	उचुः	பேசிக்கொண்டார்கள்;
पार्थिवाः च	பார்த்திவர்களும்	उभौ	"இருவர்களும்
समन्ततः	அங்கேசெருந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वे एव	எல்லோருமே	सदृशौ	{ உவமை சொல்லவே ண்டியவர்களாயிருக் கின்றார்கள்.
राजानं च	மன்னரையும்	विश्वम्	பிரம்பத்தினின்று
तौ	அவ்விண்டு	विश्वं	பிரதிபிம்பமாய்
गायकौ च	பாடகர்களையும்	उत्थितौ	பிரிந்திருக்கிறார்களெ
चक्षुभ्यां	இரு கண்களாலும்	इव	னவே சொல்லவே ண்டுப்.
विश्वतः इव	{ கொட்டாமலே விழித் துநோக்குபவர் களாகி		

जटिलौ यदि न स्यातां न वल्कलधरौ यदि । विशेषं नाधिगच्छामो गायतो राघवस्य च ॥

जटिलौ	"சடைமுடியங்களாய்	गामतोः	பாடகர்களிருவருக்
न स्यातां यदि	இவ்வாறு இருக்காத	राघवस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும் [கும்
वल्कलधरौ	பசுத்திலும் மரவுரி கொண்டவர்	विशेषं	பேதமின்னதென்
यदि न	இல்லாதபசுத்திலும்	न अधिगच्छामः	பகை நாம் காணமுடியாது."

तेषां संवदतामेवं श्रोतॄणां हर्षवर्धनम् । गेयं प्रचक्रतुस्तत्र तावुभौ मुनिदारकौ ॥ १४ ॥

तौ	அந்த	संवदतां	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக் கையில்
उभौ	இரு	श्रोतॄणां	கேட்பவர்களுக்கு
मुनिदारकौ	முனிகுமாரர்கள்	हर्षवर्धनं	ஆனந்தத்தைப் பெரு
तत्र	அப்பொழுது	गेयं	பாட்டை [க்குகின்ற
तेषां	அவர்கள்	प्रचक्रतुः	பிரஸங்கித்தார்கள்.
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்		

ततः प्रवृत्तं मधुरं गान्धर्वमतिमानुषम् । न च तृप्तिं ययुः सर्वे श्रोतारो गानसम्पदा ॥ १५ ॥

ततः	அப்பொழுது	गान्धर्वं	{ தெய்வனோக பாடகர் களாகிய கந்தர்வர் களின் பாடல்களை னவும்
श्रोतारः	செவிகொடுத்துக் கேட்ட சபையோர்கள்	मधुरं	அதி இனிப்பாய்
सर्वे	எல்லோரும்	प्रवृत्तं	{ ஆஸத்தியுடன் அனுப வித்துக்கொண்டிருப் பதில்
गानसम्पदा	பாட்டின திசயத்தால்	तृप्तिं च	தேவிட்டலென்பதை யே
अतिमानुषं	{ மானிடர்களின் சக் திக்கு மேலானதாயி ருக்கிறதாயும்	न ययुः	அடையா திருந்தார்கள்.



प्रवृत्तादितः पूर्वसर्गं नारददर्शितम् । ततः प्रभृति सर्गांश्च यावद्विशत्यगायताम् ॥ १६ ॥

नारददर्शिते	ஸ்ரீநாரதமுனிவரின்	ततः	அதுமுதல்கொண்டு
पूर्वसर्गं	உபதேசமாகிறதும் முதல்ஸர்க்கமாகிறதும்	यावद्विशति सर्गां च }	இருபது ஸர்க்கங்கள் வரைக்கும்
प्रवृत्तं आदितः प्रभृति	நான் முகமாகிறதும் பிரதமதினத்தில் [ன	अगायताम्	பாடிப் பிரஸங்கித் தார்கள்.

ततोऽपराह्णसमये राघवः समभाषत । श्रुत्वा विंशतिसर्गांस्तान्भ्रातरं भ्रातृवत्सलः ॥ १७ ॥

भ्रातृवत्सलः	ஸதேஹாதாவ தஸ்ய முடைய	विंशतिसर्गां श्रुत्वा	இருபது ஸர்க்கங்களை கேட்டருளி
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भ्रातरं	ப்ராதாக்களில் ஒருவ ரைப்பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	समभाषत	இங்ஙனம் சொல்லி யருளினார்:
अपराह्णसमये	மத்தியான்னத்திற்கு		
तान्	அந்த [மேல்		

अष्टादश सहस्राणि सुवर्णस्य महात्मनोः । प्रयच्छ शीघ्रं काकुत्स्थ यदन्यदभिकाङ्क्षितम् ॥  
ददौ शीघ्रं स काकुत्स्थो बालयोर्वै पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	“ஹே காகுத்த! மஹாபுத்திமாண்களா யிருக்கும் இவ்விரு வர்களுக்கும் தங்க ளாணயத்தினு டைய	यत् शीघ्रं प्रयच्छ	எதுவோ அதையும் இப்போதே கொண்டுவந்துஸம் பா வனையாய்க் கொடு.” அந்த காகுத்தரும் டாலர்களிருவர்களுக் தனித்தனியே [கும் தட்சணமே ஸமர்ப்பித்தார்:
महात्मनोः		सः	
सुवर्णस्य		काकुत्स्थः	
अष्टादश सहस्राणि	பதினெட்டாயிரத் தையும்	बालयोः वै	
अभिकाङ्क्षितं	இஷ்டப்பட்டுக்கேட் கின்றது	पृथक् पृथक्	
अन्यत्	வேறு	शीघ्रं	
		ददौ	

दीयमानं सुवर्णं तु नागृहीतां कुशीलवौ । उचतुश्च महात्मानौ किमनेनेति विस्मितौ ॥

दीयमानं	கைரீட்டிக்கொடுக்கப் படுகிறதாயிருக்கின்ற	न अगृहीतां	வாங்கமறுத்துவிட் டார்கள்.
सुवर्णं	தங்களாணயத்தை	तु	இதுவிஷயத்தில்
कुशीलवौ	குசலும் லவனும்	इति	இவ்வண்ணம்
महात्मानौ	மஹா உதாரகுண முடையவர்களாய்	उचतुः	விண்ணப்பம் செய் தார்கள்:
विस्मितौ च	{ மானஹானிக்கு இடங்கொடாதவர் களாயுமாகி	अनेन	“இதைக்கொண்டு
		किम्	என்ன செய்வோம்?

वन्येन फलमूलेन निरतौ वनवासिनौ । सुवर्णेन हिरण्येन किं करिष्यावहे वने ॥२०॥

வனே	“காட்டில்	வனவாசினौ	ரிஷிக்ளான நாங்களி
वन्येन	{ யதேதச்சையாய் கிடைக்கக்கூடியதா யிருக்கின்ற	सुवर्णेन	ருவரும் பொன் நரணயத் தாலும்
फलमूलेन	பழக்களையும் கிழங்கு களையும்கொண்டு	हिरण्येन	பொன்கட்டியாலும்
निरतौ	பரிபூர்ண திருப்தி கொ ண்டவர்களாயிருக்கும்	करिष्यावहे किम् }	செய்யக்கூடியது என்னவிருக்கிறது?”

तथा तयोः प्रब्रुवतोः कुतूहलसमन्विताः । श्रोतारश्चैव रामश्च सर्व एव सुविस्मिताः ॥२१॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	सर्व एव	எல்லோருமே
तयोः	அவ்விருவர்களையும்	कुतूहल- समन्विताः एव }	மிக்க மெச்சிக்கொண் டாடுகின்றவர்களாக வே
प्रब्रुवतोः	ஸந்தேகமறச்சொல்லி விடுக்கவும்	सुविस्मिताः	மிக்க ஆச்சர்யம் கொண்டார்கள்.
रामः च	ஸ்ரீராமரும்		
श्रोतारः च	செவிகொடுத்துக்கே ட்ட ஸபையோர்களும்		

तस्य चैवागमं रामः काव्यस्य श्रोतुमुत्सुकः । पप्रच्छ तौ महातेजास्तावुभौ मुनिद्वारकौ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸியாகிய	उभौ च	{ ஒரோமாதிரியாய் இரட் டைகளாயிருக்கின்ற வர்களும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मुनिद्वारकौ एव }	முனிவேடங்கொண்ட வர்களால் பால்யவய திரிருக்கின்றவர் களுமான
तस्य	அந்த	तौ	அவ்விருவர்களையும் பார்த்து
काव्यस्य	காவ்யத்தினுடைய	पप्रच्छ	இக்கனம் வினாவினார்:
आगमं	வரலாற்றை		
श्रोतुं	கேட்டறிய		
उत्सुकः	திருவுள்ளக்கொண்ட வராய்		
तौ	அந்த		

किंप्रमाणमिदं काव्यं का प्रतिष्ठा महात्मनः । कर्ता काव्यस्य महतः क चासौ मुनिपुङ्गवः॥

पृच्छन्तं राघवं वाक्यमूचतुर्मुनिद्वारकौ

॥ २३ ॥

इदं	“இந்த	कर्ता	உபதேசம் செய்த
काव्यं	காவ்யமானது	असौ	இந்த [ருளிய
किंप्रमाणं	எவ்வளவு பிரமாண முடையது?	मुनिपुङ्गवः च क मुनिद्वारकौ	முனிவர்பெருமானும் எத்தகையிருக்கிறார்? முனிவேடம்பூண்டிரு ந்த பாஸ்களிருவரும்
महतः	அதிகசாலமாய்	पृच्छन्तं	கேள்விக்கேட்டருளிய
महात्मनः }	மெச்சிக்கொண்டாட	राघवं	ஸ்ரீராமவைப்பார்த்து
काव्यस्य }	வேண்டியதாயிருக் கின்றதற்கு	वाक्यं	இந்த பதிலை
प्रतिष्ठा	மூலம்	उच्यते	சொன்னார்கள்:
का	எது?		



वाल्मीकिर्भगवान्कर्ता संप्राप्तो यज्ञसंविधम् । येनेदं चरितं तुभ्यमशेषं संपदंशितम् ॥ २४ ॥

इदं " இந்த  
तुभ्यं தேவரீரைப்பற்றிய  
चरितं சரித்திரமானது  
अशेषं எல்லாமுமே  
संपदंशितं நன்கு வினங்க உபதே  
சித்தருளப்பட்டது

येन एवरात्रौ अन्त  
कर्ता குருவாகிற  
वाल्मीकिः भगवान् வால்மீகிபகவான்  
यज्ञसंविधं யாகபூமியில் (ஆர்ஷம்)  
संप्राप्तः எழுந்தருளியிருக்கின்  
ருர்.

सन्निबद्धं हि श्लोकानां चतुर्विंशत्सहस्रकम् । उपाख्यानशतं चैव भार्गवेण तपस्विना ॥

तपस्विना " தபோதனராகிய  
भार्गवेण பிருகுவம்சத்தவராகிய  
श्लोकानां ச்லோகங்களின்

चतुर्विंशत्सहस्रकं च இருபத்துநாலாயிரங்க  
उपाख्यानशतं एव இனேக உபகதைகளை  
सन्निबद्धं हि முற்றிலும் முடிக்கப்  
பெற்றிருக்கிறது.

आदिप्रभृति वै राजन्पञ्च सर्गशतानि च । काण्डानि षट् कृतानीह सोत्तराणि महात्मना ॥

कृतानि गुरुणाऽस्माकमृषिणा चरितं तव

॥ २६ ॥

राजन् " பரபோ!  
इह இப்பொழுதே  
आदिप्रभृति முதலிலிருந்து  
पञ्च सर्गशतानि ஐந்து நூறு ஸர்க்கங்  
கூடக்கிய  
षट् काण्डानि च ஆறு காண்டங்கள்  
महात्मना மஹாத்மாவால்  
कृतानि वै செய்தருளப்பட்டிருக்  
अस्माकं எங்களது [கின்றன.  
गुरुणा குருவாகிய  
अरिषिणा ரிஷியால்

तव தேவரீரது  
चरितं { முன்னமேயே ஏற்படு  
த்திக்கொண்டிருந்த  
ஸங்கேதத்தைப்பற்  
றியதாகிய  
सोत्तराणि { அந்தக்காண்டங்களுக்  
குமேல் உத்தரமே  
னும் கடைசிக்காண்  
டத்தோடுகூடினவை  
களாய்  
कृतानि { செய்துமுடிக்கப்பட்  
டிருக்கின்றன.

प्रतिष्ठाऽऽजीवितं यावत्तावत्सर्वस्य वर्तते । यदि बुद्धिः कृता राजञ्छ्रवणाय महारथ ॥

कर्मान्तरे क्षणीभूतस्तच्छृणुष्व सहानुजः

॥ २७ ॥

आजीवितं " இவ்வுலகிலிருக்கும்  
ஆயுஷ்காலம்  
यावत् எவ்வளவுவரை  
तावत् அதற்கும்  
सर्वस्य எல்லாவற்றிற்கும்  
प्रतिष्ठा பிரமாணமாய்  
वर्तते விளங்குகிறது.  
महारथ மஹாரத!  
राजन् ஹே பரபோ!  
श्रवणाय திருச்செவி சாய்க்க

बुद्धिः திருவுன்னம்  
कृता यदि இருக்கிறபடியில்  
कर्मान्तरे யாககிருத்யத்தினி  
டைவெனையினில்  
क्षणीभूतः அவகாசங்களை ஏற்படு  
த்திக்கொண்டவராய்  
सहानुजः தம்பிமார்களுகொடுக்கடி.  
तव அதை [பிரேப்பவராய்  
श्रवणाय { பரஸங்கம் செய்யும்  
எங்களிடமிருந்து  
கேட்டருளலாம்.



बाढमित्यब्रवीद्रामस्तौ चानुज्ञाप्य राघवम् । प्रहृष्टौ जग्मतुः स्थानं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	प्रहृष्टौ	உதஸா துறங்கொண்ட
बाढं इति	அப்படியே செங்க		வர்களாகி
	வென	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
अब्रवी त	ஆக்ரூபித்தருளினார்.	आसौ	எழுந்தருளுளியிருக்
तौ च	அவ்விருவர்களும்		கிறது
राघवं	ஸ்ரீராகவரிடம்	यस	எவ்விடமோ
अनुज्ञाप्य	விடைபெற்றுக்	स्थानं	அவ்விடத்திற்கு
	கொண்டு	जग्मतुः	பெய்ச்சென்றார்கள்.

रामोऽपि मुनिभिः सार्धं पार्थिवैश्च महात्मभिः । श्रुत्वा तद्गीतिमाधुर्यं कर्मशालामुपागमत् ॥

रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	गीतिमाधुर्यं	கிதத்தின் காவ்யங்க
महात्मभिः	மஹாத்மர்களாகிய		ருக்கிருக்கவேண்டிய
मुनिभिः	முனிவர்களோடும்		மூன்று குணக்கனி
पार्थिवैः च	பார்த்திவர்களோடும்		வென்றாகிய மாதூர்
सार्धं	கூடி	श्रुत्वा	யத்தை
तत्	அந்த	कर्मशालां	கொண்டாடி
		उपागमत्	யாகசாலைக்குள்
			திரும்பிச்சென்றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे चतुर्नवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23649



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2925

पञ्चनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௫ ॥

वाल्मीकये दूतप्रेषणम्—வால்மீகிமுனிவருக்கு ஐதர்களை யனுப்புவது.

रामो बहून्यहान्येवं तद्गीतं परमाद्भुतम् । शुश्राव मुनिभिः सार्धं पार्थिवैः सह वानरैः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तत् गीतं	அந்த கிதத்தை
एवं	இப்படியாய்	मुनिभिः सार्धं	முனிவர்களோடும்
बहूनि	பல	पार्थिवैः	பார்த்திவர்களோடும்
अहानि	தினக்கல் வரைக்கும்	वानरैः सह	வானர்களோடும் கூட
परमाद्भुतं	பரம அதிபுதமாயிருக்		வேயிருந்து
	கின்ற	शुश्राव	கேட்டருளினார்.

तस्मिन्गीते तु विज्ञाय सीतापुत्रौ कुशीलवौ । तस्याः परिषदो मध्ये रामो वचनमब्रवीत् ॥

दूताच्छुद्धसमाचारानाह्वयात्ममनीषया

॥ २ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	गीते तु	கிதத்திலிருந்தே
कुशीलवौ	குசலையும் லவனையும்	सीतापुत्रौ	ஸீதாபிராட்டியார்
तस्मिन्	அந்த		புதல்வர்களென

विज्ञाय	கண்டுகொண்டு
तस्याः	அந்த
परिवदः	ஸபையின்
मध्ये	நடுவே
आत्ममनीषया	{ தனக்குத்தானே திரு வுள்ளத்தில் தோ ன்றிவிட்டதினால்

शुद्धसमाचारान्	சொன்னதைக் குற்ற மறச்செய்யும்
दूतान्	நூதர்களை
आहूय	அழைத்து
वचनं	பின்வரும் ஆக்கினை
अवधीत्	நியமித்தருளினார்:

मद्वचो ब्रूत गच्छध्वमितो भगवतोऽन्तिकम् । यदि शुद्धसमाचारा यदि वा वीतकल्मषा ॥  
करोत्विहात्मनः शुद्धिमुमान्य महामुनिम् ॥ ३ ॥

इतः	" இவ்விடமிருந்து
भगवतः	பகவானது
अन्तिकं	ஸன்னிதிக்கு
गच्छध्वं	நீங்கள் போகவேண் டும்.
मद्वचः	எனது பின்வரும் விண்ணப்பத்தை
ब्रूत	நீங்கள் தெரியப்படுத் துங்கள் :
शुद्धसमाचारा	{ அவனைப்போல் கற்பு டையவள் வேறொரு வளில்லாதவளாக
यदि	இருக்கும்படித்திலும்

वीतकल्मषा	{ மனஸு, வாக்கு, கா யம் இவைகளால் ஏற்படும் எப்படிப் பட்டதாகிய பாபத் திற்கும் இடமாகா தவளாய்
यदि वा महामुनिं अनुमान्य	இருக்கும்படித்திலும் முனிவர் பெருமானை கேட்டு அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு
आत्मनः शुद्धिं	{ இப்படி தோஷரஹி தையாயிருத்தலை ருஜுப்படுத்தல்
इह करोतु	இவ்விடத்தில் செய்யவேண்டும்.

छन्दं मुनेश्च विज्ञाय सीतायाश्च मनोगतम् । प्रत्ययं दातुकामायास्ततः शंसत मे लघु ॥  
श्वः प्रभाते तु शपथं मैथिली जनकात्मजा । करोतु परिषन्मध्ये शोधनार्थं ममैव च ॥५॥

मम	" எனது
परिषन्मध्ये एव	ஸபையின் நடுவில்
जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமகனா
मैथिली	மைதிலி [கய]
शोधनार्थं	{ உள்ளது உள்ளபடி பேயிருக்கும் நீர்மா னத்தைப் பெறவே ண்டியகாரணமாய்
शपथं	சபதத்தை
श्वः	நானே
प्रभाते तु	காலைப்போயே
करोतु	செய்யக்கடவன்.
प्रत्ययं	பிரமாணம் செய்யும் விஷயத்தில்

मुनेः	முனிவரது
छन्दं	திருவுள்ளத்தையும்
दातुकामायाः	{ எவருக்கும் ஹிதமே செய்யும் மனமுடை யவளாகிய
सीतायाः	வீரத்தையினது
मनोगतं च	அபிப்பிராயத்தையும்
विज्ञाय	அறிந்து
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
लघु	சீக்கிரமாய் திரும்பி
मे	எனக்கு [வந்து]
शंसत	நீங்கள் தெரியப் படுத்தவேண்டும்.

श्रुत्वा तु राघवस्यैतद्वचः परममद्भुतम् । दूताः सम्पद्युर्वाटं यत्रास्ते मुनिपुङ्गवः ॥ ६ ॥

दूताः	தூதர்கள்	मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவரது	यत्र	எந்தச் சாவடியில்
परमं	மிகக்	आस्ते	எழுந்தருளியிருக்க
मद्भुतं	அத்புதமாயிருக்க		கிறாரோ
एतत्	இந்த [கின்ற]	वाटं	அதே சாவடிக்கு
वचः	நியமனத்தை	तु	அப்போதே
श्रुत्वा	சொமெற்கொண்டு	संपद्युः	பேய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ते प्रणम्य महात्मानं ज्वलन्तममितप्रभम् । ऊचुस्ते रामवाक्यानि मृदूनि मधुराणि च ॥

ते	அவர்கள்	मृदूनि	{ பச்சாத்தாபத்தை நன்கு விளக்கக்கூட டுகின்றவையும்
ज्वलन्तं	புகையின்றி எரியும்	मधुराणि च	மதுரப் பவாறுமுள்ள வையுமான
अमितप्रभं	அமிதமான சோதிமய மாய் விளங்கும்	रामवाक्यानि	ஸ்ரீராமரது திருவாக்
महात्मानं	மஹாத்மாவை	ते	அவர்கள் [சூகளை]
प्रणम्य	அடிபணிந்து வணங்கி	ऊचुः	தெரியப்படுத்தினர் கள்.

तेषां तद्व्याहृतं श्रुत्वा रामस्य च मनोगतम् । विज्ञाय सुमहातेजा मुनिर्वाक्यमयाब्रवीत् ॥

सुमहातेजाः	{ த்ரிலோகயசஸ்பெற்ற மஹாதேஜோவானு கிய	श्रुत्वा	திருச்செவ்வாய்த் து
मुनिः	முனிவர்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
तेषां	அவர்களுடைய	मनोगतं च	திருவுள்ளத்தையும்
तत् व्याहृतं	அப்போது சொல்லப் பட்டதற்கு	विज्ञाय	உள்ளது உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டு
		अथ	பின்வரும்
		वाक्यं	பதிலை
		अब्रवीत्	சொல்லினித்தார்.

एवं भवतु भद्रं वो यथा तुष्यति राघवः । तथा करिष्यते सीता दैवतं हि पतिः स्त्रियाः ॥

वः	“உங்களுக்கு	दैवतं हि	பொற்றவேண்டிய
भद्रं	மெச்சத்தலே கிடைக் கும்!	सीता	தெய்வமன்றோ?
एवं	அங்ஙனமே	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
भवतु	ஆகட்டும்.	यथा	எதைச்செய்தால்
स्त्रियाः	ஸ்த்ரீயாகிய எவளுக்கு கும்	तुष्यति	மனத்திருப்தி அடை வாரோ
पतिः	கணவனொருவனே	तथा	அதையே
		करिष्यति	செய்வான்.”



तथोक्ता मुनिना सर्वे रामदूता महौजसम् । प्रत्येस्य राघवं क्षिप्रं मुनिवाक्यं वभाषिरे ॥

मुनिना      முனிவரால்  
तथा      அவ்வண்ணமாய்  
उक्ताः      நியமனம்பெற்ற  
रामदूताः      ஸ்ரீராமதூதர்கள்  
सर्वे      எல்லோரும்  
महौजसं      மஹாபுகழ்படைத்த  
                 வராகிய

राघवं      ஸ்ரீராகவரை  
क्षिप्रं      விரைவிலேயே  
प्रत्येस्य      அடைந்து  
मुनिवाक्यं      முனிவாநியமனத்தை  
वभाषिरे      விண்ணப்பம்  
                 செய்தார்கள்.

ततः प्रहृष्टः काकुत्स्थः श्रुत्वा वाक्यं महात्मनः । ऋषींस्तत्र समेतांश्च राज्ञश्चैवाभ्यभाषत॥

काकुत्स्थः      காசுத்தஸ்தர்  
महात्मनः      மஹாத்மாவினது  
वाक्यं      நியமனத்தை  
श्रुत्वा      திருவுள்ளத்தில்  
ततः      அதனால் [கொண்டு  
प्रहृष्टः      மிகத்திருப்திகொண்டவராகி

तत्र      அப்பொழுது  
समेतान्      கூடியிருந்த  
ऋषीन् च      முனிவர்களையும்  
राज्ञः च एव      மன்னர்களையும்  
                 பார்த்து  
अभ्यभाषत      இப்படித்திருவாய்  
                 மலர்ந்தருளினார்:

भगवन्तः सशिष्या वै सानुगाश्च नराधिपाः । पश्यन्तु सीताशपथं यश्चैवान्योऽपि काङ्क्षते॥

सशिष्याः वै      “சிஷ்யர்களேயுடனுக்  
भगवन्तः च      தேவர்களும் [கும்  
सानुगाः      பரிஜனங்களேயுடனுக்  
नराधिपाः च      மன்னர்களும் [கும்  
अन्यः      பாமரான  
यः एव      எவனெருவன்

काङ्क्षो अपि      காண ஆசைப்படுகிற  
                 னே அவனும்கூட  
सीताशपथं      வலிதை சபதம்செய்ய  
                 ப்போவதை  
पश्यन्तु      பிரத்தியக்ஷத்தில்  
                 பார்க்கட்டும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । सर्वेषामृषिमुख्यानां साधुवादो महानभूत् ॥

तस्य      அந்த  
महात्मनः      மஹாத்மாவான  
राघवस्य      ஸ்ரீராகவருடைய  
तद् वचनं      அந்தப் பிரகடனையை  
श्रुत्वा      கேட்டு  
ऋषिमुख्यानां      ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள்

सर्वेषां      அனைவருக்கும் இடையில  
महान्      பெரிய ‘நல்லது நல்ல  
साधुवादः }      து’ என்கிற திவ்ய  
                 கோஷமானது  
अभूत्      உண்டாயிற்று.

राजानश्च महात्मानं प्रशंसन्ति स्म राघवम् । उपपन्नं नरश्रेष्ठ त्वय्येव भुवि नान्यतः ॥

राजानः च      மன்னர்களும்  
महात्मानं      மஹாத்மாவாகிய  
राघवं      ஸ்ரீராகவரை  
प्रशंसन्ति स्म      இங்கனம் கொண்டா  
                 டினார்கள்:  
नरश्रेष्ठ      “புருஷோத்தம!

भुवि      உலகில்  
त्वयि एव      தேவரோருவரிடத்  
                 தில்தான்  
उपपन्नं      ஸரத்தியமாகும் இது;  
अन्यतः      மற்றெவருக்கும்  
न      முடியாது.”

एवं विनिश्चयं कृत्वा श्वोभूत इति राघवः । विसर्जयामास तदा सर्वोस्ताञ्छुसूदनः ॥

शशुसूदनः	சத்ருக்களுக்கும்ஹித	इति	இருக்கின் தபயுதால்
राघवः	புரீராகவர் [மேபுரியும்	सदा	அப்பொழுது
एवं	இவ்விதமாய்	तान्	அந்த
विनिश्चयं	தீர்மானத்தை	सर्वान्	எல்லோரையும்
कृत्वा	மனதில்கொண்டு	विसर्जयामास	விடைகொடுத்தனுப்
श्वोभूतः	{ நாளை காலையிலேயே நடைபெறவேண்டிய யதாய்		பினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23664



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 2940

पुणवतितमः सर्गः—தொண்ணாற்றாறுவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௩ ॥

वाल्मीकिना सीताप्रत्ययदानकथनम्—வால்மீகி ஸீதையின் உண்மை  
இன்னதென்பதை வெளியிடுவதைச் சொல்வது.

तस्यां रजण्यां व्युष्टायां यज्ञवाटगतो नृपः । ऋषीन्सर्वान्महातेजाः शब्दापयति राघवः ॥

तस्यां	அந்த	यज्ञवाटगतः	யாகவாடையோடமண்ட
रजण्यां	இரவு		பத்தில் எழுந்தருளி
व्युष्टायां	கழிந்து மறுநாள்	ऋषीन्	ரிஷிகள்
	காலையில்	सर्वान्	எல்லோரையும்
महातेजाः	மஹாதேஜோஜாவான	शब्दापयति	வந்துசேரும்படி
नृपः राघवः	ராகவமன்னர் [கும்		செய்தார்.

वसिष्ठो वामदेवश्च जावालिरथ काश्यपः । विश्वामित्रो दीर्घतपा दुर्वासाश्च महातपाः ॥ २ ॥

पुलस्त्योऽपि तथा शक्तिर्भाग्वश्चैव वामनः । मार्कण्डेयश्च दीर्घायुर्मौद्गल्यश्च महायशः ॥ ३ ॥

गर्गश्च च्यवनश्चैव शतानन्दश्च धर्मवित् । भगद्वाजश्च तेजस्वी ह्यग्निपुत्रश्च सुप्रभः ॥ ४ ॥

नारदः पर्वतश्चैव गौतमश्च महायशः । कात्यायनः सुयज्ञश्च ह्यगस्त्यस्तपसां निधिः ॥ ५ ॥

एते चान्ये च बहवो मुनयः संशितव्रताः । राजानश्च नरव्याघ्राः सर्व एव समागताः ॥

एते	பின் கண்டவர்களான	विश्वामित्रः	விசுவாமித்திரரும்
वसिष्ठः	வசஸ்திரரும்	महातपाः	மஹாதபஸ்ஸிவாஜிய
वामदेवः च	வாமதேவரும்	दुर्वासाः च	தர்வாஸரும்
जावालिः अथ	ஜாவாலியும்	पुलस्त्यः अपि	புலஸ்தியரும்
काश्यपः	காச்யபரும்	शक्तिः तथा	சக்தியென்பவரும்
दीर्घतपाः	விடரமுயற்சியுடன்	भाग्वः च	பார்க்கவரும்
	கடுத்தவம்புரித்த	वामनः एव	வாமனரும்

दीर्घावु:	நீளநீலியான
मार्कण्डेयः च	மார்க்கண்டேயரும்
महायशः	பெரும்புகழ் படைத்த
मौद्गल्यः च	மௌத்தகல்யரும்
गर्गः च	கர்க்கரும்
अश्विनः च	சயவனரும்
धर्मवित्	தருமவித்தான
शतानन्दः च	சதானந்தரும்
तेजस्वी	தேஜஸ்வியான
भरद्वाजः च	பரத்வாஜரும்
अग्निपुत्रः हि	அக்னிபுத்திரராகிய
सुप्रमः च	சுப்பரபென்பவரும்
नारदः च	நாரதரும்
पर्वतः एव	பர்வதரும்
महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய

गौतमः च	கௌதமரும்
कात्यायनः एव	காத்யாயனரும்
सुयज्ञः च	சுயஞரும்
तपसां निधिः	தபேரநிதியாகும்
अगस्त्यः हि	அகஸ்தியரும்
अन्ये च	மற்றுமுள்ள
संशितव्रताः	சலியாவிருதரனுஷ்ட டானமுடைய
मुनयः	முனிவர்கள்
बहवः च	அவர்களில்லாத வேறு
नरवाय्राः	புருஷேரத்தமர்களான
राजानः च	அரசர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

राक्षसाश्च महावीर्या वानराश्च महाबलाः । सर्वे एव समाजमुपहात्मानः कुतूहलात् ॥७॥

महावीर्याः	மஹாவீர்யவான்களாகிய
राक्षसाः च	ராக்ஷஸர்களும்
महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்களாகிய
वानराः च	வானரர்களும்

सर्वे	எல்லா
महामानः एव	மஹாத்மாக்களும்
कुतूहलात्	நடக்கப்போகிற விஷயத்தின் அதிசயத்தால்
समाजमुः	கும்பல் கும்பலாய் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

सत्रिया ये च शूद्राश्च वैश्याश्चैव सहस्रशः । नानादेशगताश्चैव ब्राह्मणाः संशितव्रताः ॥  
ज्ञाननिष्ठाः कर्मनिष्ठा योगनिष्ठास्तथाऽपरे । सीताशपथवाक्षार्थं सर्वे एव समागताः ॥९॥

सहस्रशः	ஆயிரப்பாயிரமாக
क्षत्रियाः च	கூத்திரியர்களும்
शूद्राः	சூத்திரர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்களும்

वैश्याः च	வைசியர்களும்
अपरे	மேற்சொல்லப்படாத இதர

संशितव्रताः च	{ தடுமாறாத வாதாண ஷ்டானமுடையவர் களெனவும்
---------------	---

ज्ञाननिष्ठाः एव	தத்வஞ்ஞானத்தில் நிபுணர்களெனவும்
-----------------	------------------------------------

कर्मनिष्ठाः एव	வைதிகநியைகளில் நிபுணர்களெனவும்
योगनिष्ठाः } तथा }	மனதை யோகத்திலே யே செலுத்துபவர் களெனவும்

नानादेशगताः	{ பலதேசங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றவர் களாகிய
-------------	---

ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்கள்
सर्वे एव	எல்லோரும்
सीताशपथ- वाक्षार्थं }	வலிதை சபதம் செய் கிறதை கட்புலனாய்க் காண

समागताः	வந்துகூடினார்கள்.
---------	-------------------





ततो मध्ये जनौघस्य प्रविश्य मुनिपुङ्गवः । सीतासहायो वाल्मीकिरिति होवाच राघवम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रविश्य	நேர்முகமாய் வந்து
सीतासहायः ह	வலிதையை ஆதரித்த		நின்றுகொண்டு
	வரும்	राघवं	ஸ்ரீராகவரைப்பார்த்து
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமானு	इति	இப்படி
वाल्मीकिः	வால்மீகி [மாகிய	उवाच	யாவருக்கும் நன்கு
जनौघस्य	ஜனக்கூட்டத்தின்		விளங்கச்சொன்னார் :
मध्ये	நடுவில்		

इयं दाशरथे सीता सुव्रता धर्मचारिणी । अपवादात्परित्यक्ता ममाश्रमसमीपतः ॥ १६ ॥

दाशरथे	“ஹே தாசரதே!	मम	எனது
इयं	இதோவருக்கும்	आश्रमसमीपतः	ஆசிரமத்திற்கு
सीता	சீதாதேவி		அருகில்
सुव्रता	{ மகாவிசேஷஉபாசனை யில் மனதைநாட்டிய வள் ;	अपवादात्	பழிச்சொற்களைக் கொண்டு
धर्मचारिणी	தருமத்தையே அனு ஷ்டிக்கிறவள்.	परित्यक्ता	தனியாய் விட்டுவிடப் பட்டாள்.

लोकापवादभीतस्य तव राम महाव्रत । प्रत्ययं दास्यते सीता तदनुज्ञातुमर्हसि ॥ १७ ॥

महाव्रत	“மஹாதருமானுஷ் டானமுடைய	प्रत्ययं	உண்மை இன்ன தென்பதை
राम	ஸ்ரீராம!	सीता	வலிதாதேவியார்
लोकापवाद- भीतस्य	{ லோகாபவாதங்களை யும் செவிக்கொண்டு கவலைப்படும்	दास्यते	இதோ வெளிப்படுத்த தியிருக்கிறாள்
तव	தேவரீருக்கு	तव अनुज्ञातुं	ஆதலால் செய்ய விடைகொ டுக்க
		अर्हसि .	தேவரீர் திருவுள்ளம் கொள்ளவேண்டும்.

इमौ तु जानकीपुत्राबुभौ च यमजातकौ । सुतौ तथैव दुर्धणौ सत्यमेतद्वीमि ते ॥ १८ ॥

इमौ तु	“இவ்விருவர்களும்	सुतौ एव	குமாரர்கள்.
जानकी- पुत्रौ	{ ஜானகியாரின் புத்தி யர்கள்.	दुर्धणौ	தீரஸ்கரிக்க இடமாக காதவர்கள்.
उभौ च	இருவர்களும்	ते	தேவரீருக்கு
यमजातकौ	இரட்டையாய் பிறந்த வர்கள்.	एतत्	இதை
तव	தேவரீருடைய	सत्यं	பிரமாணமாக
		अवीमि	நான் சொல்லுகிறேன்.

प्रचेतसोऽहं दशमः पुत्रो राघवनन्दन । न स्मराम्यनृतं वाक्यमिमौ तु तव पुत्रकौ ॥१९॥

राघवनन्दन	“ராகவந்தன !	न स्मरामि	நான் எண்ணியவ
अहं	நான்		னல்லன்.
प्रचेतसः	வருணபகவா னுடைய	इमौ तु	இவ்விருவர்களும்
दशमः	பத்தாவது	तव	தேவரீரது
पुत्रः	புதல்வன்.	पुत्रकौ	சுமாரர்கள்.
अनृतं वाक्यं	பெய்மொழியை		

बहुवर्षसहस्राणि तपश्चर्या मया कृता । तस्याः फलमुपाश्रीयामपापा यदि मैथिली ॥२०॥

बहुवर्षसहस्राणि	“பல்லாபிரமாண்டுகள்	अपापा	தேவத்திற்கு இட
मया	என்னால்		மாக தவளாய்
तपश्चर्या	தவா னுக்கடானம்	यदि	இருந்தால்
कृता	சுறையின்றி முடிக்கப்	तस्याः	அவைகளின்
	பட்டிருக்கிறது.	फलं	பயனை
मैथिली	மைதிலிதேவி	उपाश्रीयाम्	நான் பெறுவேன்.

अहं पञ्चसु भूतेषु मनष्येषु राघव । विचिन्त्य सीतां शुद्धेति जग्राह वननिक्षरे ॥ २१ ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ !	विचिन्त्य	ஆராய்ந்துணர்ந்து
अहं	நான்		
मनःष्येषु	மனதை ஆளுவதாக	वननिक्षरे	{ ஆச்சரமத்தின் பக்கத் திரிருக்கிற ஆற்றன் டையில்
पञ्चसु भूतेषु	பஞ்சேந்திரிய விசார	सीतां	ஸீதாதேவியை
	ணைகளிலும்	जग्राह	கண்டுபிடித்தி அழை
शुद्धा इति	பரிசுத்ததபென		த்துப்போனேன்.

इयं शुद्धसमाचारा अपापा पतिदेवता । लोकापवादभीतस्य प्रत्ययं तव दास्यति ॥ २२ ॥

इयं	“இவள்	लोकापवाद-	} லோகாபவாதங்களை
शुद्धसमाचारा	{ அவளைப்போல் சுத்பு	भीतस्य	
	டையவள் வேறொரு		செவிக்கொண்டு கவ
पतिदेवता	வனாமில்லாதவன் ;	तव	கூப்படும்
	கணவனையே தெய்வ	प्रत्ययं	தேவரீருக்கு
अपापा	மாய்க்கொண்டவன் ;		உண்மை இன்னதென்
	அழுக்கில்லாத ஒழுக்	दास्यति	பதை
	கமுடையவன் ;		இதோ அருளிச்செய்
			வான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पुणवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23686

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2962





सप्तमवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ௧௭ ॥

सीताया रसातलप्रवेशः—ஸீதாதேவி பாதாளத்தில் புகுவது.

वाल्मीकिनैवमुक्तस्तु राघवः प्रत्यभाषत । प्राञ्जलिर्जगतो मध्ये दृष्ट्वा तां वरवर्णिनीम् ॥

वाल्मीकिना	வால்மீகிமுனிவரால்	मध्ये तु	நீதிரெழி பிறழாது
एवं	இவ்வாறு		நடக்கும் விஷயத்தில்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	तां	அந்த
	திருச்செவிராய்த்த	वरवर्णिनीं	ஸ்திரீர்தனத்தை
राघवः	புரீராகவர்	दृष्ट्वा	கடாகுறித்தவண்ணமே
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹைதராகி	प्रत्यभाषत	இதை பதிலாய் அரு
जगतः	உலகுக்கு		ளிச்செய்தார்:

एवमेतन्महाभाग यथा वदसि धर्मवित् । प्रत्ययस्तु मम ब्रह्मंस्तव वाक्यैरकल्मषैः ॥ २ ॥

महाभाग	“தரிலோகப்பிரவர்தி	एवं	வாஸ்தவமே.
	திபெற்ற	तव	தேவரீரது
धर्मवित्	தர்மவித்தே!	अकल्मषैः	நிஷ்கல்மஷமான
ब्रह्मन्	வேதவித்தே!	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
वदसि	தேவரீர் திருவாய்மலர்	मम	எனக்கு
	ந்தருளியிருக்கிறது	तु	இப்போதே
यथा	எதுவோ	प्रत्ययः	நம்பிக்கையுண்டாகி
एतत्	அது		விட்டது.

प्रत्ययस्तु पुरा वृत्तो वैदेह्याः सुरसन्निधौ । लोकापवादो बलवान्येन त्यक्ता हि मैथिली ॥

पुरा	“முன்னம்	लोकापवादः	லோகாபவாதமானது
सुरसन्निधौ	தேவதைகளுடைய		விசேஷமெனப் பாரா
	ஸன்னிதானத்தில்	बलवान्	{ ட்டவேண்டியதாயிரு
वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு		ந்தது.
वृत्तः	நடைபெற்ற காரியமா	येन हि	அக்காரணமொன்று
	னது	मैथिली	மைதிலி [வேயே
प्रत्ययः	மகா பிரபலமாயிருந்	त्यक्ता	தள்ளிவைக்கப்பட்ட
तु	என்றாலும் [தது.		டாள்.

सेयं लोकभयाद्ब्रह्मन्पापेत्यभिजानता । परित्यक्ता मया सीता तद्भवान्क्षन्तुमर्हति ॥ ४ ॥

ब्रह्मन्	“மீறா ஸ்வாமி!	लोकभयात्	{ உலகுக்கு வரும் கேட்
अपापा	பாபத்திற்கிடமாகாத		டைப் பெரிதாய்
इति	என்று [வன்		பாராததால்
अभिजानता	நிஸ்ஸந்தேகமாய்	परित्यक्ता	கைவிடப்பட்டாள்.
मया	என்னால் [அறிந்தும்	भवान्	தேவரீர்
सा	அந்த	तद् क्षन्तुं अर्हति	அதைப் பொறுத்தரு
इयं सीता	இந்த ஸீதை		ளவேண்டும்.

जानामि चेमौ पुत्रौ मे यमजातौ कुशीलवौ । शुद्धायां जगतो मध्ये मैथिल्यां प्रीतिरस्तु मे ॥

ஹமௌ  
குசிலவௌ  
மே  
புத்ரௌ  
யமஜாதௌ  
ஜானாமி  
“இதோ இருக்கின்ற  
குசுணும் லவணும்  
என்னுடைய  
புதல்வர்களைனவும்  
ஒரே காலத்தில் இரட்  
டையாய்ப் பிறந்தவர்  
களைனவும்  
நான் இப்பொழுது  
அறிந்துகொண்டேன்.

மீதிலா  
சுத்தா  
ஜாத:  
மயே  
மே  
பிரீதி:  
அஸ்து  
மைதிலி எப்பொழு  
தும்  
தர்மசிந்தையுடையவ  
உலகுக்குள்ளென்பதில்  
நீதிநெறி பிறழாத  
நடக்கும் விஷயத்தில்  
எனக்கு  
மனத்ருப்தி  
ஏற்படும்.”

अभिप्रायं तु विज्ञाय रामस्य सुरसत्तमाः । पितामहं पुरस्कृत्य सर्व एव समागताः ॥६॥

சுரசத்தமா:  
சर्वே एव  
तु  
रामस्य  
अभिप्रायं  
தேவோத்தமர்கள்  
எல்லோருமே  
இதுவிஷயத்தில்  
ஸ்ரீராமரின்  
திருவுள்ளத்தை

विज्ञाय  
पितामहं  
पुरस्कृत्य  
समागताः  
உள்ளபடி ஞானதிரு  
ஷ்டியாலறிந்துகொ  
பிரம்மதேவரை [ண்டு  
முன்னிட்டு  
அங்குவந்துசேர்ந்தார்  
கள்.

आदित्या वसवो रुद्रा ह्यश्विनौ समरुद्रणाः । गन्धर्वाप्सरसश्चैव सर्व एव समागताः ॥७॥  
साध्याश्च विश्वे देवाश्च सर्वे च परमपंथः । नागाः सुपर्णाः सिद्धाश्च ते सर्वे हृष्टमानसाः ॥

தே  
ஆதித்யா:  
வசவ:  
ரூட்ரா:  
சமரூட்ரணா:  
சर्वे च  
अश्विनौ हि  
அந்த  
ஆதித்தியர்கள்  
வசுக்கள்  
ருத்திரர்கள்  
மருத்கணங்களோடு  
எல்லோரும் [கடிய  
இரண்டு அச்சுவிளிந்தே  
வர்கள்

परमपंथः  
सर्वे एव  
नागाः च  
सुपर्णाः  
सिद्धाः च  
सर्वे हि  
தேவரிஷிகளும்  
எல்லோரும்  
நாகர்களும்  
ஸுபர்ணர்களும்  
ஸித்தர்களும்  
எல்லோருமே

गन्धर्वाप्सरसः  
सर्वे एव  
साध्याः च  
विश्वे देवाः च  
गन्धर्वाप्सरस:  
सर्वे एव  
साध्याः च  
विश्वे देवाः च  
கந்தர்வர்கள் அப்ஸர  
எல்லோரும் [ஸுக்கள்  
ஸாத்நியதேவர்களும்  
விசுவதேவர்களும்

हृष्टमानसाः  
ते सर्वे  
समागताः  
பெரிய காரியத்தை  
எண்ணி உடம்பு சிலிர்  
க்கும்படி கொஞ்சில்  
நடுக்கமுற்றவர்களாய்  
அவர்கள் எல்லோரும்  
அங்கு வந்துகூடினர்.

दृष्ट्वा देवानृषींश्चैव राघवः पुनरब्रवीत् । प्रत्ययो मे सुरश्रेष्ठा ऋषिवाक्यैरकल्पमैः ॥ ९ ॥

राघवः  
देवान् च  
ऋषीन् एव  
दृष्ट्वा  
पुनः  
अब्रवीत्  
ஸ்ரீராகவர்  
தேவர்களையும்  
ரிஷிகளையும்  
பார்த்து  
பின்னுமொருதரம்  
இதை மொழிந்தார்:

सुरश्रेष्ठाः  
अकल्पमैः  
ऋषिवाक्यैः  
मे  
प्रत्ययः  
“தேஹ தேவோத்தமர்  
களை!  
கிஷ்கல்மஷமான  
முனிவரின் வார்த்தை  
எனக்கு [களால்  
நம்பிக்கையுண்டாகி  
விட்டது.

शुद्धायां जगतो मध्ये वैदेह्यां प्रीतिरस्तु मे

॥ १० ॥

वैदेह्यां “வைதேஹி  
எப்பொழுதும் தர்ம  
சுந்தையுடையவ  
னென்பதில்  
जगतः உலகுக்கு

मध्ये நீதிநெறி பிறழாது  
நடக்கும் விஷயத்தில்  
मे எனக்கு  
प्रीति: மனத்திருப்தி  
अस्तु ஏற்பட்டிடும்.”

ततो वायुः शुभः पुण्यो दिव्यगन्धो मनोरमः । तज्जनौघं सुरश्रेष्ठो ह्लादयामास सर्वतः ॥

सुरश्रेष्ठः தேவோத்தமமாகிய  
वायुः வாயுதேவர்  
ततः அப்பொழுது  
शुभः மங்களகரமாய்  
पुण्यः பரிசுத்தமாய்  
मनोरमः மனோஹரமாய்

दिव्यगन्धः திவ்யமரண பரிமளத்  
துடனிருக்கிறவராய்  
तत् जनौघं அந்த ஜனசங்கத்தை  
सर्वतः எல்லா திக்குகளிலும்  
ह्लादयामास ஆனந்திக்குமாறு  
செய்தனர்.

तद्भुतमिवाचिन्त्यं निरैक्षन्त समागताः । मानवाः सर्वराष्ट्रेभ्यः पूर्वं कृतयुगे यथा ॥ १२ ॥

सर्वराष्ट्रेभ्यः ஸகல தேசங்களினிள்  
சமாளா: வந்துகூடியிருக்கும்  
मानवाः மானிடர்கள்  
तत् அதை  
पूर्वं பூர்வத்தில்

कृतयुगे கிருதயுகத்தில்  
यथा इव போலவே  
अज्ञतं அமர் அனாதையாயிருப்  
பதாயும்  
अचिन्त्यं எதிர்பாராதிருக்கிற  
தாகவும்  
निरैक्षन्त எண்ணினார்கள்.

सर्वान्समागतान्दृष्ट्वा सीता काषायवासिनी । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमधोदृष्टिरवाञ्मुखी ॥

काषायवासिनी { காஷாயச்சேனையை  
தரித்துக்கொண்டிரு  
ந்தவரும்  
अवाङ्मुखी தலைகுனிந்து  
अधोदृष्टि: { தரையை நோக்கிய  
பார்வையுடனிருந்  
தவருமாகிய  
सीता வீரதாதேவியார்

समागतान् சனையில் வந்துகூடிய  
ருக்கும்  
सर्वान् அனைவரையும்  
दृष्ट्वा உத்தேசித்து  
प्राञ्जलि: அஞ்சலிஹஸ்தமாக  
वाक्यं இந்த பிரமாணத்தை  
अब्रवीत् சாற்றி அருளினார்.

यथाऽहं राघवादन्यं मनसाऽपि न चिन्तये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ १४ ॥

अहं “நான்  
मनसा மனச்சாட்சியுடன்  
राघवात् ஸ்ரீராகவரொருவ  
ரைத் தவிர  
अहं अपि வேறு எதற்கும்  
न चिन्तये சிந்தையில் இடங்  
கொடாதிருந்தேன்

यथा तथा என்பது ஸத்தியமா  
माधवी देवी னால்  
மாதவருக்கு பத்னி  
யான ஸ்ரீமாதேவி  
मे எனக்கு  
विवरं दातु இடத்தைக் கொடுக்க  
अर्हति கடவள்.



मनसा कर्मणा वाचा यथा रामं समर्चये । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१५॥

मनसा	“ மனதாலும்	माधवी	மாதவருக்கு பத்னி
कर्मणा	செய்கையாலும்		யான
वाचा	வாக்காலும்	देवी	பூமாதேவி
रामं	ஸ்ரீராமரைபே	मे	எனக்கு
समर्चये	எப்போதும் பூஜித்து வந்தேன்	विवरं	இடத்தை
यथा तथा	என்பது ஸத்யமா	दातुं	கொடுக்க
	னால்	अर्हति	கடவன்.

यथैतत्सत्यमुक्तं मे वेशि रामात्परं न च । तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥१६॥

रामात्	“ ஸ்ரீராமரைக்காட்டி	सत्यं	சத்தியம்
	யும்	यथा तथा	என்கிறபகஷத்தில்
परं च	மேலானதெரன்றை	माधवी देवी	மாதவரின்பத்னியான
	யும்	मे	எனக்கு [பூமாதேவி
वेशि न	நான் ஆறிர்திலேன்	विवरं	இடத்தை
एतत्	இந்த [என்ற	दातुं अर्हति	கொடுக்கக் கடவன்.
मे उक्तं	எனது மொழி		

तथा शपन्त्यां वैदेयां प्रादुरासीत्तदद्भुतम् । भूतलादुत्थितं दिव्यं सिंहासनमुत्तमम् ॥१७॥

ध्रियमाणं शिरोभिस्तु नागैरमितविक्रमैः । दिव्यं दिव्येन वपुषा दिव्यरत्नविभूषितैः ॥

सत्	அப்பொழுது	नागैः	நாகக்களால்
तथा	இவ்வண்ணம்	दिव्येन	சோதிமயமான
वैदेयां	வைதேஹியார்	वपुषा	காட்சியால்
शपन्त्यां	சபதம் செய்தவுடன்	दिव्यं	கண்களைக்கவரும்
अद्भुतं	ஒரு தேவாதின சம் பவம்		வண்ணமாய்
प्रादुरासीत्	{ யாவரும் பிரத்யக்ஷத் தில் கண்டதாய் உண்டாயிற்று.	ध्रियमाणं	தாங்கப்பெற்றதும்
अमितविक्रमैः	அமிதமான ஆற்றல் னுள்ளனவும்	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வு இல்லாத தும்
दिव्यरत्न- } विभूषितैः }	தீவ்யரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற	दिव्यं	தேவதைகளுக்கே ஏற்றதுமாகிய
शिरोभिः	முடிகளால்	सिंहासनं	சிங்காசனமொன்று
		भूतलात्	பூமிபிளின்று
		तु	திவருக்கென்று
		उत्थितम्	வெளிப்பட்டது.

तस्मिस्तु धरणी देवी बाहुभ्यां गृह्य मैथिलीम् । स्वागतेनाभिनयैनामासने चोपवेशयत् ॥

धरणी देवी	பூமிதேவி	स्वागतेन तु	ஊன்மனத்துடன் ஆத ரித்து உழைப்பதோடு
एनां मैथिलीं	இந்த மைதிலியாரை	अभिनय	போற்றிப்புகழ்ந்து
बाहुभ्यां च	இரு திருக்காங்க ளாலும்	तस्मिन् आसने	அந்த சிங்காதனத்தில்
गृह्य	ஆணைத்தெடுத்து	उपवेशयत्	உட்காரவைத்தாள்.

तामासनगतां दृष्ट्वा प्रविशन्तीं रसातलम् । पुष्पवृष्टिरविच्छिन्ना दिव्या सीतामवाकिरत् ॥

तां	அந்த	प्रविशन्तीं	பிரவேசிக்கின்ற
सीतां	வலிதாபிராட்டியாரை	दृष्ट्वा	கண்டதும் [வளாய்
आसनगतां	சிக்காதனத்தில் வீற்	दिव्या	மனுஷ்யாதிதமான
	றிருந்தவளாய்	पुष्पवृष्टिः	பூமாரி
रसातलं	பூதலத்தினுள்	अविच्छिन्ना	ஒயாது
		अवाकिरत्	பொழிந்தது.

साधुकारश्च सुमहान्देवानां सहस्रोत्थितः । साधु साध्विति वै सीते यस्यास्ते शीलमीदृशम् ॥

सीते	“வலிதே!	इति	இவ்விதமான
ते	தேவரிருடைய	देवानां	தேவர்களுடைய
ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய	सुमहान्	மஹா அற்புதமான
शीलं	சிலம்	साधुकारः	புகழ்மொழியானது
यस्याः वै	வேறு யாருக்குண்டு?	सहस्रा	ஏககாலத்தில்
साधु	பதிவ்ரதாமகிமையை	उत्थितः	உரத்த த்வனியில்
	வெளிப்படுத்தினார்.		உண்டாயிற்று.
साधु च	என்று		

एवं बहुविधा वाचो हन्तरिक्षगताः सुराः । व्याजहृष्टमनसो दृष्ट्वा सीताप्रवेशनम् ॥२२॥

अन्तरिक्षगताः	ஆகாசத்தில் வந்து	हृष्टमनसः हि	உள்ளம் பூரித்தவர்
	கூடியிருந்த		களாகி
सुराः	விண்ணவர்கள்	एवं	மேற்கண்டவண்
सीताप्रवेशनं	வலிதாபிராட்டியார்	बहुविधाः	பலவாறு [ணமாய்
	அழைத்துக்கொண்	वाचः	மொழிகளை
	டு போகப்படுவதை	व्याजहुः	உரத்த தொனியில்
दृष्ट्वा	கண்டு		கொஷித்தார்கள்.

यज्ञवाटगताश्चापि मुनयः सर्वे एव ते । राजानश्च नरव्याघ्रा विस्मयान्नोपरेमिरे ॥ २३ ॥

अन्तरिक्षे च भूमौ च सर्वे स्थावरजङ्गमाः । दानवाश्च महाकायाः पाताले पन्नगाधिपाः ॥

ते	அந்த	यज्ञवाटगताः	யாக்ஷாலையில் வந்து
महाकायाः	ஸ்தூலித்த		கூடியிருந்த
दानवाः च	தானவர்களும்	मुनयः च	முனிவர்களும்
पन्नगाधिपाः	பன்னகோத்தமர்	राजानः च	மன்னவர்களும்
	களும்	नरव्याघ्राः अपि	புருஷோத்தமர்களும்
अन्तरिक्षे	ஆகாசத்திலும்	सर्वे	எல்லோரும்
भूमौ	பூமியிலும்	विस्मयात्	யாதும் தோன்றாத
पाताले च	பாதாளத்திலும்		தால்
स्थावरजङ्गमाः च	ஸ்தாவரங்களும்	उपरेमिरे न	மன அமைதி பெற
	ஜங்கமங்களும்		வில்லை.
सर्वे एव	எல்லாமும்		

केचिद्विनेदुः संहृष्टाः केचिद्ध्यानपरायणाः । केचिद्रामं निरीक्षन्ते केचित्सीतामचेतनाः ॥

केचित्	சிலர்	अचेतनाः	மெய்மறந்தவர்களாய்
संहृष्टाः	உன்னம்பூரித்தவர் களாய்	केचित्	சிலர்
विनेदुः	ஆனந்தக்கூச்சலிட்	रामं	ஸ்ரீராமரையும்
केचित्	சிலர் டனர்;	केचित्	சிலர்
ध्यानपरायणाः	{ பாமா த்மாவை தியா னிப்பதிலேயே இருந்து விட்டார்கள்;	सीतां	வலிதையையும்
		निरीक्षन्ते	தியானம்செய்தார்கள்.

सीताप्रवेशनं दृष्ट्वा तेषामासीत्समागमः । तन्मुहूर्तेमिवात्यर्थं समं संमोहितं जगत् ॥ २६ ॥

सीताप्रवेशनं	{ வலிதா பிராட்டியார் அழைத்துப்போகப் படுவதை	तत्	அந்த
दृष्ट्वा	பார்த்து	जगत्	உலகம்
तेषां	அவர்களுக்கு	समं	முழுமையும்
समागमः	சரியான ஞானமா	मुहूर्ते इव	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
आसीत्	உண்டாயிற்று. [னது	अत्यर्थं	மிக [வரைக்கும்
		सम्मोहितम्	ஏக்கம்பிடித்துக் கிடந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तनवतितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23712



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2988

अष्टनवतितमः सर्गः—தொண்ணூற்றேட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௬ ॥

श्रीरामकोधशमनम्—ஸ்ரீராமரது கோபத்தைத் தணியச்செய்வது.

रसातलं प्रविष्टायां वैदेह्यां सर्वानराः । चुकुशुः साधु साध्वीति मुनयो रामसन्निधौ ॥

वैदेह्यां	வைதேஹியார்	राम सन्निधौ	ஸ்ரீராமரது ஸன்னி தானத்தில்
रसातलं	ரஸாதலத்தில்	साध्वी	{ 'பதிவ்ரதாமஹிமை கொண்டவர்' கீர் ஒரு வரே!
प्रविष्टायां	புகுத்த பிறகு	साधु इति	நன்று என்று
मुनयः	முனிவர்களும்	चुकुशुः	கூச்சலிட்டார்கள்.
सर्वानराः	வானரர்களெல் லோரும்		

दण्डकाष्ठमवष्टभ्य बाष्पव्याकुलितेक्षणः । अवाक्छिरा दीनमना रामो ब्रामीत्सुदुःखितः॥

रामः हि	ஸ்ரீராமரும்	बाष्प-	{ கண்ணீரால் கலக்க
दण्डकाष्ठं	{ யாகதிகைப்பெற்றவர் வைத்திருக்கும் அத் திமரக்கொம்பை	व्याकुलितेक्षणः)	முற்ற கண்களையு டையவராய்
अवष्टभ्य	பூமியில் ஊன்றி	दीनमनाः	மனம் சோர்ந்து
सुदुःखितः	பரமதுக்கப்படுகின்ற வராய்	अवाक्छिराः	பூமியைப்பார்த்தவண் ணமேயிருப்பவராய்
		आसीत्	ஆயினர்.



स रुदित्वा चिरं कालं बहुशो बाष्पमुत्सृजन् । क्रोधशोकसमाविष्टो रामो वचनमब्रवीत् ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்  
 क्रोधशोक- } கோபமும், சோகமும்  
 समाविष्ट: } மேலிட்டவராகி  
 बहुश: மிக்க  
 बाष्पं கண்ணீரை  
 उत्सृजन् பெருக்கினார்.

ச: ஆவார்  
 चिरं कालं வெகுநேரம்  
 रुदि वा ஆஸறி ஆழுதுவிட்டு  
 वचने இந்த மொழியை  
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி  
 ணர்:

अभूतपूर्वं शोकं मे मनः स्पष्टमिवेच्छति । पश्यतो मे यथा नष्टा सीता श्रीरिव रूपिणी ॥

श्री: "மஹாலக்ஷ்மி  
 रूपिणी इव ரூபமெடுத்துவந்தது  
 போன்ற

अभूतपूर्वं இதுவரையில் என்னு  
 முண்டாகாத

सीता லீதை  
 मे நான்  
 पश्यतः பார்த்துக்கொண்டி.  
 ருக்கும்பொழுதே  
 नष्टा மறைந்துவிட்டான்  
 यथा என்பதாலேற்பட்ட

शोकं சோகத்தால்  
 मे எனது  
 मनः நெஞ்சம்  
 इव முற்றிலும்  
 स्पष्टं பாழடைய  
 इच्छति ஏற்பட்டுவிட்டது.

साऽदर्शनं पुरा सीता लङ्कापारे महोदधेः । ततश्चापि मया नीता किं पुनर्वसुधातलात् ॥

पुरा "முன்னம்  
 सीता லீதை  
 महोदधे: நெடுக்கடலின்  
 लङ्कापारे இலங்கைக் கரையில்  
 अर्शने தப்பிப்போய்விட  
 सा ஆவன் [தேர்ந்தது.  
 मया என்னால்

ततः च ஆவ்விடத்திலிருந்தே  
 नीता மீட்டுக்கொண்டு  
 வாப்பட்டாள்.  
 अपि அப்படியிருக்க  
 वसुधातलात् பூமியினின்று  
 என்பது  
 किं पुनः ஒரு பெரிய காரியமா?

वसुधे देवि भवति सीता निर्यात्यतां मम । दर्शयिष्यामि वा रोषं यथा मामवगच्छसि ॥

भवति "பெருமாட்டியாகிய  
 वसुधे देवि ஹே பூமாதேவி!  
 सीता லீதை  
 मम எனக்கு  
 निर्यात्यतां திரும்பிக் கொண்டுவந்  
 து விடப்பட்டும்.

वा அப்படியில்லை  
 रोषं ரோஷத்தை [என்றால்  
 दर्शयिष्यामि நான் வெளியிடுவேன்.  
 यथा அப்படியாகில்  
 मां என்னை  
 अवगच्छसि நீ உள்ளபடி தெரிந்து  
 கொள்வாய்.

कामं श्वश्रूमपैव त्वं त्वत्सकाशाद्धि मैथिली । कर्पता हलहस्तेन जनकेनोद्धृता पुरा ॥७॥

मैथिली "மைதிலி  
 पुरा பூர்வம்  
 हलहस्तेन கலப்பையைக் கைக்  
 கொண்டு

कर्पता உழுதுகொண்டிருந்த  
 जनकेन ஜனகரால்  
 त्वत्सकाशात् உன்னிடத்திலினின்று

उद्धृता	{ பிரத்தியேகமாகப் பட்டு அடையப்பட் டான்	मम	எனது
हि	என்கிறபடியால்	अश्रुः	மாமியார் என்று
एव एव	நீதான்	कामम्	{ யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது.

तस्मान्निर्यात्यतां सीता विवरं वा प्रयच्छ मे । पाताले नाकपृष्ठे वा वसेयं सहितस्तया ॥

तस्मात्	“ஆதலால்	प्रयच्छ	நீ தந்தருளவேண்டும்.
सीता	வரீதை	पाताले	பாதாளத்திலோ
निर्यात्यतां	திரும்பிக்கொண்டு	नाकपृष्ठे वा	ஸ்வர்க்கத்திலோ
	வந்துவிடப்பட்டதும்.	तया	அவளோடு
मे	எனக்கு	सहितः	சேர்ந்திருப்பவனாய்
विवरं वा	ஒரிடத்தையாவது	वसेयम्	நான் வாஸம் செய்தே நிருவேன்.

आनय त्वं हि तां सीतां मत्तोऽहं मैथिलीकृते । न मे दास्यसि चेत्सीतां यथारूपां महीतले ॥  
सर्वतवनानां कृत्स्नां विधमिष्यामि ते स्थितिम् । नाशयिष्याम्यहं भूमिं सर्वमापो भवत्विह ॥

एव हि	“நீயே	न चेत्	அப்படிச் செய்யா விட்டால்
तां सीतां	அந்த வரீதையை	ते	உனது
आनय	கொண்டுவந்து	स्थिति	நிலையை
	சேர்த்துவிடு.	विधमिष्यामि	குலைத்துவிடுவேன்.
मैथिलीकृते	மைதிலியின் விஷயத்	इह	இது விஷயத்தில்
अहं	நான் [தில்	अहं	நான்
मत्तः	வெறிபிடித்தவன்.	सर्वतवनानां	பர்வதக்களையும் வன க்களை யுமுன்னிட்ட
महीतले	பூதலத்தில்	भूमि	பூமி
यथारूपां	{ எந்த ரூபத்துடனிரு ந்தானோ அதே ரூப முடையவளாக	कुक्षां	எல்லாவற்றையும்
सीतां	வரீதையை	नाशयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.
मे	எனக்கு	सर्व	எல்லாமும்
दास्यसि	நீ திருப்பி ஒப்பிவித் துவிடவேண்டும்;	आपः	ஐமயமாய்
		भवतु	ஆகிவிட்டும்.”

एवं ब्रुवाणे काकुत्स्थे क्रोधशोकसमन्विते । ब्रह्मा सुरगणैः सार्धमुवाच रघुनन्दनम् ॥११॥

काकुत्स्थे	காகுத்தர்	सुरगणैः	தேவகணக்களோடும்
क्रोधशोक-	{ கோபமும் சோகமும்	सार्धं	கூடி
समन्विते	மேலிட்டவராய்	रघुनन्दनं	ரகுநந்தனரைப் பார்த்து
एवं	இவ்வண்ணம்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி ஞர்:
ब्रुवाणे	மொழிந்ததும்		
ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்		

राम राम न सन्तापं कर्तुमर्हसि सुव्रत । स्मर त्वं पूर्वकं भावं मन्त्रं चामित्रकर्शेन ॥१२॥

राम	{ "ஸகலருக்கும் நேத் ரோத்ஸவமாய் விளங்குகிறவரும்	सन्तापं	கோபத்தை
अमित्रकर्शेन	{ அபாரதப்பட்டவர் களுக்கு தியேன விளங்குகிறவரும்	कर्तुं	பாராட்ட
सुव्रत	{ தேவதைகளுக்கு வாக்களித்தவண்ண மே செய்துமுடித்த வருமாகிய	न अर्हसि	திருவுள்ளக்கொள்ள லாகாது.
राम	ஸ்ரீராம!	त्वं	தேவரீர்
		भावं	பூர்வஸ்வபாவத்தையும்த
		पूर्वकं	முந்தியே
		मन्त्रं च	வாக்களிக்கப்பட்ட ஸங்கேதத்தையும்
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

न खलु त्वां महाबाहो स्मारयेयमनुत्तमम् । इमं मुहूर्तं दुर्धर्प स्मर त्वं जन्म वैष्णवम् ॥

दुर्धर्प	"மனோவாக்குக்கு எட்டாத	इमं	இந்த
महाबाहो	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே! மேம்பட்டவர் என	मुहूर्तं	சமயத்தில்
अनुत्तमं	{ ருமில்லாத தேவரீர் உக்கு	त्वं	தேவரீர்
स्मारयेयं न खलु	நான் நினைப்பூட்ட லாமோ?	जन्म वैष्णवं	ஆதிவிஷ்ணு ஸ்வரூ பத்தை
		स्मर	நினைத்துக்கொள்க.

सीता हि विमला सार्ध्वा तव पूर्वपरायणा । नागलोकं सुखं प्रायात्त्वदाश्रयतपोबलात् ॥

विमला	"மாசில்லாதவரும்	सीता	வரீதாபிராட்டியார்
पूर्वपरायणा	{ நிர்ணயிக்கப்பட்ட அசஞ்சலபக்தியுடைய வரும்	त्वदाश्रय- तपोबलात् }	தேவரீரை ஆசிரியித்த தபோமகிமையால்
तव	தேவரீருடைய	नागलोकं	நாகலோகத்திற்கு
सार्ध्वा हि	தருமபத்தினியுமாகிய	सुखं	இஷ்டபூர்வமாய்
		प्रायात्	போயிருக்கிறார்.

स्वर्गे ते सङ्गमो भूयो भविष्यति न संशयः । अस्मिस्तु परिषन्मध्ये यद्विमी निबोध तत्॥

भूयः	"இனிமேலும்	परिषन्मध्ये	சபைநடுவில்
ते	தேவரீரது	तु	இப்பொழுது
सङ्गमः	சங்கமமானது	यत्	எதை
स्वर्गे	வையுண்டத்தில்	अविमि	விண்ணப்பம் செய்
भविष्यति	உண்டாகும்.	तत्	அதற்கு [கிறேனோ
न संशयः	இதற்குச் சந்தேகம்	निबोध	திருச்செவி சாய்க்க.
अस्मिन्	இந்த [இல்லை.		



एतदेव हि काव्यं ते काव्यानामुत्तमं श्रुतम् । सर्वं विस्तरतो राम व्याख्यास्यति न संशयः॥

काव्यानां उत्तमं	“காவ்யங்களில் ஆதியானதும் எழுதப்பட்டாமல் வரப் பெரியாக இருக் கிறதுமான	सर्वं विस्तरतः	எல்லாவற்றையும் எதொன்றையும் விடாமல்
श्रुतं एव	இந்த காவ்யமானது ஸ்ரீராம! தேவரீருக்கும் கட	व्याख्यास्यति	நினைப்பூட்டப்போகி றது; இதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.
एतत् काव्यं राम ते हि		न संशयः	

जन्मप्रभृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् । भविष्यत्युत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥

वीर ते जन्मप्रभृति	“ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே, தேவரீருடைய திருவவதாரம் முதற்கொண்டு ககதுக்கங்களை ஸதா விஷயங்களாயுடை யதும்	उत्तरं भविष्यति सर्वं इह च वाल्मीकिना कृतम्	இனிமேல் கடக்கப்போகிறதும் எல்லாமும் இப்போதே வால்மீகிமஹர்ஷியால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக் கிறது.
सुखदुःखोप- सेवनं			

आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । न ह्यन्योऽर्हति काव्यानां यशोभागायवाट्टते॥

काव्यानां यशोभाक्	“காவ்யங்களுடைய புகார்ப்புறரான நாய கன்	राम इदं आदिकाव्यं सर्वं त्वयि प्रतिष्ठितम्	ஸ்ரீராம! இந்த ஆதிகாவ்யம் முழுமையும் தேவரீர் விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது.
राघवात् श्रुते अन्यः अर्हति न हि	ஸ்ரீராகவரைத்தவிர மற்றெவரும் ஆகமுடியாது என்கிறபடியால்		

श्रुतं ते पूर्वमेतद्धि मया सर्वं सुरैः सह । दिव्यमद्भुतरूपं च सत्यवाच्यमनावृतम् ॥१९॥

एतत् ते अनावृतं	“இது தேவரீரைப்பற்றியது. வித்தைக்குறையால் வினையும், தோஷ ரஹிதமானது.	अद्भुतरूपं हि सर्वं सुरैः सह मया पूर्वं श्रुतम्	உத்கிருஷ்டமானது. என்கிறபடியால் முழுமையும் தேவர்களைக் கட என்னால் முன்னமேயே கேட்கப்பட்டாய் கிட்டது.
सत्यवाच्यं	சத்தியமான மொழி கணையுடையது.		
दिष्टं च	தெய்வத்தன்மையு டையதாய்		

स त्वं पुरुषशार्दूल धर्मेण सुसमाहितः । शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥

पुरुषशार्दूल काकुत्स्थ सः त्वं	“தேஹ புருஷோத்தம! தேஹ காகுத்தஸ்த! அந்த தேவரீர்	धर्मेण सुसमाहितः	சரத்தையுடன் எகாக்கிருதையுடைய வராய்
--------------------------------------	---	---------------------	--

भविष्यं	இனி நடக்கப்போகிற தைப்பற்றியதும்	काव्यं	{ புகழ்ந்து கொண்டா டத்தக்கதாயுமிருக் கின்ற
शेषं	கேட்கப்படாமல் பாக் கியாயிருக்கிறதும்	रामायणं शृणु	ராமாயணத்தை கேட்டருள்க.

उत्तरं नाम काव्यस्य शेषमत्र महायशः । तच्छृणुष्व महातेज ऋषिभिः सार्धमुत्तमम् ॥

महातेजः	" மஹாதேஜஸ்ஸீயே!	उत्तरं	உத்தரகாண்டம்
महायशः	மஹா யசஸ்ஸீயே!	नाम	என்பது.
काव्यस्य	காவ்யத்தினது	ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்
उत्तमं	{ இதரபாகங்களைக்கா ட்டிலும் உக்கிருஷ்ட மாளானதும்	सार्धं	கூட
अथ	இப்பொழுது	तत्	அதை
शेषं	கேட்கப்படாமல் பாக் கியாயிருக்கிறதுமான	शृणुष्व	தேவரீர் கேட்டருள வேண்டும்.

न खल्वन्येन काकुत्स्थ श्रोतव्यमिदमुत्तमम् । परमं ऋषिणा वीर त्वयैव रघुनन्दन ॥२२॥

काकुत्स्थ	" காகுத்தஸ்தரெனப் படுகிறவரும்	परमं	ஒட்டிக்கொள்ளப்பட்ட யிருக்கிறது.
रघुनन्दन	ரகுநந்தனரெனப்படு பவருமாகிய	त्वया एव श्रोतव्यं	தேவரீராலேயும் திருச்செவி சார்த்தத் தருவது.
वीर	மூீ மஹாவிஷ்ணுவே!	अन्येन	யாது ரணமணிதன் ஒருவனுலென்றால்
इदं	இது	न खलु	சொல்லவும் வேண்டு மோ P n
उत्तमं	எல்லா பாகங்களிலுமு த்கிருஷ்டமானதென		
ऋषिणा	ரிஷியால்		

एतावदुत्त्वा वचनं ब्रह्मा त्रिभुवनेश्वरः । जगाम त्रिदिवं देवो देवैः सह सवासवैः ॥२३॥

त्रिभुवनेश्वरः	த்ரி லோகேச்வரராகிய	सवासवैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
ब्रह्मा देवः	பிரம்மதேவர்	देवैः	தேவர்களோடு
एतावत्	இவ்வளவு பெருமை	सह	கூட
वचनं	வசனத்தை [வாய்ந்த	त्रिदिवं	ப்ரம்மலோகத்திற்கு
उत्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி விட்டு	जगाम	திரும்பிப்போனார்.

ये च तत्र महात्मानो ऋषयो ब्राह्मणलौकिकाः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता न्यवर्तन्त महौजसः ॥

उत्तरं श्रोतुमनसो भविष्यं यच्च राघवे

॥ २४ ॥

तस्य	அக்கிருந்த	ब्राह्म- लौकिकाः	{ மானிடர்களாயிருந்து இப்பொழுது பிரம்ம லோகவாஸிகளாயி ருக்கின்றவர்களு டைய
महौजसः	மஹாதேஜோவான் களும்		
महाभानः	மஹாத்மாக்களும்		





[ புரா குசலவாஹ்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாவஶ்வமேத்யஜ்ஜவாடே ட்வாந்நிசதி திநேபு கீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே  
 ஶ்கந்நிசேஶஹி ஁ததரகாண஁ ஶகோநசததமஸரீமாரஶ்ய ஶஶ்஁ததரசததமஸரீமரீயந்ந்  
 (23740—23872 ஶ்லோகா:) கீதம் । தஸ்மிந் திநே கீதா: ஶ்லோகா: 133 ]

[ ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஶ்ரீராமஸந்நிதிகில் அசுவமேதயாகசாலையில்  
 முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
 முப்பத்தோராவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்ப  
 தாவது ஸர்க்கம்முதல் நூற்றைந்தாவது ஸர்க்கம்வரை  
 (23740—23872) கானம் செய்யப்பட்டது.  
 அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 133 ]

ஶகோநசததம: ஶரீ:—தொண்ணூற்றொன்பதாவது ஸர்க்கம். || ௧௨ ||

கௌஸ்யாதி ஶரீமநம்—கௌஸல்யை முதலியவர்கள் ஸ்வர்க்கமடைவது.

ரஜந்யா து ஶபாநாயா ஶமாளீய மஹாமுநீந் । கீயதாமவிஶஶ்டாஶ்யா ராம: புந்ராவாச ஹ ||

ரஜந்யா	இராப்பொழுது	புந்ரௌ ஹ	இரு புதல்வர்களையும்
து	கழிந்து		பார்த்து
ஶபாநாயா	மறநான் உதயத்தில்	அவிஶஶ்டாஶ்யா	‘கூச்சமற்றவர்களாய் இருந் துகொண்டு
ராம:	ஶ்ரீராமர்		பாடலில் பிரஸங்கம்
மஹாமுநீந்	மகாமுனிவர்களை	கீயதா	{ நடைபெறட்டும்’ என்று
ஶமாளீய	அழைத்து சபை	஁வாச	கட்டளையிட்டார்.
	கட்டி		

தத: ஶஸுபவிஶ்டேபு ஶ்ரஶ்பிபு மஹா஁ஸு । ஶவிஶ்யதுதரர் கா஁ய் ஜகதுஸ்தௌ குசீலவௌ || ௧ ||

மஹா஁ஸு	மகாத்மாக்களாகிய	ஶவிஶ்யத்	இனி நடக்கப்போகிற
ஶ்ரஶ்பிபு	பிரம்மரிஷிகள்		தைப்பற்றியதும்
ஶஸுபவிஶ்டேபு தத:	ஆசனங்களில் எழுந் தருளியபின்னர்	கா஁ய்	புகழ்ந்துகொண்டா டத்தக்கதுமான
தௌ	அந்த	஁தரர்	ஸமாப்தி பாகத்தை
குசீலவௌ	குசலவர்கள்	ஜாது:	பாடலில் பிரஸங்கம் செய்தார்கள்.

ஶவிஶ்டாயா து சீதாயா ஶூதல் ஶத்யஸம்பதா । தஸ்யாவஸானே யஜ்ஸ்ய ராம: ஶரமதுரீபநா: || ௩ ||

அஶ்யமானௌ வேதேஹீ மனே ஶூந்யமிதம் ஜகத் । ஶோகேந ஶரமாயஸ்தௌ ந ஶாந்நி மனஸா஁ஜமத் ||

தஸ்ய	அந்த	ஶூதல்	பூதலத்தினுள்
யஜ்ஸ்ய	பாகத்தினுடைய	ஶவிஶ்டாயா து	புகுந்தபின்னர்
அவஸானே	ஸமாப்தியில்	ராம:	ஶ்ரீராமர்
சீதாயா	லீதாபிராட்டியார்	வேதேஹீ	வைதேகியாரை
ஶத்யஸம்பதா	பாதிவிரத்யமகிமை	அஶ்யமான:	காணாதவராகி
	பால்	ஶோகேந	சோகத்தால்

परमदुर्मनाः	மிக்க புண்பட்ட மனத்தினராய்	मनसा	நுண்ணறிவைக்கொண்டு
इदं	இந்த	परमायसः	அடக்கிக்கொள்ளுகிறவராயும்
जगत्	உலகத்தை	शान्ति	துக்கக்கடுமையின் தணிவை
दुःखं	சுண்யமாக	न भगवत्	அடையாமலிருந்தார்.
मेने	பாவித்தார்.		

विमृज्य पार्थिवान्सर्वान्रामो राजीवलोचनः । हृदि कृत्वा तदा सीतामयोध्यां प्रविवेश ह ॥

तदा	அப்பொழுது	सीतां	வீராதேவியாரை
राजीवलोचनः	தரமரைக்கண்ண	हृदि	ஹிருதயத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராகிய	कुरवा ह	குடியாய் வைத்துக் கொண்டவண்ணமே
पार्थिवान्	மன்னர்கள்	अयोध्यां	அயோத்தியநகருக்கு
सर्वान्	எல்லோரையும்	प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தார்.
विमृज्य	விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டு		

न सीतायाः परां भार्यीं वव्रे स रघुनन्दनः । यज्ञे यज्ञे च पत्न्यर्थं जानकीं काञ्चनां भवत् ॥

सः	அந்த	न वव्रे	மனமொப்பவில்லை.
रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்	यज्ञे यज्ञे च	ஒவ்வொரு யாகத்திலும்
सीतायाः	வீரதையைக்காட்டி		
	லும்	काञ्चनी	பொன்
परां	மற்றொருத்தியை	जानकी	ஐரனகி
भार्यीं	பத்னியாக	पत्न्यर्थं	பத்னியாக
		भवत्	நின்றனன்.

दशवर्षसहस्राणि वाजिमेधांस्तथाऽकरोत् । वाजपेयान्दशगुणांस्तथा बहुसुवर्णकान् ॥ ७ ॥

अग्निष्टोमातिरात्राभ्यां गोसवैश्च महाधनैः । ईजे ऋतुभिरन्यैश्च स श्रीमानाप्तदक्षिणैः । ८ ॥

सः	அந்த	अन्यैः	இதர
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	ऋतुभिः च	அந்தந்த காலக்காலக் கேற்றவைகளும்
अथ	அப்பொழுது		
वाजिमेधान्	அச்வத்தமதயாக கிருத்தியங்களை	आप्तदक्षिणैः	{ வேண்டிய அளவு தானக்கள் கொடுக்கப்பட்டனவும்
अकरोत्	செய்து முடித்தார்.	महाधनैः	மிகச் சிறந்தவைகளும்
दशवर्षसहस्राणि	பதினாயிரம் வருஷங்களில்		
तथा	அவ்வண்ணமே	गोसवैः च	கோவைமென்கிற யாகங்களாலும்
दशगुणान्	அதையிடப் பதின் மடங்கு அதிகமாய்	अग्निष्टोमाति- रात्राभ्यां }	அக்னிக்ஷோமம், அரத்ரிமென்கிற யாகங்களாலும்
वाजपेथान्	வாஜபேயமெனும் யாகங்களையும்	ईजे	ஐசுரணைசெய்தார்.
बहुसुवर्णकान्	அனேக ஸுவர்ணகம் எனும் யாகங்களையும்		

एवं स कालः सुमहान्राज्यस्थस्य महात्मनः । धर्मे प्रयतमानस्य व्यतीयाद्राघवस्य तु ॥९॥

धर्मे	தருமநெறியில்	महात्मनः	மஹாத்மாவுமான
प्रयतमानस्य	அசஞ்சல ஆஸக்தி	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருக்கு
	கொண்டவரும்	सः	அந்த
राज्यस्थस्य	ராஜ்யபரிபாலனம்	सुमहान् कालः	வெளுகாலமானது
	செய்துவந்தவரும்	एवं तु	இவ்வண்ணமாய்
		व्यतीयात्	கழிந்தது.

अनुरञ्जन्ति राजानमहन्त्यहनि राघवम् । ऋक्षवानररक्षांसि स्थिता रामस्य शासने ॥१०॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अहनि अहनि	நாளுக்குநாள்
शासने	அதிகாரத்தில்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாகிய
स्थिताः	இருந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
ऋक्षवानररक्षांसि	காடிகளும், வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும்	अनुरञ्जन्ति	பக்தி அதிகரித் தார்கள்.

काले वर्षति पर्जन्यः सुभिषं विमला दिशः । हृष्टपुष्टजनाकीर्णं पुरं जनपदास्तथा ॥११॥  
नाकाले म्रियते कश्चिन्न व्याधिः प्राणिनां तथा । नानर्थो विद्यते कश्चिद्रामे राज्यं प्रशासति॥

राने	ஸ்ரீராமர்	दिशः तथा	தூரதேசங்களும்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	विमलाः	நிர்மலமாயிருந்தன.
प्रशासति	ஆண்டுவருகையில்	कश्चित्	எவனைனுமொருவன்
पर्जन्यः	இந்திரன்	अकाले	அகாலத்தில்
काले	காலம் தவறுது	न म्रियते	மரணமடைந்தானில்
वर्षति	மழைபொழிந்தான்.	तथा	அவ்வண்ணமே [ஐ].
पुरं	நகரும்	प्राणिनां	பிராணிகளுக்கு
हृष्टपुष्टजनाकीर्णं	{ ஸர்வபிரகாரத்திலும் மனச்சந்துஷ்டி கொண்டு	व्याधिः	வ்யாதியென்பது
सुभिषं	குறையின்றி வாழ்ந்து	न	இல்லை.
जनपदाः	நகரங்களும் [வந்தது,	कश्चित्	ஏதேனுமொரு
		अनर्थः	ஆனர்த்தமென்பது
		न विद्यते	உண்டாவதில்லை.

अथ दीर्घस्य कालस्य राममाता यशस्विनी । पुत्रपौत्रैः परिवृता कालधर्ममुपागमत् ॥१२॥

अथ	இப்படியாய்	पुत्रपौत्रैः	புத்திரர்களோடும்
दीर्घस्य कालस्य	வெளுகாலம் கழிந்து	परिवृता	பெணத்திரர்களோடும்
यशस्विनी	மஹா கீர்த்திவாய்ந்த		பக்கலில் இருக்கப்
	வளவன		பெற்றவராய்
राममाता	ராமனின் தாயார்	कालधर्मं	பரலோகத்தை
		उपागमत्	அடைந்தனள்.



अन्वियाय सुमित्रा च कैकेयी च यशस्विनी । धर्मं कृत्वा बहुविधं त्रिदिवे पर्यवस्थिता ॥

சுமித்ரா	ஸுமித்ரா தேவியும்	पर्यवस्थिता	இருக்க உரிமைபெற்ற
बहुविधं	மஹா பெருமை	यशस्विनी	புகழ்பெற்ற [வளம்
	பெற்றதான்	कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்
धर्मं	தர்மத்தை	अन्वियाय	{ ஒருவரின் பின் ஒருவராய் போய்ச்சேர்ந்தார்.
कृत्वा	செய்து		
त्रिदिवे	ஸ்வர்க்கத்தில்		

सर्वाः प्रमुदिताः स्वर्गे राज्ञा दशरथेन च । समागता महाभागाः सर्वधर्मं च लेभिरे ॥

महाभागाः	மஹா புண்பாத்தமாக	समागताः	சேர்ந்திருப்பவர்க
सर्वाः च	எல்லோரும் [களாகிய	प्रमुदिताः	மனச்சந்துஷ்ட [வளம்
स्वर्गे	ஸ்வர்க்கத்தில்		கொண்டவர்களாய்
दशरथेन	தசரத	सर्वधर्मं च	ஸகலன்மையையும்
राज्ञा	சகரவரத்தியாரிடம்	लेभिरे	பெற்றார்கள்.

तासां रामो महादानं काले काले प्रयच्छति । मातृणामविशेषेण ब्राह्मणेषु तपस्विषु ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तपस्विषु	புண்பாத்தமாகளாகிய
तासां	அந்த	ब्राह्मणेषु	பிராம்மணர்களிடத்
मातृणां	தாய்மார்களுக்கு		தில்
अविशेषेण	ஒரே சீராய் வேற்	महादानं	மஹா கிசேவமாகிய
	றுமையின்றி		சொத்தபோதுனத்தை
काले काले	அந்தந்தக் காலத்தில்	प्रयच्छति	செய்தருளினார்.

पित्र्याणि बहुरत्नानि यज्ञान्परमदुस्तरान् । चकार रामो धर्मात्मा पितृन्देवान्विवर्धयन् ॥

धर्मात्मा	தருமா த்மவாகிய	बहुरत्नानि	மிக உத்தமங்களாகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्र्याणि	பிதாவைச் சேர்ந்த
पितृन्	பிதரு		வைகளையும்
देवान्	தேவர்களை	परमदुस्तरान्	மிக கஷ்டசாத்தியமாக
विवर्धयन्	மேன்மைபடுத்து	यज्ञान्	சொத்தக்களையும் [ன
	கின்றவராய்	चकार	செய்தருளினார்.

एवं वर्षसहस्राणि बहून्यथ ययुः सुखं । यज्ञे बहुविधं धर्मं वर्धयानस्य सर्वदा ॥ १८ ॥

अथ	அப்பொழுது	धर्मं	தன்மையை
सर्वदा	எக்காலத்திலும்	वर्धयानस्य	வளர்த்தெய்தகொண்
एवं	இவ்வண்ணமாய்		4ருந்த அவருக்கு
यज्ञे	புண்ணியச்செயலில்	बहूनि वर्षसहस्राणि	அனேகாயிரம் வரு
बहुविधं	மஹா மேன்மை	सुखं	சுகமாய் [ஷக்கள்
	பெற்றதாகிய	ययुः	கழிந்தன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे एकोनशततमः सर्गः ॥

शततमः सर्गः—நூறாவது ஸர்க்கம். || 100 ||

भरतस्य गन्धर्वविजययात्रा—பரதர் கந்தர்வர்களை ஜயிக்கப் புறப்படுவது.

कस्यचित्त्वथ कालस्य युधाजित्केकयो नृपः । स्वगुरुं प्रेषयामास राघवाय महात्मने ॥

गार्ग्यमङ्गिरसः पुत्रं ब्रह्मर्षिममितप्रभम्

॥ १ ॥

कस्यचित् कालस्य तु சிறிது காலங்கழிந்து  
अथ ஒரு சமயத்தில்  
केकयः नृपः கேகயமன்னராகிய  
युधाजित् யுதாஜித்து,  
महात्मने மகாத்மாவாகிய  
राघवाय ஸ்ரீராகவரிடத்திற்கு  
स्वगुरुं தமது புரோஹிதரும்

अङ्गिरसः அங்கிரஸ்முனிவரின்  
पुत्रं புத்திரரும்,  
अमितप्रभं அனவுகடந்து தேஜோ  
மயமாய் விளங்கும்  
ब्रह्मर्षि பிரம்மரிஷியுமாகிய  
गार्ग्य கார்க்கியமுனிவரை  
प्रेषयामास அனுப்பினார்.

दश चाश्वसहस्राणि प्रीतिदानमनुत्तमम्

॥ २ ॥

कम्बलानि च रत्नानि चित्रवस्त्रमथोत्तमम् ।

रामाय प्रददौ राजा शुभान्याभरणानि च ॥

राजा மன்னர்  
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு  
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாதபடி  
பாய்  
प्रीतिदानं அன்பால் கொடுக்கப்  
दश பத்து [படும் பரிசாய்  
अश्वसहस्राणि च ஆயிரம் குதிரை  
களையும்  
रत्नानि மிக்க உயர்ந்த

कम्बलानि च கம்பளங்களையும்,  
अथ அவ்வண்ணமே  
उत्तमं உத்தமமான  
चित्रवस्त्रं வினோதமாயிருக்கும்  
உடுப்பையும்  
शुभानि அற்புதமாயிருக்கின்ற  
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்  
प्रददौ அனுப்பித்தந்தருளி  
னார்.

श्रुत्वा तु राघवो धीमान्ब्रह्मर्षिं गार्ग्यमागतम् । मातुलस्याश्वपतिनः प्रहितं तन्महद्भनम् ॥

प्रत्युद्गम्य च काकुत्स्थः कोशमात्रं सहानुजः । गार्ग्यं सम्पूजयामास यथा शक्रो बृहस्पतिम् ॥

धीमान् துண்ணறிவாளராகிய  
राघवः ஸ்ரீராகவர்  
ब्रह्मर्षि பிரம்மரிஷியாகிய  
गार्ग्य கார்க்கியரை  
आगतं எழுந்தருளியிருப்ப  
தரகவும்

काकुत्स्थः காகுஸ்தர்  
सहानुजः { தம்பிமார்க்களை கூட  
அழைத்துக் கொண்  
டவராகி  
कोशमात्रं சுமார் இரண்டுமையல்  
தூரம்

मातुलस्य அம்மானாகிய  
अश्वपतिनः அச்வபதியினுடைய  
तत् அந்த  
महत् धनं விசேஷமான பரிசும்  
प्रहितं च அனுப்பப்பட்டிருக்  
கிறதாயும்  
श्रुत्वा तु கூடில் விழுந்ததுமே

प्रत्युद्गम्य எதிர்கொண்டுசென்று  
शक्रः இந்திரன்  
बृहस्पति பிரஹஸ்பதியை  
यथा எவ்வண்ணமோ  
அவ்வண்ணமே,  
गार्ग्य கார்க்கியமுனிவரை  
संपूजयामास மரியாதை செய்தார்.

तथा सम्पूज्य तमृषिं तद्धनं प्रतिगृह्य च । उपविष्टं महाभागं रामः प्रष्टुं प्रचक्रमे ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तत्	அந்த
महाभागं	மகா புண்ணியாத்மர்	धनं च	பரிசையும்
ते	அந்த [வாகிய	तथा	அவ்வண்ணமே
ऋषिं	ரிஷிக்கு	प्रतिगृह्य	ஆதரவுடன் பெற்றுக் கொண்டு
उपविष्टं	ஆஸனத்தில் எழுந்த ருளப்பட்டவராய்	प्रष्टुं	இப்படி குசலம் வினாவ
संपूज्य	வந்தனை வழிபாடு களைச்செய்துவிட்டு	प्रचक्रमे	திருவுள்ளக்கொண்டார்.

किमाह मातुलो वाक्यं यदर्थं भगवन्निह । प्राप्तो वाक्यविदां श्रेष्ठः साक्षादिव बृहस्पतिः ॥

मातुलः	“அம்மான்	वाक्यविदां	மொழிகளின் துட்பக்
किं	என்ன		களை அறிந்தவர்களில்
वाक्यं	மொழியை	श्रेष्ठः	உத்தமராகிய
आह	சொல்லியனுப்பி யிருக்கிறார்?	साक्षात्	ஸாக்ஷாத்
भगवन्	ஹே பகவானே!	बृहस्पतिः इव	ப்ரஹஸ்பதிபோன்ற வாகிய தேவரீர்
इह	இப்பொழுது	प्राप्तः	விஜயம் செய்திருக் கின்றீர்?”
यदर्थं	என்ன காரியமாய்		

रामस्य भाषितं श्रुत्वा महर्षिः कार्यविस्तरम् । वक्तुमद्भुतसङ्काशं राघवायोपचक्रमे ॥ ८ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अद्भुत-सङ्काशं	அற்புதமான
भाषितं	திருவாக்குக்கு	कार्यविस्तरं	வந்த காரியத்தின் விவரத்தை
श्रुत्वा	செவிகாய்த்த	वक्तुं	இப்படிச் சொல்ல
महर्षिः	மஹரிஷி	उपचक्रमे	திருவுள்ளம் கொண்டர்:
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு		

मातुलस्ते महाबाहो वाक्यमाह नरर्षभ । युधाजित्प्रीतिसंयुक्तं श्रूयतां यदि रोचते ॥ ९ ॥

महाबाहो	“ஹே மஹாபாகுவே!	वाक्यं	ஒரு மொழியை
नरर्षभ	ஹே புருஷோத்தம!	आह	சொல்லியனுப்பியிருக் கிறார்.
ते	தேவரீரது	यदि रोचते	திருவுள்ளமிருக்கும் பக்கத்தில்
मातुलः	மாதாஸராகிய	श्रूयताम्	திருச்செவி சாற்றப் பட்டும்.
युधाजित्	யுகாஜித்து		
प्रीतिसंयुक्तं	ப்ரீதியால் விளைந்த		



अयं गन्धर्वविषयः फलमूलोपशोभितः । सिन्धोरुभयतः पार्श्वे देशः परमशोभनः ॥१०॥

सिन्धोः	“ஸிந்துரதிரின்	फलमूलोप- शोभितः	பழங்களாலும் கிழங் குளாலும் அழகு வாய்ந்து விளங்கு கிறதும்
उभयतः	இருகரைகளுக்கும்	परमशोभनः	மஹா புண்யசேஷத் திரமுமாயிய
पार्श्वे	அருகாமையில்	देशः	ஒரு தேசம்
गन्धर्वविषयः	கந்தர்வர்களைக் குடிச ளாய்க் கொண்டதும்	भयम्	இதோ இருக்கிறது.

तं च रक्षन्ति गन्धर्वाः सायुधा युद्धकोविदाः । शूलपस्य सुता वीर त्रिकोट्यो वै महाबलाः॥

वीर	“தேவ வீர !	सायुधाः च	ஆயுதத்தை கையில் கொண்டவர்களாயும்
महाबलाः	மஹா பலிஷ்டர்களும்	युद्धकोविदाः वै	யுத்தத்தில் சூர்
शूलपस्य	சைலாபஸனுடைய	तं	அதை [களாய்
सुताः	வம்சத்தவர்களுமாயிய	रक्षन्ति	ஆண்டு வருகிறார்கள்.
त्रिकोत्यः	மூன்றுகோடி		
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்		

तान्विनिर्जित्य काकुत्स्थ गन्धर्वनगरं शुभम् । निवेशय महाबाहो स्वपुरे सुसमाहिते ॥

महाबाहो	“மஹாபாகுவே !	सुसमाहिते	சகலபாக்கியங்களும் இருக்கப்பெற்றதாயிய
काकुत्स्थ	காகுத்தஸ்தரே !	स्वपुरे	தேவரீரது நகரத்தில்
तान्	அவர்களை	निवेशय	அடங்கியிருக்கச் செய்யவேண்டும்.
विनिर्जित्य	வென்று		
शुभं	புண்யசேஷத்ரமாயிய		
गन्धर्वनगरं	கந்தர்வநகரத்தை		

अन्यस्य न गतिस्तत्र देशः परमशोभनः । रोचतां ते महाबाहो नाहं त्वामहितं वदे ॥१३॥

तल	“அந்த	महाबाहो	மஹாபாகுவே !
देशः	தேசமானது	ते	தேவரீர்
परमशोभनः	மஹா புண்யம் வாய்ந்தது.	रोचतां	சம்மதித்தருள வேண்டும்.
अन्यस्य	சாதாரணமான மனிதனுக்கு	एवं	தேவரீருக்கு
गतिः न	போகக்கூடிய இட மாக இல்லை.	अहितं	செய்யத்தகாத காரி
		अहं	நான் [யத்தை
		न वदे	சொல்லேன்.”

तच्छ्रुत्वा राघवः प्रीतो महर्षेर्मातुल्यस्य च । उवाच वाढमित्येव भरतं चान्ववैक्षत ॥ १४ ॥

मातुलस्य च	அம்மானுடையதாய்	वाढं इति	‘அப்படியே ஆகட்டும்’
महर्षेः	மஹர்ஷியனுடைய	एव	என்று
तत्	அதற்கு	उवाच	பதிலுரைத்தார்.
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றிய	च	உடனே
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भरतं	பரதனை
प्रीतः	மனமிசைந்தவராகி	अन्ववैक्षत	திரும்பிப்பார்த்தார்.

सोऽब्रवीद्राघवः प्रीतः साञ्जलिप्रग्रहो द्विजम् । इमौ कुमारौ तं देशं ब्रह्मर्षे विचरिष्यतः ॥  
भरतस्यात्मजौ वीरौ तक्षः पुष्कल एव च । मातुलेन सुगुप्तौ तु धर्मेण सुसमाहितौ ॥१६॥

सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராகவர்	आमजौ	குமாரர்களும்
प्रीतः	மனஸ்துஷ்டிகொண்டவராய்	वीरौ	ஞானர்களும்
साञ्जलिप्रग्रहः	வணக்கமாய் அஞ்சலி செய்தவராகி	इमौ	இதோயிருக்கும்
द्विजं	பிராம்மணரைப் பார்த்து	कुमारौ	இளவராகள்
अब्रवीत्	இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளினார்:	मातुलेन	அம்மானால்
ब्रह्मर्षे	"முனிவர் பெருமானே!	सुगुप्तौ	நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டவர்களாய்
तक्षः च	தக்சனும்	धर्मेण तु	தருமத்தோடும்
पुष्कलः एव	புஷ்கலனுமாகிய	सुसमाहितौ	எப்போதும் நடக்கின்
भरतस्य	பரதனுடைய	तं	அந்த [நவர்களாய்
		देशं	தேசத்தை
		विचरिष्यतः	ஆண்டுவரட்டும்.

भरतं चाग्रतः कृत्वा कुमारौ सवलानुगौ । निहत्य गन्धर्वसुतान्द्रे पुरे विभजिष्यतः ॥१७॥

कुमारौ च	" இளவரக இருவர் களும்	अग्रतः	பக்கலில்
सवलानुगौ	{ சைன்னியங்களுட னும், பரிவாரஜனங் களுடனும் கூடினவர் களாய்	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
भरतं	பரதனை	गन्धर्वसुतान्	கந்தர்வமக்களை
		निहत्य	கொன்று
		द्रे पुरे	இருக்காங்களாய்
		विभजिष्यतः	பங்கிட்டுக்கொள்ளட் டும்.

निवेश्य ते पुरवरे आत्मजौ सन्निवेश्य च । आगमिष्यति मे भूयः सकाशमतिधार्मिकः ॥

अतिधार्मिकः	"அதி தர்மிஷ்டனாகிய	सन्निवेश्य	இருக்கச்செய்துவிட்டு
ते	அவ்விரண்டு [பரதன்	मे	எனது
पुरवरे	சிறந்தபுரங்களை	सकाशं	தூதத்திற்கு
निवेश्य	ஸ்தாபித்துவிட்டு	भूयः	மீளவும்
आत्मजौ च	குமாரர்களிருவர் களையும்	आगमिष्यति	வருவான்."

ब्रह्मर्षिमेवमुक्त्वा तु भरतं सवलानुगम् । आज्ञापयामास तदा कुमारौ चाभ्यषेचयत् ॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	सवलानुं	{ சைன்னியங்களுட னும்
ब्रह्मर्षिं	முனிவர் பெருமா னுக்கு		பரிவாரத்தினுட னும்
एवं	இவ்வண்ணம்	आज्ञापयामास	மிருக்கின் தவனும்
उत्तवा	பதில் தந்தருளினிட்டு,	तदा च	கீழம் தருளினார்.
भरतं	பரதனை	कुमारौ	அப்போழுதே
		अभ्यषेचयत्	இரு குமாரர்களுக்கும்
			அபிஷேகம் செய்த தருளினார்.

नक्षत्रेण च सौम्येन पुरस्कृत्याङ्गिरःसुतम् । भरतः सह सैन्येन कुमाराभ्यां विनिर्ययौ ॥

भरतः	பரதர்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
सैन्येन	சैन்யத்தோடும்	सौम्येन	சுபமான
कुमाराभ्यां च	இருகுமாரர்களோடும்	नक्षत्रेण	நக்சத் திரத்திஸ்
सह	கூட	विनिर्ययौ	பிரயாணமாயினார்.
अङ्गिरःसुतं	அங்கிரஸின்புத்திர ரை		

सा सेना शक्रयुक्तेव नगराभिर्ययावथ । राघवानुगता दूरं दुराधर्षा सुरैरपि ॥ २१ ॥

सुरैः अपि	தேவர்களாலும்கூட	शक्रयुक्ता	இந்திரனோடுகூடிய ருக்கின்றது
दुराधर्षा	வெல்வதற்கரியதும்	इव	போன்றதாய்
दूरं	வெகுதூரம்வரைக்கும்	नगरात्	நகரத்தினின்று
राघवानुगता	பரதரை பின்பற்றிய துமான	अथ	அப்பொழுது
सा सेना	அந்த சேனையானது	निर्ययौ	வெளிப்புறப்பட்டது.

मांसादानि च सत्त्वानि रक्षांसि सुमहान्ति च । अनुजग्मुर्हि भरतं रुधिरस्य पिपासया ॥

भूतग्रामाश्च बहवो मांसभक्षाः सुदारुणाः । गन्धर्वपुत्रमांसानि भोक्तुकामाः सहस्रशः ॥

सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்கான	मांसभक्षाः	{ மாம்ஸத்தையே உண வாகக்கொண்டவை களாமான
गन्धर्वपुत्र-	கந்தர்வபுத்திரர்களின்	भूतग्रामाः	பிசாசுகணங்களும்,
मांसानि }	மாம்ஸக்களை	सुमहान्ति	மிக்க கொடுமையான
भोक्तुकामाः हि	புலிக்களிரும்பியவர் களும்	रक्षांसि च	பூதங்களும்
रुधिरस्य	உதிரத்தினுடைய	मांसादानि च	மாம்ஸபுக்கான
पिपासया	பானத்திலாசையால்	सर्वानि च	மீருகங்களும்
सुदारुणाः	மிக்க பயங்கரமான வைகளும்	भरतं	பரதரை
बहवः	பலவகைப்பட்டவை களும்	अनुजग्मुः	பின்பொடர்ந்து சென்றன.

सिंहव्याघ्रवराहाणां खेचराणां च पक्षिणाम् । बहूनि वै सहस्राणि सेनाया ययुरग्रतः ॥

सिंहव्याघ्र-}	சிங்கம், புலி, பன்றி	बहूनि	பல
वराहाणां }	இவைகளினுடையவும்	सहस्राणि	ஆயிரக்கள்
खेचराणां वै	ஆகாசபூதங்களோட யவும்	सेनायाः	சேனைக்கு
पक्षिणां च	பறவைகளினுடைய வும்	अग्रतः	முந்தி
		ययुः	சென்றன.



अध्यर्धमासमुपिता पथि सेना निरामया । हृष्टपुष्टजनाकीर्णा केकयं समुपागमत् ॥ २५ ॥

हृष्टपुष्ट- जनाकीर्णा }	ஸர்வபிரகாரத்திலும்	सेना	சேனையானது
	மனத்திருப்திகொண்ட	पथि	வழியில்
	உணவானால்	अध्यर्धमासं	பதின்னதுநாள்
	நிறைந்துள்ளதும்	उपिता	கழித்து
निरामया	தோஷரஹிதமாயிருக்கின்றதுமான	केकयं	கேகயதேசத்திற்கு
		समुपागमत्	போய்ச்சேர்ந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे शततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23782



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3058

एकोत्तरशततमः सर्गः—கூற்றொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २०१ ॥

भरतपुत्रयो राज्याभिषेकः—பரதபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

श्रुत्वा सेनापतिं प्राप्तं भरतं केकयाधिपः । युधाजिह्वाग्यसहितं परां प्रीतिमुपागमत् ॥ १ ॥

केकयाधिपः	கேகயதேசமன்ன ராகிய	भरतं	பரதரை
		प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட
युधाजिह्वा	யுதாஜித்து	श्रुत्वा	கேட்டு [தர
गार्ग्यसहितं	கார்க்யமுனிவர் சஹி தராயும்	परां	மிக்க
सेनापतिं	சேனாபதியையும்,	प्रीतिं	மனத்திருப்தியை
		उपागमत्	அடைந்தார்.

स निर्ययौ जनौघेन महता केकयाधिपः । त्वरमाणोऽभिचक्राम गन्धर्वान्कामरूपिणः ॥ २ ॥

केकयाधिपः	கேகயமன்னர்	महता	மஹத்தான
कामरूपिणः	காமரூபிகளான	जनौघेन	ஐனக்கட்டத்தோடு
गन्धर्वान्	கந்தர்வர்களை	अभिचक्राम	தயாராயினார்.
त्वरमाणः	தூண்ட உத்தேசம் கொண்டவராய்	सः	அவர்
		निर्ययौ	ஊர்லிருந்து போய் மாயினார்.

भरतश्च युधाजिच्च समेतौ लघुचिक्रमौ । गन्धर्वनगरं प्राप्तौ सबलौ सपदानुगौ ॥ ३ ॥

सबलौ	சைன்யத்தோடிருக்கின்றவர்களும்	भरतः च	பரதரும்,
सपदानुगौ	பரிவாரஐனங்களோட இருக்கின்றவர்களும்	युधाजि च	யுதாஜித்தும்,
		समेतौ	கலந்து பேசிக்கொண்டவர்களாய்
लघुचिक्रमौ	{ கஷ்டமின்றி மேல்வி முந்து தாக்க வல்ல வர்களுமான	गन्धर्वनगरं	கந்தர்வநகருக்கு
		प्राप्तौ	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

श्रुत्वा तु भरतं प्राप्तं गन्धर्वास्ते समागताः । योद्धुकामा महावीर्या व्यनदन्वै समन्ततः ॥

महावीर्याः	மஹா வீரயசரளி	प्राप्तं	வந்திருப்பதாய்
	கனறும்,	श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே
योद्धुकामाः वै	போரில் ஆசையுள்ள	समागताः	ஒன்றுகூடி
ते	அந்த [வர்களுமான	समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்,		
भरतं	பரதரை	व्यनदन्	ஆர்ப்பரித்தனர்.

ततः समभवद्युद्धं तुमुलं रोमहर्षणम् । सप्तरात्रं महाभीमं न चान्यतरयोर्जयः ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது	तुमुलं	மிக்க கடுமையாய்
सप्तरात्रं	ஏழுநாள்	समभवत्	நடந்தேறியது.
युद्धं	போரானது	अन्यतरयोः च	இரு தரத்தாரில்
रोमहर्षणं	மயிர்ச் சிவிர்க்கும்		ஒருவருக்கும்
	வண்ணமாய்	जयः	வெற்றி
महाभीमं	மிக்க பயக்காமாய்	न	உண்டாகவில்லை.

खड्गशक्तिधनुर्ग्राहा नद्यः शोणितसंस्त्रवाः । नृकलेवरवाहिन्यः प्रवृत्ताः सर्वतो दिशम् ॥

खड्गशक्ति- } धनुर्ग्राहाः }	கட்கம், சக்தி, கோத ண்டம், இவைகளே முதலைகளாகவும்,	नृकलेवर- } वाहिन्यः }	மாநிடப்போதங்களே மிதக்கும் வஸ்துக் நதிகள் [களாகவும், எல்லா திக்குகளிலும் ஓடத்தலைப்பட்டன.
शोणितसंस्त्रवाः	சத்தமே ஜலமாகவும்,	प्रवृत्ताः	

ततो रामानुजः क्रुद्धः कालस्यास्त्रं सुदारुणम् । संवर्तं नाम भरतो गन्धर्वेष्वभ्यचोदयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	नाम	என்ற பெயருள்ளதும்
रामानुजः	ராமானுஜ தம்பியாகிய	सुदारुणं	மகா கொடுமையை வி ளை விக்கவல்லதுமான
भरतः	பரதர்	कालस्य	யமனுடைய
क्रुद्धः	மிக்க கோபாவேசங் கொண்டவராக	अस्त्रं	ஆஸ்திரத்தை
संवर्तं	ஸம்வர்த்தம்	गन्धर्वेषु	கந்தர்வர்களின் மீது
		अभ्यचोदयत्	போட்டார்.

ते बद्धाः कालपाशेन संवर्तेन विदारिताः । क्षणेनाभिहतास्तेन तिस्रः कोट्यो महात्मनाम् ॥

महात्मनां	மகாபிரபாவசரளி களின்	संवर्तेन	சமவர்த்தம் என்கிற
तिस्रः	மூன்று	कालपाशेन	காலபாசத்தினால்
कोट्यः	கொடிக்கணக்கான	बद्धाः	கட்டுண்டவர்களாய்
ते	அவர்கள்	विदारिताः	பிணக்கப்பட்டவர்
तेन	அந்த	क्षणेन	உடனே [களாக
		अभिहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

तं घातं घोरसङ्काशं न स्मरन्ति दिवौकसः । निमेषान्तरमात्रेण तादृशानां महात्मनाम् ॥

तादृशानां	அப்படிப்பட்டதாயி ருக்கும்	घोरसङ्काशं	மஹா கடுமையாயி
महात्मनां	மஹா தைர்யசாலி	तं	அந்த [ருக்கின்ற
निमेषान्तरमात्रेण	களுக்கு கண்முடித் திறப்பதற் குள்ளேயே	घानं	நாசத்தை
		दिवौकसः	தேவர்களும்
		न स्मरन्ति	நினைக்கவில்லை.

हतेषु तेषु सर्वेषु भरतः कैकयीसुतः । निवेशयामास तदा समृद्धे द्वे पुरोत्तमे ॥ १० ॥

तक्षं तक्षशिलायां तु पुष्कलं पुष्कलावते । गन्धर्वदेशे रुचिरे गान्धारविषये च सः ॥ ११ ॥

कैकयीसुतः	கைகேயிதேவியாரின் புதல்வராகிய	तक्षशिलायां	தக்ஷசிலை என்பதில்
सः भरतः	அந்த பரதர்	तक्षं च	தக்ஷணக்காகவும்
तेषु सर्वेषु	அவர்கள் அனைவரும்	पुष्कलावते	புஷ்கலாவதமென்கிற தில்
हतेषु	மாண்டபின்னர்	पुष्कलं तु	புஷ்கலணுக்காகவும்
गान्धारविषये	காந்தாரதேசமெனப் பெயர்கொண்டதும்	समृद्धे	ஸகலபாக்கியங்களா லும் சினைபப்பெற்ற
रुचिरे	மிக்க அழகாயிருக்கிற துமாகிய	द्वे पुरोत्तमे	இரண்டு சீரேஷ்ட மான நகரங்களை
गन्धर्वदेशे	கந்தர்வர்களது தேசத்தில்	तदा	அப்பொழுது
		निवेशयामास	நிருமித்தார்.

धनरत्नौघसम्पूर्णे काननैरुपशोभिते । अन्योन्यसङ्घर्षकृते स्पर्धया गुणविस्तरैः ॥ १२ ॥

उभे सुरुचिरप्रख्ये व्यवहारैरகில्वிபைः । उद्यानयानसम्पूर्णे सुविभक्तान्तरापणे ॥ १३ ॥

गुणविस्तरैः	சீர்தூக்கிப்பார்க்கும் குணவிவரங்களாலும்	उद्यानयान- संपूर्णे	உல்லாசமாய் நடக்கும் வழிகளுள்ள உத்பா னவனங்களால் கிடைத்துவிளங்கின.
अकिरिविषैः	கடாமற்ற	काननैः	பெரும்மலைச்சாலை களால்
व्यवहारैः	நடத்தைகளாலும்	उपशोभिते	அழகுபாப்த்த விளங்கின.
स्पर्धया	ஸமமாயிருப்பதால்	धनरत्नौघ- संपूर्णे	தனம், ரத்தினம் இவைகளின் திர ளால் கிடைத்து விளங்கின.
उभे	இரண்டும்		
अन्योन्यसङ्घर्षकृते	ஒன்றுக்கொன்று ஈடாய் விளங்கின.		
सुरुचिरप्रख्ये	மிக்க அழகுநவாய்ந்து விளங்கின.		
सुविभक्तान्त- रापणे	சரியான இடங்களில் ஸமயப்பெற்ற கடை களையுடையனவாய் விளங்கின.		

उभे पुरवरे रम्ये विस्तरैरुपशोभिते । गृहमुख्यैः सुरुचिरैर्विमानसमवर्णिभिः ॥ १४ ॥

शोभिते शोभनीयैश्च देवायतनविस्तरैः । तालैस्तमालैस्तिलकैर्वकुलैरुपशोभिते ॥ १५ ॥



उभे पुरवरे	இரண்டு சிறேஷ்டமான நகர் களும்	देवायतनविरतैः	தேவாலயங்களின் அனேகங்களால்
विस्तैः	விசாலமாயிருக்கின்ற	शोभिते	அழகுவாய்ந்து விளங்கின.
गृहमुखैः रभ्ये	பெரியமாளிகைகளால் அழகுவாய்து விளங்கின.	तालैः	தாலமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
सुरचिः	மிக்க அழகாயிருக் கின்ற	तमालैः	தமாலமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
विमान उम- वर्णिभिः } उपशोभिते	ஒரேமாதிரியாயிருக் கும் சகடங்களால் மிக்க அழகுவாய்ந்து விளங்கின.	तिष्ठकैः	திகைமென்கிற விரு கூடங்களாலும்
शोभनीयैः	அலங்காரங்களுக் கேற்றதான	वकुलैः च	வகுளமென்கிற விருகூடங்களாலும்
		उपशोभिते	அழகுவாய்ந்து விளங்கின.

निवेश्य पञ्चभिर्वर्षैर्भरतो राघवानुजः । पुनरायान्महाबाहुरयोध्यां कैकयीसुतः ॥ १६ ॥

कैकयीसुतः	கைகேயிதேவியாரின் புதல்வரும்	पञ्चभिः वर्षैः	ஐந்துவருஷகாலம்
राघवानुजः	ஸ்ரீராகவரின் தம்பி யாரும்	निवेश्य	தங்கியிருந்துவிட்டு
महाबाहुः	மஹாபாகுவுமான	पुनः	மீளவும்
भरतः	பரதர்	अयोध्यां	அயோத்திக்கு
		आयात्	திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்.

सोऽभिवाद्य महात्मानं साक्षाद्धर्ममिवापरम् । राघवं भरतः श्रीमान्ब्रह्माणमिव वासवः ॥  
शशंस च यथावृत्तं गन्धर्ववधमुत्तमम् । निवेशनं च देशस्य श्रुत्वा प्रीतोऽस्य राघवः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	उत्तमं	மஹாவிசேஷமாயிருக் கின்ற
सः भरतः	அந்த பரதர்	गन्धर्ववधं च	கந்தர்வர்களின் ஸம்
महात्मानं	மஹாத்மாவும்		ஹாரத்தையும்,
अपरं	இரண்டாவதாகிய	देशस्य	தேசத்தினுடைய
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்	निवेशनं च	ஸதாபித்தலையும்
धर्मं हव	தருமதேவதையை போலிருப்பவருமான	यथावृत्तं	நடந்தவண்ணமே
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	शशंस	விண்ணப்பம்
वासवः	இகதிரன்	अस्य	இவருக்கு [செய்தார்.
ब्रह्माणं	பிரம்மதேவரை	श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த் த
हव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
अभिवाद्य	வணங்கி, அடிபணிந் து, திருவாடிதொழுது	प्रीतः	திருவுள்ள முவந்தரு ளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे एकोत्तरशततमः सर्गः ॥

द्युत्तरशततमः सर्गः—நூற்றிரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १०२ ॥

लक्ष्मणपुत्रयो राज्याभिषेकः—லக்ஷ்மணபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம்.

तच्छ्रुत्वा हर्षमापेदे राघवो भ्रातृभिः सह । वाक्यं चाद्भुतसङ्काशं भ्रातृभ्योवाच राघवः ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	भ्रातृन्	தம்பிமார்களைப்
भ्रातृभिः सह	தம்பிமார்களோடுகூடி		பார்த்து
तत्	அதை	अद्भुतसङ्काशं	மிக்க ஆச்சரியகரமாயி
श्रुत्वा	அறிந்து		ருக்கின்ற
हर्षं	மனத்திருப்தியை	वाक्यं	இந்த மொழியை
आपेदे	பெற்றார்.	प्रोवाच	திருவாய்மலர்த்தருளி
राघवः च	ஸ்ரீராகவரே		னார்:

इमौ कुमारौ सौमित्रे तव धर्मविशारदौ । अद्भुदश्चन्द्रकेतुश्च राज्यायें दृढविक्रमौ ॥ २ ॥

सौमित्रे	“ஹே லக்ஷ்மண!	धर्मविशारदौ	தர்மக்ஞானிகள்.
इमौ	இதோயிருக்கும்	राज्यायें	ராஜ்யபரிபாலன
तव	உனது		விஷயத்தில்
कुमारौ	புத்திரர்களாகிய	दृढविक्रमौ	நம்பத்தக்க சக்தி
अद्भुदः	அங்கதனும்		படைத்தவர்கள்.
चन्द्रकेतुः च	சந்திரகேதுவும்		

इमौ राज्येऽभिषेक्ष्यामि देशः साधु विधीयताम् । रमणीयो ह्यसम्बाधो रमेतां यत्र धन्विनौ॥

धन्विनौ	குஷ்மபுத்தியுடைய	अन्वाहः हि	அதிக ஜனக்கூட்டமில்
	வர்கள்		லாததாயிருக்கும்
इमौ	இவ்விருவர்களும்	देशः	ஒரு தேசமானது
यत्र	எவ்விடத்தில்	विधीयतां	கில்கர்ஷிக்கப்பட்
	வாஸம் செய்வார்க		டும்.
रमेतां	{ னோ அப்பேர்ப்பட்	राज्ये	ராஜ்யஆளுகையில்
	டதும்	अभिषेक्ष्यामि	என் கியமிக்கப்போகி
साधु	நன்றாய்		தேன்.
रमणीयः	ரமணியமாய்		

न राज्ञां यत्र पीडा स्यान्नाश्रमाणां विनाशनम् ।

स देशो दृश्यतां सौम्य नापराध्यामहे यथा

॥ ४ ॥

सौम्य	“ஹே புண்யாத்மாவே!	न स्यात्	ஆகாதோ
अपराध्यामहे न	நாம் எவர்க்கும் அஹி	आश्रमाणां	ஆசிரமங்களுக்கு
	தம் செய்க்கூடாது	विनाशनं	அழிவாய்
यथा	என்கிறபடியால்	न	ஆகாதோ,
यत्र	எது	सः देशः	அப்படிப்பட்டதாகிய
राज्ञां	ஒரு மன்னனுக்கும்		தேசமானது
पीडा	ஹிம்ஸையாய்	दृश्यताम्	ஆலோசிக்கப்படட்டும்.



तथोक्तवति रामे तु भरतः प्रत्युवाच ह । अयं कारुण्यो देशो रमणीयो निरामयः ॥५॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रत्युवाच	இப்படி நிண்ணப்பம்
तथा	அவ்வண்ணமாய்	अयं	"இந்த [செய்தார்:]
रामे	ஸ்ரீராமர்	कारुण्यः	காருபதமென்கிற
उक्तवति	திருவாய்மலர்ந்தருளி யதும்	देशः	தேசமானது
भरतः ह	பரதர்	रमणीयः	ரமணியமானது.
		निरामयः	தோஷரஹிதமானது.

निवेश्यतां तत्र पुरमङ्गदस्य महात्मनः । चन्द्रकेतोः सुरचिरं चन्द्रकान्तं निरामयम् ॥ ६ ॥

तत्र	"அதில்	अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கும்
निरामयं	தோஷரஹிதமாய்	चन्द्रकान्तं	சந்திரகாந்தமென்கிற நகரமானது
सुरचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த		
पुरं	ஓர் நகரமானது [தாய்	चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	निवेश्यताम्	நிருமிக்கப்படலாம்."

तद्वाक्यं भरतेनोक्तं प्रतिजग्राह राघवः । तं च कृत्वा वशे देशमङ्गदस्य न्यवेशयत् ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்	प्रतिजग्राह	ஏற்றுக்கொண்டார்.
भरतेन	பரதரால்	तं देशं च	அந்த தேசத்தையே
उक्तं	சொல்லப்பட்டதாகிய	वशे	தன்வசத்தில்
तत्	அந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு
वाक्यं	மொழியை	अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கு
		न्यवेशयत्	உட்படுத்தினார்.

अङ्गदीया पुरी रम्या ह्यङ्गदस्य निवेशिता । रमणीया सुगुप्ता च रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अक्लिष्टकर्मणा	{ மனோபீஷ்டங்களை எல்லாம் கஷ்டமின்றி செய்துமுடிக்கவல்ல வராகிய	रम्या	தேஹாரோக்கியத்திற் கேற்றதும்,
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	सुगुप्ता हि	சத்ருக்களினிடஞ்சல க்கிடமாகாததுமான
अङ्गदस्य	அங்கதனுக்கு	अङ्गदीया	அங்கதியமெனும்
रमणीया च	ரமணியமானதும்	पुरी	ஓர் நகரானது
		निवेशिता	நிருமிக்கப்பட்டது.

चन्द्रकेतोस्तु मङ्गस्य मङ्गभूम्यां निवेशिता । चन्द्रकान्तेति विख्याता दिव्या स्वर्गपुरी यथा ॥

मङ्गस्य	ஸு-சீலனாகிய	दिव्या तु	அழகுவாய்ந்ததாய்
चन्द्रकेतोः	சந்திரகேதுவுக்கு	चन्द्रकान्ता इति	சந்திரகாந்தையெனும்
मङ्गभूम्यां	மல்லபூமிபெணும் தேசத்தில்	विख्याता	பெயருள்ளது
स्वर्गपुरी यथा	தேவகரம்போன்ற தாய்	निवेशिता	நிர்மிக்கப்பட்டது.



ततो रामः परां प्रीतिं लक्ष्मणो भरतस्तथा । ययुर्युद्धे दुराधर्षा अभिषेकं च चक्रिरे ॥

யுதே	பேரில்	चक्रिरे	செய்ததார்தர்.
दुराधर्षा:	சரியாதவர்களாகிய	ततः	அதனால்
रामः	ஸ்ரீராமரும்	परां	அதிக
भरतः	பரதரும்	प्रीतिं च	மனஸ்துஷ்டியையும்
लक्ष्मणः तथा	லக்ஷ்மணரும்	ययुः	ஆடைத்தார்தர்.
अभिषेकं	அபிஷேகத்தை		

अभिषिच्य कुमारौ स प्रस्थापयति राघवः । अङ्गदं पश्चिमां भूमिं चन्द्रकेतुमुदङ्मुलम् ॥

सः	அந்த	अङ्गदं	அங்கதனை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	पश्चिमां	மேற்கு
कुमारौ	குமாரர்களிருவரும்	भूमिं	தேசத்திற்கும்
		चन्द्रकेतुं	சந்திரகேதுவை
		उदङ्मुलं	வடக்குதேசத்திற்கும்
अभिषिच्य	அபிஷேகம் செய்வித்	प्रस्थापयति	பிரயாணப்படுத்தி
	தருளியபின்னர்		அனுப்பினார்.

अङ्गदं चापि सौमित्रिलक्ष्मणोऽनुजगाम ह । चन्द्रकेतोस्तु भरतः पार्ष्णिग्राहो बभूव ह ॥

सौमित्रि:	சுமித்ராதேவியாரின்	अनुजगाम	உதவியாய்ச் சென்றார்.
	புதல்வராகிய	भरतः अपि	பரதரும்
लक्ष्मणः ह	லக்ஷ்மணரோ	चन्द्रकेतोः तु	சந்திரகேதுவுக்கும்
अङ्गदं च	அங்கதனுக்கும்	पार्ष्णिग्राहः	உறவுக்கட்டாயமாக
		बभूव ह	ஆயினார்.

लक्ष्मणस्त्वङ्गदीयायां संवत्सरमथोषितः । पुत्रे स्थिते दुराधर्षे ह्ययोध्यां पुनरागमम् ॥ १३ ॥

अङ्गदीयायां	அங்கதையர்காத்தில்	लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணர்
अथ	அப்பொழுது	संवत्सरं	ஒரு வருஷகாலம்
पुत्रे	புதல்வன்	उषितः	வளிக்கப்பட்ட
दुराधर्षे	ஒப்புயர்வில்லாதபடி	अयोध्यां	அயோத்தியாக்குக்கு
	கொண்டாடத்தக்க	पुनः	திரும்பி
स्थिते हि	வண்ணமாய்	आगमम्	உத்தேசித்தார்.
	அராக புரிந்துவருகையில்		

भरतोऽपि तथैवोध्य संवत्सरमतोऽधिकम् । अयोध्यां पुनरागम्य रामादावुपास्त सः ॥

सः भरतः अपि	அந்த பரதரும்	अयोध्यां	அயோத்தியாக்குக்கு
तथा	அவ்வண்ணமே	पुनः	மீண்டும்
संवत्सरं	ஒரு வருஷகாலத்திற்கு	आगम्य	திரும்பிவந்ததோடு
इव	சற்றேறாம்குறைய	रामादौ	ஸ்ரீராமத திருவடி
अधिकं	அதிகமாய்		களை
तव्य	தங்கியிருந்துவிட்டு	उपास्त	சொழுது காண்கழித்
अतः	அவ்விடமிருந்து		தவர்த.

उभौ सौमित्रिभरतौ रामपादावनुव्रतौ । कालं गतमपि स्नेहान्न जज्ञातेऽतिधार्मिकौ । १५॥

अतिधार्मिकौ	மஹா தருமிஷ்டர் களான	अनुव्रतौ	{ தருமநெறி தவறாது தொழுதுவந்தவர்க ளாய்
सौमित्रिभरतौ	பாதரும் ஸக்ஷ்மணரு	कालं	காலம்
उभौ अपि	இருவர்களும் [மாய	गतं	செல்வதை
स्नेहात्	அன்பினால்	न जज्ञाते	அறியாமலிருந்தார் கள்.
रामपादौ	மீராமாது திருவடி களை		

एवं वर्षसहस्राणि दश तेषां ययुस्तदा । धर्मे प्रयतमानानां पौरकायेषु नित्यदा ॥ १६ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	प्रयतमानानां	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்ட
एवं	இவ்விதமாய்	तेषां	அவர்களுக்கு
पौरकायेषु	பிரணைகளைப் பரிபாலி த்துவருவதில்	दश	பத்த
धर्मे	தருமநெறியில்	वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகள்
नित्यदा	ஸர்வகாலமும்	ययुः	கழிந்தன.

विहृत्य कालं परिपूर्णमानसाः श्रिया वृता धर्मपथे परे स्थिताः ।

त्रयः समिद्धा इव दीप्ततेजसो महाध्वरे साधु हुतास्त्रयोऽप्ययः ॥ १७ ॥

परिपूर्णमानसाः	மனதில் குறையென்ப தே இல்லாதவர்களாய்	महाध्वरे	பெரியதொரு யாகத் திலே
परे	ஸர்வோத்த்மருஷ்ட	साधु	நன்றாய்
धर्मपथे	தருமநெறியில் [மான	हुताः	ஆஹுதிகள் செய்யப் பட்டு
स्थिताः	அசஞ்சல ஆஸக்தி கொண்டவர்களாய்	समिद्धाः	புகையின்றிக்கொழுந் து விட்டெரியும்
श्रिया	அமாணுஷ்யசக்தியால்	त्रयः	மூன்று
वृताः	எதையும் செய்து முடித்தவர்களுமான	अप्ययः	அக்கினிகள்
अप्यः	மூவர்களும்	इव	என
कालं	காலத்தை	दीप्ततेजसः	தேஜோமயமாய்
विहृत्य	கழித்துக்கொண்டு		ஜுவளித்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे द्व्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23817

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3093



अुत्तरशततमः सर्गः—நூற்றாம்புள்ளுவது ஸர்க்கம். || १०३ ||

कालरुद्रागमनम्—காலருத்திரன் வருவது.

कस्य चित्त्वथ कालस्य रामे धर्मपथे स्थिते । कालस्तापसरूपेण राजद्वारमुपागमत् ॥१॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	अथ	பிறகு
धर्मपथे	தருமநெறியில்	कालः	காலருத்திரமூர்த்தி
स्थिते तु	அசஞ்சல ஆஸக்தியுட னிருந் துவருகையில்	तापसरूपेण	தபசுவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு
कस्यचित्	கில	राजद्वारं	அரண்மனை வாயிலில்
कालस्य	காலத்திற்கு	उपागमत्	வந்துசேர்ந்தார்

सोऽब्रवील्लक्ष्मणं वाक्यं धृतिमन्तं यशस्विनम् । मां निवेदय रामाय संप्राप्तं कार्यगौरवात् ॥  
दूतोऽस्म्यतिबलस्याहं महर्षेरमितौजसः । रामं दिदृक्षुरायातः कार्येण हि महाबल ॥ ३ ॥

सः	அவர்	महर्षेः	பிரம்மதேவருடைய
धृतिमन्तं	நிச்சலபுத்தியுடையவ ரென	दूतः	தூதனாய்
यशस्विनं	மகாபுகழ்பெற்றவரா கிய	कार्येण	ஒரு காரியமாய்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	रामं	ஸ்ரீராமரை
वाक्यं	இந்த மொழியை	दिदृक्षुः	நேரில் பார்க்கவேண் டியவனாய்
अब्रवीत्	சொன்னார்;	कार्यगौरवात्	காரியத்தின் கௌர வானே [வத்தால்
महाबल	"அதிசாமர்த்திய சாலியே!	आयातः अस्मि	இக்குவந்திருக் கிறேன்.
अतिबलस्य	ஸர்வவல்லவரும்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
अमितौजसः	ஸர்வஸ்துஷ்டிகரத் தாவுமாகிய	मां	என்னை
		संप्राप्तं	வந்திருக்கிறதாய்
		निवेदय	நீ அறிவி.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सौमित्रिस्त्वरयाऽन्वितः । न्यवेदयत रामाय तापसं तं समागतम् ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	तं	அந்த
तस्य	அவரது	तापसं	தவசி
तत् वचनं	அம்மொழியை	समागतं	வந்துகாத்திருப்பதை
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	रामाय	ஸ்ரீராமரிடம்
त्वरया	அவசரகாரியமாய்	न्यवेदयत	இப்படி அறிக்கை செய்தார்:
अन्वितः	மனதிற்கொண்டு		



जयस्व राम धर्मेण उभौ लोकौ महायुते । दूतस्त्वां द्रष्टुमायातस्तपसा भास्करप्रभः ॥५॥

महायुते	“மஹாநைவபவசாஸி யாகிய	तपसा	தவத்தின் மகிமைமயால்
राम	ஸ்ரீராம!	भास्करप्रभः	{ சூரியன்போன்ற ஒளி கொண்டுவிளங்கு கின்ற
धर्मेण	தருமத்தையே கடை ப்பிடித்திருப்பதால்	दूतः	ஒரு தூதர்
लोकौ	இஹலோகம் பாலோகம்	त्वां	தேவரீரை
उभौ	இரண்டிலும் [ஆகிய	द्रष्टुं	தரிசிக்க
जयस्व	‘ஜயஜயிப்பவ.’	आयातः	வந்திருக்கின்றார்.”

तद्वाक्यं लक्ष्मणेनोक्तं श्रुत्वा राम उवाच ह । प्रवेश्यतां मुनिस्तात महौजास्तस्य वाक्यधृत॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
उक्तं	சொல்லப்பட்ட	उवाच	இப்படி வியமித் தருணிநூர் :
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு	तात	“குழந்தாய் :
श्रुत्वा	திருச்செவ்விசாய்த்து	मुनिः	முனிவர்
तस्य	அவருடைய	प्रवेश्यताम्	உள்ளே அழைத் துவரப்பட்டும்.”
वाक्यधृत ह	விண்ணப்பத்தை அறிந்தவராய்,		
महौजाः	மஹா மஹிமை பெற் தவராகிய		

सौमित्रिस्तु तथेत्युक्त्वा प्रावेशयत तं मुनिम् । ज्वलन्तमिव तेजोभिः प्रदहन्तमिवांशुभिः ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	अंशुभिः	ஒவ்வொரு அவயவங் களின் ஒளிகளால்
तथा	“அப்படியே செய்	ज्वलन्त इव	சூரியபகவானைப் போ லிருக்கின்றவருமான
इति	என்று [கிறேன்”	मुनिं	முனிவேஷம் பூண் டிருந்த
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	तं	அவரை
तु	உடனே	प्रावेशयत	உள்ளே எழுந்தருளச் செய்தார்.
तेजोभिः	தெய்வங்களுக்குரிய பிரபைகளால்		
प्रदहन्त इव	அக்னியைப் போலிரு க்கின்றவரும்		

सोऽभिगम्य रघुश्रेष्ठं दीप्यमानं स्वतेजसा । ऋषिर्धुरया वाचा वर्धस्वेत्याह राघवम् ॥८॥

ऋषिः	முனிவேஷம் பூண்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
सः	அவர் [டிருந்த	अभिगम्य	தரிசித்தா
रघुश्रेष्ठं	ரகுசுலதிலகரும்	वर्धस्व इति	“பல்லாண்டு பல்லா ண்டு” என்கிற
स्वतेजसा	பிறவிக்குண தெய்வத் தன்மையால்	मधुरया	மதுரமான
दीप्यमानं	தேஜோமயமாய் விளங் குபவருமான	वाचा	சொற்கொண்டு
		आह	வாழ்த்தினார்.

तस्मै रामो महातेजाः पूजामर्घ्यपुरोगमाम् । ददौ कुशलमव्यग्रं प्रष्टुमेवोपचक्रमे ॥ ९ ॥

महातेजाः	மகாதேஜோவானாயே	पूजां	வந்தன வழிபாட்டை
रामः	ஸ்ரீராமர்	ददौ	செய்தருளினார்.
तस्मै	அவருக்கு	कुशलं प्रष्टुं	குசலத்தை வினாவ
अर्घ्यपुरोगमां	அர்க்கியம் முதலிய வைகளை முதலில் செய்து	अव्यग्रं एव	ஏற்ற ஸமயத்தையே
		उपचक्रमे	எதிர்பார்த்துக் காத்தாறின்றனர்.

पृष्ठश्च कुशलं तेन रामेण वदतां वरः । आसने काञ्चने दिव्ये निषसाद महायशाः ॥

वदतां	தெய்வதேஜனைப் பெற்று விளங்குகிற வர்களில்	दिवे	தீவ்யமான
वरः	உத்தமரான	आसने	ஒர் ஆஸனத்தில்
महायशाः	புகழ்த்திபெற்றவராகிய அவர்	निषसाद	எழுந்தருளினார்.
काञ्चने	ஸ்வர்க்கத்தாஸியற்றப் பட்ட	च	அதன்பின்னர்
		तेन	அந்த
		रामेण	ஸ்ரீராமரால்
		कुशलं	குசலம்
		पृष्ठः	வினாவப்பட்டார்.

तमुवाच ततो रामः स्वागतं ते महामुने । प्रापयस्व च वाक्यानि यतो दूतस्त्वमागतः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	तं	தேவரீர்
ततः	அப்பொழுது	यतः	எவரீடமிருந்து
तं	அவரைப் பார்த்து	दूतः	தூதுகொண்டுவந்த வராய்
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :	आगतः	எழுந்தருளியிருக் கின்றீர்?
महामुने	“உள்ளத்திலுள்ளதை அறியும் மஹானே!	वाक्यानि च	சொல்லியனுப்பிய மொசார்க்களையும்
ते	தேவரீர்	प्रापयस्व	கொடுத்தருள்க.”
स्वागतं	நன்மைத்துடன்நான் செய்யும் மரியாதை யை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.		

चोदितो राजसिंहेन मुनिर्वाक्यमभाषत । द्वन्द्वमेतत्प्रवक्तव्यं हितं वै यद्यवेक्षसे ॥ १२ ॥

राजसिंहेन	ராஜோத்தமரால்	अवेक्षसे	தேவரீர் கிருவுள்ளத் தில் பற்றியிருக்கிறீர்
चोदितः	வினாவப்பட்டவராகிய	यदि	என்கிற பகைத்தில்
मुनिः	முனிலேஷும் தரித் திருந்த அவர்	एतत्	இது
वाक्यं	இந்த மொழியை	द्वन्द्वं	சாமிருவரும் தனியே இணக்கையில்
अभाषत	திருவாய்மலர்ந் ந்தருளினார் :	प्रवक्तव्यम्	பொஸ்தாபிக்கத் தக்கது”
हितं वै	“நன்மை புரிதலையே		

यः शृणोति निरीक्षेद्वा स वध्यो भविता तव । भवेद्वा मुनिमुख्यस्य वचनं यद्यपेक्षसे ॥

मुनिमुख्यस्य	“உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடி அறிவதில் முதல்வருடைய (பிர ம்மதேவருடைய)	यः	மற்றெவனேனும் ஒருவன்
वचनं	விண்ணப்பத்தை	शृणोति	கேட்டாலும் சரி
अपेक्षसे	தேவரீர் செவிகொள் ன இஷ்டப்படுகின்றீர்	निरीक्षेत् वा	பார்த்தாலும் சரி
यदि	என்கிறபடியில்	सः	அவன்
		तव	தேவரீரால்
		भविता वध्यः	மாணதண்டனைக்குப் பாத்திரனாய்
		भवेत्	ஆகவேண்டும்.”

स तथेति प्रतिज्ञाय रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । द्वारि तिष्ठ महाबाहो प्रतिहारं विसर्जय ॥१४॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	अब्रवीत्	இப்படி நியமித்தருளி
तथा इति	அங்கனமே செய்வ தாய்	महाबाहो	“மஹாபாகுவே! [ஓர்:
प्रतिज्ञाय	ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு	प्रतिहारं	வாயிலேனை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	विसर्जय	விடைகொடுத்தனுப்
		द्वारि	வாயிலில் [பிவிட்டு
		तिष्ठ	நீ காவல் காத்திரு.

स मे वध्यः खलु भवेत्कथाद्वन्द्वं समीरितम् । ऋषेर्मम च सौमित्रे पश्येद्वा शृणुयाच्च यः ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண!	यः च	மற்றவனெவனேனும் மொருவன்
मम च	எனக்கும்	शृणुयात्	கேட்டாலும்சரி
ऋषेः	ரிஷிக்கும்	पश्येत् वा	பார்த்தாலும்சரி
समीरितं	இப்போது ஏற்பட்ட ருக்கின்றதாகிய	सः	அவன்
	நாக்கள் இருவர் மட் டும் இருந்து செய்யும் ஸம்பாஷணையை	मे	எனது
कथाद्वन्द्वं		वध्यः	மாணதண்டனைக்குப் பாத்திரனாய்
		भवेत् खलु	ஆகியே தீரவேண்டும்.”

ततो निक्षिप्य काकुत्स्थो लक्ष्मणं द्वारि संग्रहम् । तमुवाच मुने वाक्यं कथयस्वेति राघवः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	तं	அவரைப்பார்த்து
द्वारि	வாயிலில்	इति	இப்படி
संग्रहं	காவல் காத்திருக்கும் படியாய்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
निक्षिप्य	பொறுப்புக் காட்டி விட்டு	मुने	“முனிவரே! [ஓர்:
ततः	அதன்மேல்	वाक्यं	நியமனத்தை
		कथयस्व	தேவரீர் சொல்லியரு ளலாம்.



यत्ते मनीषितं वाक्यं येन वाऽसि समाहितः । कथयस्वाविशङ्कस्त्वं ममापि हृदि वर्तते ॥

ते	“அவரது	येन	என்கிறபடியால்
मनीषितं	திருவுள்ளமாகிற	अविशङ्कः वा	மனதில் எதுவும் ஒளி
वाक्यं	நியமனமானது		க்காதவராகவும்
यत्	எதுவே	समाहितः	மனதில் பதப்பட்டு
मम अपि	என்னுடையவும்		இல்லாதவராகவும்
हृदि	இருதயத்தில்	असि	ஆகிறீர்.
वर्तते	இருக்கிறது	कथयस्व	சொல்லியருள்
			வீராக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे त्र्युत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23834



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3110

चतुर्त्तरशततमः सर्गः—நூற்றநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ १०४ ॥

ब्रह्मसन्देशकथनम्—பிரம்மாவின்னுடைய ஸந்தேசத்தைத் தெரிவிப்பது.

शृणु राजन्महासत्त्व यदर्थमहमागतः । पितामहेन देवेन प्रेषितोऽस्मि महाबल ॥ १ ॥

पितामहेन देवेन	“பிரம்மதேவரால்	अहं	நான்
प्रेषितः	இவ்விதம் அனுப்பப்	आगतः	இங்கு வந்திருக்கிறது
अस्मि	நான். [பட்டவன்	यदर्थं	எந்த கார்பத்திற்
महाबल	சலீயர்த		காகவோ அதை
महासत्त्व	தர்மநெறியிலேயே		சொல்லும் எனக்குத்
	இருக்கும்	शृणु	திருச்செவ்வாய்த்
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!		ருள்க.

तवाहं पूर्वके भावे पुत्रः परपुरञ्जय । मायासम्भावितो वीर कालः सर्वसमाहरः ॥ २ ॥

परपुरञ्जय	“தெய்வசத்ருக்களின்	तव	தேவரீரது
	சம்ஹாரகராகிய	पुत्रः	புதல்வனாய்
वीर	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்ணுவே!	सर्वसमाहरः	ஸகலத்தின் ஸம்
पूर्वके	முந்திய		ஹாரகர்த்தாவாய்
भावे	எற்பாட்டில்	कालः	யமனென
अहं	நான்	मायासंभावितः	தெய்வசத்தியால்
			படைக்கப்பட்டவன்.

पितामहश्च भगवानाह लोकपतिः प्रभुः । समयस्ते कृतः सौम्य स्वाँलोकान्परिरक्षितुम् ॥

लोकपतिः	“ஸகலலோகஸ்ருஷ்ட	ते	தேவரீருக்கு
	கர்த்தாவும்	स्वान्	தனது
प्रभुः	மகா சாமர்த்தியசாலி	लोकान्	உலகங்களை
भगवान् च	பகவானுமாகிய [யும்	परिरक्षितुं	நேரில் ஆண்டு பரிபா
पितामहः	பிரம்மதேவர்		லித்தவருகிறதற்கு
आह	இப்படி சொல்லிய	समयः	விட்கர்ஷிக்கப்பட்ட
	னுப்பியிருக்கிறார்:		காலமானது
सौम्य	‘புண்பாத்தமாகே!	कृतः	முடித்துவிட்டது.

संक्षिप्य हि पुरा लोकान्मायया स्वयमेव हि । महार्णवे शयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः॥

पुरा	"பூர்வம்	लोकान् हि	லோகங்கள் எல்லாவற்றையும்
महार्णवे	பெருங்கடலில்	स्वयं एव	தன் உதரத்துக்குள்
अप्सु	ஐலத்தில்		ளையே
शयानः	பள்ளிகொண்டிருந்த	संक्षिप्य	அடக்கிக்கொண்டு
त्वं	தேவரீர்	मां हि	என்னையே
मायया	தவ்யசக்தியால்	पूर्व	முதலில்
		अजीजनः	ஸ்ருஷ்டித்தருளினீர்.

भोगवन्तं ततो नागमनन्तमुदकेशयम् । मायया जनयित्वा त्वं द्वौ च सत्त्वौ महाबलौ ॥  
मधुं च कैटभं चैव ययोरस्थिचयैर्वृता । इयं पर्वतसम्वाधा मेदिनी चाभवन्मही ॥ ६ ॥

ततः	"அதன்மேல்	त्वं	தேவரீர்
उदकेशयं	ஐலத்தில் படுத்துக் கொண்டிருப்பதும்	जनयित्वा	சுருஷ்டித்தருளியபின்
भोगवन्तं च	சுகம்தருவதுமாகிய	इयं मही	இந்த உலகானது
अनन्तं	திருவனந்தமெனும்	ययोः	அந்த இந்த இருவர் களுடைய
नागं च	ஆதிசேஷனையும்	अस्थिचयैः	உடம்புகளில் எலும்பு முதலிய சருமங்களால்
महाबलौ	மகாபலிஷ்டர்களான	वृता	ஏற்பட்டதாய்
मधुं च	மதுவும்	पर्वतसम्वाधा	பர்வதங்களால் மேடு பள்ளமாகவும்
कैटभं एव	கைடபன் எனப்படு கிறவனுமாகிய	मेदिनी च	{ புல், பூண்டுமுதலிய வைகன் முனைக்கக்கூடிய சமபூமியாகவும்
द्वौ	இரண்டு	अभवत्	ஆயிற்று.
सत्त्वौ	அசுரர்களுக்கும்		
मायया	தவ்யசக்தியால்		

पञ्चे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यामुत्पाद्य मामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म मयि सर्वं निवेशितम् ॥

मां अपि	"என்னையும்	त्वया	தேவரீரால்
नाभ्यां	நாபியிலிருந்து	प्राजापत्यं	பிராஜபத்திய
दिव्ये	தவ்யமாய்	कर्म	தொழில்
अर्कसङ्काशे	ஜோதிமயமாய் விளங்கிய	सर्वं	எல்லாமும்
पञ्चे	தாமரை மலரில்	मयि	என்னிடத்தில்
उत्पाद्य	ஸ்ருஷ்டித்தருளி	निवेशितम्	பொறுப்புச்சாட்டி வைக்கப்பட்டது.

सोऽहं संन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम् । रक्षां विधत्स्व भूतेषु मम तेजस्करो भवान्॥

संन्यस्तभारः हि	{ "பொறுப்புச்சாட்டப் பெற்ற பாரத்தை வகிக்கும்	जगत्पतिं	ஜகத்பதியாகிய
सः अहं	அந்த நான்	त्वां	தேவரீரை
		भवान्	தேவரீர்

मम  
तेजस्करः

எனக்கு  
வேண்டிய சக்தியை  
அளிக்கின்றவராகவும்  
தேவதைகள், மானி  
டர்கள் இவர்கள் விஷ  
யத்திலும் ஸ்தாவராக  
கள் விஷயத்திலும்,

भूतेषु

रक्षां

பாதுகாக்கும்

தொழிலை

विधस्व

அளிக்கத்திருவுள்ள  
மிரக்கவேண்டுமென  
பாஸமர்ப்பணம் பண்  
ணி பார்த்தித்தேன்.

उपासे

ततस्त्वमपि दुर्धर्षात्तस्माद्भावात्सनातनात् । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान् ॥९॥

ततः

“ஆனதுபற்றி

भावत्

ஆகிஸ்வரூபத்தில்

त्वं

தேவரீர்

நின்று

तस्मात्

அந்த

दुर्धर्षात्

மனோவாக்குக்கு  
எட்டாததும்

सर्वभूतानां

ஸகல தேவதைகளு  
டையவும் மானிடர்  
களுடையவும் ஸ்தா  
வரங்களுடையவும்

सनातनात् }  
अपि }

காலதேசவஸ்துக்க  
ளால் அளவிடமுடி  
யாததுமான

रक्षार्थं

பாதுகாப்பிற்காக

विष्णुत्वं

மஹாவிஷ்ணுவாக

उपजग्मिवान्

வந்துதோன்றினீர்.

अदित्यां वीर्यवान्पुत्रो भ्रातृणां वीर्यवर्धनः । समुत्पन्नेषु कृत्येषु तेषां साहाय्य कल्पसे ॥

अदित्यां

“அதிதியினிடத்தில்

कृत्येषु

கிருத்யங்களில்

वीर्यवान्

மஹா வீர்யமுடைய

साहाय्य

உதவியெப்ப

पुत्रः

புதல்வனாக

वीर्यवर्धनः

வீர்யத்தை வளரச்

तेषां

அந்த

செய்கின்றவராய்

भ्रातृणां

பிராதரக்களுக்கு

कल्पसे

தேவரீர் காத்தரு

समुत्पन्नेषु

அப்போதைக்கப்

ளினீர்.

स त्वं वित्रास्यमानासु प्रजासु जगतां वर । रावणस्य वधाकाङ्क्षी मानुषेषु मनोऽर्द्धाः ॥

जगतां

“பிரபஞ்சங்களுக்  
கெல்லாம்

सः त्वं

அந்ததேவரீர்

वर

மேம்பட்டவரே!

रावणस्य

ராவணனுடைய

मानुषेषु

மனிதர்களும்

वधाकाङ्क्षी

வதத்தை எண்ணின  
வராய்

प्रजासु

பிரஜைகளும்

मनः

திருவுள்ளத்

वित्रास्यमानासु

அஞ்சி நடுக்கிக்  
கிடக்கையில்

தீவிருத்ததை  
வெளிவிட்டருளினீர்.

दश वर्षसहस्राणि दश वर्षशतानि च । कृत्वा वासस्य नियतिं स्वयमेवात्मना पुरा ॥

पुरा

“அப்பொழுதே

वर्षसहस्राणि

ஆயிரமாண்டுகளும்

आत्मना पुर

தேவரீராலேயே

दश

பத்து

स्वयं

தனது அபிப்பிராய  
மாய்

वर्षशतानि च

தாது ஆண்டுகளென

वासस्य

சூலோகத்தில் வலிப்

नियतिं कृत्वा

காலநீர்ணயத்தின்  
எல்லை காணப்பட்ட  
புருக்கிறது.

दश

பத்து [பதற்கு



स त्वं मनोमयः पुत्रः पूर्णायुर्मानुषेष्विह । कालो नरवरश्रेष्ठ समीपमुपवर्तितुम् ॥ १३ ॥

மனோமய:	{ "ஆத்மமார்த்தமரான, உலகிற்கு சம்பந்த மில்லாத	पूर्णयु:	{ வளிக்கவேண்டிய ஆ யுள்ளவு பூர்ணமாகி விட்டது.
पुत्रः	புத்திரராகிய	नरवरश्रेष्ठ	ஹே புருஷோத்தம!
सः त्वं	அந்த தேவரீர்	उपवर्तितुं	திரும்பி எழுந்தருளு வதற்கு
इह	இவ்வுலகில்	कालः	எற்றகாலமானது
मानुषेषु	மானிடர்களிடத்தில்	समीपम्	நெருங்கிவிட்டது "
यदि भूयो महाराज प्रजा इच्छस्युपासितुम् । वस वा वीर भद्रं त एवमाह पितामहः ॥		ते भद्रं	தேவரீருக்கு மக்கள முண்டாகட்டும்.
पितामहः	பிரம்மதேவர்	भूयः	இன்னும்
एवं	இப்படியும்	प्रजाः	பிரஜைகளை
आह	கிண்ணப்பம்	उपासितुं	நேரில் பரிபாலிக்க
	செய்தார் :	इच्छसि यदि वा	திருவுள்ளமாயின்
महाराज	"எல்லோரையுமானும்	वस	தங்கியிருக்கலாம்.
वीर	சூரீ மஹாவிஷ்ணுவே!		

अथवा विजिगीषा ते सुरलोकाय राघव । सनाथा विष्णुना देवा भवन्तु विगतज्वराः ॥

राघव	"ஹே ராகவ!	देवाः	தேவர்கள்
वा	அல்லது	विष्णुना	சூரீ மஹாவிஷ்ணு
ते	தேவரீருடைய		வால்
सुरलोकाय	தேவலோகத்திற்கு	सनाथाः	பாதுகாக்கப்பட்ட டவர்களாய்
विजिगीषा अथ	தலைமையாபிருக்கத் திருவுள்ளமென்றால்	विगतज्वराः	மனக்கவலையற்றவர்
श्रुत्वा पितामहेनोक्तं वाक्यं कालसमीरितम् । राघवः प्रहसन्वाक्यं सर्वसंहारमब्रवीत् ॥		भवन्तु	ஆவார்கள்." [களாய்
पितामहेन	பிரம்மதேவரால்	सर्वसंहारं	{ ஸர்வஸம்ஹாராகரைப் பார்த்து (யமனைப் பார்த்து)
उक्तं	சொல்லியனுப்பப் பட்டதும்	प्रहसन्	புன்னகைசெய்தருளி,
कालसमीरितं	யமனால் கூறப்பட் டதுமான	वाक्यं	இந்த மொழியை
वाक्यं	கிண்ணப்பத்திற்கு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
श्रुत्वा	திருச்செவ்சாய்த் த		
राघवः	சூரீராகவர்		

श्रुत्वा मे देवदेवस्य वाक्यं परममद्भुतम् । प्रीतिर्हि महती जाता तवागमनसम्भवा ॥ १७ ॥

देवदेवस्य	"பிரம்மதேவருடைய	आगमनसंभवा	வரவால் ஏற்பட்டது
परमं	மிக்க		மான
अद्भुतं	உத்தமமான	प्रीतिः	ஸந்தோஷமானது
वाक्यं	மொழியை	मे	எனக்கு
श्रुत्वा हि	கேட்டதானும்	महती	அதிகமாய்
तव	உனது	जाता	உண்டாகியிருக்கிறது.

त्रयाणामपि लोकानां कार्यार्थं मम सम्भवः । भद्रं तेऽस्तु गमिष्यामि यत एवाहमागतः ॥

त्रयाणां	"மூன்று	அஃ ஆகத்	நான் வந்தது
லோகானாं அபி	உலகங்களுக்கும்	யத: எவ	எவ்விடத்திலிருந்தோ
கார்யார்थம்	{ ஆகவேண்டிய காரியத் தை முடிப்பதின் பொருட்டு	गमिष्यामि	அவ்விடத்திற்கே
मम सम्भवः	எனது அவதாரம்.	ते भद्रं अस्तु	திரும்பிவருகிறேன்.
			நீ வந்த காரியம் நல்ல தாய் முடியட்டும்.

हृदतो ह्यसि सम्प्राप्तो न मे तत्र विचारणा । मया हि सर्वकृत्येषु देवानां वशवर्तिना ॥ १९ ॥

हृदतो	"ஹ்ரவஸம்ஹாரத்	हि अवि	இருக்கிறீர்.
ह्यसि	தொழிற்குரியவனே!	तस्य	இவ்விஷயத்தில்
सम्प्राप्तो	நான்முகன்	विचारणा न	ஆலோசனை செய்ய
न मे	சொல்லியனுப்பியிருக்		வேண்டாம்.
तत्र	கிறது	सर्वकृत्येषु	எல்லாக்காரியங்களி
विचारणा	எதுவோ அது அப்		லும்
मया	படியே	देवानां	தேவதைகளுடைய
ह्यसि	தருமஸம்பிரதாயத்	वशवर्तिना	இஷ்டப்படி நடக்கும்
सर्वकृत्येषु	திற்கு ஒத்தவராயும்	मया	என்னால்
देवानां	எனது	स्थातव्यं हि	ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
वशवर्तिना	எண்ணத்திலிருப்பவ		வேண்டியதே."
मया	ராகவும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये उत्तरकाण्डे चतुरुत्तरशततमः सर्गः ॥  
आदितः श्लोकाः 23853 उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3129

पञ्चोत्तरशततमः सर्गः—आற்றைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १०५ ॥

दुर्वासस्समागमः—தூர்வாஸமுனி வருவது.

तथा तयोः संवदतोर्दुर्वासा भगवानृषिः । रामस्य दर्शनाकाङ्क्षी राजदारमुपागमत् ॥ १ ॥

तथा	அவ்வண்ணம்	ऋषिः	முனிவர்
तयोः	அவ்விருவர்களும்	रामस्य	ராமரது
संवदतोः	ஸம்பாஷனை செய்து	दर्शनाकाङ्क्षी	ஸன்னிதானத்தைக்
	- கொண்டிருக்கையில்		கொரியவரப்
भगवान्	மகா பூஜார்ஹராகிய	राजदारं	அரண்மனை வாயிலில்
दुर्वासाः	தூர்வாஸ	उपागमत्	வந்துசென்றார்.

सोऽभिगम्य तु सौमित्रिमुवाच ऋषिसत्तमः ॥ २ ॥

सः	அந்த	तु	அப்பொழுது
ऋषिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்	अभिगम्य	அக்கிருக்கக்கண்டு
सौमित्रि	ஸௌமித்ராதேவியா -	उवाच	இப்படி ஆக்ஞாபித்
	ரின் புதல்வரை		தார்:

रामं दर्शय मे शीघ्रं पुरा मेऽय्योऽतिवर्तते

॥ ३ ॥

मे “எனது  
अर्थः காரியம்  
अतिवर्तते இப்பொழுதே தாமத  
ப்பட்டிருக்கிறது.

पुरा முதலில்  
शीघ्रं உடனே  
रामं ஸ்ரீராமரை  
मे எனக்கு  
दर्शय காட்டுக.”

मुनेस्तु भाषितं श्रुत्वा लक्ष्मणः परवीरहा । अभिवाद्य महात्मानं वाक्यमेतदुवाच ह ॥४॥

परवीरहा மற்றொரு விஷ்ணு  
அவதாரமாகிய

तु இப்பொழுது  
महात्मानं ह மஹாத்மாவையே  
பார்த்து

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்  
मुनेः முனிவரது  
भाषितं மொழிக்கு  
श्रुत्वा திருச்செவியாய்த் து

अभिवाद्य அடிபணிந்து வணங்கி  
एतत् இந்த  
वाक्यं மொழியை  
उवाच புகன்றார்:

किं कार्यं ब्रूहि भगवन्को वाऽर्थः किं करोम्यहम् ।

व्यग्रो हि राघवो ब्रह्मन्मुहूर्तं प्रतिपाल्यताम्

॥ ५ ॥

ब्रह्मन् “ஹே பிரம்மன்!  
राघवः ஸ்ரீ ராகவா  
व्यग्रः வேறு ஒரு காரியமாயி  
रुक्किरார்.  
हि ஆகையால்  
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்  
प्रतिपाल्यतां தாமதிக்கவேண்டிய  
रुक्किरது.  
भगवन् ஸ்வாமி!  
कार्यं ஆகவேண்டிய காரியம்

किं என்ன?  
अर्थः விஷயத்தின் பிரபாவம்  
कः எத்தன்மையது?  
वा அல்லது  
अहं அடியேன்  
कोमि இப்பொழுது செய்ய  
तत् தருவது  
कि யாதேனுமுனதோ?  
ब्रूहि தேவரீர் ஆக்ரமித்  
तनुं க.”

तच्छ्रुत्वा ऋषिशर्दूलः क्रोधेन कलुषीकृतः । उवाच लक्ष्मणं वाक्यं निर्दहन्निव चक्षुषा ॥

तत् श्रुत्वा அதற்குச் செவியாய்த்  
तु

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்  
चक्षुषा கண்ணால் [பார்த்து  
निर्दहन् इव கொளுத்துவதன்  
போலாகி

ऋषिशर्दूलः முனிவர் பெருமான்  
क्रोधेन கோபத்தினால்  
कलुषीकृतः மெய்மறந்தவராய்

वाक्यं இந்த மொழியை  
उवाच மொழிந்தனர்:

अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे रामाय प्रतिवेदय

॥ ७ ॥

सौमित्रे “ஹே ஸௌமித்ரே!  
अस्मिन् இந்த  
क्षणे நிமிஷமே

रामाय ஸ்ரீராமர் முன்னிலை  
मां என்னை [யில்  
प्रतिवेदय கொண்டுபோய்விடு  
வாயாக



अस्मिन्क्षणे मां सौमित्रे न निवेदयसे यदि । विषयं त्वां पुरं चैव शपिष्ये राघवं तथा ॥  
भरतं चैव सौमित्रे युष्माकं या च सन्ततिः ॥ ८ ॥

சௌமित्रே	“கேற ஸௌமித்ரே!	भरत एव	பாதனையும்
अस्मिन्	இந்த	राघवं तथा	சாகவனையும்
क्षणे	நிமிஷமே	युष्माकं	உங்களது
मां	என்னை	सन्ततिः	ஸந்ததி
निवेदयसे न यदि	நீ கொண்டுபோய்விடா என்றால்	या च	எதுவோ அதையும்
सौमित्रे	கேற ஸௌமித்ரே!	पुरं च	நகரையும்
त्वां च	உன்னையும்	विषयं एव	நட்டையும்
		शपिष्ये	சபித்துவிடுவேன்.

न हि शक्याम्यहं भूयो मन्युं धारयितुं हृदि । तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं वाक्यं तस्य महात्मनः ॥  
चिन्तयामास मनसा तस्य वाक्यस्य निश्चयम् ॥ ९ ॥

हि	“ஏனெனில்	महात्मनः	மஹாநுபாவது
अहं	நான்	घोरसङ्काशं	கோபமான
हृदि	எதிலும் முக்கியமாக யுள்ளதில்	वाक्यं	மொழிக்கு
भूयः	அதிகமாயுள்ள	श्रुत्वा	செவிகாத்தது
मन्युं	சங்கடத்தை	तत्	அப்படி இருப்பதால்
धारयितुं	பொறுத்துக்கொள்ள	तस्य वाक्यस्य	அந்தச் சொல்லின்
शक्यामि न	முடியாமலிருக்கி	निश्चयं	கருத்தை
तस्य	அந்த [மேன்.]	मनसा	மனத்தில்
		चिन्तयामास	ஆலோசனை செய்தார்.

एकस्य मरणं मेऽस्तु मा भूत्सर्वविनाशनम् । इति बुद्ध्या विनिश्चित्य राघवाय न्यवेदयत् ॥

मे	‘என்	इति	என்று
एकस्य	ஒருவனுக்கு	बुद्ध्या	தண்ணறிவால்
मरणं	மரணம்	विनिश्चित्य	நிச்சயித்துக்கொண்டு
अस्तु	நேரிடுக.	राघवाय	ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वविनाशनं	ஸகலருக்குமழிவு	न्यवेदयत्	நெரிவித்தார்.
मा मृत	உண்டாகவேண்டாம்’		

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा रामः कालं विसृज्य च । निसृत्य त्वरितं राजा अत्रेः पुत्रं ददर्श ह ॥

लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனது	विसृज्य च	விடைகொடுத்தனுப்பி
वचः	விண்ணப்பத்திற்கு	त्वरितं	சடக்கென [விட்டு]
श्रुत्वा	திருச்செவிகாத்தது	निसृत्य	கெளியில் ஒடிவந்து
राजा	பிரபுவாகிய	अत्रेः	அத்திரியன்
रामः	ஸ்ரீராமர்	पुत्रं	புத்திரரை
कालं	காலநூற்றாழ்ந்திக்கு	ददर्श	கண்டார்
		ह	காண்!

सोऽभिवाद्य महात्मानं ज्वलन्तमिव तेजसा । किं कार्यमिति काकुत्स्थः कृताञ्जलिरभाषत ॥

सः	அந்த	अभिवाद्य	வணங்கி அபிவாதனம்
काकुत्स्थः	காகுஸ்தர்		பண்ணி
तेजसा	தேஜஸால்	कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
ज्वलन्तं इव	அக்கினியென ஜ்வலி	कार्यं	“நியமனம்
	த்துக்கொண்டிருக்கும்	किं	என்ன ?”
महात्मानं	மஹாத்மாவை	इति	என்று
		अभाषत	கேட்டருளினார்.

तद्वाक्यं राघवेणोक्तं श्रुत्वा मुनिवरः प्रभुम् । प्रत्याह रामं दुर्वासाः श्रूयतां धर्मवत्सल ॥

राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார், த்து
उक्तं	மொழியப்பட்டதா	प्रत्याह	இப்படி பதிலுரைத்
तत् वाक्यं	அம்மொழிக்கு [கிய		தார்:
श्रुत्वा	திருச்செவி சாய்த்த	धर्मवत्सल	“தர்மத்தில் சலியாத
दुर्वासाः	தூர்வாஸ		வரே !
मुनिवरः	முனிவர் பெருமான்	श्रूयताम्	திருச்செவிசாய்க்க
प्रभुम्	பிரபுவாகிய		பட்டும்.

अद्य वर्षसहस्रस्य समाप्तिस्तपसो मम । सोऽहं भोजनमिच्छामि यथासिद्धं तवानघ ॥

मम	“எனது	सः	அந்த
वर्षसहस्रस्य	ஆயிரம் வருஷங்களா	अहं	நான்
	ய்ச்செய்துவந்த	तव	தேவரீருக்கு
तपसः	தவத்திற்கு	यथासिद्धं	பாகம்செய்யப்பட்டிரு
अद्य	இப்பொழுது		க்கிறத எதுவோ அந்த
समाप्तिः	முடிவு ஏற்பட்டது.	भोजनं	போஜனத்தை
अनघ	புண்ணியாத்மாவே !	इच्छामि	வேண்டுகின்றேன்.”

तच्छ्रुत्वा वचनं राजा राघवः प्रीतमानसः । भोजनं मुनिमुख्याय यथासिद्धमुपाहरत् ॥

राजा	பிரபுவாகிய	यथासिद्धं	சமைக்கப்பட்டிருந்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்		தது எதுவோ அந்த
तत्	அந்த	भोजनं	போஜனத்தை
वचनं	நியமனத்தை	मुनिमुख्याय	முனிவர் பெருமா
श्रुत्वा	எற்றுக்கொண்டு		னுக்கு
प्रीतमानसः	உள்ளம் குளிர்த்தவ	उपाहरत्	அளித்தார்.
	ராகி		

स तु भुत्वा मुनिश्रेष्ठस्तदन्नममृतोपमम् । साधु रामेति सम्भाष्य स्वमाश्रममुपागमत् ॥

सः	அந்த	तत्	அந்த
मुनिश्रेष्ठः	முனிவர் பெருமான்	अन्नं	அன்னத்தை
अमृतोपमं	அமிருதம்போலிருந்த	भुक्त्वा	அருந்திவிட்டு

तु	இப்பொழுது	समाप्य	புகழ்ந்துவிட்டு
राम	"ஸ்ரீராம!	स्व	தனது
साधु	திருப்திகொண்டேன்"	आश्रमं	ஆசாமத்திற்கு
इति	என்று	उपागमत्	எழுந்தருளினார்.
तस्मिन्गते मुनिवरे स्वाश्रमं लक्ष्मणाग्रजः । संस्मृत्य कालवाक्यानि ततो दुःखमुपागमत् ॥			
तस्मिन्	அந்த	कालवाक्यानि	காலஞ்சீரானது நிபர்
मुनिवरे	முனிவர் பெருமான்		தனைகளை
स्वाश्रमं	தமது ஆசாமத்திற்கு	संस्मृत्य	நினைத்து
गते	போனபின்னர்	ततः	அதனால்
लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணனுக்குப்	दुःखं	ஆயாசத்தை
	பெரியவர்	उपागमत्	அடைந்தார்.

दुःखेन च सुसन्तप्तः स्मृत्वा तद्वोरदर्शनम् । अवाङ्मुखो दीनमना व्याहृतुं न शशाक इ ॥

तत्	அப்படி	दीनमनाः	மனவேதனைப்படு
			கின்றவராய்
घोरदर्शनं	{ ஸ்ரீராமருடையத வண்ணமாய் சம்பவித் திருப்பதை	अवाङ्मुखः च	தலைகீழ் நோக்கியவ
			ராயும்
स्मृत्वा	நினைத்து	सुसन्तप्तः	மிக்க தவிப்புண்டவ
दुःखेन	ஆயாசத்தினால்		ராம
		व्याहृतुं न	வாய்திறந்து பேசக்கூட
		शशाक इ	முடியாமலிருந்தார்.

ततो बुद्ध्या विनिश्चित्य कालवाक्यानि राघवः ।

नैतदस्तीति निश्चित्य तूष्णीमासीन्महायशः

॥ १९ ॥

महायशः	மஹாயசஸ்வியாகிய	ततः	அதனால்
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	एतन्	இது (மனவேதனைப்
बुद्ध्या	துண்ணறிவைக்	अस्ति न	ஆகாது [படுவது]
	கொண்டு	इति	என்று
कालवाक्यानि	காலஞ்சீரமுர்த்தியின்	निश्चित्य	மனதில் உறுதிசெய்
	நிபந்தனைகளை		துகொண்டு
विनिश्चित्य	தானே முன்பின் ஆ	तूष्णीं	மௌனமாய்
	லேசனைசெய்து	आसीत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे पञ्चोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 23872

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3148

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकत्रिंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸர்கீதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்தோராவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.





[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञादे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे  
द्वात्रिंशोऽङ्गो उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमसर्गमारभ्य दशोत्तरशततमसर्गपर्यन्तं  
(23873—24000 श्लोकाः) गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 128 ]

[ ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களைப் ஸ்ரீராமனந்திடையில் அச்வமேதயாகசாலையில்  
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்  
முப்பத்திரண்டாவது தினத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் நூற்றாறுவது  
ஸர்க்கம் முதல் நூற்றுப்பத்தாவது ஸர்க்கம் முடிய (23873—24000)  
கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோக சங்கியை 128 ]

षडुत्तरशततमः सर्गः—नूत्राण्वतु षर्कम्. ॥ १०६ ॥

लक्ष्मणत्यागः, लक्ष्मणस्वर्गमनं च—लक्ष्मणனை इतिष्यताम्  
लக்ஷ்மணன் ஸ்வர்க்கமடைவதும்.

अवाङ्मुखमयो दीनं दृष्ट्वा सोममिवापुतम् । राघवं लक्ष्मणो वाक्यं हृष्टो मधुरमब्रवीत् ॥

ஹ:	{ கடைபெற்றதெல்லாம் நியாயமென திரு வுள்ளத்தினுறுதி கொண்டிருந்த	அபுத் சோம் இவ ஹ் மயுர்	ராகுக்கிரஸ்தனை சந்திரனை போலிருப்பவராய் கண்டு துக்கசாந்தியை விளை விக்கத்தக்கதாகிய
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்		
அயோ	அப்பொழுது		
ராஃவ்	ஸ்ரீராமவரை	வாக்ய்	இந்த மொழியை
அவாஹ்முகம்	தலைகுனிந்துகொண்டு	அவ்வித்	திருவாய்மலர்ந்தருளி
தீனம்	விஷண்காராய்		னார் :

न सन्तापं महाबाहो मदर्थं कर्तुमर्हसि । पूर्वनिर्माणवद्धा हि कालस्य गतिरीदृशी ॥ २ ॥

மஹாபாஹோ	“ஹே மஹாபாஹே!	ஹி	என்கிறபடியால்
காலச்ய	காலத்தினுடைய	மத்ய்	அடியேனுக்காக
இத்யஸி	இத்தன்மையான	சந்தாபம்	மனவேதனைக்கு
கதி:	கதி	கரு	இடங்கொடுக்க
பூர்வநிர்மாணவத்தா	பூர்வகர்மங்களின்	அஹ்ஸி ந	தேவரீர் திருவுள்ளங்
	பயன்		கொள்ளலாகாது.

जहि मां सौम्य विस्त्रब्धं प्रतिज्ञां परिपालय । हीनप्रतिज्ञाः काकुत्स्थ प्रयान्ति नरकं नराः॥

சௌம்ய	“புண்பாத்தமாவாகிய	நரா:	மனிதர்கள்
காகுத்ஸ்த்ய	காகுத்தரே!	நரக்	நரகத்தை
பரிபாஸ்ய	{ வாக்களித்தவண்ண மே எனதையும் எப்ப வும் நிறைவேற்றுகி றதை	பரியாஸ்ய	அடைகிறார்கள்.
	தேவரீர் பற்றியிருக்க வேண்டும்.	மா	என்னை
ஹீனபரிபாஸ்ய:	சொன்னசொல்லைத் தவறி நடக்கும்	விஸ்த்ரப்	திருவுள்ளத்தில் சிறி தும் கலக்கமுறாது
		ஜஹி	தேவரீர் நிவாரணஞ் செய்வீராக.

यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राह्यता मयि । जदि मां निर्विशङ्कस्त्वं धर्मं वर्धय राघव ॥ ४ ॥

महाराज	“மேலொருவரில்லாத பிரபுவாகிய	यदि निर्विशङ्कः	உண்டெனில், மனோபலமுடைய வராகி
राघव	ஸ்ரீராகவ!	मां	என்னை
त्वं	தேவரீர்	जदि	நிவாரணஞ்செய்தருள வேண்டும்.
मयि	என்னிடத்தில்	धर्मं	அறத்தை
प्रीतिः	பிரியம்	वर्धय	ஓங்கிவளரச்செய்
यदि	உண்டென்கிற பக்தத் திலும்		வீராக.”
अनुग्राह्यता	தனைய புரிதல்		

लक्ष्मणेन तथोक्तस्तु रामः प्रचलितेन्द्रियः । मन्त्रिणः समुपानीय तथैव च पुरोधसम् ॥

लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	रामः	ஸ்ரீராமர்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रचलितेन्द्रियः	{ மனதைப் பூர்வநிலைக் குக் கொண்டுவந்தவ ராகி
तथा	இவ்வண்ணம்	मन्त्रिणः एव	மந்திரிமார்களையும்
उक्तः	{ உரைசெய்யப்பட்டத ற்குத் திருச்செவிகா ய்த்த	पुरोधसं तथा च	புரோஹிதரையும்
		समुपानीय	வரவழைத்தார்.

अब्रवीच्च तदा वृत्तं तेषां मध्ये स राघवः । दुर्वासोऽभिगमं चैव प्रतिज्ञां तापसस्य च ॥ ६ ॥

सः	அந்த	दुर्वासोऽभिगमं	தர்வாஸமுனிவர் வந்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	च एव	{ ததைப் பற்றியது மான
तेषां	அவர்களுடைய	वृत्तं	நடந்த விருத்தாக் தத்தை
मध्ये	முன்னிலையில்	तथा	அப்பொழுது
तापसस्य	அடியாரொருவருக்கு	अब्रवीत्	சொன்னார்.
प्रतिज्ञां च	வாக்களித்திருந்த தைப் பற்றியும்		

तच्छ्रुत्वा मन्त्रिणः सर्वे सोपाध्यायाः समागमन् । वसिष्ठस्तु महातेजा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

सोपाध्यायाः	புரோகிதர்களுட னிருந்த	तु	அச்சமயத்தில்
मन्त्रिणः	மந்திரிமார்கள்	महातेजाः	மஹாதேஜன் என்பாகிய
सर्वे	எல்லோரும்	वसिष्ठः	வஸிஷ்டர் மாதிராம்
तत् श्रुत्वा	அதைக் கேட்டு,	एतत्	இந்த
समागमन्	{ ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.	वाक्यं	மொழியை
		उवाच ह	சொன்னார்.

दृष्टमेतन्महाबाहो क्षयं ते रोमहर्षणम् । लक्ष्मणेन वियोगं च तव राम महायशः ॥ ८ ॥

மஹாயச: "மஹா யசஸ்வியாகிய  
ராம ஸ்ரீராம!  
மஹாபாஹே!  
தேவரீருடைய  
ஈந்த  
பக்திபூர்வமான பயத்  
தை விளக்கக்காட்டும்

क्षयं முடிவு  
दृष्टं எனக்குத் தெரிந்த  
விஷயம்;  
तव च தேவரீருக்கும்  
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணருடன்  
वियोगः வியோகமுண்டு.

त्यजेनं बलवान्कालो मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः । विनष्टायां प्रतिज्ञायां धर्मोऽपि च लयं व्रजेत् ॥

பிரதிज्ञா வாக்களித்து  
விட்டதை  
வூதா மா கூதா: வீணாக்கல்கூடாது;  
பிரதிज्ञायां சொன்னசொல்லுக்கு  
विनष्टायां च தவறு ஏற்படில்  
धर्मः अपि தருமமே

लयं நாசத்தை  
व्रजेत् அடையும்.  
कालः விதி  
बलवान् எதிலும் வலியது;  
एवं இவரை  
स्य च த்யஜித்துவிடுவிராக.

ततो धर्मे विनष्टे तु त्रैलोक्यं सचराचरम् । सदेवर्षिगणं सर्वं विनश्येत् न संशयः ॥ १० ॥

धर्मे "தருமம்  
विनष्टे तु அழியுமாயின்  
ततः அதனால்  
सचराचरं சராசரங்களுள்ளிட்ட  
தும்

सदेवर्षिगणं तु { தேவகணங்கள் ரிஷி  
கணங்களுள்ளிட்ட  
துமான  
त्रैलोक्यं மூவுலகங்கள்  
सर्वं विनश्येत् எல்லாமும் அழியும்.  
न संशयः இதற்கு ஐயமில்லை.

स त्वं पुरुषशार्दूल त्रैलोक्यस्याभिपालनात् । लक्ष्मणेन विना चाद्य जगत्स्वस्थं कुरुष्व ह ॥

புருஷசார்கூல் "ஹே புருஷோத்தம!  
त्रैलोक्यस्य மூவுலகங்களுடைய  
अभिपालनात् பாரத்தை வலி  
கின்றமைபால்  
सः அந்த  
त्वं தேவரீர்

अद्य இப்பொழுது  
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனுடன்  
विना च விட்டுப்பிரிந்தவராய்  
जगत् ह மானிடலோகத்தையும்  
स्वस्थं . சேஷமடைந்ததாய்  
कुरुष्व செய்தருள்விராக."

तेषां तत्समवेतानां वाक्यं धर्मार्थसंहितम् । श्रुत्वा परिषदो मध्ये रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

சமவேதானா் பலர்வந்து கூடியிருந்த  
तेषां அவர்களுடைய  
परिषद्: சபையினது  
मध्ये முன்னிலையில்

तत् அந்த  
वाक्यं மொழிக்கு  
श्रुत्वा செவிசாய்த்த  
रामः ஸ்ரீராமர்  
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்

धर्मार्थसंहितं { தருமம் ஒன்றே  
எதிலும் பிரதானமே  
ன்கிறதை நன்கு  
விளக்கக்காட்டுகிற

பார்த்து  
अब्रवीत् இப்படி நியமித்தருளி  
னார்:



विसर्जये त्वां सौमित्रे मा भूद्धर्मविपर्ययः । त्यागो वधो वा विहितः साधूनां तुभयं समम् ॥

சौமित्रே	“சுமித்ரா தேவியாரின் புதல்வா !	साधूनां	ஸாதுக்களுக்கு
त्वां	உன்னை	विहितः तु	விதிவசமாகின்
विसर्जये	நான் இழந்துவிடுகின்	त्यागः	பெரும் வெருமான
	தேன்.		மாய்த்தானிருக்கட்டும்
धर्मविपर्ययः	தருமத்திற்கு பங்க	वधः वा	வதமாய்த்தானிருக்
	மென்பது		கட்டும்
मा भूत्	கூடாது.	उभयं	இரண்டும்
		समम्	ஸமமே.”

रामेण भाषिते वाक्ये बाष्पव्याकुलितेन्द्रियः । लक्ष्मणस्त्वरितं प्रायात्स्वगृहं न विवेश ह ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	स्वगृहं	தமது மாளிகைக்கு
वाक्ये	இந்த மொழி	विवेश न	போகவில்லை.
भाषिते	சொல்லப்பட்டதும்	स्वरितं ह	தகவுணமே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रायात्	நேராய் வெளியில்
बाष्प-	} கண்களில் கண்ணீர்		போய்கிட்டார்.
व्याकुलितेन्द्रियः			
	ததும்ப இந்திரியங்		
	கள் கலங்கியவராகி		

स गत्वा सरयूतीरमुपस्पृश्य कृताञ्जलिः । निगृह्य सर्वस्रोतांसि निश्वासं न मुमोच ह ॥

सः	அவர்	निगृह्य	அதது தொழிலை புரிக்
सरयूतीरं	ஸரயூர்திக்கு		தவண்ணமாய் ஒடுக்கி
गत्वा	போய்ச் சேர்ந்து	निश्वासं	மூச்சிழுப்பதை
उपस्पृश्य	நீராடி	मुमोच न	செய்யாமலிருந்து
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		கிட்டார்
सर्वस्रोतांसि	எல்லா இந்திரியங்க	ह	காண் !
	ளையும்		

अनिश्वसन्तं युक्तं तं सशक्राः साप्सरोगणाः । देवाः सर्पिगणाः सर्वे पुण्यैरभ्यकिरन्स्तदा ॥

सशक्राः	இந்திர னுள்ளிட்	तदा	அப்பொழுது
	டவர்களும்	अनिश्वसन्तं	சுவாஸபந்தம் பண்
साप्सरोगणाः	அப்ஸரகணங்களுள்		ணிவவராய்
	ளிட்டவர்களும்	युक्तं	வாஸு-தேவனுக்குக்
सर्पिगणाः	ரிஷிகணங்களுள் ளிட்		கிற
	டவர்களுமான	तं	அவர்மீது
देवाः	தேவர்கள்	पुण्यैः	பூமாரி
सर्वे	எல்லோரும்	अभ्यकिरन्	பொழிந்தனர்.

अदृश्यं सर्वमनुजैः सशरीरं महाबलम् । प्रगृह्य लक्ष्मणं शक्रस्त्रिदिवं संविवेश ह ॥ १७ ॥

सर्वमनुजैः	மாநிடர்கள் எவர்க ளாலும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
अदृश्यं	பார்க்கமுடியாத வராகி	शक्रः	இந்திரன்
सशरीरं	{ திருமாலுடைய திரு மேலியையடைந்து விட்ட	प्रगृह्य	எடுத்தனைத்து நல் வாவுகொண்டாடி.
महाबलं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியாகிய	त्रिदिवं	வைகுண்டத்திற்கு
		संविवेश	எழுந்தருளப் பண்ணினார்.
		ह	காண்.

ततो विष्णोश्चतुर्भागमागतं सुरसत्तमाः । हृष्टाः प्रमुदिताः सर्वेऽपूजयन्समहर्षयः ॥ १८ ॥

समहर्षयः	மஹரிஷிகளுள் ளிட்ட	चतुर्भागं	{ அம்சங்களில் நாலில் ஒருபாகமாகிய
सुरसत्तमाः	தேவோத்தமர்கள்	प्रमुदिताः	அவரை உள்ளம் பூரித்தவர் களாகி
सर्वे	எல்லோரும்		{ பக்திபூர்வமான மயிர்ச்சிவிர்ப்பு கொண்டவர்களாகி பூரித்தார்கள்.
ततः	அவ்விடத்திற்கு	हृष्टाः	
आगतं	வந்துசேர்ந்துவிட்ட	अपूजयन्	
विष्णोः	விஷ்ணுவின் து		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे षडुत्तरशततमः सर्गः ॥

आवितः श्लोकः 23890



उत्तरकाण्डे आवितः श्लोकः 3166

सप्तोत्तरशततमः सर्गः—கூற்றேழாவது ஸர்க்கம். ॥ १०७ ॥

कुशलवयोरभिपेकः—குசனுக்கும் லவனுக்கும் முடிசூட்டுவது.

विसृज्य लक्ष्मणं रामो दुःखशोकसमन्वितः । पुरोधसं मन्त्रिणश्च नैगमांश्चेदमब्रवीत् ॥ १॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पुरोधसं च	புரோஹிதரையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	मन्त्रिणः	மந்திரிமார்களையும்
विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு	नैगमान् च	வேதவித்துக்களையும்
दुःखशोक-)	ஸுஹிக்கமுடியாத	इदं	இப்படி [பார்த்து
समन्वितः)	சேரகத்தில் முழுகிய வராகி	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் :

अद्य राज्येऽभिषेक्ष्यामि भरतं धर्मवत्सलम् । अयोध्यायाः पतिं वीरं ततो यास्याम्यहं वनम् ॥

अद्य	“இப்பொழுது	राज्ये	ராஜ்யபரிபாலனத்தில்
अयोध्यायाः	அயோத்திமாநகருக்கு	अभिषेक्ष्यामि	முடிசூட்டிவைக்கின்
पतिं	மன்னனாகி	ततः	அதன்பின்னர் [தேன்.
धर्मवत्सलं	தருமத்தில் சலியாப் பற்றுவைத்தவனென	अहं	நான்
वीरं	மஹாபிரசித்திபெற்ற	वनं	வனவாஸம்செய்ய
भरतं	பரதனை [வன	यास्यामि	போகிறேன்.

प्रवेशयत सम्भारान्मा भूत्कालस्य पर्ययः । अद्यैवाहं गमिष्यामि लक्ष्मणेन गतां गतिम् ॥

காலஸ்ய பரீயய: "காலதாமஸம்  
மா பூத் வேண்டாம்.  
ஸம்பாரான் ஸாமக்ரிகளை  
புவுஷயத சேர்த்துக்கொண்டு  
வாருங்கள் ;

லக்ஷ்மணே ஸக்தமணனாஹ்  
கதா அடையப்பட்ட  
கதி ஈதிலை  
அஹ் நான்  
அத எவ இப்பொழுதே  
கமிய்யாமி அடையப்போகிறேன்."

तच्छ्रुत्वा राघवेणोक्तं सर्वाः प्रकृतयो भृशम् । मूर्धभिः प्रणता भूमौ गतसत्त्वा इवाभवन् ॥

ராவுவேண ஸ்ரீராகவரால்  
உக்த் சொல்லப்பட்டதை  
சுருதா கேட்ட  
புருதய: அன்பர்கள்  
சர்வா: எல்லோரும்  
தத் அப்பொழுது  
பூசம் அதிவிசேஷமாய்

பூமீ பூமியில்  
மூர்ப்பி: முடிசை ததாழ்த்தி  
புணதா: கமஸ்கரிக்கின்றவர்  
களாகி  
கதஸ்தா: இவ உயிரிழந்தவர்கள்  
அபவந் இருந்தார்கள். [போல்]

भरतश्च विसंज्ञोऽभूच्छ्रुत्वा रामस्य भाषितम् । राज्यं विगर्हयामास वचनं चेदमब्रवीत् ॥

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமரது  
பாபிதம் திருவாக்குக்கு  
சுருதா திருச்செவியாய்த்த  
பரத: பரதர்  
விரஸஞ: { விஷயங்களின் ஸூப்ப  
கங்களை உள்ளபடி.  
அறியாதவாறு

அபூத் இருந்தனர்.  
ராஜ்யம் ராஜ்யத்தை  
விகர்ஹயாஸ திருணமாய்ப் பாராட்  
இத் பின்வரும் [அனா].  
வசந் விண்ணப்பத்தை  
வ வ ததச்சுணமே  
அவ்ரீத் செய்தருளினார்:

सत्येनाहं शपे राजन्स्वर्गलोके न चैव हि । न कामये यथा राज्यं त्वां विना रघुनन्दन ॥

ரஹுநந்ந "ஹே ரகுநந்தனா!  
ராஜந் சக்கிரவர்த்தியாரே!  
தா வினா தேவரீரின்  
யதா ஹி என்கிறதாகில்  
ராஜ்யம் அராசாகுதியையும்  
ந காமயே அடியேன் விரும்ப  
மாட்டேன்.

ஸ்வர்கலகே எவ வைகுண்டத்திலும்  
கட  
ந இரேன்.  
அஹ் அடியேன்  
ஸத்யேன ஸத்யமாய்  
சபே சொல்லுகிறேன்.

इमौ कुशलवौ राजन्निभिषिञ्च नराधिप । कोसलेषु कुशं वीरसुत्तरेषु तथा लवम् ॥ ७ ॥

ராஜந் "சக்கிரவர்த்தியாரே!  
நராபிப ஹே புருஷோத்தம!  
வீர புதல்வனாகிய  
காச குசலை  
கோஸலநாடுகளிலும்  
ததா அவ்வண்ணமே

லவ லவனை  
உத்தரே உத்தரநாடுகளிலும்  
இமௌ இவ்விரு  
காசலவௌ குசலவர்களை,  
அபிபிசு { மன்னராய் முடிசூட்  
டத் திருவுள்ளம்  
கொள்ளவேண்டும்;



शत्रुघ्नस्य तु गच्छन्तु दूतास्त्वरितविक्रमाः । इदं गमनमस्माकं स्वर्गायाख्यान्तु मा चिरम्॥

स्वरितविक्रमाः	“சீக்கிரம் செல்லவல்ல	इदं	இந்த
दूताः	தூதர்கள் [வர்களான	गमनं	பிரயாணத்தைப்
तु	இப்பொழுது		பற்றியும்
शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்ஷ்ணிடம்	मा चिरं	காலதாமதமாகாதென்
गच्छन्तु	போகட்டும்.		கிறதையும்
अस्माकं	நம்முடைய	आख्यान्तु	அவர்கள் தெரிவிக்க
स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கான		கட்டும்.”

तच्छ्रुत्वा भरतेनोक्तं दृष्ट्वा चापि ह्यधोमुखान् । पौरान्दुःखेन सन्तप्तान्वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत्॥

भरतेन	பரதரால்	अधोमुखान् हि	{ பூமியில் படுத்தவண்
उक्तं	சொல்லப்பட்டதற்கு		ணமேயிருக்கின்றவர்
श्रुत्वा	திருச்செவியாய்த்த		களாய்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்	दृष्ट्वा	பார்த்து
पौरान्	நகரவாஸிகளை	अपि च	அதன்மேல்
तत्	அப்பொழுது	वाक्यं	இந்த மொழியை
दुःखेन	துயரத்தால்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
सन्तप्तान्	மெய்மறந்தவர்களாய்		னார்:

वत्स राम इमाः पश्य धरणीं प्रकृतीर्गताः । ज्ञात्वैषामीप्सितं कार्यं मा चैषां विप्रियं कृथाः ॥

राम	{ “எவருக்கும் ஆனந்த	एषां	இவர்களுடைய
	த்தையே விளைவிக்க	ईप्सितं	மனோரதத்தை
	கும்	ज्ञात्वा च	தெரிந்துகொண்டு
वत्स	அன்பனே!	कार्यं	அனுக்கிரஹித்தருள
धरणीं	பூமியில்		வேண்டியது.
गताः	வீழ்ந்துகிடக்கின்ற	एषां	இவர்களுக்கு
इमाः	இந்த	विप्रियं	மனமுறிதலுக்கு
प्रकृतीः	பிரணைகளை	मा कृथाः	இடங்கொடுக்கலாகா
पश्य	கடரஹித்தருள்க.		து.”

वसिष्ठस्य तु वाक्येन उत्थाप्य प्रकृतीजनम् । किं करोमीति काकुत्स्थः सर्वान्वचनमब्रवीत् ॥

काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர்	सर्वान्	எல்லோரையும்
तु	இவ்விஷயத்தில்		பார்த்து
वसिष्ठस्य	வஸிஷ்டருடைய	करोमि	“நான் செய்யவேண்டி
वाक्येन	நியமனத்தைச் சிரமே		யது
	ற்கொண்டு	किं इति	என்ன” என்ற
प्रकृतीजनं	பிரணைகளின் ஸமுதய	वचनं	திருவாய்க்கை
	த்தை	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
उत्थाप्य	எழுப்பி		னார்:

ततः सर्वाः प्रकृतयो रामं वचनमब्रुवन् । गच्छन्तमनुगच्छामो यत्र राम गमिष्यसि ॥१२॥

प्रकृतयः	பிரானைகள்	गमिष्यसि	தேவரீர் எழுந்தருளு
सर्वाः	எல்லோரும்		கின்றது
ततः	அதன்மேல்	यत्र	எவ்விடத்திற்கோ
रामं	ஸ்ரீராமரிடம்		அவ்விடத்திற்கு
वचनं	இந்த விண்ணப்பத்	गच्छन्तं	போகும்தேவரீரை
अब्रुवन्	செய்தார்கள். [தை	अनुगच्छामः	விடாது பின்தொ
राम	“ஸ்ரீராம!		டர்ந்துவருகின்றோம்.

एषा नः परमा प्रीतिरेष नः परमो वरः । हृदता नः सदा प्रीतिस्तवानुगमने नृप ॥१३॥

नृप	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	हृदता	உள்ளமுருகிப் பிரார்த்
तव	தேவரீருடைய		தித்துவரப்பட்டது.
अनुगमने	{ அந்தத்திலும்கூடவே யிருக்கவேண்டுமென் பதில்	एषा	இது
सदा	எக்காலத்திலும்	नः	எங்களுக்கு
नः	எங்களுடைய	परमा	எதிலும் சிறந்ததாகிய
प्रीतिः	மனோதமாய்	प्रीतिः	மனோதம்;
		एषः	இது
		नः	எங்களுக்கு
		परमः	எதிலும் சிறந்ததாகிய
		वरः	வரம்.

पौरेषु यदि ते प्रीतिर्यदि स्नेहो अनुत्तमः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थ समागच्छाम सत्ययम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுத்தரே!	प्रीतिः	அனுக்கிரஹம்
पौरेषु	பட்டணத்துள்ளங் களிடத்தில்	यदि	இருக்கும்படித்திலும்
ते	தேவரீருக்கு	सपुत्रदाराः हि	{ புத்திரர்களையும் மனை விமர்களையும் அ ழைத்துக்கொண்டு
अनुत्तमः	ஒப்புயர்வில்லாத		ஸ்வர்க்கமாகத்தில்
स्नेहः	கருணை	सत्यं	நாகளும் கூடவே
यदि	உண்டென்கிறபடித் திலும்	समागच्छाम	இருந்துவருவோம்.

तपोवनं वा दुर्गं वा नदीमम्भोनिधिं तथा । वयं ते यदि न त्याज्याः सर्वान् नय ईश्वर ॥

ईश्वर	“ஆண்டவனே!	ते	தேவரீருக்கு
तपोवनं वा	தபோவனத்திற்குத் தானாகட்டும்	वयं	நங்கள்
		न त्याज्याः	கைவிடத்தகாதவர்கள்
दुर्गं वा	{ பிறரால் போகமுடி யாத இடமாயிருந் தாலும் சரி	यदि	என்கிறபடித்தில்
तथा	ஆவ்வண்ணமே	नः	எங்கள்
नदी	நதியாயிருந்தாலும்சரி	सर्वान्	எல்லோரையும்
मम्भोनिधिं	கடலாயிருந்தாலும்சரி	नय	{ கூடவே அழைத்துக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும்.

पौराणां दृढभक्तिं च बाढमित्येव सोऽब्रवीत् । स्वकृतान्तं चान्वेक्ष्य तस्मिन्नहनि राघवः ॥

ச:	அந்த	स्वकृतान्तं च	{ தானே கடைசியாய் செய்தருளவேண்டியதையும்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	अन्वेक्ष्य	திருவுள்ளத்தில் பற்றி
पौराणां	பட்டணத்துணைக் கருடைய	बाढं इति एव	'அக்வனமே செய்கிற'னென
दृढभक्तिं च	திருடமான பக்தியையும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
तस्मिन्	அந்த		
अहनि	தினத்தில்		

कोसलेषु कुशं वीरमुत्तरेषु तथा लवम् । अभिषिच्य महात्मानाबुभौ रामः कुशीलवौ ॥ सुतौ प्रस्थापयामास धर्मिष्ठौ धर्मवत्सलौ ॥ १७ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	धर्मवत्सलौ	{ தருமத்தில் சலியா ஆஸக்தியுடையவர் களும்
वीरं	மஹாகுராகிய	धर्मिष्ठौ	தருமானுஷ்டானமுடையவர்களுமான
कुशं	குசனை	महात्मानौ	மஹாத்மாக்களாகிய
कोसलेषु	கோசலநாடுகளிலும்	उभौ	இரண்டு
तथा	அவ்வண்ணமே	सुतौ	குமாரர்களையும்
लवम्	லவனை	अभिषिच्य	மன்னர்களாய் முடிசூட்டி
उत्तरेषु	உத்தரநாடுகளிலும்	प्रस्थापयामास	உதஸாஹப் படுத்தினார்.
कुशीलवौ	{ குசன் லவன் என்ற பெயர்கொண்டவர் களும்		

अभिषिक्तौ सुतावक्त्रे प्रतिष्ठाप्य पुरे ततः । परिष्वज्य महाबाहुर्मूर्ध्न्युपाग्राय चासकृत् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुरे	சரீரத்தில்
अभिषिक्तौ	மகுடாபிஷேகம்	अक्त्रे	துடைமீது
	பெற்ற	प्रतिष्ठाप्य	உட்காரவைத்து
सुतौ च	குமாரிருவர்களையும்	असकृत्	பலமுறை
महा बाहुः	மஹாபாஹுவாகும் அவர்	मूर्ध्नि	உச்சி
परिष्वज्य	அணைத்தெடுத்து	उपाग्राय	மோந்தருளினார்.

रथानां तु सहस्राणि नागानामयुतानि च । दशायुतानि चाश्वानामैकैकस्य धनं ददौ ॥

एकैकस्य	ஒவ்வொருவருக்கும்	अयुतानि च	பதினாயிரங்களையும்
तु	தனியாய்	अश्वानां	குதிரைளிகள்
रथानां	ரதங்களின்	दशायुतानि च	லக்ஷங்களையும்
सहस्राणि	ஆயிரங்களையும்	धनं	மூலதனமாக
नागानां	யானைகளுடைய	ददौ	தந்தருளினார்.



बहुरात्रौ बहुधनौ हृष्टपुष्टजनावृतौ । अभिषिच्य सुतौ वीरौ प्रतिष्ठाप्य पुरे तदा ॥

दूतान्सम्प्रेषयामास शत्रुघ्नाय महात्मने

॥ २० ॥

वीரौ

குரர்களாகிய

अभिषिच्य

ஸ்தாபித்துவிட்டு

सुतौ

குமாரர்களை

तदा

அப்பொழுது

बहुरात्रौ

{ எல்லாவற்றிலும்  
சிறந்த வஸ்துக்களு  
டையவர்களாயும்

पुरे

நகரத்தில்

बहुधनौ

மிகச்சம்பத்துடன்  
கூடியவர்களாயும்

प्रतिष्ठाप्य

தங்கியிருக்கச்சொன்  
னர்;

हृष्टपुष्ट-  
जनावृतौ }

ஸ்வஸுகாரத்திலும்  
மனஸஸ்துஷ்டியு  
டைய ஜனங்களால்  
சூழப்பட்டவர்க  
ளாகவும்

महात्मने

மஹாத்மாவாகிய

शत्रुघ्नाय

சத்ருக்ஷ்ணருக்கு

दूतान्

தூதர்களை

संप्रेषयामास

அனுப்பினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे सप्तोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23910

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3186



अष्टोत्तरशततमः सर्गः—ஐந்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ २०८ ॥

शत्रुघ्नपुत्रयोरभिषेकः, हनुमदाद्यादेशश्च—சத்ருக்கிணகுடைய புத்திரர்களுக்கு முடிசூட்டுவதும், ஹனுமான் முதலியவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவதும்.

ते दूता रामवाक्येन चोदिता लघुविक्रमाः । प्रजग्मुर्मधुरां शीघ्रं च कुर्वासं च नाध्वनि ॥

ते

அந்த

अध्वनि

வழியில்

लघुविक्रमाः

வினாவில் செல்லவல்ல

वासं च

இரவுகளில் விடுதிக

दूताः

தூதர்கள்[வர்களாகிய

ளில் தங்கியிருத்தலை

रामवाक्येन

ஸ்ரீராமனுடைய ஆக்

न चक्षुः

செய்பவிலை.

चोदिताः

கினை என்கிறபடியால்  
அத்யந்தபக்தியுடைய  
வர்களாய்

शीघ्रं

தாமதமாமலே

मधुरां

மதராபுரிக்கு

प्रजग्मुः

வழிபடத்தார்கள்.

ते तु त्रिभिरहोरात्रैः सम्प्राप्य मधुरामथ । शत्रुघ्नाय यथातत्त्वमाचख्युः सर्वमेव तत् ॥२॥

ते

அவர்கள்

तत्

அப்பொழுது

त्रिभिः

மூன்று

यथातत्त्वं तु

உட்பெற்றவைகளை

अहोरात्रैः अथ

தினங்களுக்குப் பிறகு

உள்ளபடியே

मधुरां

மதராபுரிக்கு

सर्वं एव

எல்லாவற்றையும்

संप्राप्य

போய்ச்சேர்ந்து

आचख्युः

தெரிப்படுத்தினார்

शत्रुघ्नाय

சத்ருக்ஷ்ணருக்கு

கள்.

लक्ष्मणस्य परित्यागं प्रतिज्ञां राघवस्य च । पुत्रयोरभिषेकं च पौरानुगमनं तथा ॥ ३ ॥  
 कुशस्य नगरी रम्या विन्ध्यपर्वतरोधसि । कुशावतीति नाम्ना सा कृता रामेण धीमता ॥  
 श्रावस्तीति पुरी रम्या श्राविता च लवस्य च ॥ ४ ॥  
 अयोध्यां विजनां चैव भरतं राघवानुगम् । एवं सर्वं निवेद्याशु शत्रुघ्नाय महात्मने ॥  
 विरेमुस्ते ततो दूतास्त्वर राजेति चाब्रुवन् ॥ ५ ॥

ततः                      அப்பொழுது  
 ते                        அந்த  
 दूताः                    தூதர்கள்  
 महामने               மஹாத்மாவாகிய  
 शत्रुघ्नाय               சத்ருக்கிணருக்கு  
 लक्ष्मणस्य            லக்ஷ்மணரின்  
 परित्यागं              பிரிவையும்  
 राघवस्य               ஸ்ரீராகவரது  
 प्रतिज्ञां च              பிரதிக்கூறையையும்  
 तथा                    அவ்வண்ணமே  
 पुत्रयोः               இரு புதல்வர்களுடைய  
 अभिषेकं च            மகுடாபிஷேகத்தையும்  
 पौरानुगमनं           { பட்டணத்துணைக்கள்  
                                  கூடவே செல்லப்  
                                  போகிறதையும்  
 अयोध्यां               அயோத்யாபட்டணத்தையு  
 विजनां च               { எவருமில்லாதபடி  
                                  சூன்யமாயிருக்கப்  
                                  போவதையும்  
 भरतं                    பரதர்  
 राघवानुगं एव       { ராகவரையே பின்  
                                  பற்றிச் செல்லப்  
                                  போகிறதையும்  
 धीमता                   தீமரனாகிய  
 रामेण                   ஸ்ரீராமரால்  
 कुशस्य च               குசனுக்கென்றே  
 सा                        அந்த

कुशावती               குசாவதி  
 इति                    என்கிற  
 नाम्ना                   பெயர்கொண்ட  
 रम्या                   அழகுவாய்ந்த  
 नगरी                   பட்டணமானது  
 विन्ध्यपर्वतरोधसि    விந்தியமலையின் அரு  
                                  கரமையிலும்  
 लवस्य च               லவனுக்கென்றே  
 श्रावस्ती               ச்ராவஸ்தி  
 इति                    என்கிற பெயருடன்  
 श्राविता               வினக்கும்  
 रम्या                   அழகுவாய்ந்த  
 पुरी                    புரியானது  
 कृता                    நிர்மிக்கப்பட்டதையு  
 एवं                    இப்படியாய்  
 सर्वं                    எல்லாவற்றையும்  
 आशु                    உடனே  
 निवेद्य                   தெரியப்படுத்திவிட்டு  
 राज                    "மன்னரே!  
 रघु                    { தேவரீர் காலதாமதம்  
                                  செய்யாது துரிதப்  
                                  படவேண்டும்"  
 इति                    என்று  
 अब्रुवन्               சொன்னார்கள்.  
 च                        அதன்பின்னர்  
 विरेमुः               மௌனமாய் காத்து  
                                  நின்றார்கள்.

तच्छ्रुत्वा घोरसङ्काशं कुलक्षयमुपस्थितम् । प्रकृतीस्तु समानीय काश्चनं च पुरोधसम् ॥  
 तेषां सर्वं यथावृत्तमाख्याय रघुनन्दनः । आत्मनश्च विपर्याप्तं प्रकृतीनां न्यवेदयत् ॥ ७ ॥

रघुनन्दनः	சத்ருக்கினர்	प्रहृषीः च	மந்திரிமார்க்களையும்
तत्	அந்த	समानीय	வரவழைத்து
घोरसङ्काशं	பக்திபூர்வகமாயுள்ள பயத்துடன் விளங்கு கிறதும்	तेषां	அந்த
उपस्थितं तु	அத்யந்த பரிசுத்தமா பெருக்கிற துமான	प्रहृषीनां	அன்பர்களுக்கு
कुलक्षयं	குலத்தினுடைய முடிவை	यथावृत्तं	நடந்த வரலாறு
शुश्रूषा	கேட்டு	सर्वं	அனைத்தையும்
पुरोधसं	புரோஹிதராகிய	आश्रयाय	தெரியப்படுத்தி
काञ्चनं	காஞ்சனரென்கிற முனிவரையும்		விட்டு
		आमनः	தனது
		विषयांश्च	தன்னடிச் சேர்திக்கு எழுந்தருளப் போகி றதையும்
		भ्यवेदयत्	சொல்லியருளினார்.

ततः पुत्रद्वयं वीरः सोऽभ्यपिञ्चनराधिपः । सुबाहुर्मधुरां लेभे शत्रुघाती च वैदिशम् ॥८॥

सः	அந்த	सुबाहुः	ஸுபாஹு என்ப வன்
वीरः	ஞராகிய	मधुरां च	மதுராபுரியையும்
नराधिपः	புருஷோத்தமர்	शत्रुघाती	சத்ருகாதி என்பவன்
ततः	அப்பொழுது	वैदिशं	வைதிசமென்கிற நகரையும்
पुत्रद्वयं	குமாரர்களிருவருக் கும்	लेभे	பெற்றான்.
अभ्यपिञ्चत्	மகுடாபிஷேகம் செய்தருளினார்.		

द्विधा कृत्वा तु तां सेनां माधुरीं पुत्रयोर्द्वयोः । धनधान्यसमायुक्तौ स्थापयामास पार्थिवौ ॥

तां	அந்த	कृत्वा	செய்துகொடுத்து விட்டு
माधुरीं	மதுராபுரியிலிருந்த	धनधान्य- }	தனதாண்டமெல்லாம்
सेनां	ஸேனையை	समायुक्तौ }	பெற்ற விளக்கு கின்ற
द्वयोः	இரு	पार्थिवौ	மன்னர்களும்
पुत्रयोः तु	குமாரர்களுக்கும்	स्थापयामास	நியமித்திருத்தினார்.
द्विधा	இரு சம்பாசனமாக		

सुबाहुं मधुरायां च वैदिशे शत्रुघातिनम् । ययौ स्थाप्य तदाऽयोध्यां रथेनैकेन राघवः ॥

राघवः	ராகவர் (சத்ருக்கினர்)	स्थाप्य	வாழ்த்தவா விதித் தருவிட்டு
सुबाहुं	ஸுபாஹுவை	तदा	அப்பொழுது
मधुरायां	மதுராகரிலும்	रथेन एकेन	ரதம் ஒன்றிலேறிக் கொண்டு
शत्रुघातिनं	சத்ருகாதியை	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரிக்கு
वैदिशे च	வைதிசமென்கிற நகரிலும்	ययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.



स ददर्श महात्मानं ज्वलन्तमिव पावकम् । सूक्ष्मक्षौमाम्बरधरं मुनिभिः सार्धमक्षयैः ॥

ச:	அவர்	முனிभि:	பரமாத்மஞானிகளால்
महात्मानं	மஹாத் மாவை	सर्वं	சூழப்பட்டிருக்கிறவராகவும்
पावकं	அக்கினியை	सूक्ष्म-क्षौमाम्बरधरं	மெல்லிய பரிசுத்தமாகிற பட்டாடை அணிந்திருக்கின்றவராகவும்
इव	போல	दर्शं	கண்டார்.
ज्वलन्तं	ஜோதிமயமாய் விளங்குகிறவராயும்		
अक्षयैः	காலக்கிரமப்பழுதுகளுக்கிடமாகாத		

सोऽभिवाद्य ततो रामं प्राञ्जलिः प्रयतेन्द्रियः । उवाच वाक्यं धर्मज्ञं धर्ममेवानुचिन्तयन् ॥

सः	அவர்	ततः	அதன்பின்னர்
धर्मज्ञं	{ எதையும் தர்மமொன்றையே பிரதானமாகக் கொண்டு செய்தருளும்	प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலி ஹஸ்தராகி
रामं	ஸ்ரீராமரை	प्रयतेन्द्रियः	இந்திரியங்களை ஒடுக்கி தர்மமொன்றையே உள்ளத்தில் ஸர்வமுமாய்க்கொண்டு
अभिवाद्य	{ திருவடிகளில் நமஸ்கரித்து அபிவாதனம்செய்து	उवाच	இந்த விண்ணப்பத்தை செய்தருளினார்:

कृत्वाऽभिषेकं सुतयोर्युक्तं राघवनन्दन । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥१३॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	तव	தேவரீரது
राघवनन्दन	ராகவர்களின் குலத்தெய்வமே!	अनुगमने	{ தன்னடிச்சேரதிக்கு எழுந்தருளும்போது பின்பற்றியே செல்லும் விஷயத்தில்
सुतयोः	குமாரர்களிருவரும்	कृतनिश्चयं	{ தேவரீர் மறுக்கமாட்டார் என்ற நம்பிக்கையுடனிருப்பவனாக
युक्तं	சரியானபடியாய்	विद्धि	திருவுள்ளத்தில் பற்றவேண்டும்.
अभिषेकं	மகுடாபிஷேகத்தை		
कृत्वा	செய்துமுடித்துவிட்டு		
मां	அடியேனை		

न चान्यदपि वक्तव्यं तव वीर न शासनम् ।

अन्यत् अपि	“இதல்லாத வேறெந்த
वक्तव्यं च	விவமனமும்
न	சொல்லலாகாது.
वीर	வேற வீர!
तव	தேவரீரது
शासनं	ஆக்கினையை

विहन्यमानमिच्छामि मद्विधेन विशेषतः ॥

विशेषतः	முக்கியமாய்
मद्विधेन	என்னைப்போன்ற வனால்
विहन्यमानं	அனாதரவு செய்வதற்கு
इच्छामि न	அடியேன் உடன்பட மாட்டேன்.

तस्य तां बुद्धिमहतीवां विज्ञाय रघुनन्दनः । वाढमित्येव शत्रुघ्नं रामो वाक्यमुवाच ह ॥

रघुनन्दनः	ரகுநந்தனர்	शत्रुघ्नं	சத்ருக்ணரைப்
तस्य	அவருடைய	रामः	ஸ்ரீராமர் [பார்த்து
तां	அந்த	वाढं इति एव	‘அப்படியே ஆளுக’ என்கிற
बुद्धि	தீர்மானத்தை	वाक्यं ह	ஒரு சொல்லை மாத் திரம்
महतीवां	அசைக்கமுடியாத தாய்	इवाच	சொல்லியருளினார்.
विज्ञाय	கண்டுகொண்டு		

तस्य वाक्यस्य वाक्यान्ते वानराः कामरूपिणः । ऋक्षराक्षससङ्घाश्च समापेतुरनेकशः ॥

तस्य	அந்த	ऋक्षराक्षससङ्घाः च	கரடிகள், ராக்ஷஸர்
वाक्यस्य	ஒரு மொழியினது		களின் கூட்டங்களும்
वाक्यान्ते	முடிவில்	अनेकशः	கும்பல்கும்பலாய்
कामरूपिणः	காமரூபிகளாகிய	समापेतुः	வந்துசேர்ந்தனர்.
वानराः	வானரர்களும்		

सुग्रीवं ते पुरस्कृत्य सर्वे एव समागताः । तं रामं द्रष्टुमनसः स्वर्गायाभिमुखं स्थितम् ॥

ते	அவர்கள்	स्थितं	தீர்மானித்துவிட்ட
सर्वे एव	எல்லோரும்	तं	அந்த
सुग्रीवं	சுகிரீவனை	रामं	ஸ்ரீராமரை
पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு	द्रष्टुमानसः	தர்க்க அவாக் கொண்டவர்களாய்
स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கு	समागताः	வந்துகூடினார்கள்.
अभिमुखं	எழுந்தருளியிருவதை		

देवपुत्रा ऋषिसुता गन्धर्वाणां सुतास्तथा । रामाभिप्रायमाज्ञाय सर्वे एव समागताः ॥

देवपुत्राः	தேவர்களின் புதல்வர்களும்	सर्वे एव	எல்லோரும்
ऋषिसुताः	முனிவர்களின் புதல்வர்களும்	रामाभिप्रायं	ஸ்ரீராமரது திருவுண் ணத்தை
गन्धर्वाणां	கந்தர்வர்களுடைய	आज्ञाय	ஞானதிருவடிபால் கண்டுகொண்டு
सुताः तथा	புத்திரர்களும்	समागताः	வந்துகூடினார்கள்.

ते राममभिवाचोचुः सर्वे वानरराक्षसाः । तवानुगमने राजन्संप्राप्ताः कृतनिश्चयाः ॥१९॥

ते	அந்த	अनुगमने	{ தன்னடிச்சொதிக்கு எழுந்தருளும்போது பின்பற்றியே செல்லும் விஷயத்தில்
वानरराक्षसाः	வானரர்களும் ராக்ஷ	कृतनिश्चयाः	{ தேவரீரது அனுக்கிர ஹம் கிடைக்குமெ ன்கிற அம்பிக்கை கொண்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்[ஸர்களும்	संप्राप्ताः	{ இப்போது இவ்விடம் வந்துசேர்ந்து இருக் கின்றோம்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		
अभिवाच	அடிபணித்து		
उचुः	ஸேவித்து இப்படிப் பிரார்த்தித் தார்கள்.		
राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!		
तव	தேவரீரது		

यदि राम विनाऽस्माभिर्गच्छेत्स्वं पुरुषोत्तम । यमदण्डमिवोद्यम्य त्वया स्म विनिपातिताः॥  
तैरेवमुक्तः काकुत्स्थो बाढमित्यब्रवीत्सयन् ॥ २० ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	विनिपातिताः इव	அவமஹிமனைடந்தவர்
पुरुषोत्तम	புருஷோத்தம!	तैः	களாகவே ஆவோம்.”
अस्माभिः	எங்களே	एवं	அவர்களால்
विना	விட்டு		இவ்வண்ணமாய்
त्वं	தேவரீர்		விண்ணப்பம் செய்த
गच्छेः	{ எழுந்தருளுகிறதாய் திருவுள்ளத்தில் கொண்டுவிடுகின்றீர்	उक्तः	{ தற்குத் திருச்செவி சாய்த்தருளிய
यदि	என்கிறபடியத்தில்	काकुत्स्थः	காகுத்தர்
त्वया	தேவரீரால்	सयन्	புன்னகைசெய்து
यमदण्डं	யமதண்டனைக்கு	बाढं इति	அப்படியே செய்யுங் கள் என்று
उद्यम्य स्म	ஒப்புவிக்கவிட்டு	अब्रवीत्	சொல்லியருளினார்.

एतस्मिन्नन्तरे रामं सुग्रीवोऽपि महाबलः । प्रणम्य विधिवदीरं विज्ञापयितुमुद्यतः ॥ २१ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இந்த ஸமயத்தில்	विधिवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனாகிய	प्रणम्य	திருவடிகளில் முடி
सुग्रीवः	சுகரீவன்		தழுத்தி நமஸ்கரித்து
अपि	தனியே	विज्ञापयितुं	விண்ணப்பம்செய்ய
वीरं	வீரராகிய	उद्यतः	இப்படி தீர்மானித் தார்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

अभिषिच्याद्वा दं वीरमागतोऽस्मि नरेश्वर । तवानुगमने राजन्विद्धि मां कृतनिश्चयम् ॥

नरेश्वर	“புருஷோத்தமா!	तव	தேவரீரது
वीरं	குரானாகிய		{ தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது
अद्वा दं	அக்கதனுக்கு	अनुगमने	{ பின்பற்றியே செல் லும் விஷயத்தில்
अभिषिच्य	மகுடாபிஷேகம் செய்துவிட்டு		{ தேவரீர் மறுக்கமாட் டீர் என்ற நம்பிக்கை
आगतः अस्मि	அடியேன் வந்திருக் கிறேன்.	कृतनिश्चयं	{ புடனிருப்பவனாக திருவுள்ளத்தில்
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!	विद्धि	பற்றவேண்டும்.”
मां	அடியேனை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो रमयतां वरः । वानरेन्द्रमथोवाच मैत्रं तस्यानुचिन्तयन् ॥ २२ ॥

रमयतां	{ பாசித்தவைகளெல்ல லாம் அளிக்கவல்ல வர்களில்	तस्य	அவருடைய
वरः	உத்தமராகிய	तत्	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்	वचनं	விண்ணப்பத்தை
		श्रुत्वा	செவிகொண்டு
		तस्य	அவருடைய



மேவ்	ஸ்வேஹோ வந்ததை	வானேந்திரரைப்	
अनुचिन्तयन्	பெருமை மாய் மதிக்	இப்படி [பார்த்து	
	கின்றவராய்	திருவாய்மலர்ந்தருளி	னார்:

सखे शृणुष्व सुग्रीव न त्वयाऽहं विनाकृतः । गच्छेयं देवलोकं वा परमं वा पदं महत् ॥

சக்சே	"ஆப்தஸ்ஸே ஹிதனா	देवलोकं वा	தேவலோகத்திற்குத்
सुग्रीव	சுக்ரீவ! [கும்		தானாகட்டும்
शृणुष्व	நான் சொல்வதைக்	महत्	மஹத்தான
एव	உன்னை [கேள்,	परमं पदं वा	பரமபதத்திற்குத்தா
विना कृतः	விட்டுப்பிரிந்தவனாய்		னாகட்டும்
अहं	நான்	गच्छेयं न	போகமாட்டேன்."

विभीषणमयोवाच मधुरं शृङ्गण्या गिरा । यावत्प्रजा धरिष्यन्ति तावत्त्वं वै विभीषण ॥

राक्षसेन्द्र महावीर्य लङ्कास्थस्त्वं धरिष्यसि		॥ २५ ॥	
विभीषणं	விபிஷணரைப்	विभीषण	விபிஷண!
	பார்த்து	प्रजा:	பிரஜைகள்
शृङ्गण्या	மிருதுவாயிருக்கின்ற	यावत्	எதுவரைக்கும்
गिरा	சொற்கொண்டு	धरिष्यन्ति	வாழ்கின்றனரோ
मधुरं	ஹிதமாயிருப்பதை	तावत्	எதுவரைக்கும்
अथ	இப்படியாய்	त्वं धरिष्यसि	நீ வாழ்வாய்.
उवाच	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.	त्वं लङ्कास्थः	நீ லங்கைமீதேயே
महावीर्य	"மஹாஹீரயம்		வழிப்பாயாக.
राक्षसेन्द्र वै	ராக்ஷஸேந்திரனுமான		

शासितस्त्वं सखित्वेन कार्यं ते मम शासनम् । प्रजाः संरक्ष धर्मेण नोत्तरं वक्तुमर्हसि ॥

शासितः	"என்னால் வேண்டிக்	कार्यं	செய்தேதீரவேண்டும்.
	கொள்ளப்பட்ட	धर्मेण	அறநெறிதவருது
त्वं	நீ	प्रजा:	பிரஜைகளை
ते	உனக்கும்	संरक्ष	பரிபாலித்துவருக.
मम	எனக்குமுன்ன	उत्तरं	வேறு உத்தரத்தை
सखित्वेन	நட்பின் பெருமையால்	वक्तुं	சொல்ல
शासनं	சொல்லியதை	न अर्हसि	நீ எண்ணாதே.

तमेवमुक्त्वा काकुत्स्थो हनुमन्मथाब्रवीत् । जीविते कृतबुद्धिस्त्वं मा प्रतिज्ञां वृथा कृथाः॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	त्वं	"நீ
एवं	இவ்வண்ணம்	जीविते	கொஞ்சியபயிருக்கும்
तं	அவருக்கு		விவயத்தில்
उक्त्वा	நியமித்தருளிய	कृतबुद्धिः	நீர்மானிக்கப்பட்டிருக்க
	பின்னர்		கின்றனை.
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து	प्रतिज्ञां	பிரதிக்கூறையை
अथ	இப்படி	वृथा	அழிய
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி	मा कृथाः	நீ இடங்கொடாதிரு.
	னார்:		



अग्निहोत्रं व्रजत्वमे सर्पिर्वलितपावकम् । वाजपेयातपत्रं च शोभमानं महापथे ॥ २ ॥

மஹாபதே	"தன்னடிச்சோதிக் குச்செல்லும் வழியில் முன்னே அக்ஷிபகவானை உருக்கிய நெய்கொ ண்டு ஆறுதிகள் செய்யப்பட்டதாய்	சோமமான்	ஜ்வலித்துக்கொண்டி- ருக்கும்
அதே சர்பிர்வலி- பாவகம்		அग्निहोत्रं	அக்ஷிதேறா தாமும்
		वाजपेयातपत्रं च	வாஜபேயக்குடையும்
		व्रजतु	செல்லட்டும்.

ततो वसिष्ठस्तेजस्वी सर्वं निरवशेषतः । चकार विधिवद्धर्मं महाप्रस्थानिकं विधिम् ॥ ३ ॥

ततः	அப்பொழுது	धर्मं	{ கட்டாயமாய்ச் செய் தே தீரவேண்டியதா யுமிருக்கும்
तेजस्वी	தேஜஸ்வியாகிய	विधिं	வைதிகக்ரியை
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
महा- प्रस्थानिकं	{ பாஸோகயாத்திரை யின் ஆரம்பத்தில் இவ்வுலகிலேயே செய்யவேண்டியதும்	विधिवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி
		निरवशेषतः	குறையென்பதேயில்லா
		चकार	செய்தருளினார். [மல்

ततः सूक्ष्मांबरधरो ब्रह्म चावर्तयन्परम् । कुशान्गृहीत्वा पाणिभ्यां प्रसज्य प्रययावथ ॥

ततः	அதன்மேல்	प्रसज्य	விரல்களில் இடுக்கிக் கொண்டு
अथ	அப்பொழுது	परं	ஸர்வமுமாகிய
सूक्ष्मांबरधरः	மெல்லிய வஸ்திரம் தரித்தவராய்	ब्रह्म च	ஓம் எனும் பிரம்மமந் திரத்தையே
पाणिभ्यां	இருகைகளாலும்	आवर्तयन्	ஐபித்துக்கொண்டு
कुशान्	தர்ப்பைகளை	प्रययौ	யாத்திரைக்கு ஸன் ஸாஹமாயினார்.
गृहीत्वा	எடுத்து		

अव्याहरन्कचिर्त्किचिन्निश्रेष्ठो निःसुखः पथि । निर्जगाम गृहात्तस्मादीप्यमान इवांशुमान् ॥

अंशुमान् इव दीप्यमानः	சூர்யபகவானெனவே தேஜோமயமாய் விளக்குமவர்	निश्रेष्ठः	{ இந்திரியங்களை அசுது தொழிலிலிருந்து ஒடுக்கியவராயும்
कचित्	இப்பொழுது	निःसुखः	சிரமபரிஹாரக்கருவி களை துறந்தவராகி
पथि	இருக்கவேண்டிய பதத்தில்	तस्मात्	அந்த
किञ्चित्	ஸமிக்ளைசெய்து கட	गृहात्	திருமாளிகையினின்று
अव्याहरन्	பேசாதவராகி	निर्जगाम	பிரயாணமாயினார்.



रामस्य दक्षिणे पार्श्वे पद्मा श्रीः सुसमाहिता । सव्ये तु ह्रीर्महादेवी व्यवसायस्तथाग्रतः ॥

दक्षिणे	வலது	सव्ये	இடதுபா ரிகவ த்தில்
पार्श्वे	பா ரிகவ த்தில்	महादेवी	மஹாதேவியென
सुसमाहिता	{ பரமாத்மாவையே த்யானம் செய்து கொண்டிருக்கும்	ह्रीः	விளங்கும்
पद्मा	பத்மாவெனவும் விளங்கும்	तथा	நிலமாகளும்
श्रीः	மஹாலக்ஷ்மியும்	व्यवसायः	அவ்வண்ணமே
		रामस्य तु	ஸம்ஹாரசக்தியும்
		अग्रतः	ஸ்ரீராமருக்குமாத் தென்பட்டன. [திரம்]

शरा नानाविधाश्चापि धनुरायतमुत्तमम् । अनुव्रजन्ति काकुत्स्थं सर्वे पुरुषविग्रहाः ॥ ७ ॥

नानाविधाः	நாநாவிதங்களான	सर्वे	எல்லாமும்
शराः अपि	பாணங்களும்	पुरुषविग्रहाः	மானிடரூபம் கொ ண்டவைகளாய்
आयतं	சித்தமாயிருக்கும்	काकुत्स्थं	காகுத்தரை
उत्तमं	உத்தமமான	अनुव्रजन्ति	பின்பற்றிச்சென்றன.
धनुः च	கோதண்டமும்		

वेदा ब्राह्मणरूपेण गायत्री सर्वरक्षिणी । ओंकारोऽथ वषट्कारः सर्वे राममनुव्रताः ॥ ८ ॥

वेदाः	வேதங்களும்	ओंकारः	ஒங்காரமும்
सर्वरक्षिणी	{ எப்படிப்பட்டதாகிய தில்லையும் விலக்க வல்லதாகிய	वषट्कारः	வஷ்ட்காரமும்
गायत्री	வேதங்களின் மாதா	सर्वे	எல்லாமும்
अथ	வாகிய காயத்ரியும்	ब्राह्मणरूपेण	ஒருவேதியர்
	அவ்வண்ணமே		ரூபங்கொண்டு
		रामं	ஸ்ரீராமரை
		अनुव्रताः	பின்பொடர்ந்தன.

ऋषयश्च महात्मानः सर्व एव महीसुराः । अन्वगच्छन्महात्मानं स्वर्गद्वारमपावृतम् ॥ ९ ॥

तं यान्तमनुगच्छन्ति ह्यन्तःपुरचराः स्त्रियः । सवृद्धबालदासीकाः सर्वर्षवरकिङ्कराः ॥ १० ॥

महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய	स्त्रियः हि	ஸ்த்ரீகளும்
ऋषयः च	ரிஷிகளும்	सर्व एव	எல்லோருமே
महीसुराः	வேதியர்களும்	स्वर्गद्वारं	சுவர்க்கவாசலின்
सवृद्धबाल-}	விருத்தர்களும் பென		கதவை
दासिकाः }	வனதசையிலிருப்ப வர்களுமாகிய பணி விடை செய்யும் வேலைக்காரி கனோடுகூடவும்	अपावृतं	முற்றிலும் திறக்கப் பட்டிருக்கிறதாய்
सर्वर्षवरकिङ्कराः	பேடிக்கனோடுகூடவு மிருக்கும்	अन्वगच्छन्	அறிந்துகொண்டார் கள்.
अन्तःपुरचराः	அந்தப்புரவாஸி களாகிய	यान्तं	எழுந்தருளிப்போகும்
		तं	அந்த
		महात्मानं	மஹாத்மாவை
		अनुगच्छन्ति	பின்பற்றிச்சென்றார் கள்.

सान्तःपुरश्च भरतः शत्रुघ्नसहितो ययौ । रापं गतिमुपागम्य साग्निहोत्रमनुव्रतः ॥ ११ ॥

ராமம்	ஸ்ரீராமரிடம்	சாஹிஹோத்ரம்	{ தனது அக்கினிஹோத்ரம்
அனுவரதம்	ஒப்புயர்வில்லாத பக்திகொண்ட	சாஹிஹோத்ரம்	{ தீர்த்தை கூடவே எடுத்துக்கொண்டும்
பரதம்	பரதர்	சாஸ்த்ருஹிதம்	சத்ருக்களையும்கூட்டிக்கொண்டு
சாந்தபுரம்	{ தனது அந்தப்புர ஜனங்களை அழைத்துக்கொண்டும்	ரபி	செல்லும்வழியை
		உபாஸ்ய யயௌ	பின்பற்றிச் சென்றார்.

ततो विप्रा महात्मानः साग्निहोत्राः समागताः । सपुत्रदाराः काकुत्स्थमन्वगच्छन्महामतिम् ॥

தத:	அப்பொழுது	சமாஸதா:	எல்லோருமாய்ச்சேர்ந்து
மஹாத்மா:	மஹாத்மாக்களாகிய	மஹாமதி	அபூர்வபக்திக்குப் பரத்தீராகிய
விபா:	அந்தணர்கள்	காகுத்ஸ்தம்	காருத்தரை
சாஹிஹோ:	அக்னிஹோத்ரங்களை எடுத்துக்கொண்டு	அந்வாஸ்தம்	பின்பற்றிச்சென்றார்கள்.
சபுத்ரதாரா:	{ புத்திரர்களுயும் பத்னிகளையும்கூட்டிக்கொண்டு		

मन्त्रिणो भृत्यवर्गाश्च सपुत्राः सहबान्धवाः । सर्वे सहानुगा राममन्वगच्छन्महृष्टवत् ॥ १२ ॥

மந்த்ரி:	மந்திரிமார்களும்	சஹ்வாந்வா:	பந்துஜனங்களோடும்
புத்தியவர்க்கம்	பிருத்தியவர்க்கம்	சஹானுஸா:	பரிவாரஜனங்களோடும்
சர்வம்	எல்லோரும் [களும்]	ராமம்	ஸ்ரீராமரை
மஹ்ருத்வத்	அத்யந்த உதஸாஹம் கொண்டவர்களாய்	அந்வாஸ்தம்	பின்பற்றிச்சென்றார்கள்.
சபுத்ரா:	புத்திரர்களோடும்		

ततः सर्वाः प्रकृतयो हृष्टपुष्टजनावृताः । गच्छन्तमन्वगच्छंस्तं राघवं गुणरञ्जिताः ॥ १४ ॥

ततः सखीपुमांसस्ते सपक्षिपशुवाहनाः । राघवस्यानुगाः सर्वे हृष्टा विगतकल्मषाः ॥ १५ ॥

स्नाताः प्रमुदिताः सर्वे हृष्टाः पुष्टाश्च वानराः । दृढं किलकिलाशब्दैः सर्वं राममनुव्रतम् ॥

தத:	அப்பொழுது	தத:	அப்பொழுது
குணரஞ்சிதா:	{ அவதாரகுணமொன்றையே கொண்டாடி அண்டி அனுசரித்த	ராஹவஸ்ய	ஸ்ரீராகவாது
புகுதய:	தேசாதிபதிகள்	அநுஸா:	காலவாசிகளான
சர்வா:	எல்லோரும்	தே	அந்த
ஹ்ருத்-புஷ்ட-ஜனாவ்ரதா:	{ ஸர்வபாகாரத்திலும் மனஸந்துஷ்டிகொண்ட ஜனங்களால் சூழப்பெற்றவர்களாய்	சக்சிபுமாஸ:	ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்
		சர்வம்	எல்லோரும் [களும்]
		சபக்ஷிபசு-வாஹனா:	{ பக்ஷிகள், பசுக்கள், வாஹனங்கள் இவைகளோடும்
		விஸதகல்மஸா:	பாபாஹிதர்களாகி



ஹா:	மனஸந்துஷ்டி கொண்டவர்களாய்	ஹ்	சலியாது வாக்களித்தவண்ண மே செய்தருளுபவ ராய்
ப்ஸுதிதா:	ஆனந்தபரிதராய்	அநுவத்	
ஸாநா:	வேதங்களைக்கற்ற றிந்திருந்த	ராம் ச	ஸகலருக்குமானந்த காரும்
புஹ:	மஹாத்மாக்களாகிய	ரக்ஷத்	எழுந்தருளப்போய்க் கொண்டிருப்பவரு மாகிய
வானரா:	வானார்கள்	த்	அந்த
ஸர்வ்	எல்லோரும்	ராஃவ்	ஸ்ரீராகவரை
கிலகிலாஷந்:	கீச் கீச் எனும் சப்தங் களைச்செய்துகொண்டு	அந்வகக்ஷந்	பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.
ஹா:	உத்ஸாஹங்கொண்ட வர்களாய்		
ஸர்வ்	எதையும்		

न तत्र कश्चिदीनो वा व्रीडितो वाऽपि दुःखितः । हृष्टं प्रसुदितं सर्वं बभूव परमाद्भुतम् ॥

தஸ	அக்காலத்தில்	ந	இல்லை.
தீன: வா	மனதில் குறையுள்ள வந்தான் ஆகட்டும்	ஸர்வ்	எல்லாமும்
து:ஸித:	துயரமுள்ளவன் தானாகட்டும்	ப்ரமாநுத்	அமரனுஷ்யகரமாய்
வ்ரீடித: வா	கலவாமடைந்த மனத் தினன்தானாகட்டும்	ப்ரஸுதித்	அத்யானந்தம்பெற்று விளங்குகிறதாய்
கஸித் அபி	எவனேனுமொருவன் கூட	ஹ்	உத்ஸாஹத்துடன ருக்கிறதாய்
		பஹுவ்	விளங்கிற்று.

द्रष्टुकामोऽथ निर्यान्तं रामं जानपदो जनः । यः प्राप्तः सोऽपि दृष्ट्वैव स्वर्गायानुगतो मुदा ॥

அத	அப்பொழுது	ஸ: அபி	அதெல்லாமும்
ஜானபத:	கிராமவாஸியாகிய	ஹ்	விஷயம் தெரிந்து கொண்டதுமே
ஜன:	ஜனஸமூகம்	ஸ்வர்ய	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
ய:	எது	நியான்த்	எழுந்தருளுமவரை
ராம்	ஸ்ரீராமரை	ஸுதா	ஸந்தோஷத்துடன்
த்ரஸ்துகாம:	தர்சிக்க எண்ணங் கொண்டு	அநுஸ:	பின்பற்றிச்சென்றது.
ப்ராஸ:	வந்திருந்ததோ		

ऋक्षवानररक्षांसि जनाश्च पुरवासिनः । आगच्छन्परया भक्त्या पृष्ठतः सुसमाहिताः ॥

பரயா	ஸர்வோத்கிருஷ்ட மாகிய	஋க்ஷவானரக்ஷாஸி	கரடிகளும் வானர்கள் களும் ராக்ஷஸர்களும்
பக்த்யா	பக்தியொன்றைக் கொண்டு	புரவாஸின:	நகரவாஸிகளும்
ஸுஸமாஹிதா:	மஹா புண்பபாக்கி யம் பெற்ற	ஜனா: ச	ஜனங்களெல்லாமும்
		பூஸ்த:	கூடவே (பிந்தி) சென்றார்கள்.
		அகக்ஷந்	



यानि भूतानि नगरे त्वन्तर्धानगतानि च । राघवं तान्यनुययुः स्वर्गाय समुपस्थितम् ॥

नगरे	நகரத்தில்	तानि च	அவைகளெல்லாமும்
अन्तर्धान- }	யாவர் கண்ணிலும்	तु	இப்பொழுது
गतानि }	புலப்படாமல் மூலை	स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கு
	முடிக்குகளில் மறை	समुपस्थितं	எழுந்தருளிப்போகும்
	ந்துகிடந்திருந்த	राघवं	ஸ்ரீ ராகவரை
भूतानि	பூதங்கள்	अनुययुः	பின்பற்றிச் சென்றன.
यानि	எவைகளே		

यानि पश्यन्ति काकुत्स्थं स्थावराणि चराणि च । सर्वाणि रामगमने ह्यनुजमुर्दितान्यपि ॥

स्थावराणि अपि	ஸ்தாவரங்களும்	सर्वाणि च	அவைகளெல்லாமும்
चराणि हि	ஜங்கமங்களும்	रामगमने	ஸ்ரீ ராமரெழுந்தருளு
काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரை		வதில்
पश्यन्ति	தற்காலம் கண்முன்	हितानि	நன்மைபெற்றவை
	கண்டது		களாய்
यानि	எவைகளே	अनुजमुः	பின்பற்றிச்சென்றன.

नोच्छ्वसत्तदयोध्यायां सुसूक्ष्ममपि दृश्यते । तिर्यग्योनिगताश्चापि सर्वे राममुव्रताः ॥

तत्	அக்காலத்தில்	तिर्यग्योनिगताः अपि	பகிவர்க்கங்களும்
अयोध्यायां	அயோத்யில்	सर्वे	எல்லாமும்
सुसूक्ष्मं अपि	மஹா அற்ப உயிர்	रामं	ஸ்ரீ ராமரிடத்தில்
	ராணிஸமுதரமும்	अनुव्रताः	அபூர்வபத்திவைத்த
न उच्छ्वसत्	பின் தங்கிவிடவில்லை.		வைகள் என்கிறது
च	என்கிறபடியால்	दृश्यते	பிரத்தியகூமாய்
			விளங்குகிறது.

इत्यार्षे श्रीद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

उत्तरकाण्डे नवोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 23962



उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकः 3218

दशोत्तरशततमः सर्गः—ஹற்றிப்பத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ११० ॥

श्रीरामस्य वैष्णवतेजःप्रवेशः, फलनिरूपणं च—ஸ்ரீராமர் வைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸில்  
பிரவேசிப்பதும் ஸ்ரீராமாணபலச்சூதியும்.

अध्यर्धयोजनं गत्वा नदीं पश्चान्मुखाश्रिताम् । सरयूं पुण्यसलिलां ददर्श रघुनन्दनः ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீரகுநந்தனர்	पुण्यसलिलां	மஹாபரிசுத்தமாகிய
अध्यर्धयोजनं	ஒன்றையேயொகினை		இலத்தையுடைய
	தூரம்		
गत्वा	கால்நடையே சென்று	सरयूं नदीं	ஸாயூநதிக்கு
पश्चान्मुखाश्रितां	மேற்குமுகமாய் ஓடும்	ददर्श	வந்துசேர்ந்தார்.

अथ तस्मिन्मुहूर्ते तु ब्रह्मा लोकपितामहः । सर्वैः परिवृतो देवैर्ऋषिभिश्च महात्मभिः ॥२॥  
आययौ यत्र काकुत्स्थः स्वर्गाय समुपस्थितः । विमानशतकोटीभिर्दिव्याभिरभिसंवृतः ॥

काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	विमानशत- }	நூறு கோடி விமானங்
स्वर्गाय	வைகுண்டத்திற்கு	कोटीभिः }	களிலேறிக்கொண்டு
समुपस्थितः	எழுந்தருளத் திருவு ள்ளம்பற்றியவராய்	देवैः	தேவர்கள் [வந்த
		सर्वैः	எல்லோராலும்
		परिवृतः	சூழப்பட்டவராயும்
यस्य अथ	{ வந்துசேர்ந்திருந்தது எவ்விடத்திற்கோ அவ்விடத்திற்கே	महात्मभिः	மஹாத்மாக்களான
तस्मिन्	அதே	ऋषिभिः च	ரிஷிகளாலும்
मुहूर्ते तु	முகூர்த்தத்திலேயே	अभिसंवृतः	சூழப்பெற்றவராய்
दिव्याभिः	தேவதைகளுக்கே	लोकपितामहः	லோகபிதாமஹராகிய
	உரியதான	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
		आययौ	எழுந்தருளினார்.

दिव्यतेजोवृतं व्योम ज्योतिर्भूतमनुत्तमम् । स्वयंप्रभैः स्वतेजोभिः स्वर्गभिः पुण्यकर्मभिः ॥

व्योम	ஆகாசமானது	पुण्यकर्मभिः	புண்யகர்மங்களின்
	ஸ்வபாவசித்தமாகிய		பயனிலைற்பட்ட
स्वयंप्रभैः	{ திவ்யதேஜஸையுடை பவர்களாலும்	स्वर्गभिः	சுவர்க்கவாஸிகளாலும்
		अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாதபடி
स्वतेजोभिः	{ சிருஷ்டிக்கப்படும்பொ முதே திவ்யதேஜஸை யுடையவர்களாலும்	ज्योतिर्भूतं	சோதிமயமாய் [யாய்
		दिव्यतेजोवृतम्	அமானுஷ்யதேஜோ மயமாய் வினங்கிற்று.

पुण्या वाता ववुश्चैव गन्धवन्तः सुखप्रदाः । पपात पुष्पवृष्टिश्च देवैर्मुक्ता महौघवत् ॥ ५ ॥

वाताः	நால்புறங்களிலு மிருந்துவந்த காற்று	ववुः	வீசிற்று.
पुण्याः च	மஹா பரிசுத்தமாயும்	देवैः	தேவர்களால்
गन्धवन्तः च	பரிமளகந்தமுள்ள தாகவும்	मुक्ता	பொழியப்பட்ட
सुखप्रदाः }	அதிகமின்றியும்	पुष्पवृष्टिः	பூமாரியானது
एव }	குறைவுமில்லாமலும் சுகத்தைத் தருகிற தாயும்	महौघवत्	ஒச்சலொழிவின்றி
		पपात	பொழிந்தது.

तस्मिंस्तूर्यशतैः कीर्णं गन्धर्वाप्सरसङ्कुले । सरयूसलिलं रामः पद्भ्यां समुपचक्रमे ॥ ६ ॥

रामः	சூராமர்	कीर्णं	{ பிரதித்வனி ஒலிக்கும் வண்ணம் முழங்கிக் கொண்டிருந்த
गन्धर्वाप्सरसङ्कुले	கந்தர்வகணங்கள் அப்ஸரகணங்கள்	तस्मिन्	அந்த ஸமயத்தில்
		पद्भ्यां	இரு திருவடிகளாலும்
तूर्यशतैः	பலதூர்யவாத்பயக்	सरयूसलिलं	ஸரயூசலிலத்தில்
	களைக்கொண்டு	समुपचक्रमे	எழுந்தருளினார்.

ततः पितामहो वाणीमन्तरिक्षादभाषत । आगच्छ विष्णो भद्रं ते दिष्ट्या प्राप्तोऽसि राघव ॥

ततः	அந்த பிரஸந்தியில்	विष्णो	ஸ்ரீமந்தாராயணமூர்த்
पितामहः	பிரம்மதேவர்	उ	தேவரீருக்கு [தியே!
अन्तरिक्षात्	ஆகாயத்தினின்றே	भद्रं	'பல்லாண்டுபல்லாண்டு'.
वाणी	இந்தமொழியை	प्राप्तः असि	தேவரீர் இங்கே எழுந்
अभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி	दिष्ट्या	தருளியிருக்கிறது
	னார் :		எங்களது பாக்ய
राघव	"ரகுலசிகாமணி	आगच्छ	விசேஷம்.
	யாய் விளங்கிய		திரும்பிவந்துசேர திரு
			வுள்ளம்கொள்விராக.

भ्रातृभिः सह देवाभैः प्रविशस्व स्विकां तनुम् ।  
यामिच्छसि महाबाहो तां तनुं प्रविश स्विकाम् ॥  
वैष्णवीं तां महातेजस्तद्वाऽऽकाशं सनातनम्

॥ ८ ॥

देवाभैः	"தேவாம்ச அவதா	प्रविशस्व	பிரவேசித்தருளலாம்.
	எங்களாகிய		
भ्रातृभिः सह	பிராதாக்கனோடு	इच्छसि वा	{ தேவரீர் திருவுள்ளம்
	கூடவே		அப்படியாயில்லை
तां	அந்த		என்கிறதானால்
स्विकां	தேவரீராகிய	महाबाहो	ஸ்ரீமந்தாராயண
तनुं	திருமேனி		மூர்த்தியே!
यां	எதுவோ	तत्	அந்த
तां	அந்த	सनातनं	ஆதி ஒன்றில்லாத
वैष्णवीं	விஷ்ணுவினது	महातेजः	மஹாதேஜோமயமாய்
	{ தர்சிப்பவர்களுக்கு		விளங்கும்
स्विकां	{ இனிபோதும் ஏன்	आकाशं	வெகுண்டத்திற்கு
	னும் தெரிட்டல் உண்	प्रविश	இப்படியே எழுந்தரு
तनुं	டாகாததுமாகிற		ளலாம்.
	திருமேனியில் ,		

त्वं हि लोकगतिर्देव न त्वां केचित्प्रजानते । ऋते मायां विशालाक्षीं तव पूर्वपरिग्रहाम् ॥  
त्वामचिन्त्यं महद्भूतमक्षयं सर्वसंग्रहम्

॥ ९ ॥

देव	"மஹாவிஷ்ணுவே!	तव	தேவரீரது
	{ ஸகல லோகங்களுக்	पूर्व-	கடாசுத்திற்கு பாத்
लोकगतिः	{ கும் ப்ராப்யமும்	परिग्रहां }	திரமாய் எல்லாவற்றி
	ப்ராபகமும்		ற்கும் முதலிலேயே
त्वं हि	தேவரீரேயன்றோ.		ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவ
अक्षयं	பரமாத்மாவாகிய	मायां	ளாகிய
त्वां	தேவரீரை	विशालाक्षीं	மகாசக்தியாகிய
			மகாலக்ஷ்மியை



ऋ केचि	தவிர வேறு எவனேனுமொருவ னும்	सर्वसंप्रहं	{ எல்லாவற்றையும் தன் னுள் ஆட்க்கி ஆதரித் தருள் புரிபவராயுமி ருக்கும்
अचिन्त्यं	மனோவாக்ருகளுக்கக ப்பட்டவரும்	त्वां	தேவரீரை
महद्भूतं	ஸர்வவ்யாபியாயும்	न प्रजानते	கண்டறிந்ததில்லை.

यामिच्छसि महातेजस्तां तनुं प्रविश स्वयम् ॥ १० ॥

महातेजः	“மஹாதேஜஸ்ஸியே!	तां	அதில்
इच्छसि	தேவரீர் திருவுள்ளமி ருக்கும்	स्वयं	திருவுள்ளத்திலிருக் கின்றவண்ணமே
तनुं	திருமேனி	प्रविश	ஸேவை ஸாதிக்க
यां	எதுவோ		அருள்புரிக.”

पितामहवचः श्रुत्वा विनिश्चित्य महामतिः । विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः सहानुजः ॥

पितामहवचः	பிரம்மதேவரது திரு வாக்குக்கு	सहानुजः	தம்பிமர்க்களையும் ஸ்ஸிகரித்தவராய்
श्रुत्वा	திருச்செவிகாய்த்த	सशरीरः	திருமாலுடைய திரு மேனியைப்பெற்றவ
महामतिः	கருணைக்கடலாகுமவர்	वैष्णवं	வைஷ்ணவ [ராய்]
विनिश्चित्य	{ திருவுள்ளத்திலேயே நீர்மானத்தைச்செய் துகொண்டு	तेजः	திருமேனியில்
		विवेश	வினக்கினார்.

ततो विष्णुमयं देवं पूजयन्ति स्म देवताः । साध्या मरुद्गणाश्चैव सेन्द्राः साश्रिपुरोगमाः ॥  
ये च दिव्या ऋषिगणा गन्धर्वाप्सरसश्च याः । सुपर्णनागयक्षाश्च दैत्यदानवराक्षसाः ॥

सेन्द्राः	இந்திரனுள்ளிட்டவர் களும்	गन्धर्वाप्सरसः	கந்தர்வர்கள் அப்ஸ ரஸ்கள்
साश्रिपुरोगमाः	{ அக்னியை தலைமையா ய்க்கொண்டவர்களு மான	याः च	எவர்களோ அவர் களும்
देवताः	தேவர்களும்	सुपर्णनाग- यक्षाः च	சுபர்ணர்களும் நாகர் களும் யக்ஷர்களும்
साध्याः च	ஸாத்தியர்களும்	दैत्यदानव- राक्षसाः	தேதத்தியர்களும் தா னவர்களும் ராக்ஷ ஸர்களும்
मरुद्गणाः एव	மருத்கணங்களும்	ततः	அப்பொழுது
दिव्याः	தேவலோகவாஸி களாகிய	विष्णुमयं	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுமய த்தயாய் விளங்கிய
ऋषिगणाः	ரிஷிகணங்கள்	देवं	தேவரை
ये च	எவர்களோ அவர் களும்	पूजयन्ति स्म	பூஜித்தார்கள்.

सर्वे पुष्टं प्रमुदितं सुसंपूर्णमनोरथम् । साधु साध्विति तैर्देवैस्त्रिदिवं गतकल्मषम् ॥ १४ ॥

தேவ: அந்த தேவர்களால்  
 सर्व எல்லாமும்  
 पुष्ट ஸர்வப்ரகாரத்திலும்  
 प्रमुदित ஆனந்தகரமாய் முடி  
 வுபெற்றது.  
 सुसंपूर्ण- } மனோரதமெல்லாமும்  
 मनोरथं } அப்படியே முற்றி  
 லும் கைகூடின.

त्रिदिवं சுவர்க்கமானது  
 गतकल्मषं குறையற்றதாகி  
 விட்டது.  
 साधु साधु என்னபெருமை  
 इति என்று கொண்டாடப்  
 பட்டது.

अथ विष्णुर्महातेजाः पितामहमुवाच ह । एषां लोकं जनौघानां दातुमर्हसि सुव्रत ॥ १५ ॥

अथ அப்பொழுது  
 महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியாகிய  
 विष्णुः ह ஸ்ரீமஹாவில்லுவும்  
 पितामहं பிரம்மதேவரைப்  
 பார்த்து  
 उवाच இப்படி திருவாய்  
 மலர்ந்தருளினார்:

सुव्रत "மஹாபுண்யசாலியே!  
 एषां இந்த  
 जनौघानां ஜனஸமூகங்களுக்கு  
 लोकं ஓர் உலகை  
 दातुं கொடுக்க  
 भर्हसि திருவுள்ளம்கொள்  
 றும்.

इमे हि सर्वे स्नेहान्प्रामनुयाता मनस्विनः । भक्ता हि भजितव्याश्च त्यक्तात्मानश्च मत्कृते ॥

इमे "இவர்கள்  
 सर्वे हि எல்லோருமே  
 मत्कृते என்னிடத்தில்  
 भक्ता: பக்திகொண்டவர்  
 களாய்  
 मनस्विनः च அந்தக்கரணசுத்தி  
 உடையவர்களாய்

त्यक्तात्मानः च பாஸம்ப்பணம்  
 भजितव्याः பண்ணினவர்கள்  
 हि என்கிறபடியால்  
 मत्कृते ஆதரவுக்குப்பாத்தி  
 रர்கள்.  
 मां என்னிடத்தில்  
 स्नेहात् வா தலைபத்தால்  
 अनुयाता: கடவே வந்திருக்கின்  
 ரர்கள்."

तच्छ्रुत्वा विष्णुवचनं ब्रह्मा लोकगुरुः प्रभुः ।

लोकान्सान्तानिकान्नाम यास्यन्तीमे समागताः ॥ १७ ॥

यच्च तिर्यग्गतं किञ्चित्चामेवमनुचिन्तयत् ।

प्राणांस्त्यक्ष्यति भक्त्या वै तत्सन्ताने विवत्स्यति ॥

सर्वैर्ब्रह्मगुणैर्युक्ते ब्रह्मलोकादनन्तरे ॥ १८ ॥

वानराश्च स्विकां योनिमृत्नाथैவ तथा ययुः । येभ्यो विनिःसृताः सर्वे सुरेभ्यः सुरसंभवाः ॥

तेषु प्रविविशे चैव सुग्रीवः सूर्यमण्डलम् । पश्यतां सर्वदेवानां स्वान्पितृन्प्रतिपेदिरे ॥ २० ॥

लोकगुरुः லோகஸிருஷ்டிகர்த்  
 தாவாய்  
 प्रभु: அதிகாரம்பெற்ற  
 ब्रह्मा பிரம்மதேவர்  
 तत् அந்த

विष्णुवचनं ஸ்ரீமஹாவில்லுவி  
 னது திருவுள்ளத்தை  
 श्रुत्वा அங்கீகரித்து  
 वानरा: "வானரர்களும்  
 कक्षा: च கரடிகளும்



सुरेभ्यः येभ्यः	தேவர்கள் எவரெவர்களோ அவர்களிடமிருந்து	लोकान् यास्यन्ति	உலகங்களில் வாழ்ந்துவாட்டு மென்றும்
पश्यतां सर्वदेवानां सुरसंभवाः	ஞானவான்களாகிய ஸகலதேவர்களுக்கும் தேவர்களின் குமாரர் களாய்	किञ्चित् तिव्यग्रां यत् च एवां भक्त्या	அற்பமான உயிர்ப்பிராணி ஏதாயிருந்தாலும் தேவரீரை பக்தியொன்றைக் கொண்டே
ययुः सुग्रीवः एव तथा प्रविशे सर्वे एव तेषु प्रतिपेदिरे	ஆயிர்பவித்தார்கள். சுகரீவனும் அவ்வண்ணமே ஆயிர்பவித்தான். எல்லோருமே அவர்களிடத்தில் பக்திகொண்டு பூஜித்துவந்தார்கள். அவன் சூர்யமண்ட அதது [லத்திற்கும் வம்சத்தில் அவரவர்களது பிதாக்களையடையட்டு மென்றும்	एवं अनुचिन्तयत् प्राणान् स्पृश्यति वै तत् च सर्वैः ब्रह्मगुणैः	இவ்வண்ணமாய் தியானம் செய்கிறது. மண்ணுலகவாழ்வை துறக்கிறதென்றால் அதுவும்கூட எல்லா பேரின்பத்தைத்தரும் குணங்களால்
सूर्यमण्डलं खिकां शोनिं स्वान् पितॄन् च	அவன் சூர்யமண்ட அதது [லத்திற்கும் வம்சத்தில் அவரவர்களது பிதாக்களையடையட்டு மென்றும்	युक्ते ब्रह्मलोकात्	விளங்குகிறதும் பிரம்மலோகத்தி னின்றி
समागताः इमे	கூடவந்திருக்கின்ற இவர்கள்	अनन्तरे सन्ताने	இடைவெளியின்றி ஒ ட்டியேயிருக்கிறதாகிய ஸந்தானமெனும்
सान्तानिकान्	என்பக்கலிலேயேயி ருக்கின்ற ஸாந்தானி கமென்றுவிளங்கும்	निवस्यति नाम	உலகில் இனிதுவாழும் என்று சொன்னார்.

तथोक्तवति देवेशे गोप्रतारमुपागताः । भेजिरे सरयूं सर्वे हर्षपूर्णाश्रुचिक्वाः ॥ २१ ॥

देवेशे तथा उक्तवति	பிரம்மதேவர் அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தரு ளியஉடன்	गोप्रताः उपागताः हर्षपूर्णाश्रुचिक्वाः भेजिरे	{ கோப்ரதாரமெனப்ப டும் புண்யஸ்நான கட்டத்தில் ஒரே கூட்டமாய் இறங் கியவைகளாய் ஆனந்தபாவப்பம் பெ ருக்குற்றவைகளாய் ஸ்நானம்செய்தன.
सर्वे सरयूं	எல்லாமும் ஸரயூதியில்	अवगाह महृष्टवत् आसीत्	ஸ்நானம்செய்து அத்யந்தமனஸந்துஷ் டிகொண்டதாய் விளங்கிற்று.
अवगाह जलं यो यः प्राणी ह्यासीत्प्रहृष्टवत् ।	எப்படிப்பட்ட பிராணியாயிருந்தா னும்	मानुषं देहमुत्सृज्य विमानं सोऽध्यरोहत् ॥	
यः यः प्राणी हि अलं	புண்யதீர்த்தத்தில்		



ச:	அது	उरसूय	விட்டு
மானுப	மாணிடலோகத்தில் கொண்டிருந்த	विमानं	தெய்வலோகவிமா னத்தில்
देहं	தேஹத்தை	अव्यगोहत	ஏறிற்று.
तिर्यग्योनिगतानां च शतानि सरयूजलम् । संप्राप्य त्रिदिवं जग्मुः प्रभासुरवपूंषि च ॥			
दिव्या दिव्येन वपुषा देवा दीप्ता इवाभवन् ॥ २३ ॥			
तिर्यग्योनिगतानां	பகழி, நாற்கால்மிருகம் களின்	जग्मुः	போய்ச்சேர்ந்தன.
शतानि च	பெரும் கூட்டமும்	दीप्ताः	தேஜோமயமாய் விளங்கும்
सरयूजलं	ஸரபூஜதிரின் புண்ப தீர்த்தத்தை	दिव्याः	தேவலோகவாயி களாகி
संप्राप्य	அக்காலத்திலடைந்து	दिव्येन	தேவதைகளுக்குரிய
प्रभासुर-	தேஜோமயமாய்விளங் கும் தெய்வஉருவங் கொண்டவைகளாகி	वपुषा	அழகுடன்
वपूंषि च		देवाः	தேவர்கள்
विविधं	சுவர்க்கலோகத்திற்கு	इव	போலவே
		अभवन	விளங்கினார்கள்.

गत्वा तु सरयूतोयं स्थावराणि चराणि च । प्राप्य ततोयविक्षेदं देवलोकमुपागमन् ॥

स्थावराणि	ஸ்தாவரங்களும்	तोयविक्षेदं	ஐலத்தாலகைக்கப்படு வதை
चराणि	சரங்களும்	प्राप्य	அடையவும்
तु	அந்த ஸமயத்தில்	तत्	அப்பொழுதே
सरयूतोयं	ஸரபூஜலத்தை	देवलोकं	தேவலோகத்திற்கு
गत्वा च	அடைந்ததும்	उपागमन्	போய்ச்சேர்ந்தன.

तस्मिन्नपि समापन्ना ऋक्षवानरराक्षसाः । तैऽपि स्वर्गं प्रविविशुर्देहान्निसिप्य चाम्भसि ॥

समापन्नाः	வந்திருந்த	तस्मिन् अपि	அதே
ते	அந்த	अम्भसि च	ஐலத்திலேயே
ऋक्षवानर-	கரடிகளும், வானரர்க ளும், ராட்சஸர்களும்	निसिप्य	எறிந்துவிட்டு
राक्षसाः अपि		स्वर्गं	சுவர்க்கத்திற்கு
देहान्	மாணிடலோகஉருவங் களை	प्रविविशुः	போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

ततः समागतान्सर्वान्स्थाप्य लोकगुरुर्दिवि । जगाम त्रिदशैः सार्धं सदा हृष्टैर्दिवं महत् ॥

लोकगुरुः	பிரம்மதேவர்	हृष्टैः	சுனத்தபூர்த்திகளாகி குந்த
समागतान्	அங்கு கூடியிருந்த	त्रिदशैः	தேவதைகளோடு
सर्वान्	எல்லோரையும்	सार्धं	கூட
दिवि	சுவர்க்கத்தில்	महत्	மஹத்தான
सदा	எக்காலத்திலும்	दिवं	பிரம்மலோகத்திற்கு
स्थाप्य	இருக்க வியமித்தருளி	जगाम	எழுந்தருளினார்.
ततः	அதன்மேல்		

ततः प्रतिष्ठितो विष्णुः स्वर्गलोके यथापुरम् । येन व्याप्तमिदं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥

इदं	இந்த	येन	எவொருவராலோ
सचराचरं	சராசரங்களுள் ளிட்ட		அந்த
त्रैलोक्यं	மூவுலகத்திலும்	विष्णुः	ஸ்ரீ மஹாவிக்ஷண
सर्वं	எதிலும்	स्वर्गलोके	வைகுண்டத்தில்
व्याप्तं	வயர்ப்தமாயிருக்	यथापुरं	முன்போலவே
	கிறது	ततः	அக்காலத்திலிருந்து
		प्रतिष्ठितः	எழுந்தருளியிட்டார்.

एतावदेतदाख्यानं सोत्तरं ब्रह्मपूजितम् । रामायणमिति ख्यातं मुख्यं वाल्मीकिना कृतम् ॥

एतत्	இந்த	कृतं	இயற்றப்பட்டது.
सोत्तरं	உத்திரகரண்டமுள் ளிட்ட		
आख्यानं	ஆக்ஷானமானது	मुख्यं	{ வேதபாடத்திற்கு மு
रामायणं	ராமாயணம்		தலில்கற்றறிய வேண்
इति	என்கிற		டியதென
ख्यातं	பெயர்கொடுக்கப்பட்டு	एतावत्	பெருமைபெற்றதாய்
वाल्मीकिना	வால்மீகிமஹர்ஷியால்	ब्रह्मपूजितम्	{ பிரம்மாவினால் மெச்
			சிக்கொண்டாடப்பட்
			டது.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । नित्यं शृण्वन्ति सन्तुष्टा दिव्यं रामायणं दिवि ॥

दिवि	சுவர்க்கலோகத்தில்	सिद्धाः च	சித்தர்களும்
दिव्यं	தேவரைப் பற்றியதா	ततः	அப்போதிலிருந்து
रामायणं	ராமாயணத்தை [கிய	नित्यं	எக்காலத்திலும்
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களுள் ளிட்ட	सन्तुष्टाः	ஆஸக்தியுடையவர்
देवाः	தேவர்களும்		களாய்
परमर्षयः	பரமரிஷிகளும்	शृण्वन्ति	பராயணம் செய்து
			வருகின்றார்கள்.

इदमाख्यानमायुष्यं सौभाग्यं पापनाशनम् । रामायणं वेदसमं श्राद्धेषु श्रावयेद्बुधः ॥३०॥

इदं	இந்த	वेदसमं	வேதத்துக்குச்சமமா
रामायणं	ராமாயணமெனும்		னது.
आख्यानं	ஆக்ஷானமானது	बुधः	ஞானமுடையவனென
आयुष्यं	தீர்க்காயுளைக் கொடுக்		வனும்
	கவல்லது;	श्राद्धेषु	சொத்தகாலங்களில்
सौभाग्यं	ஸகல பாக்கியங்களை	श्रावयेत्	பராயணம்செய்ய
	யும் அளிக்கவல்லது;		வேண்டும்.
पापनाशनं	{ எப்படிப்பட்ட பாபங்		
	களையும் பேரக்கவல்		
	லது.		

अपुत्रो लभते पुत्रमधनो लभते धनम् । सर्वपापैः प्रमुच्येत पद्मप्यस्य यः पठेत् ॥ ३१ ॥

अस्य	இதனது	पठेत्	படிக்கிறானே அவன்
पदं अपि	கால்கலோகத்தையா	सर्वपापैः	எல்லா பாபங்களி
	வது		னின்றும்
यः	எவனொருவன்	प्रमुच्येत	விமோசனமடைகின்
			றான்.

அபுல:	புத்திரபாக்கியமில்லா	अधन:	தனமில்லாதவன்
पुत्रं	புத்திரனை [தவன்	धनं	தனத்தை
लभते	பெறுகிறான்.	लभते	பெறுகிறான்.

पापान्यपि च यः कुर्यादहन्यहनि मानवः । पठत्येकमपि श्लोकं पापात्स परिमुच्यते ॥३२॥

यः	எவனைனுமொரு	सः च	அவனும்
मानवः	மனிதன்	एकं	ஒரு
अहनि अहनि	பிரதிதினமும்	श्लोकं अपि	ச்லோகத்தைதயாவது
पापानि	பாபங்களை	पठति	படிப்பானாகில்
कुर्वन्	விடாது செய்தவன்	पापात्	பாபத்தினின்று
	ஊர்மடிருக்கின்றான்	परिमुच्यते	விமோசனமடைகி
अपि	என்றாலும்		றான்.

एतदाख्यानमायुष्यं पठन्नामायणं नरः । सपुत्रपौत्रो लोकेऽस्मिन्नेत्य चेह महीयते ॥३३॥

एतन्	இந்த	सपुत्रपौत्रः	{ புத்திரபெணத்திர பாக்கியங்களைப்பெற் றவின்வருகின்றான்.
आयुष्यं	நோயற்றவாழ்வைத் தவல்லதாகிய	मेत्य	இறந்தபின்னர்
रामायणं	ராமாயணமென்றிற	इह च	இங்கேயும் பாலோகத் திலும்
आख्यानं	ஆக்யானத்தை	महीयते	கௌரவிக்கப்படுகின் றான்.
पठन्	பாராயணம்செய்யும்		
नरः	மனிதன்		
अस्मिन्	இந்த		
लोके	உலகில்		

अयोध्याऽपि पुरी रम्या शून्या वर्षगणान्वहन् । ऋषभं प्राप्य राजानं निवासमुपयास्यति ॥

अयोध्या पुरी अपि	அயோத்தியாபுரியும்	निवासं	வாழ்கிறதை
बहन्	பல	प्राप्य	அடைகிறது எப்போ தோ அப்பொழுது
वर्षगणान्	வருஷகாலம்	रम्या	அழகுவாழ்த்ததாய்
शून्या	சூன்யமாயிருக்கும்.	उपयास्यति	ஆகும்.
ऋषभं	ரிஷபனென்றிறவரை		
राजानं	மன்னராய்		

एतद्रामायणं यस्तु नादरं कुरुते नरः । स मेत्य रौरवे घोरे पच्यते नात्र संशयः ॥ ३५ ॥

एतत्	இந்த	मेत्य	மாணமடைந்தபின்னர்
रामायणं	ராமாயணத்தை	घोरे	அனாதையான
नरः	ஒரு மனிதன்	रौवे	கௌரவமென்னும் காகத்தில்
नादरं	அனாதரனை	पच्यते	வாட்டப்படுகின்றான்.
कुरुते	செய்கிறவன்	अत्र	இதில்
यः तु	எப்படிப்பட்டவனாகி ருந்தாலும் சரி	संशयः	ஸந்தேஹம் வேண் டாம்.
सः	அவன்		



यस्तु पूजयते नित्यं रामायणमिदं नरः । सपुत्रपौत्रो लभते वैकुण्ठे स्थानमक्षयम् ॥३६॥

इदं	இந்த	सपुत्रपौत्रः	{ புத்திரர்கள் பெளத்தி ரர்கள் இவர்களை யு டையவனாய்
रामायणं	ராமாயணத்தை	वैकुण्ठे	வைகுண்டத்தில்
नित्यं	பிரதிகினைமும்	अक्षयं	புனர்ஜன்மமில்லா
यः	எவனேனுமொரு	स्थानं	நிலைமையை
नरः	மனிதன்	लभते	பெறுகிறான்.
पूजयते	பிறரைப்படிக்கச்செய் கிறான்		
तु	என்றால் அவன்		

यं यं कामयते कामं शृण्वन्नरामायणं नरः । तं तं नियतमाप्नोति राघवस्य प्रसादतः ॥३७॥

रामायणं	ராமாயணத்தை	कामयते	விரும்புகின்றானே
शृण्वन्	சிரத்தையுடன் பாரா யணம்செய்யும்	तं तं	அதனையே
नरः	மனிதன்	राघवस्य	ஸ்ரீ ராகவரது
यं यं	எந்தெந்த	प्रसादतः	அனுக்கிரகத்தால்
कामं	மனோரதத்தை	नियतं	நிச்சயமாய்
		आप्नोति	பெறுகிறான்.

एतदाख्यानमायुष्यं सभविष्यं सहोत्तरम् । कृतवान् यच्च वाल्मीकिस्तद्रहस्याऽप्यन्वमोदत ॥

वाल्मीकिः	ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான்	आख्यानं च	ஆக்கபாணம்
सभविष्यं	இனி வரப்போகிறதை உள்ளிட்டதும்	यत्	எதுவே
सहोत्तरं	{ உத்தரகாண்டத்தை யும் அடங்கியுள்ள தானதும்	एतत्	அதை
आयुः	கேட்பற்ற வாழ்வை அ ளிக்கத்தக்கதுமான	कृतवान्	செய்தருளினார்.
		तत्	அதை
		अज्ञा अपि	பிரம்மதேவரும்
		अन्वमोदत	ஆமோதித்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये चतुर्विंशत्साहस्रिकायां संहितायां  
उत्तरकाण्डे दशोत्तरशततमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 24000

उत्तरकाण्डे आदितः श्लोकाः 3256

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे द्वाविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः उत्तरकाण्डः समाप्तः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத  
யாகசாலை யில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் முப்பத்திரண்டாவது  
தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவு பெற்றது.

உத்தரகாண்டம் முடிவுபெற்றது.

श्री गोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रदिजेन्द्रनरेन्द्रक्षगोपुच्छवाभरेन्द्रराक्षसेन्द्रपरिवृतस्य  
मुनिवृन्दारकवृन्दवन्द्यमानकोरकाकारपाददुर्गालस्य अयोध्यापुराधीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य  
सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्वक्षणजागरूकस्य लोकामिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निःकटे गायतोः  
श्रीरामात्मजयोः कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥





